

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**พิษหลง ลมหลง (ตอนที่601)**

ราชครูจูกัดเก็กแห่งงอก๊กถือโอกาสที่แดงสองได้รับชัยชนะแก่กองทัพวุยก๊ก และสมาเจียวต้องล่าถอยทัพ กลับไปเมืองลกเอียงคิดการบุกวุยก๊ก ด้านหนึ่งมีหนังสือขอให้เกียงอุยเข้าด้วยก๊กจากเมืองฮันต๋ง อีกด้านหนึ่งจูกัดเก็กยกกองทัพรุกขึ้นไปจากทางใต้ ระหว่างเดินทัพปรากฏมีหมอกสีขาวปกคลุมกองทัพถือเป็นนิมิตร้ายว่าจะเสียแม่ทัพ

จูกัดเก็กได้ยื่นคำขาดทานของเจียวเอี้ยนที่ให้ถอยทัพกลับเมืองกังต๋งก็โกรธ กล่าวว่า "เราจะทำการใหญ่ให้มีชัย ท่านมาว่าให้ร้ายแก่เราดังนี้ จะให้นายทัพนายกองแลทหารทั้งปวงเสียหน้าใจ"

กล่าวแล้วจูกัดเก็กจึงสั่งให้ทหารคุมตัวเจียวเอี้ยนเอาไปประหารชีวิต แม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันร้องขอชีวิตเจียวเอี้ยนไว้ จูกัดเก็กขัดมิได้จึงจำต้องยกโทษให้กับเจียวเอี้ยน แต่ให้ถอดจากตำแหน่งเสนาธิการปลดเป็นพลทหารแล้วกำชับให้รีบเคลื่อนทัพ

ครั้นกองทัพงอก๊กใกล้จะถึงเขตเมืองซินเสียน เแดงสองได้เข้าไปปรึกษากับจูกัดเก็กว่าเมืองซินเสียนนี้เป็นเมืองหน้าด่าน มีป้อมปราการสูงใหญ่มั่นคง นับเป็นด่านสำคัญของวุยก๊ก หากเราตีเมืองหน้าด่านนี้แตกแล้ว จึงจะรุกเข้าสู่แดนตงจ้วนได้โดยสะดวก จึงควรที่ท่านแม่ทัพจะเร่งยึดเมืองซินเสียนเป็นถุขชัยแก่กองทัพไว้ก่อน

จูกัดเก็กได้ฟังแดงสองก็เห็นชอบ สั่งให้เคลื่อนทัพไปประชิดเมืองซินเสียน

ฝ่ายเตียวเต็กซึ่งรักษาด่านปลายแดนเมืองซินเสียน เมื่อได้ทราบข่าวศึกว่ากองทัพเมืองกังต๋งกำลังยกมาเป็นจำนวนมาก จึงให้ม้าเร็วถือใบบอกไปแจ้งข้อราชการแก่สมาสู่ที่เมืองลกเอียง และสั่งทหารให้อพยพชาวเมืองที่อยู่ด้านนอกด่านเข้ามาอยู่ข้างในด่าน เผาเสบียงอาหารมิให้ตกได้แก่ทหารงอก๊ก และให้กวาดขันป้องกันรักษาด่านไว้ให้มั่นคง

จูกัดเก็กยกกองทัพมาถึงหน้าด่านก็สั่งทหารให้ตั้งค่ายล้อมด่านไว้และให้ทหารออกไปทำรบกับเตียวเต็ก แต่เตียวเต็กไม่ยอมออกมารบ คงดำเนินยุทธโธบายตั้งรับ กำชับให้ทหารรักษาด่านทั้งกลางวันและกลางคืน

ฝ่ายสมาสู่เมื่อได้ทราบใบบอกจากเมืองซินเสียนแล้ว จึงปรึกษาด้วยขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใด

จีสงซึ่งเป็นที่ปรึกษาจึงกล่าวกับสมาสู่ว่า ซึ่งกองทัพงอก๊กยกมาครั้งนี้ท่านอย่าได้วิตกเลย ด้วยทหารงอก๊กนั้นไม่ถนัดเชิงรุก ถนัดก็แต่เชิงรับ แลด่านเมืองซินเสียนนั้นสูงใหญ่มั่นคง นายด่านก็เป็นทหารมีประสบการณ์ในสงคราม เห็นจะตั้งมั่นรักษาด่านเอาไว้ได้ อนึ่งเล่าจูกัดเก็กคุมทัพมาแต่เมืองกังต๋งถึงเมืองซินเสียนเป็นระยะทางไกล เห็นจะเอาเสบียงอาหารมาไม่มากนัก เมื่อเราตั้งรับอยู่แต่ในด่านนานวันเข้าจูกัดเก็กก็จะขาดเสบียง เห็นจะล่าถอยทัพกลับไปเอง ถึงเวลานั้นจึงค่อยยกตามตี เห็นจะได้ชัยชนะประการเดียวเท่านั้น

สมาสู่ได้ฟังคำจีสงก็พยักหน้าเห็นด้วย จีสงเห็นดังนั้นก็กล่าวสลับไปว่า ศึกฝ่ายใต้ไม่เหลือปากว่าแรงเลย วิตกก็แต่การศึกด้านเมืองเสฉวน ครั้นว่าเกียงอุยจะฉวยโอกาสที่วุยก๊กเราเกิดศึกติดพันข้างฝ่ายใต้แล้วจะยกกองทัพมาตีกระหนาบ จึงควรที่จะแต่งกองทัพไปป้องกันรักษาด่านต่างๆ ทางด้านตะวันตก

สมาสู่ใคร่ตรวจความเห็นของจีสงก็เห็นด้วย จึงให้สมาเจียวคุมทหารไปช่วยกวดหวัยรักษาเมืองเองจึงเตรียมป้องกันกองทัพของเกียงอุย แล้วสั่งให้บิวเซียมและอ้าวจุนยกทหารหนุนไปช่วยเมืองซินเสียน และกำชับว่าให้ถือหลักยุทธโธบายตั้งรับรอดคอยโอกาสให้จูกัดเก็กล่าทัพแล้วจึงค่อยยกตามตี สมานเจียว บิวเซียมและอ้าวจุนรับคำสั่งแล้วจึงจัดแจงทหารรีบยกไป

ฝ่ายจูกัดเก็กตั้งค่ายประชิดล้อมด่านอยู่ถึงเก้าวันสิบวัน ในระหว่างนั้นได้ให้ทหารออกไปทำรบหลายครั้งหลายหน ข้างในด่านก็สงบนิ่งอยู่ จูกัดเก็กเกรงว่าหากตั้งค่ายประชิดด่านนานเข้าไปเสบียงอาหารก็จะร่อยหรอ จึงสั่งทหารให้บุกเข้าตีด่านตลอดทั้งวันทั้งคืน หวังจะทำศึกแตกหักให้เสร็จสิ้นเสียก่อนที่เสบียงอาหารจะหมด

ข้างในด่านได้อาศัยขี้หมูที่ได้เปรียบป้องกันรักษาด่านไว้เป็นสามารภ ทหารเมืองกังตั้งไม่สามารถหักเข้าด่านได้ จุกัดเก็กเห็นดังนั้นก็โกรธ ออกคำสั่งกำชับทหารทั้งปวงให้บุกขึ้นหน้า ปืนกำแพงขึ้นไปหักเอาด่านให้จงได้ มาตรฐานผู้ใดไม่เอาใจด้วยราชการก็จะประหารชีวิตมิให้เป็นเยี่ยงอย่าง

ทหารเมืองกังตั้งเกรงอาญาของจุกัดเก็ก จึงเร่งรีบหักเข้าตีด่านอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งวันทั้งคืน ทหารซึ่งรักษาด่านก็พยายามป้องกันรักษาด่านไว้เป็นสามารภ แต่แม้จะใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงหรือทุ่มก้อนศิลาเข้าไปประการใด ทหารงอกก็บุกเข้าตีด่านระลอกแล้วระลอกเล่าจดจ้องคลิ้นในพระสมุทระชัดเข้าสู่ฝั่ง ในที่สุดทหารซึ่งรักษากำแพงด่านด้านทิศเหนือก็ร่อยหรอลง และกำแพงด่านทั้งสี่ด้านก็ถูกทำลายจนเกือบจะทรุดพังลงมา

เดี๋ยวเด็กเห็นสถานการณ์ดังนั้นก็ตกใจ เกรงว่าหากการศึกยังติดพันอีกสองสามชั่วยาม ทหารเมืองกังตั้งก็อาจหักเข้าด่านได้ จึงปรึกษากับนายกองทั้งปวงว่าหากยังรบติดพันกันสืบไป ข้างในด่านเรามีทหารน้อย เห็นจะเสียทีแก่ข้าศึกเป็นมั่นคง ด้วยเป็นธรรมดาที่น่าน้อยไหนเลยจะสู้ไฟได้ จ้าจะคิดกลอุบายรบประวิงเวลาให้ข้าศึกชะล่าใจ คอยทำให้เมืองหลวงยกกองทัพหนุนมาจึงจะควร

ทหารทั้งปวงได้ฟังปรารภของเดี๋ยวเด็กก็เห็นด้วย เดี่ยวเด็กจึงทำหนังสือขึ้นฉบับหนึ่งถึงจุกัดเก็กเป็นใจความว่า ตามกฎหมายของวุยก๊กนั้น ถ้าข้าศึกบุกมาประชิดติดพัน หากทั้งเมืองหรือยอมจำนนก็จะมีโทษประหารชีวิต แต่ถ้าต่อสู้ป้องกันรักษาเมืองไว้ได้ถึงร้อยวันแล้วยังไม่มีกองทัพหนุนมาช่วย เหลือกำลังจะต้านทานแล้ว ถึงจะยอมสวามิภักดิ์ก็ไม่เป็นโทษ ข้าพเจ้าเดี๋ยวเด็กเป็นชายชาติทหาร เคารพกฎหมายและวินัยศึก จึงตั้งหน้าป้องกันรักษาด่านไว้ถึงเก้าสิบวันแล้ว ทหารทั้งสองฝ่ายได้รบพุ่งบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จึงมีความปรารถนาจะยอมสวามิภักดิ์ต่อท่าน แต่ไม่ต้องการให้ขัดต่อบทกฎหมาย จึงขอความเมตตาให้ท่านผ่อนผันเวลาอีกสิบห้าวันพอได้พันร้อยวัน แล้วข้าพเจ้าจะพาทหารและชาวเมืองไปยอมอ่อนน้อมต่อท่าน ในระหว่างนี้ขอให้พักรบเอาไว้ก่อน อยาให้เดือรื้อนแก่ทหารทั้งปวงเลย

ครั้นทำหนังสือเสร็จแล้วเดี๋ยวเด็กจึงให้ทหารถือหนังสือนั้นไปให้แก่จุกัดเก็ก ฝ่ายจุกัดเก็กเห็นทหารบุกเข้าตีด่าน บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ครั้นได้ทราบข่าวเดี๋ยวเด็กจะยอมสวามิภักดิ์ก็มีความยินดี จึงบอกแก่คนถือหนังสือว่าซึ่งเราจะรุกเข้าตีด่านให้ได้ในวันนี้นั้นวันพรุ่งนี้จะได้อยู่ แต่เอ็นดูทหารทั้งปวงจะได้ยากลำบาก ฉะนั้นเมื่อเดี๋ยวเด็กขอผ่อนผันเพียงสิบห้าวันจะเป็นไรมี เราจะทำเวลาให้เดี๋ยวเด็กพาสมาศพรครดพวกมาอ่อนน้อมตามที่ขอร้องมา

ครั้นคนถือหนังสือคำนับลากลับออกไปแล้ว จุกัดเก็กจึงสั่งให้ทหารทั้งปวงพักรบ คอยทำว่าเดี๋ยวเด็กจะยอมออกมาอ่อนน้อมแต่โดยดี

ฝ่ายเดี๋ยวเด็กครั้นได้ทราบข่าวจุกัดเก็กหลงกลก็มีความยินดี พอเวลากลางคืนก็ใช้ทหารให้แต่งซ่อมกำแพงด่านที่ถูกทำลายจนแข็งแรงเหมือนดังเดิม แล้วให้ทหารพักผ่อนบำรุงกำลังและเกณฑ์ชาวเมืองเข้าเป็นทหารเพิ่มเติม พอใกล้วันที่สิบห้าเดี๋ยวเด็กจึงเกณฑ์ทหารขึ้นรักษาด่านอย่างพร้อมเพรียง

เดี๋ยวเด็กเห็นทหารลาดตระเวนของจุกัดเก็กจึงร้องเยาะเย้ยว่า "เสมียงอาหารของก๊วยงับบริบูรณ์อยู่ จะเลี้ยงทหารอีกสักปีหนึ่งก็หากกลัวไม่ กุจะยอมไปเข้าด้วยเอ็งเหล่าชาติสุนัขเมืองกังตั้งนั้นมิชอบ"

ทหารลาดตระเวนทราบความก็นำความไปรายงานแก่จุกัดเก็ก พอได้ทราบความว่าหลงกลแก่ข้าศึกจุกัดเก็กก็โกรธ สั่งทหารให้บุกเข้าตีด่านอีกครั้งหนึ่ง จุกัดเก็กด้วยอารมณ์โทสะได้ขี่ม้าออกหน้าทหารบุกเข้าไปใกล้กำแพงด่าน ทหารของเดี๋ยวเด็กเห็นจุกัดเก็กประมาทขี่ม้าเข้ามาในระยะเกาทัณฑ์ จึงเอาเกาทัณฑ์ยิงไปที่จุกัดเก็ก ถูกจุกัดเก็กที่หน้าผาก พลัดตกลงจากหลังม้า

ทหารงอกก็เห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบเข้าไปช่วยพาจุกัดเก็กออกมาจากรัศมีเกาทัณฑ์ เดชะบุญที่หมวกเกราะของจุกัดเก็กคลุมหน้าผากไว้อย่างมิดชิด ดังนั้นลูกเกาทัณฑ์จึงมิได้ทำอันตรายจนถึงแก่ชีวิต เพียงแต่บาดเจ็บเพราะแรงกระแทกเท่านั้น จุกัดเก็กออกพันรัศมีเกาทัณฑ์แล้วก็ยิงโกรธ เร่งให้ทหารบุกเข้ายึดด่าน

ทหารเมืองกังตั้งบุกเข้าตีด่านตั้งแต่เช้าจนถึงเวลาเย็นก็ไม่สามารถหักเข้าด่านได้ พอเวลาค่ำจุกัดเก็กจึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใดจึงจะยึดด่านได้

แม่ทัพนายกองเมืองกังตั้งได้ออกความเห็นตรงกันว่า ทหารงอกยกมาประชิดด่านร่วมร้อยวันแล้ว ผิดอากาศและผิดอาหารได้รับความป่วยเจ็บเป็นอันมาก ซึ่งได้พักรบไว้สิบกว่าวันนั้นทำให้โอกาสที่จะยึดด่านห่างไกลออกไป เพราะข้างในด่านได้ฉวยโอกาสซ่อมแต่งกำแพงจนเป็นปกติ ดังนั้นแม้จะหักเข้าตีด่านสืบไปก็เห็นจะไม่ได้ชัยชนะ

จุกัดเก็กได้ยืนดั่งนั้นก็โกรธ กล่าวว่ประเพณีการสงครามจะเกรงกลัวข้าศึกนั้นไม่ชอบ หากผู้ใดไม่เป็นใจด้วยราชการ อ้าความเจ็บป่วยก็ให้เอาตัวไปตัดหัวเสียให้สิ้น

การประชุมวันนั้นไม่ได้ข้อยติประการใด แต่ทหารทั้งปวงเกรงกลัวว่าการทำศึกต่อไปจะขัดสน เพราะข้างในด้านอาศัยชัยภูมิที่ได้เปรียบระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ดุจหาฝน รุกเข้าไปแมนไม่เจ็บก็ถึงตาย ครั้นจะระยอทอดอัยก็เกรงอาญาของจุกัดเก็กที่จะเอาโทษถึงตายแม้หากจะตั้งมั่นต่อไปความเจ็บป่วยไข้ก็ยิ่งระบาดไปทั่วทั้งกองทัพ ดั่งนั้นทหารในกองทัพของจุกัดเก็กจึงพากันหนีทัพไปเป็นอันมาก

ฝ่ายชัวหลิมซึ่งเป็นนายทหารรองของกองทัพจุกัดเก็ก เห็นทหารหนีทัพเป็นอันมากก็เสียหน้าใจ ทั้งเกรงว่าขึ้นอยู่กับจุกัดเก็กต่อไปก็อาจต้องอาญาถึงตาย พอค้ำลงจึงพาพรรคพวกหนีไปสวามิภักดิ์กับทหารุยก็

ทหารซึ่งยังภักดีต่อจุกัดเก็กอยู่เห็นเหตุการณ์ดั่งนั้นจึงนำความไปรายงานให้จุกัดเก็กทราบ จุกัดเก็กได้ทราบความก็ตกใจ ชี้นำออกมาตรวจตราตามค่ายทหาร เห็น ร้อยหรือลงเป็นอันมาก และทหารที่เหลืออยู่ในค่ายจำนวนมากก็ป่วยเจ็บ หน้าเหลือง หน้าบวม ร้องโอดครวญเป็นที่น่าเวทนา

จุกัดเก็กเห็นดั่งนั้นจึงคิดว่า หากขึ้นตั้งค่ายประชิดด่านต่อไปก็ไม่อาจเอาชัยชนะแก่ชาวด่านได้ ดีร้ายก็จะถูกกองทัพหนุนมาจากเมืองลกเอี้ยงตีกระหนาบให้ย่อยยับอันจนไปกว่านี้ ในเที่ยงคืนวันนั้นจุกัดเก็กจึงสั่งให้เลิกทัพถอยกลับเมืองก้งตั้ง

ในขณะนั้นมูชีวเซียมและอ้าวจันได้ยกกองทัพหนุนมาไล่ล่าด่าน พอได้ทราบความว่าจุกัดเก็กถอยทัพจึงสั่งทหารให้ไล่ตามตี ทหารของจุกัดเก็กกำลังล่าถอยโดยไม่คาดคิดว่าข้าศึกจะล่วงรู้ยกมาตามตี ครั้นถูกกองทัพพยักก็จู่โจมเข้าตีก็พากันตกใจแตกตื่น ต่างคนต่างหนีไม่เป็นขบวน จึงถูกทหารุยก็ฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

มูชีวเซียมและอ้าวจันคุมทหารไล่ตามตีทหารของจุกัดเก็กจนกระทั่งสว่าง เห็นจะไม่ทันแล้วจึงพากันถอยทัพกลับ จุกัดเก็กจึงพาทหารที่เหลือล่าถอยกลับไปถึงเมืองก้งตั้ง

จุกัดเก็กกลับมาถึงเมืองก้งตั้งแล้วให้รู้สึกอภัยศอดสูที่พ่ายแพ้เสียที่ ประกอบทั้งเจ็บปวดที่บริเวณหน้าผาก อันเกิดแต่แรงกระแทกของลูกเกาทัณฑ์ จุกัดเก็กจึงอ้างว่าป่วย ไม่ออกว่าราชการตามปกติ แล้วนอนชมอยู่แต่ในจวน

ฝ่ายพระเจ้าซุนเหลืองครั้งได้ทราบข่าวว่าจุกัดเก็กเลิกทัพกลับมาแล้วและยังป่วยเจ็บเพราะถูกเกาทัณฑ์ก็ตกพระทัย จึงพาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยไปเยี่ยมอาการของจุกัดเก็กที่จวนมหาอุปราช

จุกัดเก็กทราบว่าพระเจ้าซุนเหลืองและบรรดาขุนนางยกขบวนมาเยี่ยมก็ละลายใจ แต่จำใจถวายการต้อนรับตามธรรมเนียม แล้วสร้างทำเป็นป่วยหนักขึ้น ในขณะที่ในจิตใจก็ร้อนรุ่มด้วยระแวงว่าคนทั้งปวงจะดูหมิ่นว่าทำการเสียที่แก่ข้าศึก จุกัดเก็กยิ่งคิดก็ยิ่งหวาดระแวง จึงมีความทุกข์ตรมอยู่ในใจทุกวันคืน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กรรมบังนิมิต (ตอนที่602)

จุกัดเก็กพลาดท่าเสียที่แกวยก ก็ต้องพาทหารอภัยถอยทัพกลับเข้าแดนเมืองก้งตั้งด้วยความอภัยศอดสู หลังจากนั้นก็ป่วยด้วยโรคหวาดระแวง แม้พระเจ้าซุนเหลืองและขุนนางข้าราชการมาเยี่ยมไข้ก็ระแวงว่ามาเยาะเย้ยดูหมิ่นให้ได้อายุจุกัดเก็กจึงเต็มไปด้วยความทุกข์ใจทุกวันคืน

หลังจากพระเจ้าซุนเหลืองพาคณะขุนนางกลับออกไปจากจวนแล้ว จุกัดเก็กก็ยิ่งคิดมาก และยิ่งละลายใจ แก่คนทั้งปวงที่พ่ายแพ้เสียที่ในการศึกที่กระทำกับพยัก ก็ปรารถนากับขุนนางคนสนิทว่า "ข้าพเจ้าไปทำการทุกครั้งทุกทีมีแต่ชัยชนะ ครั้งนี้เคราะห์ร้ายทั้งตัวก็แทบตาย แล้วก็เสียทหารเป็นอันมาก ได้ความอภัยศอดสู เพราะนายทัพ นายกองทั้งปวงมิได้เป็นใจจึงเสียที่แก่ข้าศึก ถ้าผู้ใดคิดเดียนินทาว่าเราเสียทัพเราจะจับตัวผู้นั้นไปฆ่าเสีย"

โรคหวาดระแวงนับวันยิ่งกำเริบขึ้น คำปรารถนาของจุกัดเก็กดังกล่าวดำเนินความผิดในการพลาดท่าเสียที่ในสงครามไปให้แก่บรรดาแม่ทัพนายกองและทหารทั้งปวงว่าไม่เอาใจใส่เต็มใจด้วยราชการ ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเป็นความผิดพลาดในการบัญชาการของจุกัดเก็กโดยตรง เนื่องจากได้ทีแล้วไม่รุกเข้าตีด่านที่กำลังจะพังทลายให้แตกหักซึ่งเอาชัยชนะให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาด กลับหลงค้ำลงของศัตรูที่ขอผันผ่อนเวลาสิบห้าวัน

แล้วจะออกมาอ่อนน้อม อันเป็นการไม่ต้องด้วยพิชัยสงคราม เพราะสังจะไม่ได้อยู่ในสงคราม ธรรมะไม่มีในสงคราม จุกัดเก็กหลงคำลวงปล่อยให้ข้าศึกตั้งหลักข้อมแต่งกำแพงมั่นคงแล้วบึกหลักต่อสู้ครั้งใหม่ ในขณะที่ทหารของตัวก็ป่วยเจ็บด้วยผดสาแดงในอากาศและอาหารการกิน กระนั้นแล้วก็ยังลุแก่มโหะสถานการณโคจรรีบถอยก็ไม่ถอย รู้ว่ารุกไม่ได้ยังกลับสั่งให้รุก เป็นเหตุให้ทหารหนีทัพและบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก ในที่สุดก็ต้องถอยทัพแล้วถูกตามตี สูญเสียไพร่พลข้างม้าอย่างยับเยิน คำปรารภชนิดนี้จึงเข้าลักษณะเอาดีใส่ตัว เอาชั่วให้เพื่อน มีหน้าซ้ำยังกำเริบคิดปิดฟ้าด้วยฝ่ามือ หมายถึงหารผลอายุชีวิตผู้คนที่เจรจาพาดพิงถึงการสงครามอีก ดังนั้นจึงเท่ากับจุกัดเก็กได้เดินออกไปจากวิถีแห่งธรรมสู่วิถีแห่งอธรรมอันจะนำไปสู่อุ้งหัตถ์แห่งมัจจุราชโดยไม่ต้องสงสัยอีกแล้ว

หลังจากวันนั้นแล้วจุกัดเก็กก็ให้ทหารคนสนิทเที่ยวลอบสืบข่าวคราวการพูดจาของข้าราชการขุนนางและทหารว่ามีผู้ใดพูดถึงการพ่ายแพ้ของกองทัพอก๊กบ้าง พอได้รับรายงานว่าใครพูดจาในเรื่องนี้จุกัดเก็กก็สั่งทหารให้ไปคุมตัวเอาไปตัดหัวทุกรายไป ขุนนางข้าราชการและทหาร ตลอดจนชาวบ้านชาวเมืองถูกตัดศีรษะสังเวทความระแวงของราชครูผู้สำเร็จราชการเป็นจำนวนมาก ในจำนวนผู้คนที่ยอมมียอมน้อยที่ต้องตกตายเพราะรายงานอันเป็นเท็จของคนสนิทของจุกัดเก็ก บ้างก็เป็นการรายงานเท็จเนื่องจากแรงอาฆาตพยาบาทส่วนตัว บ้างก็เป็นการรายงานเท็จเพราะไปรีดไถเอาผลประโยชน์แล้วเขาไม่ให้

จุกัดเก็กยิ่งลงโทษประหารชีวิตผู้คนที่พูดถึงเรื่องศึกสงครามกับวุยก๊กมากขึ้นเท่าใด ความระแวงระไวก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นตาม นักเข้าก็ระแวงว่าญาติพี่น้องของผู้ต้องโทษจะคิดพยาบาทลอบสังหาร จึงต้องเพิ่มกองกำลังทหารองครักษ์คอยคุ้มกันทุกหนแห่งทั้งที่อยู่และที่ไป จนกลายเป็นขบวนใหญ่ที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวง การจะออกจากจวนไปแห่งหนตำบลใดก็ระวังระไวว่าจะถูกลอบสังหาร ต้องเปลี่ยนกำหนดการหรือปิดกั้นกำหนดการอยู่เนืองๆ

นักเข้าก็หวาดระแวงว่าบรรดาขุนนางข้างในจวนจะลอบทำร้าย จึงอพยพโยกย้ายผู้ที่ไม่ใช่ญาติออกไปจากบริเวณจวนจนหมดสิ้น เหลือแต่ครอบครัวบุตรภรรยาที่ใกล้ชิดเท่านั้น

ยิ่งระแวงมากก็ยิ่งระวังมาก นักเข้าก็ระแวงว่ามีผู้ประสงค์ร้ายจะลอบวางยาพิษในอาหาร ดังนั้นก่อนจะกินอาหารหรือน้ำจุกัดเก็กก็ต้องให้ทหารกินก่อน รอจนเห็นว่าไม่มียาพิษเจือปนแล้วจึงค่อยกิน

พฤติกรรมของจุกัดเก็กนับวันจึงกลายเป็นพฤติกรรมของทรราช แม้กระนั้นแล้วความหวาดระแวงก็มีได้สร้างคลายลง กลับหวาดระแวงมากขึ้นว่าในแคว้นก๊กตั้งทุกวันนี้นับบรรดาทหารขุนนางข้าราชการทั้งปวงล้วนอยู่ในอำนาจของตัวเราหมดสิ้นแล้ว คงเหลืออยู่แต่กรมทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ ซึ่งเป็นทหารองครักษ์พิทักษ์รักษาพระราชวัง พระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์เท่านั้น แต่ก็หวั่นว่าเมื่อหน่วยทหารนี้ยังมีอาวุธอยู่ในมือก็ย่อมวางใจมิได้

ประกอบกับพระเจ้าซุนเหลียงและพระมเหสีได้เห็นพฤติกรรมของจุกัดเก็กแปรเปลี่ยนผิดเพี้ยนไปเป็นอันมาก จึงทรงพระวิตกว่าจะเกิดกบฏขึ้นในบ้านเมือง ดังนั้นจึงทรงเข้าแทรกแซงการบริหารราชการแผ่นดินมากขึ้นโดยลำดับ ขุนนางจำนวนมากที่ถูกเนรเทศตามคำสั่งของจุกัดเก็กก็โปรดเกล้ารับเข้ามาเป็นข้าราชการสำนัก ขุนนางจำนวนหนึ่งที่ถูกรักษาโยกย้ายไปอยู่ตามชายแดน ก็ลอบมีหมายรับสั่งให้เข้ามาทำราชการในพระราชวัง ดังนั้นจุกัดเก็กจึงหวาดระแวงไปถึงพระเจ้าซุนเหลียง

เมื่อหวาดระแวงพระเจ้าซุนเหลียงดังนี้แล้วก็ยิ่งเพิ่มความหวาดระแวงขุนจันซึ่งเป็นเจ้ากรมทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ ซึ่งเป็นขุมกำลังเดียวที่เหลืออยู่ในเมืองก๊กตั้งที่ยังไม่ขึ้นตรงกับจุกัดเก็ก

ขุนจันผู้นี้เป็นบุตรของซุนหยง ซุนหยงเป็นบุตรของซุนเจ๋ง ซุนเจ๋งเป็นน้องของซุนเกี้ยนซึ่งเป็นบิดาของซุนกวน ดังนั้นขุนจันจึงถือว่าเป็นพระญาติอันสนิทของพระเจ้าซุนกวน เมื่อครั้งที่พระเจ้าซุนกวนยังทรงพระชนม์อยู่ ทรงโปรดปรานขุนจันและไว้วางพระราชหฤทัยใกล้ชิดสนิทสนม และโปรดเกล้าตั้งให้ขุนจันเป็นเจ้ากรมทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ และดำรงตำแหน่งนี้ต่อมาจนถึงรัชกาลพระเจ้าซุนเหลียง

จุกัดเก็กหวาดระแวงขุนจันตั้งนั้นแล้ว จึงออกคำสั่งถอดขุนจันออกจากตำแหน่งเจ้ากรมทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ แล้วตั้งให้เตียวเฮียดและจูอินเป็นเจ้ากรมทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์และรองเจ้ากรมทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ เพื่อเป็นเชี้ยวเล็บให้กับจุกัดเก็กต่อไป

ขุนจันถูกจุกัดเก็กถอดออกจากตำแหน่งโดยไม่มีความผิดก็โกรธ แต่เกรงว่าจุกัดเก็กจะหวาดระแวงมากขึ้น จึงแสร้งทำเป็นนิ่งเงิบ พอได้โอกาสจึงไปปรึกษากับเตงอินขุนนางผู้ใหญ่อีกคนหนึ่งซึ่งมีความเจ็บแค้นพยาบาทกับจุกัดเก็กมาแต่ก่อนว่าบัดนี้จุกัดเก็กประพฤติดนเป็นทรราช ข่มเหงรังแกข้าราชการ แย่งยึดอำนาจของฮ่องเต้ เห็นจะทำการกบฏชิงเอาราชสมบัติเป็นมั่นคง

เตงอินผูกความแค้นพยายามทูลกัดเก็กมาช้านาน พอทราบความทุกข์ในใจของขุนจันก็ผสมโรงเห็นด้วย แล้วกล่าวว่าซึ่งจุกัดเก็กทำการทั้งนี้คนทั้งแผ่นดินก็เห็นกันอยู่ว่าเป็นการเตรียมการชิงเอาราชสมบัติ ตัวท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ เหตุไฉนจึงเพิกเฉยปล่อยให้จุกัดเก็กข่มเหงยาเียงพระเจ้าขุนเหลือยถึงเพียงนี้ ขอบที่จะคิดอ่านกำจัดจุกัดเก็ก ท่านบำรุงพระเจ้าขุนเหลือยให้สมกับที่พระเจ้าขุนกวนได้ไว้วางพระราชหฤทัย จึงจะควรว

ขุนจันได้เตงอินขุนนางผู้ใหญ่เป็นเพื่อนคิดก็อุ้นใจแล้วกล่าวว่า ท่านกล่าวคำด้วยน้ำใจข้าพเจ้า อันความแค้นที่จุกัดเก็กกระทำต่อข้าพเจ้านั้นใหญ่หลวงนัก หากท่านร่วมการคิดอ่านแล้วเห็นจะกำจัดจุกัดเก็กได้เป็นมั่นคง

เตงอินได้ฟังคำขุนจันดังนั้นก็ดีใจ กล่าวว่าพวกเราเป็นข้าเก่าของตระกูลขุน ได้กินข้าวแดงแกงร้อนของตระกูลขุน พระคุณท่อมดินเกริกฟ้า จำจะอาสาเจ้ากำจัดศัตรูราชสมบัติให้จงได้ เราสองคนจงร่วมกันทำการครั้งนี้ให้สำเร็จเถิด จะบังเกิดประโยชน์ใหญ่แก่แผ่นดินและอาณาประชาราษฎร

ขุนจันได้ยินเตงอินเจรจามั่นเหมาะดังนั้นจึงกล่าวว่า ซึ่งจุกัดเก็กก่อการกำเริบนี้ไม่เป็นที่ต้องพระทัยของพระเจ้าขุนเหลือย เมื่อท่านเต็มใจทำการแล้วข้าพเจ้าก็จะพาท่านไปเฝ้าพระเจ้าขุนเหลือย แล้วคิดอ่านกำจัดจุกัดเก็กต่อไป

เตงอินได้ฟังคำขุนจันดังนั้นก็เห็นด้วย วันหนึ่งขุนจันจึงพาเตงอินลอบเข้าไปเฝ้าพระเจ้าขุนเหลือยถึงพระตำหนักที่ประทับ แล้วกระซิบกราบทูลความซึ่งได้คิดอ่านกำจัดจุกัดเก็กนั้นให้พระเจ้าขุนเหลือยทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าขุนเหลือยทราบความแล้วก็ดีพระทัย รับสั่งด้วยพระสรเสียงอันแผ่วเบาพอได้ยินแต่สามคนว่า "การอันนี้ข้าพเจ้าคราะห์เห็นนานอยู่แล้ว แต่ทว่าจนใจหาวิธีที่จะทำประการใดไม่ บัดนี้ท่านทั้งสองจงรักภักดีต่อเรา เห็นแก่การแผ่นดินก็เร่งคิดอ่านกำจัดศัตรูแผ่นดินเสียให้จงได้"

เตงอินเป็นขุนนางผู้ใหญ่ชำนาญการแผ่นดิน ได้ฟังรับสั่งของพระเจ้าขุนเหลือยก็ทราบน้ำพระทัยลึกว่าทรงพระวิตกด้วยจุกัดเก็กเป็นอันมาก จึงกระซิบกราบทูลว่า จุกัดเก็กคุมอำนาจทหารและพลเรือนไว้ในมือสิ้นแล้ว หากนินเข้าไปก็จะชิงเอาราชสมบัติ จำจะต้องคิดอ่านกำจัดเสียโดยเร็วจึงจะไม่เป็นอันตราย

พระเจ้าขุนเหลือยจึงตรัสว่าความเรื่องนี้เราร้อนใจยิ่งกว่าใคร ใครจะกำจัดจุกัดเก็กเสียให้ได้ในวันนี้วันพรุ่งแต่วิตกด้วยจุกัดเก็กคุมอำนาจทหารทั้งในและนอกราชสำนักไว้จนหมดสิ้น มีรู้ที่จะคิดอ่านประการใด

เตงอินจึงกราบทูลว่า ข้าพระองค์ขอเสนอแผนการให้มีหมายรับสั่งเชิญจุกัดเก็กมารับพระราชทานเลี้ยงโต๊ะที่พระตำหนักฝ่ายใน แล้วแต่งทหารซึ่งมีฝีมือเป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัยซุ่มไว้ภายในพระตำหนัก เมื่อจุกัดเก็กดื่มสุราเมาเห็นเป็นที่แล้วให้พระองค์ทิ้งจอกสุราเป็นสำคัญ แล้วทหารผู้มีฝีมือซึ่งซุ่มไว้นั้นจะได้ออกมาสังหารจุกัดเก็กเสีย

พระเจ้าขุนเหลือยได้ฟังแผนการของเตงอินก็พอพระทัย ทรงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงรับสั่งให้จัดเตรียมทหารผู้มีฝีมือหาสิบคนเข้ามาซุ่มอยู่ข้างในพระตำหนัก แล้วให้ทำหมายรับสั่งเชิญจุกัดเก็กมาเลี้ยงโต๊ะที่พระตำหนักฝ่ายใน

ฝ่ายจุกัดเก็กแม้ว่าจะหาป่วยเจ็บที่หน้าผากอันเนื่องจากถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์แล้ว แต่อาการป่วยทางใจก็มีได้เสื่อมคลาย กลับกำเริบมากขึ้นทุกที วันหนึ่งจุกัดเก็กให้รู้สีกรุ่มร้อนรำคาญใจ ไม่อาจนั่งตรมอยู่ด้านในจวนได้ จึงออกมาเดินเล่นที่บริเวณห้องโถงด้านหน้าจวน

พอจุกัดเก็กเดินออกมาถึงบริเวณใกล้ประตูห้องโถง ก็เห็นชายคนหนึ่งนุ่งขาวห่มขาวโปกขาวด้วยผ้าปอแบบไว้ทุกข์ เดินตรงเข้ามาที่ประตูห้องโถง

จุกัดเก็กเห็นคนแต่งกายไว้ทุกข์เดินเข้ามาดังนั้นก็ระแวงว่าเป็นผู้ประสงค์ร้าย เข้ามาหมายจะสาปแช่งให้เร่งวันตายก็โกรธ สั่งทหารให้ควบคุมตัวชายผู้นั้นไว้ แล้วไต่สวนว่าเหตุใดจึงบุกรุกเข้ามาถึงในจวนมหาอุปราช

ชายนั้นได้ให้การไปตามความจริงว่า ข้าพเจ้าไม่รู้ว่านี่เป็นจวนมหาอุปราช ด้วยข้าพเจ้าเป็นคนบ้านนอกบิดาถึงแก่ความตายจึงเดินทางเข้าเมืองหมายจะนิมนต์หลวงจีนไปสวดอุทิศส่วนกุศลไปให้กับบิดาผู้ตาย ครั้นมาถึงบริเวณข้างหน้าจวนเห็นเหมือนวัดวาอารามของหลวงจีนจึงสำคัญว่าเป็นวัดและหลงเดินเข้ามา

ครั้นบัดนี้ทราบความเป็นจวนของมหาอุปราชก็สำนึกตัวว่าเป็นความผิดนัก แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจเจตนาจะกระทำความผิดแม้แต่น้อย ขอให้มหาอุปราชไต่สวนโทษเถิด

จุกัดเก็กได้ยินดังนั้นก็โกรธทหารรักษาประตูจวนและทหารรักษาเวรยามที่ปล่อยปลະละเลยให้ชายผู้นี้บุกรุกเข้ามาถึงประตูห้องโถงใหญ่ของจวนได้ จึงให้ทหารองครักษ์เรียกทหารรักษาประตูจวนและทหารรักษาเวรยามประมาณสี่สิบคนมาไต่สวนว่าเหตุใดจึงปล่อยปลະละเลยให้ชายแปลกหน้าบุกรุกล่วงล้ำมาถึงข้างในได้

ทหารรักษาประตูจวนและทหารรักษาเวรยามประมาณสี่สิบคนได้ให้การตรงกันว่า "ข้าพเจ้าถืออาวุธครบมือรักษาประตูพร้อมหน้ากันอยู่ หากเห็นผู้ใดเข้ามาไม่"

จุกัดเก็กได้ฟังคำให้การของทหารสี่สิบกว่าคน แทนที่จะได้คิดว่าการที่คนเพียงคนเดียวสามารถเดินฝ่าทหารรักษาการณ์ประมาณสี่สิบกว่าคนโดยไม่มีใครพบเห็นเป็นเทพยดาสังหารณ์ บ่งบอกนิมิตร้ายว่าจะมีคนตายให้ได้รู้ล่วงหน้า แล้วคิดอ่านป้องกันแก้ไข กลับคิดไปว่าทหารทั้งสี่สิบคนซึ่งรักษาการณ์นั้นให้การแก้ตัวเพื่อไม่ให้ต้องโทษก็ยิ่งโกรธ แล้วคิดระแวงต่อไปว่าแม้เรื่องเพียงเท่านี้ยังคิดอ่านโกหกหลอกลวงเรามีได้ ชัดตรงจงรักภักดีต่อเราจริง ขึ้นเสียงไปก็ป่วยการเปล่า คิดดังนั้นแล้วจึงสั่งให้ทหารคุมตัวทหารรักษาการณ์ประมาณสี่สิบคนนั้นเอาไปประหารชีวิตจนหมดสิ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกชิงอำนาจในเมืองกังตั๋ง (ตอนที่603)

จุกัดเก็กมหาอุปราชแห่งอ๊กก็ยิ่งหวาดระแวงมากก็ยิ่งกระชับอำนาจรวบอำนาจมากขึ้น ในที่สุดอำนาจของจุกัดเก็กก็ยิ่งใหญ่คับฟ้า กระทบกับพระราชอำนาจของพระเจ้าซุนเหลียง จึงทรงเห็นชอบกับแผนการของเตงฮันและซุนจันให้กำจัดจุกัดเก็กเสีย แต่วิสัยผู้เป็นใหญ่เมื่อจะเกิดเหตุร้ายก็ปรากฏเทพสังหารณ์ให้เห็นแต่จุกัดเก็กถูกกรรมบังตาไม่เฉลียวใจ กลับสังหารทหารรักษาการณ์ถึงสี่สิบคน

ในค่ำวันนั้นจุกัดเก็กไม่รู้ลี้ภัยนอนนอนไม่หลับ ผลุดลุกผลุดนั่งเป็นหลายครั้งหลายหนจนเวลาสว่างเข้าสู่สองยาม พลันได้ยินเสียงดังสนั่นหวั่นไหวคล้ายเสียงอสนีบาตดังขึ้นที่ห้องโถงด้านหน้า จุกัดเก็กตกใจระแวงว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้นภายในจวน จึงเรียกทหารรักษาการณ์พากันออกไปดูที่ห้องโถงใหญ่

พอก้าวเข้าสู่ประตูห้องโถงจุกัดเก็กก็ตื่นตระหนกตกใจเพราะเห็นคานและอกไก่ของห้องโถงใหญ่หักสะบั้นเป็นสองท่อนโดยไม่รู้สาเหตุ กระเบื้องหล่นแตกกระจัดกระจายทั่วทั้งห้องโถง

แต่เนื่องจากเป็นเวลาคึกก้องแล้วไม่อาจจัดการประการใดได้ จุกัดเก็กจึงพาทหารกลับไปอยู่ที่พักด้านในแล้วขับทหารให้ไปนอน

จุกัดเก็กถอดเสื้อผ้าเหลือแต่ชุดชั้นในแล้วเข้าไปนั่งที่เตียง เอนหลังลงนอนแต่ก็นอนไม่หลับ พลันสายลมเย็นโชยพัดมาเย็นเยือกสะท้านเข้าไปในหัวใจ และมีเสียงประหนึ่งมีคนหลายคนเดินตามสายลมเข้ามา จุกัดเก็กเหลียวไปมองตามต้นเสียงก็เห็นทหารรักษาการณ์ประมาณสี่สิบคนซึ่งถูกคำสั่งประหารเมื่อตอนกลางวันเดินหัวศีรษะตรงเข้ามาหา

แล้วได้ยินเสียงร่ำไห้ของทหารรักษาการณ์เหล่านั้นครวญครางโหยหวนว่า พวกเราไม่มีความผิด แต่ท่านกลับสั่งให้ประหารชีวิตโดยไม่คิดคำนึงถึงลูกเมียครอบครัวของพวกเราจะได้ความเดือดร้อนทุกข์เข็ญ พวกเราจึงมาทวงเอาชีวิตท่านบ้าง จงมอบชีวิตแก่พวกเราเพื่อชดใช้กรรมที่ท่านได้กระทำมาอย่างหนักหนาสาหัสแต่โดยดีเถิด

กล่าวแล้วปีศาจทั้งสี่สิบตนก็เดินถือศีรษะเห็นเลือดไหลเป็นทางเต็มทั้งห้องโถงเข้ามาล้อมด้วยท่าทีที่น่ากลัวยิ่งนัก จุกัดเก็กเห็นดังนั้นก็ยิ่งตกใจ ร้องเสียงดังลั่นห้องเรียกทหารให้เข้ามาช่วยจนพลัดตกลงจากเตียงสิ้นสติสมประดี

ทหารรักษาการณ์ข้างในจวนได้ยินเสียงร้องของจุกัดเก็กก็พากันวิ่งตรงเข้ามา เห็นจุกัดเก็กสิ้นสติแน่นิ่งอยู่กับพื้นก็ช่วยกันประคองพยุงขึ้นไปนอนบนเตียง แล้วนวดเฟ้นจน จุกัดเก็กฟื้นคืนสติ

จุกัดเก็กได้สติแล้วยังคงตกใจกลัว เกรงว่าปีศาจจะมาหลอกหลอนอีก จึงสั่งทหารรักษาการณ์ให้นั่งเฝ้ารายรอบเตียงแล้วค่อยมอหลับไป

ครั้นรุ่งเช้าจุกัดเก็กตื่นขึ้น หยึ่งรับใช้ประจำจวนได้นำอ่างล้างหน้าเข้าไปให้จุกัดเก็กตามหน้าที่ แต่พอจุกัดเก็กจะเอาน้ำล้างหน้า พลันเห็นน้ำในอ่างสีแดงเป็นเลือด มีกลิ่นคาวโลหิตคละคลุ้งกระทบจมูก จุกัดเก็กก็โกรธ ร้องเรียกหยึ่งรับใช้ให้รีบเอาน้ำล้างหน้านั้นไปเททิ้งแล้วเปลี่ยนน้ำล้างหน้าใหม่

หยึ่งรับใช้ได้เปลี่ยนน้ำล้างหน้าใหม่ให้กับจุกัดเก็กสามสี่ครั้ง ทุกครั้งจุกัดเก็กก็ยังคงเห็นเป็นน้ำเลือดและมีกลิ่นคาวคละคลุ้ง จนไม่สามารถล้างหน้าได้ตามปกติ จุกัดเก็กจึงสั่งให้เอาน้ำล้างหน้านั้นไปทิ้ง และให้ขุนซ่องหมองใจว่าเหตุใดปีศาจจึงจ้องใจหลอกหลอนไม่หยุดหย่อนถึงเพียงนี้

ในขณะนั้นทหารรักษาการณ์ประจำจวนได้วิ่งเข้ามารายงานว่า พระเจ้าขุนเหลือยงมีหมายรับสั่งเชิญท่านมหาอุปราชไปกินโต๊ะที่พระตำหนักฝ่ายในในเวลาเที่ยงวันนี้ จุกัดเก็กได้ทราบดังนั้นจึงสั่งทหารรักษาการณ์ให้ไปแจ้งข้าหลวงซึ่งเชิญหมายรับสั่งว่าจะเข้าไปเฝ้ารับพระราชทานเลี้ยงตามกำหนด

ข้าหลวงได้ทราบคำตอบจากราชครุแล้วจึงกลับเข้าไปในวัง กราบทูลให้พระเจ้าขุนเหลือยงทรงทราบทุกประการ พระเจ้าขุนเหลือยงจึงตรัสสั่งให้ทหารซึ่งมีฝีมือเข้าประจำจุดชุม และกำชับมิให้ผู้ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องเข้ามายังพระตำหนักใน คอยท่าเวลาลูกจุกัดเก็กมาถึงแล้วจะได้กำจัดเสียตามแผนการของเดงอิ่นนั้น

ครั้นเวลาใกล้เที่ยงจุกัดเก็กจึงแต่งตัวเดินออกจากจวนจะไปขึ้นเกวียนประจำตำแหน่งราชครุซึ่งจอดอยู่ด้านหน้าจวน มีขบวนทหารองครักษ์ตั้งกองขบวนตามตำแหน่ง แต่พอจุกัดเก็กก้าวออกจากประตูจวนสนับขนสีเหลืองซึ่งจุกัดเก็กเลี้ยงไว้และกักขังไว้ด้านหลังจวนได้หลุดออกจากกรง วิ่งตรงเข้ามากัดขายเสื้อของจุกัดเก็กพยายามลากกลับเข้าไปในจวน ในขณะที่ปากก็หอนเสียงโหยหวนประหนึ่งเห็นปีศาจ

จุกัดเก็กเสียทีที่เลี้ยงสนับแต่ไม่รู้ธรรมาสัยสนับ ดังนั้นเมื่อถูกสนับกัดขายเสื้อจะลากกลับเข้าไปในจวนก็รู้สึกรำคาญ จึงตวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังจนสนับตกใจหนีไปทางด้านหลังจวน จุกัดเก็กจึงขึ้นเกวียนแล้วสั่งเคลื่อนขบวนออกจากจวนไป

ครั้นขบวนของจุกัดเก็กใกล้จะถึงพระราชวัง พลันสายลมเย็นเยือกได้พัดโฉบมาเป็นที่แปลกประหลาดนัก ในทันใดนั้นก็มีความสีขาวพวยพุ่งขึ้นจากพื้นดินแผ่ปกคลุมขบวนจนทหารทั้งขบวนต้องหยุดอยู่กับที่ จุกัดเก็กเห็นเป็นเหตุการณ์ประหลาดซ้ารอยกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งยกกองทัพไปบุกกุ๊กก็กักใจสังเกตรอว่าจะรู้หน้าต่อไปหรือจะคืนกลับไปจวน

พอดีเดียวเอียดซึ่งเป็นนายทหารคนสนิท มีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษาของจุกัดเก็กได้เห็นนิมิตดังนั้นก็รู้ความตามตำราว่าเป็นนิมิตร้าย ตัวแม่ทัพจะถึงแก่ความตาย จึงชี้มาเข้าไปหาจุกัดเก็กถึงเกวียนแล้วกล่าวเตือนสติว่าวังสีธาตุสีขาวที่พวยพุ่งขึ้นจากแผ่นดินดังนี้เป็นนิมิตร้าย หากเป็นการสงครามก็จะเป็นลางว่าแม่ทัพจะถึงแก่ความตาย ซึ่งมีหมายรับสั่งให้ท่านเข้าไปรับพระราชทานเลี้ยงในวันนี้เห็นจะวางใจมิได้ เกรงว่า จะมีผู้คิดร้ายทำอันตรายแก่ท่าน ขอบที่จะรีบกลับไปจวนจึงจะพ้นอันตราย

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณานาความซึ่งเดียวเอียดเตือนสติจุกัดเก็กว่า "ซึ่งมีรับสั่งให้ท่านเข้าไปกินโต๊ะเลี้ยงครั้งนี้ หารู้จักเหตุหนักแลเบาไม่เลย ขอให้ท่านตรึกตรองจงดีก่อน อย่าเพิงเบาความ"

จุกัดเก็กได้ยินคำเดียวเอียดดังนั้นก็ได้สติ หวนรำลึกถึงการแทรกแซงการบริหารราชการแผ่นดินของพระเจ้าขุนเหลือยงก็ยิ่งสงสัย แล้วจู่ๆ มีรับสั่งให้เข้าไปรับพระราชทานเลี้ยงโดยมิใช่เป็นเทศกาลตามประเพณี แต่ประการใด จุกัดเก็กก็ยิ่งแปลกใจ ตระหนักว่าซึ่งเทพยดาบันดาลนิมิตตั้งแต่ให้ขายไว้ทุกซบทุกเข้ามาถึงจวนโดยไม่มีผู้ใดรู้เห็น มาถึงสนับหลุดออกจากกรงแล้วดึงขายเสื้อลากให้กลับเข้าจวน กระทั่งเกิดนิมิตธาตุสีขาวปรากฏดังนี้ ล้วนเป็นเทพยดาสังหรณ์บอกเหตุทั้งสิ้น ตระหนักดังนั้นแล้วจุกัดเก็กจึงสั่งขบวนให้ย้อนกลับไปจวน

ฝ่ายขุนจุ่นและเดงอิ่นได้เตรียมการทั้งปวงไว้พร้อมแล้ว และให้ทหารคอยสอดแนมขบวนของจุกัดเก็ก ครั้นทราบว่จุกัดเก็กกำลังเปลี่ยนใจจะกลับไปจวน จึงรีบขี่ม้ารุดตามมา

เมื่อทันเกวียนของจุกัดเก็กแล้ว เดงอิ่นและขุนจุ่นจึงร้องเรียกจุกัดเก็กให้หยุดขบวนไว้ก่อนแล้วกล่าวว่า พระเจ้าขุนเหลือยงทรงมีความรำลึกถึงจึงโปรดเกล้าให้แต่งโต๊ะเลี้ยง ทรงคอยท่าพร้อมอยู่แล้ว ไฉนมหาอุปราชจะเปลี่ยนใจกลับไปจวนเสียเล่า

จุกัดเก็กจึงแสร์บายเพียงว่า เราตั้งใจจะไปรับพระราชทานเลี้ยงตามรับสั่ง แต่เมื่อมาถึงกลางทางก็ให้รู้สึกปวดท้องเป็นกำลัง จำจะกลับไปจวนก่อน จึงไม่อาจเดินทางเข้าไปเฝ้าตามกำหนดได้

แดงอินจึงว่า "แต่ท่านมหาอุปราชาไปทัพกลับมาแล้วยังไม่ได้เข้าไปเฝ้าเลย พระเจ้าขุนเหล็กเอาพระทัยได้ถามอยู่เรื่อยๆ แฉงว่าท่านคลายแล้วจึงให้เชิญเข้าไปกินโต๊ะ หวังจะได้ปรึกษาราชการแผ่นดิน ได้เข้ามาถึงนี้แล้วอุตสาห์แข็งใจเข้าไปเฝ้าสักหน่อยหนึ่งเถิด ให้พระเจ้าขุนเหล็กดีพระทัย"

จุกัดเก็กแม้มีบุญมากแต่กรรมตามทัน จึงบังความเจ็ลยวเอาไว้จนหมดสิ้น ได้ยินคำขุนจันและแดงอินตั้งนั้นก็ลืมนึกไปว่าแดงอินเป็นขุนนางผู้ใหญ่ เคยมีความบาดหมางกันมาแต่ก่อน ส่วนขุนจันเล่าก็เพิ่งปลดออกจากตำแหน่งเจ้ากรมทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ มิได้มีหน้าที่ใดๆ เกี่ยวข้องกับราชสำนัก เหตุไฉนจึงตั้งตนเป็นเจ้าก็เจ้าการชักชวนให้เข้าไปรับพระราชทานเลี้ยง เมื่อปัญญาและความเจ็ลยวถูกรวมบังไว้ตั้งนั้นจุกัดเก็กจึงเคลิ้มใจเชื่อตามคำแดงอินว่าพระเจ้าขุนเหล็กมีความรำลึกนึกถึง จึงชอบที่จะเข้าไปเฝ้าเพื่อให้คลายพระทัย

จุกัดเก็กคิดตั้งนั้นแล้วจึงสั่งขบวนให้เดินทางไปยังพระตำหนักที่ประทับของพระเจ้าขุนเหล็กตามแผนการเดิม เดียวเดียวรู้สึกสังหรณ์ใจ จึงสั่งทหารให้ระวังระไวและติดตาม จุกัดเก็กเจ้าไปจนถึงพระตำหนักที่ประทับ

พระเจ้าขุนเหล็กทราบว่าจุกัดเก็กกำลังเดินทางมาถึงหน้าพระตำหนักในก็เสด็จออกไปต้อนรับ แล้วกระทำคำนับตามประเพณีที่ศิษย์พึงกระทำต่อราชครู จุกัดเก็กก็ถวายบังคมตามประเพณี หลังจากมีพระราชปฏิสันถารตามสมควรแล้วพระเจ้าขุนเหล็กจึงตรัสเชิญจุกัดเก็กเข้าไปข้างในพระตำหนักซึ่งแต่งโต๊ะเตรียมไว้พร้อมแล้ว จากนั้นจึงตรัสชวนจุกัดเก็กดื่มสุรา

จุกัดเก็กมากด้วยความระวางและระมัดระวังตัวอยู่ ครั้นได้ยินรับสั่งชวนให้ดื่มสุราก็แสวงบายเบี่ยงว่า ข้าพระองค์ยังป่วยด้วยโรคปวดท้อง ไม่อาจเสพสุราได้ ขอได้ทรงอภัยโทษ

พระเจ้าขุนเหล็กได้ยินดังนั้นก็ทรงอึ้ง มิรู้ที่จะทำประการใดจึงจะดำเนินไปสู่แผนการที่วางไว้ ขุนจันซึ่งยืนเฝ้าอยู่ในที่ใกล้เห็นดังนั้นจึงเข้ามาถวายบังคมพระเจ้าขุนเหล็กแล้วกล่าวกับจุกัดเก็กว่า "ข้าพเจ้าเห็นมหาอุปราชากินยาตองสุราอยู่อัตรา อย่าให้ขัดพระอัชฌาสัยเลย ไซ้ให้ป่วยไปเอายาตองมากินแต่พอไซ้ชอบพระอัชฌาสัย"

ขุนจันก็เกรงบารมีของจุกัดเก็ก แต่เมื่อเห็นพระเจ้าขุนเหล็กตกตะลึงก็แก้ปัญหาเฉพาะหน้าตามที่ได้รู้เห็นมาว่าจุกัดเก็กมักเสพยาตองสุรา และเพื่อให้จุกัดเก็กคลายใจว่าจะไม่มีการวางยาพิษไว้ในสุรา จึงเสนอให้จุกัดเก็กส่งลูกน้องให้ไปเอายาตองมาจากจวน จุกัดเก็กเพราะเหตุถูกรวมบังตา ลืมความเจ็ลยวใจมองข้ามไปไม่เห็นถึงพิรุณและความไม่ชอบมาพากลว่าซึ่งจะให้ทหารไปเอายาตองจากบ้านมาดื่มกับสองเต้านั้นเป็นการไม่ถวายความเคารพ และเป็นการเสียมารยาทอย่างใหญ่หลวง กลับเห็นดีเห็นงามไปกับขุนจัน แล้วสั่งทหารให้รีบกลับไปเอายาตองมาจากจวน

พระเจ้าขุนเหล็กตรัสชวนให้จุกัดเก็กดื่มยาตองในขณะที่พระองค์เสวยน้ำจันท์และตรัสชวนจุกัดเก็กสนทนาในราชการต่างๆ จนจุกัดเก็กเผลอตัวลืมนึกความระวางสงสัยจนหมดสิ้นแล้วดื่มยาตองจนเมามา

พระเจ้าขุนเหล็กเห็นจุกัดเก็กเผลอตัวดื่มยาตองจนเมาแล้ว จึงตรัสถึงความหลังครั้งที่พระเจ้าขุนกวนยังทรงพระชนม์ แล้วไว้วางพระราชหฤทัยในจุกัดเก็กและจุกัดเก็ก ตลอดจนการที่พระเจ้าขุนกวนฝากฝังการแผ่นดินไว้กับจุกัดเก็กว่าการทั้งนี้เป็นบุญของพระเจ้าขุนเหล็ก จึงมีผู้มีสติปัญญาฝีมือมาช่วยท่านบำรุงจุกัดเก็กได้ยินความหลังก็เคลิบเคลิ้มมวงใจว่าพระเจ้าขุนเหล็กยังคงเป็นศิษย์ที่ตัวสู้ท่านบำรุงมาเหมือนเดิมทุกประการ

ในขณะที่จุกัดเก็กเริ่มมีอาการเมา ขุนจันก็เข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดขุนนางเป็นชุดทหารที่ห้องข้างใน แล้วถือกระบี่ออกมาที่โต๊ะซึ่งพระเจ้าขุนเหล็กกำลังเสวยน้ำจันท์อยู่กับจุกัดเก็ก และกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า "มีรับสั่งให้เราฆ่าอ้ายจุกัดเก็ก ซึ่งเป็นศัตรูแผ่นดินให้สิ้นชีวิต"

จุกัดเก็กเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบคว้ากระบี่จะชักออกจากตามแต่ไม่ทันการณ์เสียแล้ว เเงากระบี่ปลาบแวบหนึ่งขุนจันได้ใช้กระบี่ฟันศีรษะของจุกัดเก็กหลุดจากบ่าตกลงกับพื้น ทหารซึ่งชุมตัวอยู่ข้างในก็พากันวิ่งตรูออกมา

ในพริบตาที่ขุนจันเงือกระบี่นั้น เดียวเดียวซึ่งคุมเชิงอยู่ที่ด้านข้างได้คว้าง้าววิ่งตรงเข้ามาหวังจะช่วยจุกัดเก็กแต่ไม่ทันการณ์แล้ว เดียวเดียวก็โกรธ เองง้าวฟันขุนจัน ขุนจันตกใจเอี้ยวตัวหลบแต่ไม่พ้น ง้าวของเดี่ยวเดียวฟันถูกมือของขุนจันเป็นแผลใหญ่ แต่กระบี่ของขุนจันก็รายฟาดไปถูกไหล่ของเดี่ยวเดียว ในขณะนั้นทหารซึ่งกรูออกมาก็ได้รุมเอากระบี่ฟันแทงเดี่ยวเดียวจนถึงแก่ความตาย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**ชื่อลมใต้ลม (ตอนที่604)**

มหาอุปราชจูเก็กแห่งกังตั๋งยามใกล้จะถึงชาติ เอื้อมหารัตน์แห่งมัจฉราชก็กล่าวกรายมาใกล้ตัว แม่เทพยดา จะแสดงสังหรณ์ให้ปรากฏ แต่อ่านาจอแห่งกรรมก็บังตาและปัญญาไว้จนหมดสิ้น จึงถูกสังหารอย่าง โหดเหี้ยมในพระตำหนักของพระเจ้า ชุนเหลียงพร้อมกับเตียวเอียดขุนนางผู้รักดี

เพียงชั่วครู่เดียวเหตุการณ์วุ่นวายภายในพระตำหนักของพระเจ้าชุนเหลียงก็เจียบสงบลง พระเจ้าชุนเหลียงทอดพระเนตรเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง แต่เมื่อเห็นแผนการสำเร็จได้โดยง่ายก็ ทรงดีพระทัย ตรัสสั่งให้ชุนจันจัดการเอาศพของจูเก็กและพรรคพวกออกไปจากพระตำหนัก

ชุนจันจึงให้ทหารเอาเสื่อมาหุ้มศพของจูเก็กและเตียวเอียดกับพรรคพวกเอาไปทิ้งที่นอกกำแพงเมือง กังตั๋งด้านทิศใต้ และให้ข้าราชการเล็ดลอดภายในพระตำหนักจนสะอาดสะอาดตามเดิม

พระเจ้าชุนเหลียงได้ตรัสกับชุนจันว่า จูเก็กและเตียวเอียดมีสมัครพรรคพวกอยู่เป็นอันมาก หากข่าวการ สังหารแพร่หลายออกไปภายนอกแล้วก็อาจเกิดเป็นจลาจลได้ ท่านจะจัดการประการใด

ชุนจันจึงว่า การทั้งนี้พระองค์อย่าได้ทรงพระวิตก ข้าพระองค์จะรับเป็นธุระจัดการมิให้ระคายเคืองเมืองพระ ยุคลบาทเลย กราบทูลแล้วชุนจันจึงสั่งทหารให้ยกกำลังไปจับตัวบุตรภรรยาและพรรคพวกของจูเก็ก และเตียวเอียดไปควบคุมตัวไว้ที่กรมทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ และให้บริวารพินของจูเก็กและ เตียวเอียดเข้าพระคลังจนหมดสิ้น

เพื่อมิให้บ้านเมืองว่างเว้นจากรัฐบาล พระเจ้าชุนเหลียงจึงโปรดเกล้าตั้งให้ชุนจันเป็นมหาอุปราช ว่า ราชการแผ่นดินทั้งปวงแทนจูเก็ก และให้ประกาศเป็นทางราชการว่าจูเก็กมหาอุปราชถึงแก่กรรมด้วย อุบัติเหตุ จึงโปรดเกล้าตั้งให้ชุนจันเป็นมหาอุปราชสืบแทน ขณะนั้นเป็นปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยเก้าสิบหก เดือนสิบสอง เป็นเวลาหลังจากที่พระเจ้าชุนเหลียงเสวยราชย์แล้วสองปี

ฝ่ายเกียงอุยทายาททางการทหารของขงเบ้งคุมทหารรักษาเมืองฮันตั้งตามรับสั่งของพระเจ้าเล่าเสี้ยน ครั้นได้รับหนังสือของจูเก็กที่ชักชวนให้ยกกองทัพไปตีวุยก๊กก็มีความยินดี รีบเดินทางเข้าไปเมืองเสฉวนแล้วกราบทูลให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบ และขอพระบรมราชานุญาตยกกองทัพไปตีวุยก๊ก

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ทราบความว่าพันธมิตรกั๋งตั้งคิดอ่านแผนการทำศึกกระหนาบรวมเข้าตีวุยก๊กก็ทรง เห็นชอบ ตรัสสั่งให้เกียงอุยเป็นแม่ทัพ ยกพลยี่สิบหมื่นไปตีวุยก๊กตามที่จูเก็กได้ร้องขอ เกียงอุยรับพระ บรมราชโองการแล้วรีบเดินทางกลับไปเมืองฮันตั้ง จัดแจงทกลงทัพพร้อมแล้วรวันฤกษ์ดีจะกรีธาทัพ ออกจากเมืองฮันตั้ง

ครั้นถึงวันฤกษ์ดีเกียงอุยจึงให้ขุมนมพลยี่สิบหมื่นหน้าเมืองฮันตั้ง สั่งให้เสียวฮัวเป็นปีกซ้าย ให้เตียวเอ๊ก เป็นปีกขวา คุมทหารยกส่งหน้าไปก่อน ให้เตียวหงีเป็นกองทัพหลัง ตัวเกียงอุยคุมกองทัพหลวง และให้ แสหัวป่าเป็นเสนาธิการกองทัพหลวง พอได้เวลาฤกษ์เกียงอุยก็ให้ลั่นกลองรบเป็นสัญญาณเคลื่อนทัพ ออกทางด้านแสบ้งก้วน

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าในขณะที่เกียงอุยยกกองทัพไปครั้งนี้ เป็นปีพุทธศักราชเจ็ด ร้อยแปดสิบสาม พระเจ้าเล่าเสี้ยนเสวยราชย์ได้สิบหกปี ในขณะที่สามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่า เป็นจิวฮัน เอียงฮี้ศกปีที่สิบหก ฤดูสารท ซึ่งเป็นกาลเคลื่อน เพราะการที่เกียงอุยยกกองทัพไปครั้งนี้เป็นไปตาม คำชักชวนของจูเก็ก เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยเก้าสิบหก ไม่มีทางที่จะเป็นปี พุทธศักราชเจ็ดร้อยแปดสิบสามได้ เพราะขณะนั้นวุยก๊กยังอยู่ในยุคสมัยที่พระเจ้าโจซองเพิ่งขึ้นครองราชย์ สืบสันตติวงศ์แทนพระเจ้าโจยอย และฝ่ายอ๊กก็อยู่ในยุคสมัยของพระเจ้าชุนกวน พระเจ้าชุนกวน สิ้นพระชนม์ในปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยเก้าสิบห้า เป็นเหตุให้ฝ่ายวุยก๊กคิดว่าจะเกิดความวุ่นวายขึ้นในอ๊กก็ จึงยกกองทัพมาตี แต่อ๊กก็สามารถตีโต้จนได้รับชัยชนะ จูเก็กก็ได้ชัยชนะแล้วกำเริบ คิดอ่านแผนการตี กระหนาบวุยก๊กทั้งจากเหนือและใต้ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยเก้าสิบหก ช่วงเวลา เดียวกันที่จูเก็กกรีธาทัพบุกวุยก๊ก ซึ่งตกอยู่ในช่วงเดือนเก้าหรือเดือนสิบ ซึ่งถือได้ว่าเป็นเทศกาล ฤดูสารท ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าช่วงเวลาที่เกี่ยวข้องกรีธาทัพออกทางด้านแสบ้งก้วนครั้งนี้ ยังคงอยู่ในช่วงปี พุทธศักราชเจ็ดร้อยเก้าสิบหก เดือนเก้าหรือเดือนสิบ

ครั้นเที่ยงอุยเคลื่อนทัพไปถึงด่านแสบบังกวนจึงให้พักพลไว้ในด่าน แล้วปรึกษากับแสหัวป่าว่าเมื่อครั้งก่อนเราเสียทีแก่ยุ๊กก็ เพราะได้นัดหมายกับชาวเมืองเกียงแล้ว แต่ชาวเมืองเกียงไม่ยกไปตามกำหนด กองทัพเราเสียเวลารอกองทัพเมืองเกียง จึงทำให้แผนการทั้งปวงรวนเร มาครั้งนี้ทหารก็มาก เสบียงก็พร้อม จำจะต้องนัดหมายกับชาวเมืองเกียงให้มันเหมาะก่อนจึงค่อยรุกเข้าแดนยุ๊กก็ ท่านจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด

แสหัวป่าจึงว่า ในบรรดาหัวเมืองของยุ๊กก็ซึ่งอยู่แนวหน้าใกล้ชิดกับด่านแสบบังกวนนั้น เห็นเมืองล่าอันเป็นหัวเมืองสำคัญ มีข้าวปลาอาหารบริบูรณ์ หากตีได้เมืองนี้เป็นฐานบำรุงเลี้ยงดูทหารแล้วเห็นจะทำการต่อไปได้โดยสะดวก แลเมื่อครั้งก่อนนั้นท่านชักชวนชาวเมืองเกียงแต่ไม่มาตามนัด เนื่องจากท่านนัดหมายแต่ลมปาก ชาวเมืองเกียงจึงรับปากก็แต่ลมปากอย่างเดียวกัน อันวิสัยชาวเมืองเกียงนั้นมักโลภ เห็นแก่ข้าวของเงินทอง ดังนั้นในครั้งนี่เพื่อป้องกันไม่ให้ผิดพลาด จึงขอที่ท่านจะแต่งข้าของเงินทองจำนวนมากเอาไปให้เจ้าเมืองเกียง แล้วกำหนดนัดหมายให้เดินทัพไปตามปากทางเช็กเอ็ง บรรจบกับกองทัพของท่านที่เมืองตองเต้ง พร้อมแล้วค่อยยกเข้าตีเมืองล่าอัน เห็นจะได้ชัยชนะ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าหัวเมืองแรกในแดนยุ๊กก็ที่แสหัวป่าเสนอแผนให้เข้าตีคือเมืองอันหน่าซึ่งเป็นการแปลผิด ความจริงก็คือเมืองล่าอัน เพราะเป็นเส้นทางและหัวเมืองเดียวกับที่ขงเบ้งเคยยกกองทัพเข้าตีมาก่อนในศึกบุกยุ๊กก็ครั้งที่หนึ่ง ซึ่งตรงกับฉบับภาษาจีนว่าหัวเมืองนี้เคยเป็นหัวเมืองที่ขงเบ้งเคยยกทหารเข้าตีในการทำสงครามกับยุ๊กก็ครั้งแรก ความคลาดเคลื่อนอาจจะเนื่องจากเล่มแปลจีนเป็นไทย และถ้าดูสำเนียงการแปลแล้วเมื่อครั้งที่ขงเบ้งยกกองทัพไปตีเมืองล่าอันนั้นน่าจะเป็นสามจีนแต่จี๋วหรือฮกเกี้ยน แต่พอมาถึงศึกครั้งนี้ น่าจะเป็นสามจีนไหหลำหรือกวางตุ้ง จึงผิดเพี้ยนจากล่าอันเป็นอันหน่าดังนี้

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งทหารให้แต่งของบรรณาการประกอบด้วย “เพชรแลเงินทอง แพรกระบวรอย่างดี เป็นเครื่องราชบรรณาการไปถึงปี่ตองเจ้าเมืองเกียงให้ยกกองทัพมาช่วย”

ฝ่ายปี่ตองซึ่งเป็นเจ้าเมืองเกียง ครั้นได้ทราบความจากคณะทูตและเห็นของบรรณาการเป็นอันมากก็มี ความยินดี วิสัยคนภาคพายัพซึ่งมีเชื้อเผ่ามองโกลนั้นแม้ว่าจะมีความโลภและหยาบกระด้างก็จริงอยู่ แต่เมื่อได้รับสินบาทคาดสินบนแล้วก็รักษาความสัตย์เสมอด้วยชีวิต ผิดกับพวกวิญญูชนปกเสื้อขาวหรือบัณฑิตเด่าหุ้ยในยุคหลังที่หวังเอาแต่ประโยชน์ ปลิ้นปล้อนหลอกลวงหาสัจจะแก่นสารอันใดมิได้ ปี่ตองจึงกล่าวแก่ตัวกับคณะทูตว่าเมื่อครั้งก่อนเราได้รับค่าเชิวยชวกรัณฑ์พันพันเงินไปจึงยกกองทัพไปไม่ทันการ แต่ครั้งนี้เราจะยกกองทัพไปให้ทันตามกำหนดทุกประการ พวกท่านจงกลับไปแจ้งความแก่เกียงอุยให้วางใจเถิด

คณะทูตเห็นปี่ตองรับคำดังนั้นก็มีความยินดี คำนับลากลับไปรายงานให้เกียงอุยทราบความทุกประการ

เมื่อคณะทูตกลับไปแล้วปี่ตองจึงเกณฑ์ทัพห้าหมื่น ตั้งให้โงโหวและเสียวกัวเป็นแม่ทัพหน้าซ้ายขวา ตัวปี่ตองเป็นแม่ทัพหลวง ยกออกจากเมืองเกียงตรงไปที่เมือง ตองเต้งตามที่เกียงอุยได้กำหนดนัด

ฝ่ายกวยหวยเจ้าเมืองเองจี๋วเมื่อได้ทราบข่าวศึกจึงให้ม้าเร็วถือใบบอกไปแจ้งข้อ ราชการที่เมืองลกเอี้ยง ครั้นสุมาสูทราบความตามใบบอกว่ายกกองทัพออกทางด่านแสบบังกวนมาตียุ๊กก็ จึงปรึกษากับขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจึงสงคาคาการณไว้อย่างแม่นยำว่าเกียงอุยจะยกกองทัพบุกยุ๊กก็ ขอให้เราแต่งทหารออกไปรักษาตามรายทาง ซึ่งเราได้ให้สุมาเจียวคุมทหารยกหนุนไปช่วยกวยหวยรักษาเมืองเองจี๋ว แต่สุมาเจียวป่วยจึงยังไม่ทันยกไป บัดนี้เมื่อเกียงอุยจะยกกองทัพรุกเข้ามา จะมีผู้ใดอาสาเป็นแม่ทัพยกไปรับศึกครั้งนี้

ซิจิดซึ่งเป็นนายทหารระดับรองแม่ทัพได้ยินดังนั้นจึงขึ้นอาสาขอเป็นแม่ทัพยกไปรบกับเกียงอุย สุมาสูรู้จักตัวและกิตติศัพท์ของซิจิดเป็นอย่างดีว่าเป็นคนซื่อตรง มีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ ทั้งสติปัญญาในการสงครามก็ล้ำลึก ครั้นเห็นซิจิดขึ้นอาสาที่มีความยินดี ตั้งให้ซิจิดเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า และให้สุมาเจียวเป็นกองทัพหลวง ยกทหารไปตั้งรับกองทัพของเกียงอุยที่เมืองตองเต้ง

สุมาเจียวและซิจิดรับคำสั่งแล้วจัดแจงทหารยกไปที่เมืองตองเต้ง และให้ตั้งค่ายเตรียมรับศึกกับกองทัพเมืองเสฉวน

วันรุ่งขึ้นเกียงอุยได้คุมทหารออกมาที่ลานรบ สุมาเจียวก็คุมทหารออกไปตั้งประจันหน้าตามกระบวนที่จะรบกันด้วยฝีมือทหารเอก หลังจากเจรจาโต้ตอบว่าตามธรรมเนียมการรบแล้ว ซิจิดจึงถือขวานใหญ่ขึ้นมาออกไปกลางลานรบ เกียงอุยเห็นดังนั้นจึงสั่งให้เสียวฮัวออกไปรบกับซิจิด เสียวฮัวรับคำสั่งแล้วถือทวนพุ่งมาออกไปกลางลานรบ

กลองศึกทั้งสองฝ่ายประโคมเสียงดังสนั่นหวั่นไหว เลี้ยวฮั่วรบกับซิจิดได้เพียงสามเพลงก็ทานกำลังซิจิดไม่ได้ ทวนของเลี้ยวฮั่วกระทบกับทวนของซิจิดแล้วกระเด็นหลุดออกจากมือ ซิจิดเห็นได้ก็จึงชักม้ากลับมาเจือทวนท่าท่าจะฟัน เลี้ยวฮั่วก็รีบเบนม้านี้ออกจากลานรบ เกียงอุยเห็นดังนั้นจึงสั่งให้เดีวเอ็กออกไปช่วย

เดีวเอ็กถือทวนแล้วพุ่งมาเข้าไปสกัดหน้าซิจิดไว้ ซิจิดถูกสกัดไว้ดังนั้นจึงหันเข้ารบกับเดีวเอ็ก ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้ห้าเพลงเดีวเอ็กทานกำลังซิจิดไม่ได้ ชักม้าผละหนีออกจากวงรบ ซิจิดเห็นได้ก็จึงร้องสั่งทหารให้รุกไล่ตามตี

ทหารรุกรกเห็นตัวนายได้ที่มีชัยชนะแก่ข้าศึกก็ฮึกเหิม พากันโหมเข้าตีทหารเมืองเสฉวนอย่างดุเดือด ทหารของเกียงอุยกำลังตกใจแตกตื่นเสียขวัญคุมกันไม่ติด จึงถูกทหารรุกรกฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

เกียงอุยเห็นทหารระส่ำระสายไม่เป็นอันสู้รบ จึงออกคำสั่งให้ทหารถอยทัพลงไปตั้งค่ายใหม่ห่างจากที่เดิมประมาณสามร้อยเส้น สุมาเจียวเห็นเกียงอุยพาทหารล่าถอยก็เกรงว่าจะเป็นกลอุบายข่มทหารไว้โจมตี จึงสั่งทหารไม่ให้ไล่ติดตาม แล้วกลับเข้าค่ายตั้งมั่นไว้ดังเดิม

ฝ่ายเกียงอุยเมื่อให้ทหารตั้งค่ายแล้ว จึงปรึกษากับแฮหัวป๋าว่าซิจิดคนนี้มีฝีมือรบพุ่งหนักหน่วงกล้าหาญนัก จะคิดอ่านอุบายประการใดจึงจะกำจัดซิจิดเสียได้ ถ้าสังหารซิจิดได้แล้วเห็นที่ทหารรุกรกจะตกใจแตกตื่นระส่ำระสายไปเอง

แฮหัวป๋าจึงว่า ในวันพรุ่งนี้ให้ท่านเอาทหารไปข่มไว้ในป่าสองข้างทาง แล้วจัดทหารอีกกองหนึ่งออกไปทำรบ ล่อซิจิดให้ตามมาที่จุดข่ม เห็นจะกำจัดซิจิดได้เป็นมั่นคง

เกียงอุยจึงแย้งว่าแผนอุบายนี้ก็ดีอยู่ แต่สุมาเจียวก็เป็นบุตรของสุมาอี้ ได้รับการถ่ายทอดเล่ห์กลอุบายมากหลาย เห็นจะแจ้งอุบายของท่าน จึงเกรงว่าจะไม่สมดังความปรารถนา

แฮหัวป๋าได้ยินคำเกียงอุยดังนั้นก็นิ่งอึ้ง เกียงอุยจึงกล่าวสลับไปว่า วิสัยลูกไม้ย่อมหล่นไม่ไกลต้น การศึกครั้งนี้สุมาเจียวบุตรสุมาอี้เป็นแม่ทัพบัญชาการศึก ดังนั้นกลยุทธ์อันใดของสุมาอี้ที่เคยใช้ กลยุทธ์อันนั้นเห็นจะตกมาสู่สุมาเจียวด้วย แลเมื่อครั้งสุมาอี้ทำการสงครามนั้นมักใช้กลยุทธ์หลักในการสกัดตีต้นทาง ล่าเสียงเสบียงอาหารเป็นสำคัญ ครั้นไม่ป้องกันก็จะสูญเสียเส้นทางล่าเสียงและเส้นทางถอย ครั้นส่งทหารไปป้องกันเส้นทางก็จะถูกตีในระหว่างทาง และทหารซึ่งเหลืออยู่ก็น้อยตัว รุดหน้าไปขัดสนหนัก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กล "เก็บลูกไม้เก่า" (ตอนที่605)

สงครามบุกุยก็ครั้งที่สองของเกียงอุยได้ประสบกับความพ่ายแพ้ในยุทธการครั้งแรก เพราะฝีมือทหารเอกของจ๊กก๊กสู้ฝีมือของซิจิดไม่ได้ เกียงอุยต้องล่าถอยไปตั้งค่ายใหม่ห่างจากที่เดิมถึงสองร้อยเส้น แล้วปรึกษาหาอุบายที่จะตีโต้กองทัพของสุมาเจียวว่า สุมาเจียวย่อมจะต้องใช้กลยุทธ์แบบเดียวกับสุมาอี้ คือเข้ายึดจุดยุทธศาสตร์ที่เป็นเส้นทางล่าเสียงเสบียง

เมื่อคะเนกลยุทธ์ของข้าศึกดังนั้นแล้วเกียงอุยจึงว่า ซิจิดมีฝีมือกล้าแข็งนัก จะกำจัดเสียซึ่งหน้าเห็นจะไม่ได้ ดังนั้นขอที่ฝ่ายเราจะตั้งมั่นไว้ไม่ออกรบ เห็นสุมาเจียวจะใช้ลูกไม้เก่าของสุมาอี้ให้ซิจิดไปสกัดเส้นทางล่าเสียงเสบียง เราจะข่มทหารไว้ที่สองข้างทาง เมื่อซิจิดยกไปจะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง

แฮหัวป๋าได้ยินแผนการของเกียงอุยดังนั้นก็สรรเสริญว่า เป็นแผนการที่แยบยลดุจดเดียวกับแผนการที่ขงเบ้งเคยใช้กับสุมาอี้ เกียงอุยได้ยินคำยกย่องก็ยินดี เรียกเลี้ยวฮั่วและเดีวเอ็กเข้ามากระซิบแผนการ แล้วกำชับว่าให้รีบยกทหารไปตั้งแต่คืนวันนี้ อย่าให้ข้าศึกได้รู้เบาะแสเป็นอันขาด

เลี้ยวฮั่วและเดีวเอ็กได้ยินแผนการของเกียงอุยเหมือนกับแผนการที่ขงเบ้งเคยสั่งให้ทำมาแต่ก่อนก็มี ความยินดี คำนับลาเกียงอุยออกไปเตรียมทหาร ครั้นเวลาใกล้สองยามก็ลอบยกทหารย่อนไปทางที่ล่าเสียงเสบียงอาหารมาส่งกองทัพ

วันรุ่งขึ้นเกียงอุยได้สั่งทหารให้ทำขากและเครื่องกีดขวางวางไว้โดยรอบค่าย แล้วให้ทำขากป้อมนอกอีกชั้นหนึ่ง ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันสงสัยว่าเกียงอุยจะคิดอ่านประการใด

ฝ่ายชีวิตยกทหารมาทำเกียงอุยให้ออกไปรบกัน เห็นรอบค่ายของเกียงอุยมีขวากและรั้วปักกันไว้เป็นอันมาก บ่งบอกว่าจะดำเนินกลยุทธ์ตั้งรับแทนการรุกก็แปลกประหลาดใจ ครั้นให้ทหารทำรบก็ไม่มีเสียงฆานตอบ ชีวิตคุมทหารทำรบอยู่จนถึงเย็น จึงพาทหารกลับไปค่าย

วันรุ่งขึ้นชีวิตก็ยกทหารมาทำรบอีก แต่เกียงอุยก็คงสงบนิ่งอยู่ในค่าย ชีวิตจะหักเข้าตีค่ายก็ไม่ได้ เพราะติดด้วยเครื่องกีดขวางเป็นอันมาก ทั้งทหารภายในค่ายของเกียงอุยก็คุมเชิงเตรียมเกาทัณฑ์พร้อมที่จะระดมยิง ตกเย็นลงชีวิตก็จำต้องยกทหารกลับไปค่าย ชีวิตทำรบกับเกียงอุยอยู่หลายวัน เกียงอุยก็ยังคงตั้งมั่นไม่ยอมยกออกไปรบ

ชีวิตไม่รู้ที่จะทำประการใดจึงไปหาสุมาเจียว แล้วรายงานความให้สุมาเจียวทราบทุกประการ พอดีในขณะนั้นหน่วยลาดตระเวนของสุมาเจียวก็ได้รายงานความให้สุมาเจียวทราบว่า ทหารเมืองเสฉวนได้ล่าเสียบงเสียบงอาหารมาตามเส้นทางหลังเขาเทียดลองสันเป็นประจำทุกวันมิได้ขาด

สุมาเจียวได้ฟังรายงานของชีวิตและรายงานจากหน่วยสอดแนมแล้วจึงปรึกษาว่า ซึ่งเกียงอุยตั้งมั่นไม่ยกออกมารบ และจัดล่าเสียบงอาหารเป็นอันมากอยู่ทุกวันดังนี้ เห็นได้ว่าเกียงอุยต้องการทำศึกระยะยาว และรอกำลังหนุน หากให้แผนการของเกียงอุยสำเร็จก็จะรับมือขัดสนนัก จำจะจัดกำลังไปโจมตีกองเสียบงแล้วยึดจุดยุทธศาสตร์ ควบคุมเส้นทางล่าเสียบงไว้ เกียงอุยก็จะเลิกทัพกลับไปเอง พอเกียงอุยถอยทัพเราจึงค่อยยกกองทัพตามตี เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

ชีวิตได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญสุมาเจียวว่าคิดอ่านแผนการประหนึ่งเทพดาเข้าดลใจ สุมาเจียวจึงว่า ตัวท่านคุมทหารเป็นกองหน้าอยู่แล้ว อย่าให้กองทัพหลวงต้องลำบากเลย ข้าพเจ้าจะให้ท่านยกทหารไปตัดเส้นทางล่าเสียบงอาหารของเกียงอุย แล้วยึดเส้นทางล่าเสียบงไว้ ถ้าเกียงอุยไม่ส่งทหารไปแย่งชิงก็จะขาดเสียบงลง ทหารก็จะระส่ำระสาย หากเกียงอุยส่งทหารไปช่วยเหลือรักษาเส้นทางเสียบง ท่านจงยกเข้าตีอย่าให้ทันได้ตั้งตัว

ชีวิตคำนับรับคำสั่งสุมาเจียว แล้วเดินทางกลับไปกองทหาร พอเวลาพลบค่ำก็ยกทหารห้าพันออกจากค่ายตรงไปที่เขาเทียดลองสัน เมื่อชีวิตยกทหารเข้าใกล้เขตภูเขา ก็ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่า เห็นทหารเกียงอุยประมาณสองร้อยคนคุมขบวนโคกลบรทุกเสียบงอาหารประมาณสองร้อยตัว และทางด้านหลังยังมีขบวนโคกลบอีกจำนวนมาก

ชีวิตทราบรายงานแล้วจึงสั่งทหารให้แยกย้ายกันซุ่มกำลังไว้สองข้างทางเตรียมโจมตีกองล่าเสียบงอาหารของเกียงอุย

ฝ่ายเกียงอุยหลังจากสั่งการให้เสียงฮัวกับเตียวเอ็กยกทหารไปแล้ว ก็วางหน่วยสอดแนมติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของกองทัพพวยก ก็ครั้นได้ทราบว่าชีวิตยกทหารไปที่เขาเทียดลองสันแล้ว เกียงอุยจึงเรียกแฮหัวป้ามากระซิบแผนการ แล้วต่างคนต่างคุมทหารออกจากค่ายวกอ้อมไปทางด้านหลังค่ายหลวงของสุมาเจียว

ฝ่ายชีวิตคุมทหารซุ่มอยู่สองข้างทางคอยตีกองล่าเสียบงอาหารของจ๊กก๊ก ครั้นขบวนโคกลบแรกประมาณสองร้อยตัวมาถึงจุดซุ่ม ชีวิตก็คุมทหารเข้าจู่โจมโดยฉับพลัน ทหารจ๊กก๊กซึ่งคุมขบวนโคกลบเห็นเข้าศึกเข้าจู่โจมก็ทำที่แตกหนีเข้าป่า ชีวิตจึงแบ่งทหารสองพันห้าร้อยคนให้คุมขบวนโคกลบกลับไปค่าย ตัวชีวิตคุมทหารที่เหลือรุดหน้าไปตามทางที่ขบวนโคกลบกองหลังจะยกมา

ชีวิตคุมทหารยกไปได้เพียงร้อยเส้น เห็นเส้นทางแคบลงทุกที ทหารซึ่งเคยขี่ม้าหน้ากระดานเรียงสิบก็ต้องลดหลั่นเหลือเพียงเรียงเจ็ดแล้วเรียงห้า ครู่หนึ่งก็ไปถึงลานกว้างในหุบเขา เห็นในลานมีขบวนโคกลบรวมสมอยู่ แต่ทหารจ๊กก๊กซึ่งคุมขบวนโคกลบได้พากันแยกย้ายหนีเข้าป่าไปจนหมดสิ้น

ชีวิตเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้ลงจากหลังม้า ช่วยกันเข็นโคกลบจะพากลับไปค่าย แต่พอโคกลบขยับออกจากที่โคกลบนั้นก็เกิดระเบิดเสียงดังกึกก้อง แสงเพลิงลุกไหม้โชติช่วงขึ้นจากกลุ่มโคกลบนั้น สะเก็ดระเบิดถูกทหารของชีวิตบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก เสียงทหารของชีวิตร้องไห้โหยหวนดังสิ้นไปทั้งหุบเขา

ชีวิตรู้ว่าต้องกล่าศึกก็ตกใจ จะหนีออกไปทางปากหุบเขาก็ไม่รู้สภาพว่าจะมีข้าศึกมากและน้อยสักใด ขวางทางอยู่หรือไม่ ครั้นจะล่าถอยกลับไปตามเส้นทางเดิมก็เกรงว่าเกียงอุยจะซุ่มทหารไว้ดักโจมตี พอดีเห็นเส้นทางน้อยอยู่ใกล้กับหุบเขา จึงพาทหารรีบหนีไปตามทางซอกเขานั้น

ซิจิดพาทหารหนีไปในซอกเขาที่เจียบสังกัดก็ค่อยคลายใจว่าเป็นเส้นทางปลอดภัยไป ไม่มีข้าศึกขุมโจมตีดั้งแต่พอใกล้จะถึงปากทางออกซอกเขาก็เห็นเกวียนเสียบยงจำนวนมากกองสมอยู่ที่สองข้างทางก็ตกใจ คิดว่าคงเป็นเกวียนบรรจวัตถุระเบิดหรือเชื้อเพลิงไว้ทำลายเหมือนกับเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น จึงสั่งทหารให้รีบถอยกลับ

สิ้นเสียงของซิจิดก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว ที่เกวียนเหล่านั้นบังเกิดเพลิงลุกไหม้ขึ้นและเกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ทหารของซิจิดถูกสะเก็ดระเบิดบาดเจ็บล้มตายลงอีกจำนวนมาก

ซิจิดพาทหารที่เหลือตายไม่ถึงสองร้อยคนถอยกลับมาจากด้านหลัง พลันเห็นคบไฟสว่างขึ้นเบื้องหน้าแล้วเสียวัวกับเตียวเอ็กได้ยกทหารเป็นอันมากออกมาจากสองข้างทางซ้ายขวาขวางหน้าซิจิดไว้อย่างหนาแน่น

ทหารของเสียวัวและเตียวเอ็กได้พากันโห่ร้องชมขวัญเสียงดังก็ก้องไปทั้งซอกเขา ซิจิดเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้ตีฝ่าสู้อยู่ ทหารของซิจิดกำลังอกลั่นขวัญแขวนไม่ทันคิด พอได้ยินคำสั่งก็พากันรุดหน้าจะตีฝ่าออกไป จึงถูกทหารของเสียวัวและเตียวเอ็กฆ่าฟันล้มตายจนหมดสิ้น

ซิจิดยืนม้าบัญชาทหารอยู่ด้านหลังแต่ผู้เดียว เห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบขี่ม้าเข้าทางซอกเขาซึ่งจะแยกไปทางค่ายหลวงของสุมาเจียว แต่พอไปถึงปากทางก็พบกับเกียงอุยคุมทหารเป็นอันมากสกัดขวางทางไว้ ซิจิดพอรู้สึกตัวก็ถูกทหารของเกียงอุยล้อมไว้อย่างหนาแน่น

ซิจิดคิดสู้อยู่จึงขี่ม้าพุ่งเข้าไปหาเกียงอุย ในขณะที่นั้นเกียงอุยคุมเชิงอยู่ก่อนแล้ว พอเห็นม้าของซิจิดกลับตัวก็กระโดดมาพุ่งเข้าหาซิจิดแล้วเอาทวนแทงถูกซิจิดพลัดตกลงจากหลังม้า ทหารของเกียงอุยก็ได้กรูมรุมกันแทงฟันซิจิดจนถึงแก่ความตาย

ฝ่ายทหารของซิจิดสองพันห้าร้อยคนซึ่งคุมขบวนโคกลองแรกจะกลับไปค่าย พอไปถึงกลางทางก็เห็นคบไฟสว่างขึ้นทั้งสองข้างทาง แสหัวป่าได้คุมทหารเป็นจำนวนมากเข้าล้อมขบวนทหารที่คุมโคกลองไว้จนหมดสิ้น

ทหารของซิจิดเห็นดังนั้นก็รู้ว่าต้องกลฆ่าศึก หากจะต่อสู้ก็จะพากันตายสิ้น จึงพร้อมใจกันยอมจำนนเข้าสวามิภักดิ์กับแสหัวป่า

แสหัวป่าจึงสั่งให้ทหารของซิจิดถอดชุดแต่งกายแล้วเอามาให้ทหารจ๊กก๊กใส่ แล้วให้ทหารซึ่งปลอมตัวเป็นทหารของซิจิดนั้นทำหน้าที่เป็นกองหน้าถือธงประจำตัวของซิจิดนำหน้าไป แสหัวป่าคุมทหารเป็นกองกลาง คุมขบวนโคกลองเสียบยงตรงไปที่ค่ายของสุมาเจียว

ทหารในค่ายของสุมาเจียวเห็นทหารจ๊กก๊กกองหนึ่งยกมา ในคืนใหญ่จารึกว่าซิจิดเป็นนายทัพ และเห็นโคกลองเสียบยงตามหลังมาเป็นจำนวนมาก ก็สำคัญว่าซิจิดไปตีเสียบยงทหารจ๊กก๊กสำเร็จตามแผนการของสุมาเจียว จึงเปิดประตูค่ายออกรับ

พอประตูค่ายเปิดเท่านั้น แสหัวป่าก็จุดพลุสัญญาณขึ้น ทหารจ๊กก๊กจึงพากันกรูบเข้าไปในค่ายแล้วฆ่าฟันทหารในค่ายของสุมาเจียวโดยไม่ทันตั้งตัว ทหารข้างในค่ายอยู่รักษาเวรยามเพียงจำนวนน้อย จึงถูกทหารของแสหัวป่าฆ่าฟันจนหมดสิ้น ทหารส่วนใหญ่ที่หลบหนีรอดชีวิตว่าข้าศึกจุ่มเข้ามาถึงตัวก็งัวเจียวลุกขึ้นบ้างไม่ทันจับอาวุธก็ถูกทหารแสหัวป่าสังหาร บ้างพอแดงตัวจะขึ้นมาก็ถูกฆ่าฟัน ทหารในค่ายของสุมาเจียวถูกฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

ฝ่ายสุมาเจียวพอรู้ว่าถูกข้าศึกจุ่มเข้ามาถึงในค่ายและทหารพากันแตกตื่นโกลาหลก็ตกใจ รีบผลุนผลันคว่าอาวุธแล้วขึ้นม้าพาทหารที่สนิทหนีออกจากค่ายไปได้ แต่พอสุมาเจียวหนีออกจากค่ายได้ไม่ถึงร้อยเส้นก็พบกับเสียวัวและเตียวเอ็กคุมทหารสกัดหน้าไว้

เสียวัวและเตียวเอ็กเห็นสุมาเจียวแตกหนีออกมาดังนั้นก็สั่งทหารให้รุกเข้าโจมตีสุมารเจียวเห็นทหารแตกตื่นไม่มีใจสู้รบจึงรีบออกคำสั่งให้ทหารรีบหนีตามไป สุมาเจียวเกรงว่าถ้าจะหนีไปตามเส้นทางที่จะกลับไปยังเมืองลกเอียงก็อาจถูกขุมโจมตีดั้งเดิม คิดว่าเส้นทางที่ปลอดภัยที่สุดคือเส้นทางที่ย้อนไปทางเขาเทียตลองสัน ดังนั้นจึงพาทหารมุ่งตรงไปที่เขาเทียตลองสันแล้วจะวกอ้อมกลับไปตั้งหลักต่อไป

สุมาเจียวพาทหารหนีไปในไกลเขาเทียตลองสันก็พบกับเกียงอุยคุมทหารเป็นอันมากสกัดอยู่ เกียงอุยคอยที่อยู่ก่อนแล้ว พอเห็นสุมาเจียวพาทหารหนีมาจึงสั่งทหารให้เข้าโจมตีดั้งเดิม ทหารสุมาเจียวกำลังแตกตื่นสู้ไม่ได้

จึงพากันถอยร่น สุม่าเจียวเกรงว่าหากพาทหารย้อนกลับไปทางด้านหลังก็อาจถูกซุ่มโจมตีอีก และเห็นว่าเขาเทียบดลองสันเป็นภูเขาสูง มีทางขึ้นเพียงเส้นทางเดียว และทราบมาก่อนว่าบนเขาเทียบดลองสันยังพอมิพอน้ำขนาดรอยคนดื่มกินได้ จึงพาทหารซึ่งเหลืออยู่เพียงหกพันคนหนีขึ้นไปบนเขาเทียบดลองสัน

เกียงอุยเห็นสุม่าเจียวพาทหารหนีขึ้นไปบนเนินเขาก็พาทหารไล่ตาม แต่เส้นทางขึ้นเขาเป็นทางแคบ บุกลงขึ้นไปได้ที่ละคนเท่านั้น สุม่าเจียวได้ใช้ชัยภูมิที่อยู่สูงกวาระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดไว้ เกียงอุยเห็นจะบุกขึ้นไปไม่ได้จึงคุมทหารล้อมเขาเทียบดลองสันไว้

ทหารของสุม่าเจียวมีจำนวนถึงหกพันคน ในขณะที่น้ำบ่อน้อยดื่มกินได้เพียงร้อยคนเท่านั้น ดังนั้นเพียงชั่ววันเดียวน้ำในบ่อก็แห้งขอด สุม่าเจียวเห็นทหารอดน้ำระส่ำระสายเป็นอันมากก็วิตก แต่เกียงอุยเองก็ไม่สามารถบุกฝ่าขึ้นไปบนเขาเทียบดลองสันได้ ต่างฝ่ายจึงต่างคุมเชิงกันอยู่ ฝ่ายหนึ่งติดอยู่บนเขาไม่มีน้ำดื่มกินแต่ไม่มีทางหนี ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งล้อมหุบเขาไว้แต่บุกขึ้นไปไม่ได้

บ่ายวันหนึ่งสุม่าเจียวเห็นทหารพากันอ่อนล้าอดโรยเพราะขาดน้ำถึงสองวัน “ก็เกยหน้าขึ้นดูอากาศแล้วกระต๊อบเท้าร้องว่าเทพดาไม่เอ็นดูเลย จะให้อดน้ำตายเสียสิ้นแล้วหรือ”

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทยาคม

อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน (ตอนที่606)

เกียงอุยเล็งความคิดของสุม่าเจียวว่าจะใช้ลูกไม้เท้าของสุม่าอี่ส่งกำลังไปตีกองเสบียงและยึดเส้นทางลำเลียง จึงวางอุบายอย่างแยบคายทำลายกองกำลังที่ยกไปปล้นกองเสบียง และสังหารซิจินนายทหารผู้มีฝีมือของวุยก๊กได้สำเร็จ แล้วย้อนรุกเข้ายึดเอาค่ายของสุม่าเจียว จนสุม่าเจียวต้องพาทหารหนีขึ้นไปอดน้ำอยู่บนยอดเขาเทียบดลองสัน

ฝ่ายอองโกลซึ่งเป็นปลัดบัญชาของกองทัพสุม่าเจียว ครั้นได้ยินคำรำพึงรำพันแบบหมดอาลัยตายอยากของสุม่าเจียว จึงกล่าวว่าแม้ว่ากองทัพจะขัดสนน้ำกินน้ำดื่ม แต่ท่านแม่ทัพอย่าเพิ่งทอดอาลัยให้ทหารเสียชีวิตเลย ด้วยในอดีตก็มีปรากฏเป็นแบบอย่างว่าเมื่อครั้งที่เกงกะหยงยกกองทัพไปทำศึกแล้วขาดน้ำกินน้ำใช้ ก็ได้ตั้งการพิธีเสวยสัตยาธิษฐานต่อเทพยดาก็ได้นำมากินใช้ดังประสงค์ เมื่อครั้งที่ขงเบ้งไปรบเบ้งเฮ็กคนเถื่อนครั้งหนึ่งขาดน้ำกิน ขุดบ่อลึกถึงสิบบ่อก็ไม่มีน้ำ ครั้นนั้นก็มีกิตติศัพท์ว่าขงเบ้งได้เสวยสัตยาธิษฐานอ้างเอาความจริงรักภักดีต่อพระเจ้าเล่าปี่และราชวงศ์ซัน เทพยดาก็บันดาลให้บังเกิดน้ำเต็มทุกบ่อ ครั้นนี้จึงขอที่ท่านแม่ทัพจะได้ลงเสวยสัตยาธิษฐานต่อเทพยดาอุสัถ์สักครั้งหนึ่ง

สุม่าเจียวได้ฟังอองโกลเตือนสติดังนั้นก็เห็นด้วย ในเวลาบ่ายวันนั้นจึงให้ตั้งการพิธีตามมีตามเกิด บวงสรวงเทพยดาเจ้าป่าเจ้าเขา แล้วตั้งสัตยาธิษฐานว่า ข้าพเจ้าสุม่าเจียวอาสาพระเจ้าแผ่นดินมาปราบปรามข้าศึก ถ้าข้าพเจ้าจะสิ้นชีวิตแล้วขออย่าให้น้ำมีมาเลย ข้าพเจ้าจะได้เชือดคอตายเสีย ทหารทั้งปวงจะยอมเข้าไปหาข้าศึก ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ จะได้ทำราชการรักษาแผ่นดินสืบไป ขอให้เทพยดาเจ้าบันดาลให้มีน้ำมาเต็มห้วงนี้เถิด

สุม่าเจียวเสวยสัตยาธิษฐานแล้วสรววมจิตคำนับฟ้าดินเป็นเสร็จพิธี พอค่ำลงก็ปรากฏว่าน้ำในบ่อซึ่งเหือดแห้งหายไปกลับมีน้ำไหลเข้ามาจนเต็มบ่อ สุม่าเจียวและทหารทั้งปวงต่างมีความยินดี และนับแต่บัดนั้นความระส่ำระสายอันเกิดแต่การขาดน้ำก็สิ้นลดลง

ฝ่ายเกียงอุยคุมทหารล้อมสุม่าเจียวอยู่ที่เชิงเขา แม้ว่าจะยกทหารตามขึ้นไปบนเขาเทียบดลองสันไม่ได้ แต่ก็รู้ภูมิประเทศเป็นอันดีว่าสุม่าเจียวก็ไม่สามารถพาทหารหนีลงจากเขาได้เช่นเดียวกัน จึงกล่าวกับทหารทั้งปวงว่าสุม่าเจียวติดกับอยู่บนยอดเขา เเสบียงอาหารแลน้ำก็น้อย เห็นจะพากันอดตายสิ้น เมื่อครั้งก่อนมหาอุปราชขงเบ้งได้วางอุบายล่อสุม่าอี่เข้าไปในหุบเขาน้ำเต่า หวิดหวิดจะเอาชีวิตสุม่าอี่ได้ด้วยเพลิงอยู่แล้ว แต่เทพยดาไม่เมตตาประทานฝนมาดับไฟจนสิ้น สุม่าอี่จึงหนีรอดไปได้ มาครั้งนี้แม้จะจับเป็นสุม่าเจียวไม่ได้ก็เห็นจะจับตายได้เป็นมั่นคง

เกียงอุยจึงคุมทหารให้เข้มงวดกวดขันระมัดระวังรักษาแนวล้อมเขาเทียบดลองสันไว้อย่างแน่นอนหามิได้ประมาท ตั้งความประสงค์ว่าถ้ามาตรมั้นสุม่าเจียวไม่พา ทหารลงมายอมจำนนก็ต้องอดตายอยู่บนเขา

ฝ่ายกวยหยูซึ่งคุมทหารอยู่ที่เมืองเองจี้ ได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่ากองทัพสุม่าเจียวเสียที่แก่เกียงอุยอย่างยับเยิน ตัวสุม่าเจียวกำลังตกอยู่ในที่คับขัน ถูกล้อมไว้อย่างแน่นอนหาที่เขาเทียบดลองสันก็ตกใจ ปรึกษากับด้านท้ายเพื่อนนายทหารคิดว่าซึ่งเราจะนั่งดูตายอยู่ดังนี้ไม่ชอบ ควรจะรีบยกทหารไปช่วยสุม่าเจียวจึงจะควร

ด้านท้ายจึงว่า ซึ่งจะยกทหารไปช่วยสุมาเจียวนั้นก็ชอบอยู่ แต่ศึกครั้งนี้เกียงอุยได้เชื้อเชิญเจ้าเมืองเกียงให้ยกกองทัพมารวมรบด้วย บัดนี้กองทัพเมืองเกียงได้ยกมาตั้งอยู่ที่แดนเมืองลำอันแล้ว หากรู้ว่าท่านยกทหารออกจากเมืองเองจิ๋วไปช่วยสุมาเจียว กองทัพเมืองเกียงก็จะบุกมายึดเอาเมืองเองจิ๋ว เห็นจะเสียที่แก่ข้าศึก

กวยหยูได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงปรึกษาด้านท้ายว่าเมื่อเป็นดังนี้ท่านจะคิดอ่านประการใด

ด้านท้ายจึงว่า ประเพณีการสงครามจะทำศึกสองด้านให้เป็นที่ล้าละล้งหน้าหลังนั้นไม่ควร ทหารเมืองเกียงแม้จะมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ แต่สติปัญญาน้อย และอยู่ในที่ใกล้ ควรที่จะกำจัดกองทัพเมืองเกียงเสียก่อนแล้วจึงจะค่อยยกไปช่วยสุมาเจียว

ด้านท้ายเห็นกวยหยูนี้ฟังมีท่าทีที่เห็นด้วย จึงกล่าวสลับไปว่าข้าพเจ้าคิดกลอุบายจะไปลวงปีตองให้ยกกองทัพมาตีเมืองเองจิ๋ว ขอให้ท่านสั่งทหารขุดคูตลอดแนวกำแพงเมือง ปักขวากหนามไว้ในคูนั้น แล้วเอาไม้ไผ่ทำเป็นปากปิดปากคูไว้ เอาดินเกลี่ยไว้อย่าให้เห็นร่องรอย เมื่อปีตองยกกองทัพหักเข้าเอาเมืองก็จะพลัดตกลงไปในคูเจ็บตายด้วยขวากเป็นอันมาก เมื่อกำจัดปีตองได้แล้วจะได้ยกกองทัพไปช่วยสุมาเจียวจะได้ไม่ต้องระวังหลังให้กังวลสลับไป

กวยหยูได้ฟังแผนการของด้านท้ายก็เห็นชอบ จึงสั่งทหารให้ขุดคูปักขวากไว้รอบแนวกำแพงเมืองตามแผนการของด้านท้าย และจัดทหารให้ด้านท้ายห้าพันยกไปที่กองทัพเมืองเกียงซึ่งตั้งอยู่แดนเมืองลำอัน

ด้านท้ายคุมทหารห้าพันไปใกล้เมืองลำอันแล้ว จึงให้ทหารรวบรวมอาวุธทั้งปวงมัดเป็นกองและแบกหามเข้าไปที่หน้าค่ายของปีตอง แล้วแจ้งแก่ทหารซึ่งรักษาประตูค่ายว่าจะมาขอเข้าสวามิภักดิ์กับปีตอง

ปีตองทราบความก็มีความยินดี สั่งทหารให้คุมตัวด้านท้ายเข้ามาพบ พอด้านท้ายเข้าไปเห็นปีตองก็ก้มลงคำนับแล้วร้องไห้ และกล่าวว่า ข้าพเจ้าทำราชการด้วยกวยหยู มีความชอบหนักหนา กวยหยูมิได้ยกความชอบข้าพเจ้าเลย ตั้งตัวเป็นใหญ่แล้วคิดกำจัดข้าพเจ้าเสียอีกเล่า ข้าพเจ้ามีความน้อยใจนัก จึงสมัครมาเป็นข้าท่าน ด้วยแจ้งอยู่แต่ก่อนว่าท่านมีสติปัญญา รู้เลี้ยงคนดี ข้าพเจ้าจึงมาเข้าด้วยท่าน แลซึ่งจะดีเอาเมืองเองจิ๋ว เป็นพนักงานข้าพเจ้าผู้เดียวมิให้ท่านลำบากเลย ขอให้ยกกองทัพไปในเวลาตัววันนี้เถิด ข้าพเจ้าจะขอไปแก้ความแค้น

ปีตองได้ฟังคำด้านท้ายก็สำคัญว่าเป็นความจริง เห็นจะได้เมืองเองจิ๋วโดยง่าย จึงให้โจโหและเสียวก้วยยกกองทัพไปกับด้านท้ายเพื่อไปตีเอาเมืองเองจิ๋ว

โจโหและเสียวก้วยจัดเอาทหารเมืองเกียงเป็นกองหน้า ให้ทหารของด้านท้ายเป็นกองหลัง แต่ให้ตัวด้านท้ายไปช่วยนำทางอยู่ที่กองหน้า ครั้นเวลาใกล้สองยามกองทัพของโจโห เสียวก้วยยกไปใกล้ประตูเมืองเองจิ๋ว

ฝ่ายกวยหยูหลังจากด้านท้ายคุมทหารยกไปเมืองลำอันแล้วก็สั่งทหารทั้งปวงให้เตรียมพร้อม และให้หน่วยลาดตระเวนติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหว พอได้ทราบว่าด้านท้ายลงกองทัพเมืองเกียงยกมาตีเมืองเองจิ๋วก็มีความยินดี สั่งทหารให้คอยฟังสัญญาณออกไปโจมตีกองทัพเมืองเกียง

พักหนึ่งกวยหยูก็เห็นด้านท้าย โจโห และเสียวก้วยคุมทหารเมืองเกียงเข้ามาใกล้ประตูเมือง จึงให้จุดประทัดสัญญาณขึ้นเป็นสำคัญ ด้านท้ายได้ยินเสียงประทัดก็รู้ว่ากวยหยูจัดแจงทหารไว้พร้อมแล้ว จึงขี่ม้ารุดหน้าไปที่ประตูเมือง ทหารในเมืองเองจิ๋วได้ยินเสียงประทัดสัญญาณก็พากันยกออกจากประตูเมือง รุกเข้าโจมตีกองทัพเมืองเกียงโดยไม่ทันตั้งตัว

กองหน้าของกองทัพเมืองเกียงถูกโจโหก็พากันแตกตื่นตกใจ เกิดซุลมุนขึ้น ทหารของด้านท้ายซึ่งตามมาเป็นกองหลังเห็นเป็นที่ จึงพากันตีกระหนาบกระหนาบขึ้นไป ทหารเมืองเกียงถูกกองหลังโจมตีเข้ามาอีกทางหนึ่งก็แตกหนีขึ้นไปทางด้านหน้าทั้งสองข้าง พลัดตกลงไปในคูซึ่งปักขวากไว้เจ็บตายเป็นอันมาก

ทหารเมืองเกียงเห็นพรรคพวกพลัดตกลงไปในคูขวากก็ไม่กล้ารุดไปข้างหน้า จะถอยมาข้างหลังก็ไม่ได้ เพียงครู่เดียวก็ถูกทหารเมืองเองจิ๋วล้อมไว้อย่างแน่นหนา จึงพากันยอมจำนนต่อทหารเมืองเองจิ๋วสิ้น

โจโหและเสียวก้วยเห็นพลาดท่าเสียที่แก่ข้าศึกก็อดสูใจ ด้วยมานะของทหารจึงเอาดาบเขียดคอตัวเองตายทั้งสองคน

พอฟ้าสว่างกายห่วยได้จัดแจงกองทัพทั้งกองทัพเมืองเองจิว และทหารเมืองเกียงที่เข้าสวามิภักดิ์ยกย้อนกลับไปยังที่ตั้งค่ายของทหารเมืองเกียง

ฝ่ายปีต้องครั้นทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าหลงกลแก่ข้าศึก สูญเสียโจทและเสียแก้วแล้วก็โกรธ จึงยกทหารจะไปตีเมืองเองจิว แต่พอยกทหารไปได้ไม่ถึงร้อยเส้นก็ปะทะกับกองทัพของกายห่วย

กายห่วยเห็นทหารของปีต้องมีจำนวนน้อยกว่า จึงสั่งทหารให้ขยายปีกโอบล้อม กองทัพของปีต้องเอาไว้ แล้วกระชับวงล้อมแน่นเข้าไปทุกที ปีต้องเห็นดังนั้นก็ตัดสินใจสู้ตาย ซิมาจะเข้ารบกับกายห่วย

พอปีต้องซิมาออกมาหน้าทหาร กายห่วยก็สั่งทหารให้เข้าล้อมม้าของปีต้องไว้แล้วรวมกันจับตัวปีต้องไว้

ทหารรายก็จับตัวปีต้องแล้วจึงคุมตัวเข้าไปหากายห่วย พอกายห่วยเห็นปีต้องถูกมัดคุมเข้ามาดั่งนั้นก็ทำที่เป็นตกใจ วิ่งเข้าไปแก้มัดให้ปีต้องแล้วกล่าวว่า พระเจ้าโจฮองทรงพระเมตตาท่านนักว่าเป็นคนสัตย์ซื่อ ตั้งพระทัยคอยจะชบเลี้ยงท่าน เหตุใดท่านจึงเข้าด้วยเกียงอุยซึ่งเป็นคนหยาบช้า

ปีต้องตอนแรกที่ถูกจับคิดว่าจะถูกลงโทษประหารชีวิต พอได้เห็นเหตุการณ์ผิดคาดก็ค่อยๆ ใจขึ้น คุณเขาลงคำนับกายห่วย แล้วว่าข้าพเจ้าหลงผิดเชื่อคำเกียงอุยเป็นโทษหนักนัก ขอท่านจงโปรดไว้ชีวิตสักครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าจะทำการแทนคุณไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

กายห่วยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวว่า เป็นธรรมดาที่คนเราอาจมีความพลังเหลือผลิตผลได้ เมื่อท่านสำนักผิดตั้งนี้ก็ดีแล้ว จะได้มาทำการเป็นข้าในเจ้าเดียวกัน ข้าพเจ้าจะให้ท่านเป็นกองทัพหน้ายกไปทำคุณไถ่โทษ ท่านจะเห็นเป็นประการใด

ปีต้องจึงว่าข้าพเจ้าเป็นข้าของท่านแล้ว แม้จะให้ฝ่าห้วยเหวดวงอาวุธและเพลิงกาฬก็จะไม่ระย่อท้อถอยเลย

กายห่วยจึงว่าขณะนี้สุมาเจียวถูกเกียงอุยล้อมไว้ที่เขาเทียดลองสัน เป็นโอกาสสำคัญที่ท่านจะได้ทำความชอบ หากแกเอาสุมาเจียวออกจากที่ล้อมได้ ความชอบก็จะมีแก่ท่านเป็นอันมาก

ปีต้องได้ฟังก็รับคำด้วยความยินดี พอเวลาค่ำกายห่วยได้สั่งให้เคลื่อนทัพย้อนกลับไปที่เขาเทียดลองสัน ให้ปีต้องเป็นกองทัพหน้าทำที่ว้ายกมาช่วยเกียงอุย

ครั้นกายห่วยคุมกองทัพมาใกล้เขาเทียดลองสัน จึงสั่งปีต้องให้สั่งทหารผู้ใกล้ชิดให้ไปแจ้งความแก่เกียงอุยว่า ปีต้องตีได้เมืองเองจิวแล้ว จึงยกทัพหนุนมาช่วย

เกียงอุยทราบความจากทหารของปีต้องดังนั้นก็มีความยินดี สัมผัสเสียไปว่าการสงครามนั้นจะไว้ใจทาง จะวางใจคนมิได้ จึงสั่งทหารให้กลับไปแจ้งแก่ปีต้องให้รีบยกทหารเข้ามาอยู่ในค่ายเดียวกับทหารจ๊กก๊ก

กายห่วยและปีต้องทราบรายงานจากทหารที่กลับมาจากค่ายของเกียงอุยแล้วจึงสั่งให้กระจายกำลังแทรกซิมบุกเข้าไปในค่ายต่าง ๆ ของเกียงอุย ตัวปีต้องนั้นพาทหารซึ่งมีฝีมือร้อยกว่าคนเข้าไปถึงค่ายของเกียงอุย เกียงอุยมิได้สงสัยจึงชวนแฮหัวป้าออกไป ตอนรับปีต้อง

ในทันใดนั้นกายห่วยก็ให้สัญญาณแก่ทหารทั้งปวงให้โจมตีทหารของเกียงอุยพร้อมกัน เกิดโกลาหลอลหม่านขึ้นภายในค่ายต่างๆ ของเกียงอุย ทหารของกายห่วยเตรียมตัวมาเป็นอย่างดีจึงบุกเข้าฆ่าฟันทหารของเกียงอุยบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ฝ่ายปีต้องซึ่งพาทหารเข้าไปในค่ายของเกียงอุยก็พากันไล่ฆ่าฟันทหารของเกียงอุยและจะเข้าล้อมจับเกียงอุย

เกียงอุยเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบคว้าอาวุธก็ไม่ทัน ฉวยได้แต่เกาทัณฑ์แล้วรีบกระโจนขึ้นหลังม้าหนีออกจากค่าย ด้วยอาการตกใจและลูกกลนลูกเกาทัณฑ์จึงร่วงหล่นออกจากกระบอกรอบอกเกือบหมดสิ้น หลงเหลือติดกระบอกรอกเกาทัณฑ์อยู่เพียงดอกเดียวเท่านั้น

กายห่วยคุมทหารดูเชิงอยู่หน้าค่ายของเกียงอุย เห็นเกียงอุยควมม้าหนีไปจึงซิมาไล่ตาม เกียงอุยเห็นกายห่วยซิมาออกหน้าทหารมาแต่ลำพังก็หยิบลูกเกาทัณฑ์จะเอาขึ้นมายิง พอรู้ว่ามิใช่ลูกเกาทัณฑ์เหลืออยู่เพียงดอกเดียวก็ยิ่งตกใจ แต่ด้วยความไวปัญญาจึงแสวงเอาคันเกาทัณฑ์เปล่าขึ้นมาขว้างทำที่จะยิงไปที่กายห่วย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**เมฆดำเหนือราชบัลลังก์ยุคก๊ก (ตอนที่ 607)**

เกียงอุยมัวตายใจว่าสุมาเจียวถูกล้อมอยู่บนเขาเทียนดงลงสัน ไม่มีทางหนีหลุดรอดออกไปได้ จึงตั้งตาเฝ้าคอยให้สุมาเจียวลงจากเขามายอมจำนนหรือไม้มักต้องอดตายไปเอง แต่ฟ้าไม่เข้าข้างเนื่องจากกวยหยวนนายทหารเอกของสุมาเจียวทำกลอุบายยกทหารบุกเข้าตีค่ายของเกียงอุยจนแตกพ่ายยับเยิน

กวยหยวนความมาไล่ตามเกียงอุยไปอย่างกระชั้นชิด พอเห็นเกียงอุยเหลียวตัวมายังเกาทัณฑ์ก็คิดระวังป้องกันตัว ครั้นได้ยินเสียงยิงเกาทัณฑ์แล้วแต่ไม่เห็นลูกเกาทัณฑ์ก็รู้ว่าเกียงอุยไม่มีลูกเกาทัณฑ์ เป็นแต่การยิงสายเปล่า กวยหยวนจึงชะล่าใจสำคัญว่าเกียงอุยเหลือแต่มือเปล่า จึงเร่งมาไล่ตามเกียงอุยกระชั้นเข้าไป พอใกล้ระยะสมคะเนกวยหยวนจึงเอาหอกสั้นชดไปตีเกียงอุย แต่ฟ้าเห่ามาเกียงอุยรุดไปข้างหน้าเสียก่อน หอกสั้นจึงพลัดตกลงข้างๆ

ในจังหวะเดียวกันนั้นเกียงอุยก็หยิบเอาลูกเกาทัณฑ์ที่เหลืออยู่เพียงดอกเดียวพาดเข้าแล่ง แล้วกลับตัวยิงเกาทัณฑ์ถูกกวยหยวนที่หน้าท้อง กวยหยวนพลัดตกลงจากหลังม้า เกียงอุยเห็นดังนั้นจึงรีบขี่ม้าย้อนกลับมาโน้มตัวลงคว้าหอกสั้นของกวยหยวนที่หล่นอยู่ข้างๆ แล้วพุ่งม้าตรงเข้าไปจะแทงกวยหยวน

ในขณะนั้นทหารของกวยหยวนได้ยกไล่ตามมาทัน เกียงอุยเห็นจะเข้าไปทำการไม่ทันท้วงทีจึงรีบขี่ม้าหนีไปทางเมืองฮันต๋ง

ทหารของกวยหยวนเห็นผู้เป็นนายต้องเกาทัณฑ์บาดเจ็บสาหัสก็พากันหยุดและรีบกระโดดลงจากหลังม้าแล้วอุ้มกวยหยวนขึ้นหลังม้าพากลับไปค่าย กวยหยวนได้รับบาดเจ็บเป็นทุกขเวทนาแสนสาหัส แต่ด้วยน้ำใจแกร่งตั้งเหล็กเพชร กวยหยวนจึงขมความเจ็บไว้มิได้ร้องไห้แม้แต่สักคำเดียว แต่แผลเกาทัณฑ์นั้นสาหัสนัก กวยหยวนทนความบาดเจ็บไม่ได้จึงสลบไปนอนหลังม้า

ครั้นกลับถึงค่ายกวยหยวนก็ค่อยฟื้นคืนสติ พอลืมตาขึ้นก็รู้สึกเจ็บปวดร้าวร้าว จึงตัดสินใจสั่งทหารให้ถอนเกาทัณฑ์ออกจากหน้าท้อง พลันที่ลูกเกาทัณฑ์หลุดจากตัวเลือดสีแดงฉานก็พุ่งออกมา กวยหยวนสิ้นสติและถึงแก่ความตายด้วยพิษเกาทัณฑ์นั้น

ฝ่ายสุมาเจียวเห็นเกิดความวุ่นวายแตกตื่นขึ้นในหมู่ทหารของเกียงอุยก็ประหลาดใจ พอทราบข่าวกวยหยวนยกมาช่วยจึงเร่งขับทหารลงจากเขารุกเข้าฆ่าฟันทหารจ๊กก๊กซึ่งกำลังหนีออกจากค่าย สุมาเจียวพาทหารไล่ตามตีช่วยยามหนึ่งแต่เป็นเวลากลางคืนจึงไล่ติดตามไม่ทันเป็นเหตุให้ไล่ไม่ทัน ครั้นทราบข่าวกองทัพจ๊กก๊กถอยเข้าแดนเมืองฮันต๋งแล้ว สุมาเจียวจึงให้ขุนบำเหน็จความชอบแก่ทหารทั้งปวงเป็นจำนวนมาก

สุมาเจียวได้กล่าวกับปีต๋งว่า ตัวท่านกระทำความผิดคิดเข้ากับศัตรูราชสมบัติ แต่สำนักผิดได้ทันท้วงทีแล้วทำการมีความชอบ ท่านจงกลับไปเมืองก่อน เมื่อเราไปถึงเมืองลกเอียงแล้วจะกราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจซองปูนบำเหน็จความชอบแก่ท่าน

ปีต๋งคำนับสุมาเจียวแล้วจึงกลับออกมาพาทหารเดินทางกลับไปเมืองเกียง วันรุ่งขึ้นสุมาเจียวจึงเลิกทัพยกกลับไปเมืองลกเอียง

ฝ่ายแฮหัวป้าพาทหารหนีพ้นจากการติดตามแล้วก็มุ่งหน้าไปทางเมืองฮันต๋ง ได้พบกับเกียงอุยในระหว่างทาง จึงปรึกษาหารือกันว่าการสงครามครั้งนี้ได้สูญเสียทหารเป็นจำนวนมาก แต่ยังมีดีหน่อยหนึ่งตรงที่ได้กำจัดนายทหารเอกของวุยก๊กไปถึงสองคนและทหารเลวอีกไม่น้อย ความผิดและความชอบเห็นจะพอคุ้มกัน แม้จะเข้าไปเฝ้ากราบบังคมทูลก็เห็นจะไม่เป็นโทษ

เกียงอุยจึงชวนแฮหัวป้าเข้าไปเมืองเสฉวน แล้วกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบความทุกประการ

ฝ่ายสุมาเจียวเมื่อเลิกทัพกลับถึงเมืองลกเอียงแล้ว จึงเข้าไปรายงานให้สุมาสูผู้พี่ทราบความทุกประการ ครั้นถึงวันพระเจ้าโจซองเสด็จออกจากราชการ สุมาสูจึงพาสุมาเจียวเข้าไปเฝ้าในท่ามกลางมหาสมาคมแล้วกราบบังคมทูลถวายรายงานการสงครามให้ทรงทราบ และขอให้ทรงปูนบำเหน็จความชอบแก่ปีต๋งและแม่ทัพนายกองทั้งปวง

พระเจ้าโจสองทรงฟังรายงานด้วยความยินดี และโปรดพระราชทานบำเหน็จรางวัลตามทีู่ลขอขึ้นทุกประการ แต่ในขณะนั้นก็รู้สึกหวั่นพระทัยว่าสุมาสูและสุมาเจียวในวันนี้เริ่มมีพฤติกรรมที่ไม่สู้จะนอบน้อมต่อพระองค์ตั้งแต่ก่อน จึงทรงเก็บความอันไม่ปกติไว้นั้นในพระทัย

หลังจากชนะสงครามครั้งนี้แล้วสุมาสูและสุมาเจียวก็มีการมีในทางการทหารเพิ่มขึ้นเป็นอันมาก เป็นไปดังความในพิชัยสงครามที่ว่า อันแม่ทัพนายกองเมื่อทำการได้ชัยชนะแก่ข้าศึกหนึ่งครั้งก็จะกำเริบเดิบใหญ่ไปอีกนานเท่านั้น ดังนั้นแต่โบราณมาเมื่อผู้เป็นรัฐราชินีเห็นผู้ใดทำการได้ชัยชนะแก่ข้าศึกมีความชอบก็จะต้องรับโยกย้ายหรือลดทอนอำนาจทางการทหารลงในทันที แม้นขึ้นปล่อยไว้ก็จะก่อการกำเริบมากขึ้นและคิดชิงเอาราชสมบัติในภายหน้า แม้ในการบริหารราชการแผ่นดินก็เป็นอย่างเดียวกัน ขุนนางผู้ใดครองอำนาจบาปใหญ่ในหน่วยงานนานเข้าแล้ว ก็จะสร้างสมช่องสมอิทธิพลอำนาจ อุปมาดังต้นไทรที่แผ่ขยายรากครอบคลุมแน่นหนามากขึ้น จนกระทั่งร้อยรัดเอาต้นไม้หลักให้เหี่ยวเฉาตายไปในที่สุด ตัวอย่างที่เป็นมาในประวัติศาสตร์ก็ได้ปรากฏเป็นบทพิสูจนความแห่งพิชัยสงครามนี้ นับครั้งไม่ถ้วน เหตุนี้โบราณจึงมีบทแก้ว่าอย่าปล่อยให้นางจวนเจิน จะต้องขับเคลื่อนให้เลื่อนไหลไปจึงจะใสสะอาด ใช้ดีมีกินได้ดังนี้แล

พระเจ้าโจสองเป็นกษัตริย์ผู้เยาว์ ทั้งบรรดาพระบรมวงศานุวงศ์ร่วมสกุลและพระญาติต่างๆ ก็ถูกกำจัดไปจนหมดสิ้น ขุนนางทั้งปวงที่อยู่ในราชการก็แปรผันไปเข้าเป็นพวกของสุมาสูและสุมาเจียวจนหมดสิ้น ดังนั้นพระเจ้าโจสองจึงจำต้องปล่อยให้สองสุมาพี่น้องครองอำนาจเป็นใหญ่เดิบกล้าขึ้นทุกที ทั้งๆ ที่ทรงกังวลในพระทัยแต่ก็ไม่รู้ที่จะทำประการใด

สุมาสูและสุมาเจียวได้ครองอำนาจการเมืองการทหารในแผ่นดินวูยกก็อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด บรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยก็อยู่ในบังคับบัญชาสิ้นทั้งนั้น จะผิดแลขอประการใดก็หาผู้ทัดทานได้ไม่

อำนาจการเมืองการทหารของสุมาสูและสุมาเจียวเพิ่มพูนขึ้นเพียงใด ความกำเริบในใจของสองพี่น้องสุมาก็ยิ่งมากขึ้นตาม ดังนั้นทั้งสีหน้าท่าทางจึงแปรเปลี่ยนไปจากเดิม เวลาเข้าเฝ้าถวายบังคมพระเจ้าโจสองก็มีลักษณะที่แข็งกร้าว ค่อยๆ ก่อตัวเป็นความหวาดระแวงให้เกิดขึ้นกับพระเจ้าโจสองมากขึ้นทุกที บรรดาขุนนางซึ่งเป็นพวกนกรู้และพล็ลู่ตามลม สิ่งเกิดเหตุการณ์ได้โดยละเอียดก็ยิ่งประพุดิตนเป็นฝักฝ่ายใกล้ชิดกับสุมาสูและสุมาเจียวมากขึ้น จนกระทั่งพระเจ้าโจสองทรงรู้สึกพระองค์ว่าทรงโดดเดี่ยวมากขึ้นทุกที ในแต่ละวันบรรดาพ่อค้าวาณิชพากันแห่เข้าไปแสดงความยินดีและนำข้าวของไปบรรณาการแก่สองพี่น้องสุมาอย่างเอิกเกริก จนเกิดเป็นคำกล่าวเล่าขานว่าสองพี่น้องตระกูลสุมาก็คือสองเต๋องค์จริงของวูยกก็ กิตติศัพท์ได้ยืมถึงพระกรรมของพระเจ้าโจสองก็ทรงยิ่งร้อนพระทัย

พระพุทธศาสนายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบเจ็ดพรรษา เดือนสิบ ความขัดแย้งทางการเมืองในแผ่นดินวูยกก็ได้ก่อเอาตาทะมินเข้าแฝงปกคลุมเหนือราชสำนักวูยกอย่างแน่นหนา

วันหนึ่งพระเจ้าโจสองเสด็จออกว่าราชการตามปกติ ทอดพระเนตรเห็นสุมาสูถือกระบี่เข้ามาในท้องพระโรง ซึ่งเป็นการผิดกฎเกณฑ์ยรมลมิโทษถึงประหารชีวิต โดยมีได้หวาดหวั่นพริ้งพริ้งต่อพระราชอาญาที่ตกพระทัย และด้วยความอ่อนเยาว์ทางความคิด พระเจ้าโจสองเปลื้องพระองค์เสด็จลงจากพระราชบัลลังก์ออกไปต้อนรับสุมาสู ขุนนางทั้งปวงในท้องพระโรงเห็นดังนั้นก็พากันตกตะลึงเพราะไม่เคยปรากฏมาก่อนที่สองเต๋องค์จะเสด็จลงจากพระราชบัลลังก์ไปต้อนรับขุนนางไม่ว่าขุนนางนั้นจะมีตำแหน่งใหญ่โตประการใด

สุมาสูเห็นพระเจ้าโจสองเสด็จออกมาต้อนรับก็หัวเราะดังสนั่นท้องพระโรง แต่มิได้ถวายบังคมตามประเพณี กลับทูลว่า มีธรรมเนียมอยู่หรือเจ้าจะออกมาต้อนรับข้า เขียวเสด็จขึ้นไปนั่งบนที่เกิดจึงจะสมควร

พระเจ้าโจสองได้ยืมคำสุมาสูก็ได้พระสติ เสด็จพระราชดำเนินกลับขึ้นไปประทับนั่งบนพระราชบัลลังก์แต่มิได้ทรงตรัสประการใด ขุนนางทั้งปวงพากันนิ่งอึ้ง สุมาสูออกมายืนอยู่เบื้องหน้าขุนนางทั้งปวงแต่มิได้กราบทูลหรือกล่าวประการใด

บรรยากาศเคร่งเครียดครอบงำท้องพระโรงอย่างหนาแน่น พระเจ้าโจสองประทับนั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง มีรู้ที่จะทำประการใดจึงเสด็จกลับเข้าไปที่ข้างใน สุมาสูก็หัวเราะแล้วเดินกลับออกไปจากท้องพระโรง ขึ้นเกวียนประจำตำแหน่ง ให้ทหารองครักษ์กว่าพันคนแห่หน้าหลังจากพระราชวังกลับไปจวน ขุนนางทั้งปวงเห็นดังนั้นจึงพากันเดินตามสุมาสูออกไป เหลืออยู่แต่เพียงขุนนางผู้ใหญ่ซึ่งมีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษาของพระจักรพรรดิสามคน คือแฮเส้าเหียน ลีสอง และเตียววิบ ซึ่งเป็นบิดาของพระมเหสีของพระเจ้าโจสอง ยังคงยืนอยู่ในท้องพระโรง

ครู่หนึ่งพระเจ้าโจสองได้เยี่ยมพระพักตร์ผ่านพระวิสูตรด้านหลังท้องพระโรง เห็นขุนนางทั้งปวงพากันกลับออกไปจากท้องพระโรงจนหมดสิ้น เหลืออยู่แต่เพียงขุนนางผู้ใหญ่สามคนก็ทอดถอนพระทัย และเมื่อเห็น

ว่าภายในห้องพระโรงไม่มีผู้ใดนอกจากขุนนางผู้ใหญ่สามคน และทหารผู้น้อยซึ่งรักษาความปลอดภัยในห้องพระโรง จึงเสด็จเข้ามาหาขุนนางทั้งสามคน

พระเจ้าโจฮองยุดเอามือเดียววิบมากุมไว้ ทรงกันแสงและตรัสว่า ทุกวันนี้สมาสู ดุ๊กเราเหมือนเด็กน้อย ดูถูกขุนนางทั้งปวงเหมือนหญ้าแพรก เราเห็นไม่ช้าแล้วราชสมบัติก็จะเป็นของสมาสู

ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสามคนเห็นดังนั้นก็พากันร้องไห้ ลิสองจึงกราบทูลว่าข้าพระองค์เป็นเพียงขุนนางฝ่ายบันไดตระหนกดีถึงความทุกข์อันอัดแน่นอยู่ในพระทัย แต่เมื่อไม่มีอำนาจทางการทหารก็รู้ที่จะคิดอ่านช่วยเหลือพระองค์ประการใดได้ แต่ถ้าหากพระองค์ทรงตั้งความประสงค์ที่จะแก้ไขปัญหานั้น ข้าพระองค์ก็เห็นว่าต่อภายนอกนั้นขอที่พระองค์จะมีหมายรับสั่งไปเกลี้ยกล่อมหัวเมืองทั้งปวงให้เตรียมกำลังพร้อมไว้ ต่อภายในให้เกลี้ยกล่อมของสมคนดีมีฝีมือแลสติปัญญา และทหารซึ่งมีฝีมือเข้มแข็งซึ่งจงรักภักดีให้เตรียมการไว้ เมื่อพร้อมแล้วก็ให้หัวเมืองทั้งปวงยกทหารเข้ามากำจัดสองพี่น้องแชนสมาเสีย เมื่อการภายนอกภายในกระหนาบพร้อมกันดังนี้ เห็นทุกขในพระทัยของพระองค์จะสร้างสันไปเป็นแน่แท้

แชนเสาเหียนได้ยินดังนั้นจึงกราบทูลเสริมว่า แชนหัวป่าพี่ชายข้าพระองค์ก็เป็นเชื้อพระวงศ์ มีความพยายามสองพี่น้องสมาสูอยู่เป็นอันมาก เพราะได้สังหารผลาญชีวิตญาติพี่น้องจนหมดสิ้น เมื่อใดที่แชนหัวป่าทราบข่าวว่าพระองค์จะทำการกำจัดศัตรูราชสมบัติ ข้าพระองค์ก็จะขอให้แชนหัวป่ายกทหารมาช่วย

พระเจ้าโจฮองยุดได้ยินดังนั้นจึงตรัสว่า เวลาบัดนี้ทหารทั้งปวงอยู่ในอำนาจของสมาสูและสมาเจียวทั้งสิ้น เห็นแต่แชนหัวป่าซึ่งมีกำลังทหารอยู่กับเกียงอุยที่เมืองฮันตงพอจะยกมาช่วยทำการได้ แต่ทำการใดจึงจะแจ้งความทุกข์ของเราไปถึงแชนหัวป่าได้

แชนเสาเหียนจึงกราบทูลว่าข้าพระองค์ก็เป็นเชื้อพระวงศ์ หาได้นิ่งนอนใจแต่ประการใดไม่ ความทุกข์ร้อนของพระองค์ประการใด ก็เป็นความทุกข์ร้อนของข้าพระองค์ประการนั้นด้วยดังนั้นจึงขออาสาไปกับลิสอง จะทำการเกลี้ยกล่อมให้แชนหัวป่ายกทหารมากำจัดสมาสูและสมาเจียวเอง

พระเจ้าโจฮองยุดจึงตรัสว่า ความคิดทั้งนี้ก็ดีอยู่ แต่เราให้หวังใจว่าจะทำการไม่สำเร็จ ด้วยเหตุของสมาสูและสมาเจียวทั้งข้างในและข้างนอกราชสำนักหนาแน่น หากพลาดพลั้งประการใดอันตรายก็จะมาถึงตัว ตรัสแล้วก็ยังทรงกันแสงหนักขึ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กงกรรม กงเกวียน (ตอนที่608)

กองทัพพวยก๊กได้กองทัพจ๊กก๊กจนต้องถอยกลับเข้าแดนฮันตง ทำให้บารมีทางการเมืองการทหารของสองพี่น้องแชนสมาสูยั้งเปงบาน บดบังพระราชอำนาจของพระเจ้าโจฮองยุดจนหมดสิ้น เมฆดำทะมึนแห่งความขัดแย้งจึงครอบงำราชบัลลังก์อยู่ ทำให้พระเจ้าโจฮองยุดมีพระราชดำริที่จะกำจัดสองพี่น้องสมาสูเสีย แต่พอแชนเสาเหียนและพวกชนอาสาที่ทรงกริ่งว่า จะทำการไม่สำเร็จ

พระเจ้าโจฮองยุดท้อแท้พระทัยจึงทรงกันแสง แชนเสาเหียน ลิสอง และเตียวฮิบเห็นดังนั้นก็พากันร้องไห้ตาม แล้วกล่าวคำปฏิญาณว่าจะคิดอ่านกำจัดศัตรูราชสมบัติให้จงได้ จะปกปิดการทั้งปวงเป็นความลับเสมอด้วยดวงใจ มิให้มีผู้ใดได้ล่วงรู้เป็นอันขาด

พระเจ้าโจฮองยุดทรงคลายพระทัยที่เห็นขุนนางทั้งสามถวายความจงรักภักดีไม่เห็นแก่ชีวิต จึงตรัสเรียกสามขุนนางตามเสด็จเข้าไปยังที่ประทับด้านใน ทรงเปลื้องขบในฉลองพระองค์ลายหงส์มังกร แล้วทรงกอดนิ้วชี้เอาพระโลหิตเขียนเป็นหมายรับสั่งลงบนขบในฉลองพระองค์ เสร็จแล้วจึงพระราชทานแก่เตียวฮิบผู้เป็นบิดาพระมเหสี แล้วทรงกำชับว่า เมื่อครั้งพระเจ้าโจโจปฐวดของเราฆ่าพวกตั้งสิ้นเสียนั้นเพราะทำการไม่มิด ท่านทั้งสามจะทำการครั้งนี้ถ้าแพร่งพรายลืมิเป็นการ

ลิสองได้ยินรับสั่งดังนั้นก็ตกใจหน้าซีดเผือด กราบทูลว่าการเพียงเพ็งจะเริ่มต้นขณะนี้ ไฉนพระองค์จึงรับสั่งให้เป็นลางร้าย เปรียบเทียบกับครั้งตั้งสิ้นนั้นแล้ว ข้าพระองค์ขอกราบทูลว่ามีไฉนเงาเหมือนกับพวกตั้งสิ้นนั้นเลย แลสมาสูก็มีไฉนจะฉลาดหลักแหลมเสมอด้วยพระเจ้าวุยอ่องโจโจ พระองค์อย่าทรงพระวิตกกังเกิการเลย

สามขุนนางกราบทูลดังนั้นแล้วจึงถวายบังคมลากลับออกไป

ในขณะที่พระเจ้าโจสองทรงรับสั่งกับสามขุนนางและตรีศวนให้เข้าไปที่ข้างใน ได้อยู่ภายในสายตาของสายลับของสุมาสู๋ ดังนั้นพวกจึงรีบแจ้งข่าวให้สุมาสู๋ทราบ

สุมาสู๋ทราบความแล้วก็โกรธ รีบถือกระบี่พาทหารห้าร้อยกว่านายมาดักรอสามขุนนางอยู่ที่หน้าประตูพระบรมมหาราชวัง

สามขุนนางเดินทางกลับออกมาถึงประตูหน้าพระราชวัง เห็นสุมาสู๋ยืนถือกระบี่ด้วยสีหน้าที่บึ้งตึงก็เกร็งใจ แต่มิได้สงสัยว่าสุมาสู๋จะล่วงรู้ความลับ สำคัญว่าสุมาสู๋จะเข้าไปในพระราชวังด้วยเรื่องราชการ จึงหลีกอยู่ข้างทางใกล้กับประตูพระบรมมหาราชวัง

สุมาสู๋เห็นดังนั้นจึงร้องเรียกสามขุนนางให้เข้าไปหาแล้วว่า การประชุมขุนนางในวันนี้เสร็จแล้วคนทั้งปวงก็ได้ออกจากที่เฝ้าพร้อมกัน ไฉนพวกท่านทั้งสามคนจึงเพิ่งออกมาดังนี้เล่า

สามขุนนางแข็งใจตอบสุมาสู๋ว่า เหตุที่พวกข้าพเจ้าทั้งสามคนล่าช้าอยู่เนื่องจากสองเต๋มีพระราชประสงค์จะฟังเรื่องพงศาวดาร จึงรั้งตัวให้เสาคความถวายเป็น

สุมาสู๋ถามต่อไปว่า สองเต๋โปรดให้เล่าพงศาวดารเรื่องใดหรือ

ลิสองจึงว่า ทรงโปรดให้เล่าพงศาวดารเรื่องอิ๋นซึ่งเป็นเรื่องราวในยุคใดเพิกนั้น ข้าพเจ้าได้เล่าถวายว่าครั้งนั้นอิ๋นและจิวกงได้เป็นมหาอุปราช ได้ทำนบบำรุงแผ่นดินด้วยความซื่อสัตย์จงรักภักดี เหมือนกับที่มหาอุปราชได้ทำนบบำรุงพระเจ้าโจสองทุกประการ

สุมาสู๋ได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าท่านเอาตัวข้าพเจ้าไปเปรียบเสมือนด้วยอิ๋นและจิวกงเจียวหรือ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกท่านคงจะเปรียบเทียบข้าพเจ้าว่าเป็นจอมมั่งหรือไม่ก็ตั้งโต๊ะมากกว่า

สามขุนนางได้ยินคำสุมาสู๋ประหนึ่งรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในพระตำหนักในก็ตกใจ แต่ยังคงขมใจกล่าวว่าพวกข้าพเจ้าทั้งสามคนได้รับการขบเลี้ยงจากท่านเป็นอย่างดี ไฉนเลยจะกล้าบังอาจเปรียบเทียบท่านเป็นจอมมั่งหรือตั้งโต๊ะได้

สุมาสู๋ได้ยินคำสามขุนนางดังนั้นก็โกรธ ตวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าความจริงเป็นประการใด พวกมึงทั้งสามคนก็กระจำงอยู่แก่ใจ ไฉนจะมาตีसानวนโวหารเอาความเท็จปิดความจริงเสีย กูรู้ดีอยู่ว่าพวกมึงทั้งสามคนและสองเต๋ปรึกษาหารือกันแล้วร้องห่มร้องไห้ ย่อมต้องเป็นเรื่องร้ายอย่างแน่นอน จงรับสารภาพมาแต่โดยดี

ขุนนางทั้งสามได้ยินดังนั้นก็ตกใจ รีบปฏิเสธในทันทีว่าไม่มีเหตุการณ์ร้องให้ดังคำท่าน คนพาลผู้ใดหนอนำเรื่องเท็จไปแจ้งแก่ท่าน

สุมาสู๋ตวาดด้วยเสียงอันดังแล้วกล่าวว่า ปากพวกมึงทั้งสามคนโกหกกูได้ แต่ตามึงกลับรับสารภาพความจริงอยู่แล้ว ยังจะมาเถียงอีกว่าไม่มีการร้องให้ ก็ดวงตาพวกมึงทั้งสามคนยังแดงกล่ำอยู่ ยังจะยืนยันกระต่ายขาเดียวอยู่อีกหรือ

แฮเสาเหียนได้ยินดังนั้นก็รู้ว่าความลับแตกไปถึงหูของสุมาสู๋แล้ว ถึงจะเถียงอย่างไรคงจะไม่รอดตัว จึงกล่าวตอบไปด้วยเสียงอันดังเช่นเดียวกันว่า ที่พวกกูร้องให้ก็เพราะความเสียใจที่คนทรยศต่อข้าพเจ้าแดงแกงร้อนของสองเต๋อย่างมึงคิดอ่านแย่งชิงเอาราชสมบัติ

สุมาสู๋ได้ยินคำต้องใจด่าก็ยิ่งโกรธ สั่งทหารให้คุมตัวสามขุนนาง แฮเสาเหียนได้ยินคำสั่งก็ออกไปยืนกันขวางอยู่หน้าเพื่อนขุนนางอีกสองคน บั้นท่ามวยจะชกต่อยกับพวกทหาร แต่เพียงพริบตาเดียวเท่านั้นทหารของสุมาสู๋ก็จับตัวสามขุนนางไว้ได้โดยละม่อม สุมาสู๋จึงสั่งให้ตรวจค้นตัวสามขุนนาง พบซบในฉลองพระองค์ลายหงส์มังกรในตัวของ เตียววิบ จึงเอาไปมอบให้สุมาสู๋

สุมาสู๋รับเอาซบในฉลองพระองค์มาคลี่ดู เห็นหมายรับสั่งโลหิตเป็นเนื้อความว่า สุมาสู๋และพวกสุมาสู๋คิดอ่านจะชิงเอาราชสมบัติ ถ้าขุนนางทั้งปวงมีใจสามมิภักดีต่อเรา ให้เร่งคิดอ่านกำจัดศัตรูแผ่นดินเสียได้แล้วเราจะให้เลื่อนที่ มีบำเหน็จรางวัลจงหนัก

สามก๊กฉบับสมบูรณระบุความในหมายรับสั่งโลหิตนี้ว่า สุมาสู๋พี่น้องได้ร่วมกันยึดอำนาจใหญ่ จวนจะวางแผนเป็นขบถชิงราชบัลลังก์ พระบรมราชโองการที่ปฏิบัติการตราขึ้นต่างๆ ล้วนมิได้เป็นประสงค์ของข้า บรรดาขุนนางทั้งทหารทั้งกองกรมควรที่จะต้องยึดถือความซื่อสัตย์จงรักภักดี ปราบปรามขุนนาง

โจรให้สัญญา ช่วยเหลือชาวบ้านเมืองให้พ้นภัย วันที่ผลงานสำเร็จมีความดีความชอบ จะพระราชทานรางวัลเพิ่มยศถาบรรดาศักดิ์

สมาสู่่านหมายรับสั่งโลหิตจบกี้โกรธจนตัวสั่น พลันรู้สึกเจ็บปวดที่เบื้องอกใต้ตาข้างซ้าย จึงเอามือคลำที่เบื้องอกนั้น ขนสีดำที่เบื้องอกสีห่าเส้นได้หลุดร่วงออกมา สมาสู่ชมความเจ็บปวดด้วยเสียงอันดังว่า ที่แท้พวกมึงคบคิดกับฮ่องเต้จะทำร้ายกุสองพี่น้อง พวกมึงสามคนอย่ามีชีวิตอยู่ต่อไปเลย

กล่าวแล้วสมาสู่จึงสั่งให้ทหารคุมตัวสามขุนนางไปตัดศีรษะที่กลางตลาด และให้จับตัวบุตรภรรยาพรรคพวกพี่น้องสามชั่วโคตรเอาไปประหารชีวิตพร้อมกัน สามขุนนางได้ยินคำสั่งก็โกรธ ร้องด่าสมาสู่ด้วยถ้อยคำหยาบช้า ทหารที่คุมตัวได้ยินก็โกรธตามนาย ช่วยกันตบปากสามขุนนางจนฟันหลุดออกจากปาก สามขุนนางก็ยังด่าไม่ขาดคำจนกระทั่งทหารคุมตัวลับออกไป

สมาสู่ยืนโกรธอยู่ชั่วครู่หนึ่ง จนทหารควบคุมตัวสามขุนนางพ้นไปแล้ว จึงถือกระบี่พาทหารไปที่พระตำหนักอันเป็นที่ประทับของพระเจ้าโจสอง

ในขณะนั้นพระเจ้าโจสองกำลังปรารถนากับพระมเหสีถึงเหตุการณ์ที่สามขุนนางขึ้นอาสาจะไปเกลี้ยกล่อมหัวเมืองต่างๆ ให้ยกกองทัพมากำจัดสองพี่น้องแซ่สมา พระมเหสีเดียวสองเส้าได้ยินรับสั่งของพระเจ้าโจสองดังนั้นก็ตกพระทัย กราบทูลว่า ในวังนี้ผู้คนมากมายนัก ถ้าเนื้อความแพร่พรายไปข้าพเจ้าก็จะพลอยตาย

พระมเหสีกล่าวลั่นคำลงก็เห็นสมาสู่ถือกระบี่พาทหารเข้ามา จึงยังพระราชเสาวนีย์ไว้มิได้ตรัสประการใดต่อไป พระเจ้าโจสองเห็นพระอาการของพระมเหสีดังนั้นก็เสียวพระพักตร์ไปดูก็ตกพระทัย พอดีสมาสู่เดินมาถึงก็กล่าวความโดยมิได้ถวายบังคมตามประเพณีว่า บิดาของข้าพระองค์ได้ทำนบบำรุงพระองค์จนได้ราชสมบัติ บ้านเมืองก็ร่มเย็นเป็นสุข ถึงจิวกขซึ่งเคยเป็นมหาอุปราชในยุคประวัติศาสตร์ก็มีได้มีพระคุณต่อฮ่องเต้เสมอด้วยบิดาของข้าพระองค์ไม่ แม้กระทั่งอิอินซึ่งเคยเป็นมหาอุปราชในอดีตก็มีได้อุ้มชูสนับสนุนพระมหากษัตริย์เสมอด้วยข้าพระองค์ ตระกูลสมาได้ทำคุณต่อพระองค์ถึงเพียงนี้แล้ว พระองค์มิได้รำลึกถึงหลงฟังคำคนยุยงคบคิดกันจะทำร้ายข้าพระองค์สองพี่น้องอีก

พระเจ้าโจสองได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าความลับได้แพร่พรายออกไปแล้ว แต่ทรงคิดว่ามิได้มีหลักฐานอื่นใดนอกจากคำบอกกล่าวของพวกสายลับเท่านั้น จึงชมพระทัยแล้วตรัสว่า โฉนทานจึงเอาความมากกล่าวจะนี้ตัวเรามาเคยคิดร้ายหมายอาฆาตประการใดต่อท่านเลย

สมาสู่ได้ยินพระราชดำรัสดังนั้นก็ล้วงเอาขบในฉลองพระองค์ขว้างทิ้งลงกับพื้น พลาจขี้มือไปที่ขบในฉลองพระองค์แล้วทูลว่า แล้วนี่คือหลักฐานอะไรเล่า พระเจ้าโจสองทอดพระเนตรเห็นหลักฐานวางกองอยู่เบื้องพระพักตร์ก็ตกพระทัยจนตัวสั่น แต่สู้แข็งพระทัยตรัสว่า เหตุทั้งนี้มิใช่ตัวเราคิดอ่านเอง แต่เพราะถูกสามขุนนางบังคับให้จำทำ

สมาสู่ได้ยินดังนั้นก็วาดด้วยเสียงอันดังแล้วกล่าวว่า พระองค์ทำผิดแล้วไม่ยอมรับผิด ยังจะป้ายผิดใส่ผู้อื่นให้เป็นเวรกรรมสืบไปอีกเล่า

พระเจ้าโจสองได้ยินดังนั้นก็ยกพระองค์คุกเข่าลงต่อหน้าสมาสู่ แล้วตรัสว่าเราผิดไปแล้ว ท่านจงงดโทษให้สักครั้งหนึ่งเถิด สืบไปเมื่อหน้าจะไม่ทำการจะนี้อีกเลย

สมาสู่จึงทูลว่า พระองค์เป็นหลักแผ่นดิน ข้าพเจ้าหาทำอันตรายแก่พระองค์ไม่ เขียวพระองค์นั่งในที่เกิด สมาสู่กล่าวแล้วจึงขี้มือไปที่พระเก้าอี้ พระเจ้าโจสองเห็นดังนั้นก็ทรงทำตามโดยมิได้อิดเอื้อน

สมาสู่เอากะเบีชี้ไปที่พระมเหสีเดียวสองเส้าแล้วกล่าวว่า มึงเป็นลูกสาวของเดียววิบซึ่งเป็นผู้คบคิดร้ายต่อกู จ่าจะฆ่าเสียให้ตายตามบิดา กล่าวแล้วจึงสั่งทหารให้เข้าคุมตัว พระมเหสี

พระเจ้าโจสองได้ฟังดังนั้นก็ตกพระทัย ทรงกันแสงแล้วรีบลุกจากพระเก้าอี้มาที่สมาสู่ แล้วตรัสขอโทษโทษไว้ชีวิตแก่พระมเหสีสักครั้งหนึ่งแต่สมาสู่ไม่ฟังคำ ออกคำสั่งให้ทหารคุมตัวพระมเหสีออกไป

พระเจ้าโจสองพยายามยื้อยุดพระมเหสีไว้ แต่ก็ไม่อาจทานกำลังของทหารที่เข้าคร่าตัวพระมเหสีได้ จึงทรุดพระองค์ลงนั่งกันแสง สมาสู่เห็นดังนั้นก็พาทหารเดินกลับออกไป

ครั้นผู้คุมคุมตัวพระมเหสีไปถึงประตูพระบรมมหาราชวังด้านตะวันออกเป็นที่ลับตา จึงสั่งให้พระมเหสีเอาผ้าแพรรดพระองค์พันเข้าที่พระศอก พระมเหสีจำต้องปฏิบัติตาม ทหารได้จุดชายผ้าแพรข้างละสองคนจนมเหสีสิ้นพระชนม์ในทันที

วันรุ่งขึ้นเวลาเช้าสามส่าให้เชิญข้าราชการขุนนางทั้งปวงไปพร้อมกันที่ท้องพระโรง แล้วกล่าวว่า พระเจ้าโจสองไม่เอาพระทัยใส่ราชการบ้านเมือง มีแต่จะเล่นสนุกแล้วหาสติปัญญาไม่ มักเชื่อฟังคำยุยงจะให้บ้านเมืองเป็นกาลี บัดนี้ข้าพเจ้าคิดว่าจะยกพระองค์ออกเสียจากราชสมบัติ จะหาผู้ที่มีสติปัญญาควรจะทำราชการแผ่นดินได้มาเป็นเจ้า ท่านทั้งปวงจะเห็นเป็นประการใด

ขุนนางทั้งปวงได้ชำระแคะระคายมาก่อนแล้วถึงเหตุการณ์ประหารชีวิตพระมเหสีและสามขุนนาง จึงพากันกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่าบัดนี้ตัวท่านเป็นมหาอุปราช ปกครองดูแลแผ่นดินจนร่มเย็นเป็นสุข เมื่อท่านตรึกตรองเห็นดีแล้วข้าพเจ้าทั้งปวงก็เห็นด้วยพร้อมกัน แต่ด้วยเป็นการใหญ่เพื่อมิให้เป็นที่ครหาจึงขอขบถท่านจะปรึกษาหารือพระนางกัวยไทเฮาตามประเพณีสักครั้งหนึ่งก่อน

สามส่าได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงพาขุนนางทั้งปวงไปที่พระตำหนักของพระนางกัวยไทเฮาแล้วขอเผ่ากราบทูลให้ทรงทราบสถานการณ์ทั้งปวง แล้วปรารภความซึ่งจะถอดพระเจ้าโจสองออกจากราชสมบัติและดำริที่จะยกโจก็พระบรมวงศานุวงศ์ที่แพ้เสียอ่องขึ้นเสวยราชย์แทน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กษัตริย์หุ่น (ตอนที่ 609)

รอยกรรม รอยกรรม ที่โจโจและโจผีเคยกระทำกับพระเจ้าเหียนเต๋ประการใด รอยกรรม รอยกรรมนั้นกำลังตามสนองเอาที่โจสองอย่างเดียวกัน ตามกฎแห่งกรรมที่ทำการใดไว้ย่อมต้องได้รับผลแห่งกรรมนั้น ไม่มีวันหลีกเลี่ยงได้ เป็นแต่ว่าโจสองนั้นแท้จริงแล้วมิใช่คนในตระกูลโจ จะเป็นลูกเต้าเหล่าใครมิได้มีชื่อเสียงปรากฏ

พระนางกัวยไทเฮาแม้จะมีฐานะเป็นไทเฮาคือพระราชมารดาของสองเต๋ แต่แท้จริงก็มีไฉมารดาแท้ เพราะพระเจ้าโจสองมิได้เป็นโอรสอันเกิดแต่พระนาง ดังนั้นจึงมิได้มีความผูกพันรักใคร่เหมือนหนึ่งความรักของมารดากับบุตร พอได้ฟังปรารภของสามส่าก็ทรงรู้ชะตากรรมของโจสองว่าจะเป็นอย่างเดียวกันกับพระเจ้าเหียนเต๋ จึงทรงคิดเอาตัวรอด

ดังนั้นจึงตรัสกับสามส่าว่า ซึ่งจะตั้งโจก็ขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์นั้นไม่ควร เพราะโจก็มีศักดิ์เป็นอาของพระเจ้าโจสอง ไม่มีประเพณีแต่โบราณมาว่าจะเอาอาขึ้นเป็นเจ้าแทนหลาน ดังนั้นเพื่อให้การเป็นไปตามประเพณี มิให้เป็นที่ครหาของคนทั้งปวง จึงควรที่จะตั้งโจมอซึ่งเป็นหลานของพระเจ้าโจผี และบัดนี้เป็นเจ้าเมืองงวนเสียขึ้นเสวยราชย์แทน

ทรงตรัสต่อไปว่า “โจมอหลานพระเจ้าโจผีเป็นเจ้าเมืองงวนเสีย ฉลาดเฉลียว มีสติปัญญาพอจะรักษาแผ่นดินได้อยู่ ขอให้ท่านทั้งปวงปรึกษากันดู”

สามส่าได้ยินดังนั้นก็คิดว่าพระนางกัวยไทเฮานี้ฉลาดเฉลียว เห็นว่าโจก็เป็นผู้ใหญ่ จะไม่ยอมเชื่อฟังไทเฮา จึงเสนอโจมอซึ่งยังเยาว์และหัวอ่อนขึ้นเป็นสองเต๋ จะได้ว่ากล่าวตามใจชอบ แต่สามส่าก็คิดว่าความคิดของไทเฮาดังนี้ต้องด้วยความคิดของเรา ก็แลเมื่อโจมอซึ่งเยาว์และหัวอ่อนเชื่อฟังไทเฮา ก็ยอมตองอยู่ในบังคับสุดแท้แต่เราจะว่ากล่าวเช่นเดียวกัน

สามส่าคิดดังนั้นจึงทูลว่า ซึ่งพระองค์ตรัสทั้งนี้ชอบด้วยประเพณีแล้ว ข้าพระองค์จะทำตามรับสั่ง ทูลแล้วจึงหันมาถามขุนนางทั้งปวงว่าพวกท่านจะเห็นเป็นประการใด

ขุนนางพลอยพยักเห็นดังนั้นจึงพากันกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ซึ่งไทเฮาและมหาอุปราชเห็นชอบพร้อมกันดังนี้ ต้องด้วยประเพณีอันมีมาสำหรับแผ่นดินแล้ว

สามส่าจึงสั่งทหารให้ถือรับสั่งของพระนางกัวยไทเฮาไปเมืองงวนเสีย เชิญตัวโจมอมาที่เมืองลกเอียงเป็นการด่วน แล้วจึงทูลพระนางกัวยไทเฮาว่าพระเจ้าโจสองกระทำความผิดคิดร้ายต่อขุนนางผู้ใหญ่ จึงขอเชิญพระองค์เสด็จออกท้องพระโรงเป็นตุลาการชำระความผิดของพระเจ้าโจสอง

พระนางกัวยไทเสาเห็นสมาสู่ให้เกียรติยกย่องพระองค์ก็มีความยินดีในพระทัย มีพระราชเสาวนีย์สั่งให้นางกำนัลไปที่พระตำหนักที่ประทับเชิญเสด็จพระเจ้าโจสองแล้วจึงเสด็จนำหน้าสมาสู่และขุนนางทั้งปวงไปที่ห้องพระโรง

พอพระเจ้าโจสองเสด็จมาถึง พระนางกัวยไทเสาก็ตรัสสั่งให้ประทับยืนอยู่ข้างพระราชบัลลังก์ แล้วตรัสว่า "เจ้าเสวยราชสมบัติไม่ต้องด้วยขนบธรรมเนียมกษัตริย์แต่ก่อน ตั้งใจแต่จะเสพสุรา แล้วก็มัวเมาไปด้วยการเล่นทั้งปวงแลสตรี ไม่เอาใจใส่ราชการเลย ซึ่งจะเป็นเจ้าแผ่นดินครองราชสมบัตินั้นไม่ควร แล้วขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงปรึกษาพร้อมกันเห็นว่าเจ้าไม่ควรแก่ราชสมบัติแล้ว เจ้าเร่งเอาพระแสงกระบี่แลตราหยกสำหรับกษัตริย์มาคืนให้ขุนนางเขา จะได้ยกคนอื่นซึ่งมีสติปัญญาเป็นเจ้าแผ่นดินสืบไป ฝ่ายตัวเจ้าให้ไปรับราชการที่เจืองซึ่งพระบิดาตั้งไว้แต่ก่อนนั้น ถ้าไม่มีรับสั่งให้หาอย่าเข้ามาเป็นอันขาดทีเดียว"

พระนางกัวยไทเสามีได้ไต่สวนทวนคดี กลับมีพระราชเสาวนีย์พิพากษาโทษของพระเจ้าโจสองไปที่เดียว พระเจ้าโจสองได้ยินพระราชเสาวนีย์ดังนั้นก็ผินพระพักตร์ไป ทอดพระเนตรขุนนางทั้งปวง เห็นพากันก้มหน้าหนีไปทั้งห้องพระโรงก็ทรงรู้ว่าการทั้งปวงได้คิดอ่านเตรียมการไว้พร้อมแล้ว ถึงจะได้แย่งชิงขึ้นหรือชะลอประการใดก็ไม่อาจเป็นผล จึงถวายบังคมพระนางกัวยไทเสา แล้วตรัสสั่งให้ข้าหลวงประจำพระองค์เข้าไปเชิญพระแสงกระบี่อาญาสิทธิ์และตราพระราชลัญจกรเอามามอบให้แก่พนักงานราชพิธีที่คอยที่อยู่ในห้องพระโรงแล้ว

พระนางกัวยไทเสาเห็นดังนั้นก็ตรัสว่าดีมาก แล้วเบือนพระพักตร์ไปอีกทางหนึ่ง พระเจ้าโจสองเห็นดังนั้นก็ถวายบังคมลากลับไปจัดแจงข้าวของที่พระตำหนัก ขุนนางสี่ห้าคนที่มีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าโจสองส่งสารจึงเดินตามไปส่งเสด็จ ในขณะที่ขุนนางที่เหลือทั้งหมดมิได้มีผู้ใดสนใจใยดีแม้แต่น้อย

ในขณะนั้นทหารได้เตรียมเกวียนสำหรับประทับรอพร้อมอยู่หน้าพระตำหนักแล้ว ครั้นพระเจ้าโจสองจัดเก็บข้าวของส่วนพระองค์และเสื้อผ้าไม่กี่ชิ้นเสร็จแล้ว จึงหิ้วข้าวของด้วยพระองค์เองออกมาด้านหน้าพระตำหนัก ทหารซึ่งคอยที่อยู่จึงทูลเชิญให้รีบเสด็จประทับบนเกวียน พระเจ้าโจสองเสลี่ยงพระพักตร์ทอดพระเนตรดูพระตำหนักเป็นครั้งสุดท้ายแล้วทรงกันแสง จากนั้นจึงชมพระทัยเสด็จขึ้นประทับบนเกวียนเสด็จออกจากพระราชวังไปประทับอยู่ที่เมืองเจ็ดตามพระราชเสาวนีย์ ขณะนั้นพระพุทธรูปสาธุการกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบเจ็ดพรรษา เดือนสิบสอง

ฝ่ายโจมอเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าวู่อ่องโจโจ เป็นบุตรของโจหลิมอ่องและมีศักดิ์เป็นหลานของพระเจ้าโจฝี่ ได้ครองตำแหน่งเจ้าเมืองฉวนเสี่ย วันหนึ่งได้รับหมายรับสั่งของพระนางกัวยไทเสาให้รีบเดินทางเข้าไปในเมืองลกเอี้ยงทันทีก็แปลกใจ จึงไต่ถามทหารที่เชิญหมายรับสั่งแต่ไม่ทราบความประการใดจึงรีบเดินทางเข้าไปเมืองลกเอี้ยง

ทหารได้นำโจมอเข้าเมืองลกเอี้ยง แล้วตรงไปที่ประตูพระราชวังด้านทิศเหนือและให้พรรคพวกรีบล่วงหน้าเข้าไปรายงานความให้สมาสู่ทราบ

สมาสู่ทราบข่าวแล้วจึงพาขุนนางทั้งปวงออกไปรอต้อนรับอยู่ที่หน้าประตูพระบรมมหาราชวังด้านทิศเหนือ พอโจมอมาถึงสมาสู่ก็นำขุนนางทั้งปวงถวายบังคม

โจมอแม้จะเป็นเชื้อพระวงศ์แต่ก็เป็นขุนนางหัวเมืองเล็ก มิได้รู้ความนัยว่าโชคเคราะห์ใหญ่มาถึงตัวว่าในวันนี้จะได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ ครั้นได้เห็นขุนนางตั้งแต่มาอุปราชลงมาพากันถวายบังคมก็ตกใจ รีบลงจากเกวียนแล้วคุกเข่าคำนับสมาสู่และขุนนางทั้งปวง

ฝ่ายออกสภซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร เห็นดังนั้นก็เข้าไปถวายบังคมโจมอแล้วกล่าวว่า บัดนี้พระองค์เป็นพระมหากษัตริย์ เมื่อขุนนางถวายบังคมยอมไม่ชอบที่จะทรงคำนับตอบ

โจมอได้ยินดังนั้นก็ยิ่งตกใจแทบไม่เชื่อหูตนเองว่าบัดนี้มีฐานะเป็นพระมหากษัตริย์แล้ว ยังคงคิดว่าเป็นเจ้าเมืองเล็กอยู่ดังก่อน จึงกล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นขุนนางชั้นผู้น้อยในพระเจ้าอยู่หัว เมื่ออยู่ต่อหน้าขุนนางผู้ใหญ่ไฉนแล้วจะไม่กระทำคำนับตอบ

สมาสู่เห็นดังนั้นก็พยักหน้าให้กับขุนนางทั้งปวง ขุนนางฝ่ายราชสำนักเห็นสัญญาณแล้วพากันเข้าไปประคองโจมอให้ลุกขึ้น และเชิญนั่งบนรถพระที่นั่งซึ่งจัดเตรียมรอไว้ที่ประตูพระบรมมหาราชวัง

โจมอเห็นรถพระที่นั่งอยู่เบื้องหน้าก็ไม่กล้าก้าวเท้าขึ้นไป หันกลับมากล่าวว่า พระนางกัวยไทเสามีรับสั่งเรียกตัวข้าพเจ้าเข้ามาเมืองลกเอี้ยง มิรู้ว่าเป็นราชการประการใด ไฉนจะให้ข้าพเจ้าขึ้นไปนั่งบนรถพระที่นั่งด้วยเล่า

ข้าราชการสำนักเห็นดังนั้นจึงพร้อมกันถวายบังคมและผายมือเชิญให้โจมอขึ้นไปนั่งบนรถพระที่นั่ง แต่โจมอไม่ยอม สม่าสูเห็นดังนั้นจึงสั่งให้เคลื่อนขบวน โจมอจึงเดินตามขบวนเข้าไปในท้องพระโรง

ครู่หนึ่งพระนางกัวยไทเสด็จออกท้องพระโรง ประทับบนพระเก้าอี้ข้างพระราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชเสาวนีย์กับโจมอว่า "เมื่อน้อยๆ ข้าพิเคราะห์ดูเห็นประหลาด ทั้งกิริยามารยาแลลักษณ์าราศีตินิก แผลงเด็กทั้งปวง ข้าก็นึกอยู่ในใจว่าเจ้าจะได้เป็นเจ้าของแผ่นดินเป็นมั่นคง บัดนี้ก็สมที่นึกไว้ ขุนนางทั้งปวงปรึกษาพร้อมกันจะให้เสวยราชสมบัติสืบเชื้อพระวงศ์ ถ้าเจ้าได้เป็นเจ้าของแผ่นดินแล้วจงตั้งอยู่ในสัจย์สัจจิต อุดสาห์เอาใจใส่ในราชการทั้งปวง จะทำการสิ่งใดให้พิเคราะห์จงดี ให้รู้จักข้อผิด ข้อชอบหนักเบา อยามัวเมาไปด้วยการเล่นแลสตรี จงทำตามขนบธรรมเนียมโบราณราชประเพณีวงศ์ษัตริย์ซึ่งเสวยราชสมบัติมาแต่ก่อน"

โจมอแม้จะครุ่นคิดมาตลอดทางถึงเรื่องราวที่ขุนนางตั้งขบวนรับถวายบังคมประหนึ่งว่าจะได้เป็นพระมหากษัตริย์ แต่ยังไม่เชื่อหูตาของตนเอง เพราะเป็นเรื่องใหญ่หลวงเกินความคิดนึก พอได้ยินพระราชเสาวนีย์ของพระนางกัวยไทเสาก็รู้ว่าสิ่งที่ครุ่นคิดอยู่นั้นเป็นความจริงขึ้นแล้ว แต่ถ่อมตัวทูลว่าข้าพระองค์เป็นผู้มีสติปัญญาอันน้อย มีรู้การบ้านเมือง ไม่ควรที่จะได้สืบราชสมบัติอันหนักอึ้งนี้

พระนางกัวยไทเสด็จตรัสว่า การทั้งนี้เป็นเพราะขุนนางทั้งปวงได้ปรึกษาพร้อมเพรียงกันแล้ว เจ้าอย่าได้ขัดคนทั้งปวงสืบไปเลย ในขณะนั้นสม่าสูและขุนนางชั้นผู้ใหญ่ได้เข้ามาถวายบังคม แล้วเชิญให้โจมอขึ้นไปนั่งบนพระราชบัลลังก์ โจมอก็ทำตาม

เมื่อโจมอขึ้นไปนั่งบนพระราชบัลลังก์แล้ว สม่าสูจึงให้อาลักษณ์อ่านประกาศสถาปนาว่าบัดนี้แผ่นดินว่างพระมหากษัตริย์ ขุนนางทั้งปวงได้ปรึกษาเห็นชอบพร้อมกันตามคำแนะนำของไทเสด็จแล้ว ให้สถาปนาโจมอขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ ทรงพระนามว่าพระเจ้าเจงหวอน ขอจงรับเป็นธุระปกครองแผ่นดินและอาณาประชาราษฎร์ให้ได้ความสุข สืบสันตติวงศ์ของพระเจ้าวуйอ่องโจโจสืบไป

ครั้นอาลักษณ์อ่านประกาศสถาปนาแล้ว ขุนนางฝ่ายราชพิธีจึงเชิญพระแสงอาญาสิทธิ์และตราพระราชลัญจกรสำหรับพระมหากษัตริย์ขึ้นทูลเกล้าถวาย พระเจ้าโจมอรับมอบของทั้งปวงจากขุนนาง แล้วตรัสว่าตัวเรายังเยาว์ แลสติปัญญาก็น้อย การแผ่นดินทั้งปวงต้องพึ่งพาพวกท่านช่วยทำนุบำรุง เมื่อปรึกษาการสิ่งใดพร้อมกันแล้วเราจะทำตามล้นทุกสิ่ง

ตรัสดังนั้นแล้วจึงโปรดเกล้าตั้งสม่าสูเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินและอัครมหาเสนาบดี มีอภิสิทธิ์เข้าเฝ้าได้ทุกเมื่อ และสามารถถือศาสตราวุธเข้ามาในที่เฝ้าได้โดยไม่ต้องถวายบังคมตามประเพณี

เมื่อโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งสม่าสูแล้ว อาลักษณ์จึงอ่านประกาศพระบรมราชโองการเปลี่ยนศักราชใหม่ตามประเพณี เป็นศักราชเจี๋ยหงหรือศักราชเที่ยงธรรม โปรดพระราชทานอภัยโทษทั่วทั้งแผ่นดิน และให้เลื่อนตำแหน่งขุนนางทั้งฝ่ายขุนและฝ่ายบุโดยถ้วนหน้ากัน

ฝ่ายบุชีเวียมชาวเมืองเกงจิวซึ่งพระเจ้าโจสองโปรดเกล้าฯ ตั้งให้ไปเป็นเจ้าเมืองชงหยงและว่าราชการเมืองห้วยหล่า เมืองชิวฉวนอีกสองหัวเมือง มีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าโจสองที่ได้ทำนุบำรุงชุบเลี้ยงให้เป็นใหญ่กว่าคนทั้งปวง วันหนึ่งเมื่อได้ทราบข่าวว่าสม่าสูถอดพระเจ้าโจสองออกจากตำแหน่งแล้วแต่งตั้งโจมอขึ้นแทนที่ก็โกรธ ประการกับบุชีเวียมผู้เป็นบุตรว่าสม่าสูทำการทั้งนี้เหมือนหนึ่งทรราชตั้งโต๊ะ เจ้าจะเห็นเป็นประการใด

บุชีเวียมจึงกล่าวว่า ครอบครัวเราได้รับพระมหากรุณาธิคุณแต่พระเจ้าโจสองเป็นอันมาก เมื่อสม่าสูคิดกบฏต่อแผ่นดินดังนี้ จะนั่งอยู่นั้นไม่สมควร ขอบที่จะกำจัดสม่าสูเสียแล้วอัญเชิญพระเจ้าโจสองขึ้นครองราชย์ตั้งแต่ก่อน

บุชีเวียมได้ฟังคำบุตรก็เห็นด้วย จึงเรียกขุนขิมซึ่งเป็นพรรคพวกของโจซงและหลบหนีมาอยู่ที่เมืองชงหยง ประการความซึ่งสม่าสูทำการแบบเดียวกับตั้งโต๊ะแล้วกล่าวว่าพวกพี่น้องสกุลสม่าคิดอ่านจะชิงเอาราชสมบัติ เขตโจมอขึ้นเป็นเจ้าแล้ววงการแผ่นดินอยู่ข้างหลังพระราชบัลลังก์ ตัวท่านเป็นพรรคพวกของโจซง ได้รับความเดือดร้อนเพราะพวกพี่น้องสกุลสม่า ขอบที่จะมาร่วมกับเราคิดอ่านกำจัดสม่าสูเสีย จะเห็นเป็นประการใด

ขุนขิมได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวว่า ซึ่งท่านคิดอ่านทั้งนี้ต้องด้วยความเห็นของข้าพเจ้า พวกเราจึงมาร่วมมือกันกำจัดสม่าสูเสีย แล้วอัญเชิญพระเจ้าโจสองขึ้นครองราชย์ตั้งแต่ก่อน แลข้าพเจ้านี้มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อว่าบุฉอง มีกำลังเป็นอันมาก ทั้งฝีมือรบพุ่งก็เข้มแข็งเด็ดขาด สามารถเอาชนะศัตรูนับพันหมื่นได้ ข้าพเจ้า

และบุตรคิดแค้นสมาสู่อยู่ทุกวันมิได้ขาด ถ้าหากท่านจะยกกองทัพเมืองชงหยงไปกำจัดสมาสู่เมื่อใด จะขออาสาทำหน้าที่เป็นแม่ทัพกองทัพหน้า เห็นจะมีชัยแก่ข้าศึกเป็นแน่นอน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กองทัพปฏิวัติใหม่ (ตอนที่610)

การถอดพระเจ้าโจซองออกจากตำแหน่งพระมหากษัตริย์และสถาปนาโจมอซันเสวยราชย์แทน ทำให้เกิดความขัดแย้งทางการเมืองขึ้นในวุยก๊ก บู่ซิวเขียนขุนนางผู้รักดีต่อพระเจ้าโจซองจึงได้คิดอ่านร่วมกับบุนซิมเพื่อล้มอำนาจของสมาสู่และจะสถาปนาพระเจ้าโจซองขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ดังเดิม

บู่ซิวเขียนได้ฟังคำบุนซิมแสดงความรักดีต่อพระเจ้าโจซองและตกลงใจเข้าร่วมการดั่งนั้นก็ยินดี รีบรินสุราใส่ออกยกขึ้นค่านับบุนซิม บุนซิมก็ดื่มสุราค่านับตอบ

บู่ซิวเขียนจึงว่า การทั้งนี้เป็นการใหญ่ จะต้องร่วมใจทำการกันให้ตลอด มิฉะนั้นอันตรายก็จะมาถึงตัวและครอบครัว บุนซิมจึงว่าท่านกล่าวทั้งนี้ชอบแล้ว ฉะนั้นเราสองคนจงกระทำสัตย์สาบานต่อกันว่าจะร่วมใจกันทำการไปจนกว่าจะสำเร็จ

บู่ซิวเขียนได้ยินคำชวนก็เห็นชอบ จึงต่างเอาถ้วยสุราค่านับฟ้าดิน กระทำสัตย์สาบานต่อกันว่าหากผู้ใดทรยศ ขอให้เทพยดาฟ้าดินลงโทษสังหารชีวิตเสียภายในสามวันเจ็ดวัน

เมื่อกระทำสัตย์สาบานกันแล้ว จึงกำหนดแผนการว่าจะปลอมหมายรับสั่งพระราชเสาวนีย์ของพระนางกวิยไทเฮาให้บรรดาหัวเมืองทั้งปวงยกกองทัพเข้าไปเมืองลกเอี้ยงกำจัดสมาสู่ สุมาเจียว และอัญเชิญพระเจ้าโจซองขึ้นครองราชสมบัติดังแต่ก่อน

เมื่อเห็นชอบแผนการพร้อมกันแล้ว บู่ซิวเขียนได้กล่าวว่าสมาสู่และสุมาเจียวสืบทอดอำนาจของสมาสู่ตั้งนั้นแม้ว่าสมาสู่ถึงแก่ความตายไปแล้ว แต่อำนาจนั้นยังเป็นปีกแผ่นแน่นอน หากคอยทำให้ทุกหัวเมืองมาพร้อมกัน สมาสู่ก็จะทันตั้งตัวแล้วยกกองทัพมากำจัดพวกเราเสียก่อน ท่านจะเห็นเป็นประการใด

บุนซิมจึงว่า ซึ่งท่านดั่งดั่งนี้ข้าพเจ้าเห็นด้วย เพราะเหตุการณ์วันนี้ต่างกับเมื่อครั้งที่โจโจก่อตั้งกองทัพปฏิวัติเพื่อล้มล้างอำนาจของตั้งโต๊ะ ในครั้งนั้นตั้งโต๊ะเพิ่งครองอำนาจ อำนาจรัฐส่วนกลางยังอ่อนแอ โจโจจึงประกาศระดมกองทัพพันมิตรได้โดยเปิดเผย แต่ครั้งนี้อำนาจรัฐส่วนกลางเป็นปีกแผ่น จึงชอบที่จะยกกองทัพจากภาคใต้เข้าตีเมืองลกเอี้ยงพร้อมๆ กับการส่งหมายประกาศพระราชเสาวนีย์ของพระนางกวิยไทเฮาไปยังหัวเมืองต่างๆ เมื่อสมาสู่รู้ว่าเรายกกองทัพไปก็คิดอ่านยกกองทัพมารบพุ่ง เห็นจะไม่อาจห้ามปรามหัวเมืองทั้งปวงได้ กว่าจรรู้ตัวกองทัพทั้งปวงก็ยกไปพร้อมกันที่เมืองลกเอี้ยงแล้ว

บู่ซิวเขียนจึงว่าแผนการของท่านวิเศษยิ่ง แต่ชอบที่จะระดมหัวเมืองข้างเคียงเมืองชงหยงซึ่งไกลจากเมืองลกเอี้ยงให้ยกกองทัพไปพร้อมกันที่เมืองชีวจุนก่อน จะได้ไม่ห่วงหน้าพะวงหลัง ทั้งจะได้กำลังทหารมากพอต่อการยกไปรบพุ่งกับกองทัพเมืองลกเอี้ยง

บุนซิมได้ฟังดั่งนั้นก็เห็นด้วย ดั่งนั้นบู่ซิวเขียนจึงปลอมหมายรับสั่งของพระนางกวิยไทเฮาไปยังหัวเมืองทั้งปวงให้ยกกองทัพเข้าไปปราบปรามสมาสู่ผู้ขบถที่เมืองลกเอี้ยง แต่บรรดาหัวเมืองใหญ่หน่อยที่ขึ้นกับเมืองชงหยงนั้นให้ยกมาพร้อมกันที่เมืองชีวจุน

ครั้นบู่ซิวเขียนทราบข่าวตามหัวเมืองซึ่งขึ้นกับเมืองชงหยงกำลังยกมาที่เมือง ชีวจุนตามหมายรับสั่ง จึงให้ตั้งการพิธีกระทำสัตย์สาบานขึ้นที่บริเวณใกล้ประตูเมืองด้านตะวันตก สั่งการให้ขาม้าขาวเอาเลือดผสมกับสุราสำหรับกระทำสัตย์สาบาน

ครั้นได้เวลาพิธีฤกษ์บู่ซิวเขียนและบุนซิมจึงเชิญแม่ทัพนายกองจากหัวเมืองทั้งปวงขึ้นไปพร้อมกันบนโรงพิธี ประกาศให้ทราบทั่วกันว่าบัดนี้พระนางกวิยไทเฮามีพระราชเสาวนีย์ว่าสมาสู่ สุมาเจียวสองพี่น้องคิดแย่งชิงราชสมบัติ ถอดพระเจ้าโจซองออกจากที่พระมหากษัตริย์ตามอำเภอใจ ตั้งโจมอซันเป็นกษัตริย์หุ่นแทน แล้วว่ากล่าวปกครองบ้านเมืองตามอำเภอใจทั้งสิ้น จึงให้บรรดาหัวเมืองทั้งปวงผู้จงรักภักดีร่วมกันกำจัดสมาสู่และสุมาเจียวเสีย ยกพระเจ้าโจซองขึ้นครองราชย์ดังแต่ก่อน

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังคำประกาศก็หลงเชื่อ จึงพร้อมใจกันกระทำสัตย์สาบานดื่มสุราผสมด้วยเลือดม้าขาว สาบานต่อเทพยดาฟ้าดินว่าจะทำการถวายความจงรักภักดีไปจนกว่าจะสำเร็จ แม้นถึงแก่ความตายก็ไม่เสียตายชีวิต

ครั้นเสร็จพิธีแล้วบู้ชีวเข็ยมจึงยกกองทัพหกหมื่นไปตั้งที่เมืองสาบเสีย ให้ขุนขิมคุมทหารสองหมื่นเป็นกองลาดตระเวนและกองหนุน เตรียมยกเข้าตีเมืองลกเอียงต่อไป

ในขณะที่บู้ชีวเข็ยมระดมพลเพื่อเตรียมยกไปตีเมืองลกเอียงนั้น ความทราบไปถึงหน่วยสอดแนมของงอก๊กพระเจ้าซุนเหลียงทรงทราบความแล้วไม่ทรงรู้แน่ชัดว่าเรื่องราวเป็นไปแต่ความขัดแย้งทางการเมืองภายในวุยก๊ก ทรงพระวิตกว่ากองทัพวุยก๊กจะยกมาตีเมืองกั๋งตั้ง จึงตรัสสั่งให้ขุนจุนส่งทหารไปตั้งขัดตาทัพไว้ที่ชายแดน

ฝ่ายสมาสูหลังจากรู้สึกเจ็บที่เนืองอกไต้ย่นดาชายในวันที่โกธพระมเหสีพระเจ้าโจสองแล้ว อาการเจ็บได้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น แพทย์หลวงมาตรวจอาการแล้วแนะนำให้ทำการผ่าตัดเอาเนืองอกสีดาที่อยู่ไต้ดาข้างซ้ายออก ระบุว่าเนืองอกสีดาอยู่ในใจทำให้เนืองอกนั้นเติบโตขึ้นทุกที จนกระทั่งชนลึกลับว่าเส้นที่งอกบนก่อนเนืองอกหลุดร่วงจนหมดสิ้น

สมาสูได้กินยาหลายขนานจากทั้งหมดบ้าน หมอหลวง แต่อาการก็ไม่คลาย ไม่เห็นหนทางรักษาด้วยวิธีอย่างอื่น จึงจำต้องทำตามคำแนะนำของหมอหลวง ผ่าตัดเอาเนืองอกนั้นออก หลังจากผ่าตัดแล้วแพทย์ได้เอายาผงโรยบาดแผลและปิดบาดแผลไว้จนสนิท อาการซึ่งเคยรำคาญก็ค่อยเบาบางลง

ในระหว่างที่สมาสูพักรักษาแผลผ่าตัดนั้น ได้รับรายงานจากม้าเร็วว่าบู้ชีวเข็ยมเป็นกบฏ ยกกองทัพจะมาตีเมืองลกเอียง สมาสูจึงให้เชิญองชกผู้บัญชาการทหารสูงสุดเข้ามาปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด

องชกจึงว่าศึกเพียงเท่านั้นมหาอุปราชอย่าได้วิตกสับสนไปเลย ด้วยกองทัพทางไต้ที่ยกมานั้นแท้จริงแล้วล้วนเป็นทหารจากแผ่นดินดงจ้วนทั้งสิ้น ตัวไปอยู่รับราชการภาคไต้ แต่ครอบครัวบุตรภรรยาล้วนอยู่ในแผ่นดินดงจ้วน แต่ครั้งกวนอูทหารเอกฝีมือปรากฏทั้งแผ่นดิน ลีบองคิดอ่านเกลี้ยกล่อมครอบครัวทหารซึ่งอยู่ในเมืองเกงจิ๋วได้แล้วก็มีชัยชนะแก่กวนอู ครั้นนี้ข้าพเจ้าคิดว่าจะให้ไปเกลี้ยกล่อมทหารเมืองห้วยหล้าซึ่งอยู่ในแดนเมืองวุยก๊กได้แล้ว เราจึงยกกองทัพไปตั้งสกัดไว้ที่ทางบู้ชีวเข็ยมจะกลับไป เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

สมาสูได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวว่า แผนการทั้งนี้ดีเลิศ แต่ผู้นำทัพซึ่งจะยกไปสกัดกองทัพบู้ชีวเข็มนั้นมิได้เห็นผู้ใด ตัวเราจะยกไปเองก็เกรงบาดแผลซึ่งยังไม่หายสนิทจะกำเริบ

ในขณะที่นั้นจงโฮยอัจฉริยะสงครามรุ่นใหม่ของวุยก๊กได้อยู่ในที่ประชุมนั้นด้วย พอได้ฟังปรารภของสมาสูจึงกล่าวเสริมขึ้นว่า ทหารเมืองห้วยหล้าเข้มแข็งอยู่ ซึ่งจะให้ผู้อื่นไปนั้นเกรงจะด้านทานมิหยุด การครั้งนี้เป็นการใหญ่ ถ้าผิดพลาดจะมีเสียราชการไปหรือ

จงโฮยเห็นสมาสูสนใจฟังข้อเสนอ จึงกล่าวสลับไปว่าการศึกครั้งนี้มีการเมืองเจือปน ด้วยบู้ชีวเข็ยมแอบอ้างพระราชเสาวนีย์ของไทเฮา ระดมหัวเมืองทั้งปวงเข้ามาตีเมืองลกเอียง เป็นเหตุการณ์คล้ายคลึงกับเมื่อครั้งพระเจ้าวุยอ่องโจโจก่อกองทัพปฏิวัติระดมกองทัพหัวเมืองทั้งปวงเพื่อล้มล้างอำนาจของตั้งโต๊ะ จึงดูแคลนไม่ได้ เพราะหากกองทัพหัวเมืองทั้งปวงรวมตัวผนึกกำลังยกพลมาตีเมืองลกเอียงแล้วก็จะรับมือขัดสน ขอบที่จะเผด็จศึกเสียแต่ต้นลม

สมาสูได้ฟังเหตุผลของจงโฮยเห็นเป็นการใหญ่ ไม่อาจเสี่ยงภัยหรือเสี่ยงต่อความพลาดพลั้งได้ บังเกิดความมูมานะขึ้นในใจแล้วกล่าวว่า เราป่วยเจ็บแต่เท่านั้นเป็นไรมี จะคุมกองทัพด้วยตนเองไปกำจัดบู้ชีวเข็ยมเสียแต่ต้นศึก เพลิงสงครามจะไม่ไหม้ลามกว้างขวางสืบไป

ปรึกษากันดังนั้นแล้วสมาสูจึงให้สมาสูเจียวรักษาเมืองลกเอียง ให้จูเก็ดตั้งเป็นแม่ทัพกองทัพส่วนหน้า ยกทหารจากเมืองซีจิ๋วไปขัดตาทัพไว้ที่ปลายแดนต่อกับเมืองชีวจุน ให้อ้าวจุนเป็นแม่ทัพคุมทหารเมืองเซงจิ๋วยกอ้อมไปสกัดหลังเส้นทางถอยทัพของบู้ชีวเข็ยมที่ตำบลเจียวชอง และให้อองก็คุมทหารไปตีตำบลดินล่า ซึ่งเป็นหัวเมืองขึ้นกับเมืองเซงหยงเพื่อก่อกวนให้บู้ชีวเข็ยมต้องห่วงหน้าพะวงหลัง ไม่กล้ายกกองทัพรุดไปข้างหน้า ส่วนสมาสูจะคุมกองทัพหลวงยกไปที่เมืองเซงหยง

ครั้นจัดแจงแต่งกองทัพพร้อมสรรพแล้ว สมาสูจึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวงอีกครั้งหนึ่ง ไตร่ตรองแผนการให้กระชับยิ่งขึ้น เแดงโปซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้เสนอว่า บู้ชีวเข็ยมคนนี้มีสติปัญญาความคิดอยู่ แต่ว่าคิดอ่านการสิ่งใดก็ขาดรอดไม่ ฝ่ายขุนขิมมีกำลังมากแต่หาปัญญาความคิดไม่ ฝ่ายทหารเมืองห้วยหล้ามีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนัก เราเดินเล็ดดูหมิ่นนั้นไม่ได้ ขอให้รักษาค่ายคูไว้ให้มั่นคง ถ้าเราเห็นกำลังข้าศึกร่วงโรยลงแล้ว จึงค่อยคิดอ่านตีให้ยับเยิบอย่าให้ทันรู้ตัวเลย

ฝ่ายเองก็ได้ยื่นแผนการของเดงโป้ที่ให้กำหนดยุทธการเชิงรับ รอให้ข้าศึกอ่อนล้าอิดโรยจึงค่อยตีก็ไม่เห็นด้วย จึงแย้งว่าศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก เพราะได้ระดมเอาหัวเมืองทั้งปวงจะเข้ามาตีเมืองลกเอียง จึงปล่อยให้เน้นเข้าสืบไปไม่ได้ ขอบที่จะรีบรุดเข้าตีเอาอย่าให้ทันตั้งตัว อนึ่งกองทัพที่ยกมาล้อมประกอบขึ้นด้วยกองทัพหัวเมืองต่างๆ ไม่มีความเป็นเอกภาพ หากถูกรุกเข้าจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัว เห็นจะแตกกระจัดกระจายพลัดพรายไปเป็นมันคง

สมาสู่ได้ฟังความคิดเห็นของทั้งฝ่ายตั้งรับและฝ่ายชิงรุกแล้ว เห็นด้วยกับความเห็นขององกี้ จึงสั่งให้รีบยกกองทัพไปตามแผนการ และให้กองทัพหลวงตั้งค่ายไว้ที่สะพานหินชุยแดนเมืองชงหยง เพื่อตรวจตราสภาพการณ์ข้างข้าศึกแล้ววางแผนเข้าโจมตีให้ทันตั้งตัว

ครั้นตั้งค่ายที่แดนเมืองชงหยงเสร็จแล้ว องกี้ก็จึงเสนอสมาสู่ว่าที่ตำบลลาดเต่งนั้นเป็นทางคับขัน มีภูเขาและแม่น้ำขนาบซ้ายขวา ถ้าหากข้าศึกยึดเป็นชัยภูมิได้ก่อนย่อมยากแก่การเข้าโจมตี

สมาสู่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้อองกี้เป็นกองหน้า ยกทหารไปชิงยุทธภูมิสำคัญที่ตำบลลาดเต่งให้ได้ก่อน กำชับให้อองกี้รีบเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน องกี้รับคำสั่งแล้วจึงออกไปจัดแจงทหารแล้วยกไปตั้งค่ายอยู่ที่เชิงกำแพงเมืองลาดเต่งอันเป็นชัยภูมิสำคัญ

ฝ่ายบู๊ซิว เข็มตั้งค่ายอยู่ที่ตำบลยางเสีย ครั้นได้ทราบความจากหน่วยลาดตระเวนว่าสมาสู่ยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่แดนเมืองชงหยง จึงปรึกษากับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใด

ฝ่ายกันหยงซึ่งเป็นกองหน้าได้ยินดังนั้นจึงเสนอว่า ที่เมืองลาดเต่งนี้เป็นชัยภูมิอันสำคัญ หากสมาสู่ให้ทหารเข้ายึดชัยภูมินี้ไว้ได้แล้ว ซึ่งจะยกกองทัพรุดหน้าไปก็จะขัดสน จึงขอที่ท่านจะยกกองทัพไปยึดเอายุทธภูมิลาดเต่งไว้ก่อน

บู๊ซิว เข็มได้ฟังแผนการดังนั้นก็เห็นชอบ สั่งให้เคลื่อนกองทัพไปที่เมืองลาดเต่ง แต่พอเคลื่อนทัพไปไม่ถึงร้อยเส้น ก็ได้รับรายงานจากหน่วยลาดตระเวนว่าสมาสู่ได้ส่งกองหน้ามายึดยุทธภูมิลาดเต่งไว้ได้แล้ว

บู๊ซิว เข็มได้ฟังรายงานก็ไม่เชื่อว่ากองทัพเมืองลกเอียงจะยกมาอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ จึงคุมทหารรุดหน้าต่อไป แต่พอใกล้กำแพงเมืองลาดเต่งก็เห็นทหารรุกรุกตั้งค่ายเรียงนอกกำแพงเมือง ธงทิวปลิวไสวเป็นอันมาก

บู๊ซิว เข็มเห็นข้าศึกตั้งมั่นในชัยภูมิที่ได้เปรียบ จึงสั่งให้ถอยทัพลงมาตั้งค่ายห่างจากกำแพงเมืองลาดเต่งห้าร้อยเส้น แต่พอตั้งค่ายเสร็จก็ได้รับโบบอกจากเมืองชีวจุนว่าขณะนี้ขุนจันได้ยกกองทัพเมืองกังตั้งมาตั้งอยู่ที่ชายแดน เกรงว่าจะยกเข้าตีเอาเมืองชีวจุน

บู๊ซิว เข็มทราบรายงานแต่มีความนัยว่าซึ่งขุนจันยกกองทัพมานั้นเป็นเพียงต้องการขัดตาทัพด้วยเกรงว่ากองทัพพวยกก็จะยกไปตีเมืองกังตั้ง จึงสำคัญว่าขุนจันจะยกกองทัพมายึดเมืองชีวจุน ก็เกรงว่าเมืองชีวจุนจะเป็นอันตราย ดังนั้นพอค่าลงบู๊ซิว เข็มจึงสั่งให้ถอยทัพกลับเข้ามาตั้งอยู่ที่เมืองยางเสียตามเดิม

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ไม่มาตามนัด (ตอนที่ 611)

สมาสู่พอทราบข่าวว่าบู๊ซิว เข็มก่อตั้งกองทัพพันธมิตรจะยกมาตีเมืองลกเอียงก็เห็นว่าเป็นการใหญ่ หากเน้นเข้าไปหัวเมืองทั้งปวงยกกองทัพมาพร้อมกันแล้วเมืองลกเอียงจะเป็นอันตราย จึงขมความเจ็บหลัง ผ่าตัดใหม่ๆ ยกกองทัพไปสกัดกองทัพบู๊ซิว เข็มที่แดนเมืองชงหยง

ฝ่ายหน่วยสอดแนมของวูยกก็ครั้งทราบข่าวกองทัพบู๊ซิว เข็มได้ล่าถอยกลับไปตั้งอยู่ที่เมืองยางเสีย จึงนำความไปรายงานให้สมาสู่ทราบ สมาสู่จึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่าการทั้งนี้เป็นเพราะเหตุใด

เปาตันซึ่งเป็นขุนนางฝ่ายชาวกรองได้เสนอว่า ซึ่งบู๊ซิว เข็มถอยทัพครั้งนี้เนื่องจากเกรงว่ากองทัพเมืองกังตั้งจะยกมาตีเอาเมืองชีวจุน การที่บู๊ซิว เข็มถอยทัพไปตั้งอยู่ที่เมืองยางเสียนั้นด้านหน้าคิดจะรบฟงป้องกันกองทัพของมหาอุปราช ด้านหลังเห็นจะแบ่งทหารยกไปป้องกันเมืองชีวจุน กำลังทหารของบู๊ซิว เข็มก็จะลดน้อยถอยลง

เปาตันได้เสนอต่อไปว่า ซึ่งกองทัพนิวซีแลนด์ต้องด้วยลักษณะปราชัย เพราะใจพะว้างพะวัง ด้วยศึกกระหนาบหน้าหลัง ด้านหน้าเกรงว่าท่านจะเข้าตี ด้านหลังก็เกรงว่าขุนจุนจะตีชิงเอาเมืองชีวจุน สถานการณ์นี้ขอให้ท่านแต่งกองทัพเป็นสามกอง ยกไปตีเมืองจ๊กแกเสียซึ่งเป็นเส้นทางถอยทัพของนิวซีแลนด์กองหนึ่ง ยกไปตีเมืองฮางเสียดังนิวซีแลนด์ตั้งค่ายอยู่กองหนึ่ง และยกไปตีเมืองชีวจุนอีกกองหนึ่ง เห็นนิวซีแลนด์จะต้องแตกพายเป็นมั่นคง แลเมืองจ๊กแกเสียนั้นอยู่ใกล้กับเมืองกุนจิว บัดนี้แดงายซึ่งเป็นนาย ทหารรุ่นใหม่ มีสติปัญญาในการสงครามเป็นอันมากได้ครองตำแหน่งเป็นเจ้าเมือง ข้าพเจ้าขอเสนอให้ท่านบัญชาให้แดงายยกกองทัพไปตีเมือง จ๊กแกเสีย เมื่อตีได้แล้วให้ยกหนุนไปตีเมืองฮางเสียดังต่อไป

สมาสูได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงสั่งให้จัดทหารสามกองตามแผนการของเปาตัน ตัวสมาสูคุมกองทัพหลวงยกหนุนไปตีเมืองจ๊กแกเสีย

ฝ่ายนิวซีแลนด์หลังจากถอยทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองฮางเสียดังแล้ว ได้ปรึกษากับขุนชิมว่าซึ่งเราจะตั้งรับข้าศึกอยู่ดังนี้เห็นเป็นศึกกระหนาบทั้งรุกและงัด ท่านจะคิดอ่านประการใด

ขุนชิมจึงว่า ยุทธภูมิที่สำคัญในขณะนี้คือตำบลจ๊กแกเสีย ถ้าหากรักษาตำบลจ๊กแกเสียเอาไว้ได้ข้าศึกก็จะทำอันตรายมิได้ ข้าพเจ้าขออาสาเอาทหารห้าพันไปกับ บุนเอ่งผู้บุตรจะไปรักษาตำบลจ๊กแกเสียเอาไว้ให้จงได้

นิวซีแลนด์ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จัดทหารห้าพันให้บุนชิมและบุนเอ่งสองพ่อลูกยกไปรักษาตำบลจ๊กแกเสีย และกำชับทหารทั้งปวงในเมืองฮางเสียดังให้กวดขันระมัดระวังรักษาเวรยามมิได้ประมาท

ฝ่ายบุนชิมครั้งยกกองทัพไปใกล้ตำบลจ๊กแกเสียก็ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่ามีกองทัพพุกกัประมาณหมื่นเศษยกมาตั้งอยู่ข้างตะวันตก มีธงเหลืองและธงทิวเป็นอันมาก เห็นจะเป็นแม่ทัพใหญ่คุมกองทัพยกมาเอง บุนชิมจึงถามว่าชื่อนายทัพที่ยกมานี้เป็นผูใด ก็ได้รับรายงานว่าชื่อซึ่งจารึกในผืนธงประจำตัวนายทัพชื่อว่าสมาสู ขณะนี้กองทัพที่ยกมากำลังปักค่ายอยู่

บุนเอ่งซึ่งเป็นบุตรบุนชิมได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวว่า ข้าศึกเพียงยกมาถึง ไม่พร้อมรบ หากเรายกเข้าตีกระหนาบพร้อมกันเห็นจะได้ชัยชนะ

บุนชิมได้ฟังคำบุตรต้องด้วยคัมภีร์พิชัยสงครามที่ให้เข้าตีข้าศึกซึ่งยังไม่พร้อมรบก็เห็นด้วย จึงถามว่าจะยกเข้าตีเวลาใด บุนเอ่งจึงว่าเวลาครั้งนี้เห็นจะเป็นเวลาที่เหมาะสม ขอให้แบ่งทหารเป็นสองกอง ท่านพ่อคุมกองหนึ่ง ข้าพเจ้าคุมกองหนึ่ง กำหนดเวลาเที่ยงคืนตรงยกเข้าโจมตีทหารพุกกัพร้อมกัน

บุนชิมได้ฟังคำบุตรก็เห็นด้วย จัดแจงทหารตามแผนการของบุนเอ่ง บุนเอ่งเห็นบิดาวางใจทำตามแผนการความคิดก็มีความยินดี คำนับลาผู้บิดาออกไปเตรียมการ บุนชิมมองตามหลังบุนเอ่งผู้บุตรซึ่งขณะนี้อายุได้สิบแปดปี สูงได้ห้าศอก ใส่เกราะ เหน็บกระบองเหล็ก ชีม้ายันต์ ก็มีความชื่นชมยินดีเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าม้าซึ่งบุนเอ่งซึ่งเป็นม้ายันต์ ความจริงเป็นการแปลผิด เนื่องจากม้าซึ่งบุนเอ่งขี่ก็เป็นม้าธรรมดา เป็นแต่ว่าเป็นม้าสูงใหญ่ แข็งแรง พวงพี เสมอด้วยม้าศึกของกองทัพม้าภาคเหนือของพุกกั

ฝ่ายสมาสูกยกทหารไปถึงตำบลจ๊กแกเสียแล้วรู้สึกประหลาดใจ เนื่องจากกองทัพของแดงายจากเมืองกุนจิวซึ่งอยู่ใกล้กว่ากลับยังไม่ยกมาไม่ถึง จึงจำต้องรอกองทัพของแดงายพร้อมแล้วจะยกกองทัพเข้าตีเอาเมืองจ๊กแกเสีย แต่พอตั้งค่ายเสร็จสมาสูก็รู้สึกปวดที่บาดแผลผ่าตัด อาการกำเริบหนักขึ้นโดยลำดับจนยืนหรือนั่งไม่ได้ สมาสูดองนอนชมอยู่บนเตียงในค่ายพัก และให้ทหารองครักษ์สามร้อยห้อมล้อมค่ายพักเพื่อป้องกันอันตราย

ครั้นเวลาเที่ยงคืนสมาสูยังคงปวดบาดแผลเป็นทุกซทุกหนแรงกล้าขึ้นโดยลำดับ พลันได้ยินเสียงอีกทีกวุ่นวายด้านนอกค่าย ทั้งเสียงม้าและเสียงคนสับสนอลหม่าน จึงให้ทหารคนสนิทออกไปถามด้านนอกค่ายว่าเกิดเหตุการณ์สิ่งไรขึ้น

ครู่หนึ่งทหารคนสนิทก็วิ่งเข้ามารายงานว่าเกิดเหตุร้ายขึ้นแล้ว ข้าศึกยกทหารเข้าจู่โจม แลตัวนายนั้นมิพละกำลังเป็นอันมาก ไม่อาจมีผู้ใดต่อต้านได้ รุกไปถึงไหนทหารเราก็กแตกพ่ายไปถึงนั้น ขณะนี้กำลังขี่ม้าตรงเข้ามาจากทางด้านทิศเหนือ

สามก๊กกำลังปวดเจ็บเป็นกำลัง พอทราบความก็ยิ่งโกรธและยิ่งตกใจระคนกัน สามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าสามก๊กพอทราบความ ให้ร้อนในอกเหมือนหนึ่งเพลิงเผาภิโภทขึ้นมา โรคในจักษนั้นกำเริบขึ้น ลูกตาก็ปะทุออกมา กลัวว่าทหารจะเสียหน้าใจก็เอาผ้าผวยหม่นอนเข้ากััดเคียวไปจนผ้าขาด

สามก๊กจับภาษาจีนระบุว่า ในพลันที่สามก๊กเพลิงโทสะโหมกำเริบขึ้น บาดแผลผ่าตัดก็พลอยกำเริบตาม เลือดและหนองซึ่งคั่งอยู่ด้านในและถูกยาปิดทับไว้ได้ปะทุออกมา ทั้งเลือดทั้งหนองและลูกนัยน์ตาข้างซ้ายของสามก๊กก็ทะลักออกมาจากเบ้าตา แต่สามก๊กมีจิตใจเด็ดเดี่ยว เกรงว่าการป่วยเจ็บจะทำให้ทหารเสียขวัญและกำลังใจ จึงสู้ข่มความเจ็บไว้ และกำชับทหารในค่ายหลวงให้เตรียมพลเกาทัณฑ์ดีดเข้าศึก

ฝ่ายขุนเอ็งได้ยกทหารรุกเข้าตีค่ายทหารวุยก๊กจากด้านเหนือตามแผนการ ขุนเอ็งโจมตีค่ายนอกด้านเหนือของสามก๊กแตก ฆ่าฟันทหารของสามก๊กบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ขุนเอ็งนั้นมีกำลังฝีมือกล้าหาญ รุกตีไปถึงไหนก็ไม่มีผู้ใดต้านทานได้ ข้าศึกแตกหนีเป็นทาง ขุนเอ็งจึงตีฝ่าจากทิศเหนือเข้ามาจนใกล้จะถึงค่ายหลวงของสามก๊ก แต่ไม่เห็นหรือได้ยินสัญญาณการตีกระหนาบเข้ามาจากทางด้านใต้ ก็ประหลาดใจว่าขุนขิมผู้พ่อพลัดหลงไปอยู่ที่แห่งหนตำบลใด

ขุนเอ็งพยายามบุกเข้าตีค่ายหลวงของสามก๊กตั้งแต่เที่ยงคืนจนสว่างก็หักเข้าไปไม่ได้ เพราะทหารของสามก๊กได้ยิงเกาทัณฑ์สกัดไว้อย่างแน่นหนาดุจกำแพงเหล็ก

ครั้นฟ้าสว่างขุนเอ็งได้ยินเสียงแตรเขาควยและเสียงโห่ร้องดังลั่นมาจากด้านหลัง และทหารกองหลังแตกฮือไม่เป็นขบวน ก็แปลกใจว่าขุนขิมบิดาเราทำหน้าที่เข้าตีมาจากด้านทิศใต้ แล้วใจจึงยกกลับมาทางด้านหลังกองทหารของเราเล่า

ขุนเอ็งยิ่งแปลกใจมากขึ้นเนื่องจากสัญญาณแตรและคำสั่งบัญชาทหารล้วนไม่ใช่สัญญาณที่ตกลงกับขุนขิมผู้พ่อ จึงขี้อ่อนกลับมาทางด้านหลัง เห็นทหารวุยก๊กกองหนึ่งมีธงประจำตัวนายทัพชื่อเตงงายกำลังนำทหารตีกระหนาบหลังขึ้นมา

ในขณะที่ขุนเอ็งกำลังตกตะลึงอยู่นั้น เตงงายได้ถึงจ้าวขีมีมานำทหารตรงเข้ามาหาขุนเอ็ง แล้วร้องว่า อ้ายขบถแผ่นดิน มึงอย่าหนีกู เร่งมาสู้กัน

ขุนเอ็งเห็นสถานการณ์พลิกผันดังนั้นก็โกรธ ขีมีมาเข้ารบกับเตงงาย ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้ห้าสิบเพลงยังไม่ทันแพ้แลชนะ ก็ได้ยินเสียงโห่ร้องกึกก้องทางด้านหลัง ขุนเอ็งเหลียวกลับไปดูเห็นทหารกองทัพหลวงของสามก๊กตีกระหนาบกระหนาบลงมา ทหารของขุนเอ็งพากันแตกหนีกระจัดกระจายไป

เตงงายเห็นดังนั้นจึงเร่งรุกรบจะเข้าประชิดตัวขุนเอ็ง ขุนเอ็งได้ยินเสียงโห่ร้องกระซิบใกล้เข้ามาและทหารของตัวแตกหนีจนหมดสิ้น เห็นว่าจะต่อสู้ไม่ได้ จึงชักม้าออกจากวงรบตีฝ่าทหารวุยก๊กออกไปทางด้านทิศใต้ประดุจเมฆงักแกเสีย ทหารวุยก๊กกว่าร้อยคนเห็นได้ที่จึงขีมีมาไล่ตามไป

แต่พอทหารวุยก๊กตามเข้าไปใกล้ ขุนเอ็งก็กลับมาเข้ามารบ แล้ววาดขึ้นด้วยเสียงอันดัง ทหารวุยก๊กตกใจถอยหนี ขุนเอ็งจึงขับม้าหนีต่อไป แต่พอขุนเอ็งขับม้าหนีทหารวุยก๊กก็รุกไล่ตามไปอีก ขุนเอ็งได้กลับมาเข้ามารบกับทหารวุยก๊กต่อไป ผลัดรุกผลัดหนีอยู่ดังนี้ถึงสี่ห้าหน ขุนเอ็งได้ฆ่าฟันทหารวุยก๊กบาดเจ็บล้มตายเป็นหลายคน ทหารวุยก๊กที่เหลือเห็นน้อยตัวจึงไม่กล้าติดตาม พากันยกกลับไปหาสามก๊ก

ฝ่ายขุนขิมผู้พ่อขุนเอ็งพอต่ำลงก็ยกทหารออกจากค่าย แต่ด้วยความไม่ชำนาญภูมิประเทศจึงหลงทางเข้าไปในซอกเขา วนเวียนอยู่จนสว่างก็ยังไม่ออกจากหุบเขาไม่ได้ ครั้นรุ่งขึ้นพอได้ทราบข่าวว่าขุนเอ็งเสียที่แกกองทัพสามก๊กแล้ว จึงพาทหารหนีไปทางเมืองชีวจน

ฝ่ายอินต้ายบกซึ่งเดิมเป็นเพื่อนกินและคนสนิทของโจซอง ครั้นต่อมาสามก๊กก่อการรัฐประหารจึงแปรพักตร์ไปเข้ากับสามก๊ก หลังจากสามก๊กสังหารโจซองแล้วได้ให้อินต้ายบกไปสังกัดอยู่กับสามก๊ก อินต้ายบกรู้ดีว่าทั้งสามก๊กและสามก๊กไม่ไว้วางใจเพราะเป็นข้าเก่าเต๋าเสียงของโจซอง ดังนั้นจึงผูกพยาบาทจึงคอยหาโอกาสที่จะสังหารสามก๊ก ด้านหนึ่งเพื่อล้มล้างอำนาจของตระกูลสุมา อีกด้านหนึ่งเพื่อหวังจะแทนคุณของโจซอง และอินต้ายบกนี้มีความสนิทสนมรักใคร่กับขุนขิมเป็นอันมาก ครั้นสามก๊กป่วยด้วยโรคมะเร็งเรื้อรังที่บริเวณนัยน์ตาข้างซ้าย อินต้ายบกจึงคิดแผนการจะออกหากจากสามก๊กไปเข้ากับขุนขิม

ดังนั้นอินต้ายบกจึงเข้าไปหาสามก๊กแล้วเสนอว่า เดิมที่ขุนขิมเป็นคนสัตย์ซื่อ จงรักภักดีต่อพระมหาจักรีซึ่งทำการกบฏในครั้งนี้ไม่ใช่เป็นเพราะความคิดของขุนขิม แต่เป็นเพราะมีขีวเขียมหลอกลวงว่าเป็นพระ

ราชเสาวนีย์ของไทยเฮา หากทราบความจริงแล้วเห็นขุนขิมจะยอมรับผิดแต่โดยดี ข้าพเจ้าจะขออาสาไปว่ากล่าวกับขุนขิมเอง

สมาสู่กำลังเจ็บป่วยและยังไม่เห็นหนทางที่จะเผด็จศึก ได้ยินคำอาสาที่ดีใจ อนุญาตให้อินต่ายบงออกไปเกลี้ยกล่อมขุนขิม อินต่ายบงเห็นได้โอกาสจึงคำนับลาสมาสู่ แล้วใส่เกราะขี่ม้าตามขุนขิมไป ครั้นพบกับขุนขิมกำลังพาทหารจะหนีไปเมืองชีวฉวน อินต่ายบงจึงขี่ม้าเข้าไปใกล้แล้วร้องตะโกนเรียก

ขุนขิมได้ยินเสียงอินต่ายบงก็จำได้ แต่โกรธอินต่ายบงว่าเป็นข้าคดต่อเจ้าไปเข้าด้วยศัตรูราชสมบัติจึงหยุดม้าอยู่ อินต่ายบงเกรงว่าขุนขิมจะจำไม่ได้จึงถอดหมวกซึ่งปิดครึ่งหน้านั้นออก พลังเอาแส้มาขึ้นขุนขิมแล้วกล่าวว่าท่านจะรีบหนีไปไหน

ขุนขิมได้ยินคำอินต่ายบงดังนั้นก็สำคัญว่าอินต่ายบงยกทหารมาตามตี จึงยกเกาทัณฑ์ขึ้นจะยิง อินต่ายบงสำคัญผิดคิดว่าขุนขิมตัดญาติขาดเพื่อนก็น้อยใจร้องไห้ คิดการประการใดไม่ออก และเกรงว่าขึ้นนั่งอยู่ก็อาจถูกขุนขิมยิงด้วยเกาทัณฑ์ถึงแก่ความตาย จึงชักม้ากลับมาค่าย ขุนขิมจึงขี่ม้าพาทหารหนีกลับไปเมืองชีวฉวน

พอขุนขิมพาทหารไปใกล้เมืองชีวฉวน ก็ได้รับรายงานจากหน่วยลาดตระเวนว่า จุกัดเอียนซึ่งเป็นนายทหารของสมาสู่ยกทหารมาตีเอาเมืองชีวฉวนได้แล้ว และกำลังจะยกไปตีเอาเมืองฮางเสี๋ยอีก ขุนขิมจึงพาทหารจะไปช่วยเมืองฮางเสี๋ย

แต่พอยกไปใกล้กำแพงเมืองเห็นกองทัพของอ้าวจุ่น อองกี และเตงงาย ตั้งค่ายล้อมเมืองอยู่ ขุนขิมก็โกรธ พาทหารจะหักเข้าตีค่ายของทหารอ้วกิก แต่ทหารอ้วกิกได้รบพุ่งป้องกันไว้เป็นสามารถ

ขุนขิมหักเข้าตีค่ายไม่ได้ก็เสียน้ำใจ พาทหารล่าถอยออกมาสามร้อยเส้น ขุนขิมไม่เห็นเมืองอื่นที่จะหลบหนีไปได้ และเกรงว่ากองทัพอ้วกิกจะยกมาทำร้าย จึงพาทหารเข้าแดนเมืองกั้งตั้ง ขอเข้าสวามิภักดิ์กับซุนจุ่น

ฝ่ายบู้ชีวเขียมคุมทหารตั้งอยู่ในเมืองฮางเสี๋ย ครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าเมืองชีวฉวนเสียแก่ข้าศึก และกองทัพของขุนขิมก็ยกไปสวามิภักดิ์กับเมืองกั้งตั้งแล้วก็เสียน้ำใจ ครั้นเห็นกองทัพของอ้าวจุ่น อองกี และเตงงายยกมาตั้งค่ายรายล้อมเมืองฮางเสี๋ยก็คิดสู้ตาย

วันรุ่งขึ้นบู้ชีวเขียมจึงคุมทหารออกไปรบกับทหารอ้วกิก เตงงายเห็นดังนั้นก็ยกทหารออกไปรบกับบู้ชีวเขียม

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เค้าวิบัติเหนือราชสำนัก (ตอนที่ 612)

กองทัพพันธมิตรของบู้ชีวเขียมประชิดยกแรกกับกองทัพอ้วกิกก็ตกเป็นฝ่ายปราชัย ขุนเอ่งแม่มมีฝีมือแต่กำลังทหารน้อยตัวจึงถูกตีจนแตกพ่าย ในขณะที่ขุนขิมผู้พอพลาดทำหลงทางยกไปสมทบไม่ทันตามนัด จึงพลัดกับขุนเอ่งแล้วเข้าสวามิภักดิ์กับเมืองกั้งตั้ง คงเหลือแต่บู้ชีวเขียมตัดสินใจสู้ตายกับเตงงายัจฉริยะสงครามรุ่นใหม่ของอ้วกิก

พอกองทัพทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้ากัน บู้ชีวเขียมจึงให้กันหยงออกไปทำรบกับเตงงาย แต่พอรบกันได้ไม่ถึงเพลงเตงงายก็เอาง้าวฟันถูกกันหยงตกม้าตาย ทหารของเตงงายเห็นตัวนายได้ที่จึงรุกจู่โจมเข้าตีทหารของบู้ชีวเขียม

ฝ่ายอ้าวจุ่นและอองกีซึ่งสมาสู่ใช้ให้ยกมาตีเมืองฮางเสี๋ย เห็นกองทัพอ้วกิกได้ที่จึงยกกระหนาบตีกองทัพบู้ชีวเขียมเข้ามาพร้อมกันเป็นสามทาง ทหารของบู้ชีวเขียมถูกตีกระหนาบจึงพากันแตกตื่นตกใจเรวรน และถูกทหารอ้วกิกฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

บู้ชีวเขียมเห็นกำลังศึกเกินที่จะต้านทาน จึงพาทหารคนสนิทเพียงสิบกว่าคนตีฝ่าหนีออกจากวงล้อมกระหนาบมุ่งหน้าไปทางเมืองซิมก้วน หวังจะขออาศัยของเป็กผู้เป็นเจ้าเมืองซึ่งมีความสนิทสนมคุ้นเคยกันมาแต่ก่อน

ฝ่ายของเป็กซึ่งเป็นเจ้าเมืองซิมก้วน แม้จะมีความสนิทสนมกับบู้ชีวเขียมประหนึ่งเป็นเพื่อนรักร่วมน้ำสาบาน แต่เมื่อเห็นเหตุการณ์ผันแปรก็กะเนว่าศึกครั้งนี้เห็นที่บู้ชีวเขียมจะปราชัยเป็นแน่แท้ จึงคิดว่าหาก

จะรับนิวซีแลนด์เข้ามาแล้วร่วมรบกับกองทัพพวยภัยก็จะมาถึงตัว แต่ถ้าหากไม่รับก็เกรงนิวซีแลนด์จะด่าว่าให้ได้ตายแก่คนทั้งปวง ดังนั้นจึงจํารับนิวซีแลนด์เข้ามาในเมืองก่อน แล้วค่อยคิดอ่านสังหารนิวซีแลนด์ด้วยความชอบไว้กับสมุสาต่อไป

ของเป็กรุ่นคิดทบทวนต่อไปว่า ซึ่งจะหักหลังนิวซีแลนด์นั้นโลกจะตำหนิติเตียนได้ว่าเป็นเพื่อนหักหลังเพื่อน แต่ถ้าจะเข้าด้วยนิวซีแลนด์โลกจะนับท้าวว่าเป็นข้าทรยศเจ้า ดังนั้นจึงตัดสินใจจับนิวซีแลนด์เสียยอมถูกตำหนิติเตียนว่าเป็นคนหักหลังเพื่อน แต่จะได้ความชอบว่าเป็นข้ารักดีต่อเจ้า ซึ่งมีคุณค่ามากกว่ากันหนักหนา

ของเป็กรุ่นคิดตั้งใจดังนั้นแล้วจึงแสวงหาที่ออกไปต้อนรับนิวซีแลนด์ที่หน้าประตูเมือง พอนิวซีแลนด์พาทหารคนสนิทมาถึงก็เข้าไปคํานับทักทายตามประเพณี แล้วกล่าวว่าซึ่งท่านเสียที่แก่ศัตรูราชสมบัตินั้นอย่าได้วิตกเลย จงเข้ามาตั้งหลักปักฐานอยู่ในเมืองซิมกวนนี้ให้เป็นที่สบายใจก่อน แม้ข้าศึกยกมาก็จะทำการรบพุ่งด้านทานไว้มิให้ท่านเป็นอันตราย

นิวซีแลนด์สำคัญว่าเพื่อนกินเป็นเพื่อนตาย พอได้ยินคำเพื่อนระรื่นหูจึงตกปากรับคำโดยมิได้ระแวงสงสัยว่าจะเป็นแผนอุบายหมายเอาความชอบจากการหักหลังเพื่อน พอเข้าไปในเมืองแล้วของเป็กรุ่นจึงจัดงานเลี้ยงต้อนรับนิวซีแลนด์อย่างยิ่งใหญ่ ในระหว่างงานเลี้ยงทั้งของเป็กรุ่นและผู้ใต้บังคับบัญชาได้พากันไปชนจอกดื่มสุรากับนิวซีแลนด์ได้หยุดมิได้หยุด

นิวซีแลนด์หลงเชื่อว่าเป็นเพื่อนทวงไยเป็นทุกซักรุ่นในทุกซักรุ่นของคนที่ลืมหูลืมตา หลงดื่มสุราตามคำชวน พอเวลาชัวยามเศษผ่านไปนิวซีแลนด์ก็เมาเมาไม่ได้สติ ของเป็กรุ่นจึงสั่งทหารให้จับกุมตัวนิวซีแลนด์และทหารคนสนิทตัดศีรษะเสียทิ้งสิ้น

วันรุ่งขึ้นของเป็กรุ่นพาศิระของนิวซีแลนด์และทหารคนสนิทออกจากเมืองซิมกวนพาไปมอบให้แก่สมุสาที่ค่ายพัก สมุสาทราบความดังนั้นก็มีความยินดี ปูนบำเหน็จให้แก่ของเป็กรุ่นเป็นอันมาก

สมุสาชื่นชมความปาวดจัดแจงบ้านเมืองทั้งปวงจนเป็นปกติแล้ว จึงตั้งให้จูกัดเอียนเป็นขุนพลปราบทักซิณ ว่าราชการเมืองเองจิว เมืองห้วยหล้าและหัวเมืองฝ่ายใต้ทั้งปวง เสร็จแล้วจึงสั่งให้เลิกทัพจะกลับไปเมืองลกเอียง

แต่พอเคลื่อนทัพได้ไม่ทันนาน สมุสาให้รู้สึกเจ็บปวดที่บาดแผลผ่าตัดบริเวณนัยน์ตาเป็นอันมาก ทหารองครักษ์เกรงว่าหากเดินทางไปเมืองลกเอียงจะเนินเข้าสู่สมุสาอาจทนความเจ็บไม่ได้ และเห็นว่าเมืองสุโตอยู่ใกล้กว่า จึงให้เคลื่อนทัพไปที่เมืองสุโต

พอสมุสาไปถึงเมืองสุโตได้สั่งการให้ระดมแพทย์มีชื่อเสียงทั่วทั้งเมืองมารักษาพยาบาลแต่อาการก็ไม่ทุเลาลง สามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "สมุสาป่วยจักษหนัก ให้เจ็บปวดเป็นกำลัง เวลากลางคืนนอนไม่หลับ"

ในคืนวันรุ่งขึ้นสมุสาซึ่งกินไม่ได้และนอนไม่หลับมาตลอดทั้งคืนก่อนให้รู้สึกอ่อนเพลีย แต่พอลืมตัวมอยหลับไปก็รู้สึกตัวว่ามีสายลมเย็นเยือกหนาวสะท้านพัดมาต่ออกกาย ในภวังค์นั้นสมุสาลืมตามองไปเบื้องหน้า เห็นลีสอง เตียวฮิบ แสเฮาเทียน และพระมเหสีของพระเจ้าโจสองเลือดโทรมทั่วทั้งตัวยืนร้องไห้ระงมอยู่ที่ปลายเท้า ต่างคนต่างทวงชีวิตว่าพวกเราเป็นผู้รักดีต่อเจ้า แต่ถูกท่านประหารชีวิตอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต พวกเรารอคอยท่านนานเนิ่นแล้ว บัดนี้กรรมของท่านมาถึง พวกเราจึงมาทวงเอาชีวิตท่านบ้าง

สมุสาได้ยินดังนั้นก็ตกใจ รุ่งขึ้นจะให้พ้นไปจากการรุมทวงเอาชีวิต ในพลันนั้นได้พลัดตกจากเตียงที่นอนรู้สึกตัวตื่นขึ้นแล้วยังหวาดกลัวเป็นกำลัง สมุสาใคร่ครวญดูเหตุการณ์รู้ว่าซึ่งฝันทั้งนี้เป็นฝันร้าย เห็นความตายจะมาถึงตัวในไม่กี่วันนี้แล้ว

สมุสาคิดดังนั้นก็เสียใจร้องไห้ พลาญเอ่ยถามทหารซึ่งเฝ้าเวรยามว่าขณะนี้เป็นเวลากี่โมงยาม ทหารนั้นรายงานว่าเป็นเวลาใกล้สองยามแล้ว สมุสาได้ยินดังนั้นเกรงว่าหากเนินช้าต่อไปอาจจะทนพิษบาดแผลไม่ไหว จึงสั่งทหารให้รีบเดินทางไปเมืองลกเอียงแจ้งให้สมุสาเจียวผู้น้องรับมาหาในทันที

ฝ่ายสมุสาเจียวรักษาราชการเมืองลกเอียงแทนสมุสาผู้พี่ ในค่ำคืนวันนั้นให้รู้สึกรุ่มร้อนรำคาญใจ นอนไม่หลับ จนใกล้สองยามจึงออกมาเดินเล่นที่ระเบียงจนแล้วกลับเข้าไปนั่งที่โต๊ะหนังสือ หยิบหนังสือขึ้นมาอ่านจนเปลืองตัวมอยหลับไป พอตื่นขึ้นก็ให้รู้สึกรำลึกถึงสมุสาผู้พี่ จึงรีบคว้าเอารายงานการข่าวมาพิจารณาไตร่ตรอง ทราบความว่าสมุสาผู้พี่ทำการได้ชัยชนะแก่ข้าศึกมาโดยลำดับก็ค่อยคลายใจ แต่ในใจลึกให้รู้สึกวิตกเกรงว่าสมุสาผู้พี่จะเป็นอันตราย

วันรุ่งขึ้นสมาเจียวได้ทราบความว่าสมาสูให้หาไปเมืองสุโตะเป็นการด่วนก็ตกใจ รีบพาทหารคนสนิทออกเดินทางไปเมืองสุโตะในทันที

พระพุทธศาสนายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบแปดพรรษา เดือนสี่ สมาเจียวเดินทางไปถึงเมืองสุโตะ จึงรีบเข้าไปยังจวนที่พักของสมาสู พอเห็นทหารรักษาการณ์หน้าจวนยื่นรักษาหน้าที่ด้วยความขี้มเคร้า สมาเจียวก็รู้ว่าอาการผู้พี่ครั้งนี้คงวิกฤต จึงมิได้ไต่ถาม รีบก้าวเท้ายาวเข้าไปยังห้องนอนของสมาสู

สมาเจียวเห็นสมาสูนอนหลับอยู่บนที่นอน ร่างกายผอมซูบโซ่แต่ใบหน้าบวมแดง มีสีดาดล้า บริเวณใต้ตาข้างซ้ายมีน้ำเลือดน่าหนองไหลซึมก็รู้สึกสงสารผู้พี่แล้วร้องไห้ ทหารคนสนิทของสมาสูเห็นสมาเจียวร้องไห้รักผู้พี่ดังนั้นก็พากันร้องไห้ตาม

สมาสูรู้สึกตัว เหลือบตามองเห็นสมาเจียวผู้น้องนั่งคุกเข่าอยู่ข้างเตียงก็ร้องไห้ สมาเจียวเอามือไปกุมมือสมาสูผู้พี่ไว้แล้วร้องไห้ตาม สมาสูจึงพูดว่า "ข้าทำราชการมาก็ได้เป็นที่มหาอุปราช อุตสาห์รักษาตัวมาได้ ไม่มีอันตราย เจ้าจะทำราชการแทนที่พี่สืบไป อุตสาห์หวังรักษาตัวจงดี ถ้ามีราชการเป็นข้อใหญ่อย่าไว้ใจแก่ผู้อื่นจะเสียราชการ จะฉิบหายสิ้นทั้งโคตร"

กล่าวแล้วสมาสูจึงพูดขึ้นด้วยเสียงอ่อนอืดโรยว่า ก่อนถึงแก่กรรมบิดาเราได้สอนสั่งเราสองคนพี่น้องไว้เป็นหลายประการ ตัวเราได้ยึดถือปฏิบัติตามจึงปลอดภัยและมีชัยชนะตลอดมา เจ้าจะทำการแทนที่เราจงจำคำของบิดาไว้ให้มั่นคง ก็จะมีความสุขสวัสดิ์ในที่ทั้งปวง

สมาเจียวพยักหน้ารับคำพี่ชายแล้วกระชับมือซึ่งกุมมือสมาสูเอาไว้แน่น สมาสูเบือนหน้ามาสั่งทหารคนสนิทให้ไปหยิบตราประจำตำแหน่ง แล้วให้มอบแก่สมาเจียว

สมาเจียวเห็นดังนั้นก็รู้ย่นว่าสมาสูต้องการเวรคืนตำแหน่งมหาอุปราชให้แก่ตัวก็ตกใจ รีบกล่าวว่าท่านพี่ป่วยแต่เพียงเท่านี้อย่าได้คิดมากเกินไป อีกไม่กี่วันอาการก็จะทุเลาลงเอง

คำปลอบใจของสมาเจียวไม่เป็นผลเพราะในขณะนั้นอาการสมาสูกำเริบขึ้น กลั้นอุจจาระมิได้ ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าโอยแล้วก็สิ้นใจไปต่อหน้าต่อตา ขณะนั้นพระเจ้าโจอมเสวยราชสมบัติได้สองปีเศษ

สมาเจียวเห็นผู้พี่ถึงแก่กรรมจึงสั่งให้ตั้งการพิธีศพของสมาสูอย่างสมเกียรติที่เมืองสุโตะ และแต่งฎีกาเข้าไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจอมทรงทราบความ

ฝ่ายพระเจ้าโจอมครั้นทรงทราบฎีกาของสมาเจียวว่าสมาสูผู้พี่เป็นอุปราชได้ถึงแก่ความตายแล้วก็มีพระทัยยินดี ด้วยทรงรู้พระองค์เป็นอย่างดีว่าพี่น้องตระกูลสมาได้กุมอำนาจการเมืองการทหารไว้อย่างแน่นหนา สมาสูตายไปเสียคนหนึ่ง สมาเจียวก็จะขาดคู่คิด แลบัดนี้สมาเจียวออกไปทำการศพสมาสูอยู่ที่เมืองสุโตะเป็นโอกาสอันดีที่จะปรับปรุงอำนาจการเมืองการทหารในเมืองลกเอี้ยง ดักริดังนั้นแล้วพระเจ้าโจอมจึงมีหมายรับสั่งให้ข้าหลวงเชิญไปให้แก่สมาเจียวว่า ขณะนี้การศึกษาข้างเมืองกั๋งตั้งยังไม่แน่ชัดว่าเป็นประการใด จึงให้ท่านพักทหารคุมเชิงกองทัพเมืองกั๋งตั้งไว้ที่เมืองสุโตะ เมื่อเป็นที่วางพระราชหฤทัยแล้วก็มีหมายรับสั่งมาเรียกตัวเข้าเมืองหลวงต่อไป

สมาเจียวได้รับหมายรับสั่งจากข้าหลวงของพระเจ้าโจอมก็รู้สึกผิดปกติ ครั้นใครครวญแล้วเห็นว่าซึ่งพระเจ้าโจอมทำการทั้งนี้ก็เพื่อต้องการปรับปรุงอำนาจการเมืองการทหารในเมืองลกเอี้ยง ในขณะที่สมาเจียวออกมาอยู่ที่เมืองสุโตะ

สมาเจียวยังคิดก็ยั้งเห็นเงื่อนงำ จึงปรึกษากับแม่ทัพนายกองว่าจะคิดอ่านประการใด

จงโไฮ้อัจฉริยะสงครามรุ่นใหม่ของวุยก๊กขอหมายรับสั่งมาดูก็รู้ความนัย จึงกล่าวกับสมาเจียวว่า "มหาอุปราชเพิ่งดับสูญ น้ำใจทหารทั้งปวงก็ยังมีราบคาบ ท่านจะตั้งอยู่เมืองสุโตะ แม้มีคนคิดร้ายวุ่นวายขึ้นข้างในวัง ซึ่งจะไปกำจัดเสียนั้นเห็นจะมีทันที"

จงโไฮ้เห็นสมาเจียวนิ่งฟังด้วยความตั้งใจจึงกล่าวสืบไปว่า เมืองลกเอี้ยงคือศูนย์กลางอำนาจการเมืองการทหารประดุจดั่งถ้ำใหญ่ ตัวท่านเหมือนหนึ่งพญาเสือจะออกมาไกลถ้ำดังนี้ไม่สมควร ขอบที่จะคืนกลับเมืองลกเอี้ยง แล้วเข้ากุมอำนาจการเมืองการทหารสืบต่อจากมหาอุปราชซึ่งจะควร

สมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งให้กองทัพทั้งปวงยกไปที่เมืองลกเอี้ยง ครั้นใกล้ตัวเมืองจึงให้ตั้งค่ายอยู่ทางทิศใต้ของประตูเมืองบริเวณตำบลลกซุ่ย และให้ม้าเรื่อนำความเข้าไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้า

โหมอทรงทราบว่ บัดนี้การศึกษาข่งเมืองก้งตั้งสงบราบคาบแล้ว ข่าพระองค์จึงนำกองทัพคืนกลับเมืองลกเอี๋ยง

พระเจ้าโหมอพอได้ทราบรายงานของสุมาเจียว ก็ทรงรู้ความนัยว่าสุมาเจียวหยั่งรู้แผนการ ซึ่งพระองค์คิดจะปรับปรุงอำนาจการเมืองการทหารเพื่อจะกำจัดอำนาจของสุมาเจียวก็ดกพระทัย เกรงว่าเมื่อสุมาเจียวไม่วางใจแล้วจะคิดอ่านกำจัดพระองค์ จึงตรัสปรึกษากับองชกขุนนางผู้ใหญ่ว่าการเป็นเช่นนี้จะคิดอ่านประการใด

องชกจึงกราบทูลว่า ต่อหน้าสถานการณ์เช่นนี้ชอบที่พระองค์จะว่ากล่าวเอาใจสุมาเจียวไว้ก่อน ซึ่งสุมาเจียวรีบเลิกทัพกลับมาเมืองลกเอี๋ยงครั้งนี้ก็เพื่อหวังได้ครองอำนาจการเมืองการทหารสืบต่อจากสุมาสูผู้พี่ ดังนั้นจึงควรที่พระองค์จะได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแต่งตั้งให้สุมาเจียวดำรงตำแหน่งมหาอุปราช

พระเจ้าโหมอกำลังดกพระทัย พอได้ฟังคำทูลขององชกก็ทรงลึมนึกไปว่าอันกองเพลิงซึ่งลุกไหม้โชติช่วงแล้วจะเติมเชื้อพินหวังให้ไฟดับนั้นไม่ใช่ฐานะอันจะเป็นไปได้ และทรงเห็นว่าเป็นหนทางเดียวที่จะปลอบประโลมใจสุมาเจียวให้เยือกเย็นลง จึงมีหมายรับสั่งให้ องชกเชิญไปหาสุมาเจียวให้รับเข้ามาเฝ้าเพื่อรับพระบรมราชโองการ

สุมาเจียวทราบความตามหมายรับสั่งแล้วจึงพาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้าไปที่ห้องพระโรง พระเจ้าโหมอเสด็จออกจากราชการเป็นการฉุกเฉินแล้วโปรดเกล้าสถาปนาตั้งให้สุมาเจียวดำรงตำแหน่งมหาอุปราชแทนสุมาสูผู้พี่ชาย

หลังจากนั้นมาสุมาเจียวก็ได้ครองอำนาจทางการเมืองการทหาร ควบคุมราชการแผ่นดินนุยกก็กแทนสุมาสูแต่ผู้เดียว แต่เป็นการครองอำนาจบนพื้นฐานความไม่ไว้วางใจกันระหว่างสองเด็กับมหาอุปราช จึงก่อเป็นเค้าวิบิดเหินือราชสำนักถุยแต่นั้นมา

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

นุยกก็กครั้งที่สาม (ตอนที่613)

หลังสุมาสูถึงแก่กรรมแล้ว พระเจ้าโหมอได้ลองเชิงทางการเมืองกับสุมาเจียว มีหมายรับสั่งให้สุมาเจียวพักทหารอยู่ที่เมืองฮูโตเพื่อจะฉวยเอาโอกาสนั้นปรับปรุงอำนาจทางการเมืองการทหารในเมืองลกเอี๋ยง แต่จงโฮยรู้กลของพระเจ้าโหมอจึงเสนอให้สุมาเจียวยกกองทัพกลับ พระเจ้าโหมอจึงจำต้องโปรดเกล้าตั้งให้สุมาเจียวเป็นมหาอุปราชแทนผู้พี่

สุมาเจียวได้ครองตำแหน่งมหาอุปราชสืบแทนพี่ชายแล้ว ก็ไม่ไว้วางใจพระเจ้าโหมอ จึงช่องสมผู้คนไว้เป็นกำลังเป็นอันมาก บรรดาแม่ทัพนายกองซึ่งเป็นสมัครพรรคพวกและไว้วางใจก็เลื่อนตำแหน่งแต่งตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวงและหัวเมืองทั้งปวงกุมอำนาจทางทหารไว้อย่างแน่นหนา ส่วนบรรดาขุนนางฝ่ายพลเรือนก็แต่งตั้งสมัครพรรคพวกซึ่งเป็นที่ไว้วางใจกันมาแต่ก่อนให้ครองอำนาจทั้งใน นอกราชสำนักและหัวเมืองทั้งปวง

อำนาจการเมืองการทหารทั้งข้างใน ข้างนอกราชสำนักและทั่วแคว้นนุยกก็กอยู่ในกำมือของสุมาเจียวอย่างแน่นแฟ้นยิ่งกว่าเมื่อครั้งสุมาสู โดยเฉพาะจงโฮยและเตงงายได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ทำให้สองอัจฉริยะสงครามรุ่นใหม่ของนุยกก็กได้ก้าวขึ้นสู่อำนาจทางการเมืองการทหาร กลายเป็นขุนพลคู่บารมีของสุมาเจียวตั้งแต่นั้นมา

ข่าวคราวการเปลี่ยนอำนาจทางการเมืองการทหารในนุยกก็กล่วงรู้ไปถึงหน่วยสอดแนมของจ๊กก็ก จึงนำความไปรายงานให้เกียงอุยทราบ

เกียงอุยทราบความแล้วจึงเดินทางเข้าไปในเมืองเสฉวน ถวายฎีกาต่อพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่าบัดนี้สุมาสูได้ถึงแก่ความตายแล้ว สุมาเจียวผู้นองได้ครองตำแหน่งอุปราชแทนพี่ชาย เห็นบ้านเมืองนุยกก็กจะสับสนวุ่นวาย หากเรายกกองทัพไปตีนุยกก็ก สุมาสูก็จ่าใจต้องรักษาเมืองลกเอี๋ยงซึ่งเป็นฐานอำนาจเอาไว้ ไม่อาจยกกองทัพใหญ่มารบพุ่งได้ เห็นจะแตงนายทหารยกมาขัดดาทัพ เราจึงดีห้กเข้าไปถึงเมืองลกเอี๋ยงได้โดยง่าย

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบฎีกาแล้วจึงพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ เกียงอุยยกกองทัพไปตีนุยกก็ก เป็นครั้งที่สาม เกียงอุยถวายบังคมขอพระทัยแล้วจึงเดินทางกลับไปเมืองฮันตั้งจัดแจงกองทัพเตรียมจะยกไปตีนุยกก็ก

ฝ่ายเดียวเอ็กซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่และออกมารับราชการอยู่ที่เมืองฮันตง ครั้นได้ทราบว่เกียงอุยเตรียมกองทัพจะยกไปตีวุยก๊กจึงเข้าไปหาเกียงอุยแล้วกล่าวว่า แผ่นดิน ดงจันกว้างใหญ่ไพศาล แลอุดมสมบูรณ์นัก แคว้นเสฉวนเราเป็นแต่เพียงหัวเมืองด้านตะวันตก ผู้คนและเสบียงอาหารน้อยกว่าวุยก๊กเป็นอันมาก ไม่อาจยกกองทัพไปทำศึกทางไกลได้ยาวนาน บัดนี้บ้านเมืองก็เป็นสุข ไม่ชอบที่ท่านจะก่อศึกสงคราม หากควรที่จะตั้งมั่นรักษาแดนชายแดนไว้ทุกตำบล ราษฎรทั้งปวงก็จะมีความสุข

เกียงอุยจึงว่าค่าท่านนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย แลบัดนี้แผ่นดินยังแตกแยกออกเป็นสามก๊ก เมื่อครั้งที่มหาอุปราชวุก๊กเหลียงยังมีชีวิตอยู่ก็ได้สนองคุณพระเจ้าเล่าปี่ มุ่งฟื้นฟูเขตพระบรมราชวงศ์ฮั่นให้รุ่งเรืองดังแต่ก่อน จึงกรีธาทัพไปบุกวุยก๊กถึงหกครั้งหวังรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งแต่ไม่สำเร็จ กลับต้องสิ้นบุญลงกลางศึก ก่อนจะสิ้นบุญมหาอุปราชวุก๊กเหลียงได้สั่งเสียแก่ข้าพเจ้าไว้ว่า ขอให้สืบสานพระบรมราชปณิธานของพระเจ้าเล่าปี่ ทำนุบำรุงพระเจ้าเล่าเสี้ยน ฟื้นฟูพระราชวงศ์ฮั่นให้สำเร็จ ข้าพเจ้าก็ได้ให้ความสัตย์ไว้เป็นเชิงขันว่าจะทำการโดยไม่คิดเห็นแก่ชีวิต แลบัดนี้แผ่นดินวุยก๊กกำลังผลัดเปลี่ยนอำนาจเป็นที่แล้ว หากไม่ยกกองทัพไปอีกเมื่อไรเล่าจึงจะมีโอกาสเหมือนครั้งนี้

แฮหัวป้าได้ยินดังนั้นจึงหนุนค่าเกียงอุยว่า ข้าพเจ้าเห็นดีกับเหตุผลของท่านนัก แลการศึกครั้งนี้จำทำด้วยความรวดเร็ว อย่านำข้าศึกหันตั้งตัว รีบรุดตีเอาเมืองลกเอี้ยงให้ได้โดยเร็วที่สุด ขอให้ท่านกรีธาทัพมาเข้าไประดมทัพไปทางเปาสิว รุดเข้ายึดเมืองเจ้าเสและเมืองล่าอันซึ่งเป็นหัวเมืองยุทธศาสตร์ให้ได้ก่อน เมื่อได้หัวเมืองทั้งสองนี้แล้วเท่ากับได้กุมจุดยุทธศาสตร์สำคัญที่จะรุดเข้าตีเมืองลกเอี้ยงสืบไป

เดียวเอ็กเห็นเกียงอุยมีที่พ่ายยืนที่จะยกกองทัพไปให้จงได้ จึงเปลี่ยนท่าทีมากแล้วเสริมแฮหัวป้าว่า ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับแฮหัวป้าที่จะต้องทำการศึกอย่างรวดเร็วมิให้หันตั้งตัว ท่านยกไปทำการครั้งก่อนนั้นเดินทัพช้านัก จึงไม่ได้ชัยชนะก็กลับมา ในตำราพิชัยสงครามว่าไว้ว่า แม่ทัพแม่กองผู้ทำการสงครามจะยกไปตีเขาอย่าให้เขารู้ตัว จึงจะมีชัย ถ้าเขารู้ตัวแล้วก็จะเตรียมการยุทธไว้พร้อม ผู้ใดไปตีก็จะมีไม่สมคะเน ขอให้ท่านเร่งรีบยกไปอย่าให้หันรู้ตัวเลย เห็นจะได้ชัยชนะฝ่ายเดียว

เกียงอุยได้ฟังแม่ทัพนายกองทั้งปวงมีความเห็นสอดคล้องกันจึงกำหนดวันฤกษ์ดีและให้ทหารทั้งปวงชุมนุมกองทัพที่หน้าเมืองฮันตง

พระพุทธรูปศานายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบแปดพรรษา เดือนสิบ เกียงอุยได้กรีธาทัพจี้ก๊กกำลังพลยี่สิบหมื่นเคลื่อนออกจากเมืองฮันตงตรงไปทางเปาสิว

สามก๊กฉบับสมบูรณระบว่า กองทัพของเกียงอุยกยกไปในครั้งนี้มีกำลังพลถึงร้อยหมื่น ในขณะที่สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่ามีความกำลังพลหกสิบหมื่น ความแตกต่างดังนี้เห็นว่าตัวเลขของทั้งสองฉบับน่าจะเป็นตัวเลขทางการข่าว ซึ่งลวงเข้าศึกหวังจะข่มขวัญและประมาดยก โดยที่กำลังแท้จริงน่าจะไม่เกินยี่สิบหมื่น เพราะเกียงอุยนั้นเคยทำการรบอยู่กับขงเบ้ง กระบวนท่าเชิงชั้นทางการสงครามได้รับถ่ายทอดมาจากขงเบ้ง ซึ่งถ้อยโทโรบายในการใช้กำลังทหารน้อยเอาชนะมากเสียเป็นส่วนใหญ่ ไม่เคยปรากฏที่ขงเบ้งจะกรีธาทัพกำลังพลเกินห้าสิบหมื่นเลย ดังนั้นกองทัพของเกียงอุยที่ยกไปในครั้งนี้ที่มีตัวเลขระบหกสิบหมื่นก็ตี ร้อยหมื่นก็ตี จึงฟังถือว่าเป็นตัวเลขจากการปล่อยข่าวไปข่มขวัญข้าศึกเท่านั้น

พอกองทัพของเกียงอุยเคลื่อนไปถึงตำบลแม่น้ำเจ้าชุย หน่วยสอดแนมขององเก้งเจ้าเมืองยงจี้ก็ทราบข่าวศึกจึงรายงานความให้องเก้งทราบ

องเก้งทราบความแล้วจึงเกณฑ์ทหารเจ็ดหมื่น ให้ด่านทหารองเจ้าเมืองเป็นกองทัพหน้า องเก้งเป็นกองทัพหลวง ยกไปตั้งขัดตาทัพอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำตรงกันข้ามกับกองทัพเกียงอุย

ครั้นเกียงอุยทราบว่เจ้าเมืองชายแดนของวุยก๊กยกทัพมาขัดตาทัพอยู่ที่ริมแม่น้ำเจ้าชุยดังนั้น จึงเรียกเดียวเอ็กกับแฮหัวป้ามากระซิบสั่งแผนการเป็นการลับ แล้วกำชับว่เมื่อข้าพเจ้าพาทหารกลับเขารบกับทหารวุยก๊ก ก็ให้ทหารทุกหน่วยยกเข้าตีกระหนาบพร้อมกัน ผลักดันทหารวุยก๊กให้ตกแม่น้ำให้จงได้

เดียวเอ็กและแฮหัวป้ารับคำสั่งเกียงอุยแล้วจึงคำนับลากลับออกไป ครั้นเวลาค่ำเกียงอุย เดียวเอ็กและแฮหัวป้าจึงแบ่งทหารออกเป็นสามกอง ลอบยกข้ามแม่น้ำเจ้าชุยไปตั้งอยู่ฝั่งเดียวกับกองทัพวุยก๊ก

เฉพาะเกียงอุยนั้นตั้งกองทหารเผชิญหน้าอยู่กับกองทหารขององเก้ง พอรุ่งขึ้น องเก้งรู้ว่าเกียงอุยยกทหารข้ามแม่น้ำมาตั้งประชิด จึงคุมทหารจะยกไปรบกับเกียงอุย ทั้งสองฝ่ายต่างขีมาอยู่เบื้องหน้าขบวนทหารท่ามกลางธงทิวปลิวไสว พลกลงทั้งสองฝ่ายต่างลั่นกลองศึกดังกึกก้อง

พอเสียงกลองสงบลง อองแก๊งจึงร้องถามเกียงอุยว่า แผ่นดินทุกวันนี้เป็นสามก๊ก ต่างคนต่างแข็งเมืองไม่ขึ้นต่อกัน และมีได้รุกรานกัน ราษฎรทั้งปวงจึงได้รับความร่มเย็นเป็นสุข แล้วเหตุไฉนท่านจึงประพฤติผิดประเพณี ทำลายสันติ ก่อสงครามให้เป็นที่เดือดร้อนแก่อาณาประชาราษฎรทั้งปวงเล่า

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวย้อนคำอองแก๊งว่า ขุนนางอย่างท่านนี้มาพูดถึงประเพณีนั้นไม่ละอายปากหรือก็แลพระเจ้าโจซองนั้นเป็นพระมหากษัตริย์ ถูกศัตรูราชสมบัติถกดอนตามอำเภอใจ ท่านและขุนนางทั้งปวงต่างคล้อยตามผู้มีอำนาจ ไม่ท้วงติงทัดทานให้ผิดการประเพณีไป เราเสียอีกเป็นชาวต่างเมือง เห็นการไม่ต้องด้วยประเพณีก็มีความเจ็บแค้น ด้วยแผ่นดินนี้หากไม่มีประเพณีให้ยึดถือย่อมเกิดเป็นกบฏ เหตุฉะนี้เราจึงยกกองทัพมาเพื่อจะทำโทษคนผิดมิให้เป็นเยี่ยงอย่างสืบไปในเบื้องหน้า

อองแก๊งได้ฟังคำเกียงอุยดังนั้นก็จ้านต่อถ้อยคำ มิรู้ที่จะกล่าวประการใด หันกลับมาทูลกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า กองทัพเกียงอุยยกข้ามแม่น้ำมาอยู่ปากเดียวกับเราขณะนี้ ชอบที่จะโจมตีให้ตกตายในแม่น้ำจนหมดสิ้น

กล่าวแล้วอองแก๊งจึงสั่งทหารทั้งปวงให้จู่โจมรุกเข้าตีกองทัพของเกียงอุย เกียงอุยเข้ารบกับนายทหารรองของอองแก๊งสามสี่เพลงก็ทำที่พาทหารล่าถอยไปทางด้านหลังอองแก๊งไม่รู้กลเห็นทหารจ๊กก๊กล่าถอยก็สำคัญว่าได้ที่ จึงขับทหารให้รุกโจมตีอย่างฮึกเหิม

เกียงอุยซึ่งมาพาทหารหนีไปตามริมแม่น้ำ ขึ้นไปทางทิศตะวันตก ครั้นถึงจุดที่เดียวเอ็กและแฮหัวป้าข่มอยู่ เกียงอุยจึงสั่งทหารให้จุดประทัดสัญญาณขึ้นเป็นสำคัญ แล้วร้องประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่ากระต่ายติดแล้ว เสือติดจันแล้ว ให้เร่งทำการตามแผนการนั้นเถิด

สิ้นเสียงของเกียงอุย เดียวเอ็กและแฮหัวป้าก็ยกทหารออกจากจุดข่ม ตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกันทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เกียงอุยก็คุมทหารย้อนกลับกระหนาบตีเข้ามาทางด้านข้าง ทหารจ๊กก๊กพากันโห่ร้องเสียงดังก็กองแล้วรุกไล่โจมตีทหารวุยก๊กอย่างดุเดือด

ทหารวุยก๊กกำลังรุกไล่ด้วยความคึกคะนอง แต่พอรู้ว่าต้องกลเข้าศึกถูกข่มตีกระหนาบเป็นสามทิศทางทั้งหน้าหลังและด้านข้าง ก็พากันแตกตื่นคุมกันไม่ติด ถูกทหารจ๊กก๊กฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ทหารวุยก๊กกำลังเสียขวัญ รบพลางถอยพลาง จะไปข้างหนาก็มิได้ ถอยไปข้างหลังก็มิได้ ทั้งด้านข้างเกียงอุยก็คุมทหารตีกระหนาบเข้ามา จึงพากันถอยร่นไปทางริมแม่น้ำ ทหารจ๊กก๊กเห็นการณ์เป็นไปตามแผนจึงรุกตีกระหนาบกระชั้นเข้าไป ทหารวุยก๊กก็ถอยร่นไปจนถึงริมตลิ่ง

ทหารของอองแก๊งถูกโจมตีถอยร่นไปถึงริมตลิ่งแล้วก็ไม่กล้าถอยสืบไป เพราะแม่น้ำนั้นลึก กล่าววาทังคนทั้งมาจะจมน้ำตาย แต่หยุดนิ่งอยู่กับที่ก็มิได้ เพราะพวกที่อยู่ด้านหลังได้ถอยร่นต้นลงมาไม่ขาดสาย จะผลัดต้นกลับขึ้นไปก็ทานกำลังพวกที่แตกร่นลงมาไม่ได้

ทหารของอองแก๊งจึงถูกเบียดขับลงไปแม่น้ำ จมน้ำตายทั้งมาและคนเป็นอันมาก สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ทหารอองแก๊งซึ่งลงไปก่อนกล้วนน้ำรั้งรออยู่ ที่หนีลงไปข้างหลังทั้งมาทั้งคนก็เหยียบย่ำกันตายประมาณสองส่วน ที่หนีลงน้ำก็ตายเป็นอันมาก ทหารเกียงอุยตัดศีรษะเสียได้สักหมื่นเศษ

ฝ่ายอองแก๊งคุมทหารรั้งหลัง เห็นทหารที่ลงไปอยู่ในน้ำถูกเบียดขับจมน้ำตายเป็นอันมากก็ตกใจ คิดว่าหากมัวแต่จะถอยร่นก็จะพากันจมน้ำตายสิ้น คิดดังนั้นแล้วจึงตัดสินใจสู้ตาย ชักม้ากลับขึ้นไปบนตลิ่งเข้าสู้กับทหารของเกียงอุย พลองร้องบอกทหารคนสนิทให้ตีฝ่าหนีออกไปให้จงได้

ทหารคนสนิทของอองแก๊งได้ยินคำสั่งของผู้เป็นนาย จึงกลับม้านตีฝ่าทหารจ๊กก๊กตาม อองแก๊งออกไป พอพ้นจากแนวล้อมอองแก๊งก็รีบพาทหารร้อยคนเศษรีบขี่ม้าหนีไปทางเมืองเต๊กโตเสีย ครั้นไปถึงจึงเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองและสั่งการเจ้าเมืองให้ปิดประตูเมือง ระมัดระวังรักษากำแพงและเชิงเทินไว้อย่าได้ประมาท

ฝ่ายเกียงอุยครั้งนี้ได้ชัยชนะในการศึกยกแรก จึงปรึกษาด้วยแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า กองทัพเราได้ชัยชนะเป็นอุษัษย์ของกองทัพแล้ว ควรจะยกตามไปตีเมืองเต๊กโตเสียต่อไป ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

เดียวเอ็กได้ยินดังนั้นจึงว่า กองทัพเรายกมาทำการครั้งนี้ได้ชัยชนะเป็นเกียรติยศ แลชมขวัญข้าศึกมิให้ฮึกเหิมต่อไปแล้ว จึงควรที่จะเลิกทัพกลับไปเมืองฮันต๋ง จะได้ไม่ต้องเสียภัย และไม่ต้อเดือดร้อนแก่ไพร่พล

เกียงอุยได้ยินจึงแย้งว่า ท่านกล่าวจะนี้ไม่ชอบ เมื่อสองครั้งก่อนข้าพเจ้ายกกองทัพมาทำการไม่ทันไรก็ต้องล่าถอยกลับ คราวนี้ได้ที่อยู่แล้ว ทั้งข้าศึกก็เสียขวัญกำลังใจ เห็นจะยึดได้เมืองเด็กโตเสียโดยง่าย

สามก๊กฉบับคนขายชาตรี: เรื่องวิทยาคม

กล ชื่อลูกไม้เก๋า (ตอนที่614)

การศึกยกแรกของเกียงอุยในการบุกยกครั้งที่สามได้รับชัยชนะอย่างงดงาม ทำลายกองทัพข้าศึกเสียกว่าสองในสาม จนกองทัพพ่ายก็ต้องล่าถอยไปตั้งรับอยู่ที่เมืองเด็กโตเสีย เกียงอุยจึงปรึกษาเตรียมการที่จะยกกองทัพติดตามข้าศึกไปที่เมืองเด็กโตเสียต่อไป

เดียวเอ๊กขุนนางอาวุโสได้ห้ามปรามเกียงอุยถึงสามครั้งว่าเมื่อทำการได้ชัยชนะขนาดนี้แล้วควรที่จะเลิกทัพกลับ อย่าได้เสี่ยงภัยไล่ตามตีต่อไปเลย แต่เกียงอุยก็ไม่เชื่อฟัง สั่งให้เคลื่อนทัพตามไปที่เมืองเด็กโตเสีย

ฝ่ายองเก้งครั้นเข้าไปตั้งหลักในเมืองเด็กโตเสียแล้ว จึงส่งใบบอกรายงานความศึกเข้าไปเมืองลกเอี้ยง ครั้นสุมาเจียวได้ทราบความจึงสั่งการให้เตงงายรีบยกทหารหนุนไปช่วยองเก้งป้องกันรักษาเมืองเด็กโตเสียไว้ อย่าให้เกียงอุยโจมตีรุกเข้ามาในแดนนวกก็ได้

เตงงายรับคำสั่งแล้วจึงรีบนำกองทัพเร่งรุดมาที่เมืองเด็กโตเสีย ในระหว่างทางพบกับด้านท่ายซึ่งเสียที่แก่เกียงอุย แล้วพาทหารที่เหลือหนีไปตั้งหลัก ตั้งวงเกลี้ยกล่อมของสมผู้คนเพื่อจะยกไปแก้มือกับเกียงอุยต่อไป

ด้านท่ายได้พบกับเตงงายก็มีความยินดี ถ้ามเตงงายว่ากองทัพจ๊กก๊กยกมาเป็นอันมาก เมื่อได้ชัยชนะในการศึกยกแรกแล้วกองทัพจ๊กก๊กจะถอยทัพกลับคืนเมืองเสฉวนหรือว่าจะยกรุดหน้าบุกแดนนวกต่อไป

เตงงายจึงว่า ในระหว่างที่เดินทัพข้าพเจ้าได้ให้ทหารล่วงหน้าไปสอดแนมที่ใกล้เคียงกับกองทัพของเกียงอุย เพราะเกรงว่าถ้าเกียงอุยดำเนินยุทธวิธีใช้การเมืองนำการทหาร ทำการเกลี้ยกล่อมบรรดาหัวเมืองต่างๆ ที่ตั้งอยู่ข้างเคียงให้มีน้ำใจรักดีด้วย แล้วยกพร้อมกันบุกรุกเข้าตีด้วยก็ การข้างเราก็จะขัดสน แต่บุญเจ้าเรายังมากอยู่ทำให้เกียงอุยคิดไม่ถึงเรื่องนี้ กลับเตรียมการที่จะยกกองทัพรุกเข้ามาตีเอาเมืองเด็กโตเสียทีเดียว เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่มีสิ่งใดต้องหวั่นเกรงกองทัพเกียงอุยอีกแล้ว

ด้านท่ายได้ฟังดังนั้นก็ตกตะลึง และถามสืบไปว่าเหตุใดท่านจึงกล่าวว่กองทัพ เกียงอุยไม่น่าเกรงขามอีกต่อไปแล้ว

เตงงายจึงว่า อันเมืองเด็กโตเสียนี้เป็นชัยภูมิอย่างดียิ่ง กำแพงเมืองสูงใหญ่แข็งแรงมั่นคง คูเมืองทั้งกว้างและลึก ราษฎรและเสบียงอาหารก็พร้อมเพรียง อาจตั้งรับข้าศึกได้ถึงครึ่งปี กองทัพเกียงอุยยกมาแต่แดนไกล ทหารอ่อนล้าอดโรย เเสบียงอาหารก็น้อย ดังนั้นแม้จะเป็นกองทัพที่ได้รับการอบรมฝึกปรือจากขงเบ้งมาแต่ก่อน แต่ก็เปรียบประดุจดังลูกเก๋าที่ถนัดอันคมกล้าที่แล่นมาปะทะกำแพงศิลา ไหนเลยจะทะลุฝ่าไปได้

ด้านท่ายจึงว่า ถ้าใช้กลยุทธ์ตั้งรับอาศัยชัยภูมิที่ได้เปรียบก็เพียงแต่จะตั้งรับข้าศึกได้ไม่กี่เดือน หากเกียงอุยได้รับกองทัพหนุนเนื่องมาจะมีเสียที่แก่ข้าศึกดอกหรือ

เตงงายจึงว่า ประเพณีการสงครามในยามรับมือข้าศึกซึ่งกำลังรุก ก็ต้องรับให้หยุดเป็นปฐม จากนั้นจึงยื่นให้อยู่แล้วเปลี่ยนไปสู่การรุกเพื่อขับไล่ทำลายข้าศึกให้แตกพ่าย ชัยภูมิเมืองเด็กโตเสียสามารถรับมือให้ข้าศึกหยุดอยู่กับที่ได้โดยไม่ต้องสงสัย แต่การซึ่งจะยันและรุกข้าศึกให้แตกพ่ายกลับไปนั้นก็ไหวจะต้องใช้กำลังทหารรบพุ่งเสมอไป เมื่อครั้งที่พระเจ้าเล่าปี่ทำศึกกับพระเจ้าวุฒอ่องโจโจที่ริมแม่น้ำหันซุย ขงเบ้งใช้กลยุทธ์บายให้พลกลงไม่ก็คนรบกวมนชวัญจนทหารของพระเจ้าวุฒอ่องไม่เป็นอันหลับนอนแล้วต้องล่าถอย หรือเมื่อครั้งที่ขงเบ้งยกไปรบกับลุดตัดกุดคนเถื่อนแดนใต้ ก็ได้ใช้บายให้ขุยเอี้ยนลวงลุดตัดกุดให้ไล่ตามตี ยอมแตกหนีถึงสิบห้าครั้ง ทั้งค่ายสิบห้าค่ายในเจ็ดวัน แล้วเอาชัยชนะในที่สุดได้ เกียงอุยแม้จะรำเรียนการพิชัยสงครามมาเป็นอันมาก แต่ยังขาดประสบการณ์และขวัญกำลังใจที่มั่นคง ต่างกับขงเบ้งมากมายนัก ซึ่งไม่เกลี้ยกล่อมราษฎร เน้นแต่การใช้กำลังทหารบุกโจมตีเมืองเด็กโตเสีย ก็ได้ประจักษ์แล้วว่าเกียงอุยได้ละเสียซึ่งปัจจัยแห่งชัยชนะ ถลาลึกเข้ามาสู่ปัจจัยแห่งความปราชัย ข้าพเจ้าจะใช้กลชื่อลูกไม้เก๋าของขงเบ้งลวงเกียงอุยให้ถอยทัพกลับไปเมืองฮันตั้งให้จงได้

ด้านท้ายได้ยินดังนั้นจึงสรรเสริญว่า เองจ่ายท่านเป็นนายทหารยังไม่ถึงขั้นนายพลแต่มีสติปัญญาเลิศล้ำนิก ลักลั่น วันเวลาช่างหน้าข้าพเจ้าเห็นว่าแผ่นดินนี้จะไม่มืดโหม ครณานำมือท่านเป็นแน่แท้

เองจ่ายได้ฟังดังนั้นก็ถ่อมตัวว่า ท่านอย่าได้ยกย่องข้าพเจ้าจนเกินเลย ความคิดเห็นครั้งนี้จะผิดถูกประการใดยังไม่แจ้ง หากท่านเห็นเป็นประการใดก็จงได้ชี้แนะเพื่อทำให้แผนการรบของเราสมบูรณ์ที่สุดเถิด

ด้านท้ายจึงว่า สติปัญญาในการสงครามของท่านที่ข้าพเจ้าประจักษ์แล้วนี้เห็นว่าเหนือกว่าสมาธิอีก ข้าพเจ้ามีปัญญาน้อย เต็มใจที่จะรับฟังและปฏิบัติตามแผนการของท่านทุกประการ

เองจ่ายขอบคุณด้านท้ายแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าจะทำกลยุทธ์เอาชนะชนะเกียงอุยโดยไม่ให้เปลืองแรงแก่ ทหาร จะแบ่งทหารเป็นสองกองและอีกยี่สิบเอ็ดหน่วย ตัวท่านและข้าพเจ้าคุมทหารคนละกอง ยกไป ตั้งอยู่สองข้างซอกเขาสาญเนีย ทำที่เป็นกำลังเคลื่อนทัพจะยกหนุนไปช่วยเมืองเด็กโตเสีย แต่ค่อย ๆ เคลื่อนไปอย่างช้า ๆ ส่วนอีกยี่สิบเอ็ดหน่วยนั้นหน่วยหนึ่งใช้กำลังสามร้อยคนทำหน้าที่เป็นพลกลอง และ แตรเขาควย ยกไปตั้งชุมอยู่ในป่าใกล้หน้าเมืองเด็กโตเสีย พอพ้นเวลายามสองก็ให้ตีฆ้องกลองม้าร้อง และเป่าแตรเขาควย ทำที่ประหนึ่งจะยกกองทัพเข้าตีค่ายของเกียงอุยรบกวานอย่าให้ทหารจึกกักได้หลับ นอน ส่วนอีกยี่สิบหน่วยที่เหลือให้จัดกำลังหน่วยละห้าสิบคนชุมอยู่ในป่าบนยอดเขาตลอดซอกเขาสาญเนีย ให้เอาประทัดและพลไปเป็นอันมาก เมื่อใดที่กองทัพเกียงอุยจะล่าถอยทัพกลับเมืองฮันต๋ง ก็ให้จุดประทัด สัญญาณให้ร้องทำที่จะยกเข้าตี กองทัพเกียงอุยก็จะแตกพ่ายไปเอง

ด้านท้ายได้ฟังแผนการของเองจ่ายก็เห็นด้วย ดังนั้นเองจ่ายจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้ามาพร้อมกัน ชี้แจงแผนการอุบายทั้งปวงให้ทราบ แล้วสั่งให้เคลื่อนกำลังออกปฏิบัติการตามแผนการทุกประการ

ฝ่ายเกียงอุยครั้นยกกองทัพมาถึงหน้าเมืองเด็กโตเสียก็สั่งให้ทหารตั้งค่ายเรียงรายรอบเมืองเป็นจำนวน แปดค่ายใหญ่ ทหารข้างในเมืองแม้เห็นทหารจึกกักยกมาถึงและกำลังจะตั้งค่ายแต่เห็นว่าทหารจึกกักมี จำนวนมาก ไม่อาจรุกเข้าโจมตีได้จึงตั้งมั่นอยู่ในเมือง

ครั้นเกียงอุยตั้งค่ายเสร็จแล้ว จึงคุมทหารห้าเข้าตีเมืองเด็กโตเสีย ให้ทหารชนดินถมคูเมืองอยู่สองสามวัน ทหารข้างในเมืองก็ใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงสกัดไว้ จึงทำให้การถมคูเมืองเป็นไปด้วยความยากลำบาก แต่พอ วันที่สี่ทหารของเกียงอุยก็ถมคูเมืองเสร็จ แล้วยกเข้าประชิดกำแพงเมือง ใช้บันไดและพองพาดกำแพง เมืองและบุกขึ้นไปพร้อมกันทุกด้าน

ทหารในเมืองเด็กโตเสียได้ใช้ก้อนศิลาทุ่มใส่และใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงป้องกันรักษากำแพงเมืองไว้เป็น สามารถ และได้อาศัยกำแพงเมืองเป็นชัยภูมิที่ได้เปรียบยิงเกาทัณฑ์ ฟังหอกชัดถูกทหารเกียงอุยบาดเจ็บ ล้มตายลงเป็นอันมาก เกียงอุยเห็นจะหักเข้าเมืองไม่ได้ จึงสั่งทหารให้ล่าถอย

ครั้นรุ่งขึ้นเกียงอุยคุมทหารบุกเข้าโจมตีเมืองอีกครั้งหนึ่ง ข้างในเมืองได้รบพุ่งป้องกันด้านทานไว้ เกียงอุย หักเข้ายึดเมืองไม่ได้จำต้องพาทหารถอยกลับมามาก

เกียงอุยบุกเข้าหักเอาเมืองติดต่อกันถึงสิบวันแต่ก็ไม่อาจหักเอาเมืองได้ เพราะข้างในเมืองไม่ยอมยก ออกมารบ คงตั้งหน้าอาศัยชัยภูมิกำแพงเมืองที่สูงใหญ่แข็งแรงเป็นเกราะกำบัง ทุ่มก้อนศิลา ฟังหอกชัด และระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์จนไม่อาจฝ่าเข้าไปได้ เกียงอุยจึงจำต้องสั่งให้ทหารถอยกลับมามั่งมั่นอยู่ใน ค่าย

ครั้นค่ำลงทหารเกียงอุยกำลังพักผ่อนหลับนอน พลันได้ยินเสียงม้าร้องของกลองดังสนั่นหวั่นไหว ทหาร ของเกียงอุยต่างพากันตกใจเกรงว่าข้าศึกจะยกมาปล้นค่าย จึงเตรียมพร้อมอยู่ในค่ายแต่ไม่กล้ายกออกไป ด้านนอกด้วยเป็นเวลากลางคืนและมีดสนิท จนสว่างก็ไม่เป็นอันหลับนอน

คืนวันถัดมาก็มีเสียงม้าร้องของกลองดังสนั่นเหมือนกับคืนวันแรก ทหารจึกกักตกใจตื่นแล้วเตรียมพร้อมตั้ง มั่นอยู่ในค่ายจนเวลาสว่างก็ไม่เห็นข้าศึกยกมา ทหารจึกกักถูกก่อกวนสองวันติดต่อกันโดยไม่ได้หลับนอน จึงอ่อนล้าอิดโรย และวิตกกังวลโดยทั่วไป

เกียงอุยคิดอ่านแผนการตลอดระยะเวลาสิบวันว่าจะทำประการใดจึงจะหักเข้ายึดเมืองได้ แต่ไม่เห็น หนทางอื่นใด จึงได้แต่ขุ่นใจรำคาญเป็นอันมาก

ในคืนวันที่สิบนั้นหน่วยสอดแนมได้นำความเข้ามารายงานต่อเนื่องกันถึงห้าระลอกว่า กองทัพพวยกก็ได้ยก หนุนมาเป็นสองกอง กองหนึ่งปรากฏชื่อนายทัพในฝันธงว่าเองจ่าย อีกกองหนึ่งปรากฏชื่อนายทัพในฝันธง ว่าด้านท้าย ทหารข้าศึกทั้งสองกองจุดคบเพลิงสว่างไสวมาตามซอกเขาสาญเนีย เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็

ตกใจ ราพิงว่าเฉพาะทหารในเมืองเด็กโตเสียก็ป้องกันรักษาเมืองอยู่ได้ นี่ยังมีกองทัพหนุนมาอีก เราจะไม่ขัดสนดอกหรือ

ในขณะที่เกียงอุยกำลังตกใจครุ่นคิดอยู่นั้น พลันหน่วยสอดแนมก็นำความมารายงานอีกว่า ในซอกเขาสาบเนี่ยอันเป็นเส้นทางเชื่อมมาจากเมืองฮันตงนั้น เห็นทหารรุกรุกก็เคลื่อนไหวอยู่ตามยอดเขา แต่มีรั้วมากน้อยประการใด

เกียงอุยได้ฟังรายงานดังนั้นก็ยิ่งตกใจ คิดว่าทหารรุกรุกกำลังยกหนุนเนื่องมา และยังเตรียมการยึดเส้นทางถอยของกองทัพเราอีกแล้ว หากเนินซำสืบไปเห็นจะพลาดท่าเสียทีแก่ข้าศึก จึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่าสภาพการณ์เช่นนี้จะคิดอ่านประการใด

ฝ่ายแฮหัวป้าพอได้ยินชื่อแม่ทัพข้าศึกกองหนึ่งที่ยกหนุนเนื่องมาว่าชื่อเตงงายก็ตกใจ รีบกล่าวกับเกียงอุยว่าอัจฉริยะสงครามรุ่นใหม่ที่ข้าพเจ้าเคยเตือนท่านไว้ก่อนหน้านี้ บัดนี้ได้ปรากฏตัวและคุมทัพมาเอง เห็นการศึกครั้งนี้จะพอพิດพอเหวี่ยงกับท่านเป็นแน่แท้

เกียงอุยได้ยินแฮหัวป้ากล่าวคำสรรเสริญข้าศึกก็นึกขุ่นใจ จึงเสไปกล่าวว่ กองทัพเขายกมาไกล ทหารเหนื่อยระส่ำระสายอยู่ เราเร่งยกเข้าตีเห็นจะได้ท่วงที อย่าให้ท่านตั้งค่ายมั่นลงได้

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ยินเกียงอุยกล่าวหนักแน่นดังนั้นก็พากันเห็นด้วย เกียงอุยจึงให้จัดกองทัพเป็นสามกอง ให้เตียวเอ็กคุมกองหนึ่งทำหน้าที่เข้าตีเมืองเด็กโตเสีย ให้แฮหัวป้าคุมกองหนึ่งยกไปตีกองทัพของด้านท้าย เกียงอุยก็คุมทหารอีกกองหนึ่งจะยกไปตีกองทัพของเตงงาย

ครั้นจัดแจงทหารเสร็จแล้วเตียวเอ็กก็คุมทหารยกไปตีเมืองเด็กโตเสีย ส่วนแฮหัวป้าและเกียงอุยก็คุมทหารยกไปทางซอกเขาสาบเนี่ย แต่พอเคลื่อนทัพเข้าซอกเขาไปได้ห้าสิบเส้นก็ได้ยินเสียงประทัดดังกึกก้องประสานรับกันทุกยอดเขา และเห็นทหารรุกรุกก็ถอยทิวโห่ร้องลงมาจากยอดเขาเป็นอันมาก เกียงอุยเห็นดังนั้นก็ตกใจสำคัญว่าต้องกลของข้าศึกจึงสั่งทหารให้รีบล่าถอย แปรกองหลังเป็นกองหน้า เปลี่ยนกองหน้าเป็นกองหลัง และเกรงว่ากองทัพของเตียวเอ็กก็ยอมต้องหลงกลแก่ข้าศึกด้วยเช่นเดียวกัน เกียงอุยจึงสั่งทหารให้รีบไปตามกองทัพของเตียวเอ็กให้เลิกทัพกลับไปเมืองฮันตง

ทหารจ๊กก๊กแปรขบวนแล้วพากันล่าถอย ในขณะที่ทหารรุกรุกทางด้านหลังก็ทำที่เป็นโห่ร้องกึกก้องไล่ตามมาเกียงอุยขี่ม้าคุมทหารทำหน้าที่เป็นกองระวังหลังค่อย ๆ ล่าถอย พอกองทัพของเกียงอุยเคลื่อนพันจุดเต็มไปสี่ห้าร้อยเส้นก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณตั้งขึ้นบนยอดเขาอีก เห็นทหารรุกรุกก็ถอยทิวเป็นอันมากโห่ร้องลงมาจากยอดเขา เกียงอุยก็ตกใจเร่งทหารให้รีบล่าถอย

กองทัพของเกียงอุยถูกกองทัพของเตงงายทั้งสี่สิบกองหลอกล่อเป็นทอด ๆ ทำที่จะโจมตีขับไล่ตลอดทั้งวันทั้งคืน จึงพากันแตกตื่นถอยหนีไม่เป็นขบวน ไม่เป็นอันพัก อันกิน อันนอนตลอดทาง

พระพุทธศาสนายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบแปดพรรษา เดือนอ้ายปลายปี กองทัพของเกียงอุยถอยเข้าถึงด่านเกียมโก๊ะ จึงให้ทหารขึ้นรักษากำแพงเชิงเทินของด่านไว้เป็นมั่นคง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

มูลเหตุสงครามห้าประการ (ตอนที่615)

เกียงอุยได้ชัยชนะในการศึกยกแรกของสงครามครั้งที่สามกับบวุกก แต่ครั้นจะรุดหน้าต่อไปกลับต้องกลอุบายซื่อลุ่มไม้เก่าของเตงงายที่ปรับใช้กลอุบายของซงเบ้งหลอกล่อจนกองทัพของเกียงอุยต้องล่าถอยกลับไปตั้งอยู่ที่ด่านเกียมโก๊ะแดนเมืองฮันตง

เกียงอุยตั้งมั่นคอยท้าวว่ากองทัพบวุกกจะยกไล่ตามมาเป็นเวลาหลายวัน เห็นเหตุการณ์ยังเรียบร้อยไม่มีวี่แววใดๆ ของกองทัพบวุกกก็หกลางใจ จึงให้ทหารไปสอดแนมตามเส้นทางในซอกเขาสาบเนี่ย

ครั้นหน่วยสอดแนมกลับมารายงานว่า แท้จริงแล้วตลอดเส้นทางในซอกเขาสาบเนี่ยหาได้มีกองทัพบวุกกยกมาแต่ประการใดไม่ คงมีแต่กองหลอนกองละห้าสิบคนตั้งขุมอยู่บนยอดเขา พอกองทัพจ๊กก๊กล่าถอยมาถึงก็ช่วยกันจุดประทัดสัญญาณแล้วชูธงทิวให้ปลิวไสววิ่งวนไปมา แล้วพากันโห่ร้องชมขวัญ ทหารจ๊กก๊กไม่รู้ทันจึงแตกตื่นวิ่งหนีเป็นทอดๆ เท่านั้น

เกียงอุยได้ฟังความตลอดแล้วก็ทอดถอนใจใหญ่ ราพิงว่าเตงงายนี้มีสติปัญญาในการสงครามลึกซึ้งหลักแหลมนัก ถอดแบบของมหาอุปราชจู้กิดเหลียงได้ดีกว่าตัวเราอีก

ครั้นเกียงอุยทราบความจากหน่วยสอดแนมเป็นอันแน่ใจแล้วว่ากองทัพวุยก๊กไม่ได้ยกติดตามมา จึงพาแม่ทัพนายกองเดินทางเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยนที่เมืองเสฉวน กราบบังคมทูลถวายรายงานให้ทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบรายงานของเกียงอุยแล้วจึงรับสั่งว่า ในการสงครามครั้งนี้ท่านมีความชอบได้ช่วยชนะแก่ข้าศึก แม้จะถอยทัพก็ได้เปลี่ยงพล่าเสียที่แต่ประการใด จึงโปรดเกล้าแต่งตั้งให้เกียงอุยเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งแคว้น มีอำนาจบังคับบัญชาทหารทั่วทั้งแคว้นจ๊กก๊ก และให้ปูนบำเหน็จแก่แม่ทัพนายกองซึ่งมีความชอบเป็นอันมาก

เสร็จจากเฝ้าแล้วเกียงอุยจึงกราบถวายบังคมลาพระเจ้าเล่าเสี้ยนพาแม่ทัพนายกองกลับไปเมืองฮันต๋ง

ฝ่ายองเ่งซึ่งรักษาเมืองเต๊กโตเสีย ครั้นทราบว่ากองทัพจ๊กก๊กได้เลิกทัพกลับไปแล้วก็มีความยินดี รีบพาทหารออกไปเชิญเตงงายและด่านท่ายเข้ามาในเมือง แล้วจัดงานเลี้ยงฉลองชัยชนะอย่างยิ่งใหญ่

หลังงานเลี้ยงแล้วองเ่งได้แต่งฎีกาให้ทหารถือเข้าไปเมืองลกเอี้ยง กราบบังคมทูลถวายรายงานให้พระเจ้าโจมอทราบความศึกทุกประการ และกราบบังคมทูลเสนอให้ ปุนบำเหน็จความชอบแก่เตงงาย

พระเจ้าโจมอทราบความแล้วทรงดีพระทัย มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าตั้งเตงงายเป็นขุนพลปราบตะวันตก และให้อยู่ช่วยราชการที่เมืองเองจิวพร้อมกับด่านท่าย

หลังจากเตงงายรับพระบรมราชโองการและตราตั้งแล้ว ด่านท่ายได้มาแสดงความยินดีกับเตงงาย และจัดงานสนับนาศโสมรสเพื่อฉลองตราตั้งให้กับเตงงาย

ในระหว่างงานเลี้ยงนั้นด่านท่ายได้กล่าวกับเตงงายว่า ซึ่งเกียงอุยนายทหารเมืองเสฉวนแพ้ความคิดท่าน ต้องเลิกทัพกลับไปเมืองฮันต๋งในครั้งนี้ เห็นทีจะขยายดครามเกรงไม่กล้ายกกองทัพมารุกรานเมืองเรานาน

เตงงายจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นต่างกับท่าน และเห็นว่าเกียงอุยกลับไปเมืองฮันต๋งแล้วจะจัดแจงแต่งกองทัพยกมารบกับเราอีกในไม่ช้านี้ ด่านท่ายจึงถามว่าเหตุไรท่านจึงกล่าวความดังนี้

เตงงายจึงว่า ข้าพเจ้าคาดการณ์จากเหตุผลแห่งสงคราม แต่ไขว่ว่าจะเป็นเหตุผลที่เลื่อนลอย หากมีเหตุผลที่หนักแน่นถึงห้าประการคือ

ประการหนึ่ง กองทัพเมืองเสฉวนเลิกทัพกลับไปในครั้งนี้มิได้เสียทหารแลร์พลศาสตราวุธแม้แต่หน่วย หากจำลาถอยไปเพราะเกรงกลศึก ทั้งการศึกครั้งที่ผ่านมา เกียงอุยได้ช่วยชนะแก่กองทัพวุยก๊ก ทำลายทหารและยึดศาสตราวุธตลอดจนเสบียงอาหารไว้ได้เป็นอันมาก การถอยทัพจึงไม่ใช่การพ่ายแพ้ กองทัพของเราแม้ดูเหมือนจะได้รับชัยชนะเพราะสามารถขับไล่กองทัพจ๊กก๊กจนยกกลับเข้าแดนเมืองฮันต๋งไปได้ แต่แท้จริงมีฐานะพ่ายแพ้เพราะสูญเสียเสบียงอาหาร ศาสตราวุธและร์พลเป็นอันมาก โดยสรุปก็คือจ๊กก๊กดูเหมือนแพ้แต่ชนะ ฝ่ายเราดูเหมือนชนะแต่พราลัย นี่เป็นเหตุผลข้อแรกที่จ๊กก๊กจะต้องยกมารุกรานเราอีก

ประการหนึ่ง ทหารจ๊กก๊กได้รับการอบรมฝึกฝนโดยตรงจากขงเบ้ง มีความชำนาญในเชิงยุทธและมีระเบียบวินัยในการศึก แม้ขงเบ้งจะสิ้นบุญไปนานแล้วแต่ทหารที่ขงเบ้งฝึกสอนไว้ยังคงรักษาระเบียบวินัยได้เป็นอย่างดี แต่ทหารข้างเรานั้นขาดการฝึกฝน มีการเปลี่ยนแปลงแม่ทัพนายกองอันเป็นผลจากปัญหาการเมืองภายในไม่หยุดหย่อน ข้าศึกซึ่งเราอ่อน นี้เป็นเหตุที่ข้าศึกจะยกมาทำการเป็นข้อสอง

ประการหนึ่ง เส้นทางที่ฝ่ายจ๊กก๊กจะยกกรุกเข้ามาแดนเมืองวุยก๊กมีทั้งเส้นทางน้ำ ทางบก สะดวกแก่ไพร่พลในการเดินทัพและการลำเลียงเสบียงอาหาร แต่ฝ่ายกองทัพเราซึ่งจะยกมารับศึกจะต้องยกมาแต่โดยทางบกเท่านั้น เป็นทางทุรกันดารหนักหนา การขนส่งลำเลียงเสบียงอาหารก็ยากลำบาก สภาพที่ข้าศึกสะดวกตายแต่ฝ่ายเราลำบากขัดสน นี้เป็นเหตุที่ข้าศึกจะยกมาทำร้ายเป็นข้อสาม

ประการหนึ่ง เส้นทางซึ่งข้าศึกจะยกมานั้นมีหลากหลายเส้นทาง ไม่ว่าจะทางเมืองเต๊กโตเสีย ทางเมืองหลงเส ทางเมืองล่าอัน หรือทางตำบลชากีสาน แต่ละเส้นทางอยู่ห่างกันไกลและทุรกันดาร กองทัพเสฉวนคุ้นเคยกับเส้นทางเหล่านี้เพราะเคยยกมารุกรานวุยก๊กเมื่อครั้งขงเบ้งยังมีชีวิตอยู่ก็หลายหน มาครั้งเกียงอุยเล่าก็สามครั้งแล้ว ทหารเสฉวนชำนาญภูมิประเทศและเลือกเส้นทางได้ตามใจชอบ สามารถระดมกำลังให้

เป็นเอกภาพได้โดยง่าย ฝ่ายเราเป็นฝ่ายรับ ไม่รู้ว่าข้าศึกจะยกมาตามเส้นทางไหน ต้องกระจายกำลังกัน ป้องกันรักษาเส้นทาง กำลังมากก็กลายเป็นกำลังน้อย สภาพที่ข้าศึกสามารถรวมศูนย์กำลังแต่เรากลับต้องกระจายกำลัง เป็นเหตุที่ข้าศึกจะยกมาทำอันตรายเป็นข้อสี่

ประการหนึ่ง กองทัพเสฉวนยกมาทำการครั้งใด ถึงจะใช้เสบียงอาหารจากเมือง เสฉวนบ้างก็บางส่วน ส่วนใหญ่ใช้เสบียงอาหารจากแดนเมืองเกียงบ้าง และใช้เสบียงอาหารจากแดนเมืองเราบ้าง ดังนั้นแม้จะทำศึกมากครั้งมากวันเมืองเสฉวนก็ไม่ได้อ่อนแอโรยลง เพราะกินข้าวของเราไม่ได้กินข้าวตนเอง แต่เรากลับจะอ่อนแอด้วยสงคราม เพราะเกิดสงครามครั้งใดก็ต้องกินข้าวปลาเสบียงอาหารของตัวเอง และยังถูกข้าศึกเบียดเบียนแย่งเสบียงข้าวปลาอาหารไปกินอีก สภาพที่ข้าศึกยิ่งรบยิ่งแข็ง แต่เรายิ่งรบยิ่งอ่อน เป็นเหตุที่ข้าศึกจะยกมาทำอันตรายเป็นข้อที่ห้า

เดงกายได้สรุปว่าด้วยเหตุจงใจทำประการนี้ ข้าพเจ้าจึงคาดคะเนว่าเกียงอุยจะต้องเตรียมการยกกองทัพมาบุกแดนเมืองเราอีกเป็นมั่นคง

ด้านท่ายได้ฟังคำเดงกายพรรณนาความแสดงเหตุแลผลอย่างลึกซึ้งกว้างไกลก็ตกตะลึงพรึงเพริด เพราะสิ่งอันเป็นมูลเหตุสงครามทั้งห้าประการนี้เป็นสิ่งซึ่งด้านท่ายไม่เคยได้ยินได้ฟังมาแต่กาลก่อน จึงกล่าวว่าสติปัญญาท่านในการสงครามเหลือที่จะหยั่งคาด ดังนั้นแม้หากเกียงอุยจะยกกองทัพมาก็หาได้มีสิ่งใดต้องเกรงกลัวอีกแล้ว

เดงกายได้ฟังคำด้านท่ายชื่นชมสรรเสริญด้วยความสุจริตก็มีความยินดี คำนับขอบคุณด้านท่ายแล้วว่าท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ไยจะต้องมายกย่องข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้น้อยถึงเพียงนี้

ด้านท่ายจึงว่า คุณค่าของคนมิได้อยู่ที่อายุว่ามากแลน้อย เพราะอายุมากแต่แก่แบบพระพร้าวดำแบบมะละกอก็มีอยู่ถมไป อายุน้อยแต่ยิ่งใหญ่ด้วยภูมิปัญญาดุจดั่งเทพยดาเหมือนหนึ่งท่านนี้ก็มีอยู่ ตัวข้าพเจ้านับถือผู้คนที่สติปัญญา หาได้นับถือผู้คนที่เหตุมีอายุมากหรือมียศศักดิ์อันครุณาไม่ เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงนับถือศรัทธาท่านด้วยความจริงใจ หากท่านไม่รังเกียจแล้ว ข้าพเจ้าขอกระทำสัตย์สาบานเป็นพี่น้องกับท่าน

เดงกายได้ฟังคำด้านท่ายดังนั้นก็ซาบซึ้งใจ กระทำคำนับด้านท่ายแล้วกล่าวว่า ตัวท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ แต่ข้าพเจ้าเป็นผู้น้อย ลึกลับได้รับการยกย่องจากท่านดังนี้ พระคุณมีแก่ข้าพเจ้ายิ่งนัก ข้าพเจ้าไหนเลยจะกล้าบังอาจรังเกียจเด็ดจันท์ที่จะเป็นพี่น้องของท่านเล่า

ด้านท่ายได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี สั่งทหารให้แต่งการพิธิบูชาเทพยดาแล้วกรีดโลหิตผสมกับสุรารกระทำสัตย์สาบานเป็นพี่น้องกับเดงกายแต่นั้นมา

หลังจากวันนั้นแล้วด้านท่ายและเดงกายได้เร่งทหารให้ฝึกปรีถยทวิธีค่ายกลพยุหะและการรบไว้ให้ชำนาญ เตรียมการที่จะต่อกรรับมือกับเกียงอุยตามที่เดงกายได้คาดหมายคะเนไว้ และให้จัดหน่วยทหารไปรักษาด่านและซอกเขาที่เป็นจุดยุทธศาสตร์ทุกตำบล

ฝ่ายเกียงอุยครั้นกลับจากเมืองเสฉวนมาถึงเมืองฮันตั้งแล้วคิดถึงการศึกที่ได้ชัยชนะกองทัพพยุหะก็แล้วต้องยกทัพกลับเพราะต้องกลลวงครั้งใด ก็ให้โอรสแค้นเดงกายเป็นอันมาก คิดจะทำการแก้มือเพื่อตีเอาเมืองลกเอี้ยง สืบสานปณิธานของขงเบ้งให้จงได้

วันหนึ่งเกียงอุยได้แต่งโตะเสียงแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วปรารถนาจะยกกองทัพไปด้วยอีกครึ่งหนึ่ง ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

ฝ่ายสวนเกียนซึ่งเป็นโอรสประจำเมืองฮันตั้ง เมื่อได้ฟังคำปรารภของเกียงอุยดังนั้นจึงกล่าวว่าเมื่อครั้งก่อนท่านยกกองทัพไปรบกับทหารอุย ได้สังหารทหารของอุยก็เสียเป็นอันมาก กิตติศัพท์เลื่องลือไปทั้งแผ่นดิน เป็นเกียรติยศแก่ท่านและเมืองเสฉวนเราอยู่แล้ว เห็นข้าศึกจะขยายสงครามเกรงประหนึ่งหนูกัวแมว เมื่อเป็นดังนี้จึงชอบที่จะรักษาเมืองบำรุงอาณาประชาราษฎร์ให้ร่มเย็นเป็นสุขจะดีกว่า

สวนเกียนกล่าวต่อไปว่า บัดนี้ดาวประจำเมืองอุยก็ยิ่งรุ่งเรืองสดใส ถึงอย่างไรก็ไม่อาจหักเอาเมืองลกเอี้ยงได้ สวรรค์ลิขิตตั้งน้มนุชย์ย่อมต้องคล้อยตาม หากมาตรมั้นท่านฝ่าฝืนลิขิตสวรรค์ยกไปทำการแล้ว ก็อาจปราศภัยแก่ข้าศึก ทำให้เสื่อมเสียเกียรติยศของพระเจ้าเล่าเสี้ยน ย่อมไม่บังควร

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นจึงแย้งว่า ท่านเป็นขุนนางฝ่ายขุน คิดถึงแต่ความสุขส่วนตัว มิได้คิดถึงบุญคุณของพระมหากษัตริย์ ตัวเราให้คำมั่นสัญญาไว้กับมหาอุปราชผู้คิดเล่ห์เหลี่ยมที่จะสืบสานอุดมการณ์ของพระเจ้าเล่าปี่ รวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งให้สำเร็จจงได้ จึงคิดว่าท่านจะทำการตามปณิธานนั้นให้สำเร็จ

เกียงอุยเห็นแม่ทัพนายกองทั้งปวงนั่งฟังด้วยความตั้งใจ จึงกล่าวสลับไปว่าสถานการณ์บัดนี้มีเหตุผลถึงหาประการที่จะยกไปทำการกับวุยก๊ก

ประการหนึ่ง เราได้ช่วยขณะที่แม่น้ำเจ้าชวยอย่างยิ่งใหญ่ ข้าศึกสูญเสียทหารเป็นอันมาก ข้าศึกอ่อนเราแข็ง เป็นสถานการณ์ที่ควรยกไปทำการ นี่เป็นข้อหนึ่ง

ประการหนึ่ง กองทัพเราเคลื่อนทัพล่าเสียงผู้คนได้ทั้งทางบกและทางเรือสะดวกยิ่งนัก แต่ข้าศึกยกมาตั้งรับได้โดยทางบกทางเดียว เป็นทางทุรกันดารขัดสน เราสะดวกข้าศึกยากลำบาก เป็นเหตุอันควรยกไปทำการเป็นข้อที่สอง

ประการหนึ่ง ทหารเราได้ฝึกซ้อมเป็นอย่างดีมาช้านาน มีเสถียรภาพมั่นคงในการบังคับบัญชา แต่ข้าศึกใช้กำลังทหารผสมจากหลายเมือง ผู้บังคับบัญชาก็หลากหลายตา เราเป็นเอกภาพ ข้าศึกไม่เป็นเอกภาพ เป็นเหตุที่ควรยกไปทำการเป็นข้อสาม

ประการหนึ่ง กองทัพเราออกทางเขากิสานก็ยึดชัยภูมิที่ได้เปรียบ สามารถชิงเอาเสบียงอาหารในแดนข้าศึกมาบำรุงกองทัพได้อย่างเต็มที่ แต่ข้าศึกจะต้องล่าเสบียงอาหารมาจากเส้นทางไกล และทุรกันดาร ทหารของเราอึดหน้าสำราญแต่ข้าศึกอดอยาก นี่เป็นเหตุอันควรยกไปทำการเป็นข้อที่สี่

ประการหนึ่ง กองทัพเรากำหนดเส้นทางรุกทางใดแล้วก็รวมศูนย์กำลังรุกไปในเส้นทางนั้น สามารถปฏิบัติการและใช้กำลังทหารได้อย่างเต็มที่ ข้าศึกไม่รู้ว่าเราจะรุกไปทางไหนต้องกระจายกำลังป้องกันเส้นทางและยากที่จะช่วยเหลือกันได้ เรารวมศูนย์ ข้าศึกกระจายศูนย์ นี่เป็นเหตุที่จะได้ชัยชนะเป็นข้อที่ห้า

ด้วยเหตุหาประการนี้จึงชอบที่จะยกกองทัพไปตีวุยก๊ก หากไม่ยกไปในสถานการณ์ฉะนี้แล้วจะต้องรอดคอยถึงเมื่อใดเล่า

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ค่ายกลขนาดบาศก์ (ตอนที่ 616)

แม้ว่าเกียงอุยจะล่าทัพถอยกลับแดนเมืองฮันตั้งแล้ว แต่เดงจายก็มีได้ประมาท เพราะคาดหมายได้จากมูลเหตุแห่งสงครามหาประการว่าเกียงอุยจะต้องยกกองทัพโจมตีวุยก๊กอีก ในขณะที่เกียงอุยก็เตรียมกองทัพจะยกไปตีวุยก๊กเพราะได้เห็นเหตุแห่งสงครามหาประการที่จะได้ชัยชนะ ดังนั้นต่างฝ่ายจึงเตรียมกรูรับด้วยความรู้เท่าทันกัน

ฝ่ายแฮหัวป้าครั้นได้ยินเกียงอุยวิเคราะห์การสงครามและยืนยันจะยกกองทัพไปตีวุยก๊ก จึงตั้งว่าอันการสงครามนั้นจะเห็นแต่สภาพการณ์โดยไม่คำนึงถึงนายทัพย่อมไม่ควร เดงจายคนนี้เป็นเด็กอยู่ก็จริง แต่ว่ามีสติปัญญาหลักแหลมนัก ครั้นนี้ก็ได้อันที่อันโสมงกันแล้ว เห็นจะจัดแจงทแกล้วทหารรักษาบ้านเมืองแลด้านทาง ซึ่งเป็นที่คับขันมั่นคงยิ่งกว่าเก่า เราอย่าดูถูกจะเสียการ

แฮหัวป้าแม้เห็นด้วยกับการปรารถนามูลเหตุสงครามหาประการว่าเป็นโอกาสที่จะได้ชัยชนะแก่ข้าศึก แต่เห็นตลอดไปถึงปัจจัยสำคัญอีกอย่างหนึ่งในการสงครามคือตัวนายทัพ ซึ่งเป็นผู้บัญชาการสงคราม ว่ามีผลต่อการแพ้ชนะของสงครามมิได้ด้อยไปกว่าปัจจัยสงครามอื่นๆ แฮหัวป้าเห็นเกียงอุยวิพากษ์แต่สภาพการสงคราม แม้มากถึงหาประการแต่กลับขาดปัจจัยสงครามที่สำคัญคือตัวนายทัพซึ่งแฮหัวป้ารู้ดีมาแต่ต้นว่าเดงจายผู้นี้มีใชนายทัพธรรมดา แม้ว่าอายุจะยังน้อยแต่สติปัญญาในการสงครามกลับเป็นอัจฉริยะรุ่นใหม่ของวุยก๊ก จึงวิตกว่าจะเป็นเหตุแปรเปลี่ยนผลสงครามให้กลับกลายเป็นอื่น จึงทักท้วงโดยไม่เกรงใจเกียงอุย

เกียงอุยได้ฟังคำติงของแฮหัวป้าต่อหน้าผู้คนก็โกรธ ตวาดใส่แฮหัวป้าแล้วกล่าวว่า สงครามจะเผชิญหน้ากันอยู่แล้ว ใจของท่านจึงมาว่ากล่าวยกย่องสรรเสริญข้าศึก จะมีเป็นการชมขวัญไพร่พลของเราให้ระยอทอดถอยต่อหรือ ท่านอยากกล่าวความจะหนีไปเลย และนับแต่ขึ้นไปท่านทั้งปวงอย่าได้ท้วงติงข้าพเจ้า ไม่ให้ยกกองทัพไปตีวุยก๊กอีก

กล่าวแล้วเกียงอุยจึงให้แฮหัวป้าเป็นกองทัพหน้า ตัวเกียงอุยคุมกองทัพหลวงยกตรงไปที่เขากิสาน

ครั้นกองทัพเกียงจายยกมาใกล้ปากทางออกเขากีสาน หน่วยสอดแนมได้นำความมารายงานว่า ข้างหน้าปากทางอันเป็นทุ่งราบข้างเนินเขากีสาน เห็นทหารวุกก็มาตั้งค่ายอยู่ถึงเก้าค่าย

เกียงจายได้ฟังรายงานดังนั้นก็ตกใจ คาดไม่ถึงว่ากองทัพเพียงยกมาแต่ใจกองทัพ วุกก็ยกมาแต่เมืองลกเอียงแล้วมาตั้งรับที่ทุ่งราบข้างเขากีสานได้ทันที่ที่จะนี้ ความตกใจของเกียงจายเกิดขึ้นเพราะมิได้คาดคะเนไปถึงสติปัญญาความคิดของเตงงาย ด้วยประมาทว่ายังเป็นนายทหารอายุน้อย จึงไม่รู้ว่าเตงงายมิได้เลิกทัพกลับไปเมืองลกเอียง แต่กลับเตรียมพร้อมรับมือกองทัพวุกก็อยู่ที่ตำบลเขากีสาน ด้วยคาดการณ์ผิดพลาดสงครามได้กระจ่างเช่นเดียวกัน

เตงงายนั้นเพราะแลเห็นจุดอ่อนในประการสำคัญว่า การจะตั้งรับกองทัพวุกก็ไม่มีที่ใดจะเหมาะสมเท่ากับที่ตำบลเขากีสาน เพราะเส้นทางทั้งหลายทั้งปวงจากภาคตะวันตกเข้าสู่ตั้งงวนั้นจะมารวมศูนย์อยู่ที่ตำบลเขากีสานทั้งสิ้น จากตำบลเขากีสานจึงจะสามารถยกลงเข้าสู่เมืองเตียงอันและไปสู่เมืองลกเอียงได้โดยสะดวก หากจะตั้งรับกองทัพวุกก็ตามเส้นทางอื่นใกล้ชายแดนจ๊กก็ยังมีเส้นทางหลายเส้น ไม่นับคิดว่ากองทัพวุกก็ยกมาตามเส้นทางไหน หากจะตั้งรับทุกเส้นทางก็ต้องกระจายกำลังออกไปตั้งรับ ทำให้กำลังแต่ละเส้นทางกลายเป็นกำลังน้อย ถูกโจมตีทำลายได้โดยง่าย ทั้งเส้นทางเหล่านั้นก็ทุรกันดารลำบากเสียบียงอาหารและไพร่พลลำบาก เตงงายจึงใช้ความสามารถของผู้บัญชาทัพปรับปรุงแปรเปลี่ยนแก้ไขจุดอ่อนแทนที่จะสู้ยากลำบากไปปรับศึกที่แนวหน้า กลับยกมาตั้งรับในจุดที่ข้าศึกจำเป็นต้องยกมาไม่ต้องลำบากแก่ไพร่พลและสามารถรวมศูนย์กำลังเข้ารบพุ่งได้อย่างเต็มที่ นี่แล้วคือสติปัญญาของผู้นำทัพที่อาจแปรเปลี่ยนสภาพการณ์เสียเปรียบให้กลับเป็นไม่เสียเปรียบหรือได้เปรียบได้

เกียงจายใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งก็ค้นหาเหตุผลไม่ได้ว่าทำไมเตงงายจึงสามารถยกกองทัพมาตั้งรับได้ทันที่ที่ คิดไปคิดมาก็สงสัย จึงให้ร้องทัพไว้ในซอกเขาก่อนจะถึงปากทาง แล้วพาทหารคนสนิทสองร้อยคนขี่ม้าขึ้นไปบนเนินเขา มองลงไปทุ่งราบเบื้องหน้าเห็นกองทัพวุกก็ตั้งค่ายใหญ่จำนวนเก้าค่าย แต่ไม่ได้ปักธงใหญ่สำหรับกองทัพว่านายทัพคือใครและค่ายใดเป็นค่ายหลวง ลักษณะการตั้งค่ายวางตำแหน่งขอบกลพิสดารจนเกียงจายต้องตกตะลึง

เกียงจายทอดสายตาดำจ้องมองค่ายของวุกก็หลายตลบก็รู้สึกคล้ายคลึงคล้ายคลึงคล้ายคลึงกับสภาพภูมิประเทศธรรมชาติที่หุบเขาน้ำเต่า เมื่อครั้งที่ขงเบ้งวางกลอุบายลวง สุมาอี้เข้ามาในหุบเขาแล้ววางเพลิงเผา จนสุมาอี้หวุดหวิดจะถึงแก่ความตายในกองเพลิง ในพลันนั้นก็รำลึกถึงทำเลของขงเบ้งเกี่ยวกับการรบกับลุดตักตคนเถื่อนในแดนใต้ที่หุบเขาสูงล้อมรอบมีสภาพภูมิประเทศประจวบหนึ่งกำลังเลื้อย และพร้อมจะจู่โจมศัตรูอยู่ทุกเมื่อ

เกียงจายรำลึกถึงคัมภีร์พิชัยสงครามที่ได้รับมอบจากขงเบ้งว่าด้วยค่ายกลพยุหะก็ประจักษ์ชัดว่า ลักษณะการตั้งค่ายของกองทัพวุกก็ครั้งนี้แม้ว่าดูพิกลพิลึกพิลั่น แต่แท้จริงแล้วเป็นการตั้งค่ายที่ต้องด้วยหลักพิชัยยุทธขั้นสูงสุดที่มีชื่อว่าค่ายกลพยุหะนาบาศก์ มีลักษณะรุกรับอย่างพิสดารลึกซึ้ง ข้าศึกเข้าตีส่วนหัวส่วนหางก็จะตัวรัดทำร้าย ข้าศึกเข้าตีส่วนหาง ส่วนหัวก็พร้อมจะฉกกัด หากข้าศึกเข้าตีส่วนกลาง ทั้งหัวและหางจะรุมรุกจู่โจม แลการตั้งค่ายกลพยุหะชนิดนี้คัมภีร์พิชัยยุทธระบุว่า หากตั้งในทำเลอันเป็นชัยภูมิหลังอิงภูเขา หน้ายันทุ่งราบแล้ว ก็จะก่อเป็นมรดกภูมิหรืออุกฤตภูมิอันยากแก่การที่ข้าศึกจะเข้าตี พึงหลีกเลี่ยงเสีย

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุการตั้งค่ายของทหารวุกก็ว่า แลเห็นค่ายรายกันไปเป็นทงที่เหมือนอสริษ มีศิระแลหางคอยกวัดมัดรัดคน จึงว่าแสหัวป่าว่าไว้ก็สมคำ เตงงายคนนี้ความคิดดีนักพิเคราะห์ดูเห็นประหนึ่งคล้ายคลึงท่านมหาอุปราชอาจารย์ของเรา ซึ่งเราจะหักโหมเข้าไปไม่ได้ เห็นจะเสียที

เกียงจายพิเคราะห์ดูก็รู้ว่าแม้ค่ายทั้งปวงจะมีได้ปักธงชัยสำหรับแม่ทัพ แต่ลักษณะการตั้งค่ายจะนิยมบ่งบอกในตัวว่าเป็นแม่ทัพยอมต้องอยู่กับในค่ายใดค่ายหนึ่งเป็นแน่แท้

เกียงจายพิเคราะห์ดังนั้นแล้วจึงพาทหารกลับไปกองทัพ แล้วสั่งทหารให้ตั้งค่ายอยู่ในซอกเขาใกล้ปากทางออกตำบลเขากีสาน

พอคาลงเกียงจายจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่า กองทัพวุกก็ยกมาตั้งค่ายมั่นอยู่ในทุ่งราบข้างเขากีสาน ด้านหลังอิงภูเขา ด้านหน้าเป็นทุ่งราบ ตั้งกระบวนเป็นค่ายกลพยุหะนาบาศก์ในชัยภูมิที่ได้เปรียบ แต่กองทัพเราตั้งอยู่ในซอกเขา เคลื่อนไหวรุกรับไม่สะดวกทันที่ ดังนั้นจะรุกเข้าตีค่ายวุกก็จะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็พากันนิ่ง เกียงอุยจึงกล่าวสลับไปว่า เมื่อข้าศึกคิดตั้งรับในชัยภูมิที่ได้เปรียบดังนี้เราก็จะเสี่ยงจุดแข็งของข้าศึกไปตีเอาจุดอ่อนให้ได้ก่อน ข้าพเจ้าคิดกลอุบายจะลวงล่อกองทัพของเตงกายไว้ที่ตำบลเขากิสาน แล้วจะยกไปตีเมืองลำอันให้ได้ก่อน หากได้เมืองลำอันแล้วก็จะทำการสลับไปโดยสะดวก

กล่าวแล้วเกียงอุยจึงตั้งให้เปาเซาคุมทหารสองหมื่นรักษาค่ายในซอกเขาใกล้ปากทางออกเขากิสาน กำหนดอุบายให้จัดทหารเป็นห้ากอง กองละห้าร้อย ทำหน้าที่ลาดตระเวนทุกวัน แต่ละวันให้ผลัดกันใช้ธงสีเขียว ขาว เหลือง แดง ดำ สลับกันไป และให้แต่งตัวในแต่ละวันให้แตกต่างกันเพื่อลวงข้าศึกให้เห็นว่ามีทหารเพิ่มเติมเป็นจำนวนมาก ตัวเกียงอุยจะคุมทหารที่เหลือทั้งหมดยกไปตีเมืองลำอัน

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย เกียงอุยจึงกำชับเปาเซาว่าให้ท่านทำการตามอุบายนี้ ลวงเตงกายให้หลงตั้งรับอยู่ที่ตำบลเขากิสาน ท่านก็จะมีชัยชนะอันมาก เปาเซารับคำของท่านแม่ทัพอย่าได้วิตกเลย ข้าพเจ้าจะทำตามแผนการอุบายจงทุกประการ

ครั้นค่ำลงเกียงอุยจึงคุมทหารที่เหลือยกขึ้นไปในซอกเขาแล้วออกทางแยกยกตรงไปเมืองลำอัน

ฝ่ายเตงกายครั้งนี้ได้รับทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่า กองทัพเมืองเสฉวนยกมาใกล้ปากทางออกตำบลเขากิสานแล้วตั้งค่ายมั่นอยู่ในซอกเขา จึงสั่งทหารให้เตรียมพร้อมที่จะรับมือกับการโจมตี แต่หลังจากเวลาผ่านไปสองสามวันเหตุการณ์ยังเงียบสงบ ไม่มีทีท่าว่ากองทัพเมืองเสฉวนจะยกมาโจมตีก็หลากใจ จึงได้สวนข้อมูลข่าวคราวความเคลื่อนไหวของข้าศึกจากหน่วยสอดแนมอย่างละเอียด

พอได้ทราบว่าเป็นแต่ละวันทหารเมืองเสฉวนยังคงสงบนิ่งอยู่ในค่าย มีแต่หน่วยลาดตระเวนออกมาลาดตระเวนวันละห้าเวลา แต่ละวันใช้ธงต่างสี แต่งตัวต่างแบบ แต่งกายก็ยิ่งสงสัย รีบขี่ม้าพาทหารคนสนิทขึ้นไปบนเนินเขา มองลงมาเบื้องล่างเห็นข้างในค่ายของทหารเมืองเสฉวนเงียบสงบ และทหารซึ่งลาดตระเวนนั้นพอลาดตระเวนเสร็จแล้วก็พากันกลับเข้าไปในค่าย อีกครู่หนึ่งก็มีอีกกองหนึ่งออกมาทำหน้าที่ลาดตระเวนต่อ

เตงกายเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบกล่าวกับด้านท้ายว่าพวกเราหวุดหวิดจะหลงกลเกียงอุยแล้ว

ด้านท้ายได้ยินดังนั้นก็ประหลาดใจ จึงถามว่าไฉนท่านจึงว่าจะหลงกลเกียงอุยเล่า

เตงกายจึงว่า สภาพการณ์ที่เป็นอยู่นี้ข้าพเจ้าคะเนว่าขณะนี้ทหารเมืองเสฉวนที่อยู่ในซอกเขามีเพียงจำนวนน้อย จึงแสร้งลวงว่ามีจำนวนมาก แต่กลับถอนกำลังมากยกไปทำการอีกด้านหนึ่ง ข้าพเจ้าคาดหมายว่าเกียงอุยจะคุมกองทัพใหญ่ยกไปตีเมืองลำอัน และเมืองข้างเคียง ครั้นได้หัวเมืองทั้งปวงแล้วก็จะบีบล้อมชัยภูมิตามลเขากิสานไว้อย่างแน่นหนา เหมือนกับเมื่อครั้งที่ขงเบ้งทำสงครามกับสุมาอี้และโจจิ้น จนกระทั่งโจจิ้นและสุมาอี้ต้องถอยทัพกลับไปตั้งอยู่อีกฟากฝั่งหนึ่งของแม่น้ำอุยโห หากเกียงอุยทำการได้สำเร็จจะทำให้กองทัพเราไม่อาจตั้งอยู่ที่ตำบลเขากิสานได้ต่อไป จะต้องถอยกลับข้ามฟากแม่น้ำหรือไม่ก็ต้องถอยไปสู่เมืองเตียงอันหรือเมืองลกเอียงในที่สุด เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่าหวุดหวิดจะต้องกลของเกียงอุย

ด้านท้ายได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ รีบกล่าวว่าเมื่อเป็นดังนี้จะคิดอ่านประการใด

เตงกายจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะคิดอ่านเอาชัยชนะเกียงอุยให้จงได้ และเมื่อทหารเมืองเสฉวนที่อยู่ในซอกเขาเหลืออยู่แต่เบาบาง จึงให้ท่านคุมทหารไปตีเอาค่ายทหารเมืองเสฉวนในซอกเขาให้จงได้ ตัดหนทางที่เกียงอุยจะรุดหน้าเข้ามาในแดนเราในวันหน้า จากนั้นจึงให้ยกทหารไปสกัดเส้นทางของเกียงอุยมิให้ถอยทัพกลับเมืองฮันตั้ง ตัวข้าพเจ้าจะยกกองทัพไปช่วยเมืองลำอันเอง

ด้านท้ายจึงถามว่าเมื่อข้าพเจ้ายกไปสกัดอยู่ที่ต้นทางถอยของเกียงอุยแล้วจะประสานการรบกับกองทัพของท่านประการใด

เตงกายจึงว่า เมื่อข้าพเจ้ายกกองทัพไปถึงเมืองลำอัน จะช่วงชิงเอาที่มั่นที่ภูเขาบูเสี่ยงสันให้ได้ก่อนที่กองทัพเกียงอุยจะไปถึง และจะสกัดขัดขวางมิให้เกียงอุยตั้งค่ายที่บริเวณภูเขาบูเสี่ยงสัน บีบบังคับเกียงอุยให้นำทหารล่าถอยเข้าไปในซอกเขา ข้าพเจ้าจะแต่งทหารเป็นสองกองไปชุมนุมอยู่ในป่าสองข้างซอกเขาที่ตำบลตวนโกะ ครั้นเกียงอุยพาทหารถอยไปทางนั้นก็จะตีกระหนาบพร้อมกันเป็นสามทาง เห็นเกียงอุยจะพาทหารที่หนีตายถอยกลับเข้าเมืองฮันตั้ง และจะต้องผ่านต้นทางซึ่งท่านชุมกำลังอยู่ ให้ท่านคุมทหารเข้าตีอย่าให้ทันรู้ตัว เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**ช่วงชิงกระทำก่อน (ตอนที่617)**

เกียงอุยยกกองทัพไปใกล้ปากทางออกเขากิสาน เห็นกองทัพแดงยาดั่งค่ายเป็นกลพยุหะขนาดบาศก์ไม่อาจเข้าตีได้ จึงแบ่งทหารส่วนน้อยหลอกล่อให้แดงยาดหลงอยู่กับที่ แล้วพากองทัพใหญ่จะยกไปตีเมืองลำอัน ครั้นแดงยาดเห็นทหารเสฉวนไม่ยกเข้าตีก็แจ้งในอุบายของเกียงอุย จึงวางแผนเผด็จศึกอย่างลึกลับซึ่ง

ทั้งสองฝ่ายต่างรู้เท่าทันกันและกัน ดังนั้นความได้เปรียบเสียเปรียบจึงขึ้นอยู่กับความกระฉ่างแจ่งในภูมิภาค และการช่วงชิงเป็นฝ่ายกระทำก่อนเป็นสำคัญ เแดงยาดนั้นชานาญภูมิประเทศ จึงช่วงชิงเป็นฝ่ายกระทำและลงมือเป็นฝ่ายกระทำก่อน จึงมีสถานะเป็นฝ่ายรุกและเป็นฝ่ายกระทำอย่างต่อเนื่อง

ด้านท่ายไต้ยืนแผนการของแดงยาดกระฉ่างแจ่งแสดงผลบั้นปลายของสงครามอย่างชัดเจนก็ตกตะลึง กล่าวว่าย่าพเจ้ารับราชการอยู่ในภาคตะวันตกรวมสามสิบปีแล้ว ยังไม่รู้แจ่งในภูมิภาคเหมือนกับที่ท่านไต้ระบุในแผนการครั้งนี้เลย ตัวท่านกระฉ่างในภูมิภาคประเทศทั้งปวงประจวบดั่งนิ้วในฝ่ามือเป็นที่อัศจรรย์ แลยังมีสติปัญญาในการบัญชาทหารเสมอด้วยเทพยดา ดั่งนี้แล้วจะเกรงกลัวอันใดกับทหารเมืองเสฉวน

ครั้นกลับลงมาจากเนินเขาเข้าไปในค่ายแล้ว เแดงยาดจึงจัดทหารห้าหมื่นให้ด้านท่ายและคุมกองทัพที่เหลือรีบรุดเดินทางไปยังเมืองลำอัน เแดงยาดเดินทางทั้งวันทั้งคืนด้วยอัตราความเร็วสองสามเท่าตัว และเร่งให้ทหารสอดแนมติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของกองทัพเกียงอุยอย่างใกล้ชิด

กองทัพของแดงยาดเดินทางตามเส้นทางลัดด้วยความชานาญภูมิประเทศและเข้ายึดเขามุเสียงสันก่อนที่กองทัพเกียงอุยจะไปถึง เแดงยาดให้ทหารตั้งค่ายไว้ในป่า หลังอิงภูเขา หน้ายื่นทุ่งราบตามดาราพิชัยสงครามด้วยความใจเย็น เพราะได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าอย่างรวดเร็วอีกหนึ่งวันกองทัพเกียงอุยจึงจะยกมาถึง

แดงยาดได้ทราบว่าย่าพยังไม่ถึงก็มีความยินดี เรียกแดงตั้งผู้บุตรและสุเมาซึ่งเป็นนายทหารรองเข้ามาหาแล้วกระซิบสั่งการว่า ให้พวกเจ้าทั้งสองคนคุมทหารคนละ ห้าพันยกไปตั้งในซอกเขาซึ่งเป็นเส้นทางไปเขากิสาน ณ ตำบลตวนโกะ เมื่อยกไปถึงให้กำชับทหารทั้งปวงอย่าได้ปีกรงทิว หรือกระทำ шумเสียงสำเนียงใด ๆ ให้ шумสงบเรียบไว้ทุกเมื่อ และให้แต่งหน่วยลาดตระเวนคอยสอดแนมอย่าได้ประมาท เมื่อเกียงอุยพาทหารถอยไปถึงจุดชุมก็ให้รุมกันตีกระหนาบจงพร้อมกัน อย่าให้ทันได้ตั้งตัว

แดงตั้งและสุเมารับคำสั่งของแดงยาดแล้วค่านับลาออกไปจัดแจงทหาร และรีบยกไปตามแผนการที่แดงยาดกำหนด

ฝ่ายเกียงอุยคุมกองทัพใหญ่ยกมาจากปากทางเขากิสานตามเส้นทางที่จะไปเมืองลำอัน ครั้นยกมาใกล้เขามุเสียงสันจึงกล่าวกับแฮหัวป๋าว่าภูมิประเทศเขามุเสียงสันนี้มีลักษณะประหลาด คล้ายกับเกาะแก่งปากแม่น้ำใหญ่ หากผ่านเขามุเสียงสันไปแล้วก็จะเข้าตีเมืองลำอันได้โดยสะดวก

แฮหัวป๋าไต้ยืนดั่งนั้นก็พยักหน้า เกียงอุยจึงกล่าวสลับไปว่าชัยภูมิเขามุเสียงสันชอบกลนัก ครึ่งแต่ว่าแดงยาดมีสติปัญญา ถ้าหากให้ทหารมาตั้งชุมสัถ์อยู่ที่เขามุเสียงสันนี้แล้ว เราก็จะทำการขัดสน แต่ครั้งนี้โชคดีที่แดงยาดตั้งค่ายอยู่ตำบลเขากิสาน ป่านจะนี่คงจะหลงเฝ้าอยู่ที่ปากทาง กล่าวแล้วเกียงอุยก็หัวเราะ

ยังไม่ทันสิ้นเสียงหัวเราะของเกียงอุย พลันเสียงประทัดก็ดั่งขึ้น แล้วเสียงม้าล่อฆ้องกลองและเสียงโห่ร้องทหารก็ดั่งสนั่น ทหารรุกรักก็ถืองทิวปลิวไสวยกออกมาจากป่าข้างเนินเขาเป็นอันมาก ภายในผืนธงใหญ่ประจำตัวนายทัพมีอักษรจารึกชื่อแดงยาดปลิวไสวรวดเร็วออกมาจากป่าหน้าเนินเขา เกียงอุยเห็นดั่งนั้นก็ตกใจ

ในพลันนั้นทหารรุกรักได้ยกพันออกจากแนวป่า รุกเข้าจู่โจมกองหน้าของเกียงอุยซึ่งกำลังตกตะลึงพรึงเพริดอย่างดูเตือดรวดเร็ว ทหารจิกก็พากันตกใจแตกตื่นถอยร่นไม่เป็นขบวน จนกระทบกับกองทัพหลวงของเกียงอุย

เกียงอุยตั้งสติมั่นแล้วจึงเร่งทหารในกองทัพหลวงให้หนุนเนื่องขึ้นไปช่วยกองหน้า ทหารรุกรักเห็นกองทัพหลวงของจิกก็ยกหนุนมาจึงพากันล่าถอยเข้าไปในป่า

เกียงอุยเห็นได้ทีจึงพาทหารไล่ตามตี ครั้นเข้าไปใกล้เขตแนวป่าเห็นค่ายทหารรุกรักตั้งรายเรียงอยู่ในป่าเป็นอันมาก ทันใดนั้นทหารรุกรักได้ระดมยิงเกาทัณฑ์ออกมาจากแนวป่าดงหาฝน

เกียงอุยเห็นทหารจะรุกฝ่าเข้าไปในป่าไม่ได้จึงสั่งให้ทหารถอยออกมาจนกระทั่งถึงแม่น้ำ แล้วให้ทหารไป ร้องดาทำท่ายองงายให้ยกออกมารบกันที่ทุ่งราบ แต่ไม่มีเสียงขานรับใดๆ ออกมาจากราวป่า

เกียงอุยให้ทหารร้องทำอยู่จนเวลาเย็น เห็นทหารรุกก็จะไม่ยกออกมารบแน่แล้ว จึงให้ทหารตัดไม้และ ขนก่อนศิลาเตรียมจะตั้งค่ายประจันหน้ากับกองทัพของวุยก๊ก

ในขณะที่ทหารเกียงอุยกำลังสาละวนจะตั้งค่ายนั้น เสียงประทัดสัญญาณก็ดังสนั่นหวั่นไหวจากในราวป่า อีกครั้งหนึ่ง ทหารวุยก๊กเป็นอันมากพากันยกออกมาจากป่ารุกเข้าโจมตีทหารจ๊กก๊ก

ทหารของเกียงอุยไม่ทันระวังตัว จึงถูกทหารวุยก๊กจู่โจมเข้าฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พากัน แยกตื่นถอยร่นไม่สามารถตั้งค่ายได้ เกียงอุยเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้ล่าถอยไปตามเส้นทางเดิมที่ยกมา จนเที่ยงวันรุ่งขึ้นเห็นข้าศึกไม่ได้ติดตามมาแล้ว เกียงอุยจึงสั่งทหารให้ตัดไม้เตรียมจะตั้งค่าย

ทหารจ๊กก๊กตัดไม้อยู่จนถึงเวลาค่ำ ได้ไม้มากพอแล้วจึงเตรียมที่จะปักค่าย แต่ด้วยความทิวโหยจึงหุงหา อาหารเตรียมการว่ากินข้าวเสร็จแล้วจะปักค่ายต่อไป พอเวลายามเศษทหารจ๊กก๊กยังไม่ทันปักค่ายก็ได้ยิน เสียงโห่ร้องดังขึ้นจากทุกทิศทาง บรรดากองไม้ซึ่งเตรียมจะตั้งค่ายได้ถูกเพลิงเผาไหม้จนหมดสิ้น และ ทหารวุยก๊กได้ยกออกมาจากป่าพร้อมกัน

เกียงอุยเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบพาทหารถอยหนีเข้าไปในซอกเขาเป็นระยะทางสองร้อยเส้น เห็นข้าศึกไม่ ติดตามมาแล้ว เกียงอุยจึงปรึกษากับแฮหัวป้าว่าเดงงายนี่สติปัญญาหลักแหลมลึกซึ้งนัก เราจะทำการ ประการใดก็รู้ล่วงหน้าป้องกันไว้ทุกประการ ซึ่งจะยกไปตีเมืองลำอันเห็นจะขัดสนเพราะเดงงายได้ยกทหาร มาสกัดป้องกันเอาไว้แล้ว ขอบที่จะยกไปตีเมืองเซียงเท่งก่อน แลเมืองเซียงเท่งนี้เป็นแหล่งเสบียงอาหาร หล่อเลี้ยงเมืองลำอัน หากได้เมืองเซียงเท่งแล้วก็จะตีเมืองลำอันด้วย เมื่อครั้งที่มหาอุปราชอาจารย์เรามี ชีวิตอยู่ได้คิดอ่านอุบายแยบยลยึดสามหัวเมืองไว้ในเวลาพร้อมๆ กัน แต่ครั้งนี้แตกต่างจากครั้งก่อน ถึง กระนั้นหากได้เมืองเซียงเท่งแล้วก็จะได้ผลเป็นอย่างไรก็ตาม

เกียงอุยกล่าวกับแฮหัวป้าสืบไปว่า ให้ท่านคุมทหารตั้งค่ายอยู่ในซอกเขา หลอกล่อให้เดงงายพะงัวพะวัง อยู่ที่เขามูเสียดสัน ตัวข้าพเจ้าจะยกกองทัพไปตีเมืองเซียงเท่ง เมื่อได้เมืองเซียงเท่งแล้วข้าพเจ้าจะยก ทหารล้อมไปตีเมืองลำอัน จากนั้นจึงยกทหารมาตีกระหนาบกองทัพเดงงายพร้อมกันเห็นจะได้ชัยชนะเป็น มั่นคง

แฮหัวป้าได้ฟังแผนการของเกียงอุยก็เห็นด้วย จึงกล่าวว่าท่านจงเร่งทำการตามแผนนี้เถิด ข้าพเจ้าจะคุม ทหารหลอกล่อเดงงายไว้ที่นี้เอง เมื่อท่านจะยกมาตีกองทัพของเดงงายก็ให้ม้าเร็วแจ้งข่าวให้ข้าพเจ้า ทราบล่วงหน้า

พอค่ำลงเกียงอุยจึงคุมทหารแยกเดินทางจะไปยังเมืองเซียงเท่ง เร่งให้เดินทัพตลอดทั้งคืน จนรุ่งสางก็ เข้าเขตซอกเขาแห่งหนึ่งเป็นทางแคบและมีป่ารกทึบอยู่สองข้างทั้งซ้ายขวา เจียบส่งดั่งเวง ไม่ได้ยิน เสียงนกกาตามปกติ ดูเป็นที่คับขันขมขม กลเกียงอุยจึงถามทหารผู้นำทางว่าตำบลนี้มีชื่อใด

ทหารมัคคุเทศก์จึงรายงานว่า บริเวณตำบลนี้เป็นรอยต่อกับซอกเขาที่จะไปยังเขากิสาน มีช่องว่างระหว่าง หุบเขาทำให้เทือกเขาขาดตอน จึงเรียกชื่อตามสภาพภูมิประเทศว่าเขาขาดหรือเขาตวนโกะ

เกียงอุยได้ฟังชื่อภูมิประเทศว่าเป็นเทือกเขาขาด สอดคล้องกับสภาพที่ตัดขาดเส้นทางอันจะไปยังตำบล เขากิสาน และมีลักษณะภูมิประเทศเป็นอกฤดูภูมิก็ตกใจ จึงว่า เขาอันนี้เป็นที่คับขัน ชื่อเสียงก็ร้ายอยู่ หากตี ไม่ ถ้าข้าศึกมาสกัดอยู่ทางที่จะกลับไป เราจะมิขัดสนหรือ

เกียงอุยปรารถนาอย่างลึกลับดังนั้นก็อึ้งตะลึงขิงอยู่ พอตีหน่วยสอดแนมได้เข้ามาเข้าไปใกล้แล้วรายงาน ว่า ได้เห็นฝูงคนหลบซ่อนในป่าข้างทางซ้ายขวา เห็นประหลาดนัก

เกียงอุยและทหารอยู่ในช่องแคบ มีป่ารกทึบทั้งสองด้าน มองไม่เห็นสภาพการณ์ที่ลึกเข้าไปในป่าใกล้เชิง เขา แต่พอได้ฟังรายงานก็กริ่งว่าข้าศึกซุ่มกำลังจะยกเข้าตี จึงออกคำสั่งให้ถอยทัพ

ยังไม่ทันจะสิ้นเสียงของเกียงอุย เสียงประทัดก็ดังขึ้นจากราวป่า ทหารวุยก๊กเป็น อันมากยกจู่โจมออกมา พร้อมกัน สกัดเส้นทางที่จะถอยไปทางเขากิสานจนหมดสิ้น ทหารจ๊กก๊กตกใจแตกตื่นคุมกันไม่ติด จึงถูก ทหารวุยก๊กฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

เกียงอุยเห็นดังนั้นก็ตกใจ สั่งทหารให้ตีฝ่าไปทางด้านตรงกันข้าม ตัวเกียงอุยคุมทหารคุ้มกันอยู่ด้านหลัง รบพลาถอยพลาถอยอยู่พักใหญ่ก็ถึงทางแยกชอกเขา ได้ยินเสียงทหารอีกกองหนึ่งโห่ร้องยกมาตามทาง แยกนั้น ปรากฏเป็นกองทัพของเตงงายตีกระหนาบเข้ามา

เกียงอุยเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้รีบล่าถอยไปโดยเร็ว เกียงอุยคุมทหารซึ่งมีฝีมือคอยคุ้มกันสกัดอยู่ ด้านหลัง และเนื่องจากเป็นเส้นทางแคบ แม้กกองทัพเตงงายจะยกมาเป็นอันมากแต่ก็ถูกภูมิประเทศจำกัด ไม่อาจใช้กำลังมากให้เป็นประโยชน์ได้ ดังนั้นฝ่ายหนึ่งรุก ฝ่ายหนึ่งถอยจึงเป็นไปอย่างทุลักทุเล

ฝ่ายแสบหัวป่าตั้งค่ายคุมเชิงกองทัพเตงงายอยู่ในชอกเขา วันหนึ่งได้รับรายงานจากหน่วยลาดตระเวนว่า กองทัพของเตงงายได้ลอบยกออกจากค่ายติดตามเกียงอุยไป

แสบหัวป่าได้ทราบรายงานก็ตกใจ เกรงว่าเกียงอุยจะต้องกลเสียที่ข้าศึก จึงคุมทหารยกออกจากชอกเขา ติดตามกองทัพเตงงายไป

ในขณะที่เตงงายกำลังคุมทหารไล่ตามตีเกียงอุยอยู่ในชอกเขานั้น พลันได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารตั้งขึ้น ด้านหลัง เหลียวกลับไปดูเห็นเป็นทหารจ๊กก๊กตีกระหนาบมาทางด้านหลังก็สำคัญว่าเกียงอุยซุ่มทหารไว้ จึงตีฝ่าพาทหารออกไปทางชอกเขาน้อยอีกด้านหนึ่ง

เกียงอุยได้ยินเสียงการต่อสู้เกิดขึ้นด้านหลังและได้รับรายงานว่าเป็นกองทัพของ แสบหัวป่ายกหนุนตามมา ช่วยก็ตีใจ สั่งทหารให้กลับหลังเป็นหน้าเข้าตีกระหนาบกองทัพของเตงงาย ครั้นเห็นเตงงายพาทหารหลบ ออกไปทางชอกเขาแล้ว เกียงอุยจึงเข้าไปหาแสบหัวป่า แล้วปรึกษากันว่าเตงงายเพิ่งจะพาทหารไปตาม ทางแยก ชอบที่เราจะรีบยกไปที่ตำบลเขากีสาน ตีค่ายของเตงงายที่ตำบลเขากีสานนั้นเห็นจะได้โดยง่าย

แสบหัวป่าจึงว่า ข้าพเจ้าเพิ่งได้รับรายงานก่อนจะยกมานี้ว่าหลังจากท่านและข้าพเจ้ายกออกมาจากตำบล เขากีสานแล้ว ด้านท้ายได้คุมทหารเข้าตีค่ายที่ชอกเขาทางออกเขากีสาน เปาเชา นายทหารซึ่งรักษาค่าย ตายในทีรบ ทหารที่เหลือแตกหนีกลับคืนเมืองฮันตั้งหมดสิ้นแล้ว

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็เสียใจ เพราะกองหน้าซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลเขากีสานก็แตกหนี ทหารที่เหลืออยู่ก็ไม่ พอเพียงพอที่จะรุดหน้าไปได้ จึงจำใจสั่งให้ล่าทัพจะถอยกลับไปเมืองฮันตั้ง

ครั้นกองทัพเกียงอุยล่าถอยไปไกลจะเข้าเขตแดนเมืองฮันตั้ง ก็ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องตั้งมาจากด้านหลัง เห็นเป็นกองทัพของเตงงายไล่ตามมา เกียงอุยเห็นดังนั้นจึงเร่งทหารให้รีบล่าถอย แต่เกียงอุยนั้นคุมทหาร ซึ่งมีฝีมือรบพุ่งป้องกันอยู่ด้านหลัง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เคล็ดวิธีสร้างความสำเร็จ (ตอนที่ 618)

เตงงายอาศัยความชำนาญภูมิประเทศช่วงชิงเป็นฝ่ายกระทำและลงมือกระทำก่อนอย่างต่อเนื่อง ทำให้ เกียงอุยไม่สามารถบรรลุเป้าหมายในการรุกได้ และต้องล่าถอยอย่างเป็นขั้นตอน แม้กระทั่งจะล่าถอยเข้า แดนเมืองฮันตั้งแล้วยังคงถูกกองทัพ เตงงายยกไล่ตามตี

ฝ่ายด้านท้ายครั้นตีค่ายของเปาเซาที่ชอกเขาปากทางออกเขากีสานแตกแล้ว ได้ไล่ตามตีทหารที่เหลือมา ตลอดทาง เห็นป่าข้างชอกเขาใกล้ชายแดนเจียงบ่วงเวงแคบทึบ จึงพา ทหารเข้าตั้งซุ่มอยู่ในป่าตาม แผนการที่เตงงายกำหนด และให้ทหารลาดตระเวนคอยฟังข่าวคราวของกองทัพเกียงอุย

อยู่มาวันหนึ่งหน่วยลาดตระเวนของด้านท้ายได้ทราบข่าวจากทหารเดินสารของเตงงายว่าเกียงอุยกำลัง ถอยทัพมาตามเส้นทางนี้ตามแผนการทุกประการ จึงให้ด้านท้ายเตรียมกำลังทหารไว้ให้พร้อม เมื่อใดที่ได้ ยินเสียงสู้รบในชอกเขาก็ให้ยกทหารออกตีกระหนาบ

ด้านท้ายได้ทราบข่าวดังนั้นก็ตีใจ เตรียมการทั้งปวงพร้อมไว้คอยท่า พอได้ยินเสียงสู้รบตั้งขึ้นภายในหุบ เขาก็รู้ว่าเตงงายยกทหารไล่ตามตีเกียงอุย จึงคุมทหารออกจากจุดซุ่มสกัดทางถอยของกองทัพเกียงอุย แล้วตีกระหนาบกระทบขึ้นไป

กองทัพของเกียงอุยอยู่ท่ามกลางศึกกระหนาบทั้งหน้าหลัง จึงทำการต่อสู้แบบตะลุมบอนอย่างดูเดือด กองทัพพ่ายก๊กเป็นฝ่ายกระทำอย่างมีแผน ในขณะที่กองทัพจ๊กก๊กกำลังตกใจแตกตื่น จึงถูกทหารจ๊กก๊กฆ่า ฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เกียงอุยคุมทหารจ๊กก๊กจะตีฝ่าไปทางด้านเขากีสานก็ถูกทหารเตงงายตี

สกัดเข้ามา จนต้องพา ทหารกลับมาตีฝ่าจะออกไปทางด้านเมืองฮันตง ก็ถูกทหารของด้านท้ายตีกระทบเข้ามาอีก เกียงอุยพาทหารถอยกลับไปกลับมาอยู่ในหุบเขาเป็นเวลาช้านานจึงอ่อนล้าอดโรยลง

ฝ่ายเดียวหญิงนายทหารรองเมืองเสฉวน ซึ่งครั้งหนึ่งขงเบ้งเคยใช้ให้แต่งตัวเป็นกองทัพผีหลอกลวงกองทัพของสุมาอี้ หลังจากขงเบ้งตายแล้วได้รับแต่งตั้งมาเป็นเจ้าเมืองชายแดน ครั้นได้ทราบข่าวจากทหารของเปาเซาที่แตกหนีกลับไปทางเมืองฮันตงว่ากองทัพเกียงอุยเสียที่แก๋ซำศึก จึงคุมทหารยกสวนขึ้นมาช่วย

เดียวหญิงทหารมาถึงซอกเขาอันเป็นจุดประจัญบานก็ได้ทราบข่าวจากทหารเกียงอุย ซึ่งหนีเล็ดลอดออกไปได้ว่าเกียงอุยและทหารถูกกองทัพพวยก๊กล้อมไว้อย่างแน่นหนา จึงสั่งทหารให้จู่โจมกระหนาบหลังทหารของด้านท้ายขึ้นไป

ด้านท้ายกำลังฮึกเหิม คิดว่าศึกครั้งนี้จะกำจัดเกียงอุยได้สำเร็จ แต่พลันที่ได้ยินเสียงโกลาหลขึ้นทางด้านหลังก็ตกใจ เหลียวกลับไปมองเห็นเป็นกองทัพจ๊กก๊กอีกกองหนึ่งตีกระหนาบเข้ามาที่ตกใจ สภาพการณ์ที่ด้านท้ายเป็นฝ่ายตีกระหนาบกองทัพจ๊กก๊กกลับตกอยู่ในสภาพการณ์ใหม่ที่เป็นฝ่ายถูกตีกระหนาบเสียเอง ด้านท้ายเห็นทหารถูกฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายดลใจไม่ร่วง จึงออกคำสั่งให้ทหารทั้งปวงรีบตีฝ่าขึ้นมาทางทหารของเกียงอุย ทหารทั้งสองฝ่ายได้ประจัญบานในซอกเขาแคบๆ บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ในที่สุดด้านท้ายพาทหารหนีกลับไปสมทบกับกองทัพของเตงงายได้ เกียงอุยก็พา ทหารหนีกลับไปสมทบกับกองทัพของเดียวหญิงได้ แต่พอไปถึงก็เห็นเดียวหญิงถูกแทงด้วยทวนบาดเจ็บสาหัสหนัก เกียงอุยจึงเข้าไปช่วยประคองเดียวหญิงขึ้นมาแล้วกล่าวขอบคุณเดียวหญิงเป็นอันมาก

เดียวหญิงแม้อาการสาหัสแต่พอเห็นหน้าเกียงอุยก็ดีใจ กล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นหนี้บุญคุณมหาอุปราชจู้กั๊ดเหลียงเป็นอันมาก เห็นหน้าท่านก็เหมือนหนึ่งได้เห็นหน้ามหาอุปราช ข้าพเจ้านี้ลืมตัวไปว่าชราภาพแล้ว จึงขี้อ้อออกไปข้างหน้าทหาร ครั้นประมือกับนายทหารรองของพวยก๊กไม่กี่เพลงก็อ่อนกำลังลง จึงพลาดท่าเสียที่ต้องคมทวนของข้าศึก

เดียวหญิงกล่าวแล้วก็ร้องไห้ เอมือกุมที่ท้องน้อยแล้วพริ้มตาลง เลือดไหลออกจากปากและหน้าท้อง เดียวหญิงทนพิษบาดแผลไม่ไหวจึงขาดใจตายไปต่อหน้าต่อตา เกียงอุยเห็นดังนั้นก็เสียใจร้องไห้อาลัยรักเดียวหญิง

พระพุทธรูปนายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบเก้าพรรษา เดือนเก้า เกียงอุยพาทหารจ๊กก๊กที่เหลือพร้อมกับนำศพของเดียวหญิงลาถอยทัพพ้นจากเขตแดนพวยก๊กเข้าสู่แดนเมืองฮันตง สั่งการให้ตั้งการพิธิศพของเดียวหญิงอย่างสมเกียรติ และให้นำศพไปฝังไว้ที่สุสานวีรชนเมืองฮันตง

เกียงอุยรำลึกถึงคุณเดียวหญิงที่ช่วยชีวิตไว้อย่างทันท่วงที จึงให้ขุนบำเหน็จรางวัลแก่บุตรภรรยาครอบครัวของเดียวหญิงเป็นอันมาก

ครั้งจัดงานศพของเดียวหญิงเสร็จแล้ว เกียงอุยได้ยินคำเล่าขานว่าครอบครัวของทหารซึ่งเสียชีวิตในการสงครามได้พากันดำหนิดเตียนนินทาว่า เพราะเหตุที่เกียงอุยกระหายสงคราม ทำลายสันติภาพ จึงเป็นเหตุให้สามีต้องถึงแก่ความตาย ทำให้เมียต้องเป็นม่าย ทำให้บุตรต้องกำพร้า

เกียงอุยจึงเรียกประชุมขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงที่เมืองฮันตง ประราภว่าข้าพเจ้ายกกองทัพไปทำการครั้งนี้เสียที่แก๋ซำศึก ทำให้พี่น้องทหารหาญบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ครอบครัวข้างหลังต้องเดือดร้อนเป็นความผิดหนักหนา โทษข้าพเจ้ามีอยู่เป็นอันมาก จึงขอลงโทษตัวเองตามแบบอย่างของมหาอุปราชจู้กั๊ดเหลียง

ขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็พากันนิ่งอึ้ง เกียงอุยจึงให้แต่งฎีกาขึ้นไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยน ถวายรายงานให้ทรงทราบถึงความปราชัยในการสงครามครั้งนี้ และขอรับพระบรมราชโองการลดชั้นตำแหน่งลงสามชั้น เหลือเพียงอำนาจวาระราชการทหารเท่านั้น

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบฎีกาของเกียงอุยแล้วมิได้ตรัสประการใด

ฝ่ายเตงงายและด้านท้ายครั้งนี้ได้ชัยชนะแก่กองทัพจ๊กก๊กแล้วจึงได้จัดงานเลี้ยงโต๊ะฉลองชัยชนะและขุนบำเหน็จแก่ทหารทั้งปวงซึ่งมีความชอบเป็นอันมาก จากนั้นด้านท้ายจึงทำใบบอกรายงานความชอบของเตงงายส่งเข้าไปเมืองลกเอี๋ยง

สุมาเจียวได้ทราบความแล้วจึงนำความขึ้นกราบบังคมทูลพระเจ้าโจมอ ขอรับพระราชทานเลื่อนยศและตำแหน่งให้แก่เตงกาย พร้อมกับแต่งตั้งผู้บุตรและทหารซึ่งมีความชอบ พระเจ้าโจมอก็โปรดพระราชทานตามเสนาทุกประการ

พระพุทธศตวรรษกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบเก้าพรรษา ปลายเดือนยี่ อันเป็นปลายปี พระเจ้าโจมอเสวยราชย์ได้ครบสามปี ทรงแริว่าชื่อศักราชเดิมตั้งแต่ครั้งขึ้นครองราชย์ไม่ต้องสมพงศ์กับนามพระราชวงศ์ ทรงเกรงว่าราชวงศ์จะดับสูญ จึงให้โหรหลวงคิดนามศักราชใหม่ให้สอดคล้องเป็นมงคลแก่ภูมิท่าเลเมืองลกเอียงและนามแห่งพระราชวงศ์ เพื่อหวังให้ราชวงศ์ของพระเจ้าวุ้ยอ่องโจโจยั้งยืนสืบไป

ครั้นโหรหลวงคิดประดิษฐ์นามศักราชใหม่เป็นที่ต้องพระทัยแล้ว พระเจ้าโจมอจึงมีหมายประกาศพระบรมราชโองการให้เปลี่ยนศักราชใหม่ชื่อว่าศักราชกาลอ ซึ่งมีความหมายว่าศักราชแห่งสายธารอมตะ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความตอนนี้ว่า ครั้นนั้นพระเจ้าโจมอเสวยราชย์ได้สามปี (พ.ศ. 799) ชื่อเมืองแต่ก่อนนั้นชื่อว่าไกเจ็ง ครั้นนั้นให้แปลงใหม่ชื่อว่ากาลอ ซึ่งเป็นการเข้าใจและแปลความหมายผิดเพราะกรณีไม่ใช่เรื่องการเปลี่ยนชื่อเมือง แต่เป็นการเปลี่ยนชื่อศักราชประจำรัชกาล

ความคิดที่จะเปลี่ยนนามศักราช เปลี่ยนชื่อตัวหรือชื่อสกุลจากชื่อเดิมที่ตั้งไว้ไม่ว่าตั้งโดยผู้ใดตายหรือผู้ใดก็ดี ด้วยหวังว่าการเปลี่ยนชื่อจะทำให้เกิดความเป็นมงคลนั้น ช่างเป็นความโง่เขลาเบาปัญญาและมมงายโดยแท้ เพราะความเป็นมงคลหรืออัปมงคลไม่ได้อยู่ที่ชื่อแต่อยู่ที่การกระทำอันเป็นกรรมประจำตัว ซึ่งจะให้ผลตามกฎแห่งกรรมนั้น ทำกรรมอันเป็นมงคลย่อมได้ผลอันเป็นมงคล ทำกรรมอันเป็นอัปมงคลย่อมได้ผลที่เป็นอัปมงคลไม่มีวันที่จะหลีกเลี่ยงผิดเพี้ยนไปได้ แต่กระนั้นคนโง่หลงมมงายจำนวนมากก็ไม่ยอมเข้าใจและทำกรรมอันเป็นมงคล กลับไปอุดริเปลี่ยนชื่อด้วยถือว่าจะเป็นมงคล ช่างน่าสมเพชเวทนายิ่งนัก

พลันที่สถาปนาศักราชใหม่ ความหวังที่จะตั้งใจว่าจะเป็นมงคลก็มีได้เกิดขึ้น แต่ปัญหากลับก่อตัวขึ้นมาแทน เพราะสุมาเจียวได้ตั้งความระแวงแคลงใจพระเจ้าโจมอมาแต่ต้น จึงสำคัญว่าพระเจ้าโจมอเปลี่ยนศักราชใหม่ครั้งนี้เป็นพิธีการอาถรรพ์เพื่อจะทำลายตระกูลสุมาให้ดับสูญ แต่หาหลักฐานประการใดที่จะเอาผิดกับพระเจ้าโจมอไม่ได้ ดังนั้นในใจจึงขุนแค้นพระเจ้าโจมอมากขึ้นโดยลำดับแล้วกระทำการหยาบช้าตามอำเภอใจ มิได้ยำเกรงพระเจ้าโจมออีกต่อไป

วันดีคืนดีสุมาเจียวก็ให้บรรดาขุนนางพรรคพวกแต่งฎีกาขอให้พระเจ้าโจมอมีพระบรมราชโองการตั้งให้สุมาเจียวเป็นจอมพลผู้บัญชาการทหารและพลเรือนสูงสุด ซึ่งไม่มีปรากฏอยู่ในทำเนียบตำแหน่งขุนนางมาก่อน พระเจ้าโจมอก็ทรงโปรดเกล้าตั้งให้ตามขอ

เท่านั้นยังไม่พอ สุมาเจียวยามจะเข้ามาเฝ้าในท้องพระโรงก็จัดทหารองครักษ์ถึงสามพันคนสวมเกราะเหล็กพร้อมอาวุธครบมือแห่หน้าหลัง ในขณะที่เข้าประชุมในท้องพระโรงก็ให้ทหารองครักษ์ล้อมพระราชวังไว้อย่างแน่นหนา พระเจ้าโจมอทรงทราบความก็ตรัสว่าสุมาเจียวนี้ช่างจงรักภักดี ถวายอารักขาอย่างเต็มที่ จนรู้สึกว่ามีความปลอดภัยทุกวันนี้เวลา ทั้งเจ้านายก็บ้า ชี้อ่าก็บอดั่งนี้ จึงเกิดคำรำลืออย่างกว้างขวางถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในราชสำนัก

ขุนนางข้าราชการทั้งปวงเห็นสุมาเจียวกำเริบในอำนาจดังนั้นจึงพากันเกรงกลัวและยอมตามใจทุกสิ่งอย่างสุมาเจียวก็ยิ่งกำเริบ คบคุมอำนาจทั้งราชการฝ่ายทหาร พลเรือน ทั้งฝ่ายหน้า ฝ่ายในไว้ในอำนาจจนหมดสิ้น เรื่องราวต่างๆ ก็ตัดสินสั่งการตามอำเภอใจ ไม่กราบบังคมทูลให้ทรงทราบอีกต่อไป

บางวันพระเจ้าโจมอเสด็จออกจากราชการ พอลงมายังตามประเพณีเสร็จแล้วสุมาเจียวก็ประกาศว่าไม่มีข้อราชการสิ่งใด ให้เลิกประชุมได้ วันใดสุมาเจียวมีกิจธุระไม่สามารถเข้าประชุม ก็ให้ทหารองครักษ์มาประกาศในท้องพระโรงต่อหน้าพระเจ้าโจมอว่าวันนี้ห้องประชุม พระเจ้าโจมอก็มีได้ตรัสประการใด

สุมาเจียวได้ครองอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดจนพระเจ้าโจมอก็ไม่มีหมายใดๆ สุมาเจียวก็ยิ่งกำเริบใจคิดจะไ้ราชสมบัติ บางวันพอเสพสุราแล้วก็กล่าวกับคนทั้งหลายว่าพระเจ้าโจมอทุกวันนี้เหมือนเจรวัดไม้ ตั้งหลอกให้ผู้คนกราบไหว้บูชา ไม่มีคุณค่าใดในแผ่นดิน เอาแต่กินอยู่เสพสุขบนความทุกข์ของราษฎรเท่านั้น

ฝ่ายแก่งซึ่งเป็นบุตรของแก่ก๊วย และเป็นขุนนางในสังกัดของสุมาเจียว ได้รับความไว้วางใจจากสุมาเจียวมาตั้งแต่ครั้งรุ่นพ่อ เห็นปรากฏการณ์ทั้งปวงแล้วก็รู้ว่าเจ้านายใครได้ราชสมบัติ ก่อตั้งเศวตฉัตรเป็นพระราชวงศ์ใหม่ จึงหวังใคร่ได้ความชอบปากไว้แก่ตัว คิดว่าการทำความดีในโลกนี้สู้ทำความชอบไม่ได้ และความชอบทั้งหลายทั้งปวงนั้นไม่มีความชอบไหนเสมอด้วยการทำความชอบด้วยปาก ดังที่โบราณได้ว่าไว้ว่าปากเป็นเอก เลขเป็นโทฉะนั้น

คิดตั้งนั้นแล้วแกลงจึงเข้าไปหาสมาเจียวในทีโรฐานแล้วกล่าวว่า ท่านมียศศักดิ์สูงใหญ่ในทิศทั้งสี่ ราชสมบัติทั้งนี้เห็นจะอยู่ในมือท่าน ถ้าจะทำการบัดนี้เกรงคนทั้งปวงจะมีสมัคพร้อมใจกัน จำจะพึงระคาย คุ้นใจคนทั้งปวงก่อนจึงจะได้คิดการใหญ่สืบไป

สมาเจียวได้ยินคำแกลงผู้วางใจจึงเปิดเผยความในใจแบบตรงไปตรงมาว่า ข้าคิดอยู่นานแล้ว แต่ว่าหารู้ที่จะออกปากแก่ผู้ใดไม่ เจ้ารักเราคิดอ่านตั้งนี้เป็นความชอบหนักหนา

การสร้างความสำเร็จด้วยปากโดยไม่ต้องลงทุนลงแรงใดๆ ได้ปรากฏผลให้เห็นชัดเจนแล้วว่ามีความชอบยิ่งกว่าความชอบใดและยิ่งกว่าการทำความคิดทั้งปวงตั้งนี้แล

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกชิงอำนาจในยุยก๊ก (ตอนที่619)

พระพุทธศาสนากาลล่วงแล้วได้แปดร้อยพรรษา เดือนสาม ขึ้นปีใหม่ พระเจ้าโจมอโปรดเกล้าเปลี่ยน ศักราชประจำรัชกาลใหม่เป็นศักราชสายธารอมตะ เพื่อความยั่งยืนเป็นอมตะของพระราชวงศ์ แต่กลับเพิ่มความขัดแย้งขึ้นในราชสำนัก ทำให้สมาเจียวไม่พอใจและกำเริบแข็งข้อขึ้นในทุกทาง จนคิดอ่านจะชิงเอาราชสมบัติ

สมาเจียวเปิดเผยความในใจที่ต้องการชิงเอาราชสมบัติกับแกลงขุนนางผู้วางใจแล้ว จึงกล่าวว่าบรรดาหัวเมืองใกล้เคียงเมืองลกเอียงนั้น ล้วนแต่มีพรรคพวกของเราไปปกครองอยู่ทั้งสิ้น ที่ยังไม่วางใจก็เห็นแต่เมืองห้วยหล้าและหัวเมืองข้างเคียงเท่านั้น จำจะลองนำใจให้ประจักษ์ก่อนแล้วค่อยคิดการสืบไป จึงให้เจ้าไปฟังแบายคายเจ้าเมืองห้วยหล้าและหัวเมืองข้างเคียงดูสักครั้งหนึ่ง ทำทีเป็นว่าได้รับคำสั่งเราออกไปปฐมนำเห็นใจความชอบแก่ขุนนางและข้าทหารทั้งปวง แม้นได้ความประการใดแล้วให้รีบกลับมารายงาน

แกลงรับคำสั่งสมาเจียวแล้วคำนับลากลับไปจัดแจงข่าวของแล้วพาคนสนิทเดินทางไปเมืองห้วยหล้า

ฝ่ายจูกัดเอี้ยนชาวเมืองลำเอียงเป็นญาติกับจูกัดเอี้ยนลูกพี่ลูกน้องกับซ่งเบ้ง ได้เข้ามารับราชการเป็นขุนนางในแผ่นดินยุยก๊กช้านานแล้ว แต่ถูกราชสำนักยุยก๊กว่าจะอาศัยความเป็นญาติกับซ่งเบ้งเกื้อกูลข้อมูลข่าวสารแก่จูกัดเอี้ยน ดังนั้นตลอดชั่วเวลาที่ซ่งเบ้งยังมีชีวิตอยู่จูกัดเอี้ยนจึงมิได้รับการยกย่องจากราชสำนักยุยก๊ก แม้ทำการมีความดีความชอบก็ไม่ได้รับการปูนบำเหน็จ กลายเป็นขุนนางผู้มีฝีมือแต่ถูกดองตำแหน่งหน้าที่อยู่ที่เมืองหลงเสี้ยนเป็นเมืองชายแดน ครั้นซ่งเบ้งตายแล้วจึงได้รับการยกย่องความดีความชอบแต่หนหลัง และได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองห้วยหล้า

จูกัดเอี้ยนเป็นขุนนางที่มีน้ำใจจงรักภักดีต่อเจ้า ทำการสนองพระเดชพระคุณโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยลำบากกาย ขุนนางและราษฎรทั้งปวงได้รับความสุขถ้วนหน้ากัน เมื่อครั้งแผ่นดินพระเจ้าโจฮองจึงได้รับโปรดเกล้าตั้งให้เป็นเจ้าเมืองห้วยหล้าเพิ่มขึ้นอีกหัวเมืองหนึ่ง และได้รับการปูนบำเหน็จข่าวของเงินทองเป็นอันมาก ครั้นเปลี่ยนแผ่นดินเป็นรัชกาลพระเจ้าโจมอแล้วก็ได้ได้รับความไว้วางใจจากราชสำนักตั้งเดิม จูกัดเอี้ยนจึงยังมีน้ำใจจงรักภักดีต่อราชสำนักยุยก๊ก

ครั้นจูกัดเอี้ยนทราบข่าวแกลงเดินทางมาจากเมืองลกเอียงจึงต้อนรับขับสู้อย่างสมเกียรติของขุนนางจากเมืองหลวง แต่งโต๊ะดื่มสุราต้อนรับกันเป็นการใหญ่ จนจูกัดเอี้ยนเมามายด้วยแรงสุรา

แกลงเห็นเป็นที่จึงแสร้งกล่าวกับจูกัดเอี้ยนว่า ข้าพเจ้าอยู่ในเมืองหลวง ได้เห็นพฤติกรรมของพระเจ้าโจมอเอาแต่เสพสุข มิได้เหลียวแลอาณาประชาราษฎร ทั้งพระบรมวงศานุวงศ์ก็เอาแต่กินและนอน มิได้ทำประโยชน์อันใดแก่บ้านเมือง เป็นที่ขุนเคืองของขุนนางทั้งปวง ตลอดทางมาเมืองห้วยหล้าได้ยินเสียงราษฎรนิทนาทว่าพระเจ้าแผ่นดินทุกวันนี้โง่เขลาเบาปัญญาไม่มีความ แต่สมาเจียวผู้เป็นมหาอุปราชนั้นปรีชาสามารถ ทั้งตระกูลสุมาก็ได้บำรุงรักษาแผ่นดินต่อเนื่องมาถึงสามคนแล้ว ราษฎรทั้งปวงได้มีความสุข บ้านเมืองเจริญรุ่งเรืองเป็นอันมาก ควรที่จะได้รับการยกย่องขึ้นเป็นเจ้า ท่านจะเห็นเป็นประการใด

จูกัดเอี้ยนได้ยินดังนั้นก็โกรธ วางจอกสุราลงกับพื้นโต๊ะ ตวาดตาแกลงด้วยเสียงอันดังว่า ตัวท่านเป็นบุตรของแก่ก๊วย ทั้งพ่อและลูกได้กินข้าวแดงแกงร้อนของเจ้าเรา ชอบที่จะมีน้ำใจภักดี พลีชีวิตถวายเจ้า แต่ใจเนเล้าจึงมากแล้วความนิทนาทพระมหากษัตริย์ ยกย่องเชิดชูศัตรูแผ่นดินจะนี้ หากกล่าวความสืบไปเราก็จำจะตัดศีรษะท่านเสียเพื่ออุทิศคุณของพระเจ้าโจมอ

แกงงได้ยินดั่งนั้นก็ตกใจ แสร้งกล่าวขอภัยจุกัดเอียนว่าที่กล่าวมาทั้งนี้เป็นคำกล่าวของคนอื่น ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นด้วยเลย แต่น่าความมากกล่าวให้ท่านทราบเพราะเห็นว่าท่านเป็นขุนนางผู้รักดี จะได้ฟังความเห็นของท่านว่าจะคิดอ่านทำการประการใด

จุกัดเอียนกำลังเมาสุรา พอได้ยินคำแก้ตัวก็ค่อยตาม ด้วยสำคัญว่าฟังความผิด จึงกล่าวสลับไปว่า ถ้าอันตรายมาถึงเจ้าแผ่นดิน เราเป็นข้าราชการควรจะอาสาสนองพระเดชพระคุณจนสิ้นชีวิต

แกงงได้ฟังดั่งนั้นก็รู้เข้าใจรักดีของจุกัดเอียน จึงแสร้งชวนดื่มสุราอีกสองสามจอก แล้วขอลากลับไปที่พักรับรอง วันรุ่งขึ้นจึงอำลาจุกัดเอียนกลับไปเมืองลกเอียง รายงานความให้สุมาเจียวทราบทุกประการ

สุมาเจียวได้ฟังรายงานก็โกรธ กล่าวว่ไอ้จุกัดเอียนนี้เป็นพรรคพวกคนเมืองเสฉวน หามึน้ำใจรักดีต่อเรา ไม่ได้กินข้าวแดงแกงร้อนแผ่นดินเราแล้ว สึน้ำใจยังฝักใฝ่ด้วยชาวเมืองเสฉวนอีกเล่า จำจะกำจัดเสียมิให้เป็นเสียหนามสลับไป

แกงงจึงว่า จุกัดเอียนนี้เป็นคนน้ำใจโอบอ้อมอารี ตั้งใจในหน้าที่ราชการ จึงเป็นที่รักใคร่ของขุนนางแลราษฎรทั้งปวง หากละไวันวันไปจะมีสมัครพรรคพวกเพิ่มมากขึ้น ขอให้ท่านเร่งกำจัดจุกัดเอียนเสียเถิด

สุมาเจียวได้ฟังคำยัดยั้นก็เห็นด้วย จึงทำเป็นหมายรับสั่งให้ถอดจุกัดเอียนออกจากทุกตำแหน่งในราชการ และมีหนังสือสลับกำกับไปถึงงักหลิมเจ้าเมืองเองจิวอีกฉบับหนึ่งความว่า มหาอุปราชสุมาเจียวมีน้ำใจเอ็นดูต่อจุกัดเอียนที่มีความจงรักภักดีและมีความชอบในราชการ เห็นว่าจุกัดเอียนไม่ได้รับความเป็นธรรม ถูกถอดออกจากตำแหน่งโดยไม่มีความผิด จึงให้ไปแจ้งจุกัดเอียนให้รีบเข้ามาเมืองลกเอียง จะได้ตั้งให้มีตำแหน่งในสังกัดกรมของมหาอุปราช

ครั้นแต่งหนังสือแล้วจึงให้ขุนนางชั้นผู้น้อยในสำนักราชเลขาธิการเชิญหมายรับสั่งและหนังสือสลับถึงงักหลิมไปให้แกงักหลิมที่เมืองเองจิวเพื่อเอาไปมอบแก่จุกัดเอียน

เพ็ญขุนนางชั้นผู้น้อยนี้เป็นผู้น้อยก็แต่โดยตำแหน่ง แต่ยิ่งใหญ่ด้วยน้ำใจรักดีต่อพระมหาจักรีตรี พอได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ไปเมืองเองจิวก็นิสงสารจุกัดเอียนว่าจะถูกศัตรูราชสมบัติทำอันตราย จึงเดินทางตรงไปที่เมืองห้วยหล้าแล้วเอาหมายรับสั่งถอดจุกัดเอียนออกจากตำแหน่งให้แก่จุกัดเอียน และเล่าความข้างในราชสำนักให้จุกัดเอียนฟังทุกประการ

จุกัดเอียนฟังความตลอดแล้วรู้ว่าเหตุทั้งนี้เกิดจากการพ้องปากพูดจาในงานเลี้ยงต้อนรับแกงงก็โกรธสุมาเจียว กล่าวขึ้นโดยไม่รู้สึกตัวว่าไอ้ศัตรูราชสมบัติ คิดจะกำจัดตัวเราเป็นแน่แล้ว

กล่าวแล้วจุกัดเอียนจึงหันมาพูดกับขุนนางนั้นว่า เมื่อสุมาเจียวถอดเราออกจากตำแหน่งแล้วจะคิดอ่านประการใดสลับไป

ขุนนางผู้น้อยนั้นจึงบอกจุกัดเอียนว่า สุมาเจียวมีหนังสือสลับอีกฉบับหนึ่งให้งักหลิมเจ้าเมืองเองจิวสั่งให้ทำที่มาลวงท่านเข้าไปเมืองลกเอียงเพื่อจะสังหารท่านเสีย กล่าวแล้วก็เอาหนังสือสลับฉบับนั้นมอบให้แก่จุกัดเอียน

จุกัดเอียนทราบความดั่งนั้นก็ยิ่งโกรธ กระทั่งทำอย่างลึกลับแล้วกล่าวว่า ตัวกูก็เป็นชาติทหารผู้รักดีต่อแผ่นดิน ไมยินยอมให้ศัตรูแผ่นดินคิดอ่านทำร้ายแต่ฝ่ายเดียว จำจะทำการกำจัดศัตรูแผ่นดินถวายเป็นราชพลีให้ปรากฏชื่อลือชาไว้ในพงศาวดาร

พระพุทธศานายกाल่วงแล้วได้แปดร้อยพรรษา เดือนเจ็ด จุกัดเอียนตัดสินใจพลีชีพเพื่อปกป้องราชบัลลังก์ หวังกำจัดศัตรูแผ่นดิน จึงกรีธาทัพออกจากเมืองห้วยหล้ายกไปประชิดเมืองเองจิว เพื่อกำจัดงักหลิมเสียก่อน แล้วค่อยระดมกำลังจากหัวเมืองข้างเคียงยกไปตีเมืองลกเอียงกำจัดสุมาเจียวเสีย

จุกัดเอียนยกกองทัพเมืองห้วยหล้าเข้าประชิดกำแพงเมืองเองจิวแล้วร้องเรียกให้ข้างในเมืองเปิดประตูรับทหารข้างในเมืองไม่รู้ว่าจุกัดเอียนมาตีหรือมาร้าย แต่เกรงว่าเมื่อจุกัดเอียนนำกองทัพบามาเป็นจำนวนมาก หากเปิดประตูเมืองรับแล้วก็อาจเป็นอันตราย ครั้นจะต่อสู้ทำร้ายก็เกรงว่าเป็นการทำร้ายพวกเดียวกัน ดั่งนั้นข้างในเมืองเองจิวจึงได้แต่คุมเชิงรักษาเชิงเทินและกำแพงเมืองไว้อย่างกวดขันเท่านั้น

จุกัดเอียนเห็นข้างในเมืองไม่ปฏิเสธและไม่ตอบสนองใด ๆ ก็โกรธ สั่งทหารให้หักปิ่นกำแพงเมืองพร้อมกันทุกด้าน ทหารข้างในเมืองไม่คิดว่าพวกเดียวกันจะยกมาโจมตีจึงไม่ทันระวังตัว ครั้นถูกจู่โจมจึงพากัน

แตกตื่นตกใจ ทหารเมืองห้วยหล้าบุกขึ้นไปบนกำแพงเมืองได้แล้วไล่ฆ่าฟันทหารเมืองเองจิวบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พวกที่เหลือก็หลบหนีไปจนหมดสิ้น

ทหารเมืองห้วยหล้าเข้าเมืองเองจิวได้แล้วจึงเปิดประตูเมืองรับกองทัพ จุกัดเอียนเห็นดังนั้นจึงนำกองทัพเมืองห้วยหล้าบุกเข้าไปในเมือง เผาผลาญบ้านช่องและสถานที่ราชการเป็นจำนวนมาก และให้ทหารค้นหาตัวจุกัดเอียนแต่ไม่พบ

จุกัดเอียนนำทหารองครักษ์ไปที่จวนของเจ้าเมือง ค้นชั้นล่างโดยทั่วก็ไม่พบตัวจุกัดเอียน จึงพาทหารขึ้นไปบนชั้นสองของจวน เห็นห้องหนึ่งปิดประตูแน่นหนาน่าสงสัย จึงให้ทหารเรียกคนข้างในให้เปิดประตูแต่ไม่มีเสียงตอบรับ จุกัดเอียนจึงให้ทหารพังประตูเข้าไปเห็นจุกัดเอียนหลบอยู่ที่ด้านหลังฉาก จึงให้ทหารเข้าไปคุมตัวไว้ แล้วตัวจุกัดเอียนเป็นข้อหยาบข่าวว่าตัวท่านก็เป็นเชื้อสายขุนนางมาแต่ก่อน เหตุใจจึงคบคิดด้วยศัตรูราชสมบัติจะล้มล้างราชบัลลังก์ด้วยเล่า

จุกัดเอียนกล่าวจบคำก็ยั้งบันดาลโทษะ ชักกระบี่ออกมาฟันจุกัดเอียนตัวขาดสองท่อนถึงแก่ความตาย

จุกัดเอียนจัดแจงให้นายทหารซึ่งวางใจรักษาเมืองเองจิวแล้ว สั่งให้เกณฑ์ทหารจากเมืองเองจิว เมืองห้อยแข ไปชุมนุมพลพร้อมกันที่เมืองห้วยหล้า เตรียมการที่จะยกกองทัพไปตีเมืองลกเอียง

ครั้นสั่งจัดแจงกองทัพเสร็จแล้ว จุกัดเอียนจึงแต่งฎีกากว่าโทษสุมาเจียวว่าละเมิดกฎหมายเทียรบาล ใช้อำนาจตามอำเภอใจ ไม่ยำเกรงพระมหากษัตริย์ คิดอ่านชิงเอาราชสมบัติ ขอให้พระเจ้าโจมอดถอนสุมาเจียวออกจากทุกตำแหน่ง และสั่งทหารให้ถือฎีกาเข้าไปทูลเกล้าถวายแก่พระเจ้าโจมอด

ครั้นทหารถือฎีกาออกจากเมืองไปแล้ว จุกัดเอียนจึงตั้งให้งอกงขุนนางผู้ใหญ่เป็นทูตพาจุกัดเอียนผู้บุตรและถือหนังสือไปเมืองกังตั้ง ขอให้เมืองกังตั้งยกกองทัพขึ้นมาตีเมืองลกเอียงเป็นทัพกระหนาบ เสร็จศึกแล้วก็แบ่งแผ่นดินน่วยก๊กให้แก่เมืองกังตั้งครึ่งหนึ่ง และเพื่อเป็นหลักประกันในการปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา จะขอมอบจุกัดเอียนผู้บุตรไว้เป็นตัวประกัน

ทางฝ่ายเมืองกังตั้งหลังจากขุนจุนได้เป็นที่มหาอุปราชว่าราชการอยู่หลายปีก็ป่วยถึงแก่ความตาย ขุนหลิมผู้น้องจึงได้รับตำแหน่งแทนขุนจุนผู้พี่ แต่เนื่องจากขุนหลิมเป็นคนพูดจากระโชกโฮกฮาก จึงเป็นที่ขัดหูขัดตาของเตงอิม ลี้ และอ่องตันซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่

นานวันความขัดแย้งระหว่างมหาอุปราชกับสามขุนนางผู้ใหญ่ก็รุนแรงขึ้น ขุนหลิมจึงใช้ทหารไปจับตัวสามขุนนางให้เอาไปตัดศีรษะ สามขุนนางร้องขอชีวิตอย่างน่าเวทนา แต่ขุนหลิมไม่ฟังคำสั่งหารเตงอิม ลี้ และอ่องตันเสีย หลังจากนั้นแล้วก็ไม่มีการผู้ใดกล้าขัดแย้งขัดขวางกับขุนหลิมอีกต่อไป ขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้พากันเข้าเป็นพวกของขุนหลิมเป็นอันมาก อำนาจสิทธิขาดในราชการทั้งปวงจึงตกอยู่ในกำมือของขุนหลิมสิ้น

ขุนหลิมครองอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดแล้วก็ยังวางอำนาจบาทใหญ่ทำการตามอำเภอใจ แม้ว่าพระเจ้าขุนเหลียงจะมีสติปัญญารู้เท่าทัน แต่เนื่องจากทรงห่างเหินขุนนางและแม่ทัพนายกอง ประพฤติพระองค์โดดเดี่ยวอยู่บนหอค้อยางข้าง ไม่ไว้วางพระราชหฤทัยผู้ใดว่าจะมีน้ำใจรักดีด้วยความสุจริต จึงสู้เก็บความทุกข์ตรมระทมไว้แต่พระองค์เอง

ครั้งงอกงเดินทางไปถึงเมืองกังตั้งจึงเข้าไปพบขุนหลิม เมื่อได้ค่านับกันตามประเพณีแล้วงอกงจึงเล่าความให้ฟังว่าจุกัดเอียนเป็นญาติของขงเบ้ง ทำราชการอยู่กับแผ่นดินน่วยก๊ก บัดนี้สุมาเจียวคิดการกำเริบจะถอดพระเจ้าโจมอดออกจากตำแหน่งและจะเป็นฮ่องเต้เสียเอง จากนั้นจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนและเมืองกังตั้ง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

โอกาสที่ผ่านไปย่อมไม่หวนกลับ (ตอนที่620)

พระพุทธศาสนายุคาลล่วงแล้วได้แปดร้อยพรรษา เดือนสิบเอ็ด ทูตของจุกัดเอียนเดินทางไปเจรจาความเมืองกับขุนหลิมที่เมืองกังตั้ง ยุแหย่ขุนหลิมว่า สุมาเจียวคิดชิงเอาราชสมบัติ แล้วจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนและเมืองกังตั้ง จึง ชักชวนให้เมืองกังตั้งเข้าเป็นพันธมิตรกับจุกัดเอียน ยกกองทัพไปตีเมืองลกเอียงเสียก่อน

งอกลงได้แจ้งแก่ขุนหลิมว่า จุกัดเอียนเตรียมกองทัพจะยกไปตีเมืองลกเอียง แต่กำลังไม่เพียงพอ จึงขอให้เมืองกังตั้งส่งทหารไปช่วยรบ มั่นได้ช่วยชนะแล้วจะแบ่งแผ่นดินให้ครึ่งหนึ่ง จุกัดเอียนเกรงว่าท่านจะไม่เชื่อถือจึงส่งจุกัดเจ็งบุตรมาเป็นตัวประกัน

ขุนหลิมได้ฟังดังนั้นก็เห็นทางได้ประโยชน์ถึงสองสถาน สถานแรกเป็นการปิดกั้นโอกาสไม่ให้สุมาเจียวเถลิงอำนาจ แล้วยกกองทัพมาทำอันตรายแก่เมืองกังตั้ง สถานที่สองหากทำการได้ชัยชนะก็จะได้รับผลประโยชน์เป็นดินแดนตงจ้วนถึงครึ่งหนึ่ง จึงดกปากรับคำ

ขุนหลิมได้จัดแจงทหารเมืองกังตั้งเจ็ดหมื่น ให้จวนตึกและจวนต่งคุมกองทัพหลวง ให้จู่อี้และต่งอู่คุมกองทัพหน้า ให้อินจวนคุมกองทัพหนุน และให้บุ๋นซิมคุมหน่วยลาดตระเวนระยะไกลนำทางให้แก่กองทัพให้ยกไปเมืองห้วยหล่าพร้อมกับงอกลงช่วยจุกัดเอียนทำสงครามกับวุยก๊ก

จุกัดเอียนทราบรายงานความตั้งปวงจากงอกลงก็มีความยินดี ครั้นถึงวันฤกษ์ดีจุกัดเอียนจึงยกกองทัพเมืองห้วยหล่า และกองทัพเมืองกังตั้งจะไปตีเมืองลกเอียง

ฝ่ายทหารของจุกัดเอียนเมื่อถือฎีกาของจุกัดเอียนเข้าไปถึงเมืองลกเอียงแล้ว จึงนำฎีกานั้นไปยื่นต่อสำนักพระราชเลขาธิการ สำนักพระราชเลขาธิการได้ส่งเรื่องมายังสุมาเจียวเพื่อพิจารณาตามระเบียบ ครั้นสุมาเจียวได้ทราบความตามฎีกาของจุกัดเอียนที่ขอให้พระเจ้าโจมอถอดถอนตัวเองออกจากตำแหน่งก็โกรธ ประการจะยกกองทัพไปกำจัดจุกัดเอียนด้วยตนเอง

แกงซึ่งเป็นขุนนางผู้วางใจใกล้ชิดสนิทแน่นยิ่งขึ้นแล้ว ได้ยินปรารภของสุมาเจียวจึงท้วงว่า วงศ์ของท่านได้อุปถัมภ์บำรุงแผ่นดินมาแต่บิดาแลพี่ชาย สืบต่อมาถึงท่าน คุณนี้หนักหนาอยู่แล้ว ยังไม่ทั่วไปในทิศทั้งสี่อีกเล่า ยังมีคนมาคิดขบถอย่างนี้ ซึ่งท่านจะออกไปปราบศัตรูเองนั้นข้าพเจ้าหาเห็นด้วยไม่ เกรงศัตรูจะทำวุ่นวายขึ้นในราชฐาน ภายหลังจะกลับมาปราบปรามนั้นเห็นขัดสน

สุมาเจียวได้ฟังคำแกงดังนั้นก็ได้คิด นั่งนิ่งอึ้งอยู่ แกงจึงกล่าวสลับไปว่าเมือง ลกเอียงเป็นราชธานี เป็นศูนย์กลางแห่งอำนาจ อุปมาดังหนึ่งถ้าของพญาพยัคฆ์ แลบัดนี้แผ่นดินยังสับสน ควรที่ท่านจะปึกหลักอยู่ที่เมืองลกเอียงเฝ้าถ้ำแห่งอำนาจไว้ให้มั่นคง และควรเชิญเสด็จพระนางกวิยไทเฮาและพระเจ้าโจมอให้คุมกองทัพออกไปกำจัดจุกัดเอียนเอง ท่านจะได้ใช้โอกาสนั้นทดลองว่าราชการประหนึ่งเป็นสองเต้ แลถ้าพระเจ้าโจมอพ่ายศึกถึงสวรรคต ราชบัลลังก์ก็จะตกแก่ท่านโดยผู้ใดจะครหานินทาไม่ได้

สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงเข้าไปเฝ้าพระนางกวิยไทเฮาและพระเจ้าโจมอ กราบทูลให้ทรงทราบว่ามีจุกัดเอียนก่อการกบฏ จำต้องอาศัยพระบารมีของทั้งสองพระองค์คุมกองทัพออกไปกำจัดจึงจะได้ชัยชนะ พระบารมีจะเกริกไกรไพศาลสืบไป

พระนางกวิยไทเฮาและพระเจ้าโจมอไม่ทรงเต็มพระทัยที่จะเสด็จนำกองทัพไปรบพุ่งกับจุกัดเอียน เพราะไม่คุ้นเคยในการสงครามประการหนึ่ง เพราะประจักษ์ว่าจุกัดเอียนเป็นขุนนางผู้เปี่ยมด้วยความจงรักภักดีประการหนึ่ง และเพราะทรงรู้ว่าเป็นแผนการที่สุมาเจียวเตรียมการชิงเอาราชสมบัติอีกประการหนึ่ง จึงทรงอึดเอื้อนแต่ในที่สุดก็ไม่อาจ ชัดใจสุมาเจียวได้ ทั้งสองพระองค์จึงจำต้องรับปากจะนำกองทัพยกไปกำจัดจุกัดเอียน จึงมีตรารับสั่งให้เกณฑ์กองทัพในเมืองหลวงทั้งสองเมือง คือเมืองลกเอียงและเมืองฮูโต กำลังพลยี่สิบหกหมื่น ให้อองก็๋เป็นกองทัพหน้า ตั้งเขียนเป็นปลัดทัพ โจเป่าเป็นปีกขวา จิวท้ายเจ้าเมืองกุนจิวเป็นปีกซ้าย พระเจ้าโจมอและพระนางกวิยไทเฮาเสด็จประทับรถม้าพระที่นั่งคุมกองทัพหลวงยกไปเมืองห้วยหล่า

แผนการของแกงแท้จริงแม้ดูเหมือนว่าจะลึกลับเป็นประโยชน์แก่สุมาเจียวที่จะได้ทำหน้าที่แทนสองเต้เป็นการชั่วคราว แต่กลับมีจุดอ่อนอย่างใหญ่หลวง เพราะเปิดโอกาสให้พระเจ้าโจมอและพระนางกวิยไทเฮาคุมกองทัพถึงยี่สิบหกหมื่นเสด็จออกนอกพระราชวังไปเมืองห้วยหล่า ถ้าหากพระเจ้าโจมอไหวพระองค์ว่าถึงอย่างไรสุมาเจียวก็คิดอ่านแย่งชิงเอาราชสมบัติอยู่แล้ว ตัดสินพระทัยเข้ากับจุกัดเอียนขุนนางผู้จงรักภักดีแล้วระดมกำลังจากหัวเมืองทั้งปวงที่ยังมีความจงรักภักดียกไปตีเมืองลกเอียงกำจัดสุมาเจียวเสีย อันตรายก็จะเกิดแก่สุมาเจียวอย่างใหญ่หลวง จึงนับเป็นแผนการที่โง่เขลาเบาปัญญา แต่แผนการที่โง่เขลานั้นกลับทำให้สุมาเจียวเห็นชอบได้ เนื่องจากจิตใจของสุมาเจียวในขณะนั้นมุ่งมั่นอยู่แต่ราชบัลลังก์ จึงพลั้งเผลอมองข้ามจุดอ่อนที่เป็นอันตรายใหญ่หลวงนั้นไป แต่โชคยังเข้าข้างสุมาเจียว เพราะพระเจ้าโจมอก็ได้เข้าพระทัยว่าโอกาสอันยิ่งใหญ่กำลังเปิดให้กับพระองค์แล้ว จึงแทนที่จะฉวยโอกาสนี้พลิกฟื้นสถาปนาอำนาจของพระมหาจักรพรรดิให้เข้มแข็งแกร่งกล้า กำจัดผู้คิดชิงเอาราชสมบัติเสีย กลับหมกมุ่นอยู่กับความคิดที่ว่าพระองค์ไม่เคยการสงคราม ถูกสุมาเจียวย่ำยีบังคับให้คุมกองทัพไปรบกับหัวเมือง จึงมองข้ามโอกาสครั้งยิ่งใหญ่ที่ไม่มวันจะหวนกลับมาได้อีกแล้ว

ครั้นกองทัพพระเจ้าโจอมยกไปใกล้เมืองห้วยหล้า ความได้ทราบไปถึงจุกัดเอียนว่ากองทัพเมืองลกเอียงจะยกมาตีเมืองห้วยหล้า แต่เนื่องจากรายงานข่าวมิได้แจ้งว่ากองทัพซึ่งยกมานี้คือกองทัพกษัตริย์ที่พระเจ้าโจอมคุมกองทัพมาด้วยพระองค์เอง จุกัดเอียนจึงพลาดโอกาสที่จะขอเข้าไปเฝ้าแล้วอัญเชิญพระเจ้าโจอมอรรคม้าจัดสุมาเจียวเสีย คิดแต่ว่าเมื่อเป็นกองทัพเมืองลกเอียงก็คือกองทัพของศัตรู เป็นการทอดทิ้งโอกาสทองอย่างเดียวกับพระเจ้าโจอม ดังนั้นจุกัดเอียนจึงให้กองทัพเมืองกั๋งตั้งออกไปขัดตาทัพไว้ที่ปลายแดน

กองทัพหน้าของพระเจ้าโจอมปะทะกับกองทัพเมืองกั๋งตั้งไม่ทันนาน ฝีมือนายทหารเมืองกั๋งตั้งสู้ฝีมือทหารลุยก็ไม่ได้ จึงถูกกองทัพของพระเจ้าโจอมโถมตีจนต้องแตกหนีร่นกลับไปทางทิศใต้เป็นระยะทางถึงห้าร้อยเส้นแล้วตั้งค่ายมั่นไว้ แล้วแจ้งความซึ่งสาถอยไปให้จุกัดเอียนซึ่งยกกองทัพหนุนมาตั้งอยู่ที่เมืองชีวจนทราบ

จุกัดเอียนทราบข่าวแล้วจึงพาขุนขิม ขุนเอ่ง และขุนเฮา พร้อมทหารเมืองห้วยหล้ายกไปสมทบกับกองทัพเมืองกั๋งตั้ง เตรียมการจะรุกตอบโต้ต่อไป

ฝ่ายเมืองลกเอียง สุมาเจียวได้ติดตามข่าวคราวศึกอย่างใกล้ชิด เมื่อทราบความว่ากองทัพของจุกัดเอียนไปบรรจบทัพกับกองทัพเมืองกั๋งตั้งอีกครั้งหนึ่งแล้ว แต่ปรากฏว่ากองทัพของพระเจ้าโจอมยังคงตั้งมั่น ไม่มีทีท่าว่าจะยกไปรบกับกองทัพของฝ่ายกบฏ สุมาเจียวจึงเกรงว่าพระเจ้าโจอมอาจเตรียมการคบคิดเข้าเป็นพวกกับจุกัดเอียน จึงปรึกษาด้วยแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะยกกองทัพไปกำจัดจุกัดเอียนด้วยตนเอง

จงโฮยซึ่งเป็นอัจฉริยะสงครามรุ่นใหม่ของวุยก๊กรุ่นเดียวกับเตงกายได้ฟังปรารภของสุมาเจียวดังนั้น จึงเสนอว่ามหาอุปราชควรที่จะมอบหมายให้นายทหารผู้วางใจรักษาอำนาจในเมืองหลวงไว้ หากเกิดเหตุการณ์สืบสวนวุ่นวายจะแก้ไขสถานการณ์ได้โดยสะดวก ด่วนมหาอุปราชคุมกองทัพออกไปคุมเชิงอยู่ห่างๆ ให้พร้อมรุกและถอยอยู่ทุกเมื่อ อันการศึกครั้งนี้ควรที่จะโดดเดี่ยวจุกัดเอียนด้วยการสลายกองทัพเมืองกั๋งตั้งเสียก่อน เมื่อกองทัพเมืองกั๋งตั้งสลายไปแล้วจะกำจัดจุกัดเอียนได้โดยง่าย กองทัพเมืองกั๋งตั้งยกมาช่วยเขาครั้งนี้เพราะโลกเห็นแก่ลาภ เราเอาสิ่งของไปล่อลวงก็จะปราชัยแก่เรา

จงโฮยเห็นสุมาเจียวพยักหน้าเป็นที่เห็นชอบ จึงเสนอให้สุมาเจียวตั้งให้โจเป่าและจิวยี่คุมทหารคนละกองยกไปซุ่มอยู่ที่ต้นทางเมืองโจเซเทาสี ให้องก็และตั้งเขียนคุมทหารคนละกองยกไปซุ่มอยู่ปลายทางของเมืองนั้น ให้เซงจยคุมทหารอีกกองหนึ่งยกไปล่อกองทัพเมืองกั๋งตั้งให้รุกไล่ติดตามมา แล้วให้ทำที่ถอยหนีไปทางเมืองโจเซเทาสี ให้ตันจันคุมกองเสบียงแต่ให้บรรทุกเสื้อผ้าแพรพรรณวัวควายและข้าวปลาอาหารไปจมมาก เมื่อกองทัพเมืองกั๋งตั้งไล่ตามเซงจยมาถึงกองเสบียง ให้แสร้งทิ้งกองเสบียงเสีย ทหารเมืองกั๋งตั้งเห็นข้าวของเป็นอันมากก็จะแย่งชิงกันด้วยความโลภจะเกิดการขุมนขึ้น กองซุ่มทั้งสี่กองจึงค่อยตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน เห็นจะได้ชัยชนะแก่กองทัพเมืองกั๋งตั้งเป็นมั่นคง

สุมาเจียวได้ฟังแผนการรบพุ่งของจงโฮยซบซ้อนซ้อนเงื่อน เห็นจะได้ชัยชนะเป็นแน่แท้ จึงมีคำสั่งตามข้อเสนอของจงโฮยทุกประการ นายทหารทั้งหกคนรับคำสั่งแล้วจึงค้ำบลาสุมาเจียวไปจัดแจงการทั้งปวงพร้อมแล้วจึงยกไปที่กองทัพเมืองกั๋งตั้ง ซึ่งตั้งอยู่ใกล้ตำบลโจเซเทาสี หลังจากนั้นสุมาเจียวก็ยกกองทัพหนุนตามไปห่าง ๆ

ฝ่ายจุกัดเอียนทราบข่าวกองทัพเมืองลกเอียงยกมาอีกกองหนึ่ง จึงให้กองทัพเมือง กั๋งตั้งเป็นปีกขวา ให้นขุนขิมเป็นปีกซ้าย จุกัดเอียนคุมกองทัพหลวงยกไปสกัดกองทัพข้าศึก

เพียงชั่วครู่ที่กองทัพจุกัดเอียนปะทะกับกองล่อของเซงจย เซงจยทำที่เป็นสู้ไม่ได้ พาทหารล่าถอยไปทางด้านเมืองโจเซเทาสี จุกัดเอียนไม่รู้กลก็คุมทหารไล่ตามไป ทหารเมืองกั๋งตั้งซึ่งเป็นปีกขวารุดหน้าไปก่อน พบกับกองเสบียงของตันจันจึงเข้าจุม ตันจันทำที่เป็นทิ้งกองเสบียงแล้วพาทหารหลบหนีไป

ทหารเมืองกั๋งตั้งเห็นกองเสบียงมีข้าวของเสื้อผ้าแพรพรรณวัวกระบือเป็นอันมากก็ใคร่ได้เป็นสินศึกแก่ตัว ต่างคนต่างรีบกระโจนลงจากหลังม้าเข้ามาแย่งชิงข้าวของกันเป็นจ่าละหวั่น ไม่มีใครคิดอ่านไล่ตามตีทหารลุยก็ ทำให้ทหารเมืองกั๋งตั้งอวดอยู่ที่บริเวณเกวียนเสบียงนั้น จนกระทั่งกองทัพของจุกัดเอียนตามมาถึง ก็พากันล่อลวงเพราะไม่ทราบที่เกิดเหตุการณ์ร้ายดีประการใด จนกองหลังหนุนเนื่องเข้ามาถึงอีก ทหารของจุกัดเอียนตั้งกันอยู่เหมือนฝูงปลาตั้งอยู่ที่ปากอ่าวในยามน้ำขึ้น ต่างคนต่างพากันรวนเรไม่รู้จะไปทางไหน

ในทันใดนั้นเสียงประทัดดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว โจเป่าและจิวยี่ได้คุมทหารออกจากจุดซุ่มตีกระหนาบเข้ามา ให้องก็และตั้งเขียนก็คุมทหารตีกระหนาบกระทบขึ้นไป ทหารลุยก็ให้ร้องชมขวัญเสียงดังสนั่นหวั่นไหวแล้วรุกเข้าโจมตีทหารเมืองกั๋งตั้งและทหารจุกัดเอียนอย่างรวดเร็ว

ทหารยุวกก็ได้รุกรบฆ่าฟันทหารเมืองกังตั้งและทหารของจูกัดเอี้ยนบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก จูกัดเอี้ยนเห็นจะสู้ไม่ได้จึงพาทหารตีฝ่าออกไปทางด้านนอกก็และตั้งเข็ญ จูกัดเอี้ยนพาทหารหนีพ้นจากแนวล้อมเพียงร้อยเส้นเศษก็ปะทะกับกองทัพของสุมาเจียวซึ่งยกหนุนตามมาช่วย

สุมาเจียวเห็นได้ทีจึงสั่งให้ทหารล้อมจูกัดเอี้ยนไว้ทั้งสี่ด้าน จูกัดเอี้ยนยามนี้เหมือนหมาจนตรอก ตัดสินใจสู้ตาย พาทหารตีฝ่าออกไปอย่างบ้าคลั่ง แรงคนบ้าย้อมมากกว่าแรงคนตี เพียงชั่วคราวเดียวจูกัดเอี้ยนก็นำทหารที่เหลือตีฝ่าวงล้อมหนีออกไปได้ แล้วไปอาศัยอยู่ที่เมืองชีวฉุน สั่งทหารให้ปิดประตูเมือง ขึ้นรักษากำแพงเมืองและเชิงเทินไว้เป็นมั่นคง

ฝ่ายทหารเมืองกังตั้งครั้งถูกล้อมโจมตีโดยไม่ทันรู้ตัวก็ไม่คิดสู้ ทั้งข่าวของแล้วตีฝ่าหนีตามจูกัดเอี้ยนไป ครั้นเห็นจูกัดเอี้ยนเข้าไปในเมืองชีวฉุนแล้ว ทหารเมืองกังตั้งจึงตั้งค่ายอยู่ใกล้ๆ ตัวเมือง

สุมาเจียวเห็นกองทัพขาดศึกแตกหนีไปทางเมืองชีวฉุนจึงคุมกองทัพเมืองลกเอียงตามไปตั้งค่ายประชิดเมืองชีวฉุนและให้ล้อมเมืองไว้ทั้งสี่ด้าน ในขณะที่นั้นหน่วยสอดแนมได้รายงานสุมาเจียวว่าขณะนี้กองทัพของพระเจ้าโจมอได้ตั้งทัพพักอยู่ที่เมืองฮางเสี่ย

สุมาเจียวได้ทราบรายงานดังนั้นจึงคิดว่าพระเจ้าโจมอนี้เป็นกษัตริย์ที่ซื่อสัตย์ซื่อตรง ไม่คิดอ่านการสงครามใดๆ ให้ยกกองทัพก็ยกมาแต่ไม่คิดจะสู้รบ ถึงกระนั้นก็ยังดีกว่าที่จะไปเข้าด้วยจูกัดเอี้ยน

สุมาเจียวตั้งค่ายประชิดเมืองชีวฉุนอยู่หลายวัน เห็นจูกัดเอี้ยนไม่ยกทหารออกมารบ คิดจะหักเข้าตีเมืองก็ขัดสนเพราะกำแพงเมืองสูงใหญ่มั่นคง คูเมืองก็ลึก จึงปรึกษากับจงโฮยว่าจะคิดอ่านประการใด

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

รวมปลาไว้ในช่องเดียว (ตอนที่621)

พระพุทศานายกाल่วงแล้วได้แปดร้อยหนึ่งพรรษา เดือนสี่ สุมาเจียวกรีธากองทัพเข้าล้อมเมืองชีวฉุนไว้ทั้งสี่ด้าน ในขณะที่จูกัดเอี้ยนตั้งหลักอยู่ในเมืองและกองทัพเมืองกังตั้งที่ยกมาช่วยตั้งค่ายอยู่นอกเมือง สุมาเจียวคุมเชิงอยู่หลายวันไม่เห็นในเมืองยกออกมารบ จึงปรึกษากับแม่ทัพนายกองเพื่อวางแผนเผด็จศึก

จงโฮยจึงว่า กองทัพเราล้อมเมืองอยู่ทั้งสี่ด้านนั้นก็จริง แต่ก็ติดอยู่ในท่ามกลางศึกกระหนาบไปพร้อมกันด้วย ด้านหนึ่งกองทัพจูกัดเอี้ยนอยู่ในเมือง อีกด้านหนึ่งกองทัพเมืองกังตั้งอยู่ด้านนอก หากกองทัพทั้งสองถึงกันแล้วยกเข้าตีกระหนาบพร้อมกันเราก็จะขัดสน ทั้งในเมืองชีวฉุนนี้เสบียงอาหารก็บริบูรณ์ จึงขอจะทำกลอุบายรวมปลาไว้ในช่องเดียว เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

สุมาเจียวจึงถามว่า อุบายของท่านเป็นประการใด

จงโฮยจึงไขความว่า ขอให้เปิดแนวล้อมเมืองด้านทิศใต้ ปลอຍให้ว่างไว้ ถ้าหากทหารข้างในเมืองคิดเอาใจออกหากก็จะพากันหลบหนีออกไป หากทหารข้างนอกเมืองคิดจะเข้าช่วยในเมืองก็จะยกเข้ามารวมกันเสบียงอาหารที่มีอยู่ในเมืองจะถูกแบ่งเฉลี่ยจนทหารไม่พอกิน เราจึงปิดล้อมด้านทิศใต้อีกครั้งหนึ่ง หรือถ้าทหารข้างนอกเมืองแบ่งกำลังส่วนหนึ่งเข้าไปอยู่ข้างในเมือง จะคิดอ่านตีกระหนาบกองทัพที่อยู่นอกเมืองก่อน แล้วโหมเข้าตีเอาเมือง เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งให้ถอนกำลังซึ่งปิดล้อมเมืองชีวฉุนด้านทิศใต้ และเปิดว่างไว้

ฝ่ายขุนหลิมหลังจากส่งกองทัพไปช่วยจูกัดเอี้ยนแล้ว ต่อมาได้รับรายงานข่าวศึกว่ากองทัพเมืองกังตั้งเสียทีถอยหนีมาตั้งอยู่นอกเมืองชีวฉุนก็โกรธ จึงทำหนังสือไปคาตโทษจู้อี้แม่ทัพกองทัพหน้าว่าการเพียงเท่านี้หากเสียที่แก่ข้าศึกอีกจะตัดศีรษะเสีย จู้อี้ได้รับหนังสือคาตโทษของขุนหลิมแล้วตกใจ รีบเอาน้ำร้อนนั้นให้เพื่อนนายทหารดถวนหน้ากัน ต่างคนต่างหวาดกลัวว่าจะต้องอาญาของขุนหลิม จึงพากันเคร่งเครียด และวิตกกฤขรอนเป็นอันมาก

ฝ่ายอีจวนนายทหารเมืองกังตั้งเห็นกองทัพเมืองลกเอียงล่าถอยออกไปจากแนวล้อมด้านทิศใต้ของเมืองชิวจวน จึงปรึกษาด้วยเพื่อนนายทหารว่าแต่ก่อนนี้กองทัพข้างในและนอกเมืองไม่ถึงกัน จึงไม่อาจประสานการสงครามให้เป็นเอกภาพได้ บัดนี้สามารถเข้าเมืองชิวจวนทางประตูเมืองด้านทิศใต้ได้โดยง่าย ขอให้แบ่งทหารหนึ่งเข้าไปหาจูกัดเอียนข้างในเมือง เมื่อได้สัญญาแล้วให้พวกท่านตีกระหนาบหลังกองทัพเมืองลกเอียง ข้าพเจ้ากับจูกัดเอียนจะยกทหารตีกระหนาบออกมา เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

จูอี้ได้ฟังแผนการของอีจวนก็เห็นชอบ จึงตกลงกันให้บุ๋นซิมนำทางนายทหารเมืองกังตั้งสามคนคืออีจวน จวนเด็ก และจวนต่วน คุมทหารหนึ่งยกเข้าไปในเมืองชิวจวน ส่วนจูอี้คุมทหารที่เหลือตั้งมั่นอยู่ด้านนอกตามเดิม

จูกัดเอียนทราบข่าวว่าทหารเมืองกังตั้งยกมาถึงหน้าประตูเมืองก็มีความยินดี สั่งให้เปิดประตูเมืองรับ เมื่อได้คำนับทักทายนายทหารเมืองกังตั้งตามประเพณีแล้ว จึงปรึกษาแผนการที่จะยกทหารตีกระหนาบกองทัพเมืองลกเอียงพร้อมกัน จูกัดเอียนได้ฟังแผนการก็เห็นชอบ สั่งให้จัดแจงทหารเตรียมการที่จะรุกจู่โจมกระหนาบตีทหารเมืองลกเอียงพร้อมกัน และให้ทหารถือสารออกไปนัดหมายกับจูอี้ที่ด้านนอกเมือง

ฝ่ายหน่วยลาดตระเวนของสุมาเจียว ครั้นเห็นทหารเมืองกังตั้งแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเข้าไปในเมือง อีกส่วนหนึ่งยังตั้งมั่นอยู่ด้านนอก จึงนำความไปรายงานให้สุมาเจียวทราบ

สุมาเจียวพอทราบความก็ดีใจปรบมือหัวเราะแล้วกล่าวว่า ข้าศึกทำการทั้งนี้ต้องด้วยกลของจงโฮยแน่แล้ว จงโฮยได้ยืมคำสุมาเจียวจึงกล่าวว่า ข้าศึกถึงกันในวันนี้เห็นจะนัดหมายยกกองทัพเข้าตีกระหนาบกองทัพเราในค่ำวันพรุ่งนี้เป็นแน่แท้ ขอให้ท่านแม่ทัพสั่งให้องค์และต้นเทียนคุมทหารคนละกองลอบไปชุมนุมอยู่ในป่าสองข้างทางใกล้กับค่ายทหารเมืองกังตั้ง เมื่อทหารเมืองกังตั้งยกออกจากค่ายก็ให้ปล่อยลวงเข้ามาก่อน แล้วค่อยตีกระหนาบหลังเข้ามา และให้ทหารซึ่งล้อมเมืองอยู่ทั้งสามด้านทำที่จะหักเข้าตีเมืองพร้อมกัน จูกัดเอียนจะต้องป้องกันรักษาเมืองก่อน ไม่อาจยกไปช่วยทหารเมืองกังตั้งได้ เห็นกองทัพเมืองกังตั้งจะแตกไปเป็นมั่นคง

สุมาเจียวได้ฟังแผนการของจงโฮยก็เห็นชอบ จึงสั่งให้จัดแจงตามแผนการนั้นทุกประการ

วันรุ่งขึ้นพอเวลายามแรกผ่านไปได้ครึ่งชั่วยาม จูอี้ก็คุมทหารออกจากค่ายจะยกไปตีค่ายของสุมาเจียวตามทีมนัดหมายไว้กับข้างในเมืองชิวจวน ในขณะเดียวกันนั้น จูกัดเอียนก็จัดแจงทหารเตรียมพร้อมที่จะยกตีกระหนาบ พอหน่วยลาดตระเวนของสุมาเจียวเห็นเหตุการณ์จึงจุดพลุไฟสัญญาณขึ้นไปบนท้องฟ้า

กองทัพของสุมาเจียวที่ล้อมเมืองไว้ทั้งสามด้านพากันโห่ร้องทำที่จะหักเข้าตีเอาเมือง จูกัดเอียนทราบดังนั้นก็ตกใจ สั่งทหารที่จัดแจงไว้ให้รีบขึ้นรักษากำแพงเชิงเทินคอยป้องกันรักษาเมืองเอาไว้ก่อน

ฝ่ายจูอี้ยกทหารออกจากค่ายตามทีมนัดหมายไว้ พอเห็นพลสัญญาณก็ตกใจ ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงทหารร่ายกึกโห่ร้องโจมตีเข้ามาทางด้านหลัง และยังมีเสียงทหารร่ายกึกอีกกองหนึ่งโห่ร้องโจมตีเข้ามาทางด้านหน้า ทหารร่ายกึกกรูจู่โจมเข้าหาพื้นทหารของจูอี้บาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ทหารเมืองกังตั้งพากันแตกตื่นตกใจตีฝ่าหนีกลับไปค่าย

แต่จูอี้นั้นถูกทหารร่ายกึกไล่ติดตามอย่างกระชั้นชิดไม่อาจหนีเข้าค่ายได้ จึงหนีกลับไปเมืองกังตั้ง แล้วเข้าไปรายงานความให้ขุนหลิมทราบ ขุนหลิมพอทราบความก็โกรธที่จูอี้เสียที่ข้าศึกอีกครั้งหนึ่ง จึงสั่งทหารให้คุมตัวจูอี้ไปตัดศีรษะเสีย และสั่งให้ตามตัวจวนฮุยซึ่งเป็นบุตรจวนต่วนเข้ามาหาแล้วสั่งว่า ทหารเมืองกังตั้งยกไปช่วยจูกัดเอียนแต่ทำการเสียที่ให้เป็นที่ขายหน้าแก่เราเป็นอันมาก จึงให้ท่านคุมทหารอีกกองหนึ่งหนุนไปช่วยทำการแก้ตัว และให้บอกกล่าวแก่บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงด้วยว่าหากไม่ได้ชัยชนะก็อย่ากลับมาหาเราอีกเลย

ฝ่ายสุมาเจียวเมื่อได้ชัยชนะแก่ข้าศึกก็มีความยินดี สรรเสริญสติปัญญาของจงโฮยว่ามีสติปัญญาหลักแหลมลึกซึ้งเสมอด้วยเดียวเหลือยอดขุนพลคู่พระบารมีของพระเจ้าฮั่นโกโจ

จงโฮยจึงว่า ทหารเมืองกังตั้งข้างนอกเหลืออยู่น้อยตัวแล้วไม่เป็นอันตรายอีกต่อไป ดังนั้นจึงสมควรที่จะปิดล้อมเมืองด้านทิศใต้อีกครั้งหนึ่ง ทหารเมืองกังตั้งที่เหลือก็เห็นจะหนีทัพกลับไปเอง และข้างในเมืองเมื่อเห็นว่าไม่มีทางสู้ก็จะหักหลังทำร้ายกันเองเป็นมั่นคง

สุมาเจียวเห็นชอบกับแผนการของจงโฮย จึงสั่งทหารให้ปิดล้อมเมืองด้านทิศใต้อีกครั้งหนึ่ง

ฝ่ายจวนสุขุมทหารเมืองกังตั้งยกหนามาช่วยตามคำสั่งของขุนหลิม แต่เมื่อมาถึงเห็นเมืองชีวฉุนถูกล้อมไว้อย่างแน่นหนา จะหักฝ่าเข้าไปก็เกินกำลังนัก ครั้นจะถอยกลับไปเมืองกังตั้งก็เกรงอาญาของขุนหลิม เพราะได้ตัดศีรษะจู้ให้เห็นประจักษ์มาแล้ว จวนสุขุมคิดไปคิดมาหลายตลบไม่เห็นทางรอดตาย จึงตัดสินใจพาทหารเข้าสวามิภักดิ์กับสุมาเจียว

จงโฮยได้ทราบความดังนั้นก็จึงเสนอให้สุมาเจียวแต่งตั้งจวนสุขุมเป็นนายทหารรอง เข้าประจำการในกองทัพหน้าของกองทัพเมืองลกเอียง และให้ขุนบำเหน็จจงมาก เพื่อเกลี้ยกล่อมเอาใจจวนสุขุมเข้าเป็นพวก จะได้เข้าไปทำการเกลี้ยกล่อมทหารเมืองกังตั้งที่เหลือให้สวามิภักดิ์ต่อไป

สุมาเจียวเห็นชอบกับแผนการของจงโฮย จึงให้การต้อนรับขับสู้จวนสุขุมอย่างสมเกียรติและอบอุ้ม ตั้งให้เป็นนายทหารรองของกองทัพหน้า และมอบเสบียงอาหารอย่างดีพร้อมกับม้าศึกพันธุ์ดีจากภาคตะวันตก และเงินทองอีกจำนวนมาก จวนสุขุมรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของสุมาเจียวจึงคุกเข่าลงคำนับ แล้วขึ้นอาสาจะเกลี้ยกล่อมทหารเมืองกังตั้งทั้งหมดให้เข้าสวามิภักดิ์

สุมาเจียวได้ยินคำอาสาที่ยินดี จึงเร่งให้จวนสุขุมทำการตามที่อาสา หากสำเร็จแล้วจะปูนบำเหน็จความชอบให้เป็นอันมาก

จวนสุขุมจึงทำหนังสือขึ้นฉบับหนึ่งถึงจวนต่วนผู้บิดาและจวนเด็กผู้เป็นอา เป็นเนื้อความว่าขุนหลิมจิตใจเหี้ยมโหดอำมหิต สังหารจู้ซึ่งไม่มีความผิดและคาดโทษฆ่าพ่อเจ้าตลอดจนเพื่อนทหารเมืองกังตั้งอีกเล่า หากกลับไปเมืองกังตั้งก็จะพากันตายสิ้น ขอให้ออกมาบนบ่อน้อมกับสุมาเจียวเถิด เพราะเป็นคนมีน้ำใจเมตตาการุญย์ต่อข้าพพาทหาร

ครั้นทำหนังสือเสร็จแล้วจึงผูกเข้ากับลูกเกาทัณฑ์แล้วให้ทหารยิงไปที่บริเวณค่ายทหารเมืองกังตั้งที่อยู่ในเมืองชีวฉุน

เมื่อจวนเด็กได้รับสารซึ่งผูกไว้ในเกาทัณฑ์แล้วจึงนำไปปรึกษากับจวนต่วนและเพื่อนทหารเมืองกังตั้ง เห็นพ้องต้องกันว่าถ้ากลับไปเมืองกังตั้งก็ต้องตาย หากจะต่อสู้ออกไปก็ไม่มีทางได้ชัยชนะ กระนั้นเลยออกไปบนบ่อน้อมเข้าด้วยสุมาเจียวจะดีกว่า

ปรึกษาร่วมกันแล้วจวนต่วนและจวนเด็กจึงพาทหารเมืองกังตั้งซึ่งอยู่ในเมืองชีวฉุนออกไปสวามิภักดิ์กับสุมาเจียว

สุมาเจียวทราบความก็มีความยินดี สรรเสริญจงโฮยว่ามีสติปัญญาลึกซึ้งเสมอด้วยเทพยดา

ฝ่ายจูกัดเอี้ยนเมื่อได้ทราบว่าทหารเมืองกังตั้งพากันแปรพักตร์ไปเข้าด้วยกับสุมาเจียวก็มีความทุกข์ร้อนเป็นอันมาก จึงปรึกษาด้วยแม่ทัพนายกองว่าจะคิดอ่านประการใด

เจียวอี้และเจียวบั้นซึ่งเป็นที่ปรึกษาของจูกัดเอี้ยนได้เสนอว่า เมื่อถึงกาลคับขันแล้วชอบที่จะคุมทหารตีฝ่าวออกไป เสียตายดีกว่าที่จะถูกเขาล้อมไว้ให้ออดข้าวตาย

จูกัดเอี้ยนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ด่าสองที่ปรึกษาว่าเสปียงอาหารในเมืองยังบริบูรณ์อยู่ ท่านมาว่ากล่าวจะนี้จะให้ทหารเสียขวัญกำลังใจหรือ หากกล่าวเช่นนี้อีกจะตัดศีรษะเสีย

สองที่ปรึกษาได้ยินดังนั้นก็เสียใจ ก้มหน้าก้มตาพอได้โอกาสก็คำนับลาจูกัดเอี้ยนเดินกลับออกไป พลองทอดถอนใจใหญ่ แล้วปรึกษากันเองว่าจูกัดเอี้ยนสิ้นคิดแล้ว เราสองคนจะมาฝากชีวิตกับคนตายทั้งเป็นแบบนี้หาควรไม่ ไปเข้ากับสุมาเจียวเห็นจะจำเริญกว่า

ครั้นเวลายามเศษทั้งเจียวบั้นและเจียวอี้ก็ลอบปีนกำแพงเมืองไปขอเข้าสวามิภักดิ์กับสุมาเจียว

สุมาเจียวให้การต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี แล้วแต่งตั้งให้เป็นที่ปรึกษาประจำกองทัพ ให้ขุนบำเหน็จเป็นอันมาก ทั้งเจียวบั้นและเจียวอี้ได้รับบุญคุณจากสุมาเจียวเป็นความชอบก็พากันสำนึกในบุญคุณ จึงขี่ม้าออกไปป่าวร้องให้ทหารในเมืองชีวฉุนยอมสวามิภักดิ์ แต่ทหารข้างในเมืองเกรงอาญาจูกัดเอี้ยนได้ยินเสียงเจียวอี้และเจียวบั้นแล้วต่างพากันนิ่งเฉย หลังจากวันนั้นแล้วทหารเมืองชีวฉุนก็ไม่เต็มใจสู้รบ รักษาเวรยามและกำแพงเมืองแบบซังกะตายไปวันๆ

เมืองชีวฉนถูกปิดล้อมไว้เป็นเวลานาน เสบียงอาหารก็ขาดแคลนลง บุนขิมและบุตรทั้งสองคนเห็นทหารอดอยากจึงเข้าไปหาจุกัดเอียนแล้วว่า บัดนี้เสบียงอาหารของพวกข้าพเจ้าหมดสิ้นแล้ว ได้รับความอดอยากแสนสาหัส จึงขอพาทหารเมืองห้วยหล้าออกไปหาเสบียงก่อนแล้วจะกลับเข้ามาใหม่

จุกัดเอียนฟังใจเจ็บที่ทหารพากันไปเข้าสวามิภักดิ์กับสุมาเจียว พอได้ยินคำบุนขิมดังนั้นก็สำคัญว่าบุนขิมคิดหักหลัง จะพาทหารออกไปสวามิภักดิ์กับสุมาเจียวก็โกรธ สั่งทหารให้เข้าจับตัวบุนขิมแล้วเอาไปตัดศีรษะ แต่บุตรทั้งสองคนของบุนขิมนั้นมิได้พูดจาประการใด จุกัดเอียนจึงขับให้ออกไปจากกองบัญชาการ

บุนเอ่งและบุนเฮาซึ่งเป็นบุตรของบุนขิม เห็นบิดาถูกลงโทษประหารชีวิตโดยไม่มีความผิดก็โกรธ ดังนั้นพรอดตัวออกมาจากกองบัญชาการของจุกัดเอียนจึงชวนกันไปที่กำแพงเมือง ชักดาบออกฟันทหารซึ่งรักษากำแพงเมืองบาดเจ็บล้มตายกว่าสิบคน แล้วกระโดดลงจากกำแพงวิ่งข้ามคูเมืองหนีไปเข้าสวามิภักดิ์กับสุมาเจียว

สุมาเจียวเห็นบุนเอ่งก็โกรธ ความแค้นเก่าที่เคยพลาดท่าเสียทีแก่บุนเอ่งประดังเข้ามา จึงสั่งทหารให้คุมตัวบุนเอ่งเอาไปประหารชีวิต

จงโฮยเห็นดังนั้นจึงห้ามทหารซึ่งคุมตัวบุนเอ่งว่าอย่าเพิ่งเอาตัวออกไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกยกทัพครั้งที่ห้า (ตอนที่622)

กองทัพจุกัดเอียนถูกสุมาเจียวล้อมอยู่ในเมืองชีวฉนเป็นเวลานาน จึงขาดแคลนเสบียงอาหารและเกิดความกระส่ำระสายขึ้นภายใน ทหารจำนวนมาก รวมทั้งบุนเอ่งและบุนเฮาบุตรสองคนของบุนขิมได้แปรพักตร์ไปเข้ากับสุมาเจียว แต่สุมาเจียวมีความแค้นกับบุนเอ่งมาแต่ก่อนจึงสั่งประหารบุนเอ่ง จงโฮยจึงได้ห้ามผู้คุมให้ชะลอเอาไว้ก่อน

ครั้งจงโฮยห้ามทหารซึ่งคุมตัวบุนเอ่งและบุนเฮาว่าอย่าเพิ่งเอาตัวไปประหาร แล้วจึงกล่าวกับสุมาเจียวว่า ความแค้นของท่านเกิดจากความผิดของบุนขิม บัดนี้บุนขิมตายแล้ว ไม่ชอบที่ท่านจะถือสาเอาโทษกับบุตรทั้งสอง "บุนเอ่ง บุนเฮาถึงที่อับจน แลยอมสมัครมาอยู่ด้วยเรา ถ้าท่านเอาไปฆ่าเสีย ข้าศึกผู้ใดจะมาสมัครเข้ามาหาเราสืบไปหาไม่ได้"

จงโฮยได้แนะนำสุมาเจียวให้ทำนุบำรุงบุนบ่าเหน็จบุตรทั้งสองของบุนขิมให้ถึงขนาดเพื่อเป็นแบบอย่างให้พรรคพวกของบุนขิมยอมสวามิภักดิ์ต่อไป สุมาเจียวเห็นชอบกับแผนการของจงโฮย จึงเกลี้ยกล่อมบุตรทั้งสองของบุนขิมเข้าเป็นพวก แล้วตั้งเป็นนายทหารรอง และบุนบ่าเหน็จข้าของเงินทองแก่บุนเอ่งและบุนเฮาเป็นอันมาก

บุตรทั้งสองของบุนขิมพ้นโทษตายและยังได้ตำแหน่งพร้อมกับทรัพย์สินเงินทองเป็นจำนวนมากก็คิดถึงคุณของสุมาเจียว จึงขออาสาสุมาเจียวออกไปเกลี้ยกล่อมพรรคพวกของบุนขิม สุมาเจียวได้ฟังคำอาสาก็ยินดี อนุญาตให้สองพี่น้องชวนพาทหารออกไปที่หน้าประตูเมืองชีวฉน

บุนเอ่งและบุนเฮาสวมเกราะใหม่ แต่งเครื่องแบบทหารของวุยก๊ก ถือทวนขึ้นม้าพาทหารออกไปที่หน้าประตูเมือง แล้วประกาศแก่ทหารทั้งปวงที่รักษากำแพงเมืองว่า สุมาเจียวเป็นผู้มีน้ำใจเอื้ออาทรต่อข้าทหาร ไม่เอาแต่โทโสโกรธา นิดก็เขินหนอยก็ซาเหมือนกับจุกัดเอียน ตัวเราทำความแค้นไว้กับสุมาเจียวเป็นอันมาก ครั้นเข้านอนบ่นก็ได้รับความเมตตาแต่งตั้งให้เป็นนายทหารและบุนบ่าเหน็จให้เป็นอันมาก พวกท่านจะยอมเป็นข้ารับใช้จุกัดเอียนให้ได้ยากและเสี่ยงตายโดยเปล่าประโยชน์ทำไมกัน จงทำตามแบบอย่างเราเถิด

ทหารบนกำแพงเมืองและข้างในเมืองชีวฉนได้ยินคำบุนเอ่งก็ชอบใจ พากันพูดจาตอๆ กันไป จุกัดเอียนทราบความดังนั้นก็ระแวงทหารทั้งปวง แต่จะลงโทษผู้ใดก็ไม่ถนัด เนื่องจากทหารที่พูดจาในทำนองดังกล่าวมีจำนวนมากกว่ามากนัก หลังจากวันนั้นแล้วจุกัดเอียนก็ไม่ไว้ใจทหารทั้งปวง ออกตรวจตราเวรยามด้วยตนเองทั้งกลางวันและกลางคืน เห็นทหารคนใดมีอกับปฏิกิริยาไม่ต้องใจก็สั่งโบยตีหรือประหารชีวิต

ทหารข้างในเมืองชีวฉนจึงยิ่งพากันกระส่ำระสาย คิดจะเอาใจออกหากจากจุกัดเอียน ครั้งจงโฮยทราบความว่าข้างในเมืองไม่เป็นอันสู้รบแล้ว จึงเสนอให้สุมาเจียวหักเข้าตีเมืองพร้อมกันทั้งสี่ด้าน

สมาเจียวเห็นชอบกับแผนการของจงโฮย จึงสั่งให้กองทัพทุกหน่วยโหมเข้าตีเมืองพร้อมกัน ทหารรุกรัก โห้รอรุดเข้าตีเมืองอย่างดุเดือด ฝ่ายเจงสวนซึ่งเป็นผู้รักษาประตูเมืองด้านทิศเหนือเพิ่งถูกจูกัดเอี้ยนโอบตีเพราะจ้องมองหน้าในขณะจูกัดเอี้ยน ออกตรวจการ มีความโกรธแค้นพยายามทูลจูกัดเอี้ยนเป็นกำลัง พอเห็นทหารรุกรักโหมเข้าตีเมือง จึงสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาเปิดประตูเมืองด้านทิศเหนือรับทหารรุกรัก

ทหารรุกรักกรเข้าไปในเมืองได้แล้วบุกเข้าไปหาพันทหารเมืองชิวฉวนบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จูกัดเอี้ยนทราบข่าวว่าข้าศึกบุกเข้าเมืองได้แล้ว จึงพาทหารคนสนิทประมาณสามร้อยคนหนีออกจากเมือง

ในขณะที่จูกัดเอี้ยนกำลังขี่ม้าหนีทหารตีฝ่าทหารรุกรักจะข้ามสะพานศิลาหน้าประตูเมือง ได้พบกับเส้าหุนนายทหารของสมาเจียว ทั้งสองฝ่ายได้ขี่ม้าเข้าต่อสู้กัน แต่เนื่องจากจูกัดเอี้ยนคิดแต่จะหนีให้พ้นจากการสกัดกั้นของข้าศึกและต้องระวังเกาทัณฑ์ของทหารรุกรัก ดังนั้นจึงไม่มีสมาธิที่จะต่อสู้ เพียงทำเพลงจูกัดเอี้ยนก็ถูกเส้าหุนเองจ้าวฟันพลัดตกลงจากหลังม้าถึงแก่ความตาย

ทหารรุกรักเห็นได้ทีจึงล้อมจับทหารซึ่งหนีตามจูกัดเอี้ยนทั้งสามร้อยคนไว้จนหมดสิ้น

ฝ่ายองก็คุมทหารหักเข้าตีกำแพงเมืองด้านทิศตะวันตกซึ่งอีจ้วนนายทหารเมืองกั๋งตั้งทำหน้าที่รักษากำแพงเมือง องก็เห็นหน้าอีจ้วนจึงเกลี้ยกล่อมว่าธรรมดาชายชาติทหาร เมื่อเห็นว่าสู้ได้จึงฟังต่อสู เมื่อเห็นว่าต่อสู้ไม่ได้ก็ควรยอมจำนน สถานการณ์บัดนี้แพ้ชนะประจักษ์แล้ว ท่านจะสู้รบกันถึงไหนอีก

อีจ้วนได้ยินดังนั้นก็โกรธ โยนหมวกเกราะลงมาจากกำแพงเมือง แล้วลงมาขึ้นม้าพาทหารออกไปรบกับองก็และกล่าวว่า “เราสู้รบกันมาช่วยจูกัดเอี้ยน เรามาช่วยก็มีได้ ซึ่งจะสมัครเข้าด้วยท่านนั้นหาควรไม่ ด้วยเราเป็นคนมีความสัตย์ ถ้าทำศึกตายในณรงค์ ก็จะได้ชื่อมีเกียรติยศปรากฏไว้ในแผ่นดิน”

กล่าวแล้วอีจ้วนจึงเข้ารบกับองก็ ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สามสิบเพลง ทหารขององก็ได้ล้อมกระหนาบรุมกันฟันแทงอีจ้วนจนตายทั้งม้าทั้งคน

ทหารข้างในเมืองชิวฉวนเห็นข้าศึกบุกเข้าเมืองได้จึงพากันยอมจำนน สมาเจียวจึงสั่งให้กรีธาทัพเข้าไปตั้งในเมืองชิวฉวน และสั่งทหารให้จับบุตรภรรยาจูกัดเอี้ยน ตลอดจนญาติพี่น้องสามชั่วโคตรเอาไปประหารชีวิตเสียทั้งสิ้น

ส่วนทหารคนสนิทของจูกัดเอี้ยนสามร้อยคนซึ่งตกเป็นเชลยนั้น สมาเจียวให้ไต่สวนว่าผู้ใดจะยอมมอบน้อมหรือไม่ ถ้าหากยอมมอบน้อมก็จะไว้ชีวิต ทหารทั้งสามร้อยคนนั้นกล่าวตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า พวกเราแม้เป็นทหารผู้น้อยแต่ก็เป็นชาติทหาร มีนายเดียว เจ้าเดียว ไม่ยอมเป็นข้าสองเจ้า ป่าวสองนาย ถึงจะตายก็ขอตามไปเป็นป่าวของจูกัดเอี้ยน

สมาเจียวทราบความก็โกรธ สั่งให้เอาตัวทหารของจูกัดเอี้ยนทั้งสามร้อยคนไปประหารชีวิต แต่ความเด็ดเดี่ยวในน้ำใจของทหารเหล่านั้นได้ทำให้สมาเจียวสะเทือนใจและนับถือน้ำใจเป็นอันมาก จึงสั่งผู้คุมให้สอบถามเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะลงดาบประหารว่าผู้ใดจะเปลี่ยนใจมอบน้อมบ้าง แต่ทหารทั้งสามร้อยคนนั้นยังคงยืนกรานคำเดิม จึงถูกประหารจนหมดสิ้น

สมาเจียวเห็นทหารทั้งสามร้อยคนชื่อสัตย์จงรักภักดีต่อนายจนตัวตายก็ไม่แปรผันจึงมีน้ำใจสงสาร สั่งทหารให้เอาศพทหารทั้งสามร้อยคนนั้นไปฝังไว้อย่างสมเกียรติ

ขุนนางและทหารในเมืองชิวฉวนนอกจากคนสนิทของจูกัดเอี้ยนทั้งสามร้อยคน ครั้นเห็นสมาเจียวได้เมืองชิวฉวนแล้วจึงพากันน้อมน้อมต่อสมาเจียวทั้งสิ้น

ฝ่ายไปยิวซึ่งเป็นที่ปรึกษาของสมาเจียวเห็นว่าทหารในเมืองชิวฉวนที่ยอมเข้ามอบน้อมนั้นมีจำนวนมาก เป็นทหารเมืองกั๋งตั้งยกมาช่วยรบ จึงเสนอสมาเจียวว่าทหารเมืองกั๋งตั้งซึ่งเข้ามอบน้อมนั้นจะวางใจมิได้ชอบที่จะประหารชีวิตเสียให้สิ้นด้วย

จงโฮยได้ยินดังนั้นจึงท้วงว่า ซึ่งจะประหารเชลยศึกที่ยอมเข้าสวามิภักดิ์นั้นไม่ชอบ การศึกสืบไปเมื่อหน้าข้าศึกจะสู้ตาย ไม่ยอมเข้ามอบน้อม จะทำการใหญ่ยอมขัดสน มีหน้าข้าหากประหารชีวิตทหารเมืองกั๋งตั้งแล้วญาติพี่น้องพรรคพวกจะ พยายามหนีไป ดังนั้นจึงควรปล่อยทหารเมืองกั๋งตั้งกลับไปเมืองเพื่อให้เกิดศัพทเลื่องลือไปว่าท่านมีน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่ทหาร ฝึว่ามีการศึกกับเมืองกั๋งตั้งในวันหน้าทหารเมืองกั๋งตั้งจะไม่เป็นใจสู้รบกับท่าน

สมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงสั่งให้ปล่อยตัวทหารเมืองกั๋งตั้งกลับไปเมืองเสียทั้งสิ้น

ฝ่ายกิ่งขุนนายทหารเอกเมืองกั๋งตั้งซึ่งมาช่วยรบ พอได้ฟังคำสั่งปล่อยตัวกลับไปเมืองจื๋องกล่าวกับสุมาเจียวว่า ข้าพเจ้ามาขออนบ้น้อมต่อท่านแล้ว ไม่อาจกลับใจกลับไปเมืองกั๋งได้ จะขออยู่กับท่านทำการแทนคุณจนตลอดชีวิต

สุมาเจียวได้ฟังก็มีความยินดี จึงตั้งให้กิ่งจูเป็นขุนนางประจำเมืองชีวจุน แล้วแต่งฎีกาให้ทหารนำไปกราบบังคมทูลพระเจ้าโจมอให้ทรงทราบ และทูลเชิญให้เสด็จกลับเมืองลกเอี้ยง แต่ตัวสุมาเจียวนั้นยังคงจัดแจงหัวเมืองฝ่ายใต้ต่อไป

ฝ่ายเกียงอุยพักทหารอยู่ที่เมืองฮันต๋ง ครั้นได้ทราบความจากหน่วยสอดแนมว่าจูกัดเอี้ยนทำสงครามกับสุมาเจียว และได้กองทัพของขุนหลิมเมืองกั๋งตั้งยกมาช่วย ก็คิดว่าสุมาเจียวอยู่ในท่ามกลางศึกกระหนาบหลายด้าน ถึงขนาดต้องเชิญเสด็จพระเจ้าโจมอและพระนางกัวยไทเฮาออกไปบัญชาการศึก จึงปรึกษากับตัวจิวขุนนางเมืองฮันต๋งว่าเป็นโอกาสอันดีที่จะยกกองทัพไปตีจูกัดเอี้ยนอีกครั้งหนึ่ง

ตัวจิวได้ฟังดังนั้นก็ทอดถอนใจใหญ่แล้วกล่าวว่า พระเจ้าเล่าเสี้ยนในบัดนี้หลงหลงเสพสุข หมกมุ่นอยู่กับการเสพสุราและขันที การทั้งปวงไม่ฟังคำขุนนาง หลงฟังคำของฮุยโฮซึ่งแต่ผู้เดียว ราชการทั้งปวงได้วิปริตผันแปรไป ตัวท่านเล่าทำศึกเสียที่จูกัดเอี้ยนหลายครั้ง จะตราศึกต่อไปก็ป่วยการ ขอบที่จะรักษาบ้านเมืองไว้ให้ปลอดภัยจึงจะควร

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ดวาดใส่ตัวจิวว่าเสียแรงเราหลงปรึกษาด้วยเห็นว่าเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ลึกกลับไม่รักดีต่อแผ่นดิน คิดแต่เอาตัวรอดเสพสุขไปวันๆ เปลืองข้าวแดงแกงร้อนและภาษีราษฎรเปล่าๆ ว่าดังนั้นก็แล้วเกียงอุยจึงขับตัวจิวออกไป

วันรุ่งขึ้นเกียงอุยได้ทำฎีกาขึ้นไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยน ขออาสายกกองทัพไปตีจูกัดเอี้ยนเป็นครั้งที่ห้า พระเจ้าเล่าเสี้ยนก็โปรดเกล้าพระราชทานพระบรมราชานุญาตตามที่กราบทูล

ครั้นถึงวันฤกษ์ดีเกียงอุยจึงจัดแจงกองทัพจะยกไปตีจูกัดเอี้ยน ตั้งให้เปาเซียมและเจียวฉีเป็นกองทัพหน้า เกียงอุยคุมกองทัพหลวง เคลื่อนพลออกจากเมืองฮันต๋ง กำหนดแผนการสงครามครั้งที่ห้าว่าจะเข้ายึดเนินยุทธศาสตร์ซินเฉียให้ได้ก่อน แล้วบุกเข้าตีเมืองเตียงเสียซึ่งเป็นฐานเสียบึงสำคัญของจูกัดเอี้ยน จากนั้นจึงยกไปตีเอาเมืองจิวฉวนแล้วรุดเข้าตีเมืองลกเอี้ยง

ฝ่ายสุมาปองซึ่งเป็นเจ้าเมืองเตียงเสีย ครั้นได้ทราบข่าวศึกจึงคุมทหารยกออกไปตั้งขัดตาทัพที่นอกเมือง เป็นระยะทางไกลสองร้อยเส้น พอกองทัพของเกียงอุยยกมาถึงสุมาปองจึงยกทหารออกไปเผชิญหน้า กองหน้าทั้งสองฝ่ายได้ตั้งขบวนเตรียมรบ

เกียงอุยขี่ม้าออกไปหน้าทหาร แล้วร้องดำสุมาปองว่าพวกแชนสูมาคิดชิงเอาราชสมบัติ ทยศต่อราชวงศ์ฮั่นแล้วยังคิดหักหลังเชื้อสายของพระเจ้าวุยอ่องโจโจอีกเล่า สุมาเจียวบัดนี้ทำตัวเหมือนกับลิฉุย กุยกี้ ลูกน้องเก่าของตั้งโตะจอมทรราช พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงยึดมั่นในสัจธรรม ไม่อาจทนเห็นพฤติกรรมทรราชได้ จึงตรัสสั่งให้เรายกกองทัพมากำจัดศัตรูแผ่นดินเสีย ตัวท่านเป็นลูกน้องของสุมาเจียว หากแจ้งแก่โทษแล้วจงยอมอ่อนน้อมแต่โดยดี หากไม่แล้วเราจะประหารชีวิตเสียทั้งโคตร

สุมาปองได้ยินดังนั้นก็โกรธ ขับทหารเอกทหารรองให้เข้ารบกับเกียงอุย แต่สู้กำลังฝีมือของเกียงอุยและทหารจ๊กก๊กไม่ได้ ต้องถอยทัพกลับไปตั้งหลักอยู่ในเมือง

ในคืนวันนั้นเกียงอุยได้วางแผนเผด็จศึก แล้วเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาอธิบายแผนการเข้าโจมตี ครั้นเวลาใกล้รุ่งทหารของจ๊กก๊กได้ยกหักเข้าตีเมืองพร้อมกัน ระดมยิงเกาทัณฑ์ผูกชุดไฟเข้าไปในเมือง รวาท่าฝน ทหารเมืองเตียงเสียสาละวนกับการป้องกันตัวและดับไฟ เกียงอุยจึงให้ทหารเอาฟืนสมถ้ำแกงเมืองแล้วจุดเพลิงเผาขึ้น ทหารและชาวเมืองพากันแตกตื่นตกใจระส่ำระสายไปทั่ว สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "ไอเพลิงร้อนดลอบเข้าไปในเมือง ทหารแลราษฎรชาวเมืองทั้งปวงก็ตกใจ เข้าอุ้มลูกร้องไห้หนีไปทั้งเมือง"

ข้างในเมืองพยายามป้องกันรักษาเมืองไว้เป็นสามารภ จนเวลาเย็นเกียงอุยยังหักเข้าตีเมืองไม่ได้ จึงถอยทหารออกมาล้อมเมืองไว้ทั้งสี่ด้าน

ฝ่ายสุมาเจียวเมื่อจัดแจงหัวเมืองฝ่ายใต้เสร็จแล้ว พลันได้รับรายงานว่าเกียงอุยยกกองทัพบุกจ๊กก๊ก จึงรีบเลิกทัพกลับไปเมืองลกเอี้ยง แล้วสั่งเตงงายให้รีบยกทหารหนุนไปช่วยสุมาปอง

เตงกายรับคำสั่งแล้วจัดแจงทหารยกไปเมืองเตียงเสีย ให้เตงตั้งผู้บุตรคุมกองหน้า เตงายคุมกองหลวงยก
หนุนตามไป

เกียงอุยทราบวาทของเตงกายยกเข้ามาใกล้เขตเมืองเตียงเสีย จึงแบ่งทหารเป็นสองกอง กองหนึ่ง
ตั้งประชิดเมือง อีกกองหนึ่งเตรียมรับมือกับกองทัพเมืองลกเอี้ยง

ครั้นกองทัพหน้าของเตงกายยกมาถึง เกียงอุยจึงขี่ม้าพาทหารยกออกไปตั้งขบวนเตรียมรบกับกองหน้า
ของกองทัพเมืองลกเอี้ยง และร้องทำให้นายทัพออกมารบกันให้เป็นขวัญตาของทหารทั้งสองฝ่าย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ความขัดแย้งทางการเมืองในอ๊ก๊ก (ตอนที่623)

เกียงอุยอาศัยสถานการณ์ที่วุ่นวายเกิดสงครามกลางเมืองภายในแคว้นกรีธาทัพบุกยกเป็นครั้งที่ห้า รุด
เข้ายึดเนินยุทธศาสตร์ซินเจียแล้วบุกเข้าตีเมืองเตียงเสียซึ่งเป็นฐานเสถียรของวุยก๊ก ในขณะที่ข้างใน
เมืองเตียงเสียกำลังค้ำขัน กองทัพหน้าของเตงกายก็ยกหนุนมาถึง

สิ้นเสียงร้องทำทนายของเกียงอุย เห็นนักรบหนุ่มคนหนึ่งขี่ม้าโผนทะยานออกมาข้างหน้าทหารวุยก๊ก เป็น
"หนุ่มน้อยหน้าขาว ปากแดง ขี่ม้าถือทวน" ปากก็ร้องตะโกนว่ามึงรู้จักกูขุนศึกแดงหรือไม่ เกียงอุยได้ยิน
เสียงเข้าศึกว่าแซ่เตงก็สำคัญว่าเป็นเตงกาย จึงขี่ม้าเข้ารบกับทหารวุยก๊กผู้นั้น

ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สี่สิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน เกียงอุยคิดว่านายทหารหนุ่มน้อยผู้นี้มีฝีมือเข้มแข็งกล้า
หาญ จะเอาชนะซึ่งหน้าจะเสียเวลารบพุ่งมากเกินไป จึงทำทีเป็นสู้ไม่ได้แล้วชักม้าหนีออกจากลานรบ
ทหารวุยก๊กหนุ่มหน้าขาวไม่รู้จักจึงขี่ม้าไล่ตามไป

เกียงอุยเห็นทหารวุยก๊กหนุ่มหลงกลไล่ตามมาก็ดีใจ เอาทวนพาดไว้บนดัก มือคว้าเกาทัณฑ์มากมั่วไว้ พอ
ได้จังหวะก็หลีดยกกลับเอาเกาทัณฑ์ยิงใส่นายทหารหนุ่ม เสียงลูกเกาทัณฑ์หวีดกรีดฝ่าอากาศไปอย่าง
รวดเร็ว แต่นายทหารหนุ่มวุยก๊กนั้นปราดเปรียวว่องไวยิ่งนัก เอนตัวราบลงบนคอม้า ลูกเกาทัณฑ์จึงผ่าน
เลยศีรษะไปทางด้านหลัง

เกียงอุยเหลือยหลังกลับไปดูอีกครั้งหนึ่งก็ตกใจ เพราะไม่เพียงลูกเกาทัณฑ์จะไม่ต้องตายนายทหารวุยก๊ก
เท่านั้น นายทหารนั้นกลับเร่งฝีเท้ามาเข้ามาจ่ออยู่ด้านหลังม้าของเกียงอุย และเงื้อมแขนแทงมาอย่าง
รวดเร็ว

เกียงอุยอาศัยความชำนาญการรบเอี้ยวตัวหลบทวนอย่างแคล่วคล่อง ดวิดแขนหนีทวนที่แทงมานั้น ทำ
ให้นายทหารวุยก๊กเสียหลัก จำต้องรีบปล่อยมือจากด้ามทวน เกียงอุยจึงเอาทวนแทงสวนกลับไป แต่นาย
ทหารวุยก๊กได้ขี่ม้าหนีกลับไปแล้ว

เกียงอุยไม่ละโอกาส รีบควมม้าไล่ตามหลังไปจนถึงหน้าขบวนทหารวุยก๊ก เห็นทหารวุยก๊กยกหนุนเนื่อง
เข้ามา ไม่อาจรุกคืบหน้าไปได้ก็เสียดายนัก จึงขี่ม้าชะงักอยู่ พลันเห็นนายทหารวัยกลางคนผู้หนึ่งพุ่งมา
ออกมาจากขบวนทหารวุยก๊ก ปากร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ไฉ่เกียงอุย มึงอย่ารังแกเตงตั้งลูกกูซึ่งเป็นเด็ก
เลย มาต่อสู้กับกูตัวต่อตัวจะดีกว่า

เกียงอุยได้ยินคำของเตงกายก็รู้ว่านายทหารวุยก๊กที่เพิ่งประมือมานั้นเป็นเพียงบุตรของเตงกายนามเตงตั้ง
ต่างหาก และเห็นเตงกายมีท่วงท่าเข้มแข็งกล้าหาญ ทั้งทหารวุวก๊กในที่ใกล้มีจำนวนมาก และเกียงอุยเอง
ก็รบพุ่งจนอ่อนล้า ไม่พร้อมที่จะสู้รบกับเตงกายตัวต่อตัว ดังนั้นเกียงอุยจึงเอาส้อมชี้หน้าเตงกายแล้วกล่าว
ว่า เวลารุ่นนี้ทั้งสองฝ่ายต่างเหนื่อยล้ามากแล้ว ขอบที่จะกลับไปพักสักราตรีหนึ่ง ไว้วันพรุ่งแล้วค่อยยก
ออกมารบกันให้เห็นฝีมือ

เตงกายได้ยินคำเกียงอุยก็ต้องด้วยอัศจรรย์ เพราะเห็นว่าการสู้รบประมือด้วยกำลังกายก็คล้ายกับการต่อสู้
ของสัตว์เดรัจฉาน สู้ต่อสู้กันด้วยสติปัญญาไม่ได้ จึงรับคำ

ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงกันเป็นสัตย์ว่าก่อนจะถึงเวลาวันพรุ่งนี้ จะไม่ลอบทำร้ายแก่กันและกัน ถ้าฝ่ายใดผิด
สัญญาให้ถือว่าฝ่ายนั้นไม่ใช่ชายชาติตรี

กองทัพทั้งสองฝ่ายได้ถอยออกจากสมรภูมิ เตงกายพาทหารไปตั้งค่ายอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโห ฝ่ายเกียงอุยได้
พาทหารอ้อมเนินเขาไปสองลูกแล้วตั้งค่ายมั่นไว้

แดงายพาทหารคนสนิทขึ้นไปบนเนินเขา ทอดสายตาดูการตั้งค่ายของทหารจ๊กก๊ก เห็นลักษณะการตั้งค่ายมั่นคงแข็งแรง ต้องด้วยดาราพิชัยสงคราม ยากแก่การเข้าตีและสามารถถูกรบได้อย่างคล่องตัว จึงสรรเสริญว่าเกียงอุยมีภูมิปัญญาในการศึกสงครามหาผู้ใดเสมอมิได้

แดงายคิดว่าเมื่อเกียงอุยตั้งค่ายมั่นคงดังนี้ หากจะยกทหารเข้าตีก็จะสิ้นเปลืองชีวิตทหารให้ปวยการ จึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปแจ้งสุมาปองว่า ซึ่งจะทำสงครามกับกองทัพเมืองเสฉวนนั้นอย่าได้เผชิญหน้าแตกหักเป็นอันขาด ให้ท่านตั้งมั่นรักษาเมืองไว้อย่าได้ออกรบ ข้าพเจ้าได้ขอให้สุมาเจียวยกกองทัพหนุนมาช่วยแล้ว รอทำให้กองทัพจากเมืองลกเอี๋ยงยกมาถึงเกียงอุยก็ต้องแตกหนีไปเอง เราจึงค่อยฉวยโอกาสนั้นยกตามตีก็จะมีชัยชนะแก่ข้าศึก

วันรุ่งขึ้นเกียงอุยได้คุมทหารยกไปที่สมรภูมิตามที่ได้ตกลงทำหายไว้กับแดงาย แต่ไม่เห็นกองทัพของแดงาย เกียงอุยจึงให้ทหารถือหนังสือไปทำให้แดงายยกออกมารบกัน แต่ไม่มีคำตอบใดๆ จากกองทัพของแดงาย เกียงอุยจึงจำต้องยกกองทัพกลับไปค่าย

วันรุ่งขึ้นเกียงอุยได้คุมทหารไปที่หน้าค่ายของแดงาย แต่เห็นค่ายเจียบเขียบเหมือนค่ายร้าง ไม่เห็นธงทิวปักตามค่าย คงเห็นแต่ควันไฟลอยกรุ่นอยู่ เกียงอุยก็รู้ว่าข้างในค่ายยังมีทหารและเกรงว่าแดงายจะแต่งอุบายข่มขู่โจมตี จึงพาทหารกลับมาค่าย แล้วแต่งหนังสือให้ทหารถือไปต่อว่าแดงายว่าไม่ใช่ลูกผู้ชาย ขี้ขลาดตาขาว ตกลงสัญญากันแล้วไม่ยกมาตามกำหนดนัด

แดงายแต่งหนังสือตอบเกียงอุยกลับไปว่า ที่นัดหมายแล้วผิดพลาดนั้นมีเหตุมาแต่ข้าพเจ้าป่วยด้วยโรคท้องร่วง จึงไม่อาจยกไปรบกับท่านตามนัดหมายได้ ขออภัยท่านด้วยเถิด วันพรุ่งนี้จะยกไปต่อรบตามนัดหมาย

เกียงอุยได้รับหนังสือของแดงายก็ดีใจ วันรุ่งขึ้นจึงยกทหารจะออกไปรบกับแดงายแต่ก็ไม่เห็นทหารจ๊กก๊กแม้แต่สักคนเดียว เหตุการณ์เป็นเช่นนี้อยู่ห้าหกครั้ง

ฝ่ายเปาเชียมแม่ทัพกองทัพหน้า เห็นดังนั้นจึงทักท้วงเกียงอุยว่าซึ่งแดงายทำดังนี้เห็นทีจะเป็นกลอุบายถ่วงเวลาคอยทำให้เมืองลกเอี๋ยงยกกองทัพหนุนมาเป็นมั่นคง ควรที่ท่านจะแก้กลข้าศึกซึ่งกำลังคอยทำเวลา ขอให้พันธมิตรกั๋งตั้งยกกองทัพหนุนมาจากภาคใต้ รุกตีขึ้นไปเมืองลกเอี๋ยง แล้วท่านจึงค่อยตีกระหนาบเข้าไปพร้อมกัน ข้าศึกไม่ทันตั้งตัวเห็นจะพ่ายแพ้แก่เรา

เกียงอุยเห็นชอบกับแผนการของเปาเชียม จึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปให้ขุนหลิมที่เมืองกั๋งตั้ง ขอความช่วยเหลือให้รีบยกกองทัพไปโจมตีด้วยกั๋ง

ฝ่ายสุมาเจียวครั้นเลิกทัพจากเมืองชีวจุนกลับไปเมืองลกเอี๋ยงแล้ว แต่ละวันได้ติดตามข่าวคราวกองทัพเมืองเสฉวนโจมตีแดนวุยกั๋ง ครั้นได้ทราบหนังสือของแดงายว่ากองทัพของเกียงอุยยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก จะตั้งรับได้อีกไม่นาน ขอให้มหาอุปราชยกทหารหนุนไปช่วยก็ดีใจ รีบจัดแจงกองทัพยกออกจากเมืองลกเอี๋ยงตรงไปเมืองเตียงเสียม

ฝ่ายหน่วยสอดแนมของเกียงอุย ครั้นทราบข่าวว่าสุมาเจียวกำลังยกกองทัพจะมาเมืองเตียงเสียม จึงนำความไปรายงานให้เกียงอุยทราบ ว่าสุมาเจียวปราบปรามศึกเมืองชีวจุนเสร็จสิ้นแล้วกลับไปเมืองลกเอี๋ยงและกำลังยกกองทัพหลวงมาช่วยแดงาย

เกียงอุยได้ทราบความก็ตกใจ คิดว่า "เดิมเราคิดว่าจะทำการให้ได้เมืองลกเอี๋ยง บัดนี้เห็นไม่สมความคิดแล้ว จำเราจะถอยกลับไปเมืองฟิงท่วงที่ก่อน"

พระพุทศานายกाल่วงแล้วได้แปรรอยหนึ่งพรรษา เดือนเก้า เกียงอุยได้นำกองทัพถอยกลับจากแดนวุยกั๋งเข้าแดนเมืองฮันต่ง

ฝ่ายหน่วยสอดแนมของแดงายพอทราบข่าวเกียงอุยถอยทัพจึงนำความไปรายงานให้แดงายทราบ

แดงายทราบความก็ปรบมือหัวเราะแล้วกล่าวว่า เกียงอุยคงทราบข่าวว่ามหาอุปราชกำลังยกกองทัพหนุนมาช่วย เกรงว่าจะถูกตีกระหนาบจึงต้องถอยทัพ แต่ไม่จำเป็นจะต้องไล่ตามตี

นายทหารวุยกั๋งได้ฟังคำแดงายก็สงสัย พากันไต่ถามว่ายามที่ข้าศึกลาถอยเป็นโอกาสอันดี ขอบที่จะตามตีให้ยับเยิน เแดงายได้ฟังก็ไม่ตอบคำ เดินกลับเข้าไปในค่ายบัญชาการ ต่อมาอีกหลายวันหน่วยสอดแนม

ได้นำความมารายงานว่า หลังจากเกียงอุยลาทัพกลับไปแล้วได้พบว่าตามซอกเขาหลายแห่งมีกองหินและ
หยุ่แห่งพร้อมดินประสีสุพรรณธันเป็นอันมาก

เตงงายได้ฟังรายงานก็หัวเราะ กล่าวกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าถ้าหากยกตามเกียงอุยไปคงจะหลงกล
ข้าศึกเสียหายยับเยินไปแล้ว ทหารทั้งปวงประจักษ์ตั้งนั้นต่างพากันสรรเสริญสติปัญญาของเตงงายเป็นอัน
มาก

เตงงายทราบว่าการทัพสุมาเจียวใกล้จะมาถึง จึงคุมทหารยกสวนไปต้อนรับแล้วรายงานความทั้งปวงให้สุ
มาเจียวทราบ สุมาเจียวทราบความแล้วมีความยินดี ปู่น้ำเหน็บความชอบให้แก่เตงงายเป็นอันมาก แล้ว
เลิกทัพกลับไปเมืองลกเอียง

ฝ่ายขุนหลิมมหาอุปราชเมืองกั๋งตั้ง ครั้นทราบรายงานว่ากั๋งจุนายทหารเมืองกั๋งตั้งที่ให้ไปช่วยจุกัดเอี้ยน
แปรพักตร์เข้าสวามิภักดิ์กับสุมาเจียวก็โกรธ สั่งทหารให้จับกุมบุตรภรรยาครอบครัวและพรรคพวกของกั๋งจ
ไปตัดศีรษะที่กลางตลาดกว่าร้อยคน

ขณะนั้นพระเจ้าซุนเหลียงเจริญพระชนมายุได้สิบเจ็ดพรรษา ทรงทราบข่าวที่ ขุนหลิมประหารชีวิตบุตร
ภรรยาญาติพี่น้องของกั๋งจ โดยไม่มีความผิดเป็นจำนวนมากก็ รู้สึกสลดพระทัย และทรงรู้สึกที่ขุนหลิม
ครองอำนาจแล้วเล็งระแวงอำนาจมากเกินไป เห็นชีวิตผู้คนเป็นผักปลา หากเป็นไปได้จะไปชนนบ้านเมืองก็จะ
เป็นกบฏเป็นมั่วคอง

พระเจ้าซุนเหลียงแม้ว่าจะมีพระชนมายุน้อย แต่ทรงมีพระสติปัญญาเฉลียวฉลาด ครั้งหนึ่งเสด็จลงประพาส
อุทยาน นางก้านัลได้นำผลบัวมาถวาย จึงตรัสเรียกหาน้ำผึ้งจากขุนนางผู้มีหน้าที่ ปรากฏว่าในน้ำผึ้งนั้นมี
ขี้หนูอยู่หลายก้อน จึงทรงดำริที่จะเอาผิดกับขุนนางผู้มีหน้าที่รักษาน้ำผึ้ง ขุนนางนั้นได้กราบทูลชี้แจงว่า
ไม่ได้กระทำความผิด พระเจ้าซุนเหลียงสังเกตออกไปก็เรียกรับของขุนนางไม่เห็นพิรุณ จึงตรัสถามว่ามีผู้ใดมา
ขอน้ำผึ้งจากเจ้าบ้าง ขุนนางนั้นจึงกราบทูลว่าเมื่อสองสามวันก่อนมีชนที่มาจากน้ำผึ้งจะเอาไปต้มบำรุง
ร่างกาย แต่ข้าพระองค์ไม่ให้ด้วยเกรงพระราชอาญา พระเจ้าซุนเหลียงถามชื่อชนที่แล้วตรัสเรียกหามา
สอบถามว่าเป็นผู้เอาขี้หนูใส่ในน้ำผึ้งหรือไม่ ชนที่นั้นไม่ยอมรับผิด พระเจ้าซุนเหลียงจึงตรัสว่าน้ำผึ้ง
เข้มข้น ถ้าหากมีขี้หนูอยู่ในน้ำผึ้งนานแล้วข้างในขี้หนูก็จะชุ่มด้วยน้ำผึ้ง แต่ถ้าเพิ่งใส่ขี้หนูลงไปข้างในขี้หนู
ก็จะแห้ง เจ้าไปขอน้ำผึ้งเขาไม่ให้จึงผูกใจเจ็บ แล้วแกล้งเอาขี้หนูใส่ในน้ำผึ้งหวังให้ข้าเอาโทษ ชนที่ได้
ยินดังนั้นก็ตกใจแต่ฝันใจปฏิเสธ พระเจ้าซุนเหลียงจึงให้เอาขี้หนุนั้นมาผ่าออกดู ปรากฏว่าข้างในขี้หนุนั้น
แห้ง ชนที่จึงยอมรับผิด หลังจากวันนั้นแล้วข้างในราชสำนักต่างพากันชื่นชมโสมนัสในพระสติปัญญาของ
พระเจ้าซุนเหลียง แต่บ่นเสียดายถ้วนหน้ากันว่าสองได้มีสติปัญญากลับไม่สามารถจัดการบ้านเมือง เพราะ
มหาอุปราชสุขอำนาจเอาไปจัดการเองทั้งสิ้น

ยิ่งขุนนางราชสำนักสรรเสริญยกย่องพระเจ้าซุนเหลียงเพียงใด ขุนหลิมมหาอุปราชก็ยิ่งไม่พอใจเพียงนั้น
ก่อการกำเริบทำการตามอำเภอใจราวกับว่าพระเจ้าซุนเหลียงเป็นเพียงเจริด นึกจะเข้าเฝ้าก็เข้าเฝ้า ไม่
อยากจะทำเข้าเฝ้าก็ไม่เข้าไปเฝ้า พระเจ้าซุนเหลียงทรงเห็นอาการดังนั้นก็รู้ว่ามหาอุปราชขุนหลิมกำลังคิด
กบฏแข็งข้อต่อราชสำนักจึงทรงปรึกษากับขุนนางผู้วางพระทัย มีพระราชปรารภว่าจะกำจัดขุนหลิม
เสียก่อน หาไม่แล้วขุนหลิมก็จะชิงเอาราชสมบัติ ตรัสแล้วก็ทรงกันแสง

ฝ่ายจวนก็ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ มีศักดิ์เป็นพระปิตุลาของพระเจ้าซุนเหลียง เห็นพระเจ้าซุนเหลียงกันแสงก็
ร้องไห้ตาม แล้วอาสาว่าข้าพระองค์จะขออาสากำจัดขุนหลิมเอง อยาได้ทรงพระวิตกสับสนไปเลย พระเจ้า
ซุนเหลียงจึงตรัสว่าขุนหลิมนั้นเป็นมหาอุปราช กุมอำนาจทหารและพลเรือนไว้สิ้น ท่านตัวผู้เดียวจะทำการ
เห็นขัดสน จงไปปรึกษากับเล่าเสงขุนนางฝ่ายทหารซึ่งมีความจงรักภักดีต่อเรา ให้เล่าเสงนำทหารซึ่ง
ไว้วางใจเข้ามาชุมนุมอยู่ในพระราชวัง เราจะเชิญขุนหลิมเข้ามารับพระราชทานเลี้ยงโต๊ะ เมื่อขุนหลิมเข้า
มาแล้วจึงค่อยจับฆ่าเสีย แต่การทั้งนี้เป็นเรื่องใหญ่เกี่ยวด้วยความเป็นความตาย อยาได้แพร่พรายเป็นอัน
ขาด แม้ผู้คนในบ้านเรือนก็วางใจมิได้ จงตระหนักไว้ว่าขุนหลิมนั้นเป็นน้องของมารดาท่าน หากเนื้อความ
แพร่พรายไปแล้วขุนหลิมรู้ความการจะเสียไป

จวนก็จึงกราบทูลว่าพระองค์อย่าทรงพระวิตก ข้าพระองค์ตระหนักดีว่าการทั้งนี้จักกระทำด้วยความ
รอบคอบถ้วนถี่ แต่เพื่อให้ขุนนางผู้ภักดีได้เข้าร่วมการด้วยเต็มใจ จะใคร่ขอพระราชหัตถ์เลขาไว้เป็นสำคัญ

พระเจ้าซุนเหลียงทรงเห็นชอบ จึงมีพระราชหัตถ์เลขาฉบับหนึ่งมีความว่า ให้ขุนนางผู้ภักดีต่อแผ่นดิน
ช่วยคิดอ่านกำจัดขุนหลิมเสีย จวนก็รับพระราชหัตถ์เลขาแล้วจึงถวายบังคมลากลับไปเรือน

สามก๊กฉบับคนชายชาติ:เรื่องวิทยาคม**นิมิตมังกรหางด้วน (ตอนที่624)**

พระพุทธศานายุกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยหนึ่งพรรษา เดือนสิบเอ็ด พระเจ้าขุนเหียงเกรงว่ามหาอุปราชขุนหลิมจะกบฏชิงราชสมบัติ จึงพระราชทานแผนการให้จวนก็ซึ่งเป็นพระบิดาไปคิดอ่านทำการกำจัดมหาอุปราชขุนหลิมเสีย และทรงเตือนว่าอย่าได้แพร่งพรายให้มารดาของจวนก็ทราบ เพราะมีฐานะเป็นที่ของขุนหลิม

จวนก็รับปากพระเจ้าขุนเหียงแล้ว แต่ครั้นกลับไปถึงบ้านกลับงำความไว้ไม่อยู่ เล่าความให้บิดาฟังทุกประการ

บิดาของจวนก็เป็นคนปากโป้ง กลัวเมีย ครั้นได้ทราบความจากจวนก็จึงเล่าความให้ภรรยาทราบว่าพระเจ้าขุนเหียงทรงวางแผนจะสังหารมหาอุปราชขุนหลิมในไม่กี่วันข้างหน้า

เลือดยอมชนกว่าน้ำ ดั่งนั้นมารดาของจวนก็ซึ่งเป็นพี่ของขุนหลิม พอทราบความก็ตกใจ เกรงว่าขุนหลิมผู้เป็นน้องชายจะเป็นอันตราย ทั้งเห็นว้ายศศักดิ์ทรัพย์สินศฤงคารที่มีมาเป็นวาสนามาเพราะขุนหลิม หากขุนหลิมถึงแก่ความตายวาสนามันก็ยอมสิ้นตาม จึงส่งคนใช้ผู้วางใจให้ลอบนำความไปแจ้งให้ขุนหลิมทราบ

ขุนหลิมพอทราบความจากพี่สาวก็โกรธพระเจ้าขุนเหียง เรียกน้องชายทั้งสี่คนซึ่งล้วนเป็นขุนนางผู้ใหญ่เข้ามาปรึกษาพร้อมกันแล้วแจ้งความให้ทราบว่า เมื่อพระเจ้าขุนเหียงคิดร้ายต่อพวกเราละนี้ ย่อมมีความชอบธรรมที่จะถอดพระเจ้าขุนเหียงออกจากราชบัลลังก์เสียก่อน

พี่น้องของขุนหลิมได้ฟังความแล้วเห็นชอบพร้อมกัน ขุนหลิมจึงจัดแจงทหารห้าพันคนยกไปที่พระบรมมหาราชวัง วางกำลังล้อมพระบรมมหาราชวังไว้อย่างแน่นหนา และให้ทหารตีฆ่าล่อช่องกลองเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

ฝ่ายเล่าเสงเห็นทหารของขุนหลิมยกมาล้อมพระบรมมหาราชวัง จึงรีบเข้าไปกราบทูลให้พระเจ้าขุนเหียงทรงทราบ พระเจ้าขุนเหียงทรงทราบความก็ทรงพิโรธ เสด็จเข้าไปหาพระราชมารดาแล้วต่อว่าว่า ขุนหลิมซึ่งเป็นญาติพี่น้องของพระองค์กำลังจะทำร้ายข้าพเจ้า ตรัสแล้วก็สะบัดพระพักตร์เสด็จกลับออกไปจากพระตำหนักของพระราชมารดา ตรัสหาพระแสงกระบี่และรับสั่งหาทหารองครักษ์ ตรัสสั่งให้เตรียมกำลังจะออกไปรบกับขุนหลิม

พระราชมารดาของพระเจ้าขุนเหียงและขันทีทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ รุ่งเข้าไปยุตฉลองพระองค์ของพระเจ้าขุนเหียงไว้แล้วทูลว่า ขุนหลิมมีทหารเป็นอันมาก และเป็นญาติกับพระองค์ ขอบที่จะว่ากล่าวปรองดองประนีประนอมจะดีกว่า

พระเจ้าขุนเหียงไม่ทรงฟังคำทัดทาน ตรัสว่าการแผ่นดินเป็นการใหญ่ ไหนเลยจะประนีประนอมอย่างไม่มีหลักการได้ พวกท่านมาแนะนำดังนี้หรือคิดจะให้ ขุนหลิมทำร้ายเรา ตรัสแล้วจึงเสด็จพระราชดำเนินออกไป แล้วตรัสสั่งให้จวนก็และเล่าเสงคุมทหารราชองครักษ์และทหารรักษาพระองค์ป้องกันรักษาพระราชวังไว้

ฝ่ายขุนหลิมคุมทหารเข้าล้อมพระบรมมหาราชวังแล้ว แต่ไม่อาจหักเข้าไปได้ เพราะกำแพงพระบรมมหาราชวังสูงใหญ่ และจวนก็กับเล่าเสงคุมทหารป้องกันรักษาไว้เป็นสามารรถ ขุนหลิมจึงให้ทหารเอาท่อนซุงฟ่งกระแทกประตูพระบรมมหาราชวังตลอดทั้งคืน จนใกล้สว่างประตูพระบรมมหาราชวังก็พังทะลายลง

ขุนหลิมคุมทหารบุกเข้าไปในพระบรมมหาราชวัง ให้ทหารจับเล่าเสงและจวนก็เอาไปประหารชีวิต และพาทหารไปที่ห้องพระโรง เรียกประชุมขุนนางทั้งปวงพร้อมกัน แล้วประกาศว่า "บัดนี้พระเจ้าขุนเหียงคิดการไม่ชอบแล้ว ไม่เอาใจใส่ว่ากิจราชการบ้านเมือง มัวเมาไปด้วยสตรี เราจะเนรเทศออกเสียจากราชสมบัติ ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด"

ฝ่ายสวนอีซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่มีความจงรักภักดีต่อราชวงศ์ชน ครั้นได้ฟังคำ ขุนหลิมก็โกรธ ร้องต่อขุนหลิมด้วยเสียงอันดังว่าพวกมึงเป็นเชื้อพระวงศ์ ลึกลับคิดกบฏ ตัวกูเป็นแต่ชนสามัญยังมีความจงรักภักดีซึ่งมึงกล่าวทั้งนี้ล้วนเป็นเท็จ ใส่ร้ายป้ายสีพระมหากษัตริย์ คิดจะชิงเอาราชสมบัติเท่านั้น

ยังไม่ทันที่สวนอีจะกล่าวความสืบไป ชุนหลิมได้ฟังคำสวนอีแล้วก็โกรธเป็นอันมาก ชักกระบี่เดินตรงเข้ามาทางสวนอีถึงแก่ความตาย

ขุนนางทั้งปวงเห็นดังนั้นจึงกล่าวพร้อมกันว่า โอรสสวรรค์ต้องทรงธรรม แต่เมื่อพระเจ้าขุนหลิมกลับมัวเมาในอบายมุข ไม่ดำรงพระองค์ตามกฎแห่งสวรรค์ จึงชอบที่จะถอดออกจากราชสมบัติเสีย

ชุนหลิมเห็นขุนนางทั้งปวงเห็นชอบพร้อมกันแล้ว จึงพาทหารไปที่พระตำหนักที่ประทับของพระเจ้าขุนหลิม เห็นพระเจ้าขุนหลิมนั่งตกใจอยู่บนพระเก้าอี้ จึงเอากรบี่ชี้หน้าพระเจ้าขุนหลิมแล้วกล่าวว่า "ท่านเป็นคนเขลา มิได้มีสติปัญญา ถู้อคิดเป็นชอบ หากว่าเราเป็นคนใจบุญ คิดถึงคุณพระเจ้าขุนกวนอยู่ท่านจึงรอดชีวิต เราจะให้ท่านไปเป็นเจ้าของห้อยแข ท่านเร่งไปให้พ้นความตายเถิด"

กล่าวแล้วชุนหลิมจึงสั่งขันทีให้เก็บข้าวของสวนพระองค์ของพระเจ้าขุนหลิมแล้วขับออกจากพระบรมมหาราชวัง ให้เสด็จไปประทับอยู่ที่เมืองห้อยแข แล้วสั่งให้ลี้จ้องเก็บเอาเครื่องยศและตราพระราชลัญจกร ตลอดจนทรัพย์สินสมบัติสำหรับพระมหากษัตริย์ มอบให้แดงเถี่ยเจ้ากรมพระคลังมหาสมบัติเก็บรักษาไว้

ในปลายวันนั้นชุนหลิมได้ปรึกษากับขุนนางทั้งปวง ดำริที่จะยกเอาชุนฮิวพระราชบุตรองค์ที่หกในพระเจ้าขุนกวนขึ้นครองราชย์สืบต่อจากพระเจ้าขุนหลิม ขุนนางทั้งปวงเห็นชอบพร้อมกัน ชุนหลิมจึงสั่งให้ขุนเขและตั้งเตี่ยวเจ้าหน้าที่ราชสำนักรีบไปเชิญชุนฮิวซึ่งเป็นอ่องแห่งเมืองฮ้อหลิมเข้ามาเมืองก้งตั้ง

ฝ่ายชุนฮิวพระราชบุตรองค์ที่หกในพระเจ้าขุนกวน เป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน จึงเป็นที่รักใคร่ของคนทั้งปวง แต่เนื่องจากไม่มีศักดิ์และสิทธิ์ที่จะครองราชสมบัติ จึงได้รับโปรดเกล้าแต่งตั้งเป็นอ่อง ในคืนวันนั้นตอนใกล้รุ่งหลับฝันไปว่าได้ขึ้นมังกรเหาะขึ้นไปบนฟ้า เห็นพระบรมมหาราชวังและบ้านเมืองงดงามตระการตา แต่พอเหลียวกลับไปดูข้างหลังเห็นมังกรนั้นหางด้วน จึงผวาสะดุ้งตกใจตื่น

ชุนฮิวรู้สึกว่าเป็นความฝันประหลาด ต้องด้วยลักษณะอันเป็นมงคล แต่ซึ่งมังกรหางด้วนนั้นเห็นจะเป็นเรื่องร้ายควมคู่อยู่กับสิ่งอันเป็นมงคล ชุนฮิวจึงรู้สึกประหวั่นพรั่นใจ นอนไม่หลับจนกระทั่งฟ้าเริ่มสว่าง

พอเวลาใกล้เที่ยงขุนเขและตั้งเตี่ยวได้เดินทางไปถึงจวนของชุนฮิว จึงแจ้งความให้ทหารรักษาการณ์เข้าไปรายงานให้ชุนฮิวทราบ ชุนฮิวจึงให้เชิญสองขุนนางเข้าไปที่ห้องโถงด้านใน เมื่อได้คำนับทักทายกันตามประเพณีแล้วสองขุนนางจึงเอาหนังสือของชุนหลิมมาให้เชิญชุนฮิวเข้าไปในเมืองก้งตั้งในทันทีเพื่อครองราชย์เป็นพระมหากษัตริย์

ชุนฮิวได้ทราบความอันเป็นมงคลกับตัวต้องด้วยความฝัน จึงรู้สึกตะลึงงัน เพราะเมื่อความอันเป็นมงคลปรากฏสมจริงดังความฝัน ความอันเป็นอวมงคลก็ย่อมจะปรากฏตามความฝันนั้นด้วย จึงหวาดหวั่นใจยิ่งนัก มีรู้ที่จะตัดสินใจประการใด

ในทันใดนั้นมีชายชราผู้หนึ่งเดินเข้ามาในจวนของชุนฮิวและเข้าไปถึงด้านใน เข้าไปคำนับชุนฮิวแล้วกล่าวว่า "การนี้ให้ท่านเร่งไปโดยเร็ว ถ้าเนินช้าการจะกลับกลอก" กล่าวเท่านั้นแล้วชายชราก็เดินกลับลับมุ่มจวนหายไป

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าชายชราผู้นี้คือเทพารักษ์ประจำเมือง แปลงตัวมาให้สติชุนฮิว แต่ฉบับภาษาจีนว่าเป็นซินแสประหลาดเข้ามาบอกความแล้วรีบกลับออกไป

ชุนฮิวได้ฟังคำชายชราที่มีลักษณะแปลกประหลาด จึงคิดว่าเป็นเทพารักษ์มาบอกกล่าวความให้ปฏิบัติ จึงจัดแจงทหารออกจากจวนไปเมืองก้งตั้งพร้อมกับสองขุนนาง

ขบวนของชุนฮิวเดินทางไปถึงตำบลปอเช็กตั้งก็เห็นชุนหลิมจัดแจงแต่งพลับพลาที่ประทับไว้กลางทาง และนำขุนนางข้าราชการมารอต้อนรับเป็นจำนวนมาก ครั้นชุนฮิวนำขบวนไปใกล้หน้าพลับพลา ชุนหลิมได้พาขุนนางทั้งปวงออกมาถวายบังคม และเชิญชุนฮิวขึ้นประทับบนรถม้าพระที่นั่ง

ชุนฮิวไม่กล้าขึ้นไปนั่งบนรถพระที่นั่งด้วยเกรงพระบารมีพระมหากษัตริย์ กลับขอนั่งเกวียนที่นั่งมาตามเดิม ชุนหลิมก็ยินยอมและนำขบวนของชุนฮิวกลับเข้าเมืองก้งตั้ง

พระพุทธศาสนายุคกลางแล้วได้แปดร้อยหนึ่งพรรษา เดือนอ้าย ชุนหลิมและขุนนางข้าราชการทั้งปวงได้เชิญชุนฮิวขึ้นนั่งบนพระราชบัลลังก์ในท้องพระโรงเมืองก้งตั้ง แล้วให้อาลักษณ์อ่านประกาศสถาปนาชุนฮิวเป็นพระมหากษัตริย์ เสวยราชย์สืบต่อจากพระเจ้าขุนหลิม ขุนนางทั้งปวงได้พร้อมกันทูลเกล้าถวาย

เครื่องอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์และตราพระราชลัญจกรตามราชประเพณี แล้วหมอบกราบถวายบังคมถวายพระพรชัยพร้อมกัน

พระเจ้าขุนอิ้วทรงประกาศพระบรมราชโองการตั้งศักราชประจำรัชกาลเป็นศักราชฉางอันซึ่งแปลว่าศักราชแห่งสันตินิรันดร โปรดเกล้าให้สถาปนาขุนหลิมเป็นที่มหาอุปราช พระราชทานบำเหน็จรางวัลแก่ขุนนางข้าราชการเป็นอันมาก แล้วพระราชทานอภัยโทษแก่นักโทษทั่วทั้งแผ่นดินแลงดภาษีสามปี บรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยล้วนได้รับพระราชทานเลื่อนยศและตำแหน่งถ้วนหน้ากัน

พระเจ้าขุนอิ้วโปรดเกล้าสถาปนาขุนเหาซึ่งเป็นบุตรของพี่ชายเป็นขุนนางผู้ใหญ่ และเลื่อนอิสริยยศขึ้นเป็นกง ส่วนพี่น้องของขุนหลิมทั้งสี่คนโปรดเกล้าพระราชทานยศและตำแหน่งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ รับผิดชอบกองทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ และกองกำลังรักษาพระนคร สามารถเข้าออกนอกในพระบรมมหาราชวังได้โดยไม่ต้องมีหมายรับสั่ง

พระเจ้าขุนอิ้วทรงทราบสถานการณ์ทางการเมืองเป็นอย่างดีว่าขุนหลิมนั้นมักใหญ่ใฝ่สูงและมัวเมาในอำนาจ ดังนั้นด้านหนึ่งจึงทรงใช้ท่าทีปรองดองไว้วางใจขุนหลิม แต่อีกด้านหนึ่งก็ทรงระมัดระวังพระองค์เพื่อมิให้ขุนหลิมระวางสงสัยหรือคิดอ่านทำอันตราย

ครั้นถึงปลายเดือนยี่ปีเดียวกันนั้น เป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระเจ้าขุนอิ้ว มีการเฉลิมฉลองตามประเพณี ขุนหลิมได้จัดข้าวของเงินทองของกินของใช้จำนวนมากส่งเข้าไปน้อมเกล้าถวายพระเจ้าขุนอิ้วตามประเพณี

พระเจ้าขุนอิ้วทรงรับแต่ของอุปโภคซึ่งขุนหลิมนำมาทูลเกล้าถวายเพื่อมิให้เสียอับชามสีย แต่ของบริโภคนั้นทรงตั้งข้อรังเกียจว่าเป็นของได้มาจากการรีดนาทาเร้นเอาจากราชฎาเปรียบเป็นอาวม ไม่สมควรที่จะทรงเสวย จึงพระราชทานคืนกลับไปให้ขุนหลิม

ขุนหลิมทราบความก็โกรธพระเจ้าขุนอิ้ว สั่งให้ตั้งโต๊ะขึ้นภายในจวน แล้วนำของกินของใช้ซึ่งพระราชทานคืนคืนมานั้นขึ้นตั้งบนโต๊ะ แล้วเชิญขุนนางชั้นผู้ใหญ่มากินโต๊ะนั้นพร้อมกัน

ขุนหลิมสั่งทหารให้รินสุราแจกแก่แม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงที่มาร่วมงานเลี้ยง และชวนดื่มจนคนทั้งนั้นมีอาการเมามาย ขุนหลิมจึงกล่าวกับขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งนั้นว่า "เมื่อพระเจ้าขุนอิ้วเสวยทำความผิด เราเนรเทศเสียนั้น ขุนนางทั้งปวงก็ยอมสมัครให้เราเป็นเจ้า เราคิดถึงคุณพระเจ้าขุนอิ้ว จึงเชิญพระเจ้าขุนอิ้วมาครองสมบัติ บัดนี้เป็นวันประสูติเราแต่งของเข้าไปถวายตามธรรมเนียมก็มีได้รับ ซึ่งพระเจ้าขุนอิ้วดูเหมือนมิได้คิดถึงไมตรีเรานั้น ให้ท่านดูไปเถิด ไม่นานก็จะเห็นเป็นมันคง"

ขุนนางทั้งปวงได้ฟังคำขุนหลิมก็พากันก้มหน้านิ่ง เสร็จงานเลี้ยงแล้วต่างคนต่างคำนับลาขุนหลิมกลับไปเรือน

ฝ่ายเดิยวปอเป็นขุนนางที่มีความจงรักภักดี ได้เข้าร่วมงานเลี้ยงที่จวนของขุนหลิม ได้ฟังคำขุนหลิมแล้วไม่พอใจ คิดว่าขุนหลิมมักใหญ่ใฝ่สูง จะตั้งตนขึ้นเป็นเจ้าเสียเอง จึงลอบเข้าไปเฝ้าพระเจ้าขุนอิ้ว แล้วกราบทูลเนื้อความซึ่งขุนหลิมได้กล่าวในงานเลี้ยงให้ทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าขุนอิ้วทรงทราบความก็ทรงพระวิตกแต่มิได้ตรัสประการใด ทรงทำที่ทอดถอนพระทัยใหญ่ เดิยวปอเห็นดังนั้นก็สงสารแล้วร้องไห้ และถวายบังคมลากลับออกไป

หลังจากวันนั้นแล้วขุนหลิมก็คิดระวางระวังพระเจ้าขุนอิ้ว จึงเตรียมป้องกันตัว สั่งให้เบ้งจ้องคุมกำลังทหารหมื่นห้าพันคนตั้งเป็นกองกำลังรักษาพระนครในสถานการณ์วิกฤต และตั้งกองอำนาจการขึ้นชั่วคราวที่ตำบลบุ้งเชียงนอกเมืองก่งตั้ง ขุนหลิมได้สั่งให้เบิกจ่ายศาสตราวุธจากคลังแสงให้แก่กองอำนาจการชั่วคราวนั้นเป็นอันมาก

ขุนนางข้าราชการทั้งปวงเห็นเหตุการณ์วิกฤตคับขันก็พากันรำลือว่าขุนหลิมจะคิดกบฏ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายสามัญ (ตอนที่625)

ความขัดแย้งทางการเมืองในราชสำนักถึงถึงขั้นแตกหัก มหาอุปราชขุนหลิมจึงทำการถอดถอนพระเจ้าขุนอิ้วเสวยออกจากราชสมบัติ และอัญเชิญขุนอิ้วพระราชบุตรองค์ที่หกของพระเจ้าขุนอิ้วขึ้นเสวยราชย์แทน

แต่ต่างฝ่ายต่างไม่ไว้ใจกัน

ขุนหลิมถึงกับตั้งกองอำนาจการชั่วคราวขึ้นที่นอกเมืองกัณฑ์ตั้งเพื่อรักษา
สถานการณ์

ฝ่ายงุยเปี้ยวกับซี้ชกซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่รับผิดชอบคลังแสง เห็นการช่องสุมอาวุธและเบิกอาวุธจากคลัง
แสงของขุนหลิมตั้งนั้น จึงนำความเข้าไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้าขุนฮิวทรงทราบ และกราบทูลเสนอ
ความเห็นว่าการปฏิบัติครั้งนี้เป็นท่าทีที่แสดงว่าขุนหลิมจะคิดการกบฏชิงเอกราชบัลลังก์

พระเจ้าขุนฮิวทรงทราบความก็ตกพระทัย รับสั่งให้หาเด็ยวปอเข้ามาปรึกษาข้อราชการเป็นการสวน
พระองค์ ทรงปรารภความวิตกในพระทัยให้เด็ยวปอทราบ

เด็ยวปอจึงกราบทูลว่า ข้าพระองค์มีสติปัญญาอันน้อย ไม่เห็นทางที่จะช่วยเหลือพระองค์ให้พ้นจาก
อันตรายได้ เห็นก็แต่เดงสองขุนนางผู้เฒ่าห้าแผ่นดิน เป็นขุนนางผู้ใหญ่ เป็นหลักชัยของแผ่นดิน มีความ
จงรักภักดีเป็นที่ยิ่ง ชอบที่พระองค์จะทรงปรึกษาด้วยเดงสอง เห็นว่าจะขจัดปัดเป่าเหตุร้ายให้ผ่านพ้นไป
ได้ด้วยดี

พระเจ้าขุนฮิวทรงเห็นชอบ จึงตรัสให้หาเดงสองเข้ามาเฝ้าเป็นการสวนพระองค์ และทรงเล่าความวิตก
ทุกซั่วนั้นในพระทัยให้เดงสองฟังทุกประการ

เดงสองฟังกระแสพระราชดำรัสแล้วน้ำตาซึมไหลออกจากเบ้าด้วยความรำลึกถึงพระคุณพระเจ้าขุนกวน จึง
ถวายบังคมแล้วกราบทูลว่าข้าพระองค์ขออาสารักษาโรคในพระทัยของใต้ฝ่าพระบาทให้สร่างหาย อยาได้
ทรงวิตกสืบไปเลย

พระเจ้าขุนฮิวได้ฟังดังนั้นก็ทรงคลายพระทัย ตรีตรัสถามว่าท่านนายพลผู้เฒ่าจะคิดอ่านประการใด

เดงสองจึงกราบทูลว่า ฟรุ้งนี้จะเข้าปีใหม่เป็นวันตรุษ พระองค์จงแต่งโต๊ะเลี้ยงขุนนางทั้งปวงตามธรรมเนียม
แล้วให้คนสนิทไปเชิญขุนหลิมมากินโต๊ะในตำหนัก ข้าพเจ้าจะให้เด็ยวปอแอบอยู่คอยจับตัวขุนหลิม
ก็จะจับได้โดยง่าย

กลอุบายสามัญประจำบ้านแห่งแคว้นกัณฑ์ตั้งรู้กันทั่วไปเพราะใช้มานับครั้งไม่ถ้วนนี้ เดงสองได้กราบทูลเสนอ
ให้นายพลผู้เฒ่าตั้งกล่าวมาใช้อีก เพราะเห็นว่าอุบายสามัญที่สดนั้นแล้วจึงจะมีอาณาภาพสูงสุด พระ
เจ้าขุนฮิวทรงฟังแผนการของเดงสองแล้วทรงเห็นชอบ ตรัสสั่งให้เดงสอง งุยเปี้ยว และซี้ชกคุมทหาร
รักษาการณ์อยู่ภายนอกพระบรมมหาราชวัง และให้เด็ยวปอคุมทหารซ่อนอยู่ด้านหลังจากภายในพระ
ตำหนักที่ประทับ แล้วโปรดเกล้าให้จัดงานเลี้ยงโต๊ะขุนนางผู้ใหญ่ตามประเพณีในวันตรุษ ให้มีหมายรับสั่ง
เชิญขุนหลิมมาหาอุปราชมาร่วมงานพระราชทานเลี้ยงด้วย

นายทหารผู้กล้าดีถวายบังคมรับรับสั่งลับของพระเจ้าขุนฮิวแล้วถวายสัตย์ปฏิญาณว่า จะทำการถวายด้วย
ความจงรักภักดีโดยไม่เห็นแก่ชีวิต พระเจ้าขุนฮิวทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ทรงวางพระทัย

ค่ำวันนั้นได้บังเกิดนิมิตอัศจรรย์ขึ้นในเมืองกัณฑ์ตั้ง เกิดลมพายุใหญ่พัดต้นไม้ใหญ่ซึ่งอยู่หน้าตึกขุนหลิมนั้น
โค่นลง แล้วก็พัดฝุ่นทรายแลก่อนศิลาปลิวขึ้น ในขณะที่สามก๊กจับสมบุรณ์ระบอบความคล้ายคลึงกันว่า ใน
คืนนั้นลมพายุจัด พัดพา ทรายหินบินวิ่ง พัดเอาต้นไม้เก่าใหญ่ทั้งถอนรากโคนล้มลงมา ถึงสว่างลมพายุจึง
ได้สงบลง

พระเจ้าขุนหลิมทรงทราบเหตุดังนั้นก็ทรงคิดว่าเทพยดาได้บอกนิมิตสังหรณ์ว่าแผนการของพระองค์จะ
ประสบความสำเร็จ จึงมีความยินดีในพระทัย และทรงบวงสรวงบูชาเทพยดาเนื่องในเทศกาลวันตรุษตาม
ประเพณีด้วยพระอารมณที่ผ่อนไสยยิ่งกว่าวันก่อน ๆ

ฝ่ายขุนหลิมมหาอุปราช ในคำคืนวันนั้นให้รู้สึกรุ่มร้อนใจ ครั้นพายุใหญ่พัดหนักมา ต้นไม้ใหญ่โค่นล้ม ดิน
ทรายปลิวว่อน ก็รู้สึกประหวั่นพรั้งพริ้งในจิตใจชนิดที่ไม่เคยเป็นมาก่อน สังหรณ์ใจว่าเจนนอนเราซึ่ง
คุ้นเคยกับการเข้าฟันแลสงคราม ไม่เคยรู้สึกประหวั่นใจในลมฝนมาแต่ก่อน แต่มาคำคืนนี้กลับมีความรู้สึกที่
เปลี่ยนแปลงไป

พอรุ่งขึ้นข้าหลวงในพระเจ้าขุนฮิวได้เชิญหมายรับสั่งไปมอบแก่ขุนหลิมว่า พระเจ้าขุนฮิวตรัสสั่งให้เข้าไป
เฝ้ารับพระราชทานเลี้ยงโต๊ะพร้อมทั้งขุนนางทั้งปวงเนื่องในเทศกาลวันตรุษ

ขุนหลิมคำนับรับหมายรับสั่งแล้วแจ้งแก่ข้าหลวงของพระเจ้าขุนฮิวว่าจะเข้าไปรับพระราชทานเลี้ยงตาม
กำหนด ครั้นใกล้เวลาตามหมายกำหนดการขุนหลิมจึงแต่งตัวเตรียมจะเข้าไปในพระราชวัง พลันรู้สึกว่ามี

คนมาผลักจนล้มลงทั้งยืนจึงรู้สึกประหลาดใจ คิดจะเปลี่ยนใจไม่เข้าไปเฝ้า ในทันใดนั้นชั้นที่สองคนได้เข้ามาหาขุนหลิมและแจ้งว่าขณะนี้ขุนนางทั้งปวงไปพร้อมกันที่พระตำหนักแล้ว กำลังรอคอยมหาอุปราชอยู่จึงรีบเดินทางเข้าไปเฝ้าเกิด

ขุนหลิมขัดไม่ได้จึงสั่งให้จัดทหารองครักษ์ซึ่งมีฝีมือดีกว่าคนคุ้มกันจะออกจากจวนไปรับพระราชทานเลี้ยงในพระบรมมหาราชวัง

ฝ่ายพ่อบ้านซึ่งรับผิดชอบดูแลจวนของขุนหลิมเป็นผู้ส่งวัย ทราบข่าวว่าขุนหลิมจะเข้าไปเฝ้ารับพระราชทานเลี้ยง จึงเข้าไปทักท้วงกับขุนหลิมว่าเมื่อคืนนี้มีนิมิตประหลาด ลมพัดกล้าต้นไม้ใหญ่โค่นล้มดินทรายปลิวว่อน และเข้าวันนี้จู่ ๆ ท่านก็ล้มลงโดยไม่ปรากฏเหตุ มีลักษณะเป็นลางร้าย เกรงว่าจะมีเหตุร้ายเกิดกับท่าน จึงควรทรมหาอุปราชจะได้แจ้งเหตุป่วยแล้วงดการเข้าไปเฝ้าเอาไว้ก่อนจึงจะควร

ขุนหลิมได้ฟังคำพ่อบ้านจึงกล่าวว่า พระเจ้าอยู่หัวมีรับสั่งให้เข้าไปเฝ้ารับพระราชทานเลี้ยงตามธรรมเนียมแผ่นดิน ตัวเราเป็นมหาอุปราชจะอ้างเหตุป่วยแล้วไม่เข้าไปเฝ้านั้นไม่ควร ซึ่งเหตุอันปรากฏนั้นเป็นเรื่องของความบังเอิญและธรรมชาติ ไม่เกี่ยวกับนิมิตหรือลางประการใด อนึ่งเล่าตัวเราคุมอำนาจทางการเมืองการทหาร ทั้งพี่น้องพรรคพวกก็ครองอำนาจในเมืองหลวงอย่างแน่นแฟ้น ใครจะบังอาจคิดร้ายต่อเราเล่าแลแม้ว่าจะมีผู้คิดร้ายก็จะมีทางทำอันตรายแก่เราได้ เนื่องจากได้เตรียมสัญญาณนัดหมายกันไว้เป็นปกติแล้วว่าหากมีเหตุร้ายขึ้นกับเรา จะจุดเพลิงคว้นขึ้นเป็นสัญญาณ ทหารของเราก็ยกเข้าไปช่วย

กล่าวแล้วขุนหลิมจึงเดินไปขึ้นรถประจำตำแหน่ง และเคลื่อนขบวนเข้าไปในพระบรมมหาราชวัง พระเจ้าขุนฮิวทรงทราบวามหาอุปราชกำลังเข้ามาเฝ้าตามรับสั่ง จึงเสด็จพระราชดำเนินออกไปต้อนรับที่หน้าประตูพระตำหนัก

พอขุนหลิมลงจากรถก็ตรงเข้าไปถวายบังคมตามประเพณี พระเจ้าขุนฮิวประคองขุนหลิมให้ลุกขึ้นแล้วจูงมือขุนหลิมเข้าไปในห้องโถงจัดเลี้ยง หลังจากขุนนางกล่าวถวายพระพรและพระเจ้าขุนฮิวมีพระราชดำรัสตอบขอบคุณแล้ว เจ้าพนักงานได้เอาสุรามารินแก่ขุนนางทั้งปวง แล้วชวนกันดื่มถวายพระพร และพากันเสพสุรากันอย่างเต็มที่ตามประเพณีวันตรุษ

ฝ่ายงูเปี้ยวและซิงชกซึ่งคุมทหารรักษาการณ์อยู่ภายนอก ได้ยินพลสัญญาณถวายพระพรชัยแก่พระเจ้าขุนฮิวก็รู้ว่างานเลี้ยงโต๊ะกำลังเริ่มขึ้น จึงสั่งทหารให้จับกุมตัวทหารองครักษ์และพรรคพวกของขุนหลิมที่คอยทำรักษาความปลอดภัยอยู่ด้านนอกพระบรมมหาราชวัง จึงเกิดการต่อสู้กันที่ด้านนอกพระบรมมหาราชวัง

ฝ่ายขุนหลิมได้ยินเสียงต่อสู้เกิดขึ้นที่ด้านนอกแว่วมาแต่ไกล ๆ ก็รู้สึกประหลาดใจ ลุกขึ้นยืนถือกระบี่จะออกไปสังเกตุการณ์ แต่พระเจ้าขุนฮิวได้ยุดมือขุนหลิมไว้แล้วตรัสว่า มหาอุปราชจะตกใจไปใยมี เป็นธรรมดาของวันตรุษ ผู้คนย่อมเมามาย เสพสุราแล้วก็วิวาทชกต่อยกันให้เป็นที่อึกทึก เขียวท่านเสพสุรากินโต๊ะให้เป็นที่สบายใจในโอกาสเป็นมงคลนี้เกิด

ขุนหลิมได้ยินกระแสพระราชดำรัสดังนั้นจึงนั่งลงในที่เดิม ในทันใดนั้นเดี๋ยวพลได้พาทหารประมาณสามสิบคนพร้อมอาวุธครบมือก้าวออกมาจากด้านหลังจาก ปากก็กล่าวว่า รับสั่งให้จับอ้ายกบฏให้จงได้

ขุนหลิมเห็นดังนั้นก็ตกใจ เอาจมกระบี่ลุกขึ้นยืนจะผลุนผลันออกไปทางประตู แต่ทันใดนั้นทหารของเดี๋ยวพลได้กรูกันเข้ามาจับตัวขุนหลิมเอาไว้ได้

พระเจ้าขุนฮิวพอเห็นเดี๋ยวพลคุมทหารออกมาจากด้านหลังจากก็ทรงลุกขึ้นแล้วรีบเสด็จไปประทับอยู่ด้านหลังทหารของเดี๋ยวพล ขุนหลิมเห็นดังนั้นก็รู้ว่าซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้เป็นเพราะพระเจ้าขุนฮิวทรงวางแผนการหมายจะทำร้ายตัว แต่เมื่อถึงคราอับจนจึงกราบบังคมทูลว่า พระองค์โปรดให้ท่านชีวิตข้าพเจ้าเกิดข้าพเจ้าไม่คิดการจะหนีสืบไปแล้ว จะถวายบังคมลาไปทำมาหากินอยู่ ณ บ้านเก่า

พระเจ้าขุนฮิวจึงตรัสว่า อำนาจการเมืองเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย จะใช้ความเมตตาปรานีจะได้อยู่หรือ แลเมื่อครั้งเดงอิน ลีก็ แลอ่องตันถูกท่านจับกุม ก็ได้อ้อนวอนร้องขอชีวิตขอออกจากราชการกลับไปทำมาหากินอยู่บ้านเดิม ไฉนท่านจึงไม่ฟังและสั่งประหารชีวิตเสียเล่า ตรัสแล้วจึงรับสั่งให้เดี๋ยวพลคุมตัวขุนหลิมไปประหารชีวิต

ในขณะที่พระเจ้าขุนฮิวมีกระแสพระราชดำรัสตอบต่อกับขุนหลิมนั้น บรรดาขุนนางทั้งปวงที่ไม่รู้ความนัยพากันแตกตื่นตกใจวิ่งวุ่นไปทั้งพระตำหนัก เดี่ยวพลเห็นดังนั้นจึงประกาศขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ขุนหลิมคิดขบถจะชิงเอาราชสมบัติ แต่ด้วยพระบารมีมากพันรำพัน จึงทรงทราบเหตุการณ์ก่อนและกำจัดขุนหลิมผู้ผิดแล้ว ท่านทั้งปวงมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยอ้ายขบถ อย่าได้วิตกวนวายสืบไป

ขุนนางทั้งปวงได้ยินประกาศดังนั้นก็ค่อยวางใจว่าจะไม่เป็นอันตราย แต่ต่างคนต่างไม่รู้ที่จะทำประการใด จึงพากันนั่งลงในที่เดิมเพื่อคอยฟังพระราชกระแส

ในทันใดนั้นเองสองได้พาทหารคนสนิทเข้ามาเฝ้าพระเจ้าขุนฮิวแล้วกราบทูลว่า ได้จับกุมพรรคพวกของ ขุนหลิมที่แข็งขันไว้หมดแล้ว เฉพาะบุตรภรรยาญาติพี่น้องของขุนหลิมร้อยกว่าคนได้ควบคุมตัวไว้ เตรียมการประหาร จึงมาขอรับพระราชทานพระบรมราชานุญาต

พระเจ้าขุนฮิวได้ยินดังนั้นจึงตรัสสั่งให้สองประหารชีวิตบุตรภรรยาญาติพี่น้องของขุนหลิมร้อยกว่าคน และให้ทำการประหารที่ทางสามแพร่งใกล้กับตลาดในเมืองกั๋งตั้งเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนทั้งปวง

สำหรับเครือญาติของขุนหลิม โปรดให้ลงโทษประหารชีวิตสามชั่วโคตร เพื่อกำจัดเสี้ยนหนามรากเหง้ามิ ให้ก่อการกำเริบกบฏต่อไป โปรดให้ชุดศพของขุนจุ่นซึ่งเป็นพี่ชายของขุนหลิมออกจากสุสานหลวง เอา ไปประจานเป็นเวลาสามวันแล้วให้เอาไปโยนทิ้งในหุบเหว

ส่วนขุนนางผู้ซื่อสัตย์จงรักภักดีที่ขุนจุ่นและขุนหลิมเคยลงโทษทัณฑ์ประหารชีวิต พระเจ้าขุนฮิวโปรด เกล้าให้แต่งการพิชิตพินฟูเกียรติคุณอย่างสมเกียรติ และเอาศพไปฝังไว้ในสุสานวีรชนของเมืองกั๋งตั้ง ขุนนางที่ถูกถอดออกจากตำแหน่งขับไล่ไปอยู่บ้านเดิมหรือถูกเนรเทศหรือถูกจองจำ พระเจ้าขุนฮิวโปรด ให้กลับเข้ารับราชการตามตำแหน่งเดิมตั้งแต่ก่อน

ครั้นจัดแจงการบ้านเมืองเป็นปกติแล้ว พระเจ้าขุนฮิวจึงโปรดเกล้าแต่งราชทูตอัญเชิญเครื่องราช บรรณาการและอัญเชิญพระราชสาส์นไปเมืองเสฉวนถวายพระเจ้า เล่าเสี้ยน กราบทูลความเป็นไปในเมือง กั๋งตั้งให้ทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบความแล้วมีน้ำพระทัยยินดี โปรดเกล้าให้เลี้ยงดูราชทูตอย่างสมเกียรติ และแต่ง เครื่องราชบรรณาการพร้อมพระราชสาส์นให้ขีซู่ขุนนางประจำสำนักกราชเลขาธิการเป็นราชทูตไปเฝ้าพระ เจ้าขุนฮิวที่เมืองกั๋งตั้งเป็นการตอบแทนตามประเพณี

พระเจ้าขุนฮิวโปรดให้ราชทูตเมืองเสฉวนเข้าเฝ้าตามธรรมเนียม หลังจากมีพระราชปฏิสันถารตามสมควร แล้วจึงพระราชทานเลี้ยงราชทูต และตรัสถามว่า เหตุการณ์บ้านเมืองในเมืองเสฉวนเป็นประการใดบ้าง

ขีซู่ได้กราบทูลว่า พระเจ้าเล่าเสี้ยนนับถือฟังคำสุขโยชน์ที่ ถ้าผู้ใดมีสมบัติมากไปบนสุขโยชน์ที่แล้วก็ได้ เป็นที่ขุนนางผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าเห็นราชการแผ่นดินเมืองเสฉวนเรรวนนัก ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยแลราษฎรทั้ง ปวงก็ไม่สบายปรับทุกข์กันอยู่สิ้น

สามก๊กฉบับสมบูรณระบุนความตามคำทูลของขีซู่ว่า หมุนี่สุขโยชน์ที่กำลังเรื่องอำนาจ มหาอำมาตย์ขุนนาง ทั้งหลายส่วนใหญ่เข้าหาคบค้าคนผู้นี้ ในราชสำนักมิได้ยินนวจาที่กล่าวตรงไปตรงมา ผ่านเขตบ้านนอก ชาวบ้านสีหน้าซัดเซียวอดอยาก เหมือนตั้งค่างกล่าวกันว่านกอีแอ่น นกกระจอก อาศัยอยู่บนหลังคา ไม่รู้ว่า คฤหาสน์จวนจะไฟไหม้บรรลัยอยู่แล้ว

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกยกกั๋งครั้งที่หก (ตอนที่626)

พระพุทธศานายกกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยหนึ่งพรรษา เดือนสาม เป็นเทศกาลสิ้นปีเก่าขึ้นปีใหม่ พระเจ้า ขุนฮิวกำจัดขุนหลิม จัดแจงบ้านเมืองจนเป็นปกติแล้วจึงจำเรียกราชไมตรีไปยังเมืองเสฉวน ซึ่งเป็น พันธมิตรสำคัญของเมืองกั๋งตั้ง พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงโปรดเกล้าตั้งราชทูตเชิญเครื่องราชบรรณาการไปเมือง กั๋งตั้ง จำเรียกราชไมตรีตอบแทนตามธรรมเนียม

พระเจ้าขุนฮิวแม้ว่าจะเพิ่งเสวยราชย์ใหม่ๆ แต่ทรงมีสติปัญญา ครั้นได้ฟังขีซู่ ข้าราชการสำนักเสฉวนซึ่งเป็นขุน นางจำพวกข้าชายเจ้า บ่าวขายนาย เอาความลับของเจ้าไปแพร่พรายในต่างเมืองให้คิดประเพณีไป ก็ ทรงรู้ว่าเหตุการณ์บ้านเมืองของจ๊กก๊กกำลังตกอยู่ในภาวะวิกฤต เพราะการที่ซันที่มีอิทธิพลเหนือ พระมหาภคษัตริย์คือกลางร้ายของแผ่นดิน มีอนาคตที่ราชบัลลังก์จะต้องดับสูญโดยไม่ต้องสงสัย ประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์ถึงความจริงข้อนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าว่า ยุคใดสมัยใดที่ซันที่กำเริบเลิบบานถึงขั้นรับสิน บาบาทคาคินบน ขยายตำแหน่งสำคัญในบ้านเมืองได้ ย่อมแสดงว่าพระมหาภคษัตริย์ไม่ทรงตั้งอยู่ใน ทศพิธราชธรรม ช่งเสพหมกมุ่นอยู่กับเมถุนธรรมและสุราจนราชการบ้านเมืองวิปริตผันแปรไป แต่ทรงเห็น ว่าถ้าหากเมืองเสฉวนมีอันต้องเป็นไป ก็ยกย้อมมาถึงเมืองกั๋งตั้งด้วย

พระเจ้าขุนอิ้วมีพระราชดำริตั้งนั้นแล้วจึงทรงทอดถอนพระทัยใหญ่ รับสั่งโดยไม่ทันระวังพระองค์ว่า ถ้าขงเบ้งยังมีชีวิตอยู่ ที่ไหนการแผ่นดินเมืองเสฉวนจะเป็นถึงเพียงนี้

แดงสองขุนพลผู้เฒ่าได้ยินกระแสพระราชดำรัสตั้งนั้นเห็นว่าไม่ต้องด้วยประเพณีและธรรมเนียมการรับทูตต่างเมือง แต่ครั้นจะกราบทูลตักเตือนท่ามกลางมหาสมาคมต่อหน้าราชทูตเมืองเสฉวน ก็เกรงว่าจะกระทบต่อพระบรมเดชานุภาพ จึงแกล้งเอามือเกาศีรษะ พระเจ้าขุนอิ้วทอดพระเนตรเห็นตั้งนั้นก็ทรงรู้นัย จึงเปลี่ยนเรื่องตรัสถามถึงเรื่องเหตุการณ์ทั่วไป

พระเจ้าขุนอิ้วเกรงว่าเมืองก๊กตั้งจะเป็นอันตรายตามเมืองเสฉวน จึงโปรดให้แต่งพระราชสาส์นถึงพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่า บัดนี้สมาเจียวคิดการใหญ่ จะชิงเอาสมบัติในเมืองลกเอี้ยง แม้สมาเจียวสำเร็จความคิดแล้วเห็นจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองก๊กตั้งแลเมืองเสฉวนเป็นมั่นคง ให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนคิดอ่านตระเตรียมทหารป้องกันรักษาเมืองจงดีอย่าประมาท

ครั้นแต่งพระราชสาส์นเสร็จแล้ว พระเจ้าขุนอิ้วจึงพระราชทานพระราชสาส์นนั้นแก่ราชทูตเมืองเสฉวนให้นำไปถวายพระเจ้าเล่าเสี้ยน

ราชทูตกลับถึงเมืองเสฉวนแล้ว จึงนำความขึ้นกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบ ทรงโปรดให้อาลักษณ์อ่านพระราชสาส์นของพระเจ้าขุนอิ้วในท้องพระโรงให้ขุนนางทั้งปวงได้ทราบทั่วกัน

เกียงอุยได้ฟังพระราชสาส์นแล้วต้องด้วยความคิดตัว จึงเข้าไปถวายบังคมกราบทูลว่า ราชสมบัติเมืองลกเอี้ยงจักแหล่นจะเสียแก่พวกแซ่สมาอยู่แล้ว บ้านเมืองกำลังร่วโรย ข้าพเจ้าขออาสายกกองทัพไปตีเอาเมืองลกเอี้ยง ตัดกำลังสมาเจียวเสียก่อน เมืองเสฉวนจึงจะไม่เป็นอันตราย

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังคำทูลต้องด้วยพระราชสาส์นของพระเจ้าขุนอิ้วแล้วทรงเห็นชอบ โปรดเกล้าตั้งให้เกียงอุยเป็นแม่ทัพยกกองทัพไปตีเมืองลกเอี้ยง

พระพุทศาศนาญกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยสองพรรษา เดือนสี่ เกียงอุยได้เคลื่อนกองทัพออกจากเมืองฮันตั้งบุกยวกกัครั้งทีหก ให้เลี้ยวหัวและเตียวเอ๊กเป็นกองทัพหน้า ให้องห่าและเจียวปิ่นเป็นปีกขวา ให้เจียวสีและเปาเซียมเป็นปีกซ้าย ให้ออเจ็กกับหัวลิบเป็นกองทัพหลัง เกียงอุยคุมกองทัพหลวง แสหัวป่าเป็นเสนาธิการ ยกพลยี่สิบหมื่นรุกสู่แดนวุยก๊ก

ฝ่ายแดงภายหลังจากทำกลลวงจนเกียงอุยต้องถอยทัพกลับเข้าไปเมืองฮันตั้งแล้ว ได้เสนอสมาเจียวว่า เกียงอุยถอยทัพกลับเข้าเมืองฮันตั้งครั้งนี้เห็นที่ไม่นานจะยกกองทัพกลับมาทำการใหม่ ข้าพเจ้าจะขอตั้งกองทัพอยู่ที่ตำบลเขากิสานรอรับศึกเกียงอุยต่อไป

สมาเจียวจึงว่า ก็แลเมื่อเกียงอุยเพิ่งเลิกทัพกลับไปเมืองฮันตั้ง ชอบที่ท่านจะเข้ามาพักในเมืองลกเอี้ยงให้เป็นที่สบายก่อน ไว้เมื่อได้ข่าวศึกเมืองเสฉวนยกมาแล้วจึงค่อยออกไปรับมือ

แดงายได้แย้งว่า เกียงอุยเลียนแบบอย่างของขงเบ้ง คิดกำเริบ นึกอยากจะทำมาบุญกัก็ยกมา นึกอยากจะทำบุญกัก็ถอยกลับไป ข้าพเจ้าจะอายใจนัก ดังนั้นจะคิดอ่านเตรียมการตระเตรียมภูมิประเทศไว้ให้พร้อม จึงจะทำการกับเกียงอุยได้ถนัด การจะพักผ่อนหาความสุขนั้นเป็นที่ปรารถนาของทุกคน แต่ข้าพเจ้าเป็นทหาร จะพักผ่อนหาความสุขในขณะที่ใจห้วงใยบ้านเมืองนั้นทำไมลงเลย

สมาเจียวเห็นแดงายยืนยันความคิดตั้งนั้น จึงอนุญาตให้แดงายจัดแจงทหารเตรียมการรับมือกองทัพเมืองเสฉวน เแดงายคำนับลาสมาเจียวแล้วจึงกลับไปตำบลเขากิสาน

ในแต่ละวันแดงายได้ออกสำรวจตรวจตราภูมิประเทศที่ขงเบ้งเคยตั้งค่าย พิเคราะห์ดูลักษณะภูมิประเทศจนถี่ถ้วนแล้ว จึงกล่าวกับแม่ทัพนายกองผู้ใต้บังคับบัญชาว่า หากเกียงอุยยกมาที่ตำบลเขากิสานย่อมจะต้องตั้งค่ายในบริเวณใกล้เคียงกับที่เคยตั้ง จึงสั่งทหารให้ขุดอุโมงค์เป็นโยงใยใต้พื้นดินทั่วทั้งเขากิสาน เชื่อมโยงมาถึงที่ตั้งค่ายของกองทัพวุยก๊ก

ครั้นขุดอุโมงค์เสร็จแล้ว เแดงายจึงทำการฝึกปรี้อทหารทั้งการรบธรรมดาและการรบแบบขบวนพยุหะ และให้ทหารลาดตระเวนสอดแนมทุกตำบลมิได้ขาด

ฝ่ายเกียงอุยเคลื่อนทัพออกจากเมืองฮันตั้งแล้วยกตรงไปที่ตำบลเขากีสาน ครั้นยกไปถึงตำบลเขากีสาน ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าเตงงายได้คุมกองทัพยกมาตั้งขัดตาทัพอยู่ที่ตำบลเขากีสาน เช่นเดียวกัน ดังนั้นเกียงอุยจึงให้ตั้งค่ายใหญ่ไว้ที่เนินเขากีสานเป็นสามค่ายใกล้ๆ กับค่ายเดิมซึ่งกองทัพเมืองเสฉวนเคยยกมาตั้งในการทำศึกคราวก่อน โดยหารู้ไม่ว่าได้ตั้งค่ายไว้ในบริเวณที่เตงงายได้ขุดอุโมงค์เตรียมการไว้ก่อนแล้ว

ครั้นตั้งค่ายเสร็จเกียงอุยจึงสั่งทหารให้เคร่งครัดกวดขันในระเบียบวินัยทั้งในการตั้งรับ การรบรุก และการรักษาเวรยามมิให้ประมาทแก่ข้าศึก ทั้งกำชับว่าทหารที่เข้าศึกยกกองทัพมาตั้งขัดตาทัพล่วงหน้าดังนี้ แสดงให้เห็นความพร้อมรบของข้าศึก จึงให้ทุกหน่วยเตรียมพร้อมรับมือการโจมตีทุกเมื่อ

ฝ่ายเตงงายครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าเกียงอุยยกกองทัพจ๊กก๊กมาตั้งค่ายอยู่บนพื้นที่ขุดอุโมงค์ตามแผนการก็ดีใจ พาทหารคนสนิทขึ้นไปบนเนินเขา ดูค่ายของเกียงอุยเปรียบเทียบกับพิภพซึ่งได้ขุดอุโมงค์ไว้ แล้วพาทหารกลับมาค่าย

เตงงายเรียกประชุมแม่ทัพนายกองแล้วกล่าวว่า เราได้คาดหมายว่าเกียงอุยยกกองทัพมา บัดนี้สมคะเนแล้ว ค่ายของเกียงอุยตั้งอยู่ใกล้กับแนวอุโมงค์ซึ่งขุดเตรียมไว้ กล่าวแล้วจึงสั่งทหารช่างให้ขุดอุโมงค์เชื่อมโยงจากแนวอุโมงค์เดิมต่อไปจนถึงหลังค่ายของเกียงอุย เตรียมการให้พร้อมที่จะเจาะทะลุขึ้นไปบนพื้นดินแล้วเข้าโจมตีทหารของเกียงอุยโดยไม่ให้ทันรู้ตัว

ทหารช่างชาวยุ๊กก็ได้ลอบขุดอุโมงค์ตามคำสั่งของเตงงายตั้งแต่คืนวันนั้น พอใกล้รุ่งก็แล้วเสร็จ ครั้นเวลาบ่ายเตงงายจึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวง ตั้งให้เตงต่งผู้บุตรและสุกี้คุมทหารหมื่นหนึ่งยกไปทำรบกับเกียงอุยที่หน้าค่าย ให้เตงหลุนคุมทหารห้าร้อยลอบเข้าไปในอุโมงค์ เมื่อใดที่ได้ยินเสียงการต่อสู้ข้างบนก็ให้เจาะอุโมงค์ขึ้นไปข้างบน ชิงเอาค่ายของเกียงอุยให้ได้ แม่ทัพนายกองทั้งปวงรับคำสั่งของเตงงายแล้วพากันออกไปจัดแจงทหารตามแผนการ

ฝ่ายองห่าและเจียวปิ่นคุมทหารรักษาค่ายหน้า ครั้นเห็นเตงต่งและสุกี้ยกทหารมาทำรบอยู่หน้าค่าย จึงสั่งเตรียมทหารจะยกออกไปรบ แต่พอเสียงสัญญาณแตรเขาควยระดมพลดังขึ้น ทหารของเตงต่งและสุกี้กลับเคลื่อนขบวนจะถอยกลับไปค่าย องห่าและเจียวปิ่นจึงให้ทหารคุมเชิงอยู่ในค่าย แต่พอสัญญาณระดมพลเจียบเสียงลง ทหารยุ๊กก็ยกมาทำรบอีก ครั้นทหารเมืองเสฉวนจะยกออกไปรบก็พากันถอยกลับไปหลอกล่อกันอยู่ดังนี้จนกระทั่งถึงเวลาเย็น

องห่าและเจียวปิ่นเห็นที่ท่าทหารยุ๊กทำที่เป็นบุกและถอยดังนั้น จึงคิดว่ากองทัพยุ๊กทำการจะเห็นทีจะมีอุปสรรคประการใดประการหนึ่ง ดังนั้นพอค่ำลง องห่าและเจียวปิ่นจึงให้ทหารผลัดกันกินข้าว แล้วเตรียมพร้อมรบอยู่ภายในค่าย กำชับไม่ให้ถอดเกราะออกจากตัว ให้พร้อมที่จะรบพุ่งได้ทุกเมื่อ

ครั้นเวลาใกล้สองยาม เตงต่งและสุกี้ได้คุมทหารหักเข้าตีค่ายขององห่าและเจียวปิ่น ในขณะที่ทหารจ๊กก๊กสาละวณป้องกันรักษาค่ายนั้น พลันได้ยินเสียงแตรสือขึ้นจากข้างในค่าย จึงพากันแตกตื่นตกใจ กว่าจรรู้ตัวก็เห็นทหารยุ๊กก่อกองอยู่ในค่ายเป็นอันมาก แต่ไม่รู้จำนวนเท่าใดเนื่องจากเป็นเวลากลางคืน จึงพากันแตกตื่นตกใจวิ่งหนี

ทหารยุ๊กทั้งด้านนอกค่ายและข้างในค่ายรุกรบจู่โจมประสานกันอย่างใกล้ชิดนอกเหนือความคาดคิดขององห่าและเจียวปิ่น เพียงครู่หนึ่งองห่าและเจียวปิ่นเห็นว่าจะป้องกันรักษาค่ายไว้ไม่ได้ จึงพาทหารหนีออกจากค่าย

ฝ่ายเกียงอุยรักษาค่ายกลาง ได้ยินเสียงสู้รบเกิดขึ้นทางค่ายขวา จึงสั่งให้ทหารตั้งสติให้มั่น อย่านำเคลื่อนไหววิ่งไปมา ด้านหน้าให้พลเกาทัณฑ์เตรียมระดมยิงข้าศึกที่จะบุกเข้ามาจู่โจม ข้างในค่ายให้ระมัดระวังกวดขันคนแปลกล้อม หากใครเดินวิ่งผิดปกติภายในค่ายก็ให้สังหารได้ทันที เกียงอุยสั่งการแล้วจึงขี่ม้าตรวจตราบัญชาการอยู่ภายในค่าย

ฝ่ายเตงต่งและสุกี้ครั้นตีค่ายขวาขององห่าและเจียวปิ่นได้แล้ว จึงยกทหารจะหักเข้าตีค่ายกลางของเกียงอุย ด้วยสำคัญว่าทหารจ๊กก๊กในค่ายกลางคงจะแตกตื่นตกใจไม่เป็นขบวน แล้วจะแตกตามค่ายขวาไป

ทหารยุ๊กก็โห่ร้องฮือกรูกันจะหักเข้าตีค่ายกลางพร้อมกันทั้งสามด้าน แต่พอเข้าไปใกล้หาเกาทัณฑ์กลตามตำราของขงเบ้งได้ถูกระดมยิงออกมาอย่างฉับพลัน ถูกทหารของเตงต่งและสุกี้บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

แดงตั้งและสู้ก็สำคัญว่ากองทัพจักรพรรดิกระส่ำระสาย ถึงจะยิงเกาทัณฑ์มาสกัดก็เป็นเพียงการสกัดอำนาจการถอย ดังนั้นจึงคุมทหารเข้าตีอีกหลายระลอก แต่ทุกระลอกก็ถูกระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์กลบตาเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จนใกล้สว่างแดงตั้งเห็นทหารเหลืออยู่จำนวนน้อยก็ตกใจ รีบสั่งทหารให้ถอยทัพกลับไปค่าย รายงานความให้แดงายทราบทุกประการ

ฝ่ายองห่าและเจียวป็นพาทหารหนีไปได้ร้อยเส้นเศษ ได้ยินเสียงสู้รบเกิดขึ้นที่ค่ายกลางจึงพาทหารย้อนกลับมา แต่ไม่แน่ใจว่าข้าศึกมากและน้อยประการใด จึงตั้งมั่นคุมเชิงอยู่ห่างๆ จนกระทั่งฟ้าสว่างจึงคุมทหารจะยกเข้าตีกระหนาบ แต่ทหารรุกก็ไต่ยกหนีไปก่อน จึงเข้าไปหาเกียงอุย สารภาพผิดและวิงวอนขอให้อภัยโทษ

เกียงอุยจึงว่าเหตุทั้งนี้ไม่ใช่ความผิดของพวกเขา หากเป็นความผิดของข้าพเจ้าที่มีได้สำรวจตรวจตราภูมิประเทศให้ถี่ถ้วน จึงตั้งหน้าทำการสนองพระคุณเจ้าต่อไปเถิด กล่าวแล้วเกียงอุยจึงสั่งให้องห่าและเจียวป็นพาทหารกลับไปรักษาค่ายเก่าตามเดิม

องห่าและเจียวป็นกลับไปถึงค่ายแล้ว จัดแจงแต่งซ่อมค่าย และสั่งทหารให้เก็บศพทหารรุกก็กและจ๊กก็กถมลงไปในอุโมงค์ และเอาดินเกลี่ยกลบจนเต็ม

ฝ่ายแดงายเมื่อได้ทราบรายงานการศึกจากแดงตั้งผู้บุตรแล้ว จึงกล่าวว่าเสียแรงเราชุดอุโมงค์เตรียมการไว้เป็นอย่างดี นึกไม่ถึงว่าแผนการอุโมงค์อันลึกกลับจะไม่สามารถทำลายกองทัพเมืองเสฉวนให้พินาศถอยหนีกลับเข้าแดนฮั่นตั้งได้เกียงอุยนี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก เห็นเหตุแล้วตั้งหลักมั่นไม่ยกออกไปช่วยค่ายขวาหาไม่แล้วก็จะแตกพ่ายไปทั้งสามค่าย นี่สมแล้วที่ได้รับการถ่ายทอดวิชามาจากขงเบ้ง จึงสามารถฝึกฝนทหารให้มีระเบียบวินัยและขวัญกำลังใจในทุกกระบวนรบได้อย่างดีเยี่ยม สามารถรับมือการบุกรุกโจมตีในเวลากลางคืนทั้งบนดินและใต้ดินได้อย่างมั่นคง มิได้เสียกระบวนแม้แต่น้อย

เกียงอุยเห็นองห่าและเจียวป็นซ่อมแต่งค่ายเก่าจนแข็งแรงมั่นคงดังเดิมแล้ว และเห็นว่ากองทัพพวยกก็ประสบความเสียหายอย่างหนักจนต้องพักรบสงบนิ่ง ดังนั้นเกียงอุยจึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปให้แดงาย ทำให้ยกทหารออกมารบกันด้วยค่ายกลพยุหะ

แดงายรับหนังสือเกียงอุยแล้วตอบรับคำท้า และสั่งทหารให้กลับไปบอกเกียงอุยว่าให้เกียงอุยเตรียมตัวให้พร้อมเถิด เราจะรบกันให้ประจักษ์ฝีมือแก่สายดาทหารทั้งปวง

วันรุ่งขึ้นพอฟ้าสว่างกองทัพของทั้งสองฝ่ายได้ยกออกไปตั้งขบวนรบเผชิญหน้ากันที่ทุ่งราบกว้างขวางภูเขาภิสาน ธงทิวปลิวไสวประสานกับเสียงม้าล่อฆ้องกลองดังกึกก้อง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ค่ายกลพยุหะมังกรแปลงรูป (ตอนที่627)

กองทัพเกียงอุยยกไปตั้งค่ายที่ตำบลเขากิสานโดยมิได้รู้ว่าแดงายได้เตรียมการชุดอุโมงค์เชื่อมโยงใต้พื้นดินไว้อย่างทั่วถึงแล้ว จึงถูกกองทัพพวยกก็กลอบบุกเข้าตี แต่เนื่องจากทหารจ๊กก็กได้ผ่านการฝึกฝนเป็นอย่างดี จึงตีได้เข้าศึกจนแตกพ่าย ศิษย์สองในสงครามครั้งที่หกต่างฝ่ายต่างเตรียมการรบกันด้วยขบวนพยุหะ

เสียงกลองศึกของทั้งสองฝ่ายโหมประโคมอยู่ครู่หนึ่ง เกียงอุยจึงโบกธงเป็นสัญญาณให้พลกลองตีกลองสัญญาณให้ทหารแปรขบวนตั้งค่ายกลพยุหะอัฐฤทิสตามตำราของขงเบ้ง และแปรขบวนซับซ้อนยิ่งกว่าเมื่อครั้งที่ขงเบ้งรบกับสุมาอี้ ตามทิศหลักทั้งสี่ทิศจัดขบวนทหารมาเป็นรูปมังกร เสือ พญานาค และนก ตามทิศมุมทั้งสี่มุมตั้งเป็นขบวนทหารม้า แต่ละมุมให้ทหารถือธงรูปเมฆ รูปเดือนตะวัน รูปสายลม และรูปภูเขา เกียงอุยขี่ม้าถือธงประจำตัวแม่ทัพ ยืนอยู่หน้าขบวนค่ายกล

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาค่ายกลครั้งนี้ว่า "เกียงอุยจึงจัดทหารออกเป็นแปดกอง ตั้งแปดทิศ มีประตูเข้าออกถึงกันทั้งแปดด้าน กองหนึ่งให้ทหารยืนเป็นรูปมังกร กองหนึ่งเป็นรูปเสือ กองหนึ่งเป็นรูปพญานาค กองหนึ่งเป็นรูปนก กองหนึ่งให้ทหารม้ายกธงเขียวตั้งกระบวนเป็นรูปเมฆ กองหนึ่งเป็นรูปเดือนตะวัน กองหนึ่งเป็นลม กองหนึ่งเป็นดิน"

สามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่า "เกียงอุยใช้วิธีการของขงเบ้งกำหนดตั้งค่ายกลแปดขบวนขึ้น อาศัยลักษณะสวรรค์ ธรณี นก งู มังกร เสือ แบ่งทิศทางกันเป็นที่แน่นอน"

ครั้นทหารจึกกักแปรชวบนเป็นค่ายกลพยุหะเสร็จแล้ว เกียงอุยเห็นแดงายยืนม้ายู่หน้าชวบนทหาร จึงร้องถามว่าท่านรู้จักค่ายกลพยุหะนี้หรือไม่

แดงายได้ฟังดังนั้นจึงร้องตอบเกียงอุยว่า "ท่านสำคัญว่ากระบวนศึกอันนี้รู้แต่ท่านผู้เดียวหรือ เราก็คงเข้าใจอยู่ จะทำให้ท่านดู"

ว่าดังนั้นแล้วแดงายจึงเรียกเอาธงประจำตัวแม่ทัพมาถือไว้โบกสะบัดไปมา กลองศึกของกองทัพจึกก็โหมประโคมดังสนั่นหวั่นไหว ชวบนทหารจึกก็ได้แปรชวบนตั้งเป็นค่ายกลพยุหะ มีลักษณะเป็นอย่างไรเดียวกับค่ายกลพยุหะของเกียงอุย

พอตั้งชวบนเสร็จแดงายได้โบกสะบัดธงไปมาอีกครั้งหนึ่ง ในทันใดนั้นชวบนค่ายกลพยุหะก็พลิกพลั้วแปรชวบนจากแปดชวบนแยกออกเป็นหกสิบสี่ชวบน มีประตูหกสิบสี่ประตู ดุละลานตา ชับซ้อนและลึกล้ำยิ่งนัก

พอทหารจึกตั้งชวบนค่ายกลพยุหะเสร็จ แดงายจึงขี่ม้าออกมาข้างหน้าทหารแล้วร้องถามเกียงอุยว่าชวบนพยุหะอัฐฤทศเรดั่งได้พิสดารกว่าของท่านอีก ท่านรู้จักการแปรชวบนเหมือนที่เรานี้หรือไม่

เกียงอุยได้ยินดังนั้นจึงร้องตอบว่า ซึ่งท่านแปรชวบนเป็นหกสิบสี่ชวบน หกสิบสี่ประตูดังนี้ เราก็คงอยู่ว่าถูกต้องตามตำรา แต่จะมีความหมายอันใดเล่า จะถามท่านว่าเพียงค่ายกลพยุหะอัฐฤทศแปดชวบน แปดประตู ที่ข้าพเจ้าตั้งนี้ ท่านจะกล้ายกทหารเข้ามาตีหรือไม่

แดงายจึงว่า ซึ่งจะประลองวิชาค่ายกลพยุหะตามคำท่านนั้น จะฆ่าฟันกันจริง ๆ หรือเอาแค่ประลองความรู้ในสติปัญญาวิชาคุณให้เป็นขวัญตาของทหาร เพื่อเป็นเกียรติยศของเราทั้งสองหรืออย่างไร

เกียงอุยจึงว่า จงเอาแบบอย่างที่ยกประลองวิชาความรู้ค่ายกลพยุหะกับสมุหีเถิด อย่าให้ทหารต้องเจ็บตายเพราะการประลองของสองเราเลย

แดงายได้ยินดังนั้นจึงพยักหน้ารับคำ ต่างคนจึงต่างกล่าวพร้อมกันเป็นสัจจะว่าลูกผู้ชายตกลงกันตามนี้

กล่าวแล้วแดงายจึงจัดชวบนทหารม้าจำนวนเท่าเทียมกับจำนวนทหารซึ่งเกียงอุยตั้งเป็นค่ายกลพยุหะกระชับกำชับนายทหารทั้งปวงแล้วแดงายจึงขี่ม้าหน้าหน้าทหารฝ่าเข้าไปในประตูค่ายกลอัฐฤทศ

แดงายนำทหารบุกเข้าไปวนมาตามตำราได้คิดเพี้ยน ในทันใดนั้นเกียงอุยได้โบกสะบัดธงเป็นสัญญาณเสียงกลองศึกทหารจึกก็ตั้งกองกระหึ่มเป็นท่านองเผด็จศึก ในพลันนั้นชวบนค่ายกลพยุหะอัฐฤทศก็เคลื่อนไหวแปรชวบนจากแปดชวบนกลายเป็นชวบนรูปงู กลืนเอาชวบนของแดงายไว้ในท้องจนหมดสิ้นและบีบรัดกระชับเข้ามาอย่างหนาแน่น

แดงายกำลังนำทหารจึกรุกกว่นไปตามช่องประตู พลันที่ชวบนพยุหะแปรเปลี่ยนก็รู้สึกเหมือนหนึ่งว่าได้ตกเข้าไปอยู่ในถ้ำใหญ่อับทึบ เบื้องบนประหนึ่งมีภูเขากำลังกดทับลงมา เบื้องล่างประหนึ่งยืนอยู่ในห้วงน้ำลึก ทรงตัวไม่ถนัด ร่างกายเบาหวิว เห็นชวบนทหารจึกก็เลื้อมลายระยิบระยับ แล้วค่อยๆ รู้สึกว่าตกอยู่ในวังน้ำวนกลางพระสมุทร ทหารของแดงายได้พลัดหลงกันจนหมดสิ้น แดงายให้รู้สึกตื่นตระหนกตกใจเพราะไม่เคยรู้ไม่เคยสัมผัสกับฤทธานภาพของการแปรชวบนค่ายกลพยุหะอัฐฤทศว่าลึกล้ำปานจะนี้ เพราะการแปรชวบนค่ายกลเป็นหกสิบสี่ชวบน หกสิบสี่ประตูที่ร่ำเรียนร่ำมา ก็หาได้ลึกล้ำพิสดารมหัศจรรย์เหมือนการแปรชวบนค่ายกลของเกียงอุยไม่

แดงายให้รู้สึกวิงเวียนศีรษะเป็นกำลัง ทหารของแดงายที่พลัดหลงกันอยู่ภายในค่ายกลต่างรู้สึกเหมือนถูกงูใหญ่กลืนกินเข้าไป หน้ามืดแทบจะเป็นลม ได้ยินเสียงทหารจึกก็ร้องชมขวัญว่า ให้แดงายและทหารวางอาวุธ ยอมจำนนเสียโดยดี มิฉะนั้นจะพากันตายสิ้น

แดงายพยายามตั้งสติให้สงบ กัดฟันบุกหน้ายอนหลังเหไปทางซ้ายหันไปทางขวาหลายครั้งหลายหน ยิ่งรู้สึกว่าง้างน้าวยิ่งหมุนเร็วขึ้นกว่าเก่า กลืนอายอันเหม็นขึ้นสะอิดสะเอียนโชยมากระทบจมูก จึงยิ่งตกใจเป็นอันมาก แหงนหน้าขึ้นเบื้องบนทอดถอนใจใหญ่หมดอาลัยตายอยาก ร่ำพิงแต่เดียวดายว่า "ซึ่งเราเสียทีถลาเข้าอยู่ในเงื้อมมือข้าศึกนี้ ก็เพราะดูหมิ่นทะนงแก่งสงคราม"

แดงายดันรนจะออกไปให้พ้นจากค่ายกลพยุหะสักเท่าใดก็ไม่สำเร็จ จึงหยุดหอบหายใจสิ้นหวัง ในทันใดนั้นได้ยินเสียงทหารกองหนึ่งบุกฝ่าชวบนค่ายกลเข้ามาถึง เห็นเป็นสมุหำปองคุมทหารเข้ามาช่วย ค่ายกลพยุหะได้แตกสลายไปในทันที แดงายเห็นดังนั้นก็ดีใจ รีบออกคำสั่งให้ทหารรีบหนี

พอพ้นจากวงล้อมของค่ายกลพยุหะ เองฉายได้เร่งห้อมนำอาหารหนีอย่างไม่คิดชีวิต เกียงอุยเห็นได้ที่จึงสั่งทหารให้ไล่ตามตี ข้าพพันทหารของเองฉายบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เองฉายพาทหารเข้าค่ายไม่ได้จึงหนีข้ามแม่น้ำอุยโหไปตั้งค่ายอยู่อีกฟากหนึ่ง

เกียงอุยจึงยกทหารเข้าไปยึดค่ายของเองฉายทั้งเก้าค่าย แล้วพักทหารอยู่ในค่ายนั้น

ฝ่ายเองฉายรู้สึกแปลกประหลาดใจว่าโจนสุมาปองซึ่งไม่เคยปรากฏฝีมือรบพุ่งมาแต่ก่อน กลับสามารถคุมทหารตีฝ่าเข้าไปในค่ายกลและช่วยเหลือชีวิตในยามคับขันได้ จึงถามสุมาปองว่าค่ายกลอัศจรรย์พิเศษของเกียงอุยในครั้งนี้มีควมลึกลับพิสดารนัก ข้าพเจ้าตกอยู่ในที่ล้อมจนสิ้นปัญญาแล้ว เหตุใดท่านจึงสามารถตีฝ่าเข้าไปในค่ายกลพยุหะได้

สุมาปองจึงว่า ข้าพเจ้ามิได้มีฝีมือรบพุ่งเสมอด้วยท่าน แต่บังเอิญเมื่อครั้งที่ยังเป็นเด็กได้ท่องเที่ยวไปศึกษาวิชาความรู้ทั่วแคว้นเกงจิ๋ว พลัดหลงไปถึงเมืองลำเอียง ได้รู้จักกับเพื่อนของขงเบ้งสามคนคือชวยเป๋ง เบนกงอุย และโจ๊ะกงหวง ทั้งสามคนนี้เป็นเพื่อนสนิทร่วมคณคิดวิชาค่ายกลกับขงเบ้งมาแต่ก่อน แต่ละวันเมื่อได้ดื่มน้ำชาสนทนากันอย่างสนุกสนานแล้ว ยังประลองวิชาค่ายกลพยุหะด้วยประการต่างๆ ราวกับว่าเป็นการเล่นหมากรุก ข้าพเจ้าสนใจได้ถามจึงได้รับการสอนสั่งมาบ้าง จึงได้เรียนรู้ลักษณะค่ายกลพยุหะของเกียงอุย

เองฉายฟังคำสุมาปองเล่าความหลังด้วยความสนใจ ในขณะที่พยักหน้าแสดงอาการยอมรับนับถือเป็นระยะๆ สุมาปองจึงกล่าวสืบไปว่า ค่ายกลพยุหะอัศจรรย์พิเศษนั้นเป็นค่ายกลแบบท้าวตั้ง สามารถแปรขบวนพลิกพลิวได้หลายพยุหะ และขบวนพยุหะที่เป็นไม้ตายมีอาณาภาพล้าลึกพิสดารก็คือการแปรขบวนที่มีชื่อว่า พยุหามังกรแปลงรูป หากหลงเข้าไปในค่ายกลนี้แล้วจะไม่มีวันออกจากค่ายกลได้

เองฉายได้ฟังดังนั้นก็ตกตะลึง สุมาปองจึงเล่าต่อไปด้วยความภาคภูมิใจว่า ข้าพเจ้าทราบว่าคุณจะรบพุ่งกับเกียงอุย จึงรีบยกทหารมาช่วย ครั้นมาถึงเห็นค่ายกลพยุหะพยุหามังกรแปลงรูปกำลังสาแดงอาณาภาพเห็นหัวมังกรอยู่ข้างทิศพายัพ ก็รู้ว่าท่านกำลังพลาดท่าตกอยู่ในระหว่างค่ายกล เกรงว่าจะเป็นอันตรายจึงนำทหารตีฝ่าตัดขบวนค่ายกลตรงศีรษะพยุหามังกร เมื่อตีฝ่าจนศีรษะพยุหามังกรขาดออกจากกันแล้ว ขบวนพยุหะจึงสลายตัว ข้าพเจ้าจึงได้มาพบท่าน

เองฉายคำนับขอบคุณสุมาปองที่มาช่วยชีวิตได้ทันท่วงที แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าได้เรียนวิชาค่ายกลพยุหะจากอาจารย์ทั่วทั้งแผ่นดิน แต่ค่ายกลพยุหะพยุหามังกรแปลงรูปนี้ไม่เคยได้ยิน ไม่เคยได้เห็นมาแต่ก่อนเลย แม้ดูภายนอกก็ไม่เข้าใจ เมื่อได้ฟังคำอธิบายของท่านแล้วจึงได้รู้จักค่ายกลพยุหะนี้

เองฉายกล่าวสืบไปว่า เมื่อค่ายกลพยุหะพยุหามังกรแปลงรูปเป็นหนึ่งในสุดยอดไม้ตายของวิชาค่ายกลพยุหะ ทั้งยังมีท่านซึ่งชำนาญวิชาค่ายกลพยุหะช่วยคิดอ่านด้วยแล้ว จึงไม่มีสิ่งใดที่จะต้องเกรงกลัวข้าศึกอีก วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะนำทหารไปยึดเอาค่ายเก้ากลับคืนให้จงได้

สุมาปองจึงว่า ข้าพเจ้าได้ร่ำเรียนวิชาค่ายกลพยุหะมากหลายขบวนก็จริงอยู่ แต่เห็นจะสู้เกียงอุยไม่ได้ เพราะบรรดาเพื่อนของขงเบ้งที่ข้าพเจ้าได้รู้จักนั้นต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า วิชาค่ายกลที่คิดค้นนำมาประลองกันนั้นเป็นเศษส่วนน้อยที่ ขงเบ้งร่ำเรียนเท่านั้น เกียงอุยร่ำเรียนวิชามาจากขงเบ้งโดยตรง เห็นจะเกินความรู้ข้าพเจ้ามากนัก ท่านอย่าเพิ่งประมาทแก่เกียงอุย มิฉะนั้นอาจจะเสียทีแก่ข้าศึก

เองฉายจึงว่า ข้าพเจ้าหาคิดที่จะรบพุ่งกับเกียงอุยด้วยค่ายกลพยุหะประการเดียวไม่ แต่จะให้ท่านยกทหารไปทำประลองค่ายกลพยุหะกับเกียงอุยแทนข้าพเจ้า ส่วนข้าพเจ้านั้นจะคุมทหารยกอ้อมไปทางด้านหลัง เขากีสานชุมนุมอยู่ด้านหลังค่ายของเกียงอุย พอเกียงอุยยกทหารออกไปรบกับท่าน ข้าพเจ้าก็จะยกทหารเข้าไปทางด้านหลังค่าย เห็นจะยึดค่ายกลับคืนได้

สุมาปองได้ฟังแผนการของเองฉายก็หัวเราะ แล้วสรรเสริญเองฉายว่าเมื่อแผนการเป็นดังนี้เห็นจะได้ชัยชนะแก่เกียงอุยเป็นมั่นคง ท่านมีสติปัญญาในการสงครามล้าลึกนัก เกียงอุยจะต้องแตกพ่ายไปเป็นแน่แท้

เย็นวันนั้นเองฉายจึงให้สุมาปองทำหน้าที่ไปทำเกียงอุยว่า ในวันพรุ่งนี้ให้ยกทหารมาประลองวิชาค่ายกลพยุหะกันใหม่อีกครั้งหนึ่ง เกียงอุยได้รับหนังสือของสุมาปองแล้วได้เขียนหนังสือสลักทนายหนังสือของสุมาปองตอบรับคำท้าว่าหากทหารรุกรักก็อยากจะทำมือให้พ้นอาย ก็ให้ยกมารบกับเราเถิด

ในคืนวันนั้นแดงายได้สั่งให้แดงหลนคุมทหารเป็นกองหน้า เแดงายคุมทหารเป็นกองหลวงลอบยกออก จากค่ายข้ามแม่น้ำอุยโห วกไปตั้งซุ่มอยู่ในป่าด้านหลังค่ายของเกียงอุย คอยท่าจะยึดค่ายของเกียงอุย ตามแผนการที่วางไว้

ฝ่ายเกียงอุยหลังจากตอบรับคำท้าแล้ว วันรุ่งขึ้นเวลาเช้าได้สั่งให้ทหารเตรียมพร้อมที่จะยกไป แล้วเรียก แม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้ามาปรึกษาวางแผนการศึก เกียงอุยได้ปรารภว่า "เราเคยทำศึกมากับขงเบ้ง ข่านาญในกระบวนศึกเป็นอันมาก เวลาวันนี้เราก็แปลงกระบวนศึกถึงสามร้อยหกสิบห้ากระบวน เแดงายก็ เห็นฝีมืออยู่แล้ว ซึ่งในหนังสือมาว่าจะออกตั้งขบวนศึกรบกับเรานั้น เหมือนเอาญามาสู้ตามอันคม เห็น เป็นกลอุบายลวงเราดอก ท่านทั้งปวงจะเห็นบ้างหรือไม่"

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังคำเกียงอุยเป็นนัยว่า ซึ่งฝ่ายวุยก๊กทำรบพุ่งในวันนี้หาใช่ต้องการจะประลอง วิชาค่ายกลพยุหะกันแต่ประการใดไม่ หากมีความนัยว่าเป็นกลอุบายอันลึกลับ จึงพากันนิ่งประหนึ่งตั้ง คำถามกับเกียงอุยว่าเป็นกลอุบายประการใด

เสียวฮัวได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกประหลาดใจว่าข้าศึกเพียงพ่ายแพ้ในการประลองค่ายกลพยุหะไป ทยกๆ แล้วเหตุใดจึงมาทำรบด้วยขบวนพยุหะอีกเล่า พิเคราะห์แล้วเห็นจะเป็นกลอุบายสมดังคำท่านแม่ ทัพ

เสียวฮัวเห็นเกียงอุยพยักหน้าเป็นที่ยอมรับ จึงกล่าวสืบไปว่าซึ่งทหารวุยก๊กทำรบในครั้งนี้ เห็นจะเป็นการ หลอกลวงให้เรายกทหารออกไปรบพุ่ง แล้วแต่งทหารมายึดเอาค่ายเราเป็นมั่นคง

เกียงอุยได้ยินดั่งนั้นจึงปรบมือ หัวเราะแล้วกล่าวว่า เสียวฮัวท่านเล็งการไม่ผิดเลย ซึ่งข้าพเจ้ามิได้แจ้ง ความแก่พวกท่านแต่วันวานเพราะเกรงว่าความลับจะแพร่งพราย จึงนัดหมายประชุมในเช้าวันนี้เพื่อที่จะ ช้อนกลแดงายให้หลบจำ

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ต้นไม้ที่ไร้รากแก้ว (ตอนที่628)

แดงายพ่ายความรู้ในเชิงค่ายกลพยุหะแก่เกียงอุย จึงวางกลอุบายให้สุมาปองทำประลองค่ายกลพยุหะกับ เกียงอุยอีกครั้งหนึ่ง แล้วจะอาศัยช่วงเวลาทีเกียงอุยยกทหารออกจากค่ายไปประลองวิชาค่ายกลพยุหะนั้น ลอบยกทหารเข้ายึดเอาค่ายของเกียงอุยเสีย แต่เกียงอุยแจ้งในกลอุบายของแดงายจึงวางแผนช้อนกล

เกียงอุยแจ้งสถานการณ์ให้แม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้าใจกระจ่างแล้ว จึงให้เสียวฮัวและเตียวเอ๊กคุมทหาร หมื่นหนึ่งยกออกไปซุ่มอยู่ในป่าด้านหลังค่าย ถ้าหากแดงายยกทหารมาชิงเอาค่ายก็ให้ยกออกไปโจมตี อยาให้ทันตั้งตัว ส่วนเกียงอุยจะทำที่หลงกลยกทหารออกไปประลองวิชาค่ายกลพยุหะกับสุมาปอง

ครั้นสั่งการเสร็จสิ้นแล้วต่างคนต่างออกไปจัดแจงทหารแล้วยกไปตามแผนการที่กำหนดทุกประการ

เกียงอุยยกทหารไปตั้งขบวนอยู่ที่ทุ่งกว้างข้างหน้าเนินเขาภิสาณ เฝซิชูหน้ากับขบวนทหารของสุมาปอง เห็นสุมาปองยืนม้าอยู่ข้างหน้าขบวนทหาร เกียงอุยจึงร้องบอกสุมาปองว่า เมื่อวานนี้กองทัพวุยก๊กพ่ายแพ้ ความรู้ในเชิงค่ายพยุหะแก่เราแล้ว ใจนวันนี้จะมาทำรบอีกเล่า หากความรู้ชาววุยก๊กวันนี้ดีกว่าเมื่อวันวานก็ ลองตั้งค่ายกลพยุหะให้เราดูสักหน่อยหนึ่ง

สุมาปองสำคัญว่าเกียงอุยหลงกลอุบายจึงนึกกระหึ่มอยู่ในใจ แสร้งรับคำท้าแล้วขี่ม้ากลับมายังกองทหาร แล้วโบกธงสัญญาณตามที่นัดหมายกันไว้ เสียงกลองศึกและเสียงแตรเขาโคดังกระหึ่มเราใจ ทหารวุยก๊ก ได้แปรขบวนตามเชิงพยุหะตั้งเป็นค่ายกลพยุหะอัศจรรย์ขึ้น

เกียงอุยเห็นดั่งนั้นจึงหัวเราะ แล้วว่าค่ายกลพยุหะนี้เราได้ตั้งขบวนรบกับแดงายตั้งแต่วันวานนี้แล้ว ไม่เห็น มีสิ่งใดแปลกใหม่เลย

สุมาปองทำที่หัวเราะบ้าง แล้วกล่าวว่าท่านรู้วิชาค่ายกลนี้ เรารู้้อย่างเดียวกัน

เกียงอุยเอาแสร้งไปที่สุมาปองแล้วกล่าวว่า ค่ายกลพยุหะนี้แม้ท่านจะตั้งได้ แต่รู้หรือไม่ว่าสามารถแปร ขบวนได้สักกี่พยุหะ

สุมาปองแหงนหน้าหัวเราะแล้วกล่าวว่า เราสามารถแปรชบวนค่ายกลพยุหะ วัฏฐุทิศนี้ได้ถึงแปดสิบเอ็ด
กระบวน กล่าวแล้วก็บอกธงเป็นสัญญาณให้ทหารแปรชบวนให้เกียงอุยดู

ทหารรุกรกแปรชบวนพยุหะแรก เกียงอุยก็หัวเราะเยาะเย้ยสุมาปองแล้วกล่าวว่า ท่านรู้วิชาแปรชบวนค่าย
กลเพียงแปดสิบเอ็ดกระบวน ยังมีหน้ามาแสดงให้เราดูอีกเล่า เพียงเท่าที่บอกกว่าแปรชบวนได้แปดสิบ
เอ็ดกระบวนกล ก็เห็นอยู่แล้วว่าวิชาท่านเพียงแค่ว่าทางอิงเท่านั้น ท่านไม่รู้หรือว่าอันค่ายกลวัฏฐุทิศนี้
สามารถแปรชบวนได้เสมอด้วยวิถีโคจรแห่งนพเคราะห์ในจักรราศี ตัวเรานี้ได้เรียนรู้วิธีแปรชบวนถึงสาม
ร้อยหกสิบกระบวน

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) และสามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่า วิชาแปรชบวนค่ายกลพยุหะวัฏฐุทิศ
ของเกียงอุยสามารถแปรชบวนได้หกสิบห้ากระบวน ซึ่งน่าจะเป็นการคลาดเคลื่อน เพราะในจักรราศีนั้น
แบ่งออกเป็นสิบสองราศี แต่ละราศีมีสามสิบองศา รวมเป็นสามร้อยหกสิบองศา เป็นแต่ไว้ในรอบสามร้อย
หกสิบองศานั้นโลกโคจรรอบดวงอาทิตย์เป็นระยะเวลาประมาณสามร้อยหกสิบห้าวัน ดังนั้นการแปรชบวน
จึงมีเพียงสามร้อยหกสิบกระบวนเท่านั้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ยังระบุด้วยว่า เกียงอุยได้โอ้อวดจากมีความรู้วิชาค่ายกลพยุหะ
แล้ว ยังรู้วิชาฤษณและฤษลางเป็นอันมาก

เกียงอุยโอ้อวดเพื่อจะถ่วงเวลาให้เตงงายบุกเข้าปล้นค่ายแล้วชุ่มโถมตีตามแผนการ สุมาปองก็แสร้งเจรจาเพื่อ
จะถ่วงเวลาให้เตงงายบุกเข้ายึดค่ายของเกียงอุย ต่างคนต่างกุมไม้เด็ดที่ซ่อนเร้นไว้อย่างมิดชิด ในขณะที่
ต่างคนต่างก็กระหึ่มยิ้มย่องอยู่ในใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายหลงกล

สุมาปองได้ยินคำเกียงอุยดังนั้นก็สำนึกคิดว่าความรู้วิชาค่ายกลแลฤษณและฤษลางทั้งปวงที่ได้ศึกษามา
จากเพื่อนของขงเบ้งนั้น เทียบกับเกียงอุยซึ่งศึกษาวิชามาจาก ขงเบ้งโดยตรงไม่ได้ แต่ครั้งยังไม่ได้ยิน
เสียงการสู้รบด้านหลังค่ายของเกียงอุย จึงแสร้งกล่าวต่อไปว่าคำพูดคนจะโอ้อวดเกินจริงประการใดก็ได้
หากท่านรู้จริงดังที่พูดก็จงแสดงความรู้ให้ข้าพเจ้าดูให้เห็นจริงจึงจะเชื่อ

เกียงอุยรู้หน้าที่สุมาปองถ่วงเวลาจึงกล่าวความใจดีกลับไปว่า ตัวท่านมีสติปัญญาน้อย หากจะเรียนรู้วิชา
ของเราแล้วจงเรียกเตงงายออกมาเรียนโดยตรงเถิด

สุมาปองได้ยินดังนั้นก็รู้สึกประหลาดใจ แต่แสร้งกล่าวว่าเตงงายเป็นแม่ทัพผู้ใหญ่ เรื่องเพียงเท่านั้นไม่
จำเป็นต้องถึงมือท่านแม่ทัพเตงงายดอก

เกียงอุยแหงนหน้าขึ้นมองฟ้าแล้วหัวเราะดังลั่น และกล่าวว่าเตงงายจะออกมาอย่างไรได้ เวลาบัดนี้เห็นที่
เตงงายจะยกทหารไปทางด้านหลังค่ายของเราไม่ใช่หรือ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าของเกียงอุยว่า "ซึ่งเตงงายท่ากลอุบายให้ท่านมาลวงหวังจะ
ชิงเอาค่ายเดิมนั้นเรารู้อยู่แล้ว"

สุมาปองได้ยินดังนั้นก็ตกใจ เห็นว่าเกียงอุยกล่าวคำดังนี้เพราะแจ้งในกลอุบายของเตงงาย เตงงายคงจะ
เสียที่แก่เกียงอุย จึงสั่งทหารให้โถมตีทหารของเกียงอุย หวังจะรีบยกไปช่วยเตงงายให้ทันทั่วทั้ง

เกียงอุยคุมเชิงคอยที่อยู่ก่อนแล้ว พอเห็นสุมาปองตกใจหน้าถอดสี จึงบอกธงสัญญาณขึ้นเป็นสำคัญ
ทหารจึกก็ยกได้แปรชบวนเป็นสองสายรุกเข้าจู่โถมทหารของสุมาปองอย่างรวดเร็ว

ทหารของสุมาปองเพิ่งจะขยับขยายออกจากขบวนค่ายกล ไม่ทันตั้งขบวนรบ จึงถูกทหารของเกียงอุยบุก
โถมตีเข้าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารรุกรกพากันตกใจแตกตื่นถอยร่นไม่เป็นขบวน เกียงอุยก็
เร่งทหารให้รุกตีขึ้นไปอย่างดุเดือด สุมาปองเห็นทหารบาดเจ็บล้มตายไม่สามารถต่อสู้ได้จึงพาทหารที่
เหลือแตกหนีไป

ฝ่ายเตงงายยกทหารไปตั้งขุมอยู่ในป่าด้านหลังเขาภิสาน ครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าเกียงอุย
ยกทหารออกไปรบกับสุมาปองแล้วก็มี ความยินดี สำคัญว่าเกียงอุยหลงกล จึงสั่งทหารให้เตรียมพร้อม ครู่
หนึ่งเตงงายจึงยกทหารออกจากแนวป่าจะอ้อมมุมเขากมาตีค่ายของเกียงอุยตามแผนการ

เตงงายคุมทหารมาถึงแนวป่าด้านหลังค่ายเกียงอุย พลันได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังสนั่นจากแนวป่าก็
ตกใจ เห็นทหารเมืองเสฉวนยกขบวนออกมาจากแนวป่าสองข้างทาง รุกเข้าโถมอย่างดุเดือด

เลี้ยวหัวกระโจนมาพุ่งเข้าหาเตงหลุนนายทหารกองหน้าของเตงงายอย่างรวดเร็ว แล้วเอาดาบฟันถูกเตงหลุนคม้าตาย

ทั้งเลี้ยวหัวและเตียวเอ็กเร่งทหารจู่โจมเข้าไปจนใกล้จะถึงตัวเตงงาย เตงงายเห็นทหารถูกฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก ที่เหลือก็แตกหนีไม่เป็นขบวน จึงสั่งทหารให้ล่าถอย เตงงายเร่งขับทหารอยู่ทางด้านหลัง

เลี้ยวหัวสั่งทหารให้เร่งระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่ทหารรายศึก ถูกเตงงายซึ่งคุมขบวนอยู่ด้านหลังถึงสกัดกั้น เตงงายตกใจจนขวัญไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ร้องสั่งล่าล่าล้าล้าให้รีบหนีเอาตัวรอด นายทหารผู้รักดีเห็นเตงงายบาดเจ็บจึงถอยมาลงมาด้านหลังคุ้มกันให้เตงงายขี่ม้าหนีไปข้างหน้า

ทหารจ๊กก๊กไล่ตามเตงงายไปเป็นระยะทางร้อยกว่าเส้นเห็นจะไม่ทันแล้ว จึงพากันถอยทัพกลับมาค่าย เตงงายได้พาทหารหนีข้ามแม่น้ำอุยโหไปพบกับสุมาปองที่ริมแม่น้ำแล้วจึงพากันกลับไปค่าย

เตงงายให้รู้สึกอับอายสุดสัปดาห์ที่พลาดท่าเสียทีแก่เกียงอุย เป็นเหตุให้ทหารบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารที่เหลือต่างพากันเสียขวัญกำลังใจไม่เป็นอันสู้รบ จึงปรึกษากับสุมาปองว่าศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก โชคดีที่มีแม่น้ำอุยโหเป็นปราการขวางกั้น หากไม่แล้วกองทัพเมืองเสฉวนจะรุกไล่ตามตีไปจนถึงเมืองเตียงอันลงไปเมืองลกเอียงเป็นแน่แท้

เตงงายกล่าวสลับไปว่า สถานการณ์บัดนี้ขวัญสู้รบทหารจ๊กก๊กฮึกเหิม ขวัญทหารเราอ่อนแอ หากรบพุ่งกันสลับไปเห็นจะเสียแก่เกียงอุย จะคิดอ่านประการใดจึงจะทำให้เกียงอุยต้องถอยทัพกลับไปได้

สุมาปองจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับความคิดของท่านว่าจำเป็นต้องหาหนทางอื่นที่ทำให้เกียงอุยถอยทัพกลับไปให้จงได้ ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์มาว่าสถานการณ์ในเมืองเสฉวนทุกวันนี้แม้จะดูภายนอกเหมือนบ้านเมืองเป็นปกติ แต่แท้จริงแล้วเป็นเพียงภาพเปลือกนอกเท่านั้น เนื้อแท้แล้วหากเป็นบ้านก็บุทิ้งหลังหากเป็นเรือก็รื้อทิ้งลำ หากเป็นต้นไม้ก็ไร้ซึ่งรากแก้ว ลมโชนมาแต่แผ่วเบา ก็จะฉิบหายไป

เตงงายได้ฟังคำสุมาปองดังนั้นจึงแสดงท่าทีแปลกประหลาดใจ สุมาปองจึงกล่าวไขสลับไปว่าราชการเมืองเสฉวนวิปริตผันแปรไปสิ้นแล้วเนื่องจากพระเจ้าเล่าเสี้ยนมิได้เอาพระทัยใส่ในราชการ เชื่อฟังแต่คำสุยโฮชั้นที่แต่เพียงผู้เดียว สุยโฮชั้นที่จะกล่าวประการใดก็ทรงเห็นชอบทั้งสิ้น เหตุนี้สุยโฮชั้นที่จึงมีอำนาจวาสนาขึ้นในเมืองเสฉวน แล้วปรนเปรอพระเจ้าเล่าเสี้ยนด้วยสุรานารีและกามกลนานาประการ พระเจ้าเล่าเสี้ยนก็ยิ่งลุ่มหลง ปลดปล่อยสุยโฮชั้นที่จัดแจงการแผ่นดินตามอำเภอใจ ดังนั้นจึงควรที่ท่านจะแต่งของบรรณาการจงมากไปติดสินบนสุยโฮชั้นที่ให้กราบทูลยุยงพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้ระแวงเกียงอุย แล้วรับสั่งเรียกกองทัพกลับไปเมืองเสฉวน ดังนั้นท่านก็จะได้รับชัยชนะโดยไม่ต้องรบ เกียงอุยก็จะปราชัยโดยไม่ต้องรบ

เตงงายได้ยินดังนั้นก็ปรบมือหัวเราะ แล้วกล่าวว่านี่ไม่ถึงที่ท่านจะมีสติปัญญาแจ่มแจ้งในพิชัยสงครามอย่างล้าล้าละนี่ นี่แล้วจึงเรียกว่าสุดยอดกลยุทธ์แห่งพิชัยสงคราม นับเป็นชัยชนะอันเลิศของขุนพลผู้พิชิตจงเร่งทำการตามความคิดของท่านเถิด

เตงงายจึงให้สืบหาขุนนางนายทหารที่รู้จักมักคุ้นกับสุยโฮชั้นที่อย่างเร่งด่วน พอทราบวาทองกิ้นมีคุณสมบัติสมกับภาระหน้าที่ เตงงายจึงแต่งเพชรพลอยและเงินทองจำนวนมากให้แก่ทองกิ้นเอาไปติดสินบนสุยโฮชั้นที่ที่เมืองเสฉวน

ทองกิ้นไปถึงเมืองเสฉวนแล้ววิ่งเต้นเข้าพบกับคนสนิทของสุยโฮชั้นที่ แล้วปรึกษาว่าตัวเรามีทรัพย์สินมีค่าเป็นอันมากจะนำมาบรรณาการแกมหาชั้นที่ จะทำประการใด

ครั้นเห็นคนสนิทของสุยโฮชั้นที่ท่าท้อที่อดเอื้อน ทองกิ้นจึงมอบเงินทองให้เป็นสินน้ำใจ แล้วกล่าวว่าเป็นสินน้ำใจแต่น้อยนิด ใ้การสำเร็จแล้วจะสมนาคุณท่านให้ถึงขนาด คนสนิทของมหาชั้นที่ที่ได้รับสินบนด้วยด้วยอักษณาสัยและหวังลากก้อนใหญ่เมื่องานสำเร็จ จึงบอกทองกิ้นว่าอำนาจราชการแผ่นดินเมืองเสฉวนทุกวันนี้อยู่ในเงื้อมมือมหาชั้นที่สิ้น การเล็กน้อยใหญ่ประการใด หากมหาชั้นที่รับปากแล้วก็สำเร็จทุกสิ่งอัน ท่านอย่าได้วิตกเลย

ทองกิ้นจึงถามว่า ข้าพเจ้าจะว่ากล่าวประการใดจึงจะต้องใจท่านมหาชั้นที่เล่า

คนสนิทของสุยโสชนที่จึงว่า ท่านมหาชนที่เป็นคนตรงไปตรงมา ไม่จำเป็นต้องว่ากล่าวอ้อมค้อม ขอเพียงท่านมีของบรรณาการถึงขนาดก็จะสมควรปรารถนาทุกสิ่ง กล่าวแล้วคนสนิทของสุยโสชนที่จึงพาตองกินเข้าไปพบกับจอมชนที่

ตองกินให้ทหารคนสนิทยกกล่องเงินทองเพชรนิลจินดาเข้าไปพร้อมกัน เมื่อได้ค่านับสุยโสมหาชนที่ตามธรรมเนียมแล้วจึงนั่งอยู่ สุยโสชนที่เห็นคนของตองกินถือกล่องข้าวของมาเป็นอันมาก จึงมองหน้าคนสนิทเห็นพยักหน้าก็รู้อยู่ จึงกล่าวทักตามประสาเจ้าบ้านว่าท่านมาแต่ทางไกล มีกิจอันใดจงว่ากล่าวให้แจ้งอย่าได้เกรงใจเลย

ตองกินหันมาพยักหน้าให้กับคนสนิทให้เอาเงินทองเพชรนิลจินดาเข้าไปมอบแก่มหาชนที่แล้วเปิดฝากล่องให้ดู สุยโสมหาชนที่เห็นเงินทองเพชรนิลจินดาเป็นอันมากก็ตกตะลึง รีบสั่งคนสนิทให้นำเข้าไปเก็บในห้องข้างใน แล้วหันมาทางตองกินพลางกล่าวว่า ท่านมีกิจอะไรสิ่งใดจงรับว่ามาเถิด

ตองกินจึงว่า ข้าพเจ้าเป็นพ่อค้าเข้าไปทำการค้าขายอยู่ในแผ่นดินววยก มีสมัครพรรคพวกเป็นอันมาก ทำการค้าขายรุ่งเรือง แต่ได้รับความเดือดร้อนเนื่องจากบ้านเมืองมีศึกสงครามเพราะเกียจอุยกระหายศึก ก่อความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า บรรดาพ่อค้าวาณิชจึงร่วมกันลงขันให้ข้าพเจ้านำของกำนัลมามอบแก่ท่านเพื่อขออารมมีท่านช่วยจัดการให้เกียจอุยเลิกทัพกลับมาจากแดนววยกเสีย เสร็จการแล้วจะตอบแทนพระคุณอีกมาก

สุยโสมหาชนที่ได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าการเพียงเท่านี้ดอกหรือ ท่านอย่าวิตกเลย

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

มังกรในบ่อ (ตอนที่629)

สงครามครั้งที่หกที่เกียจอุยกรีธาทัพบุกววยกก็ได้รับชัยชนะอย่างงดงาม จนเตงงายต้องล่าถอยทัพข้ามแม่น้ำอุยโหและไม่ยอมยกทหารออกไปรบกับเกียจอุยอีก แต่กลับให้ตองกินนำเงินทองเพชรนิลจินดาไปติดสินบนสุยโสชนที่ให้ช่วยหาหนทางเรียกกองทัพเกียจอุยกลับเมืองเสฉวน

สุยโสชนที่คนวิปริตคิดละโมภในสมบัติ จึงจับสินบนที่คนของเตงงายนำมาบรรณาการโดยไม่นำพาต่อชะตากรรมของบ้านเมือง แล้วบอกให้ตองกินวางใจกลับไปคอยฟังข่าว และกำชับว่าถ้าการสำเร็จแล้วจงอย่าลืมคำมั่นสัญญาเสีย

ตองกินเห็นการสำเร็จก็มีความยินดี ย้ำกับมหาชนที่ว่าขอให้การสำเร็จ ข้าพเจ้าจะกลับมาค่านับท่านใหม่แล้วจะไม่ลืมคำสัญญาเป็นอันขาด กล่าวแล้วจึงค่านับลาสุยโสกกลับออกไป และสืบข่าวคราวความเป็นไปในเมืองเสฉวนอย่างละเอียดเสร็จแล้วจึงเดินทางกลับไปหาเตงงาย

สุยโสได้แต่งคนสนิทให้ปล่อยข่าวลือทั่วทั้งราชอาณาจักรว่าเกียจอุยยกทหารไปทำการหลายครั้งหลายหนก็เสียทีแก่ข้าศึก เกียจอุยยกไปครั้งนี้จึงระยอทอดถอย จะเข้าสวามิภักดิ์กับววยก

หลังจากนั้นอีกสามสี่วันสุยโสจึงนำความซึ่งรำลือกันเข้าไปกราบทูลให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบ และทูลยุยงว่าเกียจอุยนี้เดิมเป็นชาวววยก เห็นจะสมตามข่าวลือ จึงควรที่พระองค์จะได้มีหมายรับสั่งเรียกกองทัพเกียจอุยกลับมาก่อน จะได้ดูท่วงท่าของเกียจอุยว่าคิดแปรพักตร์หรือไม่ประการใด

พระเจ้าเล่าเสี้ยนหลงฟังคำสุยโสอย่างไม่ลืมหูลืมตา ลืมบทเรียนเมื่อครั้งที่สุมาอี้แต่งกลมาปล่อยข่าวยุยงให้เรียกกองทัพขงเบ้งกลับจนหมดสิ้น ตรัสสั่งให้มีพระบรมราชโองการเรียกกองทัพเกียจอุยกลับเป็นการด่วน

ฝ่ายเกียจอุยตั้งค่ายอยู่ที่ตำบลเขากีสานเป็นเวลาหลายวัน ไม่เห็นเตงงายยกทหารออกมารบก็สงสัยว่าจะเกิดเหตุการณ์ประการใดประการหนึ่งขึ้น จึงแสร้งให้ทหารไปทำรบว่าเตงงายเป็นหยาบช้า แต่เตงงายกลับทำหุทวนลม คุมทหารตั้งมั่นนั่งอยู่แต่ในค่าย พอตีขันทก็ได้เชิญพระบรมราชโองการของพระเจ้าเล่าเสี้ยนไปถึง เกียจอุยรับพระบรมราชโองการแล้วไม่ทราบความนัยว่าเหตุใดจึงรับสั่งให้เรียกกองทัพกลับ จึงสอบถามขึ้นที่ว่ามีมาแต่เหตุประการใด

ชนที่ได้ตอบเกียจอุยว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้น้อย ไม่ทราบความ ให้ท่านเร่งปฏิบัติตามพระบรมราชโองการนั้นเถิด

เกียงอุยจึงเรียกเลี้ยวหัวมาปรึกษาว่าเราจะมาทำศึกครั้งนี้ได้ที่ยกลงมาถึงริม แม่น้ำอุยโหแล้ว จะยกกลับไปก็เสียตายนัก เลี้ยวหัวจึงว่า "ท่านเป็นมหาอุปราช เมื่อจะยกกองทัพมานั้นก็ได้ทูลพระเจ้าเล้าเสียนว่าจะทำการให้สำเร็จ ซึ่งมีหนังสือรับสั่งมานี้ให้ท่านยับยั้งตอบโต้ดูก่อน"

เดียวเอ็กได้ยินดังนั้นจึงแย้งว่าสองเต้เป็นโอรสสวรรค์ เมื่อมีพระบรมราชโองการประการใด ขุนนางแลแม่ทัพนายกองทั้งปวงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ จำต้องทำตาม มิฉะนั้นย่อมเป็นการขัดรับสั่ง มีโทษถึงประหารชีวิต อนึ่งเส้าเราได้ยกกองทัพมาทำการหลายครั้งแล้วยังไม่ได้ชัยชนะ บัดนี้ทำการได้ชัยชนะเป็นหลายหน ข้าศึกเกรงกลัวเป็นอันมากแล้ว จึงขอที่จะเลิกทัพกลับตามรับสั่งแล้วค่อยยกมาทำการสืบไป

เกียงอุยใคร่ครวญแล้วเห็นชอบกับความเห็นของเดียวเอ็ก จึงสั่งให้เลิกทัพและให้เลี้ยวหัวกับเดียวเอ็กทำหน้าที่เป็นกองหลัง คอยคุ้มกันและชุ่มโถมตีข้าศึกมิให้กองทัพเป็นอันตราย

ฝ่ายหน่วยสอดแนมของเตงกายพอรู้ว่ากองทัพเมืองเสฉวนหรือถอนค้ายเลิกทัพจะกลับเมืองเสฉวน จึงนำความไปรายงานให้เตงกายทราบ

เตงกายได้ทราบรายงานก็มีความยินดี จึงจัดแจงทหารจะยกตามตีกองทัพของเกียงอุย

เตงกายเป็นผู้บัญชาการที่สุขุมรอบคอบ ครั้นได้ทราบจากหน่วยสอดแนมว่าใกล้จะทันกับกองทัพของเกียงอุย อยู่ห่างกันเพียงสามร้อยเส้น เตงกายจึงสั่งให้หยุดทัพและพาทหารคนสนิทขึ้นไปบนยอดเขา สังเกตการถอยทัพของทหารเมืองเสฉวน

เตงกายเห็นกองทัพเกียงอุยถอยทัพไปอย่างเป็นระเบียบ ธงทิวเป็นขบวน ดังตามพิชัยยุทธ กองหลังนั้นตั้งขบวนคุ้มกันมั่นคงเข้มแข็ง สลับหยุดสลับถอยมิได้เรรวนแต่ประการใด เตงกายจึงคิดว่าถึงจะไล่ตามตีก็จะได้ไม่ได้ที่แก่ข้าศึก เพราะจะต้องเผชิญกับการตั้งรับของกองหลังอย่างแน่นหนา และกองหน้าก็อาจหวนกลับเข้ามาจู่โจมได้ในฉับพลัน

เตงกายกล่าวรำพึงกับสุมาปองว่า เกียงอุยนี้ได้เรียนรู้กระบวนการของขงเบ้งไว้เป็นอันมาก สามารถจัดกระบวนการถอยทัพเป็นระเบียบรัดกุมแน่นหนา ไม่อาจยกเข้าตีได้ กล่าวแล้วเตงกายจึงสั่งทหารให้ถอยกลับไปที่ยาค่ายเดิม

ฝ่ายเกียงอุยพากองทัพกลับไปถึงเมืองฮันตั้งแล้ว ให้พักกองทัพไว้ในเมืองฮันตั้ง แล้วพาทหารองครักษ์เดินทางเข้าไปเมืองเสฉวน เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล้าเสียนแล้วกราบทูลว่าข้าพระองค์นำกองทัพบุกยกก็ครั้งนี้ ทำการได้ที่มีชัยชนะแก่ข้าศึกเป็นหลายครั้ง จนรุดหน้าไปตั้งอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโห เตรียมจะบุกข้ามแม่น้ำยึดเอาเมือง เตียงอันและเมืองลกเอียงได้อยู่แล้ว เหตุใดพระองค์จึงมีหมายรับสั่งให้เลิกกองทัพกลับไปเสียเล่า

พระเจ้าเล้าเสียนทรงลืมนึกไปแล้วว่ามีหมายรับสั่งให้เรียกกองทัพกลับ พอได้ยินคำทูลจึงตรัสว่า เรามีหมายรับสั่งเรียกท่านกลับมาหรือ

เกียงอุยได้ยินดังนั้นจึงทูลสงสัย นำหมายรับสั่งส่งให้ทอดพระเนตรพระเจ้าเล้าเสียนพ่ยกพระเศียรเป็นทิวาทรงจำได้ จึงตรัสว่าท่านยกกองทัพไปบุกแดนญ๊กก๊กนานแล้ว เรามีความคิดถึงท่าน ใครได้เห็นหน้าสนทนาด้วย ทั้งเกรงว่าไพร่ทหารจากบ้านไปนานจะมีความคิดถึงบ้าน จึงให้หากกลับมา

เกียงอุยจึงกราบทูลว่า "ข้าพเจ้าไปทำการครั้งนี้ก็ได้ท่วงที่เป็นอันมาก หมายว่าจะได้ความชอบอยู่แล้ว ซึ่งต้องถอยทัพมานั้นเห็นจะเป็นกลอุบายของเตงกายคิดอ่านท่า"

เกียงอุยกราบทูลแล้วทอดถอนใจใหญ่ พระเจ้าเล้าเสียนเห็นดังนั้นก็ได้ตรัสประการใด เกียงอุยสำคัญว่าซึ่งกราบบังคมทูลนั้นต้องพระหทัย จึงกราบทูลสืบไปว่า "ตัวข้าพเจ้านี้ตั้งใจจะทำการสนองพระองค์ให้สิ้นศัตรูจงได้ ควรหรือพระองค์มาเชื้อฟังอ้ายคนเล็กน้อยปากตลาดคิดสงสัยข้าพเจ้าเปล่าๆ"

พระเจ้าเล้าเสียนกษัตริย์ที่เหลวไหลละเอะอะไม่มีหลักไม่มีฐานประดุงตั้งต้นอ้อที่พลั่วตามทิศทางลม ครั้นได้ฟังคำเกียงอุยหนักแน่นมั่นคงจึงตรัสว่า ตัวเรานี้หาไม่ขอใดสงสัยท่านไม่ หากท่านเห็นว่าทำการได้ชัยชนะแก่ข้าศึกแล้วจงกลับไปเมืองฮันตั้งก่อน เมื่อโอกาสสมควรก็ให้ยกกองทัพไปตีญ๊กอีกครึ่งหนึ่งก็มิเห็นเป็นไร

เกียงอุยได้ยินคำตรัสเหมือนยินคำคนบ้า ไม่รู้ผิดชอบชั่วดีก็รู้สึกเสียใจ ทอดถอนใจใหญ่เกือบจะร้องให้ถวายเป็นมงคลกลับออกมาแล้วกลับไปเมืองฮันตั้ง

ฝ่ายตองกินครั้นเดินทางกลับไปถึงค่ายที่ริมแม่น้ำอุยโห จึงเข้าไปรายงานความซึ่งสุขโสนั้นที่ตองรับ
สินบนและเล่าสภาพการณ์ที่เป็นไปในเมืองเสฉวนให้ตองทราบทุกประการ

ตองฉายได้ทราบความก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าเมื่อเจ้าไม่ไว้วางใจข้าทหาร แลราษฎรไม่ศรัทธาเลื่อมใสใน
พระเจ้าแผ่นดินแล้ว เมืองเสฉวนย่อมแปรปรวนวิปริต อีกไม่นานคงจะระบาราษาพันกันเอง สภาพดังนี้เรายก
ไปตีเมื่อใดก็เห็นจะได้เมื่อนั้น

ตองฉายกล่าวแล้วสั่งให้ตองกินรีบเดินทางเข้าไปเมืองลกเอี้ยง ให้รายงานสภาพความเป็นไปในเมืองเสฉ
วนให้สุมาเจียวทราบ

สุมาเจียวทราบความแล้วเห็นเป็นโอกาสอันดีที่จะยกไปตีเมืองเสฉวนจึงมีความยินดีเป็นอันมาก กล่าว
ปรารภขึ้นอย่างลืมหิวว่าเมืองเสฉวนยกมารุกรานบ้านเมืองเราหลายครั้งหลายหน แต่ยังไม่เห็นโอกาสที่จะ
ยกไปทำการแก้แค้นตอบแทน บัดนี้โอกาสเป็นที่แล้วจะยกไปตีเอาเมืองเสฉวนให้จงได้

สุมาเจียวได้เรียกประชุมขุนนางแม่ทัพนายกองคนสนิท ปรารภความจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนให้
บรรดาขุนนางฟังทุกประการ

ฝ่ายแกงได้ยินปรารภของสุมาเจียวดังนั้นก็ท้วงว่า เมืองเสฉวนแปรปรวนวิปริตถึงคราวิบัติก็จริงอยู่ แต่
การในเมืองลกเอี้ยงเล่าก็หามั่นคงไม่ ด้วยพระเจ้าโจมอหวาดระแวงแคลงใจในมหาอุปราช หากท่านคุม
กองทัพออกไปจากเมืองลกเอี้ยงแล้วก็เหมือนพญายักษ์ตะลุมถึงถ้า หม่าจิ้งจอกจะเข้ามาแย่งชิงเอาไป
ครอง หากขุนนางยุยงให้พระเจ้าโจมอคิดกำจัดท่านแล้วเห็นจะเป็นอันตราย เมื่อครั้งที่สุมาอี้บิดาท่านขุน
เคืองใจที่อริราชศัตรูยกมารุกรานแต่ไม่อาจหาญยกไปแก้แค้น เพราะมีเหตุเป็นอยู่อย่างเดียวกัน ในครั้งนั้น
มหาอุปราชสุมาอี้จำต้องถอยทัพหนีไปหนีภัยภายในก่อน จึงขอที่ท่านจะทำตามแบบอย่างของ
มหาอุปราชสุมาอี้นั้น จัดการภายในให้เป็นปกติแล้วจึงค่อยยกไปทำการ

แกงกล่าวสืบไปว่า เมื่อปีก่อนได้เกิดปรากฏการณ์ประหลาด มีมังกรเหลืองปรากฏตัวบนฟ้าแล้วตก
ลงในบ่อน้ำที่ตำบลเล่งเล้งถึงสองครั้งสองหน เป็นนิมิตหมายว่านับแต่บัดนี้ไปเพียงชั่วสองรัชกาลก็จะสิ้น
ราชวงศ์ของพระเจ้าวุยอ่องโจโจแล้ว ในครั้งนั้นพระเจ้าโจมอได้ทราบความ ทรงคิดว่าสวรรค์บงกคนิ
ตักเตือนพระองค์ว่าเหมือนกับมังกรที่ร่วงหล่นลงจากฟ้าตกไปอยู่ในบ่อ สาแดงอาณาเขตอันใดไม่ได้ จึง
ทรงแต่งบทกวีขึ้นบทหนึ่งเป็นเนื้อความว่า

พญามังกรไม่สามารถอยู่บนฟ้า กลับตกลงมาในสระน้อย

หมู่ปลาชิวและปลาสร้อย คอยชมแหงไม่เว้นวัน

บทกวีบทนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความระแวงในน้ำพระทัยพระเจ้าโจมอว่าทรงปราศจากซึ่งพระราชอำนาจใด
เหมือนกับพญามังกรที่ตกอยู่ในบ่อ จึงถูกท่านซึ่งเปรียบเหมือนปลาชิวปลาสร้อยคอยชมแหงรังแก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความครั้งที่มังกรปรากฏว่า "อนึ่งเมื่อปีล่วงไปนั้น มังกรลงอยู่ใน
สระเล้งเล้งสองตัว ขุนนางทั้งปวงทูลพระเจ้าโจมอว่าจะป็นมงคลแก่บ้านเมือง พระเจ้าโจมอจึงตรัสว่าอัน
ธรรมดามังกรนั้นมีแต่สาแดงฤทธิ์เดชอยู่ในกลางอากาศแลในพระมหาสมุทร บัดนี้มาตกลงช้งอยู่ในสระ
ท่านทั้งปวงจะว่าเป็นมงคลนั้นไม่ได้ ไม่เห็นด้วย พระเจ้าโจมอจึงแต่งโคลงสี่บทเปรียบไว้เป็นใจความว่า
มังกรอันมีฤทธิ์เดช ก็อัศจรรย์ตกลงช้งอยู่ในสระ ให้ปลาเล็กน้อยลวงดูถูก ก็อุปมาเหมือนตัวเรานี้ มีแต่ผู้
เบียดเบียนให้ได้ความเดือดร้อน"

สุมาเจียวได้ยินความอันแสดงถึงความระแวงในพระทัยของพระเจ้าโจมอก็โกรธ กล่าวว่า โจมอนี้เรารู้ท่าน
บำรุงตั้งขึ้นเป็นเจ้า กลับไม่คิดถึงคุณเรา ยังระแวงอีกเล่า หากนานไปเห็นจะทรยศคิดอ่านกำจัดเราเป็น
แมนมัน จำจะชิงกำจัดโจมอเสียก่อนจึงจะควร

แกงเห็นเป็นโอกาสจะสร้างความชอบจึงยุยงสุมาเจียวว่า วิสัยชายชาติอาชาไนยซึ่งจะเพิกเฉยให้ศัตรูคิด
อ่านทำร้ายแต่ฝ่ายเดียวนั้นหาควรไม่ ความเห็นของท่านจะชอบแล้ว ฟังเร่งทำการเถิด

พระพุทธศาสนายุคกลางแล้วได้แปดร้อยสามพรรษา เดือนเจ็ด พระเจ้าโจมอเสวยราชย์ได้ห้าปี วันหนึ่ง
เสด็จออกท่องพระโรงท่ามกลางมหาสมาคมเพื่อทรงว่าราชการตามปกติ ในวันนั้นสุมาเจียวพาทหาร
องครักษ์สามร้อยนายถือกระบี่เข้าไปในท้องพระโรงด้วยสีหน้าท่าทางซึ่งช้ง เมื่อเข้าไปอยู่หน้าพระที่นั่ง
แล้ว สุมาเจียวมิได้ถวายบังคมตามประเพณี กลับยืนเฉยอยู่

บรรดาขุนนางที่เป็นพวกของสุมาเจียวซึ่งเตรียมการกันไว้ก่อนแล้วได้กราบทูลพระเจ้าโจมอว่า มหาอุปราชาสุมาเจียวนี้มีความชอบต่อแผ่นดินเป็นอันมาก ควรที่จะสถาปนาอิสริยยศขึ้นเป็นที่สมเด็จพระยาให้เป็นเกียรติยศสืบไป

พระเจ้าโจมอได้ยินคำขุนนางดังนั้นก็มิได้ตรัสประการใด กลับทรงไต่ถามถึงการทำให้ไรเณนาของราษฎร

สุมาเจียวเห็นดังนั้นก็โกรธ กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าพวกเราสกุลสุมาได้ทำนุบำรุงแผ่นดินมาตั้งแต่รุ่นพ่อรุ่นพี่จนถึงตัวข้าพเจ้า บัดนี้ได้ทำความชอบไว้แก่แผ่นดินเป็นอันมาก ดั่งนี้แล้วจะไม่ควรคู่แก่ตำแหน่งสมเด็จพระยาเจียวหรือ

พระเจ้าโจมอได้ยินดังนั้นก็ทรงตรัสประชดด้วยน้ำพระสรเสียงอันขุ่นมัวว่า พวกตระกูลสุมาท่านได้ตั้งแผ่นดินนี้มา สามะหาอะไรกับอิสริยยศเพียงแต่สมเด็จพระยาแล้ว จะเป็นยิ่งกว่านี้ก็ได้สุดแต่ใจท่านเถิด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แพะในปากเสือ (ตอนที่630)

สุมาเจียวคิดจะยกกองทัพไปตีจ๊กก๊ก แต่เกรงว่าพระเจ้าโจมอทรงระแวงพระทัยจะคิดอ่านกำจัด ครั้นได้ฟังคำยุยงจากพรรคพวกจึงคิดจะถอดพระเจ้าโจมอ ออกจากตำแหน่ง ถึงวันเสด็จออกจากราชการความหวาดระแวงจึงระเบิด ต่างประชดประชันกันอย่างรุนแรงในห้องพระโรง

สุมาเจียวได้ยินคำพระเจ้าโจมอตรัสเป็นทำนองว่าเชิญทำอะไรตามอำเภอใจ ดั่งนั้นก็รู้ว่าทรงตรัสประชดจึงโกรธแค้นเป็นอันมาก กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า "ท่านไม่รู้จักคุณเรา ทำโคลงเปรียบเทียบเราต่าง ๆ ท่านทำทั้งนี้เห็นชอบอยู่แล้วหรือ"

พระเจ้าโจมอทอดพระเนตรเห็นสุมาเจียวโกรธ หน้าตาแดงก่ำ จึงก้มพระพักตร์แต่มิได้ตรัสประการใด บรรดาภาคในห้องพระโรงเจียบบังอยู่ครู่หนึ่ง สุมาเจียวจึงสั่งให้เลิกประชุมแล้วพาพรรคพวกเดินกลับออกไปโดยมิได้ถวายบังคม ขุนนางทั้งปวงเกรงอำนาจของสุมาเจียวจึงพากันกลับออกไป

พระเจ้าโจมอถูกทอดทิ้งอยู่ในห้องพระโรงแต่เพียงลำพัง จึงเสด็จลงจากพระราชบัลลังก์เข้าไปยังพระตำหนักที่ประทับ แล้วตรัสเรียกองchim อองเก้ง และอองเหียง ซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ทรงไว้วางพระราชหฤทัยเข้ามาเฝ้าเป็นการส่วนตัวแล้วตรัสว่า "บัดนี้สุมาเจียวทำนองอาจหยามข้า เห็นจะเป็นขบถซึ่งเอาราชสมบัติเรา ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านประการใด"

อองเก้งได้ยินดังนั้นก็ตกใจ รีบทูลปราบพระเจ้าโจมอว่าความใหญ่ถึงเพียงนี้ พระองค์อย่าเพิ่งแปร่งพรายให้ผู้ใดได้ยินเป็นอันขาด มิฉะนั้นอันตรายจะมีมาถึงพระองค์ เพราะสุมาเจียวนี้มีสมัครพรรคพวกทั้งข้างในและข้างนอกพระราชวังเป็นอันมาก

พระเจ้าโจมอได้ยินคำท้วงจึงลดพระสรเสียงลง ตรัสว่ามันขมเหงยาเริงเราถึงเพียงนี้ จะให้ทนอับอายขุนนางทั้งปวงไปถึงไหน ถึงแม้มันจะตายก็ดีกว่าอยู่ให้เขารังแก เราจำจะต้องแก้ไขมิให้อับยศแก่คนทั้งปวงสืบไป

ตรัสดังนั้นก็จึงโบกพระหัตถ์ขับขุนนางทั้งสามให้ออกไปจากพระตำหนัก แล้วเสด็จไปยังพระตำหนักของพระนางกวิยไทเฮา เล่าความทั้งปวงให้ไทเฮาฟังทุกประการ

ฝ่ายสามขุนนางเมื่อเดินออกมาจากพระตำหนักแล้ว อองchimหนึ่งในสามขุนนางได้ซบซิบปรึกษากับเพื่อนสองขุนนางว่าพระเจ้าโจมอเฝ้าพระปัญหา เจรจาความด้วยโทษะ ความคอขาดบาดตายจกรรจ์ปานนี้กลับตรัสกับพวกเราโดยไม่เกรงหุคนจะได้ยิน หากความนี้แปร่งพรายล่องรู้ไปหูของสุมาเจียวพวกเราจักพากันคอขาดสิ้น มีหน้าข้ายังจะพาให้พี่น้องครอบครัวต้องถูกตัดหัวสามชั่วโคตรอีก กระนั้นเลยควรที่จะนำความไปออกตัวกับสุมาเจียวจึงจะพ้นอันตราย

อองเหียงได้ยินดังนั้นก็เห็นด้วย แต่อองเก้งกลับท้วงว่าพวกเราเป็นข้าราชการสำนัก ได้รับเบี้ยหวัดค่าปี เป็นหนี้ข้าวแดงแก้วนานหนักหนา ครั้นถึงคราเจ้าเราเดือดร้อนจะคิดอ่านเอาตัวรอดนั้นไม่ควร ชอบที่จะพลีชีพสนองคุณพระมหากษัตริย์จึงจะควร

เพื่อนสองขุนนางทั้งสองคนไม่ฟังคำทัดทาน อองเก็งได้ทัดทานอีกหลายครั้งแต่เพื่อนสองขุนนางยังคงยืนกรานความคิดเดิม เมื่อไม่ตกลงกันอองเก็งจึงแยกทางกลับไปเรือน แต่อองซิมและอองเหิงยิบเกรงภัยจะมาถึงตัว จึงนำความไปออกแก่สุมาเจียว เล่าความให้ทราบทุกประการ สุมาเจียวทราบความแล้วจึงสั่งให้แกงจืดคุมทหารไปล้อม พระบรมมหาราชวังไว้ และเตรียมการที่จะถอดพระเจ้าโจมออกจากตำแหน่งในวันรุ่งขึ้น

ฝ่ายพระเจ้าโจมครั้นเล่าความให้พระนางกวิโยไทเสาทราบความแล้ว เห็นไทเฮานิ่งอึ้งมิได้ตรัสประการใด ก็ทรงพระโกรธ เสด็จกลับมายังพระตำหนัก ตรัสเรียกทหารองครักษ์สามร้อยคนและให้เตรียมรถพระที่นั่งจะเสด็จนำทหารองครักษ์ไปที่จวนมหาอุปราชเพื่อกำจัดสุมาเจียวเสีย

อองเก็งเห็นพระเจ้าโจมอุกโทสะจะยกทหารจำนวนน้อยไปรบกับสุมาเจียวก็ ตกใจ จึงวิ่งเข้าไปคุกเข่า ถวายบังคม ยุติชายพระภุชญาของพระเจ้าโจม แล้วกราบทูลว่าซึ่งพระองค์จะยกทหารมาหาเล็กเพียงสามร้อยคนไปสู้รบปรบมือกับสุมาเจียวนั้นเหมือนหนึ่งแมลงเม่าบินเข้ากองไฟก็ไม่ปาน ด้วยสุมาเจียวคุมทหารไว้เป็นอันมาก ขอให้พระองค์ทรงยับยั้งอยู่ในพระบรมมหาราชวังนี้ก่อนเถิด

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความตอนนี้ว่า อองเก็งร้องให้เข้าไปกราบทูลพระเจ้าโจมว่า "ซึ่งพระองค์จะยกทหารสามร้อยไปรบกับสุมาเจียว นั้นเหมือนหนึ่งตอนแพะเข้าไปในปากเสือ ขอพระองค์จงยับยั้งก่อน ตัวข้าพเจ้านี้ไฉนจะรักชีวิตก็หาไม่ ตั้งใจจะทำราชการฉลองพระเดชพระคุณกว่าจะสิ้นชีวิต แต่ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าจะไปทำการบัดนี้ก็จะพากันตาย หาได้ทวงที่ไม่"

พระเจ้าโจมกล่าวอุกโทสะด้วยได้รับความอัปยศอดสูจากการกระทำของสุมาเจียวเป็นที่คับแค้นพระทัยนักจึงไม่ทรงฟังคำทัดทาน ตรัสสั่งให้ขบวนทหารเคลื่อนออกจากพระตำหนัก จะยกไปที่จวนมหาอุปราชสุมาเจียว

พระเจ้าโจมคุมกำลังทหารมาหาเล็กเพียงสามร้อยคนยกออกจากพระตำหนัก แต่เมื่อยกไปใกล้จะถึงประตูหน้าพระบรมมหาราชวังก็ทอดพระเนตรเห็นแกงจืดขี่ม้าถือทวนคุมขบวนทหารหนึ่งกองพันรักษาการณ์อยู่ที่หน้าประตูพระบรมมหาราชวัง มีเชิงจួយยืนม้าขนานบอยู่ด้านขวา เชิงเจียนม้าขนานบอยู่ข้างซ้ายก็ทรงตกตะลึง แต่มีทันที่จะทำการใด แกงจืดก็สั่งทหารให้โจมเข้าตีกองทหารของพระเจ้าโจม

พระเจ้าโจมตกพระทัยแต่กุมพระสติได้ จึงประทับยืนบนรถพระที่นั่ง เอาพระแสงกระบี่ชี้ไปที่แกงจืดและทหาร แล้วตรัสว่า "ตัวเราเป็นกษัตริย์ อ้ายเหล่านี้ทำบังอาจหักหาญเข้ามาจะทำร้ายเราหรือ"

อำนาจแห่งพระบารมีของพระมหากษัตริย์และความพึงใจในเหล่าทหารยังหนาแน่น แกงจืดและทหารได้ยืนพระสุรเสียงดังนั้นจึงพากันตกตะลึง ชะงักนิ่งอยู่กับที่ แล้วค่อยๆ ร่นถอยกลับไปอยู่เดิม

แกงจืดตั้งสติได้รู้สึกตัวว่าซึ่งพากันถอยร่นมาจะนี้มีขอบ จึงกล่าวกับเชิงเจว่า มหาอุปราชเลี้ยงทหารพันวันก็เพื่อช่วงใช้เพียงวันเดียว วันนั้นมาถึงแล้ว ไฉนจึงล่าถอยกลับกันมาเสียเล่า

เชิงเจได้ฟังก็ได้คิด จึงกล่าวว่าท่านจะให้จับเป็นหรือจับตาย ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะทำตามคำสั่ง แกงจืดจึงว่า มหาอุปราชได้สั่งไว้ว่า ถ้ายอมจำนนให้จับเป็น แต่ถ้าต่อสู้ก็ให้จับตาย จงเร่งทำการเถิด

เชิงเจได้ยืนดั่งนั้นจึงถือง้าวเร่งม้าออกไปที่หน้ารถพระที่นั่ง พระเจ้าโจมทอดพระเนตรเห็นดั่งนั้นก็ตกพระทัยแต่ชมพระสติไว้ แล้วทรงวาดและตรัสว่า มึงยังไม่สำนึกผิดขอบชีวิตอีกหรือ จึงคิดจะกบฏดั่งนี้

เชิงเจพุ่งม้าเข้ามาเหมือนหนึ่งไม่ได้ยิน พอได้ระยะทางเชิงเจจึงเอาง้าวแทงพระเจ้าโจมถูกที่พระอุระ พระเจ้าโจมพลัดตกลงจากรถพระที่นั่ง เชิงเจควมม้าพุ่งปราดเข้าไปหาแล้วเอาง้าวตัดพระเศียรของพระเจ้าโจม

เหตุการณ์เกิดขึ้นในชั่วพริบตา ทำให้ทหารมาหาเล็กของพระเจ้าโจมพากันตกตะลึงพริ้งเพริด แต่เจียวเป็กซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ตั้งสติได้ก่อน เห็นเหตุการณ์ที่เชิงเจควมม้าเข้ามาจะตัดพระเศียรของพระเจ้าโจม จึงพุ่งม้าออกไปจะสกัดหน้าเชิงเจไว้แต่ไม่ทันท่วงที

เชิงเจตัดศีรษะพระเจ้าโจมแล้วเลื้อบมาเห็นเจียวเป็กขี่ม้าตรงเข้ามา จึงควมม้าเข้าไปหาเจียวเป็ก ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันไม่ทันถึงเพลงเชิงเจก็เอาง้าวฟันเจียวเป็กตกม้าตาย

ทหารมหาดเล็กของพระเจ้าโสมมอเห็นพระเจ้าโสมมอถูกปลงพระชนม์จึงพากันแตกตื่นตกใจวิ่งหนี แต่อง
กึ่งนั้นมึนใจรักดีต่อเจ้า ร้องดาเซ่งเจว้าอายุชบถ มึงเป็นแต่เพียงไพร่ โจนจึงบังอาจปลงพระชนม์พระ
เจ้าอยู่หัวแล้ว

เซ่งเจว้าได้ยินดังนั้นก็โกรธ แต่เห็นองกึ่งไม่มีอาวุธ จึงสั่งทหารให้จับตัวองกึ่งแล้วนำไปมอบแก่สุมา
เจียวที่จวน พร้อมกับรายงานความให้สุมาเจียวทราบทุกประการ

สุมาเจียวทราบความเห็นเป็นเรื่องใหญ่ก็ตกใจ รีบพาทหารไปที่ประตูพระบรมมหาราชวัง เห็นพระบรมศพ
ของพระเจ้าโสมมอทอดอยู่ที่พื้นข้างรถพระที่นั่ง จึงคุกเข่าลงถวายบังคมทำที่เป็นร้องไห้รำพัน

ในขณะนั้นขุนนางจำนวนมากทราบข่าวการเสด็จสวรรคตจึงพากันมาที่ประตูหน้าพระบรมมหาราชวัง ฝ่ายสุ
มาหุขุนนางผู้ใหญ่เห็นพระบรมศพอยู่ในสภาพอนาถก็สงสาร จึงเข้าไปคุกเข่าถวายบังคมแล้วร้องไห้
ครั้นลุกขึ้นแล้วจึงกล่าวกับขุนนางทั้งปวงว่า คนชบถปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์มีโทษอุกถถึงชั้น
ประหารชีวิตเจ็ดชั่วโคตร

ขุนนางทั้งปวงพากันร้องไห้ตามประเพณีเอาใจเจ้า สุมาเจียวเห็นดังนั้นจึงสั่งให้อัญเชิญพระบรมศพ
เข้าไปในพระบรมมหาราชวัง และให้ตั้งการพิธีพระบรมศพที่พระตำหนักใหญ่ด้านทิศตะวันตก พอเชิญโลง
พระบรมศพขึ้นบนพระแท่นตามประเพณีแล้วสุมาเจียวจึงพาขุนนางทั้งปวงไปที่ท้องพระโรง แล้วปรึกษา
ความกับขุนนางทั้งปวงว่าบัดนี้มีผู้ลอบปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์ ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านประการใด

ด้านท่ายไม่รู้ความนัย ทั้งมีเรื่องขุนใจแกลงมาแต่ก่อน จึงกล่าวขึ้นท่ามกลางมหาสมาคมว่า ซึ่งเกิดเหตุร้าย
จนเป็นเหตุให้เสด็จสวรรคตในครั้งนี้เป็นเพราะแกลงเป็นผู้ทำการ จึงขอที่จะจับแกลงประหารชีวิตเสีย
ตามกฎหมายเตี๋ยบาล

สุมาเจียวได้ยินดังนั้นก็ขัดใจ จึงกล่าวว่าท่านมีพยานหลักฐานอันใดว่าแกลงเป็นผู้ลอบปลงพระ
ชนม์พระเจ้าอยู่หัว เพราะตามทางสอบสวนเบื้องต้นปรากฏว่าแม่แกลงจะอยู่ในเหตุการณ์ด้วย แต่ไม่ใช่คน
ที่ลอบปลงพระชนม์ เซ่งเจว้าต่างหากซึ่งคิดการชบถ ทำการปลงพระชนม์องค์พระจักรพรรดิ ควรที่จะจับเซ่ง
เจว้าประหารชีวิตเจ็ดชั่วโคตรจึงจะชอบ

ด้านท่ายได้ยินดังนั้นก็รู้ว่าสุมาเจียวปกป้องแกลง ปิดมิดให้แก่เซ่งเจว้า แม้หากจะตั้งต้นตัดทานต่อไปก็ไม่
เกิดประโยชน์อันใด ดีร้ายเภทภัยจะตกมาถึงตัว จึงก้มหน้านิ่ง ในทันใดนั้นทุกคนก็ต้องตกตะลึงงันเพราะ
เซ่งเจว้าได้กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า เหตุไฉนมหาอุปราชจึงมาป้ายมิดให้ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าปลงพระชนม์
พระเจ้าอยู่หัวนั้นก็เพราะแกลงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสั่งว่ามหาอุปราชมีคำสั่งให้ปลงพระชนม์ของสองเต
ข้าพเจ้าเป็นผู้น้อยจึงจำต้องทำการตามคำสั่ง ดังนั้นหากจะเป็นความผิดก็ต้องเป็นความผิดของมหาอุปราช
และแกลง ไยจึงโยนความผิดให้ข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้ทำการตามคำสั่งแล้ว

สุมาเจียวได้ยินดังนั้นก็โกรธ ตวาดด้วยเสียงอันดังว่าตัวมึงเป็นทหาร ไม่รู้หรือว่าคำสั่งใดผิดชอบชั่วดี
คำสั่งใดจริงแลเท็จ ตัวมึงเป็นกบฏ ปลงพระชนม์พระเจ้าอยู่หัวแล้วยังจะป้ายมิดให้แก่ผู้บังคับบัญชาอีกแล้ว
กล่าวแล้วสุมาเจียวจึงสั่งให้ทหารรีบคุมตัวเซ่งเจว้าไปตัดศีรษะเสีย

เซ่งเจว้าถูกจับกุมตัวก็ยิ่งโกรธ ร้องตะโกนด่าสุมาเจียวว่าตัวมึงคิดอ่านชิงเอาราชสมบัติและเป็นผู้อยู่
เบื้องหลังสั่งการให้ปลงพระชนม์พระเจ้าอยู่หัว ลียังป้ายมิดให้ผู้อื่นอีก ขอให้สวรรค์ได้ลงโทษตระกูลสุมา
ให้สาสม เซ่งเจว้าร้องด่าไปจนเพชฌฆาตลงดาบประหารจึงสิ้นเสียง

เมื่อทหารคุมตัวเซ่งเจว้าออกไปแล้ว สุมาเจียวได้สั่งให้ทหารไปจับตัวเซ่งเจว้าซึ่งเป็นผู้นองของเซ่งเจ
ตลอดจนพรรคพวกพี่น้องเอาไปควบคุมตัวไว้ทั้งสิ้น แต่สุมาเจียวกลับได้คิดว่าซึ่งเซ่งเจว้าทำการไปทั้งนั้นหา
ใช่ความผิดของเซ่งเจว้าโดยเฉพาะไม่ ในน้ำใจก็เกิดความสงสาร จึงเปลี่ยนโทษประหารเจ็ดชั่วโคตรเป็นให้
ประหารเพียงสามชั่วโคตร นอกจากนั้นให้ปล่อยตัวเป็นอิสระแต่เนรเทศให้ไปอยู่ต่างเมือง

สุมาเจียวได้ไต่สวนความว่าในบรรดาขุนนางและทหารมหาดเล็กของพระเจ้าโสมมอนั้น มีผู้ใดแข็งข้อหรือ
เป็นปรปักษ์บ้าง ครั้นได้ทราบข่าวองกึ่งเป็นคนเดียวที่ร้องด่าว่า เซ่งเจว้า สุมาเจียวจึงให้ทหารไปคุมตัวอง
กึ่งและพรรคพวกเข้ามาเพื่อรับฟังคำสั่งวินิจฉัยโทษ

ในขณะนั้นองกึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในคุกหลวงพร้อมกับมารดาและญาติพี่น้อง พอทหารมาเบิกตัวก็คิดถึง
ชะตากรรมว่าจะต้องถูกลงโทษประหารเป็นแน่แท้ จึงคุกเข่าคำนับมารดาแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าเสียที่เกิดมา
ชาติหนึ่ง อายุถึงปานนี้แล้วยังไม่เคยได้ทดแทนพระคุณมารดาเลย กลับจะมตายเสียเปล่าๆ ให้รู้สึกเสียใจ
ยิ่งนัก

มารดาของอองเก็งได้ยื่นผู้บุตรกล่าวดังนั้น จึงตอบว่า "เกิดมาแล้วจะหนีความตายไปไหนพ้น ตัวเรายังจะตายก็ไม่เสียตายชีวิต เพราะมีความสัจย์กตัญญูต่อเจ้า ก็จะปรากฏชื่อไปภายหน้า"

สมาเจียวเห็นหน้าอองเก็งก็จำได้ว่าเป็นขุนนางผู้กตัญญูในพระเจ้าโจมอ จึงไม่ได้ถามความประการอื่น สั่งทหารให้เอาตัวอองเก็ง มารดา และญาติพี่น้องทั้งปวงไปประหารชีวิตจนหมดสิ้น ทหารและขุนนางทั้งปวงเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็พากันสงสาร พากันแอบร้องไห้ทั่วทุกตัวคน

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกยกก๊กครั้งที่เจ็ด (ตอนที่ 631)

พระพุทธศานายกกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยสามพรรษา เดือนเก้า ข้างขึ้น แกลงลูกน้องคนสนิทของสมาเจียวสั่งให้เซ่งเจปลงพระชนม์พระเจ้าโจมอเสียที่บริเวณประตูหน้าพระบรมมหาราชวัง เพื่อจะปลิดตัวเองออกจากความผิดและคำครหาสมาเจียวจึงให้ประหารชีวิตเซ่งเจและพี่น้องสามชั่วโคตรโทษฐานปลงพระชนม์พระเจ้าโจมอ และตั้งการพิธีพระบรมศพอย่างสมพระเกียรติ

ครั้นเสร็จการพระราชพิธีพระบรมศพแล้ว แกลงและขุนนางทั้งปวงจึงพร้อมใจกันเข้าไปหาสมาเจียว แล้วเสนอว่าอันแผ่นดินนั้นจะให้ว่างพระมหากษัตริย์มิได้ บัดนี้เชื้อวงศ์ของพระเจ้าวุ้ยอ่องโจโจดดับสูญแล้ว ขุนนางทั้งปวงจึงพร้อมใจกันเชิญท่านปราบดาภิเษกขึ้นครองราชย์สืบไป

สมาเจียวได้ฟังคำขุนนางทั้งปวงดังนั้นก็ส่ายหน้า แล้วกล่าวว่าเมื่อครั้งพระเจ้า วุยอ่องโจโจครองอำนาจเป็นใหญ่ในแผ่นดินวุยก๊ก ก็ไม่ยินยอมปราบดาภิเษกตนเองขึ้นเป็นฮ่องเต้ จึงเป็นที่นับถือของผู้คนจนบัดนี้ ควรที่ตัวเราจะทำตามแบบอย่างของพระเจ้าวุ้ยอ่อง

แกลงและขุนนางทั้งปวงได้ยินดังนั้น ก็รู้ว่าสมาเจียวมีความคิดที่จะทำให้สถานการณ์สูงงอมยิ่งกว่านี้ และหมายให้ราชสมบัติตกได้แก่สมาเจียนผู้บุตรตามแบบอย่างของโจโจ ดังนั้นต่างคนจึงพากันนิ่ง

สมาเจียวจึงกล่าวว่า เมื่อเดือนก่อนนี้ตัวเราได้กราบบังคมทูลพระเจ้าโจมอให้มีพระบรมราชโองการแต่งตั้งโจฮวนบุตรของโจเอียนอ่องซึ่งเป็นหลานของพระเจ้าวุ้ยอ่องโจโจขึ้นเป็นที่สมเด็จพระยาโจฮวนก่ง บุคคลผู้นี้เป็นเชื้อสายสกุลโจ มีฐานันดรอันสูง ขอบที่จะสถาปนาขึ้นเป็นเจ้า ครองสิริราชสมบัติแทนพระเจ้าโจมอจึงจะควร

ขุนนางทั้งปวงได้ยินดังนั้นจึงพากันเห็นชอบ ดังนั้นเมื่อเสร็จการพิธีพระบรมศพของพระเจ้าโจมอแล้ว สมาเจียวจึงนำคณะขุนนางไปอัญเชิญโจฮวนก่งขึ้นครองราชย์สืบสันตติวงศ์ต่อจากพระเจ้าโจมอสืบไป

พระเจ้าโจฮวนทรงตั้งศักราชใหม่ตามประเพณี และโปรดเกล้าสถาปนาอิสริยยศของสมาเจียวขึ้นเป็นที่สมเด็จพระยาที่จีนก่ง พระราชทานเงินสิบหมื่นชั่ง ผ้าแพรไหมหนึ่งหมื่นพับ พร้อมกับเครื่องยศตามตำแหน่งจีนก่งแก่สมาเจียว ทรงโปรดเกล้าให้เลื่อนตำแหน่งทั้งทหารและพลเรือนโดยถ้วนหน้ากัน และโปรดให้ปลดปล่อยคนโทษแล้วดภาษีแก่อาณาประชาราษฎร์เป็นเวลาสามปี

ฝ่ายเกียงอุยครั้งได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่า พระเจ้าโจมอถูกปลงพระชนม์และสมาเจียวได้ยกพระเจ้าโจฮวนขึ้นครองราชสมบัติ ก็คิดว่าจะเกิดความขัดแย้งสับสนวุ่นวายในทางการเมืองขึ้นในแผ่นดินวุยก๊ก ทั้งการปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์นั้นเป็นเหตุใหญ่ ขัดต่อประเพณีที่ขุนนางทั้งปวงต้องมีความจงรักภักดีต่อเจ้า สามารถอ้างขึ้นเป็นเหตุเพื่อกำจัดสมาเจียวเสียได้

เกียงอุยคิดดังนั้นแล้วจึงแต่งทหารให้ถือหนังสือไปให้แก่มหาอุปราชเมืองก่งตั้งซึ่งเป็นพันธมิตรใกล้เคียงกับเมืองเสฉวน ให้ยกกองทัพไปชำระโทษทัณฑ์ของสมาเจียวเพื่อไม่ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวง ส่วนกองทัพเมืองเสฉวนจะยกกระหนาบตีเข้าไปพร้อมกัน

อีกด้านหนึ่งเกียงอุยได้แต่งฎีกาขึ้นไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยน ขอรับพระบรมราชานุญาตกรีธาทัพสืบหาหมิ่นยกไปตีวุยก๊ก พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบฎีกาของเกียงอุยแล้วมิได้ใส่พระทัยในราชการแผ่นดิน ทรงเห็นว่าเป็นเรื่องนารำคาญ จึงทรงอนุญาตตามฎีกาเพื่อขจัดความรำคาญให้พ้นพระทัย

ครั้นถึงวันฤกษ์ดีก็ยกขบวนได้ขบวนมโหฬารตามพระบรมราชานุญาตไว้ที่หน้าเมืองฮันตง พร้อมแล้วจึงสั่งให้เคลื่อนทัพรุกเข้าแดนวูยก๊กเป็นสามสาย

สายแรกให้เสียวฮั่วคุมทหารห้าหมื่นยกไปทางจุงอ๊ก กายที่สองให้เตียวเอ๊กคุมทหารห้าหมื่นยกไปทางล่งก๊ก ส่วนสายที่สามก็ยกขบวนทหารอีกห้าหมื่นยกไปทางเซียงก๊ก กำหนดให้กองทัพทุกกองไปบรรจบกองทัพพร้อมกันที่ตำบลเซากีสาน

ฝ่ายเตงกายหลังจากยกขบวนทัพในการสงครามครั้งก่อนแล้วยังคงคุมกำลังตั้งมั่นอยู่ที่ตำบลเซากีสาน เพราะเชื่อมั่นว่าเกียงอุยจะดองยกกองทัพเข้ามาตีแผ่นดิน วูยก๊กอีก ครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าเกียงอุยยกกองทัพบุกวูยก๊กเป็นสามสาย จึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด

ในขณะนั้นเองกวนซ่งซึ่งเป็นทหารฝ่ายเสนาธิการได้กล่าวว่า ข้าพเจ้ามีแผนการอันมั่นใจว่าจะสามารถตีได้กองทัพเกียงอุยให้แตกพ่ายไปได้ แต่จะกล่าวกับท่านบัดนี้มิได้ เกรงว่าความลับจะแพร่งพรายไป

เตงกายได้ยินดังนั้นจึงกล่าวว่า ท่านมีแผนการประการใดก็จงเขียนเป็นแผนปฏิบัติกรมาให้เราดูก่อน

องกวนซ่งเขียนแผนยุทธการฉบับหนึ่งส่งให้กับเตงกาย มีเนื้อความว่า "ให้ทำการเข้าสมัครด้วยเกียงอุยแล้วคิดเอาชัยชนะต่อภายหลัง"

เตงกายอ่านความตลอดแล้วจึงหัวเราะ และกล่าวว่าแผนการของท่านนี้ก็ดีอยู่ แต่เกียงอุยนั้นมีสติปัญญาในการศึก หากคนที่รับเป็นธุระไปทำการไม่แยบคาย เห็นจะทำการไม่ตลอด

องกวนซ่งว่า ข้อซึ่งท่านวิตกนี้อย่าได้ปรามภักเลย ข้าพเจ้าจะขออาสาไปทำการด้วยตนเอง เตงกายจึงว่า ถ้าเป็นตัวท่านรับอาสาเองข้าพเจ้าก็วางใจ เห็นการตามแผนการจะสำเร็จเป็นแน่แท้ ความชอบจะมีแก่ท่านเป็นอันมาก กล่าวแล้วเตงกายจึงจัดแจงทหารห้าพันให้แก่องกวน และกำชับว่าอย่าได้ประมาทแก่สติปัญญาของเกียงอุย มิฉะนั้นก็จะเสียทีแก่ข้าศึก จะทำการสิ่งใดให้ใคร่ครวญจงรอบคอบก่อนจึงจะไม่เป็นอันตราย

องกวนรับคำเตงกาย พร้อมกับให้คำมั่นว่าข้าพเจ้าขออาสาเอาชีวิตเป็นเดิมพันในการทำการครั้งนี้ แม้ไม่สำเร็จก็จะขอตายไม่ให้อายแก่คนทั้งปวงเลย

พอค่าลงองกวนจึงพาทหารห้าพันเดินทางออกจากค่ายของเตงกายที่ตำบลเซากีสาน ตรงไปที่ตั้งค่ายของเกียงอุย

ครั้นองกวนพาทหารไปใกล้ค่ายของเกียงอุย ได้พบกับทหารลาดตระเวนของเมืองเสฉวน จึงแจ้งความประสงค์ให้ทราบว่าเป็นนายทหารของเตงกายพาทหารหลบหนีมาจะเข้าสมัครกับเกียงอุย ขอให้ทหารลาดตระเวนนำความไปรายงานให้เกียงอุยทราบ

ทหารนั้นจึงให้องกวนพักทหารอยู่ในระยะไกล แล้วแจ้งข่าวรายงานความให้เกียงอุยทราบ เมื่อเกียงอุยทราบความแล้วจึงสั่งทหารให้ไปหาองกวนเข้ามาพบ แต่ทหารขององกวนนั้นให้รออยู่ที่ไกลก่อน

องกวนคำนับเกียงอุยตามประเพณีแล้วกล่าวว่า "ข้าพเจ้านี้เป็นหลานองเก้ง สุมาเจียวพาพระเจ้าโจมอเสียว อาข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ ก็ข้าเสียสิ้นทั้งโคตร ข้าพเจ้ามีความแค้นนัก บัดนี้ข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านจะมาทำการลงโทษสุมาเจียว จึงพาสมัครพรรคพวกห้าพันมาเข้าด้วยท่าน จะขออาสาไปทำการแก้แค้นสุมาเจียวให้จงได้"

เกียงอุยได้ยินดังนั้นจึงกล่าวว่า สุมาเจียวมีน้ำใจอำมหิต คิดผลลายชีวิตเจ้าแล้วยังสังหารขุนนางผู้รักดีเป็นอันมาก อาท่านและครอบครัวถูกประหารไปถึงสามชั่วโคตรโดยไม่มีผิด จึงชอบที่ท่านผู้หลานจะได้ทำการแก้แค้นให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงสืบไป ตัวท่านมีความกตัญญูแลภักดีดังนี้ ข้าพเจ้ามีความชื่นชมโสมนัสนัก จะช่วยเหลือท่านให้ทำการแก้แค้นแทนญาติพี่น้องไปจนกว่าจะสำเร็จ

องกวนได้ยินคำเกียงอุยดังนั้นก็มีความยินดี สำคัญว่าเกียงอุยหลงกลอุบาย จึงกล่าวว่าซึ่งท่านมีน้ำใจเอื้ออาทรแก่ข้าพเจ้าตั้งนี้เป็นพระคุณยิ่งแล้ว มีการสิ่งใดข้าพเจ้าจะขออาสาทำการสนองคุณท่านโดยไม่เสียตายชีวิต

เกียงอุยจึงว่า ตัวท่านเพิ่งเข้ามาอยู่ใหม่ อย่าเพิ่งเสี่ยงภัยให้ได้ยากลำบากเลย กองทัพเมืองเสฉวนยกมาครั้งนี้มีกองสำเลียงเสบียงอาหารยกตามมาข้างหลังเป็นอันมาก ไหว้วานท่านเป็นธุระช่วยพาทหารยกไปคุ้มกันเร่งให้กองสำเลียงเสบียงมาถึงแนวหน้าโดยเร็วที่สุด ข้าพเจ้าอยู่ทางนี้จะพาทหารเข้าตีค่ายแดงงายให้จงได้

อองกวนได้ยินดังนั้นก็ดีใจ เห็นช่องทางที่จะทำลายกองทัพเกียงอุยตามแผนการ จึงรีบรับคำ แต่เกียงอุยได้ท้วงว่าตัวท่านไปทำการในแนวหลัง หาใช่การรบพุ่งกับข้าศึกไม่ เหตุนี้จึงไม่ควรที่จะเอาทหารทั้งห้าพันไปกับท่านด้วย จงพาทหารไปแต่ครั้งเดียว อีกครั้งหนึ่งเอาไว้ช่วยกองทัพส่วนหน้าจะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่า

อองกวนได้ยินดังนั้นก็พรั่นใจ แต่กริ่งว่าถ้าขัดขึ้นเกียงอุยจะจับพิรุณได้ จึงแสร้งทำเป็นเห็นชอบแล้วพาทหารสองพันห้าร้อยคนยกไปตามคำสั่งของเกียงอุย ส่วนทหารอีกสองพันห้าร้อยคนซึ่งเกียงอุยขอไว้จากอองกวนนั้น เกียงอุยได้มอบให้อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของเปาเจียม

ฝ่ายแฮหัวป้าครั้นทราบข่าวเกียงอุยยอมรับอองกวนเข้ามาอยู่ในกองทัพก็ตกใจ รีบเข้ามาหาเกียงอุยแล้วถามว่า อองกวนมาสวามิภักดิ์ต่อท่านหรือ เกียงอุยรับว่าเป็นความจริง

แฮหัวป้าจึงกล่าวว่า ซึ่งมหาอุปราชจะเชื่อถืออองกวนนั้นเห็นจะต้องด้วยกลอุบายของข้าศึกเป็นมั่นคง ข้าพเจ้ารู้จักอองกวนตั้งแต่ครั้งยังรับราชการอยู่ด้วยกันในเมืองลกเอียง ไม่เคยปรากฏว่าเป็นลูกหลานสนิทชิดเชื้อกับอองเก๋งผู้ภักดี ซึ่งมาแอบอ้างเป็นหลานอองเก๋งเห็นจะเป็นกลอุบายของแดงงายใช้มา

เกียงอุยได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าอองกวนอ้างว่าอองเก๋งถูกประหารสามชั่วโคตร แต่ลืมไปว่าตัวเองก็เป็นหลานอองเก๋ง แล้วใจจึงไม่ถูกประหารชีวิต อีกข้อหนึ่ง ถ้าอองกวนเป็นหลานแท้ของอองเก๋งมีหรือที่สุมาเสียวจะวางใจให้คุมทหารอยู่แนวหน้า เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงแจ้งว่าเป็นอุบายของแดงงาย จ้าจะคิดอ่านจะซ่อนกลเอาชัยชนะแดงงายให้จงได้

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าเกียงอุยได้ยินคำแฮหัวป้าก็หัวเราะแล้วกล่าวว่า "การอันนี้เราก็จ้างอยู่แล้ว แม้อองกวนเป็นลูกหลานอองเก๋งสุมาเสียวหรือจะปล่อยให้มาของสมุททหารอยู่นอกเมืองจะดีเราจึงแบ่งทหารไว้หวังจะซ่อนกลอองกวนให้จงได้"

แฮหัวป้าได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวว่าเมื่อท่านแจ้งในอุบายของแดงงายดังนี้แล้วจะคิดอ่านประการใด

เกียงอุยจึงว่าประการแรกจะต้องจับการติดต่อกำหนดแผนการนัดหมายระหว่างอองกวนกับแดงงายให้ได้ก่อนว่าวางแผนคิดอ่านประการใด ประการถัดไปจึงวางแผนซ่อนกลเห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

แฮหัวป้าได้ยินดังนั้นก็สรรเสริญเกียงอุยว่ามีสติปัญญาคิดอ่านการสงครามรอบคอบนัก เกียงอุยได้ยินก็มีความยินดี สั่งให้ทหารกวาดชั้นลาดตระเวนเส้นทางระหว่างค่ายทหารเมืองเสฉวนกับค่ายของแดงงายทั้งกลางวันและกลางคืน

ในคืนวันหนึ่งทหารลาดตระเวนของเกียงอุยได้จับกุมตัวทหารของอองกวนซึ่งถือหนังสือของอองกวนจะเดินสารไปมอบให้แก่แดงงายได้ จึงนำตัวมามอบแก่เกียงอุย

เกียงอุยให้ค้นตัวทหารนั้น พบหนังสือของอองกวนมีไปถึงแดงงายฉบับหนึ่ง เป็นเนื้อความว่าเกียงอุยหลงกลอุบายแล้ว ให้ข้าพเจ้าคุมทหารไปคุ้มกันกองเสบียงมาส่งแก่กองทัพ ในวันแรมสิบห้าค่ำ เดือนสิบ ข้าพเจ้าจะคุมขบวนเสบียงมาถึงหุบเขาฮุยสิน ให้ท่านแต่งทหารเข้าชิงเอาเสบียงและตีทหารเมืองเสฉวนเถิด

เกียงอุยทราบความดังนั้นจึงสั่งทหารให้ตัดศีรษะทหารเดินสารของอองกวน แล้วแก้ไขกำหนดนัดในหนังสือเป็นวันแรมสิบห้า เดือนสิบ ให้ทหารเมืองเสฉวนปลอมตัวเป็นทหารของอองกวน ถือหนังสือนั้นไปหาแดงงาย ณ ค่าย

ครั้นทหารเดินสารออกไปแล้ว เกียงอุยจึงให้เอาเกวียนร้อยเล่มบรรทุกฟืนฟางเชื้อเพลิงดินประสิวสุพรรณถันไว้จนเต็ม ให้เปาเจียมคุมทหารของอองกวนสองพันห้าร้อยคนพาขบวนเกวียนเข้าไปชุมนุมอยู่ในหุบเขาฮุยสิน และให้เจียวสีและเตียวเอ็ก เลี้ยวหัวคุมทหารเป็นสามกอง ยกไปชุมนุมอยู่ในป่าใกล้กับค่ายของแดงงาย เมื่อแดงงายยกทหารมาชิงเอาเสบียงแล้วให้ทหารทั้งสามกองยกตีชิงเอาค่ายของแดงงายให้จงได้

ครั้นสั่งการทั้งปวงเสร็จแล้วเกียงอุยจึงพาแฮหัวป้าและทหารพันเศษขึ้นไปชุมนุมอยู่บนยอดเขาคอยสังเกตการณ์และหนุนช่วยทหารเมืองเสฉวน

ฝ่ายแดงจ่ายครั้นได้รับหนังสือขององก่วน จึงเปิดหนังสือออกอ่านดู เฟ่งพิณิจพิจารณาเนื้อความแลลายมือในหนังสือนั้น เห็นเป็นลายมือขององก่วนและมีเนื้อความสมกับแผนการที่องก่วนเคยบอกไว้ก็มีความยินดี จึงเขียนหนังสือถึง องก่วนฉบับหนึ่งความว่าให้องก่วนทำการตามกำหนด แผนการซึ่งวางไว้จักสัมฤทธิ์ผลเป็นแน่แท้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ถอดเกราะเพชรคุ้มเมืองเสฉวน (ตอนที่632)

แดงจ่ายวางอุบายให้องก่วนไปเป็นไส้ศึกในกองทัพของเกียงฮุย แต่เกียงฮุยแจ้งในกลอุบายจึงวางแผนซ่อนกล ลวงให้แดงจ่ายยกทหารมาปล้นกองเสบียง แล้วให้เปาเซียมคุมทหารไปซุ่มโจมตีกองทัพของแดงจ่าย และจัดทหารอีกสามกองจะไปชิงเอาค่ายของแดงจ่าย

ครั้นถึงกำหนดตามนัดหมายในหนังสือที่เกียงฮุยเปลี่ยนวันเวลาให้แดงจ่ายยกมาปล้นเอากองเสบียง แดงจ่ายได้ยกทหารห้าหมื่นออกจากค่ายตรงไปที่เขาฮุยฮันแล้วแต่งหน่วยลาดตระเวนระยะไกลออกไปสังเกตการณ์ ครั้นเห็นขบวนเสบียงกำลังล่าเลียงมาหน่วยลาดตระเวนจึงมารายงานความให้แดงจ่ายทราบ

แดงจ่ายคุมทหารองครักษ์ขึ้นไปบนเนินเขา เห็นขบวนเสบียงของทหารเมืองเสฉวนกำลังเคลื่อนลับเหลี่ยมเขาเข้ามาในซอกเขา และเห็นทหารซึ่งคุมขบวนนั้นล้วนเป็นทหารขององก่วน จึงเชื่อโดยสนิทใจว่าองก่วนได้คุมกองล่าเลียงเสบียงมาตามสัญญา นายทหารรองเห็นดังนั้นก็ดีใจ รีบเสนอแดงจ่ายให้รีบยกกองทัพเข้าชิงเอากองเสบียง

แต่แดงจ่ายนั้นมีความสุขรอบคอบ แม้จะประจักษ์ด้วยตาว่าทหารซึ่งคุมเสบียงมานั้นเป็นทหารขององก่วน แต่เห็นเป็นเวลาเย็นใกล้ค่ำ ทั้งภูมิประเทศก็ค้ำชัน รุกถอยไม่ค่อยสะดวก จึงกล่าวว่าอันการสงครามนั้นจะเชื่อในสิ่งที่เห็นด้วยตาเพียงอย่างเดียวไม่ได้ เวลาและภูมิประเทศขณะนี้ชอบกลอยู่ หากเรายกกองทัพไปแล้วเกียงฮุยรู้เท่าทันยกทหารมาซุ่มโจมตีก็จะเสียที่แก่ข้าศึก ขอบที่เราจะตั้งมั่นอยู่ที่นี้ก่อนรอให้องก่วนคุมกองเสบียงมาถึงแล้วจึงค่อยพากันกลับไปค่าย

แดงจ่ายกล่าวยังไม่ทันขาดคำ ทหารรักษาการณ์ได้พาทหารรุกทั้งสองคนขึ้นไปหาแดงจ่ายแล้วรายงานว่าองก่วนให้ทหารนำความมารายงานแก่ท่านแม่ทัพ แดงจ่ายสำคัญว่าทหารรุกทั้งสองคนนั้นเป็นลูกน้องขององก่วน จึงถามว่ามีเหตุการณ์ประการใด

พลทหารรุกทั้งสองคนนั้นได้รายงานว่า องก่วนกำลังคุมเสบียงมาแล้ว แต่ข้างหลังระยะห่างหนึ่งร้อยเส้นเห็นทหารข้าศึกกำลังยกไล่ตามมาเป็นอันมาก ขอให้ท่านรีบยกทหารไปช่วย

แดงจ่ายได้ยินดังนั้นก็สำคัญว่าเป็นเรื่องจริง หารู้ว่าพลทหารรุกทั้งสองคนนั้นแท้จริงแล้วเป็นทหารเมืองเสฉวนซึ่งเกียงฮุยสั่งให้ปลอมตัวเป็นทหารรุกนำความมาลวงแก่แดงจ่าย จึงคุมทหารออกจากที่ตั้งตรงไปที่ขบวนเสบียงอาหาร

ขณะนั้นเป็นเวลายามแรก แดงจ่ายคุมทหารใกล้จะถึงซอกเขาที่มีการล่าเลียงขบวนเสบียงอาหาร พลันได้ยินเสียงต่อสู้ชิงคะนองอยู่ข้างหน้า จึงสำคัญว่าองก่วนได้คุมเสบียงมาแล้ว และกองหลังกำลังปะทะกับทหารเมืองเสฉวน จึงเร่งทหารให้รีบรัดไปช่วยองก่วน พอแดงจ่ายคุมทหารวกเลี้ยวซอกเขาไปถึงขบวนเกวียนเสบียง เห็นเกวียนเบียงกองสมกันอยู่เป็นอันมากแต่ไม่เห็นทหารกำลังสู้รบกันแต่ประการใด กลับได้ยินเสียงอื้ออึงอยู่ข้างหน้า จึงสำคัญว่าองก่วนคุมทหารสกัดด้านหลังไม่ให้ข้าศึกยกมาชิงเอาเสบียงแดงจ่าย จึงคุมทหารผ่านขบวนเสบียงหวังจะหนุ่ไปช่วยองก่วน

แดงจ่ายพาทหารผ่านเกวียนเสบียงไปไม่ถึงร้อยเส้น พลันเห็นพลสัญญาณพุ่งขึ้นไปบนฟ้า ทันใดนั้นเปาเซียมได้ขี่ม้าถือทวนคุมทหารเมืองเสฉวนเป็นอันมากยกออกมาจากแนวป่า แล้วร้องว่าอ้ายแดงจ่าย มึงหลงกลอุบายของเกียงฮุยแล้ว จงยอมให้จับกุมตัวเสียแต่โดยดี

สิ้นคำของเปาเซียมทหารเมืองเสฉวนได้พากันโห่ร้องกึกก้อง แล้วร้องตะโกนบอกต่อ ๆ กันว่าให้จับตัวแดงจ่ายให้จงได้ ผู้ใดจับตัวแดงจ่ายได้จะได้รับทองคำพันตำลึงเป็นบำเหน็จ

แดงจ่ายเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบควมม้ากลับหลังแล้วสั่งทหารให้ล่าถอย เปาเซียมเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้ไล่ตามตี ฆ่าฟันทหารของแดงจ่ายบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

พอเดงายพาทหารถอยร่นไปถึงชบวนเกรียนเสบียง พลันมีธนูเพลิงจำนวนมากถูกยิงมาที่ชบวนเกรียนเสบียง ถูกดินประสิ่วสุพรรณถันและเชื้อเพลิง แสงไฟไหม้ลามลุกโชติช่วงอย่างรวดเร็ว เสียงระเบิดดังกึกก้องกัมปนาท สะเก็ดระเบิดถูกทหารเดงายบาดเจ็บล้มตายลงกว่าครึ่ง

เดงายเร่งทหารที่เหลือให้รีบล่าถอยหนีตาย ต่างคนต่างหลุกหลุนหนีเอาตัวรอด ทหารเมืองเสฉวนเห็นได้ทีจึงพากันไล่ตามตีต่อไป ต่างคนหวังจะจับตัวเดงายแย่งเอาบำเหน็จทองคำพันตำลึง และร้องบอกต่อกันว่าคนสวมหมวกเกราะสีเงินนั่นคือเดงาย

เดงายได้ยินดังนั้นก็ยิ่งตกใจ เกรงว่าทหารเมืองเสฉวนจะจำเสื้อเกราะและหมวกได้ จึงถอดเสื้อเกราะทิ้งและเอาหมวกเกราะให้ทหารเลวคนหนึ่งสวม ตัวเดงายปลอมตัวเป็นทหารเลวหนีปะปนเข้าไปในหมู่ทหาร

เกียงฮุยและแฮหัวป้าเห็นเดงายเสียที จึงพาทหารยกลงมาจกเนินเขาไล่ตามตีเดงาย เห็นทหารคนหนึ่งสวมหมวกเกราะของเดงาย จึงให้ทหารล้อมจับตัวไว้ ครั้นปรากฏว่าไม่ใช่เดงายจึงให้ตัดศีรษะเสีย

เดงายพาทหารที่เหลือตายหนีไปตามซอกเขาแล้วเกรงว่าจะถูกขุมโจมตีอีกจึงพาทหารทิ้งม้าปืนข้ามภูเขาข้างทางหนีตายไปท่ามกลางความมืดของราตรี เกียงฮุยให้ทหารติดตามหาเดงายในซอกเขาเท่าใดก็ไม่พบ

เดงายจะพาทหารหนีกลับไปค่าย แต่ครั้นทราบความจกทหารซึ่งหนีมาว่าเกียงฮุยได้ส่งทหารสามกองยกมาชิงเอาค่ายไว้ได้ก่อนก็ตกใจ รีบพาทหารหนีข้ามแม่น้ำฮุยโหวไปตั้งค่ายอยู่อีกฟากหนึ่ง แล้วแต่งฎีกาให้ทหารถือเข้าไปเมืองลกเอี้ยง รายงานความให้สุมาเจียวทราบทุกประการ และขอให้สุมาเจียวลงโทษลดชั้นตำแหน่งลงสามชั้น

ฝ่ายองก้วนไม่ทราบความนัยว่าเกียงฮุยได้แก้ไขวันนัดหมายให้เดงายยกมาปล้นค่ายก่อนห้าวัน ยังคงคุมกองเสบียงล่าเสี่ยงมาตามปกติ วันหนึ่งได้รับรายงานจกหน่วยลาดตระเวนว่า เกียงฮุยล่องรู้กลอุบายแล้วซ่อนกลขุมตีกองทัพของเดงายจนแตกพ่ายกลับไปแล้ว ตัวเดงายจะเป็นตายร้ายดีประการใดไม่มีใครทราบ

องก้วนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ คิดว่าเมื่อเกียงฮุยแจ้งในกลอุบายแล้วเห็นจะยกทหารมาจับกุมตัวเป็นแน่แท้ แต่ถ้ายะหนีกลับไปทางค่ายตำบลเขากิสานก็จะสวนทางกับกองทัพของเกียงฮุย จึงควรที่จะหนีย้อนกลับไปทางเมืองฮันต่งแล้วเข้ายึดเอาด่านหรือหัวเมืองใดหัวเมืองหนึ่งทำการต่อสู้กับเกียงฮุยจึงจะควร

องก้วนคิดแผนการเอาตัวรอดดังนั้นแล้ว ยังไม่ทันได้ออกคำสั่ง พลันได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารดังกึกก้อง ปรากฏเป็นเกียงฮุยนำทหารเมืองเสฉวนเป็นอันมากรุกจู่โจมเข้ามาอย่างรวดเร็ว

องก้วนเห็นดังนั้นจึงตัดสินใจสั่งทหารให้จุดไฟเผาเกรียนเสบียงอาหารเสียทั้งสิ้น แล้วพาทหารล่าถอยไปตามทางที่จะไปเมืองฮันต่ง เกียงฮุยเห็นดังนั้นจึงพาทหารไล่ตามไป

องก้วนพาทหารหนีมาใกล้ถึงสะพานลอยข้ามหุบเหว จึงคิดว่าถ้ายะหนีไปตามเส้นทางปกติเห็นจะหนีกองทัพม้าของเกียงฮุยไม่ทันท่วงที จึงสั่งทหารให้เผาทำลายสะพานข้ามหุบเหว แล้วพาทหารข้ามสันเขาตัดลัดลงไปทางซอกเขาน้อยอีกซอกหนึ่ง

เกียงฮุยยังคงนำทหารไล่ตามตีองก้วนอย่างไม่ลดละ จนองก้วนพาทหารหนีไปตันอยู่ที่หน้าผาแห่งหนึ่ง เบื้องล่างเป็นบึงน้ำใหญ่ หนีไปทางไหนไม่ได้เกียงฮุยจึงให้ทหารเข้าล้อมไว้ องก้วนเห็นไม่มีทางหนีรอด จึงกระโดดน้ำตาย ทหารซึ่งจงรักภักดีกับองก้วนบ้างก็กระโดดน้ำตายตาม บ้างก็เชือดคอตาย ส่วนทหารที่เหลือได้ยอมจำนนต่อเกียงฮุยแต่โดยดี

เกียงฮุยสูญเสียเสบียงอาหารเพราะถูกองก้วนเผาทำลายไปจนหมดสิ้น และ เส้นทางล่าเสี่ยงเสบียงอาหาร ตลอดจนเส้นทางถอยทัพก็ถูกเผาทำลาย จึงเกรงว่าหากจะทำการรุดหน้าต่อไปก็เหมือนวาวที่สายป่านขาดลอยละลิวตามลม จะเสียทีแก่ข้าศึก จึงสั่งให้เลิกทัพกลับไปเมืองฮันต่ง

ฝ่ายสุมาเจียวครั้นได้ทราบรายงานของเดงาย จึงกล่าวกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า "เดงายมีความชอบอยู่เป็นอันมาก ควรเราจะยกโทษเสีย ชุบเลี้ยงต่อไปจึงจะชอบ แล้วก็จัดแจงสิ่งของเงินทองเป็นอันมากให้ไปปูนบำเหน็จเดงาย กับทหารห้าหมื่นให้ยกไปช่วย"

ปฏิบัติของสุมาเจียวครั้งนี้ควรแก่ผู้มีตำแหน่งจอมทัพ เพราะรู้ซึ่งในฝีมือและสติปัญญาทหารว่าควรแก่การสงคราม ชอบที่จะชุบเลี้ยงไว้ทำการศึก มีน้ำใจเอื้ออาทรต่อข้าทหาร ถึงพลาดพลั้งเป็นครั้งคราวหากมิใช่

ความผิดฐานขบถต่อเจ้าก็ไม่ถือโทษถึงตาย นับว่าได้สืบทอดวิทยาการการปกครองการทหารมาจากสุมาอี้ได้อย่างสมภาคภูมิยิ่งนัก

ฝ่ายเกียงอุยเมื่อเลิกทัพกลับคืนเมืองฮั่นตั้งแล้ว ได้เร่งช่องสุมเสียบึงอาหาร ฝึกปรี้อทหารจนพร้อมแล้วเกณฑ์ทหารไปซ่อมสะพานลอยข้ามหุบเหวซึ่งถูกอองก้วนจุดไฟเผาผลาญจนใช้การได้เป็นปกติ แล้วตำรวจยกกองทัพไปตีตู่ยกเป็นครั้งที่แปด

พระพุทศานายกाल่วงแล้วได้แปดร้อยสี่พรรษา เป็นเทศกาลปีใหม่ เกียงอุยรำลึกถึงชงเบ้งและคำสั่งเสียสุดท้ายที่ให้แต่งทหารไปรักษาช่องแคบอิมเป็ง และให้ฝังศพไว้ที่ข้างทางระหว่างซอกเขาในเทือกเขาเตงกุนสัน จึงพาทหารคนสนิทสามร้อยคนไปเช่นในหัวศพชงเบ้ง

เกียงอุยเห็นที่ฝังศพชงเบ้งราบเรียบไม่มีที่หมายใดๆ ก็รู้สึกสะเทือนใจแล้วร้องไห้รำพันว่า มหาอุปราชมีอำนาจเหนือกว่าใครในแผ่นดิน เป็นรองก็แต่ฮ่องเต้พระองค์เดียว ทำความชอบไว้กับแผ่นดินสุดคนานับ แต่ยามตายกลับสั่งให้นำศพมาอนดากน้ำค้างอยู่กลางหาวในป่ารกชัฏเปล่าเปลี่ยวเดียวดาย ไร้เครื่องอิสริยยศแลทหารจุดตะเกียงเฝ้าหน้าศพ ช่างน่าเวทนายิ่งนัก ทหารองครักษ์ของเกียงอุยเห็นดังนั้นก็พากันร้องไห้ตาม

เกียงอุยให้ทหารปิดกวาดและถอนหญ้าที่อกคลุมรกปกบในที่ฝังศพของชงเบ้งข้างทางในซอกเขาแล้วเช่นในหัวชงเบ้งตามประเพณี เสร็จการแล้วจึงออกเดินทางไปที่ซอกเขาอิมเป็ง เห็นทหารซึ่งชงเบ้งสั่งให้มาตั้งรักษาช่องแคบอิมเป็งยังคงทำหน้าที่อย่างกวดขันก็มีความยินดี

ทหารใหม่บางคนมาเฝ้าช่องแคบอิมเป็งโดยไม่รู้เหตุผลต้นปลายประการใด จึงสนใจไต่ถาม เกียงอุยได้ถือโอกาสเล่าความให้ฟังว่ามหาอุปราชจูกัดเหลียงมีสติปัญญาเกริกฟากองดิน คิดการสิ่งใดไม่เคยไร้เหตุผลก่อนจะสิ้นบุญได้สั่งเสียให้แต่งกองทหารมาเฝ้าช่องแคบอิมเป็งไว้ ถ้าซบเป็นหนักแน่นว่าดราบใดที่รักษาช่องแคบอิมเป็งไว้ได้ ดราบนั้นเมืองเสฉวนก็จะไม่เป็นอันตราย

หัวหน้ากองทหารซึ่งรักษาช่องแคบอิมเป็งได้คุมกองทหารรักษาช่องแคบมาเป็นเวลาช้านาน แต่ไม่เคยเห็นข้าศึกยกมากล้ากราย ให้รู้สึกเปล่าเปลี่ยวเดียวดายเป็นอันมาก พอได้ยินดังนั้นจึงท้วงว่า ชงเบ้งสิ้นบุญไปนานเข้าแล้ว หากมีสติปัญญาคาดการณ์ได้ถูกต้องต้องแท้ ไฉนเล่าจึงไม่เห็นข้าศึกยกมาเลยแม้แต่สักคนเดียว จะให้ทหารอยู่รักษาการณ์ต่อไปจะได้ยากแก่ไพร่พล ควรที่จะถอนทหารกลับไปจะดีกว่า

เกียงอุยจึงแย้งว่า ก็เพราะมีทหารเมืองเสฉวนรักษาช่องแคบอิมเป็งอยู่แล้ว ข้าศึกจึงไม่อาจรุกรานเป็นไปตามที่ชงเบ้งได้คาดการณ์ไว้แล้วไม่ใช่หรือ ท่านอย่าได้วุ่นวายสืบไปเลย

เสร็จจากการเยี่ยมหน่วยทหารแล้วเกียงอุยจึงพาทหารองครักษ์กลับไปเมืองฮั่นตั้ง หลังจากเกียงอุยกลับไปแล้ว หัวหน้ากองทหารซึ่งรักษาช่องแคบอิมเป็งได้ลอบเดินทางเข้าไปเมืองเสฉวน ดิตสินบนสุยโฮชั้นที่ช่วยให้ช่วยเปิดทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่า ซึ่งแต่งกองทหารไปรักษาช่องแคบอิมเป็งไว้ นั้นเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณแผ่นดิน ทำให้ทหารได้ยากลำบาก พลัดพรากจากลูกเมียไปนอนกลางดินกินกลางทรายอยู่ในป่า ขอบที่จะเรียกกองทหารกลับ

สุยโฮชั้นที่กินสินบนของหัวหน้ากองทหารแล้วจึงนำความขึ้นกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนเรียกกองทหารซึ่งรักษาช่องแคบอิมเป็งกลับเมืองเสฉวน และนับแต่บัดนั้นเกราะเพชรอันทรงพลานภาพที่ชงเบ้งกางกันไว้ป้องกันเมืองเสฉวนจึงถูกรื้อถอน เปิดช่องแคบอันเป็นจุดสกัดสำคัญให้เว้งว่างเปล่า รอรวันเวลาที่ข้าศึกจะยกมาทำอันตรายเมืองเสฉวนเมื่อใดเท่านั้น

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกยกทัพครั้งที่แปด (ตอนที่633)

เกียงอุยถือโอกาสขึ้นปีใหม่ไปเช่นสำรวจสักการะที่ฝังศพของชงเบ้งในซอกเขาเตงกุนสันและตรวจราชการช่องแคบอิมเป็ง ซึ่งเป็นคำสั่งเสียสุดท้ายของชงเบ้งที่ให้แต่งกองทหารไปรักษาช่องแคบนี้ไว้ แต่นานอนานนักที่หลังจากนั้น เล่าเสี้ยนกษัตริย์ผู้เหลวไหลได้สั่งถอนทหารออกจากช่องแคบอิมเป็งตามคำยุยงของชั้นที่ ทำให้เกราะเพชรที่คุ้มกันเมืองเสฉวนต้องถูกเพิกถอนออกไปโดยไม่รู้ว่าจะเป็นการอันตรายอย่างใหญ่หลวงในวันหน้า

ฝ่ายเกียงอุยเมื่อกลับถึงเมืองฮั่นตั้งแล้วทราบว่าการซ่อมแซมสะพานลอยข้ามหุบเหวอันเป็นเส้นทางเดินทัพไปตีตู่ยกเสร็จสิ้นเรียบร้อย และได้ช่องสุมกำลังพลทั้งเสียบึงอาหารพร้อมพร้อมแล้ว จึงแต่งฎีกาขึ้น

ไปถวายพระเจ้าเล้าเสียนที่เมืองเสฉวนว่า ข้าพระองค์ได้ยกกองทัพไปตีด้วยก็หลายครั้งหลายหน แม้การยังไม่สำเร็จดังความปรารถนาแต่ได้ชมขวัญชาวยุทธ์ก็จนระยอทอดถอย บัดนี้ได้เตรียมกำลังพลและเสบียงอาหารไว้พร้อมแล้ว หากไม่ยกไปตีด้วยก็ทหารก็จะเสียขวัญกำลังใจ ไพร่พลจะเกียจคร้าน จึงขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตยกกองทัพไปตีด้วยก็เป็นครั้งที่แปด

พระเจ้าเล้าเสียนครั้นทรงทราบฎีกาของเกียงอุยแล้วก็ทรงสั่งเล ไม่รู้ที่จะตัดสินพระทัยประการใด จึงทรงประทับนั่งอยู่บนพระราชบัลลังก์และมีได้ตรัสประการใด

ฝ่ายเจ้าจิวซึ่งเป็นขุนนางฝ่ายกรมโหรมาแต่ครั้งแผ่นดินพระเจ้าเล้าเปี บัดนี้ชราภาพมากแล้ว เห็นดังนั้นจึงกราบทูลพระเจ้าเล้าเสียนว่า ข้าพระองค์ได้พิจารณาอากาศในช่วงนี้ปรากฏว่าดาวประจำเมืองยุยก็ยังมีสดใสสว่าง แต่ดาวขุนพลของเมืองเรกลับเศร้าหมองไม่แจ่มจ้า บ่งบอกนิมิตหมายว่าถึงมาตรมั้นจะยกกองทัพไปบุกยุยก็ก็จะไม่ได้รับชัยชนะ ขอบที่จะระงับกองทัพเอาไว้ก่อน

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าผู้กราบบังคมทูลทัดทานโดยอ้างเหตุการณ์บนอากาศในครั้งนั้นคือเตียวเจียว ซึ่งน่าจะเป็นการแปลผิดตามสำเนียงของจีนผู้แปลซึ่งเข้าเวรแปลในวันนั้นๆ เพราะตามฉบับภาษาจีนผู้กราบบังคมทูลทัดทานคือเจ้าจิวโหรหลวงเจ้าเก่า ซึ่งรับราชการมาแต่ครั้งพระเจ้าเล้าเปี และเคยกราบทูลทัดทานไม่ให้ขงเบ้งยกไปรบกับยุยก็ครั้งสุดท้ายด้วย

พระเจ้าเล้าเสียนเป็นกษัตริย์ที่บางครั้งมีอุปนิสัยเหมือนแมว คือเมื่อใครว่าอย่างหนึ่งก็จะเห็นไปเสียอีกอย่างหนึ่ง ยกเว้นจะเป็นความเห็นของมหาชนที่สุโยเท่านั้น ดังนั้นแม้จะทรงสั่งเลพระทัยในฎีกาของเกียงอุย แต่พอได้ยินคำเจ้าจิวกราบทูลทัดทาน กลับตรัสว่า จะไปห้ามปรามมหาอุปราชเขาอย่างไรได้ เพราะเขาอาสาจะยกกองทัพไปเอง หากเกิดความเสียหายแล้วจึงค่อยเรียกกองทัพกลับจะดีกว่า

เจ้าจิวได้ยินกระแสพระราชดำรัสดังนั้นก็กราบทูลทัดทานถึงสี่ห้าครั้งว่าลิขิตสวรรค์นั้นฝ่าฝืนมิได้ ก็แลบัดนี้สวรรค์ได้บอกนิมิตชัดเจนแล้วว่าแผ่นดินยุยก็ยังไม่ถึงคราจะดับสูญ ดาวขุนพลฝ่ายเราไม่ผ่องใส ขึ้นกรีธาทัพไปก็จะได้ยากลำบากเปล่า ไม่มีทางได้รับชัยชนะ

พระเจ้าเล้าเสียนก็ทรงยืนยันตามเดิมว่า จะไปขัดใจมหาอุปราชด้วยเหตุอันใด ผิดชอบชั่วดีมหาอุปราชยอมรับผิดชอบเอง ท่านจะถือเอาแต่นิมิตกลางมาขัดขวางการใหญ่ของแผ่นดินนั้นไม่ควร

เจ้าจิวเห็นพระเจ้าเล้าเสียนยืนยันไม่เปลี่ยนแปลงพระทัยดังนั้นก็ทอดถอนใจใหญ่ ถวายบังคมลากลับไปเรื้อน และหลังจากวันนั้นแล้วก็อ้างว่าป่วยด้วยความชราภาพ ไม่เข้ามาเฝ้าอีกเลย

พระพุทศศาสนายกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยสี่พรรษา เดือนสิบสอง เกียงอุยได้รับพระบรมราชโองการให้กรีธาทัพยกไปตีด้วยก็เป็นครั้งที่แปด จึงสั่งเกณฑ์พลสามสิบหมื่นรวันฤกษ์ดีแล้วจะเคลื่อนทัพออกจากเมืองฮันต่ง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าขณะนั้นพระเจ้าเล้าเสียนเสวยราชย์ได้สิบเจ็ดปี ตรงกับพุทธศักราชเจ็ดร้อยแปดสิบสอง เดือนสิบสอง ซึ่งน่าจะเป็นการคลาดเคลื่อน เพราะในขณะนั้นยุยก็ยังมีอยู่ในช่วงต่อการเปลี่ยนแปลงรัชกาลของพระเจ้าโจยอยเป็นพระเจ้าโจฮอง ความผิดพลาดอาจเกิดจากหลังจากเถลิงศักราชแล้วหลายปีพวกเขาได้พากันถวายคำแนะนำว่า ชื่อศักราชที่ตั้งเมื่อตอนเสวยราชย์ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์บ้านเมือง จึงทรงเปลี่ยนศักราชใหม่ในปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยเก้าสิบเก้าเป็นศักราชกั๊กอัน ในช่วงที่เกียงอุยจะยกกองทัพไปตีด้วยก็ครั้งที่แปด ฉบับภาษาจีนระบุว่าอยู่ในช่วงศักราชกั๊กอัน ปีที่ห้า จึงอาจเป็นเหตุให้เข้าใจว่าเป็นช่วงเวลาพระเจ้าเล้าเสียนเพิ่งครองราชย์ได้ห้าปี ทำให้การคิดเป็นปีพุทธศักราชผิดพลาดไป

ในระหว่างรอเวลาฤกษ์ดี เกียงอุยได้ปรึกษากับเสียวฮั่วว่าซึ่งจะยกกองทัพไปบุกยุยก็ครั้งนี้ควรจะบุกไปตามเส้นทางไหน

เสียวฮั่วได้ทักท้วงว่า มหาอุปราชได้ยกกองทัพไปบุกยุยก็หลายครั้งแล้ว สูญเสียไพร่พลและเสบียงอาหารเป็นอันมาก อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อน และเตงงายแม่ทัพฝ่ายยุยก็ก็มีสติปัญญาเป็นอันมาก ขณะนี้คุมกำลังตั้งมั่นอยู่ที่ตำบลเขากีสาน ถึงแม้ท่านยกไปก็เห็นจะไม่ได้ชัยชนะเหมือนครั้งก่อน ขอบที่จะงดกองทัพไว้ อยาให้ราษฎรได้รับความเดือดร้อน

เกียงอุยจึงว่า ท่านกล่าวจะนี้ไม่ชอบ "เมื่อครั้งขงเบ้งเป็นมหาอุปราช ยกไปทำการศึกที่เขาภิสานถึงหกครั้งจนตัวตาย ก็เพราะเห็นแก่ราชการ แลตัวเราอุตสาหะทำการสงครามมาก็ได้ถึงแปดครั้งแล้ว ก็เพราะคิดว่า

เป็นข้าราชการแผ่นดินท่าน หาได้เห็นแก่ลาภสักการะ ประโยชน์แก่ตัวไม่ บัดนี้เราจะยกไปตีเอาเมืองเดียวเจียงให้ได้ ถ้าแลผู้ใดขัดขวางเรา เราจะฆ่าผู้นั้นเสีย”

เกียงอุยเห็นว่าเสียหัวไม่เห็นด้วยในการกรีธาทัพในครั้งนี้ จึงมอบหมายให้เสียวฮั่วอยู่รักษาเมืองฮันตั้งครั้นถึงวันฤกษ์ดีเกียงอุยจึงให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองฮันตั้งตรงไปที่เมืองเดียวเจียง

ฝ่ายเตงงายยังคงตั้งค่ายเตรียมรบศึกเมืองเสฉวนอยู่ที่ตำบลเขากีสาน ครั้นทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าเกียงอุยได้ยกกองทัพออกจากเมืองฮันตั้งจะตรงไปเมืองเดียวเจียง จึงปรึกษากับสุมาปองว่าซึ่งเกียงอุยเดินทัพไปทางเมืองเดียวเจียงครั้งนี้มีประสงค์สิ่งใด เหตุไฉนจึงไม่เคลื่อนทัพตรงมาที่เขากีสานเหมือนครั้งก่อน ๆ

สุมาปองจึงว่า การที่กองทัพเมืองเสฉวนจะยกกองทัพเข้าตีเมืองลกเอียงก็จะต้องยกมาทางตำบลเขากีสานก่อนจึงจะยกเข้าตีเมืองเดียวเจียงได้ และเมื่อได้เมืองเดียวเจียงแล้วจึงจะยกไปตีเมืองลกเอียงได้ ฮันเมืองเดียวเจียงนั้นไม่ใช่เส้นทางยุทธศาสตร์ ดังนั้นการที่เกียงอุยกรีธาทัพไปทางเมืองเดียวเจียงเห็นจะไม่ใช่เป้าหมายที่แท้จริง น่าจะเป็นกลอุบายลวงให้เรายกไปป้องกันเมืองเดียวเจียงแล้ววกอ้อมเข้าชิงเอาชัยภูมิยุทธศาสตร์ที่ตำบลเขากีสาน

เตงงายจึงว่า ซึ่งท่านว่านี้ก็ชอบอยู่ แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย “เราทราบว่าเกียงอุยจะมาตีเมืองเดียวเจียง ฮันเมืองเดียวเจียงนี้เคยมารบกับเราหลายครั้งอยู่ ย่อมรู้ว่าเราตั้งมั่นอยู่ที่นี้ เสิบียงอาหารก็มาก ทกแก่วทหารก็พร้อม เห็นไม่อาจมาตี ฮันเมืองเดียวเจียงนั้นเสบียงก็น้อย ทกแก่วทหารก็รว้งโรย เห็นจะยกไปตีก่อนแล้วก็หมายใจว่าจะได้เกลี้ยกล่อมชาวเมืองเกียงเสียด้วย”

สุมาปองได้ฟังคำของเตงงายดังนั้นจึงนิ่งใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า ชะรอยจะเป็นจริงดังที่ท่านคาดคะเน เพราะถ้าหากเกียงอุยได้เมืองเดียวเจียง ตั้งเกลี้ยกล่อมหัวเมืองข้างเคียงให้เข้าสวามิภักดิ์แล้วกำลังไพร่พลและเสบียงอาหารของกองทัพเมืองเสฉวนก็จะเพิ่มพูนขึ้นเป็นอันมาก เห็นจะยกมาทำการได้นานปี เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านจะคิดอ่านประการใด

เตงงายจึงว่า ข้าพเจ้าจะคิดอุบายตีกองทัพของเกียงอุยให้แตกพ่ายกลับไปเมืองฮันตั้งให้จงได้ ให้ท่านยกทหารไปตั้งขุมอยู่ในป่าสองข้างทางที่จะไปยังเมืองเดียวเจียงกองหนึ่ง แล้วขุมทหารไว้ภายในกำแพงชั้นในอีกกองหนึ่ง บนกำแพงเมืองนั้นให้ลดธงทิวเสียทั้งสิ้น ม้าล่อของกลองทั้งปวงก็อย่าได้ตีให้วุ่นวายไป และให้เปิดประตูเมืองทั้งสี่ด้าน ให้ผู้คนชาวเมืองเด็กและคนชราไปอยู่ที่ด้านนอกเมือง ถ้าข้าศึกยกมาให้พากันวิ่งหนีกระจัดกระจายไป เมื่อข้าศึกยกเข้าไปในเมืองก็ให้ตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน เห็นจะได้ชัยชนะเป็นแน่แท้

เตงงายได้กล่าวสืบไปว่า ตัวข้าพเจ้าจะคุมกองทัพไปตั้งอยู่ที่เมืองเฮาโหซึ่งเป็นหัวเมืองข้างเคียงใกล้กับเมืองเดียวเจียง เป็นเสมือนหนึ่งคอยกับลูกกระเดือก จะได้หนุนช่วยกันทำการไม่ให้เกียงอุยตั้งเกลี้ยกล่อมเอาเสบียงอาหารและไพร่พลได้

สุมาปองได้ฟังแผนการของเตงงายก็สรรเสริญว่าลึกลับซึ่งแหลมคม เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง เมื่อเห็นชอบพร้อมกันดังนั้นแล้วเตงงายจึงให้สุเป่าคุมทหารอยู่ป้องกันรักษาค่ายที่ตำบลเขากีสาน แล้วยกทหารไปที่เมืองเดียวเจียงและเมืองเฮาโหตามแผนการที่วางไว้

ฝ่ายแฮหัวป้าซึ่งคุมกองทัพหน้าของกองทัพเมืองเสฉวน ครั้นยกไปใกล้เมืองเดียวเจียงได้รับรายงานจากหน่วยลาดตระเวนว่า ข้างในเมืองเจียบเขียนประดุดั่งเมืองร้าง ก็รู้สึกประหลาดใจ แต่เห็นว่าหัวเมืองเล็ก จึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพหน้าเข้าไปใกล้ เห็นประตูเมืองเปิดอยู่เหมือนไม่มีผู้คน บนกำแพงเมืองไม่มีธงทิวและทหารรักษาหน้า ด้านนอกประตูเมืองมีแต่เด็กและคนชรา จึงหันมาปรึกษากับนายทหารรองว่าจะทำการประการใด

นายทหารรองของกองทัพหน้าจึงว่า เรายกมาถึงเพียงนี้ หากข้าศึกอยู่ในเมืองเห็นจะไม่เย็นใจอยู่ได้ ชะรอยข้าศึกเกรงกองทัพเมืองเสฉวนจึงพากันหนีออกจากเมือง เหลือแต่เด็กและคนชรายังหนีตามไปไม่ทัน ขอบที่จะยกเข้าไปตั้งมั่นอยู่ในเมืองแล้วคอยคิดอ่านสืบไป

แฮหัวป้าได้ฟังนายทหารรองก็เห็นด้วย จึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพหน้าเข้าไปในเมือง เด็กและคนชราที่อยู่บริเวณด้านหน้าประตูเมืองต่างพากันวิ่งหนีเข้าป่า แฮหัวป้าก็ยิ่งสำคัญว่าชาวเมืองเดียวเจียงเกรงกลัวทหารเมืองเสฉวน จึงชี้มนำหน้าทหารเข้าไปในเมืองจนกระทั่งถึงกำแพงเมืองชั้นใน

พลันเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวจากแนวกำแพงชั้นใน และได้ยินเสียงทหารโห่ร้องดัง กึกก้องแห้วป่าก็ตกใจ รู้ว่าหลงกลข้าศึกจึงสั่งทหารให้ถอยออกนอกกำแพงเมือง ในทันใดนั้นสุมาปอง และทหารรุกรกซึ่งชุมนุมอยู่ด้านในกำแพงและที่ชุมนุมอยู่ในป่าสองข้างทางนอกกำแพงเมือง ได้ตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน

ทหารรุกรกที่อยู่ด้านนอกได้ปิดล้อมอยู่นอกประตูกำแพงเมือง ในขณะที่สุมาปองก็คุมทหารตีออกมาจาก กำแพงเมืองชั้นใน ล้อมทหารของแห้วป่าไว้ตรงกลางระหว่างกำแพงเมืองชั้นนอกกับกำแพงเมืองชั้นใน ใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงเข้าไปที่ทหารเมืองเสฉวนราวห้าพัน ทหารรุกรกซึ่งชุมนุมอยู่นอกกำแพงเมืองก็ช่วยกันทุ่ม ก้อนศิลาและหอกซัดใส่ทหารของแห้วป่า

แห้วป่าและทหารในกองทัพหน้าหาร้อยคนที่ติดอยู่ในวงล้อมถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์และหอกซัดถึงแก่ความ ตายจนหมดสิ้น

ฝ่ายเกียงอุยคุมกองทัพหลวงยกหนุนตามกองทัพหน้ามา พอรู้ว่าแห้วป่ายกทหารเข้าไปในเมืองและตก อยู่ในวงล้อมกระหนาบก็ตกใจ เร่งให้ทหารหนุนตามไปช่วย

สุมาปองทราบข่าวว่าเกียงอุยยกกองทัพหนุนตามมาจึงคุมทหารยกออกไปสกัด ทั้งสองฝ่ายประจัญบาน กันได้เพียงครู่เดียว สุมาปองสู้ไม่ได้จึงพาทหารถอยกลับมาตั้งหลักอยู่ในเมือง สั่งให้ปิดประตูเมืองและให้ ทหารขึ้นรักษากำแพงเมืองไว้มิได้ประมาท

เกียงอุยยกทหารไล่ตามมา เห็นประตูเมืองปิดและทหารรุกรกได้ขึ้นรักษากำแพงเมืองไว้มั่นคงแล้ว จึงสั่ง ให้ตั้งค่ายประชิดล้อมเมืองไว้ทั้งสี่ด้าน

ฝ่ายเตงงายยกกองทัพไปตั้งอยู่ที่เมืองเฮาโหล ครั้นทราบว่าเกียงอุยยกกองทัพมาประชิดเมืองเดียวจึงยก พอตกลงกลางคืนยามเศษจึงยกทหารออกจากเมืองเฮาโหลอบเข้าปล้นค่ายของเกียงอุย และให้ทหาร ยิงธนูเพลิงเข้าไปในค่ายของเกียงอุยเป็นอันมาก

สุมาปองตั้งมั่นอยู่ในเมือง ครั้นได้ยินเสียงสู้รบด้านหลังค่ายของเกียงอุยก็รู้ว่าเตงงายยกทหารมาช่วย จึง คุมทหารออกจากเมืองตีกระหนาบเข้าปล้นค่ายเมืองเสฉวน

ทหารเมืองเสฉวนถูกปล้นค่ายในเวลากลางคืนไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว ไม่รู้ว่กำลังข้าศึกมากแฉน้อย ได้ยินแต่ เสียงทหารรุกรกโห่ร้องกึกก้องฝ่าความมืดและข้างในค่ายก็มีเพลิงลุกไหม้เป็นอันมาก จึงพากันแตกตื่น ตกใจ ต่างคนต่างคิดจะหนีเอาตัวรอด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

คนตีเข้าป่า คนบ้าเข้าเมือง (ตอนที่634)

สงครามบุกุยก็ครั้งที่แปดพอเริ่มขึ้น แห้วป่าซึ่งคุมกองทัพหน้าหลงกลข้าศึกเสียชีวิตในทีรบ ครั้น เกียงอุยยกกองทัพหนุนไปช่วยก็ถูกเตงงายและสุมาปองตีกระหนาบเข้าปล้นค่ายในเวลากลางคืน ทหารจ้ กก็แตกตื่นตกใจไม่เป็นอันสู้รบ ต่างคนต่างคิดจะหนีเอาตัวรอด

เกียงอุยเห็นข้าศึกตีกระหนาบเข้าปล้นค่ายหนักหน่วงเหลือกำลังรับ จึงพาทหารหนีออกจากค่ายตีฝ่าวง ล้อมของทหารรุกรกออกไปได้ เตงงายเห็นเป็นเวลากลางคืนเกรงว่าหากไล่ตามไปอาจจะถูกซุ่มโจมตี จึง สั่งทหารล่าถอยกลับเข้าไปรักษาเมืองเดียวเจียงไว่ดั้งเดิม แล้วแบ่งทหารตั้งค่ายอยู่นอกเมืองอีกกองหนึ่ง

ฝ่ายเกียงอุยเมื่อพาทหารตีฝ่าหนีออกไปจากวงล้อมแล้ว ได้ตั้งค่ายห่างออกไปสองร้อยเส้น

ทหารเมืองเสฉวนเสียทีแก่ข้าศึกถึงสองครั้งสองคราจึงพากันเสียขวัญกำลังใจ เกียงอุยจึงปลอมใจบรรดา ข้าทหารทั้งปวงว่า เป็นประเพณีการสงครามย่อมมีแพ้และชนะ เกิดเป็นชายชาติทหารแล้วจะทำหน้าที่ สนองคุณชาติไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ซึ่งจะท้อถอยนั้นไม่ควร ดังนั้นนับแต่วันนี้ไปหากผู้ใดระย่อท้อถอย จะต้องถูกลงโทษตามพระอัยการศึก

ฝ่ายเตียวเอ็กนายทหารฝ่ายเสนาธิการได้เสนอเกียงอุยว่า ซึ่งเตงงายยกทหารมาตั้งอยู่ที่เมืองเดียวเจียงนี้ เห็นที่ค่ายที่ตำบลเขากีสานจะมีทหารแต่เบาบาง ขอบที่จะแบ่งทหารไปชิงเอาค่ายของเตงงาย แล้วรุกเข้า ยึดเอาเมืองเตียงอัน เห็นจะได้โดยง่าย

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงตั้งให้เตียวเอ็กเป็นแม่ทัพแบ่งทหารยกไปตีค่ายของเตงงายที่ตำบลเขากิสาณ ส่วนเกียงอุยจะทำหน้าที่รบล่อเตงงายไว้ที่เมืองเดียวเจียงไม่ให้ออกไปช่วยทหารอุยก็ยกที่ตำบลเขากิสาณได้

เตียวเอ็กรับคำสั่งเกียงอุยแล้วจึงคำนับลาออกไปจัดแจงทหาร พอค่าลงก็ลอบยกทหารออกจากค่ายไปที่ตำบลเขากิสาณตามแผนการที่ได้ตกลงไว้กับเกียงอุย

วันรุ่งขึ้นเกียงอุยได้ยกทหารออกไปทำรบกับเตงงาย ทั้งสองฝ่ายได้ขีมี้อออกมารบกันต่อหน้าขบวนทหาร ครั้นรบกันได้สัปดาห์ยังไม่แพ้แลชนะกันจึงต่างคนต่างถอยพาทหารกลับเข้าที่ตั้ง

เกียงอุยได้ยกทหารออกไปรบกับเตงงายอีกหลายครั้ง แต่เตงงายกลับตั้งมั่นไม่ยกออกมารบ เกียงอุยจึงให้ทหารออกไปรื้อด่าทำทนายเตงงายเป็นการหยาบช้า และทำท่าจะรบกับเตงงายไม่หยุดไม่หย่อน

ฝ่ายเตงงายสังเกตเห็นเกียงอุยได้แต่ยกทหารมาทำรบแต่ไม่หักเข้าตีเมือง ครั้งแรกก็ไม่รู้สึกเจ็ลียวใจ แต่พอหลายครั้งเข้าก็สงสัย เตงงายนั่งใคร่ครวญอยู่พักใหญ่ก็ตกใจ รีบเรียกเตงต่งผู้บุตรมาสั่งว่า ซึ่งเกียงอุยแสร้งตั้งรบกับเราอยู่ดังนี้เห็นจะเป็นกลอุบายแบ่งทหารยกไปตีค่ายเราที่ตำบลเขากิสาณเป็นมั่นคง แลสุเป้านั้นเหลือทหารรักษาค่ายอยู่แต่น้อย เห็นจะเสียที่แก่ทหารเมืองเสฉวน จำจะต้องรีบยกทหารไปช่วย

กล่าวแล้วเตงงายจึงให้เตงต่งเป็นแม่ทัพช่วยรักษาเมืองเดียวเจียงแต่ห้ามมิให้ออกไปรบกับข้าศึก เพียงแต่ให้ตั้งมั่นรักษาเมืองไว้มิให้เป็นอันตรายก็เป็นพอ ตัวเตงงายเตรียมกำลังพร้อมไว้ พอตกกลางคืนจึงยกทหารออกจากเมืองตรงไปที่หน้าค่ายของเกียงอุย แล้วให้ทหารตีม้าล่อช่องกลองทำที่จะเข้าไปปล้นค่าย

ฝ่ายเกียงอุยคุมทหารรักษาค่าย ครั้นได้ยินเสียงทหารข้าศึกโห่ร้องดังก็ก้องอยู่ด้านนอก แต่เห็นเป็นเวลากลางคืนไม่รู้จักกำลังทหารมากและน้อย จึงสั่งทหารให้ตั้งมั่นรับมือข้าศึกอยู่แต่ในค่าย ครั้นเวลาใกล้สองยามเสียงโห่ร้องของทหารอุยก็ทำที่จะหักเข้าปล้นค่ายก็เจ็ลียวหาย

พอรุ่งขึ้นเกียงอุยจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่า ซึ่งข้าศึกทำที่จะเข้าตีหักค่ายเมื่อคืนนี้เห็นเป็นเพียงกลอุบายให้เราพะวัคพะวง เตงงายทำการจะนี้นคงจะยกกองทัพหนุนไปช่วยรักษาค่ายที่ตำบลเขากิสาณเป็นแม่นมั่น

เกียงอุยปรึกษาตั้งนั้นแล้วจึงสั่งให้หุเจ็ลียวคุมทหารรักษาค่าย คอยสกัดทหารอุยก็ยกที่เมืองเดียวเจียงไม่ให้ออกไปช่วยเตงงาย ส่วนเกียงอุยรีบคุมทหารยกหนุนตามไปช่วยเตียวเอ็ก

ฝ่ายเตงงายครั้นทำที่จะเข้าไปปล้นค่ายของเกียงอุยอยู่หนึ่งชั่วยาม เห็นข้างในค่ายไม่ยกทหารออกมารบจึงรีบพาทหารยกไปตามเส้นทางลัดตรงไปที่เขากิสาณ ให้เร่งเดินทัพเร็วขึ้นกว่าปกติสามเท่า หวังจะไปช่วยสุเป่าให้ทันท่วงที

ฝ่ายเตียวเอ็กหลังจากได้รับคำสั่งจากเกียงอุยแล้วได้ยกทหารไปที่ค่ายของสุเป่าที่ตำบลเขากิสาณ และคุมทหารเข้าหักตีค่ายของสุเป่าเป็นหลายครั้ง ทหารอุยก็รักษาค่ายตำบลเขากิสาณน้อยตัวอยู่แล้ว ครั้นบาดเจ็บล้มตายลงก็ยิ่งเหลือน้อยกว่าน้อย ทั้งค่ายที่ตำบลเขากิสาณก็ชำรุดหูดหวัดจะเสียที่แก่เตียวเอ็ก

ฝ่ายเตงงายยกกองทัพรีบรุดมา ครั้นถึงค่ายตำบลเขากิสาณเห็นทหารของเตียวเอ็กกำลังหักเข้าตีค่าย จึงเร่งทหารให้ตีกระหนาบหลังทหารของเตียวเอ็ก เกิดการสู้รบขลุมนขึ้นทางกองหลังของทหารเมืองเสฉวน

ทหารเมืองเสฉวนถูกตีกระหนาบหลังโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวจึงพากันตกใจ เตียวเอ็กเห็นจะสู้ทหารของเตงงายไม่ได้จึงพาทหารหนีออกไปทางด้านข้างเข้าไปในซอกเขา แต่ถูกทหารของเตงงายอีกกองหนึ่งตีสกัดไว้ ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามาร

ฝ่ายเกียงอุยเมื่อเคลื่อนทัพออกจากค่ายแล้วก็เร่งเดินทัพด้วยอัตราเร็วกว่าปกติถึงสามเท่าเช่นเดียวกัน ครั้นเห็นทหารอุยก็รบพุ่งอยู่กับทหารของเตียวเอ็กจึงสั่งให้ทหารเข้าล้อมและตีกระหนาบหลังทหารอุย

ทหารอุยก็ตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมถูกกระหนาบสองด้านก็พากันแตกตื่นตกใจ ทั้งถูกซาฟันล้มตายลงเป็นจำนวนมากจึงพากันแตกหนีเข้าป่าไป ขณะนั้นเตงงายคุมทหารไล่ตามมา เกียงอุยจึงคุมทหารโจมตีเข้าไป ทั้งสองฝ่ายได้รบพุ่งกันเป็นตะลุมบอน

แดงายไม่ทันรู้ว่าเกียงอุยยกหนุนตามมาช่วยได้ทันท่วงที ครั้นถูกตีโต้โดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว และเห็นทหารบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมากก็ตกใจ รีบพาทหารล่าถอยกลับเข้าไปตั้งอยู่ในค่ายตำบลเขากีสาน

เกียงอุยเห็นได้ทีจึงพาทหารไล่ตามตี ครั้นเห็นว่าแดงายพาทหารถอยกลับเข้าค่ายแล้ว เกียงอุยจึงสั่งให้ทหารตั้งค่ายประชิดล้อมค่ายแดงายเป็นสี่ด้าน

ฝ่ายพระเจ้าเล้าเสียนเสวยสิริราชสมบัติเสพสุขอยู่ในเมืองเสฉวน แต่ละวันมิได้เอาพระทัยใส่ในราชการบ้านเมือง ปล่อยให้มหาขันทีสุยโฮจัดการบ้านเมืองตามอำเภอใจ ราชการงานแผ่นดินซึ่งอยู่ในเงื้อมมือของขันทีคนวิปริตจึงวิปริตแปรปรวนไปจนหมดสิ้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "พระเจ้าเล้าเสียนอยู่ ณ เมืองเสฉวนนั้นเชื่อฟังถ้อยคำสุยโฮ ซึ่งเป็นขันทีผู้ใหญ่นั้น เสพสุราทุกวันมิได้ขาด หลงด้วยนางนักสนมกรรมใน มิได้นำพาที่จะออกจากราชการบ้านเมือง บรรดาขุนนางที่มีสติปัญญาเคยทำราชการมาด้วยแต่ก่อนนั้นก็ชวนกันเสียใจ ต่างคนต่างก็เอาตัวออกหาก มีแต่คนใหม่ ๆ ซึ่งประสมประสานสุยโฮได้นั้นก็เข้ามาเป็นที่ขุนนางอยู่เป็นอันมาก"

ความวิปริตผันแปรในเมืองเสฉวนได้ขยายตัวไปในทุกปริมณฑล การข้างในราชสำนักอยู่ในเงื้อมมือของมหาขันทีสุยโฮจนหมดสิ้น ได้จัดหาขันทีหนุ่มรูปหล่อใหม่ ๆ เข้ามารับราชการเป็นอันมาก ทั้งนางสนม นางกำนัลก็ให้กะเกณฑ์มาจากหัวเมืองต่าง ๆ เพื่อปรนเปรอพระเจ้าเล้าเสียนสุดแต่พระทัยจะทรงโปรดทุกวันเวลา เงินในท้องพระคลังก็เอามาจับจ่ายใช้สอยตามอำเภอใจ ข้างในราชสำนักแต่ละวันมีแต่งานเลี้ยง การแสดงร้องรำทำเพลง และสนุกสนานตั้งแต่บ่ายจนจรดใกล้รุ่งจึงจะเลิก กว่าพระเจ้าเล้าเสียนจะตื่นพระบรรทมก็เป็นเวลาใกล้เที่ยง งานเลี้ยงสังสรรค์วันใหม่ก็เริ่มขึ้นเป็นเช่นนี้ทุกวัน

ราชการบ้านเมืองที่มีรายงานเข้ามาจากหัวเมืองต่าง ๆ ก็สุดแต่แต่มหาขันทีและขันทีผู้น้อยจะเพ็ดทูลประการใด พระเจ้าเล้าเสียนก็โปรดเกล้าให้เป็นไปตามคำกราบบังคมทูลนั้น จนการอันควรทำก็มีได้ทำการที่ไม่ควรทำก็กลับทำ ยามหน้าฝนก็ดับไฟป่า ยามหน้าแล้งก็แต่งโครงการปลูกป่า ที่ทางไกลความเจริญมีแต่ดินและทรายก็ตั้งโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยว เบียดเบียนผลาญงบประมาณแผ่นดินจนป็นี่

ตำแหน่งขุนนางข้าราชการและเจ้าเมืองต่าง ๆ ก็วิปริตผันแปรไป คนทำความดีไม่ได้ดี มีหน้าซ้ำกลับถูกตำหนิติเตียนถอดถอนออกจากตำแหน่ง ใครทำความชอบแก่มหาขันทีก็จะได้บำเหน็จความชอบเป็นอันมาก ตำแหน่งแหล่งที่ทุกตำแหน่งมหาขันทีสุยโฮได้จัดสรรให้แก่ผู้นาของกำนัลมามอบให้ หากมีตำแหน่งเหลือก็เปิดประมูลอย่างเอิกเกริก บางครั้งเปิดประมูลขายตำแหน่งกันกลางตลาด ครั้นขายตำแหน่งกันไปหมดแล้วความโลภยังไม่สิ้น จึงหาเหตุปลดขุนนางข้าราชการที่ไม่ใช่พวกออกจากตำแหน่ง แล้วเอาตำแหน่งนั้นมาประมูลขายกันต่อไป

ดังนั้นข้าราชการขุนนางเมืองเสฉวนที่มีฝีมือและจงรักภักดีต่อแผ่นดินจึงค่อย ๆ หมดสิ้นออกไปจากราชการ เหลือแต่พวกคนพาลสันดานหยาบครองอำนาจเป็นใหญ่ในบ้านเมือง เหล่าพาลรุ่งเรืองเพื่อองอำนาจแล้วได้ชักนำพวกเหล่าพาลด้วยกันเข้ามาเป็นขุนนางจนเต็มทั้งบ้านทั้งเมือง

เพราะเหตุนี้แผ่นดินเมืองเสฉวนจึงถูกลุप्तมาว่า หากเป็นบ้านก็ถูกปลวกกินผุทั้งหลัง หากเป็นเรือก็ถูกเพรียงกินจนรั่วทั้งลำ หรือหากเป็นต้นไม้ใหญ่ก็ไร่แล้วซึ่งรากแก้ว รอวันที่จะพังพินาศลงไปเท่านั้น

ฝ่ายเจียมอุซึ่งเป็นขุนนางในเมืองเสฉวน ได้ซื้อตำแหน่งแหล่งที่จนมีตำแหน่งสูงขึ้นโดยลำดับ เมื่อซื้อตำแหน่งซื้ออำนาจมาครองได้แล้ว ก็ลงมือขายทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้อำนาจของตนโดยไม่เกรงฟ้ากลัวดิน เพราะถือว่าเป็นลูกน้องอยู่ภายใต้ร่มบารมีของมหาขันทีสุยโฮ ดังนั้นอำนาจวาสนาและทรัพย์สินของเจียมอุจึงเพิ่มขึ้นเป็นอันมาก

เจียมอุมีอำนาจวาสนาและเงินตรามหาศาลแล้ว สิบไม่รู้ชื่อในอำนาจวาสนานั้น ใครจะได้อำนาจทางทหารมาครองอีก จึงนำเงินทองเพชรพลอยเป็นจำนวนมากเข้าไปติดสินบนมหาขันทีสุยโฮ ขอให้เรียกเกียงอุยกลับเข้าเมืองหลวง และขอให้ตั้งเจียมอุเป็นแม่ทัพแทนตำแหน่งของเกียงอุย

เจียมอุไม่เพียงแต่บรรณาการด้วยเงินทองเพชรพลอยจำนวนมากเท่านั้น ยังให้คำมั่นสัญญาต่อมหาขันทีผู้เป็นเจ้านายด้วยว่า ถ้าได้ครองอำนาจสมดังใจแล้ว จะรับใช้ถวายชีวิตมิให้ผู้ใดขมเหงินทามหาขันทีได้อีกต่อไป ทั้งจะส่งส่วยทรัพย์สินเงินทองทั้งรายเดือนและรายปีมิให้ขาดแคลนเลย

มหาขันทีสุยโฮได้รับสินบนปัจจุบันเป็นจำนวนมาก และยังเห็นประโยชน์อนาคตอีกมหาศาลก็มีความยินดีตกปากรับคำเจียมอุว่าเรื่องเพียงเท่านี้เจ้าอย่าได้ปรารภเลย

หลังจากวันนั้นแล้วมหาชนที่สุยโฮจึงเข้าไปกราบทูลพระเจ้าเล้าเสียนว่า เกียงอุยอาสายกทหารไปทำสงครามกับวุยก๊กหลายครั้งหลายหนยังไม่ได้ชัยชนะ ทำให้แผ่นดินต้องสูญเสียทหารและเสบียงไปเป็นอันมาก ควรที่จะตั้งเจียมมู่ไปเป็นแม่ทัพแทนเกียงอุย เห็นจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึก

พระเจ้าเล้าเสียนในวันนี้เอาแต่เมาสุราเคล้านารีและขันที่จวนลิ้มเลือนราชการแผ่นดินและความหลังจวนหมดสิ้น ทั้ง ๆ ที่ไม่ทรงรู้จักว่าเจียมมู่มีความรู้ทางการทหารหรือมีความจงรักภักดีประการใด และทั้ง ๆ ที่ทรงรู้ดีว่าเกียงอุยคือทายาททางการเมืองการทหารของขงเบ้ง เป็นผู้มีมีความจงรักภักดีจนถึงที่สุดก็ทรงลิ้มเลือนไปจนหมดสิ้น พอได้ยินคำทูลของมหาชนที่ก็ทรงคล้อยตาม มีพระบรมราชโองการเรียกเกียงอุยกลับเมืองเสฉวน และทรงตั้งให้เจียมมู่เป็นแม่ทัพแทนตำแหน่งของเกียงอุย

ครั้นข้าหลวงได้เชิญพระบรมราชโองการออกจากพระบรมมหาราชวังไปแล้ว มหาชนที่สุยโฮได้กราบทูลพระเจ้าเล้าเสียนต่อไปว่า อำนาจทางการทหารเป็นของติดยึด เห็นเกียงอุยจะไม่ยอมกลับ จึงควรที่จะมีพระบรมราชโองการเร่งเข้าไปอีก พระเจ้าเล้าเสียนก็ทรงโปรดตามคำทูล

สุยโฮจึงทำพระบรมราชโองการเร่งรัดให้เกียงอุยรีบกลับเมืองเสฉวนอีกสองฉบับ แล้วให้ข้าหลวงเชิญพระบรมราชโองการนั้นไปที่ตำบลเขากิสาน

ฝ่ายเกียงอุยตั้งค่ายคุมเชิงรบพุ่งอยู่กับเตงงายที่ตำบลเขากิสาน ครั้นได้รับพระบรมราชโองการเรียกตัวกลับเมืองเสฉวนก็ตกใจ เรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่าจะทำประการใด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

คนถ้อยยอมคนชั่ว (ตอนที่635)

พระพุทธศาสนายุกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยห้าพรรษา เดือนห้า กองทัพเกียงอุยทำการได้ชัยชนะแก่กองทัพวุยก๊ก รุกเข้าตีค่ายของเตงงายที่ตำบลเขากิสาน และตั้งค่ายรายล้อมไว้ทั้งสี่ด้าน แต่ขบวนการขายชาติในเมืองเสฉวนได้เปิดทูลให้พระเจ้าเล้าเสียนเรียกเกียงอุยกลับเมืองเสฉวน และซื้อตำแหน่งให้เจียมมู่เป็นแม่ทัพแทน

บรรดาแม่ทัพนายกองได้ฟังคำปรึกษาของเกียงอุยว่าจะยกกองทัพกลับตามพระบรมราชโองการหรือไม่ ประการใดก็พากันโกรธ เพราะกำลังทำการได้ที่แก่ข้าศึก ลีกลับให้เลิกทัพคืนเมืองเสฉวนประหนึ่งว่าจะช่วยข้าศึกฉะนั้น จึงพากันทักท้วงว่าผู้เป็นแม่ทัพบัญชาการศึกษาอยู่แนวหน้า หากเห็นว่าทำการได้ที่แล้วพึงเร่งทำการไปจนกว่าจะได้ชัยชนะ ไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังพระบรมราชโองการ

เกียงอุยได้ฟังคำแม่ทัพนายกองก็เห็นชอบ แต่ครั้นวันรุ่งขึ้นก็มีพระบรมราชโองการฉบับที่สองเร่งรัดมาอีก ยังไม่ทันที่เกียงอุยจะตัดสินใจประการใด ปายวันนั้นก็มีพระบรมราชโองการฉบับที่สามเร่งรัดตามมา

เกียงอุยจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่า เมื่อสองเตียนยันขันแข็งเร่งให้ยกกองทัพกลับดังนี้ หากขึ้นตั้งอยู่ก็จะกลายเป็นกบฏตามกฏมณเฑียรบาล แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นขัดไม่ได้ก็พากันนิ่งด้วยความโกรธแค้น

เกียงอุยจึงว่า ซึ่งจะถอยทัพจากหน้าศึกดังนี้จำเป็นต้องคิดอ่านป้องกันระมัดระวังให้จงดี มิฉะนั้นข้าศึกจะยกตามตี เห็นจะเสียที่ยับเยินไป แม่ทัพนายกองทั้งปวงจึงถามว่ามหาอุปราชจะกำหนดแผนการประการใด

เกียงอุยจึงออกคำสั่งให้กองหลังตามรายทางทั้งหมดทยอยถอยทัพกลับเข้าเมืองฮันตั้งก่อน ส่วนกองทัพที่ตั้งล้อมค่ายเตงงายอยู่นั้นให้เตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนทัพในเวลากลางคืน

พอพ้นยามแรกเกียงอุยได้ให้ทหารทุกค่ายตีฆ้องฆ้องกลองดังกึกก้องไปทั้งตำบลเขากิสาน และเร่งทหารให้รีบล่าถอยกลับไปเมืองฮันตั้ง เกียงอุยคุมทหารตั้งอยู่ข้างท้ายคอยระมัดระวังป้องกันข้าศึกซึ่งอาจจะยกมาตามตี

ฝ่ายเตงงายตั้งมั่นรักษาค่ายไว้มิได้ประมาท ในคืนวันนั้นได้ยินเสียงฆ้องฆ้องกลองดังกึกก้องมาแต่ค่ายทหารเมืองเสฉวน จึงสั่งทหารทั้งปวงให้เตรียมพร้อมคอยรับมือข้าศึกอยู่ในค่าย เพราะสำคัญว่าเกียงอุยระดมพลจะยกเข้าปล้นค่าย ครั้นเวลาสองยามเสียงฆ้องฆ้องกลองนั้นพลันเงียบหายไป เตงงายให้รู้สึกประหลาดใจแต่คิดว่าเกียงอุยทำกลอุบายประการใดประการหนึ่ง หลอกล่อให้ยกทหารออกไปรบ จึงออกคำสั่งสนามไปยังหน่วยทหารทั้งปวงว่าให้ตั้งมั่นรักษาค่าย ระวังเวรยามอย่าได้ประมาท ให้ทหารทั้งปวงสวมเกราะพร้อมที่จะรบได้ทุกเมื่อ

จนกระทั่งเวลาสว่าง หน่วยสอดแนมได้นำความเข้าไปรายงานเดงงายว่า กองทัพเมืองเสฉวนได้เลิกทัพกลับไปเมืองฮันตงหมดสิ้นแล้ว เดงงายได้ฟังรายงานดังนั้นก็สำคัญว่าเกียงอุยวางกลอุบายหลอกล่อให้ยกไปปล้นค่าย ไม่สมคะเนแล้วจึงแสวงหาที่ถอยทัพหวังจะให้ยกไล่ตามตี แล้วชุมนุมทหารไว้ระหว่างทาง จึงสั่งทหารให้ตั้งมั่นอยู่แต่ในค่าย

ฝ่ายเกียงอุยรั้งท้ายคุมขบวนทัพถอยกลับเข้าเมืองฮันตงโดยราบรื่นปลอดภัยตลอดเส้นทาง ครั้นถึงเมืองฮันตงแล้วจึงสั่งให้พักทหารของสุมาบุรุษกำลัง ตัวเกียงอุยนั้นพาทหารองครักษ์เดินทางเข้าไปเมืองเสฉวน และขอเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยน

พระเจ้าเล่าเสี้ยนเมื่อทรงทราบข่าวเกียงอุยเดินทางมาถึงเมืองเสฉวนจะขอเข้ามาเฝ้า จึงไม่เสด็จออกว่าราชการตามปกติ คงประทับอยู่แต่ในพระตำหนัก เสวยน้ำจันทน์ ดูนางระบำรำฟ้อนกับสุโยสมหาขันทีเป็นที่เพลิดเพลินพระราชหฤทัย

เกียงอุยรั้งรองจะขอเฝ้าอยู่ถึงเก้าวันสิบวัน เห็นพระเจ้าเล่าเสี้ยนไม่เสด็จออกว่าราชการดังนั้นก็สงสัย จึงเข้าไปหาขันเจียงขุนนางฝ่ายกรมวัง สอบถามว่า "เราไปทำการศึกอยู่ พระเจ้าเล่าเสี้ยนให้หาเราดังนี้ ท่านรู้หนักเบาเป็นประการใด"

ขันเจียงเป็นขุนนางผู้รักดีต่อแผ่นดิน ได้ยินคำถามของเกียงอุยดังนั้นก็สงสาร จึงตอบไปตามความเป็นจริงว่า "บัดนี้สุโยซึ่งเป็นขันทีกราบทูลยุยงพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้หาท่านเข้ามาหวังจะให้เจียมมือออกไปเป็นแม่ทัพแทนท่าน"

เกียงอุยทราบความนัยดังนั้นก็โกรธ ต่ำสุโยว่าอ้ายขันทีถ่อยผู้นี้จะทำให้บ้านเมืองฉิบหายเหมือนกับสิบขันทีสมัยแผ่นดินของพระเจ้าเลนเต้เสียเป็นแน่ เห็นจะต้องฆ่าสุโยนี้ให้จงได้ บ้านเมืองจึงจะอยู่รอดปลอดภัย

ขันเจียงได้ยินดังนั้นจึงรีบยกมือขึ้นปราชญ์เกียงอุย แล้วกล่าวว่าท่านเป็นมหาอุปราชบัญชากองทัพทั้งปวงก็จริงอยู่ แต่เห็นจะสู้กับสุโยขันทีไม่ได้ ทวนประจำกายท่านมีอานุภาพยิ่งใหญ่สักเพียงไหน ถึงอาจเอาชนะดาบกระบี่และอาวุธทั้งปวงได้ แต่การจะปะทะกับลมปากของขันทีนั้นท่านจงระมัดระวังตัวให้จงหนัก ด้วยเวลานี้มหาขันทีสุโยเป็นขวัญอกจกใจของพระเจ้าเล่าเสี้ยน จะว่ากล่าวเพ็ดทูลประการใดก็ทรงเชื่อฟังแล้วรับสั่งตามคำขันทีทั้งสิ้น หากท่านคิดอ่านทำร้ายสุโยเห็นพระเจ้าเล่าเสี้ยนจะทรงลงพระอาญาแก่ท่านให้ได้รับความอัปยศแก่คนทั้งปวง ทั้งการแผ่นดินก็จะเสียไป

เกียงอุยได้ยินคำท้วงก็ได้อคิด คำนับขอคุณขันเจียงแล้วลากลับออกไป แต่ในใจนั้นยังคิดแค้นสุโยขันทีและเห็นว่าหากไม่กำจัดคนขายชาติผู้นี้เสียก่อนแล้ว แผ่นดินเสฉวนก็จะเป็นอันตรายเป็นมั่นคง ดังนั้นเกียงอุยจึงเพียรพยายามติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวของมหาขันทีอย่างใกล้ชิด

วันหนึ่งเกียงอุยได้ทราบข่าวว่า มหาขันทีสุโยเข้าไปเสพสุรากับพระเจ้าเล่าเสี้ยนที่พระราชอุทยานชั้นใน จึงพาทหารคนสนิทตามเข้าไป ขันทีและนางกำนัลเห็นเกียงอุยพาทหารเข้ามาดังนั้นก็พากันแตกตื่นตกใจขันทีซึ่งเป็นลูกน้องคนสนิทของสุโยรีบวิ่งนำความเข้าไปแจ้งให้สุโยทราบ

สุโยพอได้ทราบความก็เห็นเกียงอุยคุมทหารเข้าประตู่พระราชอุทยานมา จึงรีบหลบเข้าไปซ่อนตัวอยู่ด้านหลังภูเขาล่องในพระราชอุทยาน เกียงอุยไม่ทันเห็นสุโยแต่ครั้นเห็นพระเจ้าเล่าเสี้ยนนั่งอยู่ที่พระเก้าอี้ จึงตรงเข้าไปถวายบังคมแล้วร้องให้ พลากรบาทูลว่า "ครั้งนี้ข้าพเจ้าไปทำการศึกอยู่เขากิสาณ ก็จวนจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึกอยู่แล้ว เป็นไฉนพระองค์จึงให้หาข้าพเจ้ากลับมานี้มีเหตุประการใด"

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ยินคำเกียงอุยดังนั้นก็มิรู้ที่จะตรัสประการใด จึงทรงนั่งอึ้งอยู่กับพระเก้าอี้ เกียงอุยได้กราบทูลต่อไปว่าซึ่งพระองค์มีพระบรมราชโองการเรียกข้าพระองค์กลับเข้ามาครั้งนี้เป็นเพราะขันทีสุโยเพ็ดทูลยุยงให้หลงเชื่อ มีผลเป็นการช่วยเหลือข้าศึกและทำร้ายแผ่นดิน สุโยขันทีผู้นี้กำเริบนักเห็นจะเหมือนสิบขันทีครั้งแผ่นดินพระเจ้าเลนเต้เป็นแท้ หากปล่อยไว้สืบไปแผ่นดินเมืองเสฉวนที่พระเจ้าเล่าปี่สู้ทุ่มเทลำบากยากพระวรกายสร้างไว้สืบสายเชื้อวงศ์แห่งพระเจ้าฮันโกโจเห็นจะดับสูญเป็นมั่นคง

เกียงอุยเห็นพระเจ้าเล่าเสี้ยนนั่งตะลึงอยู่จึงกราบทูลต่อไปว่า ขอพระองค์ได้ตัดพระทัยกำจัดคนชั่วเสียคนหนึ่ง แผ่นดินเมืองเสฉวนก็อยู่รอดปลอดภัย แล้วจะปราบปรามยุยงก็ได้โดยง่าย รักษาแผ่นดินแลราชบัลลังก์ไว้แลกกับชีวิตคนชั่วคนหนึ่งดังนี้ ขอพระองค์อย่าได้ทรงลังเลพระทัยเลย

พระเจ้าเล้าเสียนถูกเกียงอุยรักเร้าตั้งนั้นก็ยังไม่คลอนแคลนน้ำพระทัยรักใคร่มหาซันที จึงตรัสว่า "อ้ายสุยโฮนี่เป็นแต่ขันทีเราใช้อยู่ข้างใน ท่านว่ามันทนงใจนี้เราไม่เห็นด้วย ท่านจำไม่ได้หรือเมื่อครั้งตั้งอุ้มมีความรักยากกล่าวโทษมันนั้นเราก็คิดขัดใจอยู่ บัดนี้ท่านมาว่าอีกเล่า เราหาเชื่อฟังท่านไม่"

เกียงอุยได้ยินกระแสพระราชดำรัสตั้งนั้นก็รู้ว่า น้ำพระทัยพระเจ้าเล้าเสียนให้ นำหนักรักทางมหาซันทียิ่งกว่าที่จะรักษาแผ่นดินของพระเจ้าเล้าปี สืบสายพระวงศ์ของพระเจ้าฮั่นโกโจ และแสดงท่าทีอย่างชัดเจนว่าไม่ทรงพอพระทัยในคำทูลเช่นเดียวกับเมื่อครั้งที่ตั้งอุ้มกราบทูลให้ทรงกำจัดสุยโฮซันทีนั้น

เกียงอุยรู้ตั้งนั้นแล้วก็คิดน้อยใจที่สุ้มท่กายใจอุทิศให้แก่แผ่นดินด้วยความจงรักภักดี หวังสืบสานพระบรมราชปณิธานของพระเจ้าเล้าปีและคำสั่งเสียของขงเบ้งให้ประสบผลสำเร็จ แต่ความหวังทั้งมวลนั้นต้องพังทลายไปสิ้น ด้วยแผ่นดินมีกษัตริย์สกุลถ้อยปกป้องคุ้มครองคนชั่ว ไม่คิดรักษาแผ่นดินและอาณาประชาราษฎร์

เกียงอุยจึงรำให้ กราบถวายบังคมก้มหน้ากระแทกกับพื้นดินอย่างร้อนหุด แล้วกราบทูลว่า "ซึ่งพระองค์ไม่ฟังข้าพเจ้าแล้วก็แล้วไปเถิด แต่เห็นว่าอันตรายจะพลันถึงพระองค์เป็นมั่นคง"

พระเจ้าเล้าเสียนเห็นเกียงอุยจำยอมตั้งนั้นจึงตรัสว่า เป็นประเพณีน้ำใจคนที่ยังมีความรักความซื่อประจักษ์ตัวซิงใครก็ว่าชั่ว รักใครก็ว่าดี อ้ายสุยโฮซันทีนี้เราใช้สอยอยู่แต่ข้างในพอได้ความสุข ไม่เคยออกไปสร้างความเดือดร้อนนอกพระราชวัง ตัวท่านก็มีคนใช้สอยอยู่เป็นอันมาก ใจนจึงมาคิดอิจจาริษาสุยโฮตั้งนี้เล่า

พระเจ้าเล้าเสียนตรัสตั้งนั้นแล้วทอดพระเนตรเห็นสุยโฮซันทีแอบชำเลืองมองอยู่ข้างหลังภูษาจำลอง จึงทรงกวักมือเรียกและตรัสสั่งให้สุยโฮเข้าไปคำนับเกียงอุย

สุยโฮเห็นตั้งนั้นจึงรีบออกมาจากที่ซ่อน แล้วคุกเข่าคลานเข้าไปคำนับเกียงอุย พลากร้องให้แล้วกล่าวว่า "อันตัวข้าพเจ้านี้ก็เป็นแต่คนใช้ข้างใน หาต้องอาจล่วงไปว่าราชการไม่ ขอท่านอย่าได้เชื่อฟังคำคนยุยงเลย อันชีวิตข้าพเจ้านี้ก็จะฝากไว้แก่ท่าน"

กล่าวแล้วสุยโฮจึงทำที่ก้มหน้าร้องไห้อยู่กับที่ ร่ำไรรำพันเป็นที่เวทนาหนัก เกียงอุยได้ยินคำสุยโฮและเห็นอากัปกริยาตั้งนั้นไม่แฉงว่านั่นคือสุดยอดวิชาซันทีที่เอาตัวรอดจากอันตรายก็รู้สึกสงสาร ความโกรธแค้นที่มีอยู่ในใจจึงสร้างหายไปจนหมดสิ้น กลับอึดอั้นไม่รู้ที่จะกล่าวประการใดได้ จึงถวายบังคมลาพระเจ้าเล้าเสียนกลับออกไปจากพระบรมมหาราชวัง แล้วตรงไปหาขับเจ้งเล่าความให้ฟังทุกประการ

ขับเจ้งได้ฟังความจากเกียงอุยก็ตกใจ กล่าวว่าอันตรายจะมาถึงตัวท่านเป็นแน่แท้ ท่านไม่รู้หรือว่านั่นคือสุดยอดวิชาของซันทีที่สืบทอดมาแต่บรรพกาล อ้ายซันทีนี้ใช้สุดยอดวิชาพาตัวรอดแล้วประจักษ์ว่าท่านคิดอ่านทำร้าย เห็นจะใช้สุดยอดวิชาคาถาของซันทีที่เพ็ดทูลให้พระเจ้าเล้าเสียนลงอาญาท่านอย่าได้สงสัยเลย จงเร่งคิดอ่านผันผ่อนเอาตัวรอดจึงจะปลอดภัย ขับเจ้งกล่าวแล้วก็กระเทิบเทือกกล่าวด้วยความเสียใจว่า ข้าพเจ้าหักทวงท่านแล้ว เหตุไฉนท่านจึงไม่วางใจเชื่อฟังเล่า เรื่องใหญ่ร้ายแรงจะมาถึงในไม่ช้านี้จะทำประการใด

เกียงอุยได้ฟังคำขับเจ้งตั้งนั้นก็ได้คิด จึงกล่าวว่าข้าพเจ้าแรงด้วยโทษะจึงละคำเตือนของท่านเสีย ขอให้ท่านอภัยเถิด แลเมื่อภัยมาถึงแล้วท่านจงเมตตาช่วยคิดอ่านหาทางรอดให้ด้วยเถิด

ขับเจ้งจึงว่า สมัยหนึ่งเล่าก็ถูกมารดาเลี้ยงคิดทำร้ายจึงขอคำปรึกษาจากขงเบ้ง ในครั้งนั้นขงเบ้งแนะนำว่า หากจะอยู่ในเมืองเกงจิ๋วเห็นจะเป็นอันตราย ให้เล่าก็ทำกลอุบายขออนุญาตเล่าเปียวยกทหารไปตั้งอยู่ที่เมืองกังแฮจึงจะปลอดภัย กรณีของท่านก็เป็นดั่งเดียวกัน จงยึดคำแนะนำอันเกิดแต่สติปัญญาของขงเบ้งมาใช้ ให้ท่านคิดอ่านวางแผนขอรับพระบรมราชานุญาตยกไปตั้งอยู่ที่เมืองหลงเสจึงจะปลอดภัย

เกียงอุยได้ยินตั้งนั้นก็พยักหน้าเป็นที่เห็นด้วย ขับเจ้งจึงกล่าวสืบไปว่าเมืองหลงเสนี้เป็นชัยภูมิอันล้ำเลิศ ไม่ใกล้ไม่ไกลเมืองเสฉวนและเมืองฮันตั้งนัก หากความศึกหนักมาก็จะยกมาช่วยเหลือเมืองฮันตั้งได้ทันท่วงที ทั้งสามารถยกไปตีด้วยก็ได้โดยสะดวกเช่นเดียวกัน อนึ่งเมืองหลงเสเป็นแหล่งเสบียงสำคัญ "ถ้าแลถึงฤดูข้าวโพดสาธิตออกรวง ก็จะได้เป็นกำลังแก่ทหารทั้งปวง"

เกียงอุยได้ฟังตั้งนั้นก็เห็นด้วยจึงคำนับลาขับเจ้ง วันรุ่งขึ้นจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล้าเสียน แล้วกราบทูลขอพระบรมราชานุญาตยกทหารไปตั้งอยู่ที่เมืองหลงเส พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังคำทูลตั้งนั้นก็เห็นว่าเกียงอุยไปเสียให้ไกลตาจะได้ไม่มีความขัดแย้งข้างในราชสำนักจึงทรงดีพระทัย มีพระบรมราชโองการอนุญาตตามที่เกียงอุยได้กราบทูลนั้นทุกประการ

เกียงอุยเห็นการสมคะเนก็ดีใจ ถวายบังคมลาพระเจ้าเล้าเสียนแล้วรีบเดินทางกลับไปเมืองฮันต๋ง เรียกประชุมแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวง ประารกความให้ฟังว่าพระเจ้าเล้าเสียนมีพระบรมราชโองการโปรดให้ยกทหารไปตั้งช่องสุ่มฝักปรีอและเกณฑ์เสบียงอาหารอยู่ที่เมืองหลงเส เตรียมการจะยกกองทัพไปตีดูยก็อีกครึ่งหนึ่ง

เกียงอุยจัดแจงแต่งผู้รักษาเมืองฮันต๋งแล้ว จึงให้อาเจ้คุมทหารไปรักษาเมืองเซียวเส ให้ห้องเสียมคุมทหารไปรักษาเมืองก๊กเสียม ให้เจียวปิ่นคุมทหารไปรักษาเมืองฮันเสียม ให้เจียวสีและเปาเซียมรักษาด่านแฮบ้งกวัน และคุมทหารเป็นกองลาดตระเวนตรวจตราด้านรายทางรอบเมืองฮันต๋งทุกตำบล

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เปิดศึกตีเมืองเสฉวน (ตอนที่636)

พระพุทศาศนาญาณกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยห้าพรรษา เดือนสิบ เกียงอุยจัดแจงตั้งผู้รักษาเมืองฮันต๋งและหัวเมืองข้างเคียง ตลอดจนตั้งหน่วยลาดตระเวนระยะไกลเพื่อป้องกันเมืองฮันต๋งเสร็จแล้ว จึงยกกองทัพแปดหมื่นไปตั้งอยู่ที่ตำบลหลงเสตามแผนการของซันเจ้ง

ฝ่ายเตงเจียงตั้งมั่นอยู่ที่ตำบลเซากิสานเพื่อรับมือกับกองทัพเมืองเสฉวนอยู่ดั่งเดิม วันหนึ่งได้รับรายงานจากหน่วยลาดตระเวนว่า เกียงอุยได้ยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองหลงเส วางค่ายรายเรียงถึงสิบสี่ค่ายก็รู้สึกสงสัย เพราะการที่เกียงอุยยกกองทัพมาตั้งอยู่ดั่งนี้ จะว่าเตรียมการยกมาตีดูยก็ไม่ใช่ จะว่าป้องกันรักษาเมืองเสฉวนก็ไม่เชิง ดั่งนั้นเตงเจียงจึงให้ทหารหน่วยสอดแนมลอบวาดแผนที่การตั้งค่ายของเกียงอุยและส่งเป็นรายงานเข้าไปให้แก่สุมาเจียวที่เมืองลกเอียง

สุมาเจียวได้ทราบรายงานของเตงเจียงและเห็นแผนที่การตั้งค่ายของเกียงอุยแล้วสำคัญว่าเกียงอุยตั้งช่องสุ่มเสบียงอาหารและไพร่พลเพื่อเตรียมจะยกมาตีดูยก็อีกก็โกรธ กล่าวกับบรรดาขุนนางและแม่ทัพนายกองว่า "อ้ายเกียงอุยคนนี้เคยยกมาทำการศึกแก่เราเนื่อง ๆ ครั้งนี้เราจะคิดกำจัดมันเสียให้ได้"

ฝ่ายซุนโจยซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายสืบทอดราชบัลลังก์ ได้ยินคำสุมาเจียวดั่งนั้นจึงกล่าวว่า ซึ่งเกียงอุยยกกองทัพมาตั้งอยู่ดั่งนี้หาใช่จะยกกองทัพมาตีดูยก็ไม่ใช่ เป็นแต่เพียงแผนการเอาตัวรอดจากการคิดร้ายของซันที่ ด้วยแผ่นดินเมืองเสฉวนทุกวันนี้ "พระเจ้าเล้าเสียนมีใจหลงรักผู้หญิงแลเสพสรามิได้ขาด เชื้อถือถ้อยคำอ้ายฮุยโฮซึ่งเป็นคนหนึ่ง บัดนี้ขุนนางซึ่งมีสติปัญญาในเมืองเสฉวนนั้นมีความน้อยใจ ต่างคนต่างเอาตัวออกหาก ซึ่งเกียงอุยมาตั้งค่ายอยู่ตำบลหลงเสก็หวังจะให้พันอันตรราย ขอท่านจงเร่งให้ยกทหารไปตีเอาเมืองเสฉวนเถิด เห็นจะได้โดยง่าย"

สุมาเจียวได้ยินดั่งนั้นจึงรำพึงขึ้นด้วยความดีใจว่า เป็นเช่นนี้ดอกหรือ แล้วกล่าวว่าเมื่อคนดีมีสติปัญญาในเมืองเสฉวนพากันหนีออกหากลับแล้ว เห็นเขี้ยวของซันจะดับสูญเป็นแน่แท้ ตัวเรานี้คิดจะยกกองทัพไปล้างแค้นชาวเมืองเสฉวนช้านานแล้ว แต่ติดขัดอยู่หลายครั้งหลายหน บัดนี้เมื่อเหตุการณ์เป็นที่แล้วจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองเสฉวนให้จงได้ แลบรรดาแม่ทัพนายกองนั้นท่านทั้งปวงเห็นว่าผู้ใดควรที่จะเป็นแม่ทัพยกไปทำการครั้งนี้

ซุนโจยจึงเสนอว่า เป็นบุญของดูยก็เราเพราะมีอัศจรรย์สงครามสองคนบังเกิดขึ้น มีผลงานปรากฏให้มหาอุปราชได้เห็นชัดเจนอยู่แล้ว คนหนึ่งคือจงโฮย อีกคนหนึ่งคือเตงเจียง มีสติปัญญาในการสงครามเป็นอันมาก หากท่านตั้งให้สองคนนี้คุมทัพไปตีเมืองเสฉวนแล้วเห็นจะได้การตั้งปรารภ

สุมาเจียวได้ฟังข้อเสนอก็เห็นชอบ จึงเรียกจงโฮยเข้ามาหา แล้วถามว่าเราจะให้ท่านเป็นแม่ทัพยกกองทัพไปตีเมืองกังต๋ง ท่านจะทำการให้สำเร็จดั่งประสงค์ได้หรือไม่

จงโฮยได้ยินดั่งนั้นจึงคุกเข่าคำนับสุมาเจียวแล้วกล่าวว่า มหาอุปราชไยจะต้องลงน้ำใจข้าพเจ้าด้วยเล่า ข้าพเจ้ายังนำใจมหาอุปราชว่ามาดมั่นจะยกกองทัพไปทำศึกแล้วเป้าหมายแรกเห็นจะเป็นเมืองเสฉวนหาใช่เมืองกังต๋งไม่

สุมาเจียวได้ยินคำจงโฮยก็หัวเราะปรบมือ และกล่าวว่าสมแล้วที่ท่านทำราชการอยู่ด้วยเรามาช้านาน ล่วงรู้ความในน้ำใจเราถูกต้องถ่องแท้แน่ เป็นจริงแล้วที่เราจะให้ท่านเป็นแม่ทัพยกไปตีเอาเมืองเสฉวน การทั้งนี้ท่านจะคิดอ่านแผนการประการใด

จงโศยจึงว่าหลายปีที่ผ่านมาข้าพเจ้าได้คาดคะเนการณ์ว่าวันหนึ่งข้างหน้าเราจะต้องยกไปตีเมืองเสฉวน ดังนั้นจึงได้ให้หน่วยสอดแนมทำแผนที่เส้นทางทั้งปวงที่จะเข้าออกเมืองเสฉวนจนกระจ่างแจ้งสิ้นบัดนี้ก็สมควรแล้ว ข้าพเจ้าขออาสายกไปตีเอาเมืองเสฉวนมามอบแก่ท่านให้จงได้

สุมาเจียวได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงขอแผนที่เส้นทางเข้าออกเมืองเสฉวน จงโศยจึงให้ทหารไปนำแผนที่เมืองเสฉวนซึ่งแสดงเส้นทางทั้งปวงมาให้สุมาเจียวดู

สุมาเจียวพิเคราะห์แผนที่เส้นทางเดินทัพ ที่พิกเสียบยง เส้นทางลำเลียงเสบียงและกำลังพล ตลอดจนถึงชุมอันเป็นอันตรายทั้งปวงแล้ว หัวเราะเสียงดัง กึกก้อง แล้วกล่าวว่าจงโศยท่านนี้สมควรที่จะเป็นแม่ทัพผู้ใหญ่ เล็งการณ์ไกลถึงปานนี้ไม่มีผิดพลาดเลย เราจะให้ท่านเป็นแม่ทัพใหญ่ และจะให้เตงงายเป็นปลัดทัพ ยกไปตีเอาเมืองเสฉวน ให้เร่งหาวันฤกษ์ดีแล้วรีบยกไปทำการ

จงโศยจึงว่า เมืองเสฉวนเป็นหัวเมืองใหญ่ทางภาคตะวันตก มีอาณาเขตกว้างขวางใหญ่โต ซึ่งจะยกกองทัพไปแต่สายเดียวนั้นไม่ได้ ชอบที่จะแต่งกองทัพยกไปเป็นหลายทางจึงจะทำการได้สำเร็จ

ครั้นปรึกษากันเสร็จแล้ววันรุ่งขึ้นสุมาเจียวออกว่าราชการ ได้ประกาศตั้งให้จงโศยเป็นแม่ทัพใหญ่ เลื่อนอิสริยยศเป็นที่พระยาปราบตะวันตก ตั้งให้เตงงายเป็นแม่ทัพใหญ่ฝ่ายซ้าย และเลื่อนอิสริยยศเป็นที่พิทักษ์ตะวันตกระดับอิสริยยศเดียวกับจงโศย และให้จงโศยเกณฑ์ทหารจากหัวเมืองทั้งปวงยกไปตีเอาเมืองเสฉวน แต่เนื่องจากเตงงายนั้นยังตั้งอยู่ที่ตำบลเซาเกิสาน สุมาเจียวจึงแต่งหนังสือและมอบตราตั้งประจำตำแหน่งให้ทหารเอาไปมอบแก่เตงงาย และให้เตงงายเกณฑ์ทหารจากหัวเมืองข้างเคียงยกไปบรรจบทัพกับจงโศยที่เมืองเสฉวน

จงโศยรับตราตั้งตามประเพณีแล้วจึงคำนับลาสุมาเจียวออกไปจัดแจงทหาร ออกหมายเกณฑ์ให้ทหารหกหัวเมืองฝ่ายใต้ไปตั้งชุมนุมพลพร้อมกันที่ปลายแดนใกล้กับเมืองเกงจิ๋ว และให้เจ้าเมืองลับจิวซึ่งอยู่ติดชายทะเลเร่งต่อเรือรบเป็นอันมาก ก่าขับให้แล้วเสร็จโดยเร็ว กิตติศัพท์จึงเลื่องลือไปว่ากองทัพยกก็เตรียมจะยกไปตีเมืองกังตั้ง

สุมาเจียวได้ทราบข่าวคราวดังนั้นก็ประหลาดใจว่าเหตุใดจึงให้จงโศยไปตีเอาเมืองเสฉวน ลึกกลับไปชุมนุมทหารอยู่ชายทะเล จะยกไปตีเมืองกังตั้ง จึงเรียกจงโศยเข้ามาพบแล้วสอบถามว่า เราใช้ให้ท่านยกไปตีเมืองเสฉวนซึ่งต้องไปโดยทางบก แต่ใจท่านจึงเตรียมการทัพเรือเตรียมจะยกไปตีเมืองกังตั้งเล่า

จงโศยคุกเข่าคำนับสุมาเจียวแล้วกล่าวว่า "ซึ่งจะไปตีเมืองเสฉวนครั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองกังตั้งจะยกกองทัพมาช่วย ข้าพเจ้าจึงคิดอ่านต่อเรือรบหวังจะให้กิตติศัพท์ลือไปถึงเมืองกังตั้งว่าเราจะยกมารบชาวเมืองกังตั้งก็จะเตรียมระวังตัว หากไปช่วยเมืองเสฉวนไม่ เราจะยกไปตีเมืองเสฉวนก็จะได้ง่าย ครั้นได้เมืองเสฉวนแล้วข้าพเจ้าจึงจะกลับมาเอาเรือรบซึ่งทำไว้นั้นยกไปตีเมืองกังตั้งอีกครั้งหนึ่ง"

สุมาเจียวได้ยินแผนการอธิบายของจงโศยดังนั้นก็ดีใจ สรรเสริญว่าสติปัญญาคิดอ่านการสงครามของจงโศยครั้งนี้เหนือกว่าสุมาเจียวอีก เห็นจะได้เมืองเสฉวนและเมืองกังตั้งเป็นมั่นคง ความชอบจะมีแก่จงโศยเป็นอันมาก ให้จงโศยเร่งยกไปทำการเถิด

จงโศยจึงคำนับลาสุมาเจียวกลับไปกองทัพ จัดแจงทหาร รถมรบ ศาสตราวุธและเสบียงไว้พร้อมแล้วรอวันฤกษ์ดีจะยกไปตีเอาเมืองเสฉวน

พระพุทธศาสนากาลล่วงแล้วได้แปดร้อยหกพรรษา เดือนสาม ขึ้นปีใหม่แล้วเป็นวันฤกษ์ดี จงโศยจึงกรีธาทัพออกจากเมืองลกเอียงจะยกไปตีเมืองเสฉวน สุมาเจียวพร้อมด้วยขบวนอิสริยยศได้ออกไปส่งกองทัพจงโศยถึงนอกเมือง

สุมาเจียวยืนส่งกองทัพจนกองทัพหลวงเคลื่อนออกจากที่ตั้งแล้วจึงพาขบวนกลับเข้าเมืองลกเอียง ในระหว่างทางเซียวคำซึ่งเป็นขุนนางฝ่ายกำลังพลได้แอบกระซิบกับสุมาเจียวว่า ซึ่งท่านให้จงโศยเป็นแม่ทัพถืออาญาสิทธิ์ไปทำการใหญ่ในครั้งนี้เห็นจะได้ชัยชนะเป็นแน่แท้ แต่จงโศยนี้ข้าพเจ้ารู้จักประวัติมาแต่ก่อนเป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง เหลิงระเริงในอำนาจจนเกินตัว ข้าพเจ้าจึงตั้งข้อสังเกตตลอดมา ดังนั้นเมื่อใดที่จงโศยทำการใหญ่ได้ชัยชนะ เห็นจะคิดอ่านกำเริบหลายเท่าตัวนัก อันตรายจักบังเกิดแก่ท่าน จงคิดอ่านป้องกันระวังตนให้จงดี

สุมาเจียวได้ยินดังนั้นก็พยักหน้า แล้วกล่าวว่าอันน้ำใจขมขื่นของจงโศยซึ่งท่านว่ามานี้เราก็รู้อยู่ แต่เนื่องจากจงโศยมีสติปัญญาความสามารถ อาจทำการใหญ่ให้สำเร็จได้ จึงจำต้องช่วงใช้ไปพลางก่อน ซึ่งจะคิดอ่านป้องกันอันตรายจากจงโศยนี้ท่านมีแผนการประการใด

เขี้ยวคำจึงว่า หากจงโศยทำการได้ความชอบแต่เพียงผู้เดียว แรงฤทธิ์กำเริบก็จะมากยิ่งขึ้น ชอบที่ท่านจะ
แต่งนายทหารผู้มีสติปัญญากำกับในกองทัพไปด้วย จะได้คานดุลอำนาจซึ่งกันและกัน แม้วันหน้าจงโศย
คิดจะทำอันตรายท่านก็ยังมีแม่ทัพนายกองอื่นช่วยคะคานไว้มิให้ก่อการกำเริบ

สุมาเจียวจึงว่า "อันจงโศยนี้ประกอบไปด้วยน้ำใจกล้าแข็งในการสงครามนัก เห็นครั้งนี้จะตีเมืองเสฉวนได้
เป็นมั่นคง ถ้าแลเราจะให้ขุนนางกำกับจงโศยไปนั้นเห็นว่าจงโศยจะเสียหน้าใจ จะทำสงครามมิเต็มมือ ถ้า
แลได้เมืองเสฉวนแล้วพวกทหารทั้งปวงซึ่งไปด้วยนั้นเป็นชาวเมืองเรา ต่างคนต่างก็จะคิดตั้งใจเอา
ความชอบ จะกลับมาหาบุตรภรรยา ถึงว่าจงโศยจะคิดขบถต่อเรา เห็นทหารทั้งปวงก็จะหาเข้าด้วยไม่ ท่าน
อย่าวิตกเลย"

เขี้ยวคำจึงว่า ข้าพเจ้าเป็นแต่ผู้น้อย เมื่อเห็นร่องรอยที่อาจเป็นอันตรายจึงจำกล่าวความเตือนสติท่าน เมื่อ
ท่านเห็นการชอบควรประการใดแล้วยอมเป็นทางป้องกันมิให้เกิดอันตรายได้

สุมาเจียวจึงว่า ความซึ่งเราท่านเจรจากันครั้งนี้แหลมคมลึกซึ้งนัก หากแพรงพรายไปจะไม่เป็นผลดีแก่การ
แผ่นดิน ท่านจงอย่าได้แพรงพรายให้ใครได้ล่วงรู้เป็นอันขาด

ฝ่ายจงโศยครั้นยกกองทัพไปถึงกลางทาง ได้พักทหารตั้งค่ายแล้วเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวง และ
กล่าวว่าซึ่งจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนนั้น หนทางข้างหน้าแต่ขึ้นไปทุกกันดารอันตรายนัก จักประมาท
มิได้ จำจะแต่งกองทหารข้างขึ้นกองหนึ่งทำหน้าที่เป็นกองหน้า บุกเบิกหนทางให้กองทัพทั้งปวงได้
เคลื่อนตามไปได้โดยสะดวก

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จงโศยจึงตั้งเคาหีบตรเคาทุเป็นแม่กองคุมกองทหารข้าง
หมื่นคนเป็นกองหน้า สั่งให้ทำหน้าที่บุกเบิกหนทางให้กับกองทัพใหญ่ หากหนทางข้างหน้าเป็นป่ารกชัฏก็
ให้ตัดป่าให้โล่งเตียน หากมีภูเขาขวางเส้นทางก็ให้ขุดเจาะหรือทำเส้นทางให้กว้างขวาง หากมีแม่น้ำขวาง
หน้าก็ให้ทำสะพานข้าม เมื่อบุกเบิกเส้นทางเสร็จแล้วกองทัพใหญ่จะได้เคลื่อนตามไปได้โดยสะดวก จงโศย
กำชับเคาหีบว่า เคาทุผู้เป็นบิดาท่านนั้นเป็นยอดขุนพลของพระเจ้าวุฒิวังโจโจ เป็นแม่ทัพที่เข้มแข็งแกร่ง
กล้าสามารถ กิตติศัพท์เลื่องชื่อลือชาทั่วแผ่นดิน ตัวท่านก็มีสติปัญญาและมีฝีมือ จงอุตสาหทำราชการสืบ
สานปณิธานของบิดาท่านโดยเต็มกำลังเถิด

เคาหีบรับคำสั่งจงโศยแล้วจึงออกไปจัดแจงทหารข้างแล้วยกล่วงหน้าไปทำการตามคำสั่งของจงโศยทุก
ประการ

ครั้นเคาหีบออกไปแล้วจงโศยจึงปรารภว่า เรานำทัพมาถึงครึ่งทางแล้วแต่ยังไม่ได้ข่าวคราวของเตงงาย ว่า
จัดแจงทหารหรือตั้งการเตรียมศึกอยู่แห่งหนตำบลใด ว่าแล้วจงโศยจึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปหาเตง
งาย ออกคำสั่งว่าบัดนี้กองทัพหลวงได้เคลื่อนทัพมาถึงกลางทางแล้ว ให้เตงงายเร่งยกกองทัพไปบรรจบ
ทัพพร้อมกันที่แดนเมืองฮันต๋ง

หลายวันต่อมาทหารรักษาการณ์ได้รายงานความแก่จงโศยว่า กองหน้าได้บุกเบิกเส้นทางตามคำสั่งแล้ว
จงโศยจึงสั่งให้เคลื่อนทัพตรงไปเมืองฮันต๋ง

ฝ่ายเตงงายหลังจากทราบข่าวก็ยกยอกทหารไปตั้งอยู่ที่แดนเมืองหลงเสแล้ว จึงเคลื่อนทัพจากตำบลเขา
กิสานยกไปที่เมืองหลงเส ต่อมาเมื่อเตงงายได้รับหนังสือและตราตั้งจากสุมาเจียว จึงปรึกษากับสมุขาบอง
ว่าเมืองเสฉวนมีชาวเมืองเสเกียงเป็นพันธมิตร หากเรายกไปทำการแล้วทหารเมืองเสเกียงยกหนุนมาช่วย
หรือตีกระหนาบหลังก็จะเสียการไป จำจะสกัดกองทัพเมืองเสเกียงไม่ให้ยกมาช่วยเมืองฮันต๋งได้ ท่านจะ
เห็นประการใด

สมุขาบองได้ฟังแผนการของเตงงายก็เห็นด้วย ดังนั้นเตงงายจึงตั้งให้สมุขาบองเป็นแม่ทัพคุมทหารยกไปตั้ง
สกัดต้นทางที่จะยกมาแต่เมืองเสเกียงไว้ และมีหมายเกณฑ์ให้จูกัดสูเจ้าเมืองหยงจิว อองกิ้นเจ้าเมือง
เทียนชุย คันหองเจ้าเมืองหลงเส และเฮี้ยวหัวเจ้าเมืองกิมเสีย รวมสี่หัวเมืองให้เร่งยกทหารมาพร้อมกันที่
ค่ายของเตงงาย หัวเมืองทั้งสี่ได้ทราบหมายเกณฑ์แล้วจึงจัดแจงทหารยกไปตามคำสั่งของเตงงาย

คืนวันหนึ่งเตงงายนอนหลับแล้วบังเกิดนิมิตฝันว่าได้ไปยืนอยู่บนยอดเขาสูงลูกหนึ่ง มองไปเบื้องล่างเห็น
เมืองฮันต๋ง แต่ทันใดนั้นเชิงเขาที่ยืนอยู่ได้บังเกิดน้ำพุไหลออกจากพื้นดินโดยรอบ เตงงายเกรงว่าน้ำจะ
ท่วมภูเขาจึงตกใจตื่น

เตงงายตื่นขึ้นแล้วรู้สึกเหนื่อยหอบและเหงื่อไหลเต็มตัว ในใจให้รู้สึกหวาดกลัว เห็นเป็นฝันประหลาดจึงนั่งใคร่ครวญความฝันอยู่จนกระทั่งสว่าง แล้วเรียกเชียวหลวนซึ่งเป็นหัวหน้ากองทหารเสนารักษ์และมีความรู้เชี่ยวชาญการพยากรณ์นิมิตและลางเข้ามาหา เล่าความฝันให้เชียวหลวนฟังทุกประการ แล้วถามว่าซึ่งความฝันนี้จะดีร้ายประการใด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เชื่อกำศัพท์ต้องเป็นผี (ตอนที่637)

สุมาเจียวรู้สึกสภาพเมืองเสฉวนว่าวิปริตแปรปรวนเสื่อมทรุด เปรียบประดุจดั่งบ้านซึ่งผูกหลัง หรือต้นไม้ใหญ่แต่ไร้รากแก้ว จึงตั้งจงโฮยเป็นแม่ทัพใหญ่ ให้ เตงงายเป็นปลัดทัพ ยกไปตีเอาเมืองเสฉวน กำหนดเป้าหมายยึดครองเมืองสันตงเป็นลำดับแรก แต่ก่อนที่เตงงายจะเคลื่อนทัพได้บังเกิดนิมิตฝันประหลาด จึงตกใจตื่น และเรียกเชียวหลวนเข้ามาพบ ถามว่าฝันทั้งนี้ดีร้ายประการใด

เชียวหลวนได้ถามเตงงายว่าท่านฝันเวลากี่โมงยาม เตงงายบอกว่า ข้าพเจ้าฝันครั้งนี้เป็นเวลายามใกล้จะสว่าง เชียวหลวนจึงว่าความฝันของคนเรานั้นเกิดแต่เหตุสี่ประการคือ เหตุจากบุญนิมิตตามที่ได้ทำกรรมดีหรือชั่วไว้แต่ก่อน แล้วกรรมนั้นย้อนมาแสดงนิมิตให้ปรากฏสถานหนึ่ง เหตุจากจิตนิมิตเพราะมีความรำลึกถึงใคร่ครวญ ตรึกตรองเรื่องราวอย่างใดอย่างหนึ่งผูกพันจิตทั้งยามหลับและยามตื่น เรื่องราวที่ผูกพันในจิตนั้นจึงบังเกิดนิมิตขึ้นสถานหนึ่ง เหตุจากเทพดาสังหรณ์เกิดแต่ผู้เป็นใหญ่มีบุญญาธิการมีเทพดาอารักษ์คุ้มครอง หรือตกไปอยู่ในที่อันมีเทพารักษ์รักษา บันดาลนิมิตให้ปรากฏในความฝันถึงเหตุการณ์อันจะบังเกิดในภายหน้าสถานหนึ่ง เหตุจากธาตุโขชะอันเกิดแต่การกินดื่มมากเกินไปผิดสำแดง ทำให้ธาตุในกายแปรปรวน บังคับจิตประสาทให้เกิดความฝันอีกสถานหนึ่ง รวมเป็นสี่สถานดังนี้

เชียวหลวนกล่าวสืบไปว่า ความฝันอันเกิดจากบุญนิมิตบังเกิดได้ทุกเวลาในขณะที่หลับ แต่มักเกิดในยามก่อนจะใกล้รุ่ง จิตนิมิตนั้นเป็นความฝันที่บังเกิดในยามแรกหรือยามกลางแห่งราตรี เทพดาสังหรณ์เป็นความฝันที่บังเกิดยามใกล้จะสว่าง ส่วนธาตุโขชะมักจะบังเกิดในช่วงสองชั่วยามหลังจากดื่มกินแล้ว เหตุนี้ความฝันท่านจึงเป็น เทพดาสังหรณ์ บอกนิมิตลางเบื้องหน้าให้ปรากฏ

เตงงายนิ่งฟังด้วยความสนใจและได้ถามสืบไปว่าซึ่งข้าพเจ้าฝันอันเกิดแต่เทพดาสังหรณ์ดังนี้จะมีความหมายร้ายแลดีประการใด

เชียวหลวนจึงว่า ซึ่งท่านฝันว่ายืนอยู่บนภูเขา มองลงไปเบื้องล่างเห็นเมืองสันตงนั้นเป็นนิมิตหมายมงคลว่าความสำเร็จอยู่เบื้องทิศอีสาน ท่านยกไปทำการครั้งนี้เห็นจะมีชัยชนะแก่ข้าศึกได้ถึงเมืองเสฉวนเป็นมั่นคง แต่ซึ่งฝันเห็นน้ำพุปรากฏขึ้นจากแผ่นดินนั้น นำมีความหมายถึงทิศทักษิณ เป็นกาลกัณเฑาะทิศเหนือคือเมืองลกเอียงจึงเป็นอัปมงคล มีความหมายว่าถึงแม้ท่านจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึกแล้วเห็นจะไม่ได้กลับคืนเมืองลกเอียงอีก

เตงงายได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ นั่งหน้านิ้วคิ้วขมวด คະเนการณเบื่องหน้าว่าอนาคตตัวจะเป็นประการใด แต่จะคิดใคร่ครวญประการใดก็ไม่เห็นเหตุข้างหน้าว่าจะเป็นไปดังที่เชียวหลวนได้ทำนายความฝันนั้น เตงงายนิ่งอึ้งอยู่เป็นครู่ใหญ่

ทันใดนั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่า ท่านแม่ทัพจงโฮยได้ใช้ทหารให้ถือหมามาแจ้งให้ท่านเร่งยกกองทัพไปบรรจบพร้อมกันที่เมืองสันตง

เตงงายจึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วกล่าวว่าซึ่งจะยกไปตีเมืองสันตงนั้นเกียจอุยยังตั้งกองทัพอยู่ที่แดนเมืองหลงเส รั้วแล้วก็จะยกกองทัพกลับไปช่วยเมืองสันตงได้ จ้าจะคิดป้องกันสกัดเกียจอุยไว้ให้ได้ก่อน ดังนั้นจึงให้จูกัดสูคุมทหารหมื่นห้าพันคนยกไปตั้งขุมอยู่ในปาระหว่างทางเมืองหลงเสจะกลับไปเมืองสันตง คอยสกัดกองทัพเกียจอุยไม่ให้ยกไปช่วยเมืองสันตงได้ ให้องกิ้นคุมทหารหมื่นห้าพันยกไปรบติดพันเกียจอุยไว้ที่ด้านหน้าค่ายในแดนเมืองหลงเส ให้คันทองคุมทหารอีกหมื่นห้าพันคนยกไปรบติดพันเกียจอุยไว้ทางด้านหลังค่าย และให้เอียวหัวคุมทหารหมื่นห้าพันคนเป็นกองหนุนคอยช่วยเหลือจูกัดสูและองกิ้น ตัวเตงงายจะคุมทหารสามหมื่นยกไปที่เมืองสันตงโดยตรง

ครั้นแม่ทัพนายกองทั้งปวงรับคำสั่ง คำนับลาออกไปแล้ว เตงงายจึงแต่งตัวใส่เกราะขึ้นม้าออกไปที่กองทหาร จัดแจงกำลังพลและศาสตราวุธ ครั้นการทั้งปวงพร้อมแล้วจึงเคลื่อนทัพไปตามแผนการ

ฝ่ายเกียจอุยตั้งกองทัพอยู่ที่แดนเมืองหลงเส ครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าจูกัดสูเตรียมจะยกกองทัพมาตีเมืองเสฉวน เป็นกองทัพใหญ่ จึงรีบทำใบบอกเข้าไปเมืองเสฉวน กราบบังคมทูลให้พระเจ้า

เล่าเสี้ยนทรงทราบ และขอให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนมีพระบรมราชโองการตั้งให้เดี่ยวเอ็กคุมทหารไปรักษาด่าน
แสบังกวน และให้เลี้ยวหัวคุมทหารไปรักษาสะพานศิลาข้ามหุบเหวปลายช่องแคบอิมเป็ง ถ้าหากรักษาจุด
ยุทธศาสตร์ทั้งสองนี้ไว้ได้ข้าศึกก็ไม่อาจทำอันตรายแก่จักกักได้ อนึ่งนั้นขอให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนแต่ง
ราชทูตจำเริญพระราชสาส์นไปยังเมืองกังตั้ง ขอให้จัดกองทัพยกมาช่วยรบเป็นสองกอง กองหนึ่งให้บุกตี
ยกก็ขึ้นมาจากทิศใต้ อีกกองหนึ่งให้ยกมาช่วยรบที่ด่านแสบังกวน

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสี้ยนเสวยสิริราชสมบัติอยู่บนจอกสุรา เคียงข้างด้วยมหาชนที่ สุยโสทุกวันเวลาด้วยความ
เบิกบานสำราญพระทัย ไม่คำนึงถึงราชการแผ่นดินและทุกข์สุขของราษฎร ครั้นทรงทราบว่าเกียงอุยแต่ง
ฎีกาขึ้นมาถวาย จึงโปรดให้ชนที่อ่านฎีกาของเกียงอุยให้ฟัง ครั้นทราบความแล้วแทนที่จะทรงเรียกประชุม
ปรึกษาขุนนางผู้ใหญ่และแม่ทัพนายกองในเมืองเสฉวน กลับรับสั่งให้หาสุยโสชนที่เข้ามาปรึกษาว่าเกียง
อุยแต่งฎีกามาถวายครั้งนี้จะจัดการประการใด

สุยโสขอรับเอาฎีกามาอ่าน ทราบความแล้วจึงกราบทูลว่าเกียงอุยมีความน้อยใจว่าพระองค์ไม่โปรดให้ยก
กองทัพไปตีวุยก๊ก จึงคิดอ่านพาทหารไปตั้งอยู่ที่แดนเมืองหลงเส แต่ความกระหายศึกยังไม่สร้างสิ้นจึง
บังอาจกราบทูลความอันเป็นเท็จ ทำให้พระองค์ทรงหวาดวิตกแล้วโปรดเกล้าให้เกียงอุยเป็นแม่ทัพรบกับ
วุยก๊กอีก ซึ่งเกียงอุยมีฎีกาฉบับนี้มาถวายเป็นเพียงกลอุบายหาความชอบให้แก่ตนเองเท่านั้น ข้าพระองค์
ทราบว่าชาววุยก๊กเกรงกลัวพระบารมี ไหนเลยจะกล้ายกกองทัพมารุกราน

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังคำทูลของสุยโสตั้งนั้นจึงทรงยกจอกน้ำจันท์ขึ้นมาเสวย แล้วตรัสว่าที่มหาชนที่
กล่าวมาทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่ทำไฉนจะมั่นใจว่าข้าศึกจะไม่ยกมารุกราน

สุยโสชนที่จึงกราบทูลว่า ในแดนเมืองเอ็กจี้วนี้มีคนทรงเจ้าผู้หนึ่งเป็นผู้หญิงชื่อว่าสุโป้ว ศักดิ์สิทธิ์แม่นยำ
นัก กิตติศัพท์เลื่องลือเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง ดังนั้นถ้าหากพระองค์จะทรงทราบความเป็นไปในเบื้อง
หน้า ข้าพระองค์ก็จะพาคนทรงเจ้ามาทำพิธีเข้าทรงเพื่อพระองค์จะได้ทราบความที่จะเป็นไป

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี รับสั่งให้สุยโสรับไปตามสุโป้วคนทรงเจ้าเข้าเฝ้าเข้ามาเฝ้าเป็น
การด่วน แล้วตั้งการพิธีที่ห้องโถงของพระตำหนักที่ประทับ พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงจุดธูปเทียนบวงสรวงบูชา
เทพยดา ในขณะที่ยายหมอมือถือรองเท้า สยายผม ถือกระบี่ชูขึ้นฟ้า ยืนสงบนิ่งอยู่หน้าแท่นพิธี พอพระ
เจ้า เล่าเสี้ยนจุดธูปเทียนปักเสร็จแล้วจึงเสด็จไปประทับนั่งบนพระราชอาสน์

ครู่หนึ่งยายหมอมือถือมีอาการตัวสั่นเทิ้ม กระโดดโลดเต้นรำร่ารอบแท่นบูชา กวาดแกว่งกระบี่ไปมาด้วย
ท่าทางแปลกประหลาด ส่งเสียงครางพึมพำฮือ ๆ ฮ่า ๆ เหมือนกับคนถูกผีเข้า

สุยโสเห็นตั้งนั้นจึงกราบทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่า ขณะนี้วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้สิงสถิตประทับทรงแล้ว
เนื่องจากการแผ่นดินซึ่งจะปรึกษานั้นเป็นความลับ ขอได้โปรดขับชนที่นางกำนัลออกไปจากห้องโถง
เสียก่อน พระเจ้าเล่าเสี้ยนก็รับสั่งตามคำทูลของสุยโส

ครั้นคนทั้งปวงออกไปจากห้องโถงแล้ว สุยโสจึงกราบทูลให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนถวายสักการะต่อวิญญาณซึ่ง
เข้าทรง แล้วสุยโสจึงถามว่าท่านเป็นผู้ใด

สามก๊กฉบับสมบูรณระบุความตอนนั้นว่า "อาจารย์หญิงเฒ่าตะโกนร้องว่าข้าคือเทพารักษ์แห่งเมืองเสฉวน
พระองค์ทรงมีแผ่นดินสันติสุขอันสำราญพระทัย ไฉนจะต้องมาขอลามเรื่องอื่น ภายหลังไม่กี่ปีดินแดน
วุยก๊กก็จะตกเป็นของพระองค์อยู่แล้ว พระองค์จงอย่าทรงพระกังวล"

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความตอนนั้นว่า "พระเจ้าเล่าเสี้ยนเห็นยายท้าวเข้ามาถึงแล้ว
เสด็จออกจุดธูปเทียนค่านับ ยายท้าวรีบเครื่องสังเวทแล้วสยายผม รำเพลงกระบี่ต่าง ๆ ตามวิสัยเคยทำมา
แต่ก่อน ครั้นอารักษ์ลงแล้วจึงบอกแก่พระเจ้าเล่าเสี้ยนว่าเราเป็นพระเสื้อเมืองท่าน ท่านให้เชิญเรามานี้มี
ธุระประการใด พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงว่า บัดนี้มีหนังสือมาบอกว่าข้าศึกยกมาจะตีเมืองเรานั้นจะจริงหรือมิจริง
ประการใด ยายท้าวจึงบอกว่าซึ่งข้าศึกยกมานี้หามาจริงไม่ ท่านอย่าคิดวิตกเลย อันบ้านเมืองของเรานี้จะ
อยู่เย็นเป็นสุขอยู่ หาเป็นอันตรายไม่ นานไปเมืองวุยก๊กจะมานบนอบแก่ท่าน ว่าดังนั้นแล้วก็ล้มลง อารักษ์
ก็ออกจากตัว"

พระเจ้าเล่าเสี้ยนครั้นได้ฟังคำแม่หมอมือถือด้วยพระทัยก็ทรงมีพระทัยยินดี ตรัสสั่งให้ปูนบำเหน็จ
ความชอบแก่ยายท้าวหมอมือถือเป็นอันมาก แล้วรับสั่งกับสุยโสชนที่ว่า เสียแรงที่ท่านพอมหาอุปราชไว้วางใจ
เกียงอุย ลึกกลับมีข้อคิดหลอกลวงเราเล่า หลังจากนั้นแล้วพระเจ้าเล่าเสี้ยนก็ได้เชื่อฟังเกียงอุยอีกเลย แต่
ละวันทรงพระเกษมสำราญพระทัยด้วยน้ำจันท์และชนที่อยู่ว่าแต่ในที่พระตำหนัก มิได้เสด็จออกว่าราชการ

ฝ่ายเกียงอุยเมื่อได้ส่งฎีกาขึ้นไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล้าเสียนแล้ว ไม่เห็นมีหมายรับสั่งป้องกันเมืองเสฉวนประการใด ในขณะที่หน่วยสอดแนมก็รายงานความเข้ามาเป็นระยะว่า กองทัพพุกก็เคลื่อนออกจากที่ตั้ง จะยกมาโจมตีเมืองฮันตั้งแล้ว จึงแต่งฎีกาเข้าไปกราบบังคมทูลอีกหลายครั้ง

ฎีกาของเกียงอุยทุกฉบับตกไปอยู่ในมือของมหาขันทีฮุยโฮ จึงถูกฮุยโฮกักเก็บไว้จนหมดสิ้น มิได้นำความกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเล้าเสียนทรงทราบ แต่วันตั้งหน้าปรนเปรอปรนนิบัติเอาพระทัยพระเจ้าเล้าเสียนจนถึงขนาด

ฝ่ายจงโฮยเคลื่อนทัพมาตามเส้นทางลัดตามแผนที่ภูมิประเทศซึ่งได้สำรวจตรวจตราไว้เป็นอย่างดี จะตรงไปตีเอาเมืองฮันตั้ง กองทัพของจงโฮยยกไปตามทางซึ่งเคาหิงบุตรเคาหุได้คุมทหารข้างเป็นกองหน้าบุกเบิกเส้นทางไว้อย่างราบรื่น จนกระทั่งเคาหิงคุมทหารข้างกองหน้ายกล่วงเข้าถึงหน้าด่านแดนเมืองล่าเต็ง

เคาหิงคุมกองหน้าอย่างราบรื่นมาโดยตลอดจึงฮึกเหิมว่าทหารเมืองเสฉวนไม่กล้าต่อสู้ จึงคิดจะตีเอาด่านเป็นความชอบ ครั้นคิดดังนั้นแล้วจึงปรึกษากับบรรดานายทหารว่าเรายกมาทำการทั้งนี้ยังไม่เคยปะทะกับข้าศึกแม้แต่คนเดียว ด่านหน้าเมืองล่าเต็งนี้เป็นด่านน้อย เห็นจะยึดได้โดยง่าย ความชอบจะมีแก่พวกเราเป็นอันมาก ทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้นก็พากันเห็นด้วย เคาหิงจึงยกกำลังจะหักเข้าตีเอาด่าน

ฝ่ายล่อซุนซึ่งเป็นนายด่านหน้าแดนเมืองล่าเต็ง ครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่ากองทัพหน้าของพุกยกกำลังยกตรงมาที่ด่าน จึงสั่งเกณฑ์พลเกณฑ์เกณฑ์กลยกไปชุมนุมอยู่ในป่าสองข้างทางซึ่งจะยกมาที่ด่านคอยที่เข้าศึกอยู่ พอเห็นกองหน้าของทหารพุกยกล่วงเข้ามาถึงจุดชุม ล่อซุนจึงจุดประทัดสัญญาณขึ้นเป็นสำคัญ ทหารจึกก็ตั้งอยู่ในที่ชุมจึงระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์กลเป็นท่าฝน ถูกทหารพุกก็บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ทหารพุกก็ถูกโจมตีด้วยท่าเกาทัณฑ์กลซึ่งยิงได้ครั้งละสิบดอกตามตำราของขงเบ้งบาดเจ็บล้มตายลงดูไบไม่ร่วง เคาหิงเห็นดังนั้นก็ตกใจ ไม่อาจรุกฝ่าคืบหน้าไปได้ และเห็นทหารที่เหลือแตกตื่นหนีตายเอาตัวรอด จึงพาทหารที่เหลือถอยร่นไปถึงกองทัพหลวงของจงโฮย เคาหิงจึงเข้าไปรายงานความให้จงโฮยทราบทุกประการ

จงโฮยได้ทราบรายงานว่าทหารจึกก็ยิงเกาทัณฑ์ได้ครั้งละสิบลูกพุ่งมาราวท่าฝนก็รู้สึกแปลกประหลาดใจ ไม่เชื่อคำเคาหิงคิดว่าเป็นการแก้ตัวเพื่อให้พ้นผิด จึงพาทหารมาองครักษ์สวมเกราะเหล็กร้อยนายรุดหน้าไปดู และเร่งให้กองทัพรีบยกตามไป

จงโฮยพาทหารมาไปถึงจุดชุมก็ถูกระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์กลสมดังคำของเคาหิง แต่เพราะเหตุที่มีเกราะเหล็กคุ้มกำบังตัวจึงไม่เป็นอันตราย พลานภาพของเกาทัณฑ์กลแม้ไม่อาจทะลุทะลวงเกราะเหล็กได้ แต่เมื่อถูกหน้าและม้า ทหารองครักษ์ของจงโฮยก็พากันแตกตื่นตกใจและได้รับบาดเจ็บหลายสิบคน

จงโฮยเห็นจะบุกดหน้าไปไม่ได้จึงพาทหารถอยกลับ แต่พอขึ้นไปบนสะพานข้ามหนองน้ำแห่งหนึ่งสะพานพลันหักทลายลง จงโฮยและม้ากับทหารซึ่งติดตามพลัดตกลงไปในหนองน้ำ เห็นล่อซุนคุมทหารออกจากจุดชุม ระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์และพา ทหารดาหน้าเข้ามา

จงโฮยเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบตะเกียกตะกายขึ้นจากหนองน้ำ ล่อซุนเห็นได้ทีจึงขี่ม้าตรงเข้าไปหาจงโฮยแล้วเงื้อทวนจะแทง ในพลันนั้นล่อซุนก็ร้องขึ้นสุดเสียงเพราะถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์ถูกหน้าผากพลัดตกลงจากหลังม้าถึงแก่ความตาย

จงโฮยหวัดหวาดจะถูกล่าสังหาร ครั้นเห็นเหตุการณ์พลิกผันและได้ยินเสียงทหารพุกก็โห่ร้องยกหนุนมาช่วยก็มีความยินดี พอปีนขึ้นมาจากหนองน้ำได้เห็น ซุนไค่นายทหารองครักษ์กึ่งเก็บคั้นเกาทัณฑ์และคุมทหารรุดมาถึง ก็รู้ว่าผู้ที่ช่วยชีวิตยามคับขันคือซุนไค่นี่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ปรากฏการณ์ประหลาด (ตอนที่638)

พระเจ้าเล้าเสียนเชื่อคนทรงเจ้าเข้าผี ไม่คิดอ่านป้องกันเมืองเสฉวนตามฎีกาของเกียงอุย ในขณะที่กองทัพพุกยกล่วงมาถึงด่านเมืองล่าเต็ง จงโฮยแม่ทัพใหญ่พุกก็พลาดท่าหวัดหวาดจะถูกเล้าซุนสังหาร แต่ซุนไค่นายทหารรองได้ยิงเกาทัณฑ์ฆ่าล่อซุน ช่วยชีวิตจงโฮยไว้ทันท่วงที

จงโศยตั้งหลักได้แล้วจึงสั่งทหารให้รุกรูจโจมทหารจ๊กก๊กที่ชุมโจมตีจนแตกพ่ายไป และยกทหารไล่ตามตีทหารจ๊กก๊กจนถึงหน้าด่าน ทหารในด่านรู้ว่าล่อซุนตายแล้วจึงไม่เป็นอันสู้รบ จงโศยจึงยกทหารเข้าตีเอาด่านล่าเต๋งได้โดยสะดวก

จงโศยยึดด่านล่าเต๋งได้แล้วจึงยกกองทัพเข้าไปตั้งอยู่ในด่าน และให้หาเคาหนีแม่ทัพกองทัพหน้าซึ่งคุมกองทัพข้างเข้ามาทำการไต่สวนความผิด

จงโศยเห็นเคาหนีเข้ามาคุกเข่าคำนับแล้ว จึงกล่าวว่าเราวางใจให้ท่านคุมทหารเป็นกองหน้าบุกเบิกเส้นทางให้กองทัพหลวงยกล่วงเข้าแดนเมืองฮันตั้งโดยสะดวก ลึกกลับฝ่าฝืนคำสั่ง ไม่สำรวจตรวจตราเส้นทางให้รอบคอบ จนเราพลัดตกลงไปในหนองน้ำหวิดจะถึงแก่ความตาย ดีที่ได้ซุนโคมาช่วยชีวิตไว้ ท่านท้วงที นี่เป็นความผิดสถานหนึ่ง ท่านลุกแก้อำนาจ ยกกองทัพจะเข้าตีด่านล่าเต๋งโดยไม่ขออนุญาตจึงพลาดท่าเสียทีแก่ข้าศึก ทหารบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก เป็นความผิดสถานสอง ความผิดท่านครั้งนี้ฉกรรจ์มีโทษถึงประหารชีวิต

กล่าวแล้วจงโศยจึงสั่งให้ทหารเอาตัวเคาหนีไปตัดศีรษะไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนทั้งปวงสืบไป บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันตกใจ พากันคุกเข่าร้องขอชีวิตเคาหนี ขอให้จงโศยยกโทษให้สักครั้งหนึ่ง เพราะเคาหนีนี้เป็นบุตรของเคาทูผู้มีคุณแก่แผ่นดินนุยก๊ก ได้ทำความชอบไว้แก่แผ่นดินเป็นอันมาก จึงควรเห็นแก่ความชอบของเคาทูแต่หนหลัง แล้วยกโทษตายให้เคาหนีสักครั้งหนึ่ง

จงโศยเห็นดังนั้นก็โกรธ กล่าวว่าแม่ทัพบัญชาการทหารต้องมีความเด็ดขาด ถือกฎอัยการศึกเป็นหลัก หากละเลยเห็นแก่ความสนิทชิดชอบเป็นที่ตั้ง ไหนเลยจะบังคับบัญชาทหารได้ การแผ่นดินของนายเราจะไม่เสียไปหรือ กล่าวแล้วจงโศยจึงเร่งให้ผู้คุมเอาตัวเคาหนีไปตัดศีรษะ แม่ทัพนายกองทั้งปวงซึ่งเคยนับถือศรัทธาในเคาทูมาแต่ก่อนเห็นจงโศยเคร่งครัดกับข้าทหารมากเกินไปก็พากันไม่พอใจ แต่เกรงอาญาสิทธิของจงโศยจึงได้แต่เก็บความไม่พอใจไว้ในใจอย่างเงียบ ๆ

เมื่อลงโทษเคาหนีแล้ว จงโศยจึงว่าขุนโคทำการครั้งนี้มีความชอบ จึงให้ม้าและเกราะเป็นของปูนบำเหน็จ และเลื่อนตำแหน่งให้ขุนโคเป็นนายทหารเอก ขุนโคคำนับขอบคุณจงโศยแล้วกล่าวว่า พระคุณของท่านในครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ข้าพเจ้าจะสนองคุณท่านไปจนตลอดชีวิต

จงโศยพักทหารอยู่ในด่านล่าเต๋งหกเจ็ดวันแล้ว จึงประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวง และตั้งให้ลิจวนคุมทหารกองหนึ่งไปตีเมืองก๊กเสีย ให้ขุนโคคุมทหารยกไปตีเมืองฮันเสีย จงโศยคุมทหารที่เหลือยกไปตีด่านแฮบังก้วน ครั้นได้เวลากำหนดกองทัพนุยก๊กจึงแยกยกออกจากด่านล่าเต๋งเป็นสามทางตามแผนการที่จงโศยกำหนดทุกประการ

ฝ่ายเปาเซียมซึ่งเป็นนายด่านแฮบังก้วน ครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่ากองทัพนุยก๊กตีได้เมืองล่าเต๋งแล้ว กำลังยกมาที่ด่านแฮบังก้วนก็ตกใจ จึงปรึกษากับเจียวสีซึ่งเป็นรองนายด่านว่า กองทัพนุยก๊กยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก จะคิดอ่านประการใด

เจียวสีจึงว่า กองทัพนุยก๊กยกมาครั้งนี้เป็นสามทาง หากมัวตั้งมั่นรักษาด่านเห็นจะเสียเมืองฮันเสียและเมืองก๊กเสียซึ่งเป็นหัวเมืองข้างเคียง ถ้าหากข้าศึกได้สองเมืองนี้จะได้ทหารและเสบียงเป็นกำลังเพิ่มขึ้นแล้วด่านแฮบังก้วนก็จะเสียแก่ข้าศึกด้วย

เปาเซียมจึงว่า กองทัพนุยก๊กยกมาครั้งนี้เป็นสามทาง หากมัวตั้งมั่นรักษาด่านเห็นจะเสียเมืองฮันเสียและเมืองก๊กเสียซึ่งเป็นหัวเมืองข้างเคียง ถ้าหากข้าศึกได้สองเมืองนี้จะได้ทหารและเสบียงเป็นกำลังเพิ่มขึ้นแล้วด่านแฮบังก้วนก็จะเสียแก่ข้าศึกด้วย

เจียวสีได้ยินดังนั้นก็คิดว่าถ้าจะยกไปสู้รบกับทหารนุยก๊กซึ่งยกมาเป็นอันมากก็เหมือนหนึ่งเอาน้ำน้อยไปสู้ไฟ จะพากันตายสิ้น แต่เกรงอำนาจของเปาเซียมซึ่งเป็นนายด่าน จึงเก็บความไม่พอใจไว้ในใจ ไม่หัดทานต่อไป ในทันใดนั้นหน่วยลาดตระเวนได้เข้ามารายงานว่ากองทัพนุยก๊กได้ยกมาประชิดด่านแล้ว

เปาเซียมได้ยินว่าข้าศึกยกมาประชิดด่านอย่างรวดเร็วเกินคาดก็ตกใจ ขุนเจียวสีขึ้นไปบนหอรบบนกำแพงด่าน เห็นจงโศยแม่ทัพใหญ่ของนุยก๊กขี่ม้าอยู่หน้าขบวนทหาร ประกอบด้วยธงทิวรัวขบวนประดุจดั่งคลื่นในพระสมุทร นำเกรงขามยิ่งนัก

จงโศยเห็นเปาเซียมและเจียวสียืนสังเกตการณ์อยู่บนหอรบ จึงเอามาซึ่งม้าขี่มาที่เปาเซียม และร้องกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า "ให้ชาวด่านเร่งออกมาอยู่ด้วยเราเถิด เราจะเลี้ยงไว้เป็นทหารปูนบำเหน็จจงมาก ถ้าขัดแข็งมือออกมา เราตีด่านได้แล้วจะตัดศีรษะชาวด่านทั้งปวงเสีย"

เปาเซียมเห็นดังนั้นก็โกรธ สั่งทหารให้ยิงเกาทัณฑ์ไปที่จงโฮย แต่เนื่องจากจงโฮยยืนมาอยู่ไกลรัศมีเกาทัณฑ์จึงไม่ถูกตัว เปาเซียมจึงจัดแจงทหารจะยกออกไปรบกับจงโฮย และสั่งให้เจียวสีคุมทหารรักษาด่าน

จงโฮยเห็นเปาเซียมคุมทหารออกจากด่านจึงโบกธงสัญญาณให้ทหารล่าถอย เปาเซียมไม่รู้กลจึงเร่งพาทหารรุกไล่เข้าโจมตี พอเปาเซียมไล่ตามตีห่างออกไปจากด่าน จงโฮยได้สั่งให้ทหารแปรขบวน กองหลังแปรเป็นกองหน้าเข้าประจัญบาน กองหลังยกหนุนเนื่องเข้ามาแยกออกเป็นสองปีก โอบล้อมเปาเซียมและทหารไว้ในระหว่างกลาง

ทหารรุกรักล้อมเปาเซียมและทหารไว้ได้แล้วจึงพากันโห่ร้องและกระชับวงล้อมเข้ามา ทั้งร้องให้ทหารของเปาเซียมยอมอ่อนน้อมแต่โดยดี มิฉะนั้นก็จะพากันตายสิ้น

เปาเซียมเห็นดังนั้นก็ไม่ระย่อทอดถอย สั่งทหารให้ตีฝ่าวงล้อมออกไป และเนื่องจากแนวล้อมด้านหลังเบาบาง เปาเซียมพาทหารตีฝ่าวงล้อมออกไปได้ จึงพาทหารจะหนีเข้าไปในด่าน

ฝ่ายเจียวสีเมื่อได้รับหน้าที่รักษาด่านแทนเปาเซียมแล้วก็คิดว่าเมืองเสฉวนทุกวันนี้แปรปรวน ขุนนางที่ซื่อสัตย์จงรักภักดีพากันหนีออกจากราชการ เหลือแต่คนพาลสันดานชั่วแวดล้อมองค์พระเจ้าเล่าเสี้ยนแผ่นดินรอรวันล่มสลายเท่านั้น กองทัพยกก็ยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงเห็นจะได้เมืองเสฉวน หากแข็งขันต่อสู้อันตรายจะบังเกิดแก่ตัว

เจียวสีคิดรักตัวกลัวตายดังนั้นจึงขายเจ้าชายแผ่นดิน คิดสร้างความปลอดภัยไว้กับ จงโฮย จึงสั่งทหารให้ปิดประตูด่าน แล้วขึ้นไปยืนคุมสถานการณ์อยู่บนหอรบ พอเห็นเปาเซียมพาทหารหนีจะกลับเข้าด่าน จึงร้องบอกเปาเซียมว่าตัวท่านเป็นเพียงแมลงเม่า คิดจะพาพวกเราบินเข้ากองไฟ ใครจะยอมตามท่านเล่า บัดนี้เราและทหารทั้งปวงในด่านยอมสวามิภักดิ์แก่ยกี้กแล้ว ท่านอยากกลับเข้ามาในด่านอีกเลย

เปาเซียมได้ยินดังนั้นก็โกรธ ร้องด่าเจียวสีว่าอ้ายข้าชายเจ้า อ้ายบ่าวขายนาย เป็นชายชาติทหารเสียเปล่า แต่กลับรักตัวกลัวตาย ไม่ภักดีแผ่นดินสมกับที่ได้รับควมไว้วางใจ

เปาเซียมกล่าวสิ้นคำเห็นทหารรุกรักยกตามมาทัน จึงกลับมาสั่งทหารเข้าสู้ตาย จงโฮยเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้ตีวงล้อมเปาเซียมและทหารไว้ เปาเซียมพยายามจะตีฝ่าออกจากวงล้อมให้ได้ แต่ทหารบาดเจ็บล้มตายลงจนเกือบหมดสิ้น เปาเซียมเองก็อ่อนล้าอดโรยลง เห็นจะตีฝ่าออกไปไม่ได้ จึงทอดถอนใจใหญ่ แล้วรำพึงว่า "เมื่อเรามีชีวิตอยู่ได้เป็นข้าพระเจ้าเล่าเสี้ยน ถ้าเราหาชีวิตไม่แล้วจะขอเป็นผีอยู่ในเมืองพระเจ้าเล่าเสี้ยน"

เปาเซียมเห็นว่าจะไม่มีการหนีรอดออกไปได้ จึงคิดว่าตัวเราเป็นชาติทหาร การตายในสนามรบเป็นเกียรติยศของทหาร จะไม่ยอมตายด้วยน้ำมือของข้าศึกให้เสียเกียรติศักดิ์เป็นอันขาด คิดดังนั้นแล้วจึงเอาทวนแทงตัวเองถึงแก่ความตาย

ทหารของเปาเซียมที่เหลือเห็นตัวนายตายต่อหน้าต่อตาก็อากันเสียน้ำใจ ยอมเข้าอ่อนน้อมต่อจงโฮยหมดสิ้น จงโฮยจึงพาทหารยกไปที่หน้าประตูด่าน เจียวสีก็เปิดประตูด่านแล้วพาทหารรักษาด่านทั้งปวงออกมา คำนับยอมสวามิภักดีเข้ากับจงโฮย แล้วเชิญจงโฮยยกทหารเข้าไปตั้งในด่าน

จงโฮยเห็นดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้ทหารรุกรักยกเข้าไปตั้งอยู่ในด่านแสบังก่วน และให้ปูนบำเหน็จความชอบแก่เจียวสีเป็นอันมาก

จงโฮยยึดได้ด่านแสบังก่วนแล้วจึงตั้งพักทหารอยู่ในด่าน สั่งสมเสบียงอาหารสำหรับคนและม้า และให้เกณฑ์ศาสตราวุธจากในด่านเข้ากองทัพรุก เสรีแล้วจึงเลี้ยงฉลองชัยชนะอย่างยิ่งใหญ่ ทหารรุกรักพากันเสพสุราอาหารร้องเพลงอย่างสนุกสนานจนเวลาล่วงเข้าต้นยามสอง พลันได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารเป็นอันมากแว่วมาตามสายลม ฟังดูประหนึ่งอยู่ใกล้ แต่พอตั้งใจฟังก็คล้ายกับอยู่ไกล

จงโฮยและทหารทั้งปวงพากันตื่นตระหนกตกใจคิดว่ากองทัพยกจะยกมาโจมตี จึงสั่งให้เลิกงานเลี้ยง และให้ทหารทั้งปวงแต่งตัวใส่เกราะขึ้นรักษากำแพงด่านเตรียมพร้อมรบ เสียงนั้นก็เงียบหายไป สายลมเย็นเยียบพัดมาแต่ทางทิศเหนือจงโฮยและทหารทั้งปวงหนาวสั่นสะท้าน ได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารดังกึกก้องจากแนวป่าด้านทิศเหนืออีกครั้งหนึ่ง จงโฮยและทหารทั้งปวงพากันเพ่งจ้องตามองไปตามต้นเสียงก็ไม่ปรากฏสิ่งใด จึงพากันสงสัยในปรากฏการณ์ประหลาดนั้น

จงโศยสังทสารทั้งปวงให้กวัดขันระมัดระวังเวรยามมิได้ประมาท จนกระทั่งรุ่งสว่างจึงสังทสารลาดตระเวน ให้ไปสืบข่าวคราวว่ามีทหารจก๊กก๊กมาตั้งชุมนุมอยู่ในป่าในระยะสองร้อยเส้นหรือไม ครั้นเวลาสายหน่วย สอดแนมได้กลับมารายงานว่าไม่เห็นวีแววทหารจก๊กก๊กแม้แต่คนเดียว

จงโศยทราบรายงานดังนั้นจึงยิ่งรู้สึกแปลกประหลาดใจเพราะเสียงโห่ร้องของทหารที่ตั้งก๊กก๊กในตอน กลางคืนได้ยินกันอยู่ทั่วทุกตัวคน และตั้งขึ้นถึงสองครั้งสองครา แต่ใจนจึงไม่มีร่องรอยของทหารจก๊กก๊ก

จงโศยอดความสงสัยไว้มิได้ จึงพาทหารม้าหลายร้อยคนยกออกจากด่านไปตามซอกเขาข้างทิศเหนือ จนกระทั่งถึงภูเขาสูงหนึ่งดูเป็นที่สงัดชอบกล จงโศยมองขึ้นไปบนยอดเขาเห็นฝูงคลีตลอบเหมือนหนึ่งมี กองทหารเคลื่อนไหวอยู่จึงรู้สึกแปลกประหลาดใจ จ้องเขม่นมองอีกพักใหญ่ฝูงคลีตลอบนั้นก็จางหายไป เห็นเป็นเมฆดำท่าเหม็นปกคลุมยอดเขาลอยเข้ามาแทนที่ สายลมเย็นเยือกพัดมาแม้แผ่วเบาแต่หนาว สะท้านเข้าไปถึงหัวใจ

จงโศยจึงให้ทหารไปจับชาวบ้านในย่านนั้นมาสอบถามว่าท้องที่นี้มีชื่อใด ชาวบ้านถูกจับตัวโดยไม่รู้เนื้อ รู้ตัวว่ากระทำความผิดอันใดจึงพากันตกใจ ครั้นได้ยินคำจงโศยถามจึงตอบไปตามความจริงว่าที่นี่คือเขา เตงกุนสัน เมื่อครั้งก่อน แสหัวเอี้ยนนายทหารเอกของโจโฉรบกับสองตงทหารเอกของพระเจ้าเล่าปี่ พลลาด ทำเสียที่ถูกสองตงสังหารอยู่ในซอกเขาเตงกุนสันนี้

จงโศยได้ฟังดังนั้นก็จำได้ว่าแสหัวเอี้ยนเคยเป็นนายทหารเอกของโจโฉ มีฝีมือลือชาปรากฏทั่วแผ่นดิน และสิ้นชีวิตลงที่เขาเตงกุนสันนี้ จึงสำคัญว่าอาเพศซึ่งบังเกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะวิญญาณแสหัวเอี้ยนซึ่งเป็น ชาวเวียงก็มีความยินดีที่กองทัพวุยก๊กยกมาทำการล้างถึงเขาเตงกุนสัน จึงบันดาลให้ปรากฏเหตุมหัศจรรย์ ขึ้น

จงโศยคิดดังนั้นแล้วจึงคุกเขาลงคำนับดวงวิญญาณของแสหัวเอี้ยนแล้วอธิษฐานว่าข้าพเจ้าเป็นนายทหาร รุนหลัง ศรัทธาในกิตติศัพท์ของท่านมาช้านาน บัดนี้กองทัพ วุยก๊กจะยกมาล้างแค้นแทนท่าน ขออัญเชิญ ดวงวิญญาณท่านกลับไปเมือง รับการเช่นไรจากบุตรหลานตามประเพณีเถิด

จงโศยกระทำคำนับดวงวิญญาณของแสหัวเอี้ยนแล้วจึงพาทหารจะกลับไปค่าย พลันท้องฟ้าก็มืดครึ้ม เมฆ ตาลลอยลงดำมืดไปทั้งซอกเขา กระแสลมแรงพัดมาตอ้งกิ่งไม้ตามแนวป่าลุ่ตามลมหัดสะบัดลงตลอดทั้ง สองข้างทาง ทหารม้าจก๊กก๊กจำนวนมากในกลุ่มเมฆดำทึบพากันโห่ร้องรุกไล่มาทางด้านหลัง

จงโศยและทหารเหลียวหลังกลับไปดู เห็นกองทัพม้าของทหารจก๊กก๊กยกไล่มาอย่างรวดเร็ว ธงทิวปลิวไสว อยู่ในท่ามกลางเมฆดำ เบื้องหลังกองทัพม้า คลับคล้ายคลับคลามีเกวียนน้อยพร้อมทหารคุ้มกันคุม ขบวนตามมา

จงโศยเห็นดังนั้นก็ตกใจ สำคัญว่าเกวียนยกทหารมาชุมนุมโจมตี จึงพาทหารรีบหนีไปอย่างรวดเร็ว เสียง ทหารที่ไล่ตามประหนึ่งจะเข้ามาถึงตัว แต่พลันหายไปตามสายลม ทหารของจงโศยแตกตื่นตกใจ พลัดตกลง จากหลังม้าเป็นอันมาก บ้างก็ขี่ม้าหนีเข้าป่า บ้างก็ขี่ม้าชนต้นไม้บาดเจ็บ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ภารกิจแห่งวิญญาณ (ตอนที่ 639)

จงโศยยกกองทัพประชิดด่านแฮบ่งก้วน เจียวสีแปรพักตร์หักหลังเปาเชียนนายด่าน ยอมอ่อนน้อมกับจง โศย เปาเชียนนายด่านผู้รักดีไม่ยอมให้ข้าศึกจับกุม จึงฆ่าตัวตาย จงโศยยึดด่านแฮบ่งก้วนได้แล้วจึงเฉลิม ฉลองชัยชนะ แต่ประสพกับเหตุการณ์ประหลาดจึงออกไปสำรวจดู ก็เผชิญกับการจู่โจมของกองทัพจก๊กก๊กซึ่งไปมาอย่างแปลกประหลาดจึงตกใจ พาทหารหนีจะกลับเข้าด่าน

จงโศยพาทหารหนีอย่างไม่คิดชีวิตจนกลับเข้าไปถึงด่านแล้วจึงสำรวจตรวจตราทหาร ปรากฏว่าไม่มีผู้ใด ล้มตายเพราะน้ำมือข้าศึกแม้แต่คนเดียว ทหารซึ่งบาดเจ็บเกิดจากการพลัดตกลงจากหลังม้าหรือชน ดันไม้ จึงสงสัยเป็นอันมาก จงโศยได้ถามทหารทั้งปวงที่ประสพเหตุว่าต่างคนได้ประสพเหตุประการใด

ทุกคนได้รายงานความตรงกันว่า ทหารจก๊กก๊กซึ่งยกมานั้นเหมือนหนึ่งลอยมาตามสายลม แต่พอมาใกล้ก็ หายไป จงโศยได้สวนได้ความตอ้งกันดังนั้นก็รู้สึกแปลกใจว่าใจนเราคำนับดวงวิญญาณแสหัวเอี้ยนแล้ว เหตุการณ์ประหลาดก็ยังบังเกิดขึ้นอีก จึงคิดว่าชะรอยจะมีศาลเทพารักษ์หรือเจ้าป่าสถิตอยู่ในย่านแถบนี้

จงโฮยจึงเรียกเจิวสีมาสอบถามว่า ที่เขาเตงกุนสันนี้มีศาลเทพารักษ์ศักดิ์สิทธิ์อยู่บ้างหรือไม่ เจิวสีซึ่งชำนาญภูมิประเทศเป็นอย่างดีจึงรายงานว่า ในแถบเขาเตงกุนสันนี้หาได้มีศาลเทพารักษ์หรือวิญญาณศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่แต่ประการใดไม่ มีก็แต่ที่ฝั่งศพของมหาอุปราชขงเบ้งที่ข้างทางในซอกเขาเตงกุนสันเท่านั้น

จงโฮยได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าเหตุการณ์ประหลาดที่บังเกิดขึ้นเป็นการสาแดงฤทธิ์ของวิญญาณขงเบ้งประหนึ่งจะบอกเหตุบางประการ

วันรุ่งขึ้นจงโฮยจึงคุมทหารพาเครื่องเซ่นไปที่ซอกเขาเตงกุนสัน ให้เจิวสีเป็นผู้นำทางไปยังที่ฝั่งศพขงเบ้ง จงโฮยจุดธูปเทียนบูชาดวงดวงสังเวศแล้วอธิษฐานว่า ข้าพเจ้าเป็นนายทหารรุ่นลูกหลานของมหาอุปราช ได้ยินกิตติศัพท์อันเกริกฟังก้องดินของมหาอุปราชตลอดระยะเวลาช้านาน ไม่ทราบวาที่นี่เป็นที่ฝั่งศพของมหาอุปราชผู้มีสติปัญญาแจ่มฟ้าจบดิน จึงมิได้มากระทำการคำนับตามประเพณี ขอจงอดโทษข้าพเจ้า อย่าได้ถือถือว่าล่วงเกินเลย ข้าพเจ้ายกกองทัพมาครั้งนี้ตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา หาได้ปรารถนายศศักดิ์ส่วนตัวแต่ประการใดไม่ ขอดวงวิญญาณของมหาอุปราชได้ช่วยทำนุบำรุงอัฐมูให้ข้าพเจ้าทำการสำเร็จดังปรารถนาเถิด จงโฮยอธิษฐานแล้วจึงหมอบคำนับหลุมฝั่งศพขงเบ้งอีกครู่ใหญ่

ครั้นจงโฮยทำพิธีเซ่นดวงวิญญาณของขงเบ้งเสร็จแล้ว จึงพาทหารกลับเข้าไปในด้านแสบังกวน ปรารถนากับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่ามหาอุปราชขงเบ้งมีสติปัญญาในการสงครามเกริกก้อง โชคดีที่สิ้นบุญไปก่อนหาไม่แล้วไหนเลยพวกเราจะยกล่วงเข้ามาถึงด้านแสบังกวนได้

ในคืนวันนั้นจงโฮยนั่งดูแผนที่คิดอ่านการสงครามจนกระทั่งดึกแล้วมอยหลับไปที่โต๊ะหนังสือ ในภวังค์นั้นรู้สึกว่ามีสายลมเย็นสายหนึ่งพัดมากระทบกาย เห็นชายวัยห้าสิบปีเศษ ศีรษะโพกผ้าไหมสีน้ำเงิน ในมือถือพัดขนนก สวมเสื้อคลุมขนนกกระเรียนในชุดนักพรตแห่งลัทธิเต๋า สวมรองเท้าเชือกฟาง คาดสายเข็มขัดสีดำ ใบหน้าขาวประดุจหยกบริสุทธิ์หมดจด ริมฝีปากแดงดังชาดแต่ม ชนคิ้วดำสนิท ดวงตามีประกายเจิดจ้าแจ่มใส สูงใหญ่ประมาณแปดฟุต ล่องลอยพริ้วมาตามสายลม เครื่องขริบสง่าน่าเกรงขาม ดูประหนึ่งตั้งเทพยดา

ครั้นชายนั้นพล้วเข้ามาตามลมใกล้จะถึงตัวจงโฮยตกใจลุกขึ้นยืน กระทำคำนับแล้วถามว่าท่านคือผู้ใด ชายนั้นได้กล่าวว่าเมื่อเช้าวันนี้เห็นท่านสู้อุตสาหะเวลาไปเยี่ยมเยียนคำนับเคารพเรา เราจึงมาหาด้วยมีวาจาจะว่ากล่าวสักสองสามคำ

แล้วชายนั้นจึงกล่าวต่อไปว่า เรามาอยู่กลางป่าเขารกชฎี รอคอยท่านอยู่นานเข้าแล้ว หวังจะพบหน้าบอกฝากวาจาในวันนี้ว่า ชะตาสวรรค์กำหนดให้เมืองเสฉวนแห่งฮั่นถึงคราวจะร่วงลับดับสูญแล้ว ใครไหนไม่อาจฝ่าฝืนได้ แต่ทว่าอาณาประชาราษฎร์ทั้งหลายนั้นเราสู้ทำนุบำรุงรักษามาแต่ก่อนจึงสงสาร ไม่ต้องการให้ถูกเบียดเบียนย้ายข้าพินโดยไม่มีความผิด จึงขอให้ท่านตั้งอยู่ในความเมตตาและเห็นแก่เราซึ่งภักดีต่อเจ้าแลรักสงสารราษฎร หากท่านได้เมืองเสฉวนแล้วอย่าได้สังหารผลาญชีวิตอาณาประชาราษฎร์เลย

ชายนั้นกล่าวสิ้นคำแล้วไม่รอฟังคำตอบของจงโฮย สะบัดชายแขนเสื้อกลับหลังหัน ลอยลับหายไปตามสายลม จงโฮยตกใจตื่นขึ้นมาในกลางดึก รำลึกถึงความฝันก็รู้ว่าความฝันครั้งนี้เป็นเพราะวิญญาณขงเบ้งมาบอกกล่าวฝากฝังชีวิตราษฎร จึงสั่งทหารให้ลั่นกลองระดมพลเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวงในกลางดึกคืนวันนั้น แล้วออกคำสั่งสนามว่าในการยกกองทัพบุกเมืองเสฉวนครั้งนี้ ไม่ว่าจะได้เมืองเสฉวนหรือไม่ประการใด ห้ามไม่ให้ทำร้ายหรือทำลายชีวิตอาณาประชาราษฎร์โดยเด็ดขาด ถ้ามาตรแม้นผู้ใดฝ่าฝืนก็จะตัดศีรษะเสีย

แม่ทัพนายกองและทหารทั้งปวงถูกปลุกขึ้นมาฟังคำสั่งสนามในยามดึกดังนั้นก็พากันแปลกประหลาดใจ

โอ้! มหาอุปราชจูกัดเหลียง-ขงเบ้งที่สู้สังเสียสุดท้ายก่อนจะตายจะให้เอาศพมาฝังไว้ที่ข้างทางในซอกเขาเตงกุนสัน กร้าแดด ดากฝน ตราน้ำค้างกลางป่าเขาอันเปล่าเปลี่ยว ไม่ยอมให้ศพตัวสถิตอยู่ในสุสานหลวงสมกับอิสริยยศ มีขุนนางเฝ้าจุดตะเกียงปรนนิบัติหน้าหลุมศพ รับการเซ่นไหว้ในเทศกาลตรุษสารทตามประเพณีถึงยี่สิบห้าปี โดยที่ไม่มีผู้ใดทราบวัตถุประสงค์นั้น บัดนี้ดวงวิญญาณแห่งความภักดีต่อราชวงศ์ฮั่นและพระเจ้าเล่าปี่ซึ่งได้วนเวียนเฝ้าหลุมศพในซอกเขาเตงกุนสันด้วยสติปัญญาและความมุ่งมั่นก่อนตายก็ได้กระทำการกิจสุดท้ายสาแดงอภินิหารปกป้องคุ้มครองชีวิตชาวเมืองเสฉวนซึ่งสู้ทำนุบำรุงมา มิให้เจ็บตายจากการทำอันตรายของข้าศึกในยามที่ราชวงศ์ฮั่นจะถึงกาลอวสาน

วันรุ่งขึ้นจงโฮยได้สั่งให้ทำธงสีขาวผืนใหญ่ เขียนความว่า “เมตตาประชาราษฎร์ คัมครองราษฎร” แล้วเอาธงผืนใหญ่นั้นปักไว้บนหอรบของด่านแสบบึงกวน และให้ประกาศแก่ชาวเมืองทั้งปวงว่า กองทัพพุกเกียกมาครั้งนี้จะไม่ทำอันตรายแก่ราษฎร ขอให้ทุกคนตั้งอยู่ในความสงบและทำมาหากินตามปกติ

ครั้นชาวเมืองฮันต่ง ชาวเมืองก๊กเสี และชาวเมืองฮันเสีทราบกิตติศัพท์ จึงพากันเข้าอ่อนน้อมกับจงโฮยเป็นอันมาก บรรดาทหารในเมืองก๊กเสีและเมืองฮันเสีเห็นชาวเมืองเข้าด้วยจงโฮยจึงยอมอ่อนน้อมยกเมืองให้แก่จงโฮยทั้งสองเมือง บรรดานายทหารซึ่งรักษาเมืองฮันต่งทราบว่าจะโฮยได้เมืองก๊กเสีและเมืองฮันเสีแล้วจึงไม่คิดจะต่อสู้ พากันเข้าอ่อนน้อมกับจงโฮยตามไปด้วย

จงโฮยได้เมืองฮันต่ง เมืองฮันเสี และเมืองก๊กเสีโดยไม่ต้องสู้รบปรบมือก็มีความยินดี จัดแจงบ้านเมืองจนเป็นปกติ แล้วตั้งมั่นอยู่ในเมืองฮันต่ง

ฝ่ายเกียงอุยตั้งกองทัพอยู่ที่แดนเมืองหลงเส ครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่ากองทัพพุกเกียกใกล้เข้ามาแล้ว จึงให้ทหารถือหนังสือไปยังเตียวเอ็กและเสียวฮัวให้ยกทหารมาช่วย แล้วยกทหารออกไปทำรบกับทหารพุกเกียก

ฝ่ายองกิ้นแม่ทัพของเตงงายซึ่งยกมาสกัดกองทัพของเกียงอุยไม่ให้ยกไปช่วยเมืองฮันต่งนั้น ครั้นเห็นเกียงอุยยกทหารออกมาทำรบจึงขี่ม้าออกไปหน้าทหาร แล้วลวงเกียงอุยว่า “ทหารพวกเรายกกองทัพมาครั้งนี้ยี่สิบทาง ทหารประมาณร้อยหมื่น ซึ่งเมืองเสฉวนนั้นเราก็ดำเนินได้แล้ว ท่านจงเร่งมานับรบเราเถิด ซึ่งจะมาตั้งรบอยู่ขณะนี้เห็นหาบังควรไม่”

เกียงอุยได้ยินดังนั้นก็ประหวั่นใจว่าเป็นจริงหรือเท็จ แต่โกรธองกิ้นที่บังอาจกล่าวความดังนั้น จึงขี่ม้าออกไปรบกับองกิ้น ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สิบเพลง องกิ้นทานกำลังเกียงอุยไม่ได้จึงขี่ม้าหนี เกียงอุยจึงคุมทหารไล่ตามไป

ฝ่ายตันหองแม่ทัพของเตงงายอีกกองหนึ่งซึ่งยกมาสกัดเกียงอุย ตั้งกองทัพชุมนุมอยู่ในป่า ครั้นทราบว่าเกียงอุยยกทหารไล่ตามตีองกิ้น จึงยกทหารออกมาสกัดไว้ เกียงอุยเห็นตันหองเป็นทหารหน้าใหม่ จึงร้องชมไปว่าตัวมึงเป็นแต่ นายทหารผู้น้อยฝีมือระจอกองกองอุย เร่งถอยเอาตัวรอดจะดีกว่า ว่าแล้วเกียงอุยจึงขี่ม้าเข้าไปหา ตันหอง

ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สิบเพลง ตันหองทานฝีมือของเกียงอุยไม่ได้จึงพาทหารถอยร่นไปทางกองทัพของเตงงาย เกียงอุยจึงคุมทหารไล่ตามไป

เตงงายคุมกองทัพหลวงยกหนุนตามมา เห็นเกียงอุยพาทหารไล่ตามตีตันหอง จึงขี่ม้าพาทหารออกไปสกัดเกียงอุย เตงงายเข้ารบกับเกียงอุยตัวต่อตัวถึงสิบห้าเพลงยังไม่ทันแพ้ชนะกัน ในขณะนั้นองกิ้นและตันหองได้คุมทหารกลับเข้ามาตีกระหนาบทหารของเกียงอุย ทหารของทั้งสองฝ่ายได้รบพุ่งกันเป็นตะลุมบอน บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

เกียงอุยเห็นกำลังข้าศึกหนักเกินจะต้านทาน จึงพาทหารตีฝ่าวงล้อมกลับไปค่าย แล้วให้ทหารตั้งมั่นรักษา ค่ายคอยท่ากองทัพของเสียวฮัวและเตียวเอ็กจะยกมาช่วย

วันหนึ่งหน่วยลาดตระเวนได้นำความมารายงานกับเกียงอุยว่า บัดนี้จงโฮยยกกองทัพเข้าตีด่านแสบบึงกวนได้แล้ว เปาเซียมซาตัวตาย เจียวสีแปรพักตร์เข้ากับข้าศึก หลังจากจงโฮยได้ด่านแสบบึงกวนแล้ว เมืองก๊กเสี เมืองฮันเสี และเมืองฮันต่งได้ยอมสวามิภักดิ์กับจงโฮยตามไปด้วย

เกียงอุยได้ทราบความดังนั้นก็ตกใจ รู้สึกท้อถอยท้อแท้เป็นอันมาก เห็นว่าการตั้งกองทัพอยู่ที่แดนเมืองหลงเสต่อไปจะไม่มีประโยชน์อันใดอีก พอคำลังเกียงอุยจึงพาทหารหนีออกจากค่ายตรงไปเมืองเสฉวน

ครั้นมาถึงกลางทางพบเสียวฮัวนายทหารพุกเกียกคุมทหารมาตั้งสกัดขวางทางอยู่ เกียงอุยจึงคุมทหารบุกฝ่าออกไป เสียวฮัวได้ขี่ม้าออกมาสกัดเกียงอุยไว้ ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้เพียงสามเพลง เสียวฮัวสู้เกียงอุยไม่ได้จึงควมม้าหนี เกียงอุยได้ขี่ม้าไล่ตามไปแล้วหยิบเอาเกาทัณฑ์ยิงไปที่เสียวฮัวถึงสามดอกแต่พลาดเป้า เกียงอุยโยนเกาทัณฑ์ทิ้งแล้วควมม้าไล่ตามเสียวฮัวต่อไป เผอิญม้าของเกียงอุยสะดุดก้อนศิลาเสียหลักล้มลง เกียงอุยพลัดกระเด็นตกจากหลังม้า

เอียวหัวเห็นได้ทีจึงขี่ม้ากลับมาแจ้งว่าทวนจะแทง เกียงอุยเหลือบไปเห็นเอียวหัวดังนั้นจึงเอาทวนปิดทวนของเอียวหัวและแทงทวนสวนกลับไป เอียวหัวเอียวตัวหลบได้ทัน ทวนของเกียงอุยพลาดไปถูกหลังม้า เอียวหัวเห็นเกียงอุยตั้งหลักได้จึงขี่ม้าหนี

พอดีม้าของเกียงอุยลุกขึ้น เกียงอุยจึงขี่ม้าควมตามเอียวหัวไป ในขณะนั้น เแดงกายคุมทหารไล่ตามมาทันจึงให้ทหารเข้าล้อมเกียงอุย ทหารทั้งสองฝ่ายได้รบพุ่งกันเป็นสามารรถ แต่เกียงอุยนั้นอ่อนล้าอดโรยลง เห็นจะต้านทานไม่ได้ จึงรีบตีฝ่าหนีออกไปจากวงล้อม

เกียงอุยพาทหารหนีมาได้ร้อยเส้นก็คิดว่าเมื่อเมืองเสฉวนเสียแก่ข้าศึกแล้ว จะไปเมืองเสฉวนก็ป่วยการเปล่า แลเมืองฮันตั้งนั้นถึงจะเสียแก่ข้าศึกก็ยังมีทหารผู้รักถืออยู่เป็นอันมาก ข้าศึกเพิ่งยึดเมืองได้ เห็นจะยังควบคุมสถานการณ์ทั่วไปไม่ได้ทั้งหมด หากยกไปถึงก็อาจชิงเอาเมืองฮันตั้งกลับคืนได้

เกียงอุยจึงขี่ม้าพาทหารหนีไปตามเส้นทางลัดตรงไปเมืองฮันตั้ง แต่พอมาถึงกลางทางพบกับหน่วยลาดตระเวนซึ่งพลัดหลงกัน หน่วยลาดตระเวนเห็นเกียงอุยจึงรายงานว่ ท่านจะไปเมืองฮันตั้งนั้นไม่ได้ ด้วยจูกัดสูนายทหารรุกรกซึ่งเป็นเจ้าเมืองหยงจิวได้คุมทหารมาตั้งสกัดอยู่ที่สะพานปลายช่องแคบอิมเป็ง

เกียงอุยจะไปเมืองเสฉวนก็ไม่ได้ จะไปเมืองฮันตั้งก็ไม่ได้ จึงทอดถอนใจใหญ่รำพึงด้วยความท้อใจว่า "ข้างหนังกี่สกัด ข้างหลังก็รุกเข้ามา ครั้นนี้เทพดาจะแก่งผลาญชีวิตเรามั่นคงแล้ว"

ฝ่ายเบงซุยซึ่งเป็นนายทหารคนสนิทของเกียงอุย เห็นเกียงอุยท้อแท้หมดกำลังใจดังนั้นจึงกล่าวว่า จูกัดสูทั้งเมืองหยงจิวยกมาตั้งสกัดท่านดังนี้ ทหารในเมืองหยงจิวยอมเบาบาง ควรที่ท่านจะพาทหารไปตามเส้นทางลัดเข้ายึดเอาเมืองหยงจิวไว้เป็นฐานกำลังจึงจะชอบ ข้าพเจ้าพิเคราะห์แล้วเห็นว่าเมื่อจูกัดสูทราบว่ท่านยกไปตีเอาเมือง หยงจิวก็จะถอนทหารจากเชิงสะพานปลายช่องแคบอิมเป็งยกไปชิงเอาเมือง เราจึงค่อยยกอ้อมวกไปตั้งหลักอยู่ที่ด่านเกียมโก๊ะ คิดอ่านชิงเอาเมืองฮันตั้งคืนเห็นจะได้โดยง่าย

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงพาทหารจะไปยึดเอาเมืองหยงจิว ฝ่ายจูกัดสูครั้นได้ทราบรายงานจากหน่วยลาดตระเวนว่เกียงอุยกำลังยกทหารจะไปตีเอาเมือง หยงจิวก็ตกใจ จึงจัดแบ่งทหารสองร้อยคนให้รักษาค่ายเชิงสะพานปลายช่องแคบอิมเป็ง แล้วยกทหารที่เหลือเร่งตามไปที่เมืองหยงจิว

ฝ่ายเกียงอุยพาทหารเดินทางไปได้สองร้อยเส้นก็คิดว่าขณะนี้จูกัดสูคงจะทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมแล้ว เห็นจะยกทหารไปตามเส้นทางลัดเพื่อไปช่วยเมืองหยงจิว ไม่จำเป็นที่จะต้องยกไปเมืองหยงจิวอีกต่อไป ขอบที่จะตีฝ่าออกไปทางสะพานปลายช่องแคบอิมเป็งจึงจะควร

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สองเสือในกำเดียวกัน (ตอนที่640)

เกียงอุยทราบข่าวว่เมืองฮันตั้ง เมืองก๊กเสีย และเมืองฮันเสีย เสียแก่โจฮุยแล้ว จึงเลิกทัพจากเมืองหลงเสจะกลับไปชิงเอาเมืองฮันตั้ง แต่ถูกทหารรุกรกจากเมืองหยงจิวสกัดทางไว้ที่สะพานปลายช่องแคบอิมเป็ง เกียงอุยจึงทำกลอุบายจะยกกองทัพไปตีเมืองหยงจิว เพื่อลวงให้ทหารรุกรกถอนกำลังจากเชิงสะพานอิมเป็ง

เกียงอุยประมาณการเวลาว่าทหารเมืองหยงจิวที่เฝ้าเชิงสะพานปลายช่องแคบอิมเป็งจะยกไปช่วยป้องกันรักษาเมืองหยงจิวแล้ว จึงรีบพาทหารวกอ้อมกลับไปสะพานข้ามหุบเหวปลายช่องแคบอิมเป็ง

หน่วยสอดแนมของเกียงอุยได้นำความมารายงานว่ ทหารรุกรกซึ่งรักษาค่ายเชิงสะพานนั้นเหลืออยู่ประมาณสองร้อยคน กองทัพส่วนใหญ่ได้ยกกลับไปป้องกันเมืองหยงจิวแล้ว เกียงอุยได้ทราบรายงานก็มีความยินดี สั่งทหารให้บุกเข้าตีเอาค่ายของจูกัดสู ทหารในค่ายถูกโจมตีโดยไม่รู้ตัวก็พากันแตกหนีเอาตัวรอด

เกียงอุยจึงให้ทหารจุดไฟเผาค่ายจูกัดสู แล้วรีบยกทหารข้ามสะพานตรงไปที่ด่านเกียมโก๊ะ

ฝ่ายจูกัดสูพาทหารออกจากค่ายเชิงสะพานอิมเป็งจะไปช่วยรักษาเมืองหยงจิว ครั้นไปถึงกลางทางเหลือวหลังกลับมาดูเห็นควันไฟไหม้ขึ้นที่ค่ายเชิงสะพานก็ตกใจ ว่ว่าหลงกลเกียงอุยแล้วจึงรีบยกทหารกลับไปตีเชิงสะพาน ครั้นไปถึงเห็นค่ายถูกไฟไหม้หมดแล้ว กองทัพของเกียงอุยก็ยกข้ามสะพานไปทางด่านเกียมโก๊ะ ถึงจะติดตามไปก็ไม่ทัน จึงให้ทหารตั้งค่ายใหม่ขึ้นในที่ดั้งเดิม

ฝ่ายเคียงอุยครั้นพาทหารข้ามสะพานอิมเป็งแล้ว พอไปถึงกลางทางพบกับกองทัพของเด็วเอ็กและเลียวฮั่ว ต่างคนต่างคำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว เคียงอุยจึงแจ้งแก่เด็วเอ็กและเลียวฮั่วว่า "บัดนี้ข้าศึกเมืองวูกี้มาเป็นหลายทาง ดีหัวเมืองเราได้เป็นหลายหัวเมืองแล้ว แต่เราบอกหนังสือไปถึงพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้ท่านเร่งมาช่วย เหตุใดจึงไม่เห็นท่านยกมา"

เด็วเอ็กและเลียวฮั่วได้ยินดังนั้นก็พากันสายสิริระถอดถอนใจใหญ่แล้วกล่าวว่า เมืองเสฉวนวิปริตผันแปร ใกล้จะดับสูญแล้ว ทุกวันนี้พระเจ้าเล่าเสี้ยนมิได้มีพระทัยใสในราชกิจ มัวเมาลุ่มหลงเชื่อฟังแต่คำสุยโฮซึ่งที่ผู้เดียว ทุกวันชวนกันเสพสุราเคล้านารีคลุกขันที่ตั้งแต่บ่ายจรดรุ่ง ราชการแผ่นดินทุกประการสุดแท้แต่สุยโฮซึ่งจะจัดแจงว่ากล่าวทั้งสิ้น ขุนนางผู้ภักดีมีปัญญาต่างพากันลาออกจากราชการ ไม่ก็ถูกลดถูกถอดกลับไปทำไร่ไถนา เหลือแต่คนชั่วช้าถ่อยสกอลเข้ามาครองตำแหน่งแทน รีดนาทาเร้น ช่มเหงยาเยงราษฎร ซึ่งหวังพึ่งพาเมืองเสฉวนให้ยกมาช่วยนั้นเห็นจะไม่ได้การ แม้เมืองเสฉวนเองก็เห็นว่าเสียแก่ข้าศึกในไม่ช้า ข้าพเจ้าทั้งสองคนได้รายงานความศึกเป็นหลายครั้ง ขอรับพระบรมราชานุญาตยกกองทัพมาช่วยท่าน ก็มีได้เอาพระทัยใส่รับสั่งประการใด หากจะเน้นซ้ำสืบไปเกรงว่าท่านจะเสียที จึงรีบยกกองทัพมา

เคียงอุยได้ทราบความนัยดังนั้นจึงคำนับขอใจเด็วเอ็กและเลียวฮั่ว แล้วกล่าวว่าเมื่อหัวเมืองจำนวนมากเสียแก่ข้าศึกดังนี้แล้ว จะคิดอ่านประการใด

เด็วเอ็กและเลียวฮั่วจึงว่า ที่ด่านเกียมโก๊ะเป็นชัยภูมิแข็งแรงมั่นคง เสบียงอาหารก็บริบูรณ์ ขอให้ท่านยกไปตั้งอยู่ที่ด่านเกียมโก๊ะเถิด ช่องสุ่มผู้คนและเสบียงพร้อมแล้วเห็นเป็นที่เมื่อใดจะได้คิดอ่านชิงเอาเมืองฮันต๋งกลับคืน

เคียงอุยได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย ดังนั้นจึงสั่งให้เด็วเอ็กและเลียวฮั่วรวบรวมกองทัพเข้าด้วยกันแล้วยกไปที่ด่านเกียมโก๊ะ

ฝ่ายตั้งขวดซึ่งเป็นผู้รักษาด่านเกียมโก๊ะ ได้ทราบความจากหน่วยลาดตระเวนว่ามีกองทัพกำลังยกมาที่ด่านก็ตกใจ สำคัญว่าเป็นกองทัพวูกี้ก็ จึงสั่งเกณฑ์ทหารขึ้นรักษาด่านมิได้ประมาท ครั้นกองทัพนั้นยกมาใกล้เห็นธงประจำตัวนายทัพชื่อเคียงอุยก็มีความยินดี จึงพาทหารออกไปต้อนรับที่หน้าประตูด่าน

ตั้งขวดได้คำนับเคียงอุยตามธรรมเนียมแล้วจึงรายงานสถานการณ์ภายในด่านให้เคียงอุยทราบ แล้วเชิญเคียงอุยยกทหารเข้าไปข้างในด่าน แล้วพากันขึ้นไปบนหอรบ

พอเคียงอุยนั่งลงแล้ว ตั้งขวดได้เข้าไปคุกเข่าแล้วร้องไห้กล่าวว่า "บัดนี้พระเจ้าเล่าเสี้ยนนายเราเชื่อถือถ้อยคำสุยโฮ สาละวนเสพสุรามิได้ออกว่าราชการบ้านเมืองเลยจนเป็นอันตรายถึงเพียงนี้แล้วจะคิดประการใด"

เคียงอุยเห็นดังนั้นจึงประคองให้ตั้งขวดลุกขึ้น แล้วกล่าวว่าความเป็นไปในบ้านเมืองเราประการใดนั้นแจ้งอยู่แก่ใจทุกตัวคนแล้ว เป็นหน้าที่ของขุนนางผู้จงรักภักดีต่อราชวงศ์ฮันจะต้องช่วยกันคิดอ่านกอบกู้สถานการณ์ ตัวข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ตราบดีท่านอย่าเพิ่งวิตกไปเลย จะคิดอ่านชิงเอาเมืองฮันต๋งให้ได้ก่อนแล้วยกไปรบพุ่งป้องกันรักษาเมืองเสฉวนไว้มิให้เป็นอันตราย

ตั้งขวดจึงว่า ท่านว่าดังนี้ขอใจนัก แต่ข้าพเจ้าวิตกด้วยเมืองเสฉวน เพราะข้าศึกยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนักแล้วยกมาเป็นหลายทาง กริ่งว่าข้าศึกจะยกไปยึดเอาเมืองเสฉวน แลเมืองเสฉวนนั้นพระเจ้าเล่าเสี้ยนไม่ใส่พระทัยในการป้องกันรักษาเมือง ตั้งอยู่ในความประมาท จึงเกรงว่าเมืองเสฉวนจะเสียแก่ข้าศึก

เคียงอุยจึงว่า ท่านอย่าวิตกกังวลด้วยเมืองเสฉวนเลย เห็นจะไม่เป็นอันตรายตามความคิดท่าน ด้วยเมืองเสฉวนมีขุนเขาเป็นเทือกยาวขวางกันเหมือนปราการเหล็กกล้า ข้าศึกไม่อาจยกกองทัพใหญ่เข้าไปถึงเมืองเสฉวนได้ เส้นทางที่จะเข้าไปเมืองเสฉวนทุรกันดาร มีห้วยธารชอกเขาและผาชัน ถึงจะพาทหารฝ่าความทุรกันดารเข้าไปได้ก็จะมีทหารเพียงจำนวนน้อยนิด พอที่เมืองเสฉวนจะรับมือได้

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความซึ่งเคียงอุยกล่าวกับตั้งขวดว่า "ท่านปรารภนี้ก็ชอบ แต่ว่าเมืองเสฉวนเป็นทางกันดาร มีชอกห้วยเขามาก ซึ่งข้าศึกจะลวงไปทำอันตรายเห็นชัดสนอยู่ ถึงมาตรว่าจะตีเมืองเสฉวนได้เราก็คิดไปตีคืนเอา สู้ตายมิให้น้อยหน้าแก่ทหารเมืองวูกี้เลย"

เคียงอุยกล่าวสั้นคาลง ทหารรักษาการณ์ได้วิ่งขึ้นมาบนหอรบแล้วรายงานมาว่า จู๊กต๋องนายทหารวูกี้กำลังยกทหารบุกมาที่ด่าน ขณะนี้อยู่ห่างจากด่านประมาณสองร้อยเส้น

เกียงอุยได้ยืนดั่งนั้นก็โกรธ สั่งให้จัดทหารห้าพันแล้วยกออกจากด่าน พอถึงจุดสุดท้ายทหารมาถึง ทหารทั้งสองฝ่ายได้ตั้งขบวนเผชิญหน้ากันที่หน้าด่าน จุกัดสูและเกียงอุยต่างขี่ม้าเข้าต่อสู้กัน เกียงอุยได้รุกไล่จุกัดสูจนถอยร่น ครั้นเห็นเป็นที่แล้วจึงร้องสั่งทหารให้โจมตีทหารของจุกัดสู

ทหารของเกียงอุยรุกเข้าโจมตีทหารของจุกัดสูอย่างดุเดือด ทหารของจุกัดสูเพียงมาจากทางไกลกำลังเหนื่อยหอบ ครั้นถูกโจมตีโดยไม่ทันตั้งตัวจึงพากันแตกตื่น ถูกทหารของเกียงอุยฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

จุกัดสูเห็นทหารแตกหนีไม่เป็นอันสู้รบ เกรงว่าจะตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของทหารจ๊กก๊กจึงขี่ม้าหนี เกียงอุยเห็นจุกัดสูขี่ม้าพาทหารหนีไปทั้ง ๆ ที่เพิ่งสู้รบกันไม่ทันนาน ก็เกรงว่าจะเป็นกลอุบาย จึงให้ทหารจับเอาม้าและเก็บศาสตราวุธของทหารจ๊กก๊กที่ตกหล่นในสมรภูมิ แล้วพาทหารกลับเข้าด่าน

จุกัดสูพ่ายแพ้แก่เกียงอุยแล้วจึงพาทหารหนีไปตั้งค่ายห่างจากด่านเกียมโก๊ะ สองร้อยเส้น

ฝ่ายจงโฮยครั้นได้เมืองฮันต๋งและจัดแจงบ้านเมืองเป็นปกติแล้ว ทราบข่าวว่าเกียงอุยพาทหารไปตั้งหลักอยู่ที่ด่านเกียมโก๊ะจึงยกกองทัพจากเมืองฮันต๋งตรงไปที่ด่าน

จุกัดสูทราบความว่างโฮยยกกองทัพหนุนมา จึงพาทหารไปต้อนรับจงโฮย แล้วรายงานความให้จงโฮยทราบทุกประการ

พอจงโฮยทราบว่างจุกัดสูพ่ายแพ้แก่เกียงอุยก็โกรธ กล่าวว่าตัวเราสั่งการมอบหมายหน้าที่ให้ท่านคุมทหารสกัดเกียงอุยไว้ที่เชิงสะพานปลายช่องแคบฮิมเป็ง แต่ใจนจึงไม่รักษาหน้าที่ตามคำสั่งแล้วหลงกลข้าศึกทำให้เกียงอุยยกทหารถอยกลับมาด่านเกียมโก๊ะได้ มีหน้าข้ายังกตามมาตีด่านจนพ่ายแพ้เสียที่อีก ตัวเป็นทหารไม่รักษาระเบียบวินัย ไม่ฟังคำสั่งรักษาหน้าที่อย่างเคร่งครัด คิดอ่านทำการตามอำเภอใจ จนกองทัพได้รับความเสียหาย มีความผิดตามกฎหมายพระอัยการศึกอย่างร้ายแรง

กล่าวแล้วจงโฮยจึงสั่งทหารให้คุมตัวจุกัดสูเอาไปตัดศีรษะ อยก่วนซึ่งเป็นนายทหารผู้ใหญ่เห็นดั่งนั้นจึงยกมือขึ้นปราชญ์ทหารซึ่งคุมตัวจุกัดสูว่าอย่าเพิ่งเอาตัวออกไป แล้วเข้าไปคุกเข่าเบื้องหน้าจงโฮยและกล่าวว่าซึ่งท่านจะลงโทษประหารจุกัดสูเสียดั่งนี้ยังไม่ควร เพราะจุกัดสูนี้เป็นผู้ได้บังคับบัญชาคนสนิทของเตงงาย เตงงายรักใคร่ไว้วางใจเป็นอันมากจึงใช้ให้มาเป็นกองทัพหน้า ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเตงงายก็เมตตาจุกัดสู กราบบังคมทูลสองเต้ให้โปรดเกล้าเลื่อนตำแหน่งจุกัดสูจนได้เป็นที่ขุนนางผู้ใหญ่ ดั่งนั้นมาตรแม้นจุกัดสูจะทำความผิดประการใด ควรที่จะส่งตัวไปให้สุมาเจียวพิจารณาพิพากษาโทษตามควรแก่ความผิด หากท่านประหารชีวิตจุกัดสูโดยที่ไม่ปรึกษาเตงงายก่อน ความทราบถึงเตงงายแล้วก็จะโกรธพยายาท่าน ราชการกองทัพก็จะขัดสน ท่านจงพิเคราะห์ดูจงควรเถิด

จงโฮยได้ฟังดั่งนั้นก็ยิ่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกล่าวว่าตัวเราเป็นแม่ทัพใหญ่ ได้รับอาญาสิทธิ์จากสองเต้ให้บังคับบัญชาทหารทั้งปวง แลสุมาเจียวมหาอุปราชก็ไว้วางใจเรา กำชับให้บังคับบัญชาทหารตามพระอัยการศึกโดยเคร่งครัด เมื่อผู้ใดกระทำความผิดก็จะต้องลงโทษ ผู้ใดทำความชอบแม้ไม่พอใจก็จะต้องปูนบำเหน็จ ความผิดของจุกัดสูจะน้อยว่าแต่เป็นจุกัดสูกระทำความผิดเลย ต่อให้เป็นตัวเตงงายเอง เราก็จำต้องลงโทษประหารชีวิตเสีย

แม่ทัพนายกองเห็นดั่งนั้นจึงพากันตกตะลึง พอได้สติจึงพากันคุกเข่าคำนับร้องขอให้จงโฮยไว้ชีวิตจุกัดสูเพื่อความสามัคคีและเอกภาพของกองทัพ

จงโฮยเห็นขุนนางทั้งปวงอ่อนวอนขอให้งดโทษจุกัดสูไม่อาจขัดใจได้จึงกล่าวกับจุกัดสูว่าเราเห็นแก่หน้าแม่ทัพนายกองทั้งปวงจึงยังไม่ลงโทษประหารชีวิตท่าน แต่ความผิดท่านครั้งนี้ใหญ่หลวงนักจะละเลยเสีย นั้นมิได้

กล่าวแล้วจงโฮยจึงสั่งทหารให้คุมตัวจุกัดสูส่งเข้าไปเมืองลกเอียง และทำใบบอกรายงานความผิดของจุกัดสูให้สุมาเจียวทราบทุกประการ

ฝ่ายเตงงายครั้นได้ทราบข่าวว่าจุกัดสูเสียที่แก่เกียงอุย ถูกจงโฮยจำขังและส่งตัวเข้าไปให้มหาอุปราชสุมาเจียวพิจารณาโทษ และจงโฮยยังพูดจาว่ากล่าวพาดพิงมาถึงตัวว่าแม้กระทำความผิดก็ต้องลงโทษเหมือนกันก็โกรธ กล่าวกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า จงโฮยคนนี้น้ำใจกำเริบนัก รู้ทั้งรู้ยังว่าจุกัดสูขึ้นต่อการบังคับบัญชาของเรา แม้ทำผิดพลาดประการใดขอโทษที่จะต้องส่งตัวมาให้เราพิจารณาโทษตามพระอัยการศึก ซึ่งจงโฮยรายงานความให้มหาอุปราชทราบนั้นเพราะต้องการให้มหาอุปราชตำหนิเราให้ได้ายเป็นการหยามน้ำใจเรานัก

แดงงายกล่าวสลับไปว่า จงโฮยเป็นขุนนางฝ่ายทหารชั้นผู้ใหญ่เท่ากับเรา แต่หาความชอบในราชการเสมอด้วยเราไม่ อาศัยที่ที่มีความใกล้ชิดกับมหาอุปราชจึงได้เลื่อนขั้นตำแหน่งถึงเพียงนี้ ตัวเรารู้สึกลำบากออกมาตรวจตราทำศึกอยู่ตามด่านชายแดนเป็นเวลาหลายปี ดีได้เข้าศึกจะต้องล่าถอยไปเป็นหลายครั้ง มีความชอบกว่าจงโฮยมากมายนัก

แดงตั้งบุตรแดงงายเห็นผู้เป็นบิดาโกรธแค้นขุนเคื่องอย่างรุนแรงดังนั้นก็เกรงว่าความจะทราบไปถึงจงโฮย จึงเข้าไปเตือนสติแดงงายว่า "การผิดพลั้งแต่เพียงนี้ควรจะอดเสียเอาราชการก่อน แม้บิดามีความโกรธพยายบาทในท่ามกลางสงครามนี้ก็จะเสียราชการไป ถ้าสำเร็จราชการศึกแล้วจึงค่อยว่ากล่าวกันตามประเพณีเถิด"

แดงงายได้ฟังคำของผู้บุตรก็ค่อยได้สติ คลายโกรธลง แต่ยังขุนมัวอยู่ในใจเป็นอันมาก จึงกล่าวว่าจงโฮยทำการครั้งนี้หมิ่นน้ำใจเรานัก แต่เพื่อเห็นแก่ราชการของสองเต๋จ๋าเราจะไปพบจงโฮยดูท้วงทำอัชฌาสัยสักครั้งหนึ่งแล้วค่อยคิดอ่านสลับไป

ว่าแล้วแดงงายจึงสั่งให้พักทหารอยู่ที่ตั้ง แล้วพาทหารองครักษ์สิบสี่สิบห้าคนขึ้นม้าเข้าไปหาจงโฮยที่ค่ายนอกด่านเกียมโก๊ะ

จงโฮยได้ทราบรายงานจากทหารรักษาการณ์ว่าแดงงายพาทหารองครักษ์สิบสี่สิบห้าคนมาหา ก็คิดว่าแดงงายเดินทางมาครั้งนี้เพื่อต่อว่าเกี่ยวกับเรื่องจูกัดสู จึงถามทหารคนสนิทว่าซึ่งเราสั่งให้คุณตัวจูกัดสูไปเมืองลกเอี้ยงนั้น ได้ดำเนินการแล้วหรือหาไม่

อา! สองเสือในถ้ำเดียวกันกำลังก่อกบฏเจื่อนความขัดแย้งขึ้นในใจของแต่ละตัวอย่างลึกแล้ว

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

รุกรัฐมรณภูมิ (ตอนที่641)

พระพุทธศานายุกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยหกพรรษา เดือนแปด จงโฮยและแดงงายสองเสืออัยก๊กซึ่งเป็นอัจฉริยะสงครามรุ่นใหม่เริ่มมีปมขัดแย้งพยายบาทภายในใจเกิดขึ้น เป็นเหตุให้แดงงายเดินทางไปหาจงโฮยถึงค่ายซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับด่าน เกียมโก๊ะเพื่อดูท้วงทำวาทิร้ายประการใด

ครั้งจงโฮยได้ทราบรายงานว่าทหารได้ควบคุมตัวจูกัดสูส่งไปเมืองลกเอี้ยงแล้ว ก็มีความยินดี และเพื่อต้องการช่วยเหลือแดงงายให้ยาเกรงในอำนาจของผู้เป็นแม่ทัพใหญ่ จงโฮยจึงสั่งให้ทหารตามตัวเพชรฆาตเข้ามาขึ้นเรียงรายอยู่ในค่ายบัญชาการ แล้ว รีบแต่งตัวเต็มยศออกไปต้อนรับแดงงายที่ด่านนอกค่าย

ต่างคนต่างคำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว จงโฮยจึงเชิญแดงงายเข้าไปสนทนากันข้างในค่าย พอแดงงายย่างเท้าก้าวเข้าไปในค่ายจงโฮยเห็นบรรดาเพชรฆาตซึ่งมิได้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการดูแลรักษาความปลอดภัยของจงโฮยขึ้นเรียงรายอยู่หลายคนก็รู้สึกขุ่นเคือง เพราะรู้ว่าเหตุการณ์ดังนี้เป็นเพราะจงโฮยจงใจจะแสดงอำนาจ จ่าจะ เย้ยหยันจงโฮยดูท้วงทำสักครั้งหนึ่ง

แดงงายคิดดังนั้นแล้วจึงแสสร้งกล่าวว่า ท่านแม่ทัพยึดได้เมืองฮันต่งและหัวเมืองข้างเคียงเป็นอันมาก นับเป็นความชอบใหญ่หลวงยิ่งกว่าใคร ควรจะเร่งคิดอ่านยึดด่านเกียมโก๊ะจับเกียงฮุยให้จงได้

จงโฮยได้ฟังคำแดงงายพูดถึงแต่ความชอบของตัวเองแต่ไม่ยอมเอ่ยถึงความชอบของแดงงายเลย ก็รู้ทันว่าแดงงายกล่าวความทั้งนี้เพราะต้องการเย้ยหยันว่าการที่จงโฮยยึดได้เมืองฮันต่งหาใช่เป็นความชอบของจงโฮยแต่ผู้เดียวไม่ การยึดเมืองฮันต่งสำเร็จได้เป็นเพราะแดงงายได้คุมกองทัพสกัดขัดขวางไม่ให้เกียงฮุยยกกองทัพไปช่วยเมืองฮันต่งต่างหาก จงโฮยจึงรู้สึกขุ่นใจเป็นอันมาก

แต่จงโฮยนั้นเป็นคนสุขุมลุ่มลึก รู้สึกดังนั้นแล้วยังคงแสสร้งชมความรู้สึกไว้ภายใน ทำที่เป็นไม่เข้าใจแล้ว แสร้งผสมโรงแดงงายว่า ซึ่งท่านเสนอให้เร่งยึดด่านเกียมโกะนั้นข้าพเจ้าเห็นด้วยทุกประการ ตัวท่านมีสติปัญญาและรู้ชำนาญภูมิประเทศเป็นอย่างดี ได้คิดอ่านแผนการไว้เป็นประการใด

แดงงายได้ฟังดังนั้นก็สำคัญว่าจงโฮยต้องการปกปิดความคิดตนเอง และต้องการลองถามความคิดของแดงงาย จึงแสสร้งกล่าวว่าตัวข้าพเจ้ามีสติปัญญาน้อย ไหนเลยจะกล้าคิดอ่านแผนการบุกตีด่านเกียมโก๊ะเล่า

จงโฮยได้ยื่นคำเตงายดั่งนั้นก็หัวเราะ แล้วเร้งเร้าถามความเห็นอีกหลายครั้ง และคะยั้นคะยอว่าตัวท่านรับผิดชอบด้านชายแดนเป็นเวลาช้านาน ยอมรับภูมิประเทศเป็นอันดี และด้วยสติปัญญาของท่านไหนเลยจะไม่มีแผนการเล่า

เตงายได้ฟังคำคะยั้นคะยอของจงโฮยซึ่งเป็นแม่ทัพซัดมิได้ จึงกล่าวว่าเมื่อท่านแม่ทัพต้องการรับฟังข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องบอกแผนการอันโง่เขลาให้ท่านพิจารณา

เตงายกล่าวแล้วจึงหน้าจงโฮยด้วยแววตาที่เยาะเย้ยถากถาง และกล่าวสลับไปว่า ควรที่จะละเว้นด้านเกียมโก๊ะเอาไว้ก่อน เพราะเป็นด้านแข็งแรงมั่นคง มีชัยภูมิที่ได้เปรียบ หากซิ่นม่งเข้าตีด้านเกียมโก๊ะก็จะเสียเวลาและเปลืองแรงไพร่พลไปเปล่า ๆ

จงโฮยจึงว่า หากไม่ตีด้านเกียมโก๊ะให้ได้ก่อนแล้วจะยกกองทัพไปตีเอาเมือง เสฉวนได้อย่างไร

เตงายจึงว่า ทางไปเมืองเสฉวนนั้นมีภูมิประเทศเป็นเทือกเขาสูงชันขวางกัน ไม่อาจยกกองทัพใหญ่ล่วงเข้าไปถึงเมืองเสฉวนได้ แต่มีเส้นทางเล็กซอกเขาน้อยเป็นหลายทาง ประกอบด้วยห้วยธารและโขดหินทุรกันดารนัก เส้นทางเล็กทุกสายไปบรรจบกันที่ต้นช่องแคบอิมเป้งเป็นที่คับขัน แต่ถ้าฝ่าช่องแคบอิมเป้งไปได้แล้วก็จะเข้าตีเอาเมืองเสฉวนได้โดยง่าย

เตงายกล่าวแล้วมองหน้าจงโฮย เห็นนั่งนิ่งเหมือนหนึ่งตั้งใจฟังแต่ใบหน้าและสายตาเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ดูหมิ่นดูแคลน เตงายทำเป็นไม่เข้าใจแล้วกล่าวสลับไปว่า ขอให้ท่านแต่งทหารเป็นกองเล็กกองน้อยเดินทัพไปตามซอกเขากวจากแดนเมืองฮันตั้งไปบรรจบกันที่ต้นช่องแคบอิมเป้งแล้วบุกเข้ายึดเมืองเสฉวน เมื่อเกียงอุยทราบข่าวก็จะถอนทัพออกจากด้านเกียมโก๊ะเพื่อสกัดไม่ให้ท่านยกไปถึงช่องแคบอิมเป้ง และในโอกาสนั้นขอให้ท่านยกทหารเข้ายึดด้านเกียมโก๊ะก็จะได้โดยง่าย

จงโฮยมีแผนที่ภูมิประเทศเดินทัพเข้าเมืองเสฉวนอยู่ละเอียดถี่ถ้วน พอได้ยินแผนการของเตงายก็หัวเราะ เพราะสำคัญว่าเตงายเสนอแผนการดั่งนี้เพื่อจะลวงให้จงโฮยขึ้นไปติดกับอยู่ตามซอกเขาในป่าพงไพร่อันรกชัฏและทุรกันดาร ไม่อาจฝ่าเข้าไปถึงเมืองเสฉวนได้ แล้วเตงายจะได้ฉวยโอกาสชิงเอาความชอบแต่ผู้เดียว

จงโฮยสำคัญดั่งนั้นแล้วจึงแสร้งกล่าวว่า แผนการของท่านแม่ทัพลึกล้ำปราดเปรื่องกระจ่างแจ่มยิ่งนัก เห็นจะได้เมืองเสฉวนเป็นมั่นคง จึงให้ท่านคุมทหารยกไปตีเอาเมืองเสฉวนตามแผนการที่ท่านกล่าว ตัวข้าพเจ้าจะตั้งทหารคอยท่าอยู่ที่นี้ เมื่อเกียงอุยยกไปสกัดท่านแล้ว ข้าพเจ้าจะยึดด้านเกียมโก๊ะแล้วจะยกหนุนตามท่านไป

เตงายได้ยินคำจงโฮยก็รู้ว่าจงโฮยคิดจะแย่งชิงเอาความชอบแต่เพียงผู้เดียว จึงผลักใส่ใส่ส่งให้ตนต้องไปฝ่าความยากลำบาก อาจถึงแก่ชีวิตในเส้นทางอันทุรกันดาร แต่เตงายนั้นช้านานในภูมิประเทศและมีแผนที่เส้นทางเดินทัพตามซอกเล็กทางน้อย รู้ห้วยธารผาชันอย่างละเอียดถี่ถ้วนยิ่งกว่าจงโฮย ทั้งเชื่อมั่นในสติปัญญาและความสามารถของตัวเองว่าจะสามารถทำการได้สำเร็จ ชิงเอาความชอบในการยึดเมืองเสฉวนได้ก่อน เป็นความชอบใหญ่หลวงยิ่งกว่าความชอบของจงโฮยที่ยึดได้เมืองฮันตั้งอีก

เตงายคิดดั่งนั้นจึงทำเป็นยินดี แล้วกล่าวว่าเมื่อท่านแม่ทัพมอบหมายภารกิจดั่งนี้ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะทำการตามคำสั่ง กล่าวแล้วจึงคำนับลาจงโฮยกลับไปค่าย

จงโฮยเดินออกไปส่งเตงายแล้วเดินกลับเข้าไปในค่าย เรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวงแล้วปรารภว่าคนทั้งปวงสรรเสริญปัญญาความคิดอ่านของเตงาย เกริกกองนัก แต่ตัวเราพิเคราะห์ดูแล้วไม่เห็นสม ซึ่งเตงายรับแผนการยกทหารไปตามซอกเล็กทางน้อยจะไปยึดเมืองเสฉวนนั้น เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเตงายผู้นี้แท้จริงแล้วโง่เขลาเบาปัญญาอย่างยิ่ง เห็นจะตายในครั้งนี้เป็นแน่แท้

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดั่งนั้นจึงท้วงว่า ถ้าหากเตงายยึดได้เมืองเสฉวนแล้ว ความชอบก็จะมีแก่เตงายเป็นอันมาก ล้าหน้ากว่าท่านแม่ทัพเสียอีก โจนท่านจึงกล่าวว่าเตงายโง่เขลาเบาปัญญาเล่า

จงโฮยจึงว่า ภูมิประเทศซึ่งจะเดินทัพเข้าไปเมืองเสฉวนนั้นเราก็จ้างอยู่ เป็นเส้นทางในซอกเขาเต็มไปด้วยห้วยธารรกชัฏหน้าผาสูงชัน อันตรายเป็นอันมาก แม้เมื่อไปถึงต้นช่องแคบอิมเป้งแล้วก็ไม่สามารถฝ่าไปได้เพียงแต่ทหารเมืองเสฉวนสองสามร้อยคนยกมาตั้งสกัดอยู่ที่นั่น ทหารของเตงายก็จะพากันตายสิ้น เพราะเมื่อยกไปตามเส้นทางสายนั้นแล้วจะล่าถอยกลับไม่ได้ จะรุดหน้าไปก็ถูกทหารเมือง เสฉวนสกัดอยู่ เห็นทีเตงายยกไปครั้งนี้จะเป็นใช้ป่าตายหรือไม้ก็อดตายทั้งหมดเป็นมั่นคง เมื่อเตงายตายแล้วเรายกกองทัพไปตามเส้นทางใหญ่แม้จะล่าช้าไปบ้างก็จะยึดเมืองเสฉวนได้โดยสะดวก

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นต่างพากันสรรเสริญจงโฮยว่ามีสติปัญญาลึกซึ้งแหลมเสมอด้วย
เทพดาเข้าดลใจ

จงโฮยได้ฟังคำชมก็มีน้ำใจยินดี สั่งทหารให้สร้างป้อมขึ้นสำหรับบุกเข้าหักด่านเกียมโก๊ะ มีขนาดความสูง
เท่ากับความแพงด่าน และให้เตรียมเกาทัณฑ์และศาสตราวุธไว้เป็นอันมาก เตรียมการที่จะบุกเข้าตีด่านเกียม
โก๊ะ

ฝ่ายแดงจ่ายพ้อออกจากค่ายของจงโฮยก็ขึ้นมาพาทหารคนสนิทเดินทางกลับไปค่าย ระหว่างทางได้หันมา
ถามนายทหารคนสนิทว่าพวกเรามาหาจงโฮยในวันนี้ได้สังเกตท่าทางท่วงทีของจงโฮยว่าเป็นประการใด

บรรดานายทหารซึ่งติดตามแดงไปด้วยได้กล่าวพ้องกันว่า จงโฮยไม่มีความสัจใจต่อท่านแม่ทัพ ซึ่ง
ยอมรับแผนการและให้ท่านยกทหารไปตีเมืองเสฉวนก็เพราะเห็นว่าท่านจะไปประสบอันตราย แล้วจงโฮย
จะได้ความชอบแต่เพียงผู้เดียว จงโฮยหาได้เห็นชอบกับแผนการของท่านโดยสัจใจไม่

แดงยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วกล่าวว่า ไม่เสียแรงที่ร่วมเป็นร่วมตายกันมา ท่านทั้งปวงล้วนเข้าใจ
สถานการณ์อย่างเดียวกับข้าพเจ้า จงโฮยคิดดังนี้เพราะเล็งเห็นว่าข้าพเจ้าจะไม่สามารถบุกยึดเมืองเสฉวน
ได้ ใจจริงต้องการให้พวกเราไปตายในระหว่างทาง แล้วจะเอาความชอบไว้แต่ผู้เดียว เหตุนี้พวกเราจะต้อง
ยึดเอาเมืองเสฉวนให้จงได้ แม้นผิดพลาดก็ยอมตายดีกว่าที่จะให้จงโฮยเหยียบย่ำสืบไป

ครั้นกลับไปถึงค่ายแล้วบรรดาแม่ทัพนายกองของแดงซึ่งคอยอยู่ที่ค่าย สังเกตเห็นแดงยเดินทาง
กลับมาด้วยหน้าตาเคร่งเครียด จึงถามว่าท่านแม่ทัพไปพบจงโฮยครั้งนี้เหตุการณ์เป็นประการใด

แดงยจึงเล่าความซึ่งได้เจรจาว่ากล่าวกับจงโฮยให้บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงฟังทุกประการ แล้ว
กล่าวว่าตัวเรามีความสัจใจจึงเสนอแผนการยึดเมืองเสฉวนให้จงโฮยทราบ แต่จงโฮยกลับดูแคลนว่าตัว
เราโง่เขลาเบาปัญญา จงโฮยผู้นี้คิดละโมภโลกมากจะเอาความชอบไว้แต่เพียงผู้เดียว หากความเป็นธรรม
มิได้ ซึ่งยึดได้เมืองฮันตงนั้นแท้จริงแล้วหาใช่ความชอบของจงโฮยไม่ แต่เป็นเพราะพวกเราวางแผนการ
อุบายสกัดกองทัพเกียมโก๊ะไว้ไม่ให้ยกไปช่วยเมืองฮันตงต่างหากเล่า จงโฮยจึงทำการได้โดยสะดวก

แดงยหยุดหยุดครู่หนึ่งแล้วกล่าวสืบไปว่า พวกเราจะต้องยึดเอาเมืองเสฉวนให้จงได้ ความชอบก็จะมีใหญ่
หลวงยิ่งกว่าความชอบของจงโฮย จึงใคร่ขอร้องความสมัครใจของพวกท่านว่า การศึกครั้งนี้ยากลำบาก
เสี่ยงตายยิ่งกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ทหารทุกคนจะต้องทรหดอดทนเด็ดเดี่ยว ไม่กลัวยากลำบาก ไม่กลัวตาย
พวกท่านจะยินยอมพร้อมใจไปทำการกับข้าพเจ้าหรือไม่

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นพากันกล่าวว่าท่านแม่ทัพมีสติปัญญาความสามารถเสมอด้วยเทพดา
พวกเราพร้อมจะร่วมเป็นร่วมตายกับท่านจนถึงที่สุด เแดงยได้ยินคำแม่ทัพนายกองทั้งปวงดังนั้นก็มีความ
ยินดี สั่งให้ทุกคนเตรียมพร้อมที่จะเดินทัพในคืนวันนี้

ในคืนวันนั้นแดงยได้สั่งให้ทหารทุกกองรื้อถอนค่าย แล้วเดินทัพไปตามแผนการที่กำหนด ครั้นยกทหาร
ห่างออกไปจากด่านเกียมโก๊ะได้แปดร้อยเส้น จึงให้ทหารตั้งค่ายไว้ แล้วแต่งหนังสือลับฉบับหนึ่งให้ทหาร
ถือไปให้สุมาเจียว รายงานความที่เป็นไปให้ทราบทุกประการ

วันรุ่งขึ้นแดงยได้เรียกประชุมแม่ทัพนายกองอีกครั้งหนึ่ง สั่งให้แต่งตั้งคุมทหารห้าพันไม่ต้องสวมเสื้อ
เกราะ ให้เอาแต่เพียงทวนและกระบี่ประจำกายพร้อมกับเครื่องมือชุดเจาะและมีดขวานสำหรับบุกเบิก
เส้นทางเท่านั้น กำชับให้ยกล่วงหน้าไปก่อน ทำหน้าที่บุกเบิกเส้นทางสำหรับกองหนุนจะได้ยกตามไป ตัว
แดงยจะคุมกองทัพหลวงสามหมื่นหนุนตามไป และให้ทหารทั้งปวงเอาอาหารแห้งและเชือกยาวสิบวา
ติดตัวไปทุกคน

แดงยได้อธิบายเส้นทางภูมิประเทศให้แม่ทัพนายกองทั้งปวงฟังจนแจ่มแจ้งแล้ว จึงสั่งให้ทุกคนปฏิบัติ
ตามหน้าที่อย่าได้ขาดตกบกพร่อง

ฝ่ายจงโฮยครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่า เแดงยได้รื้อค่ายยกทัพไปตามคำสั่งของจงโฮยแล้วก็
มีความยินดี รา่ฟังโดยไม่ทันรู้สึกตัวว่าคราวนี้แดงยมีตั้งต้องตายแน่นอน เสียแรงเป็นชายชาติทหาร แต่โง่
เขลาเบาปัญญา ลีลียงบังอาจมาท้าทายแข่งข้อกับเรอีกเล่า

พระพุทธศาสนายุกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยหกพรรษา เดือนสิบสอง กองทัพของแดงยซึ่งตั้งชุมนุมพล
เตรียมจะแยกย้ายกันเดินทัพตามซอกเขาทุรกันดารพร้อมแล้ว เแดงยจึงขึ้นมาออกไปข้างหน้าทหารแล้ว

ประกาศว่า "บัดนี้เราจะยกมอบเข้าไปดีเอาเมืองเสฉวน ท่านทั้งปวงจงอุทิศทำการอย่าได้เกียจคร้าน แม้สำเร็จการแล้วก็จะมีความชอบเป็นอันมาก อนึ่งก็จะปรากฏชื่อเสียงไปในภายหน้า ผู้ใดจะเป็นใจด้วยเราบ้าง"

บรรดาทหารทั้งปวงได้ยินคำแม่ทัพกล่าวเสียงดังก็ก้องดังนั้นจึงขานรับพร้อมกันว่า พวกเราพร้อมจะติดตามท่านแม่ทัพไปทุกหนทุกแห่ง ไม่กลัวยากลำบาก ไม่กลัวความตาย

แดงายได้ยินเสียงทหารทั้งปวงฮึกห้าวเต็มทวยก็มีความยินดี สั่งให้เคลื่อนทัพไปตามแผนที่ภูมิประเทศ ทหารทั้งปวงได้โห่ร้องกึกก้องประสานกับเสียงม้าล่อช่องกลองเป็นฤกษ์ชัย

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ความหวังของคนเดนตาย (ตอนที่642)

จงโฮยสำคัญว่าแดงายเสนอแผนการบุกเมืองเสฉวนเพื่อให้ตัวเองต้องได้รับอันตรายถึงแก่ความตายในการเดินทางผ่านเส้นทางอันตราย จึงสั่งให้แดงายทำหน้าที่บุกเมืองเสฉวนตามแผนที่แดงายเสนอ เแดงายเล็งเห็นว่าการจะสำเร็จเป็นความชอบใหญ่หลวง จึงรับไปดำเนินการ

ครั้นแดงายคุมทหารเป็นกองหน้ายกไปแล้ว เแดงายเห็นว่าซึ่งจะแบ่งทหารเดินทัพเป็นหลายทางจะป่วยการ เนื่องจากจะต้องไปบรรจบกองทัพที่ต้นช่องแคบฉิมเบ็งอยู่ดี จึงเคลื่อนกองทัพหนุนไปพร้อมกัน

ขณะนั้นเป็นกลางฤดูหนาวเทศกาลเดือนสิบสอง อากาศหนาวเหน็บ ตลอดเส้นทางเดินทัพไม่มีบ้านเรือนผู้คนอาศัยแม้แต่หลังเดียว บางช่วงอากาศหนาวเย็นเยือกแข็งแฉ่ง บางช่วงภูมิประเทศเต็มไปด้วยหิมะขาวโพลน เแดงายเคลื่อนทัพได้สองร้อยเส้นก็แบ่งทหารสามพันให้ตั้งค่ายไว้คอยระวังหลัง และทุกสองร้อยเส้นก็แบ่งทหารสามพันตั้งค่ายไว้หนึ่งค่ายเพื่อคอยป้องกันระวังหลังและคอยสนับสนุน

กองทัพแดงายเดินทัพฝ่าความยากลำบากในเส้นทางที่แสนทรูกันดารไปตามซอกเขาป่ารกชัฏ ข้ามหนองน้ำลธารที่เต็มไปด้วยอันตรายเป็นระยะทางกว่าเจ็ดพันเส้นเหลือทหารอยู่เพียงสองพันคน ถึงสิ้นเขาแห่งหนึ่งชื่อว่ายอดผาเสียดฟ้า สูงตระหง่าน เส้นทางบนยอดเขาคับแคบ ชันและอันตราย ไม่สามารถขี่ม้าต่อไปได้ เแดงายต้องให้ทหารทิ้งม้าลงเดินเท้าและต้องเดินเรียงหนึ่งไปด้วยความระมัดระวัง

แดงายพาทหารตามหลังเป็นทิวแถวถึงยอดภูเขาสูงของผาเสียดฟ้า เห็นทหารกองหน้าของแดงายตั้งนั่งร้องไห้คร่ำครวญเป็นที่น่าเวทนา จึงเข้าไปถามสาเหตุว่าเป็นประการใดจึงไม่บุกเบิกทางรุดหน้าต่อไป

แดงายจึงว่า หนทางข้างหน้าเป็นยอดเขาชัน ใต้ให้ทหารเจาะทำลายยอดเขาเพื่อบุกเบิกเป็นเส้นทาง แต่ศิลาบนภูเขานั้นแข็งมาก เครื่องมือไม่สามารถขุดเจาะได้ ทหารต้องยากลำบากเปลืองเรี่ยวแรงโดยเปล่า การ ไม่รู้ที่จะแก้ไขปัญหาคณะใด จึงพากันสิ้นหวังอยู่ที่นี่

แดงายพาทหารเดินไปโดยยอดเขาสูงชันที่ขวางหน้า เห็นหมดหนทางที่จะเดินรุดหน้าต่อไปได้ จึงเสียงมาดูข้างหน้ามา เห็นลาดชันลงไปเบื้องล่างลึกประมาณห้าสิบลวา ข้างล่างเห็นแต่ยอดไม้ปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลน เแดงายจึงเดินกลับมาที่ทหารแล้วปรารภว่า เราเดินทัพมาถึงเพียงนี้แสนยากลำบาก จะล่าถอยกลับไปก็ขัดสน เพราะทหารบาดเจ็บล้มตายไปกว่าห้าพันคนแล้ว ครั้นจะรุดหน้าต่อไปก็ไม่อาจขุดเจาะยอดเขาไปได้ หนทางเดียวก็คือต้องเลื่อนไกลตัวลงไปตามหน้าผาชัน สุดแท้แต่บุญกรรมว่าจะเป็นหรือตาย หากไม่ถึงคราดายข้างล่างหิมะแข็งตัวหยุ่นไหวไปตามกิ่งไม้เบื้องล่างก็เห็นจะรอดตาย แต่หากพลัดตกทะเลจากยอดไม้สูงเกินการ ไม่บาดเจ็บก็ต้องถึงแก่ความตาย แต่ไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว ท่านทั้งปวงได้กระทำสัตย์ต่อเราว่าจะไม่กลัวยาก ไม่กลัวลำบาก ไม่กลัวตาย บัดนี้ถึงคราที่จะพิสูจน์สัจจะของชาติทหารแล้ว ท่านทั้งปวงจะว่าประการใด

ทหารทั้งปวงเห็นไม่มีทางใดรอดตายนอกจากเสี่ยงตาย จึงพากันมุนานะกล่าวว่า ขอเพียงอยู่ภายใต้การนำของท่านแม่ทัพ จะเป็นตายร้ายดีก็ไม่เสียตายชีวิต

แดงายจึงว่า ถ้าบุญมีรอดตายทางเบื้องหน้าก็จะถึงเมืองฉิวกั้ง จากเมืองฉิวกั้งก็จะเข้าเมืองเสฉวนได้โดยสะดวก ท่านทั้งปวงจงเร่งความเพียรพยายามในวาระอันสำคัญนี้เถิด

ทหารทั้งปวงได้กล่าวพร้อมกันว่า ขอท่านแม่ทัพได้โปรดบัญชา จะเป็นตายร้ายดีประการใดมอบไว้ให้การตัดสินใจของท่านแม่ทัพเพียงผู้เดียว

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความตอนนี่ว่าเตงงายได้ปลุกปลอบเร้าใจทหารว่า "เราอุตสาห์ ทำความเพียรมาถึงเจ็ดพันเส้น จวนจะได้ความชอบอยู่แล้ว ควรหรือท่านทั้งปวงจะมละความเพียรเสียเล่า ไปอีกหน่อยหนึ่งก็จะถึงเมืองอิวกัง เราทั้งหลายก็จะมีความสุขดอก จงอุตสาห์เพียรทำไปสักหน่อยหนึ่ง เกิด ถึงมาตรว่าหนทางเป็นหน้าผาโตรกชะงักอยู่ก็ดี เราจะเอาเชือกสายห้อยต่อลงไปให้จงได้ ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ชวนกันยกไป ครั้นถึงหน้าผาเป็นชะงักก็เอาอาวุธผูกเชือกหย่อนลงไปก่อน แล้วทหารทั้งปวงก็ยกเชือกห้อยตัวลงมา"

สามก๊กฉบับสมบูรณระบวว่า "เตงงายบัญชาให้เอายุทธโศภณโยนลงไปก่อน เตงงายใช้ผ้าพรมห่มตัวเอง แล้วปล่อยตัวให้ลื่นลง บรรดานายทหารที่มีเสื้อพรมก็เอามาห่มตัวเอาไว้แล้วปล่อยตัวลื่นตามกันไป ผู้ที่ไม่มีเสื้อพรมก็ใช้เชือกมัดเอว ปีนปายต้นไม้เถาว์วัลย์ใหญ่ตามกันเป็นแถวบุกหน้าไป เตงงาย เองดั่ง ทั้งทหารสองพันนายนักรบเบิกภูเขาที่เข้มแข็ง ล้วนผ่านสิ้นเขาได้สำเร็จ"

ในการสิ้นไกลตัวลงจากยอดผาครั้งนี้ทหารของเตงงายทั้งกองหน้าที่เหลืออยู่สองพันคน และกองหลังสองพันคนบาดเจ็บล้มตายเกือบสองพันคน เหลือรอดตายเพียงสองพันกว่าคนเท่านั้น ครั้นลงไปถึงเมืองล่าง แล้วต่างคนต่างปิดหิมะค้นหาอาวุธประจำตัว แล้วจัดแจงรวมพล

เตงงายได้กล่าวว่า บุญของเจ้าเรายังมากอยู่ จึงเหลือทหารถึงสองพันคน หะแรกนั้นเราคิดว่าจะเหลืออยู่เพียงห้าร้อยหรือพันคนเท่านั้น เมื่อเป็นดังนี้เห็นจะตีเมืองอิวกังได้เป็นแมนมั่น ความชอบก็จะมีแก่ท่านทั้งปวงเป็นอันมาก

ทหารทั้งปวงได้ยินคำแม่ทัพให้ขวัญกำลังใจดังนั้น ต่างพากันจับมือแสดงความยินดีกันและกัน เตงงายจึงพาทหารออกเดินทางต่อไปจนถึงต้นซอกเขาอิมเบ็งเป็นเส้นทางแคบ ด้านข้างทางเป็นหน้าผาสูงชัน ไม่มีต้นไม้หรือเถาว์วัลย์ปกคลุม เตงงายทอดสายตามองไปข้างหน้าแล้วเงยขึ้นไปบนหน้าผา พลันก็ตกตะลึง

เตงงายเห็นรอยจารึกในศิลาที่หน้าผาเป็นความสั้น ๆ ว่า

"หรดี้เรื่องรุ่ง อีสานโรยรา

สองพยัคฆาเข่นฆ่า ลิขิตฟ้าอากาศฝัน"

เตงงายอ่านความนั้นด้วยความตกตะลึง พลันสะดุ้งขึ้นทั้งกายเพราะข้างล่างข้อความนั้นมีนามบุคคลผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าของรอยศิลาจารึกคือ "มหาอุปราชแห่งจ๊กก๊ก จูกัดเหลียง-ซงเบ้ง"

เตงงายอ่านความที่จารึกนั้นก็เข้าใจความหมายว่าหมายถึงวันเวลาที่จูกัดรุ่งเรื่อง แต่จ๊กก๊กโรยราใกล้ดับสูญ แต่ความที่ว่าสองพยัคฆาเข่นฆ่า นั้นเตงงายให้รู้สึกสะดุ้งใจ ด้วยเกรงว่าจะหมายถึงความพยายาทหารระหว่างตัวเองกับจงโฮยว่าคนใดคนหนึ่งหรือทั้งสองคนจะต้องถึงแก่ความตาย และยังตกใจหนักขึ้นเมื่อเห็นความที่ว่าเป็นคือลิขิตแห่งฟ้าที่ไม่อาจฝ่าฝืนได้

เตงงายรำพึงขึ้นด้วยความท้อแท้ใจอย่างสุดซึ้งว่า นึกไม่ถึงว่าเส้นทางทรกั้นดารถึงปานนี้ซงเบ้งยังอุตสาห์มาเขียนความจารึกไว้ที่หน้าผาประหนึ่งจะหยั่งรู้ว่าวันเวลาใดที่จ๊กกักร่วงโรยถึงกาลดับสูญ ทหารรุกรักจะต้องยกมาตามเส้นทางนี้

เตงงายยืนอึ้งตะลึงงงอยู่ครู่ใหญ่ จึงคุกเข่าลงเบื้องหน้าข้อความที่หน้าผาแห่งนั้น แล้วกล่าวว่า มหาอุปราชมีกิตติศัพท์ว่าแจ้งฟ้ามหาสมุทร เพิ่งประจักษ์แก่ตาข้าพเจ้าในครั้งนี้ เสียตายหนักหนาที่เกิดมาไม่ทันยุคสมัยของท่าน หากไม่แล้วจะได้กราบกรานฝากตัวเป็นศิษย์ร่ำเรียนวิชาจากท่าน ข่างเสียตายนัก ข่างเสียตายนัก

เตงงายยืนเพ่งพินิจความในจารึกนั้นวนไปวนมาอีกหลายรอบ ในใจก็รู้สึกประหวั่นพรั้งพริ้งยิ่งนักด้วยเกรงว่าวันข้างหน้าความขัดแย้งกับจงโฮยหากถึงขีดสุดแล้วต้องฆ่าฟันกันเองจนถึงแก่ความตายไปข้างหนึ่งหรือทั้งสองข้าง แต่เมื่อนึกถึงความหยิ่งยะโสโอหังและความไม่สุจริตใจของจงโฮยแล้ว เตงงายก็คิดว่าฟาย่อมไม่คุ้มครองคนชั่ว หากลิขิตสวรรค์มีจริงแท้ เสือใหญ่ที่จะต้องถึงแก่ความตายย่อมหาใช่ตัวเตงงายไม่ หากต้องเป็นจงโฮยเป็นมันคง

เตงงายมานะดังนั้นแล้วจึงนำทหารรอดหน้าต่อไป พอพ้นช่องแคบสุดของหุบเขาเป็นเว้งกว้าง เห็นค่ายร้างอยู่แห่งหนึ่งซึ่งมีลักษณะเพ็งเล็กราไปไม่เกินสองปี เตงงายจึงถามทหารผู้นำทางว่า ผู้ใดมาตั้งค่ายทหารอยู่ที่ป่ารกชัฏแห่งนี้เล่า

ทหารผู้นำทางได้ตอบว่าเมื่อครั้งที่ขงเบ้งยังมีชีวิตอยู่นั้นได้จัดทหารสองพันมาตั้งค่ายคอยรักษาเส้นทางอยู่ที่นี้ หลังจากขงเบ้งเสียชีวิตแล้วยี่สิบกว่าปีเมืองเสฉวนก็ยังให้ทหารมาตั้งค่ายรักษาเส้นทางอยู่ตามคำสั่งเสียของขงเบ้ง แต่เมื่อเกือบสองปีมานี้พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ตรัสสั่งให้เลิกค่ายเรียกทหารกลับไปเมืองเสฉวน

เตงกายได้ยืนดั่งนั้นก็ตกใจ ทอดถอนใจใหญ่แล้วกล่าวว่าสติปัญญาความรู้ของขงเบ้งลึกลับกว้างขวางนัก ทั้งแจ่มแจ้งในภูมิประเทศทั้งปวง ประหนึ่งนิ้วในฝ่ามือ อย่ายว่าแต่จะมีทหารถึงสองพันคนมาตั้งรักษาเส้นทางอยู่เลย แม้มีทหารเพียงร้อยสองร้อยคนตั้งสกัดอยู่ที่ช่องแคบอิมเป็งนี้แล้ว ข้าศึกก็ไม่อาจยกผ่านไปได้ เพราะไม่อาจฝ่าช่องแคบไปได้ และจะถอยหลังกลับไปก็ไม่ได้เพราะติดหน้าผาสูงชัน ทั้งเสบียงอาหารก็จวนจะหมด เห็นจะพากันตายสิ้น

เตงกายสุดหายใจลึกเฮือกใหญ่แล้วบ่นรำพึงว่า อนิจจาเล่าเสี้ยนกษัตริย์ที่โง่เขลา ทหารกองนี้กองเดียวเปรียบประหนึ่งเกราะชายเพชรที่คุ้มกันเมืองเสฉวน กลับไม่เห็นคุณค่า เราทั้งหลายจึงรอดตายในวันนี้

เตงกายหันมากล่าวกับทหารทั้งปวงว่า เดชะบุญที่เมืองเสฉวนถอนทหารที่รักษาค่ายออกไป เราจึงพอจะรุดหน้าต่อไปได้ ซึ่งจะล่าถอยไปข้างหลังนั้นอย่าได้หวังอีก เพราะไม่อาจปืนข้ามหน้าผาชันกลับไปได้ จะเป็นจะตายก็ต้องรุดหน้าต่อไป

ทหารทั้งปวงนั่งฟังเตงกายด้วยความประหลาดใจ เตงกายจึงกล่าวสืบไปว่า เมืองอิวกั้งตั้งอยู่ไม่ไกลจากช่องแคบอิมเป็ง ย่อมคาดคิดไม่ถึงว่าเราจะลอบยกมา เห็นจะไม่คิดอ่านป้องกันระวังเมือง เราจึงอาจช่วงชิงเอาเมืองได้โดยง่ายไม่ให้เห็นรู้ตัว แลในเมืองอิวกั้งนั้นเสบียงอาหารก็สมบูรณ์ ผู้คนก็พร้อมพร้อม ยึดเมืองอิวกั้งให้ได้ก็จะมีกำลังที่ผู้คนและเสบียงยกรุดหน้าไปยึดเมืองเสฉวนได้ ความชอบใหญ่ใกล้จะถึงมือพวกเราแล้ว

เตงกายได้กำชับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า ปมเงื่อนไขสำคัญแห่งความสำเร็จในการยึดเมืองอิวกั้งคือการบุกโจมตีเข้ายึดเมือง อย่าให้ข้าศึกเห็นรู้ตัว ด้วยปมเงื่อนไขนี้กำลังที่เหลืออยู่น้อยก็จะเอาชนะกำลังมาก ยึดเมืองได้สำเร็จ เมื่อยึดเมืองอิวกั้งได้แล้วพลกำลังทั้งปวงก็จะเพิ่มพูนขึ้น สามารถจัดเป็นกองทัพใหญ่โดยอาศัยกำลังข้าศึกได้

ครั้นปรึกษาพร้อมใจกันดั่งนั้นแล้ว เตงกายจึงให้ทหารพักผ่อน พอค่ำลงก็เร่งยกทหารจะไปยึดเอาเมืองอิวกั้ง

ฝ่ายม้าเซียวซึ่งเป็นเจ้าเมืองอิวกั้งนั้น มีความเชื่อมั่นในชัยภูมิของเมืองอิวกั้งว่าตั้งอยู่ในชัยภูมิอันเป็นภูมิประเทศที่ข้าศึกไม่อาจยกมารุกรานได้ เพราะทางด้านหน้าหากข้าศึกจะยกมาตามเส้นทางใหญ่ก็ต้องผ่านด่านเกียมโก๊ะ ซึ่งมีกองทัพเกียงอุยตั้งคุ้มกันรักษาอยู่ เชื่อมันได้ว่าข้าศึกจะไม่ยกล่วงมาได้ ส่วนทางด้านหลังมีเทือกเขาสูงชันเป็นป้อมปราการธรรมชาติที่ข้าศึกยากจะยกกองทัพใหญ่ล่วงเข้ามาได้ คงเหลือแต่ทางช่องแคบอิมเป็งซึ่งเป็นทางสุดแสนทรกัณดาร แม้เมื่อผ่านช่องแคบอิมเป็งแล้วก็ยังต้องเผชิญกับหน้าผาสูงชัน จึงมั่นใจว่าจะไม่มีข้าศึกยกมาทางนี้โดยเด็ดขาด

เพราะสภาพภูมิประเทศเป็นเช่นนี้ จงโฮยซึ่งมีแผนที่เส้นทางเข้าเมืองเสฉวนโดยละเอียดจึงเห็นว่าเป็นมรณภูมิ ยากแก่การเข้าตี ถึงยกล่วงเข้าไปได้ก็อาจจะถูกสกัดกั้นสังหารจนหมดสิ้น ดั่งนั้นเมื่อครั้งที่เตงกายเสนอแผนการให้จงโฮยยกทหารเข้าตีเมืองเสฉวนทางช่องแคบอิมเป็ง จงโฮยจึงเห็นว่าเตงกายมีแผนการร้ายที่คิดร้ายต่อตัว จึงแกล้งสั่งให้เตงกายยกไปทำการเอง

ม้าเซียวมั่นใจในความมั่นคงแข็งแรงของสภาพภูมิประเทศและกองทัพของเกียงอุยดั่งนี้ จึงตั้งอยู่ในความประมาท ครั้นทราบข่าวเมืองฮันดั่งเสียแก่ทหารรุกรานแล้วก็ท้อแท้ คาดหมายว่าในที่สุดเมืองเสฉวนก็จะต้องเสียแก่ข้าศึกด้วย แต่เชื่อว่าหากข้าศึกจะยกมาก็ยังมีกองทัพเกียงอุยสกัดอยู่ข้างหน้า ดั่งนั้นแต่ละวันม้าเซียวจึงยังคงดูแลบ้านเมืองเช่นยามปกติ พอเวลาเย็นก็กลับบ้านเสพสุรา

วันหนึ่งในขณะที่ม้าเซียวกำลังเสพสุราอยู่กับภรรยา ผู้เป็นภรรยาได้กล่าวกับม้าเซียวว่าบัดนี้เมืองฮันดั่งเสียแก่ข้าศึกแล้ว อีกไม่ช้านานเห็นข้าศึกจะยกมาตีเอาเมืองอิวกั้ง เหตุไฉนท่านจึงไม่เตรียมทหารให้พร้อมเพื่อป้องกันรักษาเมือง กลับมาเสพสุราเป็นปกติอยู่ดั่งนี้

ม้าเซียวได้ฟังก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าเมืองอิวกั้งเป็นเมืองน้อย ไม่ใช่จุดยุทธศาสตร์ที่ข้าศึกจะยกเข้าตี จะวิตกไปทำไมกัน หากข้าศึกจะยกมาเห็นจะยกมาตามเส้นทางใหญ่ด้านหน้า ซึ่งมีกองทัพเกียงอุยขวางกั้นอยู่ เห็นจะยกมาไม่ได้ ซึ่งจะยกมาทางด้านหลังตามช่องแคบอิมเป็งนั้นเหลือวิสัยนัก

มาเขี้ยวกล่าวดังนั้นแล้ว หวนรำลึกถึงสถานการณ์ในเมืองเสฉวนที่วิปริตแปรปรวนสีหน้าก็สลดลง อึ้งอยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่าวสลับไปว่า “แลบัดนี้พระเจ้าเล่าเสี้ยนก็โลเล เชื้อถ้อยถ้อยคำสุยโฮมิดำเอาใจใส่กิจราชการบ้านเมืองแล้ว ก็ต้องการอันใดเราจะชวนชวาทหารราชการให้เหนื่อยตัว แม้ทหารยุคก็ตีเข้ามาได้ เราก็จะเข้ามอบนอมเสียเอาความสุข จะเป็นข้าผู้ใดก็กินข้าวเหมือนกัน”

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

เห็นโลงจึงหลั่งน้ำตา (ตอนที่643)

เตงงายพาทหารฝ่ามรณภูมิผ่านช่องแคบอิมเป็งลงสู่พื้นราบได้เป็นผลสำเร็จ แต่ทหารบาดเจ็บล้มตายลงจำนวนมาก เหลือทหารอยู่เพียงสองพันกว่าคน ไม่อาจล่าถอยกลับทางเดิมได้ มีแต่ต้องบุกหน้าต่อไป จึงวางแผนโจมตีเมืองอิวกั้งให้ได้โดยไม่ทันให้รู้ตัว ในขณะที่เจ้าเมืองอิวกั้งตั้งอยู่ในความประมาทและไม่คิดอ่านสู้รบ

ศรัทธาของเจ้าเมืองอิวกั้งพอได้ฟังคำสามีไม่คิดอ่านป้องกันรักษาเมือง และมีใจที่จะยอมอ่อนน้อมแก่ข้าศึกก็โกรธ ถูย่นาลายใส่หน้าผู้เป็นสามีแล้วด่าว่า “มึงนี้เสียแรงเกิดมาหาความกตัญญูต่อเจ้าไม่ กินเบี้ยหวัดผ้าปีเสียเปล่า มิได้รักษาเจ้า ประสงค์จะเอาแต่ความสุขใส่ตัว ใครจะนับว่าดี”

มาเขี้ยวได้ยินคำผู้เป็นภรรยาดูหมิ่นอย่างรุนแรง แต่เนื้อความนั้นสะเทือนใจนัก จึงได้แต่ก้มหน้านิ่ง ไม่กล้าต่อถ้อยร้อยคำกับภรรยาอีกต่อไป บรรยากาศภายในห้องอาหารตึงเครียดและเงียบงันลง

ในทันใดนั้นทหารรักษาการณ์ได้วิ่งลนลานเข้ามาหามาเขี้ยวแล้วรายงานว่ ท่านเจ้าเมืองเกิดเรื่องใหญ่แล้ว ขณะนี้เตงงายนำกองทัพบุกยกมาจากทางไหนไม่อาจทราบได้ รุดจูโจมเข้ามาถึงกลางใจเมือง ยึดเมืองอิวกั้งไว้ได้แล้ว และได้พาทหารไปตั้งกองบัญชาการอยู่ที่ศาลาว่าราชการ ขุนนางและทหารต่างพากันยอมจำนนกับเตงงายหมดสิ้นแล้ว

มาเขี้ยวได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ แต่เพียงอึดใจก็ตั้งสติได้ จึงรีบแต่งตัวพาทหาร องครักษ์ประจำวงไปศาลาว่าราชการ ขอเข้าไปหาเตงงาย แล้วคุกเขาลงคำนับพลางทำที่เป็นร้องไห้แล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าตั้งตารอท่านอยู่ตั้งนานแล้วว้ายกมาเมื่อใด จึงมิได้ทำการป้องกันระวังเมือง คอยวันเวลาว่าท่านยกมาแล้วจะออกไปมอบน้อมต่อท่าน ครั้นข่าวคราวเจียบหายไปได้แต่กังวลใจ บัดนี้ท่านยกมาถึงข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอันมาก ขอยอมเป็นข้ารับใช้ท่านไปตลอดชีวิต

เตงงายเห็นดังนั้นก็มีความยินดี แล้วคิดจะผูกน้ำใจชาวเมืองเสฉวนให้มีน้ำใจยอมอ่อนน้อมอย่างยั่งยืน จึงลุกขึ้นจากเก้าอี้เข้าไปประคองมาเขี้ยวให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า น้ำใจไมตรีภักดีของท่านในครั้งนี้ข้าพเจ้าจะจำไว้ไม่มีวันลืม จะกราบทูลขอบำเหน็จความชอบให้แก่ท่าน ขอให้ตั้งใจทำราชการโดยเต็มกำลังเถิด

เตงงายกล่าวสั้นคำลง ทหารรักษาการณ์ประจำวงของมาเขี้ยวได้วิ่งเข้ามารายงานกับมาเขี้ยวว่า บัดนี้สูญยิบได้ผูกคอตายเสียแล้ว เตงงายได้ฟังดังนั้นก็ตกตะลึง จึงถามมาเขี้ยวว่าเพราะเหตุใดภรรยาท่านจึงผูกคอตายแล้ว มาเขี้ยวขัดไม่ได้จึงเล่าความจริงให้เตงงายฟังทุกประการ

เตงงายได้ยินดังนั้นก็สรรเสริญภรรยาของมาเขี้ยวว่าสมแล้วที่เป็นกุลสตรีศรีเมือง มีน้ำใจกตัญญูภักดีต่อเจ้า ควรจะเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวง ดังนั้นเพื่อจะสร้างความนิยมชมชอบในหมู่มหาชน และผูกน้ำใจคนให้จงรักภักดี เตงงายจึงสั่งให้ตั้งการพิธิศพของภรรยามาเขี้ยวอย่างยิ่งใหญ่สมเกียรติ เขียนป้ายสดดีหน้าศพว่า “ยอดสตรีผู้ภักดีต่อแผ่นดิน” แล้วแต่งข้าของเป็นอันมากไปเชิญให้พิศพ ครั้นถึงวันฝังศพเตงงายได้ไปเป็นประธานในพิธิฝังศพด้วยตนเอง กิตติศัพท์จึงร่ำลือไปว่าเตงงายนี้เป็นขุนพลผู้ทรงคุณธรรม

ชาวเมืองทั้งปวงได้ยินกิตติศัพท์ของเตงงายดังนั้นก็พากันมานอบต่อเตงงายเป็นอันมาก เตงงายเห็นผูกใจชาวเมืองเป็นปกติแล้วจึงตั้งให้มาเขี้ยวทำหน้าที่เป็นเจ้าเมืองตั้งแต่ก่อน แล้วให้เกณฑ์เอาไพร่พล ศาสตราวุธ และเสบียงอาหารของเมือง อิวกั้งและตำบลในสังกัดเข้าเป็นกำลังของกองทัพยก เดเรียนจะยกไปตีเมืองไปเสีย

ฝ่ายเตงงายทหารเอกเห็นว่าทหารยังอ่อนล้าอิดโรย จึงเสนอให้เตงงายพักกองทัพอีกสองสามวันแล้วค่อยยกไป เตงงายได้ฟังก็โกรธ หาวว่าเตงงายจะทำให้ทหารท้อถอย หากล่าช้าไปเมืองไปเสียตั้งตัวได้จะยากแก่การเข้าตี จึงสั่งประหารชีวิตเตงงาย แต่บรรดาแม่ทัพนายกองได้ร้องขอให้ยกโทษ เตงงายจึงรอดจากความตาย

วันรุ่งขึ้นแดงายจึงตั้งให้ม้าเขียวเป็นกองทัพหน้า เแดงายเป็นกองทัพหลวง เร่งรุดไปเมืองโปยเสีย ผู้รักษาเมืองโปยเสียเห็นกองทัพพยุภิกยกมาโดยไม่ทันรู้ตัว และเห็นม้าเขียวเป็นกองทัพหน้าว่ากล่าวให้ยอมจำนน แต่โดยดีจะได้มีความสุขสืบไป จึงพาขุนนางทั้งปวงออกมายอมอ่อนน้อมแก่แดงายโดยดี

แดงายยอมรับการสวามิภักดิ์ของเจ้าเมืองโปยเสียและตั้งให้เป็นเจ้าเมืองตั้งแต่เก่า แล้วให้ออกประกาศให้ชาวเมืองทั้งปวงตั้งอยู่ในความสงบ ทำมาหากินตามปกติ ด้วยกองทัพพยุภิกยกมาครั้งนี้หมายมุ่งบำรุงอาณาประชาราษฎร์ จะไม่ข่มเหงรังแกให้ขุนช้องหมองใจแต่ประการใด ชาวเมืองทั้งปวงก็มีน้ำใจเข้าด้วยแดงายสิ้น

แดงายได้เมืองโปยเสียแล้วจึงปรับปรุงกองทัพครั้งใหญ่ สั่งให้ทหารเมืองโปยเสียเข้าสังกัดกองทัพพยุภิก และเกณฑ์ชายฉกรรจ์เข้าเป็นทหารเป็นอันมาก ให้ระดมเสบียงจากเมืองโปยเสียและตำบลข้างเคียงสำหรับบำรุงทหาร และให้ขุนบำเหน็จแก่ทหารทั้งปวงตามความชอบ

แดงายสั่งให้ทหารออกตรวจตราเวรยามป้องกันโจรผู้ร้าย รักษาความปลอดภัยให้กับชาวเมืองอย่างเข้มงวด ใครมีเรื่องเดือดร้อนขุนช้องหมองใจก็เข้าช่วยแก้ไขไกลเกลียด กิตติศัพท์ของแดงายว่าทรงไว้ซึ่งคุณธรรมและเอื้ออาทรต่อราษฎรจึงแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว กองทัพของแดงายจึงเติบโตใหญ่แข็งแกร่งขึ้นในท่ามกลางสงครามนั้น

ชาวคราวที่แดงายยึดได้เมืองอิวกั้งและเมืองโปยเสียสะเทือนเลือนลั่นดังเข้าไปถึงเมืองเสฉวน ความทราบถึงพระเจ้าเล่าเสี้ยนก็ตกพระทัย เพราะไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าข้าศึกจะยกพลเข้ามาในแดนเมืองเสฉวนได้ถึงเพียงนี้ จวนจะประชิดเมืองเอ็กจิ๋วซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นจ๊กอยู่แล้ว แต่แทนที่ความใหญ่ฉะฉานจะทรงปรึกษากับขุนนางผู้ใหญ่ กลับปรึกษาสุโยชน์ซึ่งคิดว่าคิดอ่านประการใด

สุโยชน์กราบทูลว่า ซึ่งชาวคราวทั้งนี้หาเป็นความจริงไม่ เกียจอุยยังคงตั้งกองทัพอยู่ที่แดนเมืองหลงเส ข้าศึกไหนจะกล้าฝ่าล่องเข้ามาได้ กิตติศัพท์เล่าเสี้ยนนี้เป็นอุบายข้าศึกแสร้งทำให้ระส่ำระสายดอก หากพระองค์ไม่ทรงเชื่อข้าพระองค์ก็จะเชิญยាយท้าวหมอฝิเข้ามาทวงเวรดา จะได้ทรงทราบความจริง

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ สุโยชน์ให้ขันทีน้อยออกไปเชิญยายท้าวหมอฝิคนทรง แต่พักหนึ่งขันทีน้อยได้กลับมารายงานว่ายายท้าวหมอฝิกลัวภัยสงครามจึงหลบหนีออกจากบ้านไปแล้ว ไม่รู้จะไปแห่งหนตำบลใด

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ยินคำขันทีน้อยก็ยิ่งตกพระทัย ทรงคิดว่าขนาดยายท้าวคนทรงเวรดาายังต้องหลบหนีภัยสงคราม อันตรายเห็นจะใกล้พระองค์เป็นแน่แท้ จึงทรงพระวิตกทุกซอรอนนั้ก ตรัสสั่งให้ประชุมขุนนางในทันที

พระเจ้าเล่าเสี้ยนเสด็จออกประทับพระราชบัลลังก์ ขุนนางทั้งปวงได้ถวายบังคมอย่างพร้อมเพรียงกัน แต่ถวายบังคมแล้วกลับมิได้เงยหน้าขึ้นตามปกติ ต่างคนต่างก้มหน้ามองพื้นนิ่งอยู่

พระเจ้าเล่าเสี้ยนเห็นดังนั้นก็มีรั้วที่จะตรัสประการใด ราชเลขาธิการจึงถวายรายงานว่า หลายวันมานี้มีใบบอกเข้ามาจากหัวเมืองต่าง ๆ ถึยบราวกับเม็ดฝนใน วัสสันตฤดู ล้วนรายงานว่าข้าศึกบุกยึดหัวเมืองต่าง ๆ และบรรดาเจ้าเมืองทั้งหลายได้เข้าอ่อนน้อมแก่ทหารพยุภิกเป็นอันมาก ขณะนี้กองทัพพยุภิกยกมาตั้งอยู่ที่เมืองโปยเสียเตรียมจะยกมาตีเมืองเอ็กจิ๋วอยู่แล้ว

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบรายงานดังนั้นก็ยิ่งตกพระทัย ตรัสถามขุนนางว่าสถานการณ์ดังนี้จะคิดอ่านประการใด แต่ไม่มีเสียงกราบทูล มีแต่เสียงลมพัดหวิวหวิวเข้ามาในท้องพระโรง

ฝ่ายขันเจ้งขุนนางผู้ใหญ่เห็นดังนั้นจึงกราบทูลว่า แม่ทัพนายกองทั้งปวงที่มีฝีมือในเมืองเสฉวนนี้ต่างพากันลาออกจากราชการไปสิ้นแล้ว ผู้ครองตำแหน่งแทนล้วนเป็นพลเรือนหรือไม่กี่พ่อค้าวาณิช ไม่สามารถบัญชาทหารในการสู้รบได้ เมื่อถึงยามคับขันดังนี้จึงควรที่พระองค์จะได้มีพระบรมราชโองการเรียกจูกัดเจี๊ยมเข้ามารับตำแหน่งเป็นแม่ทัพรบมือกับข้าศึก เห็นจะป้องกันเมืองหลงไว้มิให้เป็นอันตรายได้

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ยินคำขันเจ้งดังนั้นก็ทรงรู้ว่าขันเจ้งตำหนิตุเดียนที่พระองค์ไม่ใส่พระทัยในราชการ ปลอ่ยให้สุโยชน์จัดการราชการแผ่นดินไปตามอำเภอใจ จุนขุนนางข้าราชการผู้มีสติปัญญาแลฝีมือพากันลาออกจากราชการ แล้วสุโยชีเอาตำแหน่งไปขายให้กับพ่อค้าวาณิชและพลเรือนเข้ามาเป็นแม่ทัพนายกอง ไม่อาจใช้รบพองป้องกันเมืองได้ ก็ทรงชุนพระทัย แต่ในที่สุดก็ทรงชมพระทัยได้ แล้วรู้สึกสำนึกผิดที่ทรงเลอะเลือนวิปริตผันแปรไปถึงเพียงนั้น

พระเจ้าเล้าเสียนทรงรำลึกว่า จูกัดเจี๊ยมนี่คือบุตรชายของขงเบ้งที่เกิดจากนาง ฉู่ซีผู้เป็นบุตรของฉู่สิงอัน แลนางฉู่ซีนี้ "รูปชั่วตัวดำ หน้าออกผี มีลักษณะวิปริต ทั้งกายใจหางามสักสิ่งหนึ่งก็มิได้ แต่ทว่ามีปัญญา พาทีหลักแหลม รัวิชากรในแผ่นดินแลอากาศ" รอบรู้ในตำราพิชัยสงครามและพยุหะทั้งปวง ขงเบ้งทราบ กิตติศัพท์ว่านางฉู่ซีมีสติปัญญาวิชาคุณจึงแต่งตั้งเป็นภรรยา แล้วได้แลกเปลี่ยนความรู้ในศาสตร์ทั้งปวงกัน และกันเป็นอันมาก ครั้นขงเบ้งถึงแก่ความตายนางฉู่ซีก็ตรอมใจ ในไม่ช้าก็ตายตามขงเบ้งไป

พระเจ้าเล้าเสียนทรงโปรดปรานจูกัดเจี๊ยมมาตั้งแต่ด่อน้อย เพราะทรงเห็นว่ามีสติปัญญาวิชาการเป็นอันมาก พอเจริญวัยขึ้นจึงพระราชทานพระราชธิดาให้เป็นภรรยาจูกัดเจี๊ยม ดังนั้นจูกัดเจี๊ยมจึงมีฐานะเป็นพระราช บุตรเขยและมีบุตรด้วยกันคนหนึ่งชื่อว่าจูกัดสง พระเจ้าเล้าเสียนโปรดเกล้าตั้งให้จูกัดเจี๊ยมเป็นผู้บัญชา กองกำลังรักษาพระนครเมืองเสฉวน และตั้งให้จูกัดสงเป็นนายทหารในกองกำลังรักษาพระนคร ครั้นต่อมา ราชการวิปริตผันแปรไปเพราะทรงเชื่อฟังคำสุยไสยันที่ จูกัดเจี๊ยมอัดอั้นตันใจไม่อาจทำราชการได้ ตามปกติ จึงถวายบังคมลาออกจากตำแหน่ง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่านางฉู่ซีผู้ซึ่งขงเบ้งได้ถ่ายทอดความรู้และวิชาต่าง ๆ ให้เป็น อันมาก ในขณะที่สามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่านางฉู่ซีมีความรู้ในศาสตร์ต่าง ๆ ยิ่งกว่าขงเบ้ง และเป็น ผู้ถ่ายทอดวิชาความรู้ต่าง ๆ แก่ขงเบ้ง ซึ่งไม่เห็นสม ทั้งฉบับภาษาจีนและฉบับวิจารณ์ระบุความตรงกันว่า ทั้ง ขงเบ้งและนางฉู่ซีต่างเป็นปราชญ์รอบรู้สรรพศาสตร์เป็นอันมาก จึงต่างคนต่างแลกเปลี่ยนถ่ายทอด ความรู้แก่กันและกัน อนึ่งเจ้าสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าจูกัดเจี๊ยมมีตำแหน่งเป็นมหา อุปราช ซึ่งเป็นการคลาดเคลื่อน เพราะตำแหน่งมหาอุปราชเป็นตำแหน่งของเกียงฉู่ จูกัดเจี๊ยมมีอิสริยยศ เป็นราชบุตรเขยก็จริงอยู่ แต่ตำแหน่งในราชการนั้นคงเป็นเพียงผู้บัญชาการกองกำลังรักษา พระนคร เท่านั้น

ครั้นพระเจ้าเล้าเสียนระลึกถึงจูกัดเจี๊ยมขึ้นมาได้จึงทรงเห็นชอบกับคำทูลของ ชับเจ้ง และตรัสสั่งให้หาจูกัดเจี๊ยมเข้ามาเฝ้า จูกัดเจี๊ยมยังคงน้อยใจพระเจ้าเล้าเสียนจึงแสร้งบอกว่าป่วย ครั้นพระเจ้าเล้าเสียนมี หมายรับสั่งไปถึงสามครั้ง จูกัดเจี๊ยมขัดมิได้จึงเข้ามาเฝ้าพระเจ้าเล้าเสียนถึงพระตำหนักที่ประทับ

พระเจ้าเล้าเสียนทอดพระเนตรเห็นจูกัดเจี๊ยมก็ทรงระลึกถึง "ท่านพ่อมหาอุปราชจูกัดเหลียง-ขงเบ้ง" จึง ทรงกันแสง แล้วตรัสว่าตัวเราลืมนำคำสั่งสอนของท่านพ่อมหาอุปราชที่ให้ห่างคนชั่ว คบคนดีมีปัญญา ทำ ความผิดใหญ่หลวงนัก บ้านเมืองจึงถึงคราญคเข็ญ ขอท่านได้ยกโทษแก่เราด้วย แลบัดนี้แต่งายแม่ทัพ ุยกักได้ยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองโปยเสี่ย คุณคามเมืองเอ็กจิ๋วจนสู้ขั้นวิกฤต ท่านจงละความขุ่นแค้นเคือง ใจเรา เห็นแก่ท่านพ่อมหาอุปราชผู้ล่วงลับ จงเข้ามารับตำแหน่งแม่ทัพใหญ่แก้ไขปัญหารวิกฤตครั้งนี้ให้ ผ่านพ้นด้วยดีเถิด

จูกัดเจี๊ยมเห็นพระเจ้าเล้าเสียนสนานนึกคิดก็สงสาร จึงทอดถอนใจใหญ่ ร้องให้สะอึกสะอื้นแล้วกราบทูลว่า พระเจ้าเล้าปี่และพระองค์ทรงเมตตาทั้งบิดาและข้าพระองค์เป็นอันมาก ต่อให้ตายแล้วเกิดใหม่อีกร้อยชาติ ก็ไม่อาจแทนพระองค์ได้หมด ข้าพระองค์มิกล้าโกรธแค้นขุ่นเคืองพระองค์ดอก และพร้อมที่จะทำการถวาย สสนอง พระคุณชาติตราชีวิตจะหาไม่ หากพระองค์ทรงวางพระทัยแล้วขอได้โปรดมอบหมายกองทหารทั้ง ปวงให้อยู่ในบังคับบัญชาของข้าพระองค์เถิด

พระเจ้าเล้าเสียนเห็นจูกัดเจี๊ยมไม่ถือโทษโกรธซึ่งอีกต่อไปก็ดีพระทัย โปรดเกล้าตั้งให้จูกัดเจี๊ยมเป็นแม่ ทัพใหญ่ เกณฑ์ทหารทั่วทั้งเมืองเอ็กจิ๋วได้เจ็ดหมื่นคนให้อยู่ในบังคับบัญชาของจูกัดเจี๊ยม

จูกัดเจี๊ยมรับอาญาสิทธิ์และตราประจำตำแหน่งแม่ทัพแล้วจึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วถาม ว่าจะมีผู้ใดอาสาเป็นกองทัพนายกไปต่อรบกับข้าศึกบ้าง

ฝ่ายจูกัดสงผู้บุตรของจูกัดเจี๊ยมอายุได้สิบเก้าปี ได้ฟังคำบิดาตั้งนั้นจึงขึ้นอาสาขอเป็นแม่ทัพหน้า จูกัดเจี๊ยมได้ยินคำบุตรอาสา ก็คิดว่าแม้จูกัดสงอายุจะยังเยาว์แต่ได้ร่ำเรียนตำราพิชัยสงครามมาไม่น้อย เห็น จะได้ราชการ และไม่เห็นมีผู้ใดขึ้นอาสา จึงตั้งให้จูกัดสงเป็นแม่ทัพหน้า

ครั้นจูกัดเจี๊ยมจัดแจงกองทัพพร้อมพรักแล้วจึงสั่งให้เคลื่อนพลออกจากเมืองเอ็กจิ๋ว ตรงไปที่เมืองโปยเสี่ย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

หยิกเล็บก็เจ็บเนื้อ (ตอนที่ 644)

พระเจ้าเล้าเสียนทราบสถานการณ์เมืองเสฉวนว่าตกอยู่ในภาวะคับขัน จึงมีหมายรับสั่งเรียกจูกัดเจี๊ยมบุตร ของขงเบ้งซึ่งลาออกจากราชการเข้ามาดำรงตำแหน่งแม่ทัพเพื่อรับศึกยกที่ยกมาตีเมืองเสฉวน จู

กัดเจียมจัดแจงกองทัพเจ็ดหมื่นแล้วให้จุกัดส่งผู้บุตรเป็นกองทัพหน้า จุกัดเจียมเป็นกองทัพหลวงยกไปเมืองโปยเสีย

ฝ่ายเตงกายเมื่อแรกยกกองทัพออกจากเมืองโปยเสีย ได้สั่งระดมพลทหารได้บังคับบัญชาที่ติดตามมาข้างหลังให้รีบรุดมาสมทบ วันแรกเดินทางได้ร้อยห้าสิบเส้นจึงพักตั้งค่ายลงที่ระหว่างทาง และเรียกม้าเข้ามาปรึกษาแผนการเข้ายึดเมืองเสฉวน

ม้าเขี้ยวได้เอาแผนที่เส้นทางจากเมืองโปยเสียไปยังเมืองเสฉวนแบบละเอียดให้เตงกายดู แต่พลันที่เห็นแผนที่เตงกายก็ตกใจ กล่าวว่าเราไม่รู้เลยว่าจากเมืองโปยเสียไปเมืองเสฉวนเป็นระยะทางไกลถึงพันหก ร้อยเส้น แลเส้นทางก็ทุรกันดารเป็นอันมาก หากทหารเมืองเสฉวนยกมาตั้งสกัดไว้ที่เมืองกิมก๊ก แล้วเกี่ยงอุยยกตีกระหนาบเข้ามาเห็นจะพากันตายสิ้น เป็นบุญที่ได้แผนที่ของท่านและได้ตัวท่านมานำทางจึงกระจางในภูมิประเทศ เห็นจะไม่เป็นอันตราย

เตงกายชมความระทึกใจไว้ได้แล้ว จึงรีบสั่งให้สุมาปองและเตงจ้งรับคุมทหารหมื่นหนึ่งยกไปตีเมืองกิมก๊ก อย่าให้ทหารเมืองเสฉวนทันยกหนุนมาช่วย หาไม่แล้วอันตรายใหญ่หลวงจะเกิดแก่กองทัพ เตงกายได้กำชับว่าถ้าหากกองทัพเมืองเสฉวนยกมาตั้งสกัดอยู่ก่อน จงคิดอ่านระมัดระวังป้องกันอย่าให้เสียที่แก่ข้าศึก เราจะคอยท่าทหารรุกก็ซึ่งจะตามมาสมทบ อีกไม่กี่วันจะยกหนุนตามไป

สุมาปองและเตงจ้งรับคำสั่งเตงกายแล้วรีบพาทหารออกเดินทางไปทั้งกลางวันและกลางคืน แต่พอยกไปใกล้เมืองกิมก๊กหน่วยสอดแนมได้รายงานว่าจุกัดเจียมแม่ทัพเมืองเสฉวนได้ยกทหารมาตั้งสกัดอยู่ที่เมืองกิมก๊กก่อนแล้ว สุมาปองและเตงจ้งได้ฟังดังนั้นจึงจัดแจงทหารจะยกเข้าตีเมืองเพื่อลองกำลังศึก

ฝ่ายจุกัดเจียมครั้นเดินทัพมาถึงเมืองกิมก๊กซึ่งเป็นหัวเมืองยุทธศาสตร์ในการตั้งรับรุกรับกองทัพรุกก็แล้ว จึงยกทหารเข้าไปตั้งอยู่ในเมือง ครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่ากองทัพรุกก็กำลังยกตรงมาที่เมืองก็มีความยินดี เรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้ามาหาแล้วกระซิบสั่งแผนการเป็นความลับ แม่ทัพนายกองทั้งปวงรับคำสั่งแล้วมีสีหน้าขึ้นบาน คำนับลาลูกัดเจียมออกไปจัดแจงการตามคำสั่ง

สุมาปองและเตงจ้งยกทหารมาใกล้จะถึงเมืองกิมก๊ก พลันเห็นกองทัพจุกัดเจียมยกหนึ่งยกขบวนออกมาสกัดหน้าแต่ไกล ๆ เห็นธงชัยประจำตัวนายทัพจารึกชื่อว่า จุกัดเจียม-ซงเบ้งก็แปลกประหลาดใจ พอยกเข้ามาใกล้ขบวนทหารทั้งสองฝ่ายตั้งประจันหน้ากันในระยะสิบเส้น พลันเห็นขบวนม้าแควหน้าของทหารจุกัดเจียมยกออกเป็นสองปีก เสียงกลองรบ ม้าส่อ และแตรเขาควยดังกึกก้อง แล้วทหารองครักษ์ของจุกัดเจียมยี่สิบคนได้เข็นเกวียนเล่มน้อยออกมาข้างหน้าขบวน ข้างในเกวียนเห็นชายผู้หนึ่งอายุห้าสิบเศษโปกศิระชะด้วยผ้าไหมสีน้ำเงิน นั่งเป็นสง่าน่าเกรงขาม ในมือโบกพัดขนนกไปมา ข้างเกวียนมีพลธนูถือธงประจำตัวแม่ทัพใหญ่จุกัดเจียม-ซงเบ้ง เห็นธงพลิวลูตามลมเด่นเป็นสง่าก็พากันตกใจ

สุมาปองและเตงจ้งเคยได้ยินกิตติศัพท์ของซงเบ้งว่าเป็นผู้บัญชาการทหารที่ปรึกษาสามารถดั่งเทพดา ไม่มีผู้ใดอาจต้านทานได้ พอได้เห็นซงเบ้งนั่งเกวียนคุมทหารมาเบื้องหน้าก็ตกใจ ไม่ทันเฉลียวใจว่าจริงและเท็จประการใด รีบหันมาปรึกษากันว่าที่แท้ซงเบ้งยังมีชีวิตอยู่ พวกเราคงจะต้องกลองซงเบ้งพากันตายสิ้นครั้งนี่

สุมาปองและเตงจ้งปรึกษากันดังนั้นแล้วเหลียวหลังกลับไปดูทหาร เห็นต่างคนต่างแตกตื่นก็ยิ่งตกใจ จึงกลัวว่าจะต้องกลอุบายของซงเบ้ง รีบละล่ำละลักสั่งทหารให้ล่าถอย

พอทหารรุกก็เริ่มปรับขบวนจะล่าถอย ทหารเมืองเสฉวนเห็นได้ที่จึงรุกเข้า โจมตีอย่างรวดเร็ว ฆ่าฟันทหารรุกก็บาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

ทหารของจุกัดเจียมไล่ตามตีทหารของสุมาปองและเตงจ้งไปเป็นระยะทางกว่าสองร้อยเส้น พอตีเตงกายยกกองทัพหนุนตามมาทัน จุกัดเจียมเห็นดังนั้นไม่แน่ใจกำลังข้าศึกว่ามากแลน้อย จึงสั่งทหารให้ล่าถอย กลับเข้าไปในเมือง ฝ่ายเตงกายก็พาทหารล่าถอยไปตั้งค่ายห่างจากตัวเมืองห้าร้อยเส้น

พอตั้งค่ายเสร็จเตงกายได้เรียกสุมาปองและเตงจ้งเข้ามาไต่ถามว่า ท่านยกกองทัพไปยังไม่ทันได้รบพุ่งเหตุไฉนจึงแตกพ่ายกลับมา ดีที่ว่าเรายกหนุนมาทัน มิฉะนั้นจะไม่พากันตายสิ้นหรือ

สุมาปองกับเตงจ้งจึงว่า ซึ่งต้องล่าถอยกลับมานั้นเพราะได้เผชิญหน้ากับกองทัพเมืองเสฉวนซึ่งซงเบ้งคุมมาเอง เกรงว่าจะต้องกลฆ่าศึก จึงให้ทหารล่าถอย หวังจะกลับมารายงานความให้ท่านทราบ

เตงงายได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ตวาดใส่สุมาปองและเตงงจ้งว่า เจ้าทั้งสองคนชี้ขาดตาขาว จนเสียดีสัญญา ความเจสียวไปหมดสิ้น ขงเบ้งตายไปตั้งยี่สิบเก้าปีแล้วยังจะมาคุมกองทัพอะไรได้อีก ถึงแม้ว่าขงเบ้งคุม ทหารมาเอง ไยจะต้องเกรงกลัวถึงปานนั้น พวกเจ้าพ่ายแพ้เสียที่แก่ข้าศึก ทหารล้มตายเป็นอันมาก เป็น ความผิดร้ายแรง จำต้องลงโทษประหารตามกฎพระอัยการศึก

กล่าวดังนั้นแล้วเตงงายจึงสั่งทหารให้คุมตัวสุมาปองและเตงงจ้งเอาไปประหารชีวิต แม่ทัพนายกองทั้งปวง เห็นดังนั้นจึงพากันคุกเข่าขอร้องเตงงายว่า สุมาปองและ เตงงจ้งทำการมีความชอบเป็นอันมากและร่วมเป็น ร่วมตายกันมา ยามนี้เป็นหน้าศึกไม่สมควรประหารชีวิตแม่ทัพนายกอง ขอท่านจงงดโทษให้สักครั้งหนึ่ง

เตงงายโกรธสุมาปองและเตงงจ้งเป็นอันมากที่ทำให้สัญญาเสียชีวิตทหาร แต่ครั้นทหารทั้งปวงร้องขอให้อด โทษก็ขัดไม่ได้ เกรงว่าทหารจะเสียน้ำใจ จึงยกโทษให้แก่สุมาปองและเตงงจ้ง แต่ยังคงตำราอาชญาอย่าง รุนแรงว่าถ้าหากทำผิดซ้ำก็จะประหารชีวิตโดยไม่เห็นแก่หน้าค่าตาผู้ใดอีก หลังจากวันนั้นแล้วสุมาปอง และเตงงจ้งได้ผูกเจ็บพยายามเตงงายว่าไม่ให้ความยุติธรรม ล้ามากมาด้วยกันแต่พอได้ดีมีกำลังกลับคิด อ่านล้างผลาญกันเอง

แต่ถ้อยคำซึ่งสุมาปองและเตงงจ้งรายงานว่าเห็นขงเบ้งคุมกองทัพมาเองนั้น ได้สร้างความประหลาดใจ ให้กับเตงงายเป็นอันมาก ไม่กล้าบุ่มบ่ามรุดหน้าไปในทันที จึงให้ทหารออกไปสืบหาข่าวคราว ครั้นได้ ทราบว่าแม่ทัพจ๊กก๊กที่ยกมานั้นแท้จริงมิใช่ขงเบ้ง หากเป็นจูกัดเจี๊ยมผู้เป็นบุตรของขงเบ้ง และที่เห็นรูปขง เบ้งนั่งอยู่ในเกวียนนั้น ความจริงเป็นเพียงหุ่นไม้ที่ขงเบ้งทำไว้เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ และได้ใช้หลอกสุมาอี หลังขงเบ้งถึงแก่ความตายมาแล้ว

เตงงายทราบความดังนั้นก็ประหวั่นใจว่า กองทัพเมืองเสฉวนยังมีคนดีมีฝีมือและมีสติปัญญาในการ สงคราม เห็นจะรุดหน้าไปข้างหน้า เตงงายใคร่ครวญไปมาก็ยิ่งวิตกทุกซ່อนใจเป็นอันมาก จึงปรึกษากับ คูปุนซึ่งเป็นเสนาธิการว่าทำใจจงจะกำจัดจูกัดเจี๊ยมให้ได้ก่อน มิฉะนั้นก็ยากที่จะยึดเอาเมืองเสฉวนได้

คูปุนจึงว่า การจะรบพุ่งกันซึ่งหน้าเห็นจะบาดเจ็บล้มตายลงทั้งสองฝ่าย ครั้นนี้กองทัพวุยก๊กยกมาใหญ่ หลวงนักร ถ้าหากได้เกลี้ยกล่อมจูกัดเจี๊ยมผูกใจไว้ได้แล้ว เห็นจะได้ชัยชนะโดยไม่ต้องรบ

เตงงายได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงแต่งหนังสือถึงจูกัดเจี๊ยมฉบับหนึ่งเป็นใจความว่า แม่ทัพใหญ่พระยา พิทักษ์ตะวันตกเตงงายอวยพรมายังจูกัดเจี๊ยม ด้วยเห็นว่าปราชญ์ทั้งปวงในแผ่นดินหาผู้ใดเสมอเหมือน มหาอุปราชจูกัดเหลียงบิดาของท่านไม่ เพียงว่าจ่าไม่ก็ค้ำยามออกจากเขาโง่ลังกั๋งก็สามารถแบ่งแผ่นดิน ออกเป็นสามก๊ก ตลอดระยะเวลาที่มีชีวิตอยู่ได้แสดงปัญญาวิชาคุณให้ปรากฏว่ารู้การเดินฟ้าอากาศหาผู้ใด เสมอมิได้ สามารถบัญชาทหารเสมอด้วยเทพยดา การศึกที่ภูเขาภิสานทั้งหกครั้งนั้นชี้ว่าสติปัญญาของ ขงเบ้งไม่เพียงพอหรือทหารน้อยจึงไม่สามารถได้ชัยชนะเบ็ดเสร็จเด็ดขาด หากเป็นเพราะลิขิตสวรรค์ได้ กำหนดแนชด์แล้วว่าชะตากรรมแห่งราชวงศ์ฮั่นถึงกาลดับสูญ ข้าพเจ้าได้ถือพระบรมราชโองการยกมาครั้ง นี้จะยึดเอาเมืองเสฉวนเมื่อใดก็ได้ แต่สงสารชีวิตทหารและราษฎรจะเดือดร้อนล้มตายโดยไม่มี ความผิด จึงบอกกล่าวมาให้ท่านพิจารณาคล้อยตามลิขิตสวรรค์แล้วมอบนมแต่โดยดี ข้าพเจ้าจะทูลเกล้าถวาย ฎีกาให้ทรงแต่งตั้งท่านเป็นสมเด็จเจ้าพระยาแห่งหลงเสหรือหลงเสอ่อง จะได้มีความสุขสืบไป

จูกัดเจี๊ยมพอได้รับหนังสือของเตงงายทราบความแล้วก็โกรธ ฉีกหนังสือนั้นทิ้งลงกับพื้นแล้วใช้เท้าเหยียบไป มา พลังสั่งทหารให้เอาตัวผู้ถือหนังสือไปตัดศีรษะ และมอบแก่ทหารซึ่งติดตามผู้ถือหนังสือส่งให้นำ ศีรษะกลับไปมอบแก่เตงงาย

เตงงายทราบรายงานจากทหารซึ่งนำหัวผู้ถือหนังสือกลับไปก็โกรธ สั่งให้ยกกองทัพจะบุกเข้าตีเมืองกิ มก๊ก คูปุนซึ่งเป็นเสนาธิการเห็นเตงงายโกรธจนเสียอาการจึงท้วงว่า ยามหน้าศึกสงครามไม่ชอบที่ท่านจะ ทำการด้วยโทษ จะพลาดท่าเสียที่แก่ข้าศึก แม้หากจะยกไปรบกับจูกัดเจี๊ยมก็ชอบที่จะแต่งกลอุบายซุ่ม ทหารไว้คอยโจมตี จะได้ไม่เสียที่แก่ข้าศึก

เตงงายได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งให้แต่งกองทหารสองกองยกไปตั้งซุ่มอยู่ในป่าสองข้างทาง แล้วเร่ง ยกกองทัพไปที่เมืองกิมก๊ก

จูกัดเจี๊ยมทราบความว่าเตงงายยกทหารจะมาตีเมืองกิมก๊ก จึงยกทหารออกไปตั้งขบวนสกัดอยู่หน้า กำแพงเมือง ครั้นเตงงายยกมาถึงจึงสั่งให้ตั้งขบวนรบแล้วทำจูกัดเจี๊ยมให้ออกมารบกันตัวต่อตัว

จูกัดเจี๊ยมรับคำท้าแล้วขี่ม้าพุ่งออกไปรบกับเตงงาย ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันตัวต่อตัวบนหลังม้าได้สิบเพลง เตงงายจึงแสร้งทำที่ซึกม้าหนี และสั่งทหารให้ล่าถอย

จุกัดเจียมเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้ไล่ตามตีไปเป็นระยะทางร้อยเส้น เห็นสองข้างทางเป็นป่าครึ้มก็เกรงว่าข้าศึกจะซุ่มทหารไว้โจมตีจึงสั่งทหารให้ล่าถอย ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้นจากแนวป่า ทหารรุกรกได้ยกออกจากจุดซุ่มมุดีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน และเตงงายก็คุมทหารตีกระทบกลับขึ้นมา

ทหารจุกัดก็ถูกจุกัดเจียมโดยไม่รู้ตัวจึงพากันแตกตื่นตกใจ ถูกซาฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จุกัดเจียมเห็นว่าจะไม่ได้อีกจึงพาทหารล่าถอยกลับเข้าไปในเมืองเตงงายเห็นได้ที่จึงพาทหารไล่ตามตี ครั้นเห็นจุกัดเจียมพาทหารเข้าเมืองไปแล้วจึงสั่งทหารตั้งค่ายประชิดเมืองไว้ทั้งสี่ด้าน

จุกัดเจียมเห็นทหารรุกรกล้อมเมืองไว้เป็นแนหนา เกรงว่าหากนานเข้าต่อไปเสบียงอาหารในเมืองจะขาดแคลน จึงแต่งฎีกาขึ้นฉบับหนึ่งให้แพโทถือเล็ดลอดนำไปถวายพระเจ้าขุนฮิว ณ เมืองกังตั้ง ขอให้ยกกองทัพมาช่วยเมืองเสฉวน เพราะถ้าหากเมืองเสฉวนเป็นอันตรายแล้ว ข้าศึกก็จะยกล่องไปตีเอาเมืองกังตั้งด้วย

พระเจ้าขุนฮิวทราบความในฎีกาของจุกัดเจียมแล้ว ทรงปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่าเมืองเสฉวนอยู่ในภาวะคับขันดังนี้จะทำประการใด ขุนนางทั้งปวงได้กราบทูลว่าสถานการณ์บัดนี้ยังสับสน ด้วยทหารรุกรกได้ยกมาตั้งอยู่ใกล้ชายแดนเมืองกังตั้งด้วยและได้ระดมพลต่อเรือรบไว้เป็นอันมาก อาจจะยกมารบเมืองกังตั้งได้ทุกเมื่อเชิ้อวัน หากเราทุ่มเททหารยกไปช่วยเมืองเสฉวนแล้วทหารรุกรกยกมาตีเมืองกังตั้ง ก็ยากที่จะป้องกันรักษาเมือง

พระเจ้าขุนฮิวจึงตรัสว่า งอ๊กก็เป็นพันธมิตรกับจุกัดเจียม ซึ่งจะไม่ยกไปช่วยนั้นยอมไม่ตั้งอยู่ในสังขธรรม จักเป็นที่ครหาแก่คนทั้งปวง แต่ครั้นจะยกไปโดยเต็มกำลังเมืองกังตั้งก็จะเป็นอันตราย ฉะนั้นจึงให้เตงสองเป็นแม่ทัพคุมทหารห้าหมื่นยกไปช่วยเมืองเสฉวน และให้ทหารเมืองกังตั้งทั้งปวงเตรียมพร้อมคอยระมัดระวังป้องกันข้าศึก

เตงสองรับพระบรมราชโองการแล้วถวายบังคมลาออกไปจัดแจงทหาร ให้ขุนฮิวเป็นแม่ทัพหน้าคุมทหารกองหนึ่งยกไปที่ชายแดนเมืองเสฉวนติดต่อกับเมืองกังตั้ง ตัวเตงสองคุมทหารอีกกองหนึ่งเป็นกองทัพหลวงยกไปที่ชายแดนเมืองเสฉวนด้านใต้ เตงสองจัดแจงกองทัพดังนี้เนื้อแท้แล้วหาไชยกไปช่วยเมืองเสฉวนป้องกันกองทัพรุกรกแต่ประการใดไม่ หากเป็นเพียงยกไปตั้งเพื่อป้องกันเมืองกังตั้งต่างหาก ทำที่ทางการทหารของงอ๊กครั้งนี้คือปล่อยให้จุกัดเจียมตีแต่เพียงฝ่ายเดียว งอ๊กก็เพียงแต่ป้องกันตัวเท่านั้น มิได้คาดคิดว่าหากเมืองเสฉวนเสียแก่จุกัดเจียมแล้วในที่สุดงอ๊กก็จะตกขึ้นแก่จุกัดเจียมด้วย อุปมายอมให้เขาหยิกเล็บให้เขาเลียแข้งจะไม่เจ็บเนื้อ นี่ย่อมเป็นลิขิตสวรรค์อันไม่อาจฝืนได้นั่นเอง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สิ้นราชวงศ์ฮั่น (ตอนที่645)

เมืองกังตั้งได้รับการขอร้องจากเกียงลุยให้ยกกองทัพไปช่วยตีโด่กองทัพรุกรก แต่แทนที่จะยกกองทัพไปช่วยเหลืออย่างจริงจัง กลับยกไปตั้งเพียงเพื่อป้องกันระวังเมืองกังตั้งเท่านั้น หาได้ตระหนักว่าถ้าเมืองเสฉวนเสียแก่จุกัดเจียมแล้วเมืองกังตั้งก็จะตกเป็นเมืองขึ้นแก่จุกัดเจียมด้วย

ฝ่ายจุกัดเจียมคุมทหารรักษาเมืองกิมก้อยอยู่หลายวัน คอยท่ากองทัพเมืองกังตั้งยกมาช่วยก็ไม่เห็นทหารเมืองกังตั้งยกมา เเสบียงอาหารภายในเมืองก็ขาดแคลนลง จึงตัดสินใจสู้ตาย จะยกกองทัพตีฝ่าแนวล้อมของทหารรุกรกออกไปให้จงได้

จุกัดเจียมสั่งให้จุกัดสงผู้บุตรและเตียวจันอยู่รักษาเมืองกิมก้อย แล้วพาทหารสามพันเปิดประตูเมืองจุกัดเจียมออกไปที่แนวล้อมของทหารรุกรก เตงงายเห็นจุกัดเจียมคุมทหารออกมาดังนั้นจึงเข้ารบกับจุกัดเจียมได้ห้าเพลง แล้วพาทหารล่าถอยไกลออกไปจากกำแพงเมือง

จุกัดเจียมเห็นได้ที่จึงไล่ตามตีกองทัพรุกรก แต่พอห่างออกไปจากกำแพงเมืองห้าสิบเส้นกลับเห็นทหารรุกรกแปรขบวนตีปีกโอบเข้ามาล้อมทหารจุกัดเจียมไว้ในวงล้อมไว้อย่างแนหนา และค่อยๆ บีบวงล้อมกระชับเข้ามาอย่างช้าๆ

เตงงายให้แนวล้อมข้างหน้าระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่ทหารของจุกัดเจียมบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จุกัดเจียมเห็นดังนั้นก็โกรธ พยายามตีฝ่าจะหักออกจากแนวล้อม แต่ทหารรุกรกได้ยกทหารมาสกัดไว้ไม่อาจตีฝ่าออกไปได้ จุกัดเจียมพยายามตีฝ่าออกไปทางด้านข้างและด้านหลังหลายครั้งหลายหนแต่ไม่อาจตีฝ่าออกไปได้ เห็นทหารจุกัดเจียมซึ่งติดตามมาถูกเกาทัณฑ์บาดเจ็บล้มตายลงเกือบหมดสิ้นก็ระยอทอดถอย ทั้งกำลังก็อดโรยลง กระบวนรบพุ่งจึงเชื่องช้าตามไปด้วย

ในทันใดทหารรุกราก็ได้ยิงเกาทัณฑ์ถูกจุกัดเจ็ยมที่ข้างหลังและข้างตัวสองสามดอกพลัดตกลงจากหลังมา จุกัดเจ็ยมพยายามอดทนฝืนความเจ็บปวดลุกขึ้นอย่างยากลำบาก ทอดสายตาไปโดยรอบเห็นทหารรุกราก็กระชับวงล้อมเข้ามาใกล้อย่างแน่นหนา ไม่อาจฝ่าออกไปได้ จึงร้องกล่าวกับทหารจุกัดเจ็ยมที่เหลื่อด้วยเสียงอันดังว่าตัวเรานี้เป็นชายชาติทหาร ได้รับคำสั่งสอนจากขงเบ้งผู้บิดาให้จงรักภักดีต่อเจ้า สนองคุณชาติจนถึงที่สุด จะต่อสู้ต่อไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ให้ทหารทั้งปวงรักษาเกียรติศักดิ์ทหารเมืองเสฉวน สู้ตายให้ลือชานามปรากฏไปในภายหน้าพร้อมกันเถิด

ในขณะที่ทหารรุกราก็เห็นจุกัดเจ็ยมบาดเจ็บ จึงพากันกรูเข้าไปจะจับตัวจุกัดเจ็ยมเห็นดังนั้นก็เกรงว่าหากตกอยู่ในเงื้อมมือของข้าศึกจะถูกบังคับขมเหงให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของทหาร เสื่อมเสียเกียรติคุณของขงเบ้งผู้บิดา จึงเอากรณีเชือดคอตาย

ฝ่ายจุกัดสงผู้บุตรของจุกัดเจ็ยมยืนสังเกตการรบอยู่บนหอรบ เห็นจุกัดเจ็ยมถึงแก่ความตายก็โกรธ รีบวิ่งลงจากหอรบจะออกไปรบกับเตงงาย ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ พากันช่วยห้ามปรามแต่จุกัดสงก็ไม่ฟัง พาทหารยกออกไปนอกประตูเมือง ตรงเข้าไปรบกับทหารรุกราก

เตงงายเห็นดังนั้นก็สั่งทหารรุกรากให้ตีวงโอบล้อมจุกัดสงไว้ในวงล้อม แล้วให้ระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปพร้อมกัน ถูกจุกัดสงและทหารจุกัดเจ็ยมถึงแก่ความตายจนหมดสิ้น

เตงงายเห็นได้ทีจึงสั่งทหารรุกรากยกเข้าตีเมืองกิมก๊ก ทหารข้างในเมืองกิมก๊กเห็นจุกัดเจ็ยมและแม่ทัพนายกองถึงแก่ความตายเป็นจำนวนมากก็สิ้นกำลังใจจะต่อสู้ จึงพากันยอมจำนนแก่เตงงาย เปิดประตูเมืองรับเตงงายเข้าไปในเมือง

เตงงายยกทหารเข้าไปในเมืองแล้วได้ตั้งผู้รักษาเมืองและปุนบำเหน็จแก่ทหารซึ่งมีความชอบเป็นอันมาก จากนั้นจึงสั่งเกณฑ์กำลังพลและเสบียงอาหารเมืองกิมก๊กเข้ากองทัพ แล้วให้ทหารพักผ่อนอยู่ในเมืองสามวัน ครบกำหนดแล้วจึงยกกองทัพออกจากเมืองกิมก๊กจะยกไปตีเมืองเอ็กจิ๋ว ซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นเสฉวน

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสี้ยนครั้นทรงทราบข่าวเมืองกิมก๊กเสียแก่ข้าศึก จุกัดเจ็ยมและจุกัดสงพลูกเสียชีวิตในทีรบ และทหารเจ็ดหมื่นบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก พวกที่เหลือยอมจำนนแก่ข้าศึกสิ้นแล้วก็ตกพระทัย ตรัสสั่งให้เรียกประชุมขุนนางทั้งปวงเป็นการฉุกเฉิน

ขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายการข่าวได้รายงานว่า ขณะนี้มีไบบอกเข้ามาจากหัวเมืองต่าง ๆ ว่าไม่อาจต้านรับกองทัพพวยกักได้ ข้าศึกกำลังยกทัพตรงมายังเมืองเอ็กจิ๋วเป็นหลายทาง ราษฎรทั้งปวงพากันอพยพหลบหนีภัยกระแสน้ำขึ้นเข้าไป

ไม่ทันที่พระเจ้าเล่าเสี้ยนจะตรัสประกาศใด ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามากราบทูลว่าขณะนี้ได้รับรายงานจากกองทัพหน้าของพวยกักกำลังยกเข้ามาทางด่านทิศใต้ของประตูเมือง ขุนนางทั้งปวงได้ยินคำกราบทูลดังนั้นก็พากันตกใจ คิดถึงครอบครัวลูกเมียว่าจะเป็นอันตราย จึงพากันกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้ทิ้งเมืองเอ็กจิ๋วหนีไปพึ่งหัวเมืองในภาคใต้ซึ่งมีอยู่ถึงเจ็ดหัวเมืองเป็นการชั่วคราว เพราะเป็นพื้นที่ทุรกันดารยากที่ข้าศึกจะยกไปตามตี ถึงข้าศึกจะติดตามไปก็สามารถถอยไปขออาศัยเมืองกังตั้งได้โดยสะดวก เมื่อรวบรวมผู้คนพร้อมแล้วจะได้ขอยืมทหารจากเมืองหมันอ่องและเมืองกังตั้งกลับมาอบกู้เอาเมืองเอ็กจิ๋วกลับมาคืน

ฝ่ายเจียวจิ๋วขุนนางในสำนักราชเลขาธิการ ได้ฟังคำขุนนางดังนั้นก็คัดค้านว่าพระองค์เป็นพระมหาษัตริย์ซึ่งจะไปขออาศัยกำลังผู้อื่นแล้วบ้านผู้อื่นอยู่นั้น ไม่ใช่ฐานะที่จะพึงเป็นไปได้ อันชาวเมืองหมันอ่องนั้นเคยเป็นขบถต่อเมืองเราจน มหาอุปราชขงเบ้งต้องยกไปปราบจึงราบคาบลง ความคิดจะพึ่งพาพวกเขาเหมือนคิดเอาเนื้อไปฝากไว้ในปากเสือ มีแต่จะเป็นอันตรายแก่ตัว ซึ่งจะคิดไปอาศัยเมืองกังตั้งนั้นเล่าจะได้อะไร เมื่อใดที่เมืองเสฉวนเสียแก่พวยกักแล้ว เมืองกังตั้งก็ตั้งอยู่ไม่ได้ ไม่ช้านานก็ต้องตกเป็นเมืองขึ้นแก่พวยกักอยู่ดี พระองค์ไปขออาศัยเมืองกังตั้งได้รับความอภัยครั้งหนึ่งแล้ว ยังจะต้องได้รับความอภัยในยามเมืองกังตั้งตกแก่พวยกักเป็นซ้ำสองเล่า สู้ยอมสวามิภักดิ์ในขณะนี้ถึงแม้ภัยก็อภัยแต่เพียงครั้งเดียวจะไม่ดีกว่าหรือ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุคำเจียวจิ๋วตอนนี่ว่า "อันธรรมเนียมโบราณ ซึ่งจะตั้งตัวเป็นเจ้าของแผ่นดินนั้น จะได้อาศัยกำลังผู้อื่นหาไม่ได้ ย่อมเพียรพยายามได้เป็นดีด้วยปัญญาความคิดแลกำลังของตัวเอง เมื่อแลต่อด้วยข้าศึกมิได้ เข้าไปบนอบเมืองกังตั้งนั้น ไซ้ว่าเมืองกังตั้งจะตั้งมั่นเป็นเอกเโทษก็หา

ไม่ จะเสียแก่ผู้ก็เป็นมั่นคง นานไปก็ต้องกลับไปค่านับเขา ก็จะมีได้อัปยศเป็นสองเข้าไปหรือ จะต้องการ อันใด ถ้าเข้าค่านับแก่พระเจ้าผู้ยักเสียครั้งนี้ เห็นจะได้อายุแต่ครั้งเดียว ขอให้พระองค์ดำริเถิด”

พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังคำขุนนางสวนใหญ่ซึ่งเกรงกลัวทหารยักก็จะให้ยกหนีไปพึ่งเมืองกังตั้ง แต่คำเจิว จิวแม้เป็นความเห็นของคน ๆ เดียว แต่ชอบด้วยเหตุผล พระเจ้าเล้าเสียนฟังคำทั้งสองฝ่ายแล้วไม่อาจ ตัดสินพระทัยได้ จึงเสด็จลงจากพระราชบัลลังก์เข้าไปข้างในพระตำหนัก

ภายในห้องพระโรงได้เกิดการโต้เถียงกันเป็นสองฝ่ายอื้ออึงไปแต่หาข้อยุติไม่ได้ จึงเป็นอันต้องเลิกประชุม โดยปริยาย วันรุ่งขึ้นขุนนางทั้งปวงได้พากันมาที่ห้องพระโรง แล้วโต้แย้งกันอีกแต่หาข้อยุติไม่ได้ เจิวจิว เห็นดังนั้นจึงแต่งภูิก้าเข้าไปถวายพระเจ้า เล้าเสียนว่า ข้าศึกจะยกมาถึงเมืองอยู่แล้ว ชอบที่พระองค์จะ ตัดสินพระทัยไปทางใดทางหนึ่ง หากยอมสวามิภักดิ์ก็จะได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองตั้งแต่ก่อน มีความสุขสืบไป แต่ถ้าหากหนีไปพึ่งเมืองอื่นอันตราภัยก็จะบังเกิดแก่พระองค์ ขอได้ทรงพิจารณาในทันที

พระเจ้าเล้าเสียนกำลังกลัดกลุ้มพระทัย ไม้รู้ที่จะตัดสินพระทัยประการใด ในขณะที่ลังเลอยู่นั้นเมื่อได้ ทอดพระเนตรภูิก้าของเจิวจิวก็ทรงเห็นชอบ ตรัสสั่งให้เตรียมการออกไปขอสวามิภักดิ์กับเตงงาย เจ้า พนักงานสำนักราชเลขาธิการจึงจัดแจงขบวนสำหรับราชทูตเชิญพระราชสาส์นของพระเจ้าเล้าเสียน ออกไปอ่อนน้อมกับเตงงาย เพราะพระเจ้าเล้าเสียนยังไม่ตัดสินพระทัยเป็นที่แน่นอนว่าจะเสด็จออกไป นอบน้อมด้วยพระองค์เองหรือไม่

ในขณะที่ขบวนตั้งพร้อมอยู่นั้น พระเจ้าเล้าเสียนเสด็จออกจากพระตำหนักที่ประทับมาที่ห้องพระโรง เจิว จิวได้ตามเสด็จออกมาด้วย ทันใดนั้นได้ยินเสียงร้องดาเจิวจิวด้วยเสียงอันดังว่า ไฉ่เจิวจิวคนชายชาติ ชายแผ่นดิน ริอานทำลายแผ่นดินฮันยกให้แก่ข้าศึกนั้นไม่ชอบ

พระเจ้าเล้าเสียนได้ยินเสียงดังนั้นก็ตกพระทัย ทอดพระเนตรไปเห็นเล้าข้าพระราชบุตร จึงตรัสว่าตัวเจ้า เป็นเพียงเด็กยังไม่สิ้นกลิ่นน่านม สิบปีอาจล่วงเกินขุนนางผู้อาวุโส จะมีทำให้อาณาประชาราษฎร์เดือดร้อน ล้มตายหรือไฉน

พระราชบุตรเล่าข่าวถวายบังคมตามประเพณีแล้วทูลว่า เมืองเสฉวนนี้มีกำแพงเมืองสูงใหญ่ ถึงแม้ข้าศึกยก มากก็พอจะตั้งรับข้าศึกได้ แลเกียงฉวยมหาอุปราชก็ยังมีทหารอยู่เป็นอันมาก ทราบข่าวศึกแล้วเห็นจะยก กองทัพมาช่วย เกียงฉวยยกมาเมื่อใดตีกระหนาบข้าศึกเข้าไปพร้อมกันแล้วเห็นข้าศึกจะแตกพ่ายไป ไฉน พระองค์จึงจะยอมอ่อนน้อมให้เสียเกียรติยศของบรรพบุรุษราชวงศ์ฮันเล่า

พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังดังนั้นก็ทรงพิโรธ ตรัสว่าตัวเจ้าเป็นเพียงเด็ก ว่ากล่าวความไปตามน้ำใจคิด ไม่ได้รู้ เห็นสถานการณ์ที่เป็นจริง อย่ายึดกล่าวสืบไปเลย

พระราชบุตรเล่าข่าวได้ฟังคำพระราชบิดาดังนั้น จึงทูลว่าพระอัยกาเล่าปี่ผู้ยากตรากตรำพระวรกายตลอด ชีวิต จึงได้เมืองเสฉวนไว้เป็นสิทธิ์ได้สืบเชื้อสายราชวงศ์แห่งพระเจ้าฮันโกโจ บรรดาทหารและขุนนางผู้ ภักดีได้พลีชีวิตนับไม่ถ้วน ราชบัลลังก์จึงตั้งสถิตสืบมาถึงวันนี้ ซึ่งพระองค์จะยอมยกพระราชบัลลังก์แก่ ข้าศึกจะไม่นึกถึงพระอัยกาบ้างเจิวหรือ ถึงมาตรแม้นข้าศึกรุกหนักคืบขันมา พวกข้าพระองค์ซึ่งเป็นบุตร ทั้งเจ็ดคนจะร่วมกับขุนนางทั้งปวงคุมทหารออกต่อรบด้วยข้าศึก หากพลาดท่าเสียทีสิ้นชีวิตก็ยังเป็นเกียรติ สืบไปในประวัติศาสตร์ ดวงวิญญาณจะไป พานพบพระอัยกาและขงเบ้งก็พานพบได้โดยไม่ละลายใจเลย

พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งทรงพิโรธ จึงตรัสสั่งขันทีให้ขับพระราชบุตรออกไปจากพระราชวัง เล้าข้า เห็นดังนั้นก็น้อยใจ ร้องให้เดินออกจากบริเวณพระบรมมหาราชวังกลับไปจวน

พระเจ้าเล้าเสียนเสด็จไปถึงห้องพระโรงแล้ว ตรัสสั่งให้เตียวเจียวซึ่งเป็นราชบุตรเขยเป็นหัวหน้าคณะ ราชทูต พร้อมกับเจิวจิวและเตงงายผู้ช่วยเจ้าเมืองเอ๊กจิว ติดตามราชทูตคุมเครื่องบรรณาการและเชิญ ตราพระราชลัญจกรสำหรับพระมหากษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮันออกไปขออ่อนน้อมกับเตงงาย สามขุนนางรับ พระบรมราชโองการแล้วถวายบังคมลา พาขบวนออกจากเมืองเสฉวนตรงไปทางเมืองโปยเสียด

ฝ่ายเตงงายครั้งนี้ได้ทราบข่าวพระเจ้าเล้าเสียนทรงยินยอมสวามิภักดิ์ก็มีความยินดี ตั้งขบวนต้อนรับราชทูต อย่างยิ่งใหญ่สมพระเกียรติ ด้วยหวังจะครองน้ำใจชาวเมืองเสฉวนให้เป็นปกติจะได้คิดการใหญ่ยกไปตี เมืองกังตั้งต่อไป ครั้นคณะทูตมาถึงเตงงายจึงตรงออกไปต้อนรับทำที่เป็นถวายบังคมตราพระราชลัญจกร แล้วค่านับทักทายราชทูตราวกับว่าสนิสนมมานั้นนานปี

คณะทูตค่านับทักทายตามธรรมเนียมแล้ว เตงงายจึงเชิญคณะทูตเข้าไปสนทนากัน คณะทูตได้แจ้งความ ตามรับสั่งของพระเจ้าเล้าเสียนแล้วมอบตราพระราชลัญจกรและเครื่องบรรณาการแก่เตงงาย

แดงายได้ถวายบังคมน้อมรับตราพระราชลัญจกรจากราชทูตและให้ทหารรับของบรรณาการเข้าไปเก็บไว้ แล้วกล่าวกับคณะทูตว่า "ให้พระเจ้าเล้าเสียนอยู่ปกป้องอาณาประชาราษฎร์ ไพรบ้านพลเมืองให้เป็นสุขเถิด เรามีได้ทำอันตรายแก่ท่านแล้ว" จักก็จึงเป็นอันตกลอยในขอบขัณฑสีมาของยุยก็นับแต่บัดนั้น

อนาถนักรหาแผ่นดินเมืองเสฉวน อาณาจักรขึ้นสุดท้ายอันเป็นสมบัติของพระราชวงศ์ชั้นที่พระเจ้าเล้าปีทุมเททั้งชีวิต ได้อาศัยสติปัญญาความคิดอ่านของขงเบ้ง อาศัยกำลังฝีมือรบพุ่งของกวนอู เตียวหุย จูล่ง ฮองตง ม้าเฉียว และทหารเอกทหารรองจำนวนมาก จนได้มาเป็นที่ตั้งสถิตพระราชบัลลังก์มังกร สืบสายเชื้อวงศ์ของพระเจ้าฮั่นโกโจด้วยความลำบากยากเย็นแสนเข็ญ ต้องพลีชีวิตบั้งทองเป็นเครื่องสังเวยและพลีชีวิตขงเบ้งในการป้องกันรักษาเมืองเสฉวนไว้มิให้เป็นอันตราย และอยู่เย็นเป็นสุขถึงยี่สิบเก้าปีหลังจากที่ขงเบ้งสิ้นบุญ

แต่เพราะพระเจ้าเล้าเสียนกษัตริย์ถ้อยมิได้เอาเยี่ยงอย่างบรรพบุรุษ หลงเชื่อฟังชั้นที่ เสพสุขสนุกสนานไม่ใส่ใจในราชการแผ่นดิน คบหาคนพาลยกย่องให้มีอำนาจ ชับไล่ไสส่งขุนนางผู้จงรักภักดีมีสติปัญญา ออกจากราชการจนบ้านเมืองผุพัง อาณาจักรจกก็จึงล้มครืนลงสืบไปเบื้องหน้าเล้าเสียนหาชีวิตไม่แล้วจะมีหน้าพาดวงวิญญาณไปกราบกรานพระเจ้าเล้าปีและพบขงเบ้งที่ปรกพได้หรือใจน บทรเรียนสุดอัปยศอันฟังจดฟังจำของกษัตริย์ถ้อยผู้นี้มีคุณค่าด้านกลับยิ่งใหญ่นัก แต่กระนั้นเหตุการณ์เช่นเดียวกันในยุคหลัง ๆ ก็ยังคงบังเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ จะว่าเป็นเพราะลิขิตสวรรค์ประการเดียวนั้นย่อมไม่ควร หากต้องว่าอุปนิสัยคนเลวทรามต่ำช้านั้นไม่ว่ายุคไหนหรือชาติใดก็เหมือนกันไปทั้งสิ้น

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แดงายเข้าเมืองเสฉวน (ตอนที่646)

พระพุทศาศาสนายกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยหกพรรษา แรมสิบสองค่ำ เดือนอ้ายปลายปี ราชวงศ์ฮั่นได้ถึงกาลดับสูญ เล้าเสียนกษัตริย์ถ้อยได้ยกราชบัลลังก์ที่พระเจ้าเล้าปีและขงเบ้งเพียรสร้างมาด้วยความยากลำบากสุดแสนลำเค็ญให้แก่แดงาย แต่แดงายนั้นหวังจะครองใจชาวเมืองเสฉวน จึงสั่งให้พระเจ้าเล้าเสียนปกครองเมืองเสฉวนตั้งแต่ก่อน

แดงายตั้งให้พระเจ้าเล้าเสียนปกครองเมืองเสฉวนตั้งแต่ก่อนโดยมิได้ขอความเห็นชอบจากสุมาเจียว และโดยมิได้รับพระบรมราชานุญาตจากพระเจ้าโจฮ้วนก่อน ย่อมเป็นการล่วงละเมิดอำนาจมหาอุปราชและพระราชอำนาจของพระมหาจักรี เป็นการกระทำที่ประหนึ่งว่าแดงายตั้งตัวเป็นใหญ่ ตัดสินใจทำการด้วยอำเภอณาใจตนเอง ซึ่งย่อมนำเภทภัยมาสู่ตนเองในภายภาคหน้า แต่ในส่วนของแดงายนั้นย่อมเป็นเรื่องจำเป็น เพราะแดงายบุกป่าฝ่าดงมาด้วยความยากลำบาก มีทหารเพียงสองพันติดตามมาเท่านั้น ไม่มีทรัพย์สิ่งของสำหรับครอง น้ำใจคนแม้แต่สักสิ่ง จึงเหลือเพียงยศศักดิ์อันเป็นเครื่องยึดถือของปฤชชนเพียงสิ่งเดียวที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการครองน้ำใจชาวเมืองเสฉวนได้ ทั้งเมืองเสฉวนก็เป็นเมืองใหญ่ที่สุดทางภาคตะวันตก ยามที่เล้าปีได้เมืองเสฉวนก็ต้องใช้เวลากว่าสามปี จึงจะควบคุมสถานการณ์ให้เป็นปกติได้แดงายจึงไม่มีทางเลือก จำต้องใช้วิธีครองใจด้วยทำที่เป็นมีคุณธรรมเมตตาเอื้ออาทรต่อคนทั้งปวง เพื่อหวังสร้างความสงบขึ้นในเมืองเสฉวน

ฝ่ายพระเจ้าเล้าเสียนครั้นทรงทราบว่าคุณทูตเดินทางกลับมาจากกองทัพของแดงาย จึงเสด็จออกให้คณะทูตเข้าเฝ้า ครั้นได้ทราบความตามที่แดงายได้บอกมาแล้วก็ทรงดีพระทัย ตรัสสั่งราชเลขาธิการให้ทำหมายรับสั่งแจ้งไปถึงเกียงฮุยให้ยอมสวามิภักดิ์แก่กองทัพยุยก็ในทันที และตรัสสั่งให้เจ้ากรมกำลังพลและเจ้ากรมพลางจัดทำบัญชีรายชื่อกำลังพลและทะเบียนราษฎรพร้อมกับบัญชีเสบียงอาหาร ศาสดารูธมาศึกทั้งปวงเพื่อมอบแก่แดงายต่อไปตามประเพณี

สามก๊กฉบับสมบูรณระบุนว่า บัญชีราชการก็เสฉวนที่มอบให้แก่แดงายในครั้งนี้ประกอบด้วยทะเบียนครัวเรือนยี่สิบแปดหมื่นครัวเรือน หญิงชายเก้าสิบสี่หมื่นคน นายทหารทั้งไพร่พลสิบหมื่นสองพันคน ขุนนางสี่หมื่นคน เสบียงอาหารสี่สิบล้านกว่าหมื่นชั่ง เงินทองสามพันชั่ง ผ้าแพรสีวิจิตรทั้งผ้าแพรขาวและผ้าแพรลวดลายอย่างละเอียดสิบหมื่นพัน สิ่งของต่าง ๆ ในท้องพระคลังอีกเป็นจำนวนมาก กำหนดวันขึ้นค่าหนึ่งเดือนยี่ เป็นวันทำพิธีสวามิภักดิ์กับแดงาย

ฝ่ายราชบุตรเล่าซำครั้นทราบว่าคุณทูตจะเสด็จออกไปยอมมอบน้อมแก่แดงายก็โกรธ ถือกระบี่เดินเข้าไปหานางซุฮุยยืนผู้เป็นภรรยาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม นางซุฮุยเห็นเล่าซำดังนั้นจึงถามว่า วันนี้นี้นี่หน้าพระองค์มั่งถึงคิดปกติไป ผู้ใดทำให้ขัดข้องพระทัยหรือ

เล่าขำจึงว่า บัดนี้กองทัพพวยกภัยมาตีเมืองเสฉวน พระราชบิดาไม่คิดถึงพระอัยกา ไม่คิดอ่านรักษาป้องกันเมือง กลับยอมจำนนต่อข้าศึก เราจึงรู้สึกอภัยสุดสมิ่วที่เอาหน้าไปพบผู้ใดได้ "ตัวเราเกิดมาในวงศ์ของพระเจ้าเล่าปี่ มิเคยได้อ่อนน้อมแก่ผู้ใด ครั้นนี้จะพลอยคำนับข้าศึกนั้นก็เสียดายชาติตระกูลของเรา ผิดก็จะเชือดคอตายเสียดีกว่าอย่าให้เสียศักดิ์"

นางซุ่ยฮุ่ยจึงว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นภรรยาท่าน หากท่านตายแล้วข้าพเจ้าก็ไม่อาจอยู่สู้ชีวิตสืบไปให้ศัตรูข่มเหง จะขอโดยเสด็จตายตามพระองค์ไปจะเป็นเกียรติยศยิ่งกว่า ทูลเพียงเท่านั้นแล้วนางซุ่ยฮุ่ยจึงวิ่งเอาศีรษะกระแทกเส้าพระตำหนักสิ้นพระชนม์

เล่าขำเห็นซุ่ยฮุ่ยตายต่อหน้าต่อตา จึงถือกระบี่เข้าไปหาบุตรทั้งสามคน สั่งให้คุกเข่าถวายบังคมรำลึกถึงพระเจ้าเล่าปี่ แล้วตัดศีรษะพระราชบุตรทั้งสามพระองค์นั้นแล้วตัดศีรษะศพของนางซุ่ยฮุ่ยพาไปตั้งไว้บนแท่นบูชาในสุสานฝังพระบรมศพของพระเจ้าเล่าปี่

เล่าขำคุกเข่าถวายบังคมพระป้าพระเจ้าเล่าปี่ภายในสุสานพระบรมศพแล้ว ร้องให้ พลังกล่าวว่า "ตัวข้าพเจ้าเป็นหลานของพระองค์ ตั้งใจจะรักษาแผ่นดินมิให้เสียเกียรติยศของพระองค์ไป บัดนี้ข้าพเจ้าจะรักษาจารีตประเพณีของพระองค์ไว้ มิได้ ข้าพเจ้ามีแต่ชีวิตจะขอมูซาสนองคุณพระองค์ ซึ่งทรงอุทิศให้ตั้งภูมิลานไว้ให้เป็นที่พำนักแก่ข้าพเจ้าผู้เป็นหลาน"

เล่าขำกล่าวความจบแล้วจึงโขกศีรษะลงกับพื้นศิลา แล้วชักกระบี่ออกเชือดคอตนเองถึงแก่ความตาย

พระพุทธศาสนายกแล้วได้แปดร้อยหกพรรษา เดือนยี่ ขึ้นหนึ่งค่ำ ซึ่งเป็นวันกำหนดการทำพิธีสวามิภักดิ์อย่างเป็นทางการ เติงงายได้ยกกองทัพจากเมืองโปยเสียไปที่เมืองเอ็กจิ๋วเพื่อรับการสวามิภักดิ์จากพระเจ้าเล่าเสี้ยน เติงงายได้แต่งขบวนทัพพร้อมด้วยอิสริยยศเป็นอันมาก ประดับธงทิวแท่นแหนนชนิด ขบวนม้าล่อช่องกลองตีม้าล่อช่องกลองเสียงดังกึกก้องตลอดทาง เติงงายแต่งเครื่องเกราะเต็มยศตามหลังขบวนทหารม้าด้วยสีหน้าที่เบิกบาน

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสี้ยน ครั้นทราบข่าวขบวนของเติงงายกำลังยกเข้ามาใกล้เมือง เอ็กจิ๋ว จึงพาพระราชบุตรที่เหลือทั้งหกพระองค์และขุนนางชั้นผู้ใหญ่หกสิบคนพร้อมขบวนอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ออกไปรอต้อนรับเติงงายที่หน้าประตูเมือง และตรัสสั่งให้อาณาประชาราษฎร์ชาวเมืองเสฉวนแต่งโต๊ะบูชาเติงงายตลอดทางตั้งแต่ประตูเมืองไปจนถึงพระบรมมหาราชวัง

ครั้นเติงงายนำขบวนมาถึงหน้าประตูเมือง เห็นพระเจ้าเล่าเสี้ยนคุมขบวนขุนนางมาต้อนรับ จึงหวังจะผูกน้ำใจพระเจ้าเล่าเสี้ยนและชาวเมืองเสฉวนไว้ จึงรีบกระโดดลงจากหลังม้าเดินเข้าไปถวายบังคมพระเจ้าเล่าเสี้ยน แล้วทูลว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ที่เปี่ยมด้วยน้ำพระทัยเมตตาอาทรต่อประชาราษฎร์ คล้อยตามลิขิตสวรรค์ แต่นี้ต่อไปเห็นบ้านเมืองจะรุ่งเรืองเป็นสุข

พระเจ้าเล่าเสี้ยนเห็นเติงงายมิได้ถือเนื้อถือตัว ทั้งที่เป็นแม่ทัพของเจ้าประเทศราช และกระทำการโองาปราศรัยต่อพระองค์อย่างนอบน้อมก็มีน้ำพระทัยยินดี เมื่อได้ปฏิสนธิการกับเติงงายตามประเพณีแล้ว จึงเชื้อเชิญเติงงายเข้าไปที่ท้องพระโรงเมืองเสฉวน เชิญให้เติงงายนั่งบนพระราชบัลลังก์ แต่เติงงายไม่ยอมขึ้นไปนั่ง พระเจ้าเล่าเสี้ยนก็ไม่กล้านั่งบนพระราชบัลลังก์เหมือนดังแต่ก่อน และประทับนั่งบนพระเก้าอี้ข้างพระราชบัลลังก์นั้น

เติงงายก้าวเท้าไปยืนอยู่เบื้องหน้าพระราชบัลลังก์ ขุนนางเมืองเสฉวนและแม่ทัพนายกองทั้งปวงพากันคำนับเติงงายตามธรรมเนียม เติงงายรับคำนับแล้วจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าถือรับสั่งยกกองทัพมาครั้งนี้มิได้ปรารถนาจะข่มเหงแย่งอาณาประชาราษฎร์ให้ได้รับความเดือดร้อนแต่ประการใด ลิขิตสวรรค์ได้กำหนดให้แผ่นดินทั้งปวงต้องรวมกันเป็นเอกภาพ บัดนี้เมืองเสฉวนตระหนกและคล้อยตามในลิขิตสวรรค์ จึงยอมมอบต่อแผ่นดินนวยกิก ขอให้คนทั้งปวงได้ทำหน้าที่ตามปกติ อย่าได้วิตกทุกข์ร้อน ทหารนวยกิกทุกคนจะไม่ข่มเหงปล้นชิงฆ่าฟันราษฎรให้ได้รับความเดือดร้อนโดยเด็ดขาด ขุนนางทั้งปวงให้ยังคงดำรงตำแหน่งเดิม และปฏิบัติหน้าที่ไปตามเดิมทุกประการ

สำหรับองค์พระเจ้าเล่าเสี้ยนนั้นเติงงายได้แต่งตั้งให้เป็นรองอัครมหาเสนาบดีแห่งแคว้นนวย ในตำแหน่งที่แพ้วก็จกุ่น

การแต่งตั้งพระเจ้าเล่าเสี้ยนเป็นรองอัครมหาเสนาบดีแห่งแคว้นนวยในตำแหน่งแพ้วก็จกุ่นครั้งนี้ แท้จริงแล้วเป็นเรื่องนอกเหนืออำนาจของเติงงาย และไม่อาจทำได้โดยพลการเพราะเป็นพระราชอำนาจของพระเจ้าโจฮวนโดยเฉพาะ และพระเจ้าโจฮวนจะทรงใช้พระราชอำนาจนี้ได้ก็ด้วยการปราบบังคมทูลเสนอของสุมาเจียวมหาอุปราช แต่เติงงายไม่มีทางเลือกเพราะนี่เป็นเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะใช้เป็นเครื่องร้อยรัด

น้ำใจชาวเมืองเสฉวนมิให้ต่อสู้ช่วงชิงอำนาจกลับคืน เพราะเมืองเสฉวนเป็นหัวเมืองใหญ่ ยังมีกำลังทหาร และผู้คนจำนวนมาก เองกายแม้จะมีทหารเป็นจำนวนไม่น้อย แต่หากต้องกระจายกำลังไปรักษาหัวเมืองต่าง ๆ กำลังทหารก็จะลดเหลือน้อยกว่าน้อย อาจจะถูกแย่งชิงอำนาจได้โดยง่าย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องเชิดพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้เป็นศูนย์รวมผู้คนเอาไว้ก่อนทั้งจะได้ใช้เป็นเครื่องมือในการรักษาความสงบเรียบร้อย แต่การกระทำครั้งนี้ใหญ่หลวงเกินอำนาจนัก ย่อมเป็นเหตุที่จะหาได้ว่าเองกายเหลือแรงชิงอำนาจ ทำการประหนึ่งเป็นพระเจ้าโจฮวนหรือสุมาเจียวเสียเอง เหตุนี้เงาวิบัติจึงแผ่ปกคลุมเหนือหัวของเองกายตั้งแต่นั้น

เองกายได้ทำพิธีรับมอบทรัพย์สินสิ่งของในท้องพระคลัง ศาสตราวุธและเสบียงอาหาร ตลอดจนบัญชีทหารทั้งไพร่บ้านและพลเมืองตามประเพณีแล้ว จึงให้ออกประกาศแจ้งแก่ชาวเมืองทั้งปวงให้ตั้งหน้าทำมาหากินตามปกติ แล้วแต่งฎีการายงานความทั้งปวงส่งเข้าไปเมืองลกเอียง กราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจฮวนทรงทราบ และสั่งให้สำนักราชเลขาธิการมีหมายรับสั่งของพระเจ้าเล่าเสี้ยนไปถึงหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นกับเมืองเสฉวนให้ยอมอ่อนน้อมขึ้นต่อยก และตั้งให้เจียวเอี้ยนถือหมายรับสั่งของพระเจ้าเล่าเสี้ยนเดินทางไปหาเกียงอุย เกลี้ยงกล่อมให้เกียงอุยยอมสวามิภักดิ์แต่โดยดี

ขุนนางเมืองเสฉวนหลายคนที่เคยแค้นชิงชังไม่พอใจสุยโซซันที่ ได้นำความแจ้งแก่เองกายว่าซึ่งเมืองเสฉวนถึงกาลดับสูญเกิดจากสุยโซซันที่ยุยพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้กระทำแต่กรรมชั่ว ช่มเหงขุนนางข้าราชการผู้รักดีต่อแผ่นดิน ขุนนางและชาวเมืองเสฉวนล้วนชิงชังสุยโซ อายากจะฉีกเนื้อสุยโซออกเป็นชิ้น ๆ เอาให้กากินเพื่อให้หายแค้นด้วยกันทั้งสิ้น

เองกายได้ทราบความดังนั้นก็เห็นเป็นที่ที่จะสร้างภาพลักษณ์ว่ารักคนดี ชังคนชั่ว และเป็นผู้พิทักษ์คุณธรรม จึงสั่งทหารให้ไปจับตัวสุยโซแล้วให้เอาตัวไปประหารชีวิตเสีย

ฝ่ายสุยโซนั้นเป็นจอมขันทีผู้เจนจบจัดจ้านครบครันในสุดยอดวิชาชั้นที่ ยามมีอำนาจก็ปรนเปรอจนพระเจ้าเล่าเสี้ยนหลงใหลเชื่องซึ้ง ครั้นถึงคราวิกฤตแผ่นดินล่มสลายก็คิดอ่านหาทางเอาตัวรอด พอได้ทราบข่าวว่าบรรดาขุนนางพากันไปฟ้องร้องต่อเองกายก็รู้ว่าชะตากรรมร้ายจะมาถึงตัว จึงเอาเงินทองเพชรนิลจินดาไปติดสินบน นายทหารของเองกายแล้วหนีออกไปอยู่ต่างเมือง

ทหารของเองกายติดตามหาตัวสุยโซไม่พบจึงนำความไปรายงานให้กับคนสนิทของเองกายทราบ แต่สินบนที่คนสนิทของเองกายกินเข้าไปดับอยู่ในปาก ดังนั้นคนสนิทของเองกายจึงนำความไปรายงานให้เองกายทราบว่า สุยโซรู้ตัวว่าจะต้องโทษจึงหลบหนีไปและถูกโจรปล้นฆ่าถึงแก่ความตายในระหว่างทางแล้ว สุยโซจึงรอดตายด้วยสุดยอดวิชาชั้นที่ที่ว่าด้วยการติดสินบนและการเปิดหูเอาตัวรอดด้วยประการฉะนี้

ฝ่ายเจียวเอี้ยนครั้งถือหมายรับสั่งของพระเจ้าเล่าเสี้ยนไปถึงด่านเกียมโก๊ะ จึงเข้าไปหาเกียงอุย มอบหนังสือรับสั่งนั้นแล้วแจ้งความทั้งปวงให้เกียงอุยทราบ

เกียงอุยทราบความว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนยอมสวามิภักดิ์ยกเมืองเสฉวนให้แก่ วยกแล้ว และยังมีหมายรับสั่งให้ยอมจำนนอีกก็ตกใจ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "เกียงอุยแจ้งเนื้อความในข้อรับสั่งก็ตกใจนั่งตะลึงไปทั้งตัว ทหารทั้งปวงรู้นั้นก็ชวนกันร้องให้อึงคะนึงขึ้นว่า เราทั้งหลายอุตสาห์ออกมาทรมานอยู่ ประรณากจะกำจัดศัตรูเสีย เหตุใดพระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงมายกเมืองให้เองกายโดยง่ายจะมีควรเลย"

เกียงอุยเห็นทหารทั้งปวงยังมีใจจงรักภักดีต่อราชวงศ์ฮั่นดังนั้นจึงปลอมประโลมว่า ท่านทั้งปวงอย่าเพิ่งวิตกทุกขร้อน ข้าพเจ้ามีแผนการอุบายที่จะกอบกู้แผ่นดินได้สำเร็จ ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นจึงพากันไต่ถามว่าแผนการอุบายท่านเป็นประการใด

เกียงอุยจึงว่า ถ้าหากพระเจ้าเล่าเสี้ยนยังเป็นหลักชัยของแผ่นดิน การบรรลุถึงแผนการดังกล่าวก็เป็นเรื่องง่ายตาย แต่บัดนี้พระเจ้าเล่าเสี้ยนมิได้เป็นหลักชัยให้แก่ทหารและราษฎรแล้ว คงเหลืออยู่ก็แต่ข้าพเจ้า จึงเกรงว่าถ้าหากทหารและอาณาประชาราษฎร์ไม่พร้อมเพรียงน้ำใจกันแล้ว ถึงจะมีแผนการอุบายอันล้ำเลิศก็ไม่อาจบรรลุผลได้ดังปรารถนา

ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นจึงว่า ในยามคับขันเช่นนี้ไม่มีทางอื่นใดเลือก เมื่อแผ่นดินสิ้นเจ้าแล้วขอให้ท่านเป็นร่มฉัตรช่วยให้แก่กองทัพ รวบรวมทหารและอาณาประชาราษฎร์ซึ่งยังมีความจงรักภักดีต่อราชวงศ์ฮั่นแล้วทำการกอบกู้แผ่นดินกลับคืนเถิด ข้าพเจ้าทั้งปวงพร้อมที่จะพลีชีวิตร่วมทำการกับท่านไปจนถึงที่สุด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**แผนการกอบกู้ฮั่น (ตอนที่647)**

เกียงอุยทราบความตามหมายรับสั่งว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนยอมสวามิภักดิ์แก่วุยก๊ก ยกเมืองเสฉวนให้แก่เตงงายโดยง่ายก็ตกใจตะลึงงง พอตั้งสติได้จึงปรึกษากับแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วเสนอแผนการกอบกู้ราชวงศ์ฮั่น ซึ่งเมืองเสฉวนกลับคืน ทหารทั้งปวงต่างพร้อมใจกันยกให้เกียงอุยเป็นผู้นำในการกอบกู้ฮั่นต่อไป

เกียงอุยได้ยื่นคำแม่ทัพนายกองทั้งปวงพร้อมเพรียงน้ำใจกันตั้งนั้นก็มีความยินดี จึงกล่าววามหาอุปราชขงเบ้งได้สอนสั่งวิทยาการทหารทั้งการรุก การรับ การซุ่มโจมตี การตั้งค่ายกลพยุหะแก่ข้าพเจ้าไว้เป็นอันมาก สุดยอดกลยุทธ์ทางการทหารนั้น มหาอุปราชได้สั่งสอนไว้ว่าคือการหนี เพราะการหนีนั้นคือการรักษาตัวรอดไม่ให้พ่ายแพ้แก่ข้าศึก トラบใดที่ยังรักษาชีวิตเอาไว้ได้ย่อมมีวิสัยที่จะช่วงชิงชัยชนะต่อไปได้

เกียงอุยกล่าวสืบไปว่า การทหารนั้นเป็นเพียงเครื่องมืออย่างหนึ่งของการเมือง เป็นไปเพื่อบรรลุเป้าหมายทางการเมือง การจะรบหรือไม่รบ การจะถอยหรือไม่ถอย การจะเอาชนะหรือแพ้ย่อมสุดแต่แต่เป้าหมายทางการเมือง แลสุดยอดกลยุทธ์ทางการเมืองนั้นคือการใช้กำลังศัตรูทำลายศัตรู มหาอุปราชได้เปรียบเทียบไว้ว่าตัวเลขสองของอักษรจีนคือตัวเลขหนึ่งสองตัวหรือขีดสองขีดวางซ้อนกัน เมื่อเอาเลขหนึ่งลบด้วยเลขหนึ่งก็จะกลายเป็นศูนย์ นั่นคือเมื่อใช้กำลังข้าศึกทำลายข้าศึก ข้าศึกก็ยอมล่มสลายไป เราจึงค่อยชิงชัยชนะโดยมิพักต้องเหนื่อยแรง

ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นจึงพากันสรรเสริญว่า ซึ่งท่านกล่าวมานี้หลักแหลมลึกซึ้งนัก แต่จะทำการประการใดเล่าจึงจะทำลายข้าศึกแล้วกอบกู้ราชวงศ์ฮั่นได้

เกียงอุยจึงว่า กองทัพวุยก๊กมาครั้งนี้เป็นสองสาย สายหนึ่งจงโฮยเป็นแม่ทัพใหญ่ยกไปตีเอาเมืองฮั่นตั้งอีกสายหนึ่งเตงงายเป็นปลัดทัพยกมาตีเอาเมืองเสฉวนเตงงายมีตำแหน่งเป็นผู้น้อยกว่าจงโฮย ซึ่งยึดเมืองเสฉวนได้ครั้งนี้เป็นความชอบยิ่งกว่าจงโฮย เห็นจงโฮยจะไม่พอใจ ซึ่งจงโฮยใช้เตงงายให้เดินทัพผ่านเส้นทางอันตรายกันดารเพราะมีความขัดแย้งภายในระหว่างจงโฮยกับเตงงาย ดังนั้นจงโฮยจึงใช้เตงงายให้มาตีเมืองเสฉวน ต้องการให้เตงงายถึงแก่ความตายในระหว่างเดินทัพ แต่โชคของเตงงายยังดีอยู่จึงทำการได้สำเร็จ อนึ่งเล่าเตงงายได้เมืองเสฉวนแล้วใช้อำนาจแต่งตั้งพระเจ้าเล่าเสี้ยนครองแผ่นดินเมืองเสฉวนต่อไปอีกเกินอำนาจนัก เตงงายทำการโดยเหลือระวังในอำนาจ คิดชิงความชอบข้ามหน้าข้ามตาจงโฮย สถานการณ์มีฐานะที่จงโฮยและเตงงายจะหักล้างกันเองจนตายไปข้างหนึ่งหรือทั้งสองข้างได้ ดังนั้นแผนการอุบายของข้าพเจ้าคือทำให้จงโฮยและเตงงายฆ่าฟันกันเองแล้วเราค่อยเข้าเติมเอาในภายหลัง เห็นจะกอบกู้เมืองเสฉวนได้เป็นมั่นคง

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นจึงพากันเห็นด้วย และให้เกียงอุยเร่งทำการตามความคิด เกียงอุยจึงชักชวนแม่ทัพนายกองและทหารทั้งปวงกระทำสัตย์สาบานว่าจะร่วมแรงร่วมใจด้วยความภักดีต่อพระราชาวงศ์ฮั่น ช่วงชิงเมืองเสฉวนกลับคืนให้จงได้

เวลาบ่ายวันนั้นเกียงอุยจึงให้ปี่กองชาวแสดความยอมจำนนบนด่านเกียมโก๊ะและแต่งทูตเดินทางไปหาจงโฮย แจ้งว่าบัดนี้เตงงายยึดได้เมืองเสฉวนแล้ว พระเจ้าเล่าเสี้ยนมีหมายรับสั่งให้เกียงอุยยอมสวามิภักดิ์แต่เกียงอุยนั้นมีน้ำใจศรัทธาต่อจงโฮยจึงประสงค์จะมายอมมอบน้อมต่อจงโฮยโดยตรง

จงโฮยได้ทราบความก็พรั่นใจว่าเตงงายทำการสำเร็จมีความชอบใหญ่หลวงนัก แต่รีบชมความรู้สึกไว้ในบัดดล กล่าวกับทูตว่าซึ่งท่านแม่ทัพเกียงอุยจะยอมมาอยู่ด้วยเรา นี้เรามีความยินดีเป็นอันมาก ท่านจงกลับไปบอกเกียงอุยให้ออกมาหาเราเถิด ทูตของเกียงอุยจึงคำนับลาจงโฮยกลับไปด่านเกียมโก๊ะ

ฝ่ายเกียงอุยครั้นทราบความจากทูตแล้ว จึงพาเลี้ยวหัวและเดี่ยวแอกพร้อมกับแม่ทัพนายกองและทหารทั้งปวงยกไปหาจงโฮย

จงโฮยทราบความก็มีความยินดี จึงพาทหารองครักษ์ออกไปต้อนรับเกียงอุยอย่างสมเกียรติ ต่างฝ่ายต่างคำนับกันตามธรรมเนียมแล้วจงโฮยจึงเชิญเกียงอุยเข้าไปสนทนากันในค่ายบัญชาการ ให้เกียงอุยนั่งในที่อันสมควรแก่ตำแหน่งแล้วจึงถามเกียงอุยว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนมีหมายรับสั่งให้ท่านไปสวามิภักดิ์กับเตงงายแล้วใจนจึงมายอมสวามิภักดิ์ต่อเราเล่า

เกียงอุยจึงว่า "ตัวข้าพเจ้านี้พระเจ้าเล่าเสี้ยนตั้งให้เป็นผู้ใหญ่รับมอบราชการบ้านเมืองทั้งปวง ข้าพเจ้าเป็นคนมีฤทธิ์มาก ถึงมาตรว่ามาคำนับท่านบัดนี้ก็เร็วอยู่แล้ว จะช้านักก็หาไม่ได้ ด้วยข้าพเจ้าแจ้งว่าตัวท่านมี

สติปัญญามาก ยกมาทั้งนี้ทแกล้วทหารทั้งปวงก็เข้มแข็ง ข้าพเจ้าประมาณการดูเห็นจะสู้มิได้จึงเข้ามา คำนับ แม้ว่าแดงงายยกมาทางนี้ที่ไหนข้าพเจ้าจะออกมา ก็จะสู้รบกว่าจะสิ้นชีวิตลงด้วยกัน อนึ่งข้าพเจ้าก็ แจ่มอยู่แต่ก่อนมาว่าพระเจ้าโจฮวนได้ตั้งตัวเป็นใหญ่ทั้งนี้ก็เพราะปัญญาความคิดของท่านช่วยท่านบำรุง ให้ ปากผู้คาคณก็เลื่องลือสรรเสริญท่านเป็นอันมาก”

ถ้อยคำเกียจอุยบัดนี้ประจักษ์ชัดว่าเกียจอุยนั้นหาได้เป็นเพียงแค่นายทหารผู้มีฝีมือรบพุ่งเก่งกาจกล้าหาญ ขำนาญการพิชัยสงครามแต่อย่างเดียวนั้นไม่ หากสุดยอดวิชาชั้นที่ที่ขงเบ้งก็เจนนับนั้นก็ได้อุ กถ่ายทอดมาถึงเกียจอุยจนมีความชำนาญเช่นเดียวกันด้วย เพราะความซึ่งเกียจอุยเจราครั้งนี้คือสุดยอด วิชาชั้นที่ ที่ว่าด้วยการเจราแสวงหาความชอบใส่ตัว และการใช้วาจาในการสร้างความแตกแยกเพื่อให้ ข้าศึกทำลายล้างกันเองนั่นเอง

จงโฮยได้ยินคำเกียจอุยสรรเสริญยกย่องเป็นอันมากก็มีความยินดี เนื้อความที่เกียจอุยไม่นับถือศรัทธาแดง งายนั้นต้องด้วยอัธยาศัยของจงโฮยเป็นอันมาก จงโฮยได้ยินกิตติศัพท์มาแต่ก่อนว่าเกียจอุยเป็นชายชาติ ทหาร มีความจงรักภักดีต่อผู้เป็นนายอย่างสูงส่ง มีฝีมือรบพุ่งเก่งกล้าสามารถ ขำนาญชาญฉลาดในการ พิชัยสงคราม ก็มีความเลื่อมใสเกียจอุยเป็นทุนอยู่แต่เดิม เมื่อได้พบหน้าคำดาสนทนาพาทีได้ถามความ บ้านการเมืองและการทหารตัวต่อตัวแล้วก็ยิ่งถูกอกต้องใจ

จงโฮยจึงสั่งทหารให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเกียจอุย แล้วชวนสนทนาในเรื่องเหตุการณ์บ้านเมืองอย่างลึกซึ้งและยิ่ง ถูกอกต้องใจเป็นอันมาก เกียจอุยก็ทำที่ภักดีโดยสุจริต ยอมเป็นข้าให้ขงเบ้งใช้โดยไม่คำนึงถึงชีวิต

จงโฮยเห็นดังนั้นก็เชื่อมั่นว่าเกียจอุยเลื่อมใสศรัทธาภักดีตัวโดยสุจริต จึงกล่าวว่าตัวท่านมีสติปัญญาแกร่ง กล้ากิตติศัพท์เลื่องลือมาช้านาน อย่าได้คิดว่าเป็นข้ารับใช้ข้าพเจ้าเลย เราสองคนจงมาเป็นเพื่อนร่วมเป็น ร่วมตายกันเถิด เกียจอุยก็ทำที่เป็นยินดี คำนับจงโฮยแล้วกล่าวว่าเมื่อท่านแม่ทัพไม่ถือตัว ลดตัวลงมาคบ หาข้าพเจ้าดังนี้เป็นพระคุณใหญ่หลวงนัก ทั้งชีวิตนี้จะทุ่มเทความภักดีต่อท่านไม่คลอนแคลนเลย

จงโฮยได้ยินคำเกียจอุยดังนั้นก็เรียกเอาเกาทัณฑ์จากทหารมาดอกหนึ่ง แล้วชวนเกียจอุยถือเกาทัณฑ์ ไว้คณละข้าง กระทำสัตย์สาบานไว้ต่อกันว่านับแต่นี้สืบไปเราสองคนจะเป็นพี่น้องร่วมเป็นร่วมตาย จะไม่ทำ ร้ายหักหลังกัน มีสุขจะร่วมเสพ มีทุกข์จะร่วมต้าน ผู้ใดผิดคำสาบานนี้ขอให้มอันตรรายเหมือนดังหนึ่งลูก เกาทัณฑ์นี้ ขอเทพยดาฟ้าดินจงเป็นพยานให้แก่เราสองคน

ครั้นกล่าวคำสาบานแล้วทั้งจงโฮยและเกียจอุยจึงหักดอกเกาทัณฑ์ออกเป็นสองส่วน

จงโฮยวางใจดังนั้นก็จึงให้เกียจอุยเป็นแม่ทัพตามตำแหน่งดังก่อน ให้ทำหน้าที่บัญชาทหารจึกก็ที่เคย บัญชามาแต่เดิม เกียจอุยคำนับลาจงโฮยแล้วจึงพาทหารกลับไปด่านเกียมโก๊ะ และให้เจียวเอียนผู้ถือ ถ้วยรับสั่งกลับไปเมืองเสฉวน

ฝ่ายแดงงายครั้นควบคุมสถานการณ์ในเมืองเสฉวนเป็นปกติแล้ว จึงปรับปรุงตำแหน่งขุนนางเพื่อให้ความ มั่นคงและมีเสถียรภาพมากขึ้น ตั้งให้สุมาปองเป็นเจ้าเมืองเอ็กจิ๋ว ให้องกิ้นและตันทองคุมทหารออกไป ตั้งปราบปรามหัวเมืองห่างไกลที่แข็งข้อไม่ยอมสวามิภักดิ์ ครั้นจัดแจงการทั้งปวงเสร็จแล้วแดงงายจึงยก ทหารไปตั้งอยู่ที่เมืองกิมก๊กซึ่งเป็นหัวเมืองยุทธศาสตร์

แดงงายยกทหารมาตั้งในเมืองกิมก๊กแล้วก็กริ่งว้างโฮยจะยกทหารจากเมืองฮันตั้งมาเมืองเสฉวน แล้ว เกรงว่าขุนนางและทหารเมืองเสฉวนจะน้อยใจใส่เข้าหาจงโฮยเพราะมีตำแหน่งเป็นแม่ทัพใหญ่ จึง ต้องการผูกใจขุนนางและทหารเมืองเสฉวนให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ดังนั้นแดงงายจึงสั่งให้จัดงานสนับบาต สโมสรอย่างยิ่งใหญ่ที่เมือง กิมก๊ก แล้วเชิญขุนนางผู้ใหญ่และแม่ทัพนายกองของเมืองเสฉวนมากินโต๊ะ พร้อมกัน

ในระหว่างงานเลี้ยงแดงงายได้ประกาศว่า ข้าพเจ้ายกกองทัพมาเมืองเสฉวนครั้งนี้มิได้เบียดเบียนเช่นฆ่า อาณาประชาราษฎร์ หรือข่มเหงยาแรงแฆข่าราชการขุนนางแม้แต่สักน้อยนิด นับเป็นบุญของชาวเมืองเสฉวน ที่ข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพยกมาเอง จึงร่มเย็นเป็นสุขปกติอยู่ หากเป็นแม่ทัพนายกองของวุยก๊กผู้อื่นยกมา เห็น จะข่มเหงฆ่าฟันท่านทั้งปวง และราษฎรให้ได้รับความเดือดร้อน ไหนเลยจะมานั่งเสพสุรากินโต๊ะอย่างมี ความสุขเช่นนี้ได้

ขุนนางและทหารเมืองเสฉวนได้ฟังดังนั้นก็ต่างพากันลุกขึ้นคำนับแดงงาย แล้วกล่าวว่า ขอบารมีท่านแม่ทัพ ช่วยปกป้องคุ้มครองพวกเราทั้งปวงให้มีความสุขสืบไปเถิด แดงงายเห็นการสมคะเนก็มีความยินดี ประกาศ ขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าท่านทั้งปวงจงวางใจ เราครองเมืองเสฉวนอยู่ตราบไฉจะไม่ให้ผู้ใดมาข่มเหงพวกท่าน เป็นอันขาด

เตงงายกล่าวขาดคำลง ทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้าไปรายงานว่าขณะนี้เจิวเอี้ยนได้กลับมาจากด่านเกียมโก๊ะแล้ว มีราชการเร่งด่วนจะขอเข้ามารายงาน เตงงายได้ยิน ดังนั้นก็รู้สึกประหลาดใจ จึงสั่งให้ทหารไปนำตัวเจิวเอี้ยนเข้ามาหา

เจิวเอี้ยนคำนับเตงงายแล้วรายงานว่า เกียงอุยได้รับหมายรับสั่งของพระเจ้า เล่าเสียนที่ให้หมายมอบนอมต่อท่านแล้ว กลับพาทหารไปสวามีภักดีกับจงโฮย เห็น จงโฮยและเกียงอุยจะยกทหารมาที่เมืองเสฉวน

เตงงายได้ยินดังนั้น "ก็มีใจโกรธจงโฮยตั้งหนึ่งเพลิงสมอยู่ในอก" แล้วคิดว่าจงโฮยได้เกียงอุยเป็นพวกแล้ว ทหารเมืองเสฉวนซึ่งยังมีความจงรักภักดีก็จะพากันไปเข้ากับจงโฮย หากจงโฮยยกมาเมืองเสฉวนแล้วเห็นจะยกไปตีเมืองก่งตั้งซึ่งเอาความชอบเสีย จึงรีบแต่งหนังสือให้ทหารถือไปให้แก่สุมาเจียวที่เมืองลกเอี้ยง

ฝ่ายสุมาเจียวได้ทราบรายงานการสงครามอย่างต่อเนื่อง เห็นได้ที่มีชัยก็มีความยินดี ครั้นได้รับหนังสือของเตงงายจึงรีบเปิดอ่านดู ปรากฏความว่า "ข้าพเจ้าเตงงายขอคำนับมาถึงจิ้นก่งมหาอุปราช ด้วยข้าพเจ้ายกทหารมาตีเมืองเสฉวนนั้นก็สำเร็จแล้ว ครั้นจะยกทัพกลับมาโดยเร็ว ทแกล้วทหารทั้งปวงก็บอบซ้ำอิดโรยนัก จะขอพักทหารยับยั้งอยู่ ณ เมืองเสฉวน ให้ทแกล้วทหารมีความผาสุกก่อน แลตัวเล่าเสียนนั้น ข้าพเจ้าตั้งให้เป็นพี่แหว่ก็จ้งกุน แลทรัพย์สินของทั้งปวงนั้นครั้นข้าพเจ้าจะส่งมาก่อนก็เป็นทางไกลเกลือกจะเกิดอันตรายในกลางทาง ตัวข้าพเจ้ามิพ้นความผิด บัดนี้ข้าพเจ้าเก็บรวบรวมกันไว้เป็นปกติอยู่ อนึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองก่งตั้งก็ยังมีอณนอม กระด้างกระเดื่องนัก ถ้าแลทแกล้วทหารทั้งปวงหายอิดโรยจะได้ ดบแต่งเรือรบยกไปตีเมืองก่งตั้งทีเดียว ฝ่ายพระเจ้าซุนฮิวรู้ว่าเมืองเสฉวนเสียแก่เรา ก็เห็นจะไม่แข็งอยู่ได้ ตีร้ายจะเข้ามาอณนอมต่อเรา อันเมืองก่งตั้งนั้นก็จะได้โดยง่ายเป็นมั่นคง ถ้าสำเร็จการทั้งนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็จะยกทหารกลับมาคำนับท่าน"

สามก๊กฉบับสมบูรณได้ระบุนความด้วยว่า ในหนังสือของเตงงายฉบับนี้เตงงายได้เสนอว่ายังไม่สมควรส่งตัวพระเจ้าเล่าเสียนเข้าไปเมืองลกเอี้ยงตามประเพณี เพราะน้ำใจราษฎรยังไม่เป็นปกติ คอยท่าจนถึงฤดูร้อนปีหน้าจะส่งตัวพระเจ้าเล่าเสียนเข้าไปเมืองลกเอี้ยง และขอเสนอให้กราบทูลพระเจ้าโจซวนให้โปรดเกล้าตั้งพระเจ้าเล่าเสียนให้ดำรงอิสริยยศเป็นอ๋อง เพื่อเป็นศูนย์รวมน้ำใจชาวเมืองเสฉวนต่อไป

สุมาเจียวได้ทราบหนังสือรายงานของเตงงายครั้งก่อน ๆ ก็มีความแคลงใจเตงงายอยู่แล้วว่าได้ใช้อำนาจโดยพลการ ครั้นอ่านหนังสือของเตงงายฉบับนี้ก็ยิ่งเพิ่มความหวาดระแวง คิดว่าการที่เตงงายได้รับชัยชนะแล้วไม่ยอมยกทัพกลับไปเมืองหลวง กลับตั้งห้องสมไพรพลและเสบียงอาหาร และขีดเอาพระเจ้าเล่าเสียนเป็นศูนย์รวมน้ำใจผู้คนอีก เป็นการกำเริบในอำนาจ ซินปล่อยให้เตงงายยกไปตีเอาเมืองก่งตั้งได้อีก เตงงายก็จะยิ่งกำเริบ อาจคิดการกบฏยึดครองจ๊กก๊กและง่อก๊กเสียเอง หรือหากเตงงายไม่ขบถแล้วกลับเข้าเมืองหลวงก็จะมีกษัตริย์คนไหนหน้ายิ่งกว่าตัวเราจิ้นก่งผู้เป็นมหาอุปราช เหมือนกับเมื่อครั้งตั้งโต๊ะหรือโจโฉกระทำกับ พระเจ้าเหียนเต๋ ดังนั้นจึงจะคิดอ่านตัดรอนอำนาจของเตงงายเสียก่อนที่จะเติบโตไปยิ่งกว่านี้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แผนการอำมหิตที่ซบซ้อน (ตอนที่648)

เกียงอุยวางแผนใช้สยดอดกลยุทธ์ทางการเมือง ใช้ข้าศึกทำลายข้าศึกเพื่ออกบฏกัน จึงแสร้งทำทียอมเข้าสวามีภักดีกับจงโฮย ทำให้จงโฮยกับเตงงายยิ่งบาดหมางใจกันมากขึ้น เตงงายทราบว่เกียงอุยเข้ากับจงโฮยจึงแต่งหนังสือรายงานความถึงสุมาเจียว และขอยกกองทัพไปตีเมืองก่งตั้งเพื่อชิงความชอบกับจงโฮย แต่สุมาเจียวกลับยิ่งหวาดระแวงเตงงายที่กำเริบในอำนาจและคิดอ่านกำจัดเตงงายเสียก่อน

แต่เพราะเหตุที่เตงงายอยู่แดนไกลและคุมทหารอยู่เป็นอันมาก ดังนั้นสุมาเจียวจึงคิดอ่านผ่อนปรนเอาใจเตงงายไว้ก่อน กราบทูลพระเจ้าโจซวนให้ปูนบำเหน็จความชอบเตงงาย ตั้งให้เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งแคว้น และตั้งบุตรทั้งสองของเตงงายเป็นนายทหารเอก แต่ข้อที่เตงงายขอเลื่อนกำหนดส่งพระเจ้าเล่าเสียนเข้ามาเมืองลกเอี้ยง และข้อที่จะยกไปตีเอาเมืองก่งตั้งนั้นสุมาเจียวไม่เห็นด้วย จึงทำหนังสือฉบับหนึ่งเขียนด้วยลายมือตนเองไปปรามเตงงายว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ จำต้องรอพระบรมราชวินิจฉัยของพระเจ้าโจซวนก่อน

เตงงายได้รับพระบรมราชโองการเลื่อนตำแหน่งตัวเองและบุตรก็มีความยินดี ตั้งพิธีรับพระบรมราชโองการตามประเพณีเสร็จแล้ว ครั้นได้อ่านหนังสือของ สุมาเจียวจึงกล่าวกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า ซึ่งสุมาเจียว

มีหนังสือห้ามปรามมิให้ยกกองทัพไปตีเมืองกัณฑ์และเร่งรัดให้ส่งพระเจ้าเล้าเสี้ยนเข้าไปเมืองลกเอียงนั้น ไม่ชอบ ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เป็นไป ตัวเราเป็นแม่ทัพถืออาญาสิทธิ์ อยู่ในแนวหน้ารัฐสถานการณ์ เป็นอย่างไร เมื่อสุมาเจียวมีหนังสือมาไม่ชอบจะนี่จึงไม่ควรที่จะปฏิบัติตาม

เตงกายกล่าวดังนั้นแล้วจึงแต่งฎีกาขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าโจฮวนโดยตรง เป็นเนื้อความว่าข้าพระองค์ เทิดทูนรับสั่งของฮ่องเต้ ออกมาทำการได้เมืองเสฉวนเข้ามาอยู่ในขอบเขตอาณาของแผ่นดินวุยก๊กแล้ว แต่เมืองเสฉวนนั้นเป็นหัวเมืองใหญ่ หากส่ง พระเจ้าเล้าเสี้ยนไปเมืองลกเอียงในทันทีก็เกิดจลาจล วนวายขึ้น แลเมืองกัณฑ์ก็ยิ่ง แข็งข้อ บัดนี้เป็นที่แล้วข้าพระองค์จะขอพระบรมราชานุญาตยกกองทัพไปตี เอาเมืองกัณฑ์มาน้อมเกล้าถวายให้จงได้

ในขณะนั้นภายในราชสำนักวุยก๊กได้เกิดคำเล่าขานว่า เตงกายทำการตามอำเภอใจ ไม่เชื่อฟังคำสั่งของ จินกัณฑ์มหาอุปราชา คำเล่าขานยิ่งหนาหูขึ้นไปถึงสุมาเจียว ทำให้สุมาเจียวยิ่งหวาดระแวงเตงกาย ครั้นเตงกายส่งฎีกาเข้าไปถวายพระเจ้าโจฮวนโดยตรงเพราะไม่รู้ราชনীติว่าฎีกานั้นจะต้องเสนอผ่านสุมาเจียว สำนัก ราชเลขาธิการจึงได้ส่งฎีกานั้นให้สุมาเจียวพิจารณาก่อนตามระเบียบ

สุมาเจียวรู้ว่าเตงกายทำฎีกาโดยไม่ผ่านตนเองก็โกรธ พอได้อ่านฎีกาของเตงกายแล้วก็ยิ่งตกใจ รู้ว่าซึ่งเตง กายข้ามหน้าข้ามตาแต่งฎีกากราบทูลพระเจ้าโจฮวนโดยไม่ผ่านมหาอุปราชานั้นคือการเริ่มต้นการกบฏ ทำให้ความระแวงแคลงใจกลายเป็นความมั่นใจว่าเตงกายทำการทั้งนี้เพราะมีน้ำใจคิดขบถเป็นแน่แท้แล้ว สุ มาเจียวจึงเรียกกาฉุนขุนนางคนสนิทเข้ามาปรึกษาว่าเตงกายแต่งฎีกากราบบังคมทูลข้ามหน้าข้ามตาเรา เพราะมีน้ำใจกำเริบคิดกบฏ ท่านจะเห็นประการใด

กาฉุนจึงว่า เตงกายบัดนี้มีอำนาจทางทหารเป็นอันมาก และทำการมีความชอบ ยึดเมืองเสฉวนไว้ในอำนาจ อีกเล่า กำลังผู้คนและเสบียงก็พร้อมพร้อม ซึ่งจินกัณฑ์มหาอุปราชจะคิดอ่านกำจัดเตงกายเห็นจะไม่ถนัดนัก ได้ ยินว่ามหาอุปราชก็ไม่วางใจจงโฮย ดังนั้นจึงชอบที่จะสั่งจงโฮยให้คิดอ่านกำจัดเตงกายเสีย แผ่นดินจึงจะมี ความสงบสุข

กาฉุนเห็นสุมาเจียวนิ่งฟังด้วยความตั้งใจจึงกล่าวสลับไปว่า ฮ่องเต้มีพระบรมราชโองการตั้งให้เตงกายเป็นผู้ บัญชาการทหารสูงสุดแล้วเห็นจงโฮยจะน้อยใจ ชอบที่จะกราบบังคมทูลให้โปรดเกล้าแต่งตั้งจงโฮยเป็น อัครมหาเสนาบดีใหญ่กว่าที่ของเตงกายจึงจะควร แม้หากเตงกายไม่พอใจเห็นจงโฮยคิดอ่านจะปราบปราม เตงกายเอง สองเสือ ฟาดฟันกันเห็นจะตายไปข้างหนึ่งหรือทั้งสองข้างเป็นมั่นคง แต่เนื่องจากเป็นหนทาง ไกล มหาอุปราชไม่อาจสั่งการได้ทันทั่วถึง จึงควรที่จะตั้งให้ยุยกัณฑ์ขุนนางผู้ใหญ่ไปเป็นผู้ตรวจราชการ กองทัพจงโฮยและเตงกายด้วย

สุมาเจียวได้ฟังแผนการของกาฉุนก็เห็นชอบ จึงกราบทูลพระเจ้าโจฮวนให้โปรดเกล้าแต่งตั้งจงโฮยเป็นอัคร มหาเสนาบดี และตั้งให้ยุยกัณฑ์เป็นผู้ตรวจราชการกองทัพทั้งสองกอง แล้วเรียกยุยกัณฑ์เข้ามาสั่งการเป็น ความลับว่าให้ไปกำกับจงโฮยให้คอยจับตาดูเตงกาย หากแข็งขืนก่อการกบฏก็ให้กำจัดเสีย

ยุยกัณฑ์จึงว่า การทั้งนี้ใหญ่หลวงลึกลับนัก วิตกว่าจงโฮยจะไม่เชื่อฟังคำข้าพเจ้าสุมาเจียวได้ฟังดังนั้นจึง เขียนหนังสือด้วยลายมือของตนเองถึงจงโฮยให้ร่วมกับยุยกัณฑ์ คอยติดตามพฤติกรรมของเตงกายตาม แผนการของกาฉุนทุกประการ

จงโฮยได้รับพระบรมราชโองการเลื่อนตำแหน่งก็มีความยินดี และครั้นได้ทราบความนัยว่าสุมาเจียว หวาดระแวงเตงกาย จึงเห็นเป็นที่ที่คิดอ่านกำจัดเตงกายผู้เป็นคู่แข่งเสีย ดังนั้นจงโฮยจึงปรึกษากับเกียง ลุยว่า เตงกายยึดได้เมืองเสฉวน จึงกำเริบว่ามีความชอบยิ่งกว่าข้าพเจ้า แต่ความกำเริบนั้นทำให้มหา อุปราชจินกัณฑ์หวาดระแวง จึงสั่งการให้ข้าพเจ้าติดตามพฤติกรรม หากเตงกายคิดกบฏก็ให้กำจัดเตงกาย เสีย

เกียงลุยเห็นแผนการที่ให้สองเสือฟาดฟันกันเองก่อได้ว่าสำเร็จก็มีความยินดี จึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็ รู้อยู่แต่ก่อนมาว่าเตงกายคนนี้เป็นบุตรชวานา ตระกูลต่ำช่าอยู่ดอก ครั้นนี้วาสนาเทพดาช่วยบอกให้ ให้ยก ไปทางอิมเป็งจึงได้เมืองเสฉวน ถึงมาตรว่ากระนั้นก็ดี แม้ข้าพเจ้ามีมารบพุ่งติดพันอยู่กับท่านที่นี้ ก็ที่ไหน เตงกายจะได้เมืองเสฉวนง่าย ๆ ความชอบจะกลับได้แก่ท่านเป็นมั่นคงอีก บัดนี้เตงกายสำคัญว่าทำการ ด้วยปัญญาความคิดของตัวเองจึงมีใจกำเริบ บังอาจตั้งแต่งพระเจ้าเล้าเสี้ยนให้เป็นที่แพ้วก็จงกัณฑ์ตามอำเภอใจ เอง มียากรรมมหาอุปราชทั้งนี้ ปรารถนาจะเอาใจอาณาประชาราษฎร์ให้มีความสรรเสริญรักใคร่ตัวหวังว่า จะเป็นใหญ่ ซึ่งสุมาเจียวมหาอุปราชมีความสงสัยนั้นก็ชอบอยู่"

จงโฮยได้ฟังคำเกียงอุยต้องด้วยความคิดที่ปิดเร้นอยู่ในใจก็ยิ่งมีความยินดี เกียงอุยเห็นดังนั้นจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้ายังมีความลับอีกสิ่งหนึ่งใครจะบอกท่าน กล่าวแล้วก็จ้องมองหน้าจงโฮย จงโฮยเห็นดังนั้นก็รู้ที่ จึงขับทหารในค่ายบัญชาการออกไปข้างนอกจนหมดสิ้น

พอข้างในค่ายบัญชาการเหลือแต่เกียงอุยและจงโฮยแล้ว เกียงอุยจึงเอาแผนที่เมืองเสฉวนฉบับหนึ่งคลี่วางบนโต๊ะ ชี้ให้จงโฮยดูสภาพภูมิประเทศทั้งปวง แล้วกล่าวว่าแผนที่ฉบับนี้เอียวสงขุนนางเมืองเสฉวนในสมัยเล่าเจียงได้จัดทำไว้ละเอียดละเอียดถ่องถี่ถ้วน พระเจ้าเล่าปี่ได้แผนที่ฉบับนี้มาจึงคิดอ่านทำการจนได้เมืองเสฉวน ก็แลหนทางเข้าไปเมืองเสฉวนยากลำบากแสนทรุกันดารดังนี้ เองงายจึงคิดกำเริบว่าเมื่อยึดเมืองเสฉวนไว้ในอำนาจแล้วยอมไม่มีใครใดที่จะยกไปแย่งยึดเอาได้ เห็นเองงายจะตั้งตัวเป็นใหญ่ขึ้นในเมืองเสฉวนตามแบบอย่างพระเจ้าเล่าปี่เป็นมั่นคง

จงโฮยได้ยินดังนั้นก็พลันโกรธอย่างรุนแรง อุปมาตั้งสาดน้ำมันเข้ากองเพลิง ละล่ำละลักถามเกียงอุยว่า เมื่อเองงายคิดขับตั้งตัวเป็นใหญ่เช่นนี้แล้ว จะคิดอ่านประการใดจึงจะกำจัดเองงายได้เล่า

เกียงอุยจึงว่า ตัวท่านมีสติปัญญาล้ำเลิศกว่าใครในแผ่นดิน ถ้ามั่นคิดอ่านกำจัดเองงายแล้วก็จะสำเร็จโดยง่าย แต่เองงายนี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ หากท่านทำการเองตามอำเภอใจ ความร้ายก็จะตกแก่ท่าน ควรที่จะปรึกษากับสุมาเจียวเสียก่อน เมื่อได้รับความเห็นชอบแล้วจึงค่อยทำการ

จงโฮยได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงแต่งหนังสือถึงสุมาเจียวความว่า เองงายคิดกบฏตั้งตนขึ้นเป็นใหญ่ในเมืองเสฉวนแนชัดแล้ว ได้ขีดเอาพระเจ้าเล่าเสี้ยนเป็นศูนย์รวมน้ำใจให้ผู้คนสรรเสริญยกย่องเข้าเป็นพวกตั้งช่องสมุททหารและเสบียงเป็นอันมาก ทะนงว่าเมืองเสฉวนนี้เป็นชัยภูมิอันทรุกันดาร ยากที่ผู้อื่นจะยกเข้าไปตีถึงเมืองเสฉวนได้ เองงายช่องสมผู้คนพร้อมแล้วเห็นจะยกไปตีเอาเมืองก่งตั้งก่อน แล้วจึงโจมตียึดเอาเมืองลกเอี๋ยง จึงขอตำริว่าจะให้ทำการประการใด

ฝ่ายสุมาเจียวนับวันยิ่งเพิ่มความระแวงและชิงชังเองงาย คิดอ่านที่จะกำจัดเองงายอยู่ทุกวันเวลา ครั้นได้รับหนังสือของจงโฮยต้องด้วยอัชฌาสัยและสอดคล้องกับหนังสือของเองงายที่ขอยกไปตีเมืองก่งตั้งก็มั่นใจว่าเองงายคิดกบฏแนชัดแล้ว จึงปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่าบัดนี้เองงายเป็นกบฏต่อแผ่นดิน หากละไว้วันนานเข้ากำลังกล้าขึ้นก็จะยกมาทำอันตรายแก่เมืองลกเอี๋ยง

ขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นจึงเสนอว่า ตำราแต่โบราณมาก็ว่าไว้ว่าแม่ทัพทำการมีชัยแก่ข้าศึกหนึ่งครั้งก็จะกำเริบเดิบใหญ่ไปสิบครั้ง เองงายคุมทหารไปทางไกล เมื่อคิดกำเริบก่อการกบฏดังนี้จึงควรที่จะกำจัดเสียอย่าให้ทันตั้งตัว

สุมาเจียวเห็นขุนนางทั้งปวงมีความเห็นพ้องต้องกันดังนั้น จึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้า โจษวนแล้วกราบบังคมทูลให้ทรงทราบทุกประการ พระเจ้าโจษวนทรงทราบความแล้ว ทรงพระโกรธ ตรัสสั่งให้ทำหมายรับสั่งถึงจงโฮย ให้คิดอ่านวางแผนกำจัดเองงายเสียโดยเร็วที่สุดและตรัสสั่งให้จัดทหารสามหมื่นให้กำนันยกไปที่ด่านเกียมโกะคอยช่วยเหลือจงโฮย

กำนันทราบรับสั่งแล้วจึงเข้าไปปรึกษากับสุมาเจียวว่า ซึ่งเองงายกำเริบคิดขับขอมที่จะกำจัดเสียนั้นชอบอยู่แล้ว แต่จงโฮยก็ไขว่ว่าจะจงรักภักดีสงบเสงี่ยมเสงี่ยมตัว ท่วงท่าที่ผ่านมาก็ประจักษ์ชัดว่ากำเริบหลงในอำนาจมิได้ผิดแผกจากเองงายแต่ประการใด บัดนี้จงโฮยยังไม่กำเริบกล้าขึ้นก็เพราะมีเองงายคอยถ่วงดุลคัดค้าน เมื่อใดที่จงโฮยกำจัดเองงายแล้วเห็นเมื่อนั้นจงโฮยจะกำเริบแล้วขับขอมต่อจากเองงายเป็นมั่นคง

สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วกล่าวว่าข้อที่ท่านวิตกนั้นเราก็ตระหนักอยู่ ท่านอย่าปรารภเลย ซึ่งมีรับสั่งให้ท่านยกไปที่ด่านเกียมโกะนั้นเกรงว่าทั้งเองงายและ จงโฮยจะหวาดระแวง การใหญ่จะเสียไป จึงให้ท่านยกไปตั้งคอยดูท่วงท่าที่เมืองเตียงอันก่อน เราจะยกหนุนตามไป กล่าวแล้วสุมาเจียวจึงเร่งให้กำนันรีบยกกองทัพไปที่เมืองเตียงอัน

ครั้นกำนันยกกองทัพไปแล้ว สุมาเจียวจึงเข้าไปกราบทูลพระเจ้าโจษวนว่าจงโฮยก็เป็นคนกำเริบเลียบसान หากทำการกำจัดเองงายเสร็จแล้วเห็นจะกำเริบแล้วเป็นกบฏต่อแผ่นดิน ดังนั้นเมื่อใดที่จงโฮยกำจัดเองงายแล้วก็จำเป็นต้องกำจัดจงโฮยเสียด้วยแผ่นดินจึงจะเป็นสุข แต่การครั้งนี้ใหญ่หลวงนักเพราะทั้งจงโฮยและเองงายต่างมีทหารอยู่ในบังคับบัญชาเป็นอันมาก จึงขออัญเชิญเสด็จพระราชดำเนินไปประทับที่เมืองเตียงอัน หากมีการสิ่งใดจะได้ปรึกษาหารือได้ทันท่วงท่า พระเจ้าโจษวนได้ฟังคำทูลก็ทรงเห็นชอบ

ฝ่ายขุนนางคนสนิทของสุมาเจียว ครั้นเห็นสุมาเจียวกลับมาจวนและได้ทราบข่าวว่า สุมาเจียวจะเชิญเสด็จพระเจ้าโจษวนยกไปที่เมืองเตียงอัน จึงทักท้วงว่าซึ่งมหาอุปราชจะเชิญเสด็จไปที่เมืองเตียงอันนั้น เกรงว่าจงโฮยจะหวาดระแวงว่าซึ่งยกไปนี้มีความนัย แอบแฝง เพราะกองทัพของจงโฮยมีทหารมากกว่ากองทัพเองงาย

จนถึงหกเท่า ลำพังแต่กองทัพของจงโฮยก็เพียงพอที่จะกำจัดเตงกายได้ ซึ่งจะยกไปสมทบนั้นจงโฮยจะคิดว่ามหาอุปราชาจะมีแผนการตลบหลัง ลวงให้จงโฮยกำจัดเตงกายแล้วจะกำจัดจงโฮยต่อไปด้วย จึงขอให้ท่านใคร่ครวญจงดี

สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าตัวเจ้าไม่ทราบความนัยจึงทักท้วงดังนี้ ซึ่งเรายกไปครั้งนี้จะทำที่ยกไปช่วยจงโฮย เพราะเห็นว่าเมืองเสฉวนถูกรุกรานจำเป็นต้องมีกำลังหนุนอย่างหนาแน่นต่อเนื่อง ขอให้จงโฮยจะแคลงใจนั้นเราคิดการเอาไว้แล้วอย่าวิตกเลย

คนสนิทเห็นสุมาเจียวหัวเราะดังนั้นก็รู้ว่าสุมาเจียวมีแผนการที่ชัดเจนและคำนึงถึงเรื่องนี้อยู่แล้วจึงกล่าวว่าเมื่อท่านได้ใคร่ครวญถึงเรื่องนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็วางใจ

อีกสามวันต่อมาสุมาเจียวจึงนำเสด็จพระเจ้าโจฮวนไปที่เมืองเตียงอัน

ฝ่ายจงโฮยตั้งกองทัพปรับปรุงทหารของสมผู้คนที่ด่านเกียมโกะ ครั้นทราบว่าสุมาเจียวให้ก้านยกทหารสามหมื่นมาคอยสนับสนุนอยู่ที่เมืองเตียงอันก็มีความยินดี สำคัญว่าสุมาเจียวโกรธแค้นเตงกาย จึงปรึกษากับเกียงอุยว่าจะคิดอ่านประการใดจึงจะกำจัดเตงกายเสียได้

เกียงอุยจึงว่าถ้าหากท่านอัครมหาเสนาบดียกกองทัพไปเอง เตงกายก็จะแคลงใจคิดอ่านระมัดระวังป้องกัน เห็นจะทำการขัดสน จึงขอให้ท่านส่งอุยก้วนให้ยกไปกำจัดเตงกายเห็นจะได้โดยง่าย

จงโฮยจึงว่า อุยก้วนฝีมือรบพุ่งสู้เตงกายไม่ได้ ใจท่านจึงว่าอุยก้วนจะกำจัดเตงกายได้โดยง่ายเล่า

เกียงอุยจึงว่าเตงกายไม่ได้หวาดระแวงแคลงใจอุยก้วน ดังนั้นอุยก้วนจึงสามารถเข้าถึงตัวเตงกายได้ เมื่อเข้าถึงตัวเตงกายได้ก็สามารถกำจัดเตงกายได้โดยไม่ทันรู้ตัว นี่ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเล่า หากเตงกายแคลงใจอุยก้วนแล้วเกิดรบพุ่งขึ้น อุยก้วนสู้เตงกายไม่ได้เห็นจะถูกเตงกายสังหาร จะทำให้ภาพลักษณ์ที่เตงกายก่อการกบฏมีหลักฐานแน่นหนาขึ้น ท่านยกไปกำจัดเตงกายในภายหลังคนทั้งปวงก็จะไม่สามารถครหาโทษท่านได้และท่านจะมีความชอบธรรมในการกำจัดเตงกายมากขึ้น

จงโฮยได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งให้ทหารเชิญตัวอุยก้วนมาพบ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เสื่อปราบเสื่อ (ตอนที่649)

สวดยอดกลยุทธ์ทางการเมืองของเกียงอุยเริ่มสัมฤทธิ์ผล สองเสื่ออัจฉริยะสงครามรุ่นใหม่ของวุยก๊กเปลี่ยนสภาพความคลางแคลงเป็นความขัดแย้งถึงขั้นคิดประหารกัน เป็นผลให้สุมาเจียววางแผนกำจัดสองเสื่อไปพร้อมกัน แต่เบื้องต้นบัญชาให้จงโฮยกำจัดเตงกายก่อน

ครั้นอุยก้วนเข้าไปหาจงโฮย ต่างคนต่างคำนับกันตามธรรมเนียม จงโฮยได้กล่าวกับอุยก้วนว่า เตงกายเหลืออำนาจคิดขบถ มหาอุปราชาจึงมีคำสั่งให้กำจัดเตงกายเสีย แต่เมืองเสฉวนนั้นเส้นทางถูกรุกรานนัก หากข้าพเจ้ายกกองทัพไปเองเกรงว่าเตงกายจะขัดขืนต่อสู้ จะเปลืองชีวิตทหาร จึงให้ท่านยกกองทัพไปทำการแทน เตงกายไม่หวาดระแวงท่าน เห็นจะทำการได้ถนัดโดยรวดเร็ว

อุยก้วนจึงว่า ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งจากมหาอุปราชาจึงจำเป็นต้องเป็นผู้ตรวจราชการ กองทัพ หากเห็นว่าเตงกายคิดกบฏก็ให้กำจัดเสีย สอดคล้องต้องกับความคิดของท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าจะยกทหารไปตามแผนการของท่าน เห็นจะกำจัดเตงกายได้โดยง่าย กล่าวแล้วอุยก้วนจึงคำนับลาจงโฮยออกไปจัดแจงทหารแล้วยกไปเมืองกิมก๊ก

ฝ่ายที่ปรึกษาของอุยก้วนพอได้ทราบความว่าอุยก้วนรับคำสั่งจงโฮยให้ยกไปกำจัดเตงกาย จึงเข้าไปหาอุยก้วนแล้วกล่าวว่า ท่านแม่ทัพหลงกลอุบายของจงโฮยแล้ว ซึ่งจงโฮยใช้ท่านไปกำจัดเตงกายในครั้งนี้เป็นแผนการยืมมีดฆ่าคน เพราะ เตงกายยึดได้เมืองเสฉวน ช่องสุมทหารและครองน้ำใจผู้คนเป็นจำนวนมาก หากท่านยกไปไหนเลยจะสู้เตงกายได้ เห็นจะเสียไปถึงแก่ความตายเป็นมั่นคง และเมื่อเตงกายสังหารท่านแล้วเตงกายก็จะกลายเป็นคนขบถ จงโฮยจะฉวยโอกาสกำจัดเตงกายเอาความชอบแต่ผู้เดียว ขอให้ท่านหาทางผันผ่อนจึงจะพ้นจากอันตราย

อุยก้วนได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วกล่าวว่า ซึ่งจงโฮยทำอุบายทั้งนี้เราก็แจ้งอยู่ แต่ท่านอย่าได้ปรารถนาละเลย อันความตายนั้นเป็นที่สัพพัญญูของสัตว์ทั้งหลาย แต่เรามีแผนการอุบายที่แน่นอนคิดไว้ก่อนแล้ว จึงรับปากจงโฮย

กล่าวแล้วอุยก้วนจึงให้ทหารต่อกรซังนักโทษขึ้นสิบสองกรง ทำซื่อคาเป็นจำนวนมากบรรทุกเกวียนนำ ขบวนทหารไปข้างหน้า และให้แต่งหมายประกาศเป็นจำนวนมากว่า "บัดนี้แดงงายคิดมิชอบ พระเจ้าโจฮวนมีรับสั่งมาให้เรายกมากำจัดเสีย แต่ทหารทั้งปวงซึ่งหาไม่คิดไม่ ก็หาให้ทำอันตรายไม่ ถ้าผู้ใดเข้า นอบนบต่อเราโดยปกติก็จะทำนุบำรุงผู้นั้นตามความชอบ แม้ผู้ใดมีมาค่านับกลับไปเป็นพวกแดงงาย ก็ จะจับตัวมาประหารชีวิตเสีย"

อุยก้วนเตรียมการทั้งปวงพร้อมแล้วจึงเร่งทหารให้เดินทัพไปที่เมืองกิมก๊กทั้งกลางวันและกลางคืน ฝ่ายจงโฮย ครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าอุยก้วนเคลื่อนพลเดินทัพไปแล้ว จึงพาทหารหนุนตามอุยก้วน ไปห่าง ๆ มิให้อุยก้วนได้รู้ตัว และกล่าวกับเกียงอุยว่าเมื่ออุยก้วนทำการสำเร็จแล้วเราจะเข้ายึดเอาเมือง เอ็กจิวเป็นความชอบต่อไป

อุยก้วนพาทหารรีบรุดสู่เมืองกิมก๊กโดยมิได้ระวังหลัง จึงไม่รู้ว่าจะโฮยคุมทหารยกตามมา ครั้นอุยก้วนพา ทหารไปใกล้เมืองเอ็กจิวร้อยเส้นจึงให้พักทหารไว้จนเวลาหลังสองยามแล้วจึงให้เคลื่อนพลรุกเข้าสู่เมืองกิมก๊กในทันที

เมื่ออุยก้วนพาทหารไปถึงประตูเมืองเป็นเวลาใกล้รุ่ง จึงอ้างรับสั่งของพระเจ้า โจฮวนว่าทรงโปรดให้ยก ทหารมาตรวจราชการกองทัพ ให้นายประตูเร่งเปิดประตู ทหารของแดงงายซึ่งรักษาประตูเมืองเห็นผู้ตรวจ ราชการกองทัพคุมทหารมาเองก็ได้สงสัย รีบเปิดประตูเมืองต้อนรับ

พอประตูเมืองเปิด อุยก้วนสั่งทหารให้ควบคุมตัวนายประตูและนายทหารรักษาประตูเมือง และให้ทหารนำ หมายประกาศออกแจ้งความให้ทหารรุกรักในเมืองกิมก๊กยกตามจำนวนแต่โดยดี

ฝ่ายทหารรุกรักที่อยู่ในเมืองกิมก๊ก ครั้นทราบหมายประกาศของอุยก้วนและเห็นเกวียนบรรทุกกรงซัง นักโทษพร้อมซื่อคาเป็นจำนวนมากก็เกรงกลัวพระราชอาชญาพากันอ่อนน้อมกับอุยก้วนทั้งสิ้น อุยก้วนเห็น ดังนั้นก็มีความยินดี รีบคุมทหารหน่วยพิเศษตรงไปที่จวนพักของแดงงาย

ในขณะนั้นแดงงายยังไม่ทันตื่นนอน อุยก้วนคุมทหารเข้าไปถึงที่พักของแดงงาย ทหารของแดงงายซึ่งรักษา จวนเห็นอุยก้วนถือหมายรับสั่งของพระเจ้าโจฮวนก็มิกล้าขัดขืน พากันยอมจำนนต่ออุยก้วนทั้งสิ้น อุยก้วน สอบถามหาห้องนอนของแดงงายแล้วจึงพาทหารบุกเข้าไปถึงหน้าห้องนอน แดงงายได้ยินเสียงอีกทีก็ ตกใจตื่นขึ้น ลุกออกจากที่นอนคิดจะถามความว่าเกิดเหตุประการใด แต่มีทันจะไต่ถามอุยก้วนก็ให้ทหาร จับตัวแดงงายไว้ จ้องจำด้วยซื่อคาแล้วเอาไปขังไว้ในกรงที่เตรียมมา

ฝ่ายแดงงายทราบเหตุร้ายจึงรีบรุดมาหาบิดาที่จวน ครั้นเห็นอุยก้วนจับแดงงายขังไว้ในกรงก็ตกใจ สอบถาม อุยก้วนว่าเพราะเหตุใด อุยก้วนไม่ตอบคำถาม สั่งทหารให้จับตัวแดงงายไปขังไว้ในกรงขังไว้อีกคนหนึ่ง

ฝ่ายนายกองรักษาการณ์ซึ่งเป็นนายทหารคนสนิทของแดงงายคุมทหารตั้งกองรักษาการณ์อยู่ข้างท้าย เมือง พอได้ทราบเหตุร้ายจึงรีบยกทหารจะมาที่จวนของแดงงาย เพื่อจะช่วยแก้เอาแดงงายออกจากกรงถูก จับกุม แต่พอยกทหารผ่านประตูหน้าเมืองก็ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องดังกึกก้องมาจากนอกกำแพงเมือง เห็น ธงประจำตัวแม่ทัพใหญ่จงโฮยพลีพลีพลี และทหารจำนวนมากกำลังยกพลประตูเมืองเข้ามา

นายกองรักษาการณ์คนสนิทของแดงงายเห็นดังนั้นก็ตกใจ และทหารในกองรักษาการณ์ต่างพากันแตกตื่น ตกใจวิ่งหนีเอาตัวรอด นายกองรักษาการณ์จึงพาทหารที่เหลือหนีไป

ฝ่ายจงโฮยพอพาทหารเข้าประตูเมือง ได้สอบถามทราบความแล้วจึงรีบพา ทหารไปที่หน้าจวนของแดง งาย เห็นแดงงายและแดงงายสองพ่อลูกถูกจำขังอยู่ในกรงก็หัวเราะเยาะเย้ย แล้วเอาคันทวนตีศีรษะแดงงาย พลังกล่าวว่า "ลูกไอ้ชวานา มึงมาทำโง่หงั่ง ตั้งตัวเป็นใหญ่มิได้ยากเกรงถึงเพียงนี้ควรแล้วหรือ"

เกียงอุยเห็นการสมคะเนเป็นมรรคผลตามแผนการที่กำหนดก็มีความยินดี พลอยซ้ำเติมแดงงายตามจงโฮย ไปด้วยว่า "วันนี้ท่านถึงที่แล้วหรือจึงมาอยู่ในเกวียนจำ เหตุใดมิทำแก้ตัวไปเล่า"

แดงงายถูกจงโฮยและเกียงอุยกระทำกรหยาบซ้ำเหยียดหยามเยาะเย้ยก็โกรธ ร้องต่างจงโฮยและเกียงอุย อย่างหยาบคายเป็นอันมาก จงโฮยเห็นดังนั้นก็โกรธ เดินเข้าไปเอามือตบหน้าแดงงายอีกฉลาดใหญ่ แล้ว

กล่าวว่ามันเป็นพวกไพร่ต่ำต้อย เหลิงระเริงในอำนาจ คิดขบถต่อเจ้า สองเต้จึงรับสั่งให้กำจัดมึงเสีย แผ่นดินจะได้สิ้นเสี้ยนหนามสืบไป

ว่าแล้วจงโยยจึงสั่งทหารให้เข้าคุมขบวนเกวียนที่จำขังเตงกายและจัดทหารสามร้อยคนให้คุมเกวียนที่จำขังเตงกายและเตงตองสองพ่อลูกไปเมืองลกเอี้ยงเพื่อมอบแก่สุมาเจียว

จงโยยจัดแจงตั้งผู้รักษาเมืองกิมก๊กแล้วจึงชวนเกียงอุยพาทหารยกเข้าไปเมืองเอ็กจิ๋ว เรียกประชุมขุนนางแม่ทัพนายกองทั้งปวง สั่งให้ตั้งอยู่ในความสงบ ชาวเมืองเสฉวนเห็นการช่วงชิงอำนาจของทหารยุวก๊กก็พากันคล้อยตามฝ่ายชนะ

จงโยยกล่าวหาว่าหลังจากยึดเมืองเสฉวนแล้ว เตงกายมีฐานะร่ำรวยผิดปกติ จึงทำการไต่สวนแล้วสั่งให้บริพารยสินของเตงกายที่ได้มานั้นทั้งสิ้น และสั่งให้บรรดาทหารยุวก๊กที่อยู่ในแดนเมืองเสฉวนทั้งหมดขึ้นสังกัดกับกองทัพของจงโยย ทหารทั้งปวงทราบว่าจะโยยก็อรับสั่งของพระเจ้าโจฮวนมากำจัดเตงกายผู้กบฏ จึงเข้าอ่อนน้อมยอมสังกัดอยู่กับจงโยยแต่โดยดี

จงโยยครองอำนาจในเมืองเสฉวนแล้ว ได้ทราบภูมิฐานภูมิประเทศ ความอุดมสมบูรณ์และความมั่งคั่งของแคว้นเสฉวน และเห็นผู้คนยินยอมสวามิภักดิ์เป็นอันดี ก็มีน้ำใจกำเริบขึ้นกว่าแต่ก่อน กระทำการใดก็ถือตามอำเภอใจใจ มิได้รายงานความให้สุมาเจียวทราบ

วันหนึ่งจงโยยได้กล่าวกับเกียงอุยว่า ตัวเราเดิมมิเคยคาดคิดว่าจะมีวาสนาประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่ถึงความชอบถึงเพียงนี้ การได้เมืองเสฉวนในครั้งนี้นับเป็นความสำเร็จที่ข้าพเจ้าภาคภูมิใจ มิได้ปรารถนาสิ่งใดในชีวิตอีกแล้ว

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า บัดนี้แผนกลยุทธ์ให้สองเสี่ยวยกทัพประหารกันสำเร็จไปขั้นหนึ่งแล้ว แต่เหลืออีกเสี่ยวหนึ่งคือจงโยยยังคงมีอำนาจ แกร่งกล้านัก ซึ่งจะฟื้นฟูกองทัพขึ้นจำเป็นต้องกำจัดจงโยยด้วย และซึ่งจะกำจัดจงโยยนั้นมีแต่หนทางเดียวที่ประเสริฐสุด คือทำอุบายยุยงให้จงโยยคิดขบถต่อราชสำนัก ยุยงให้ทั้งสองฝ่ายเข่นฆ่ากันจนแหลกราญลงไป เป็นที่แล้วจะได้ยกพระเจ้าเล่าเสี้ยนขึ้นเป็นพระมหาจักรพรรดิต่อไป

เกียงอุยคิดดังนั้นจึงทำที่ซิมเศรา มิกล้าความประการใด จงโยยเห็นดังนั้นก็รู้สึกแปลกใจ จึงถามเกียงอุยว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับตัวท่าน

เกียงอุยได้กล่าวด้วยเสียงอันรันทดว่า ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนตายของท่าน มิได้มีเรื่องใดที่ห่วงใยตัวเอง แต่เกรงเกรงห่วงใยในตัวท่านสถานเดียวเท่านั้น จงโยยเห็น เกียงอุยกล่าวความเหมือนงำความไม่ยอมจะกล่าวสืบไป จึงคะยั้นคะยอถามว่าท่านคิดเห็นประการใดจงเร่งร่ำมาเถิด เราสองคนเป็นเพื่อนร่วมสาบาน จะว่ากล่าวสิ่งใดอย่าได้เกรงอกเกรงใจกันอีกเลย

เกียงอุยจึงว่า ท่านทำการมีความชอบใหญ่หลวงเพียงนี้ เห็นคนทั้งหลายจะฉฉฉาหาตระแวงท่าน ท่านจำไม่ได้หรือเมื่อครั้งแผ่นดินพระเจ้าฮั่นโกโจทำศึกได้ชัยชนะแก่พระเจ้าฉ้อปาอ่องแล้วก็ทรงหาตระแวงฮั่นสินขุนพลคู่พระบารมีซึ่งครองอำนาจทางทหาร ทำการมีความชอบเป็นอันมาก ฮั่นสินไม่เชื่อฟังคำเตือนของเพื่อนผู้เป็นปราชญ์ที่ว่า การเป็นผู้ครองอำนาจลำดับสองรองจากลำดับหนึ่งซึ่งมักหาตระแวงนั้นจะต้องเหตเภทภัยถึงแก่ชีวิต ควรจะรีบลาออกจากราชการ ในที่สุดฮั่นสินก็ถูกพระเจ้าฮั่นโกโจประหารชีวิต อนึ่งโบราณก็กล่าวไว้ว่า ซึ่งจะครองอำนาจเป็นรองจากผู้มีอำนาจชี้หาตระแวงนั้นจะพ้นจากอันตรายได้ก็แต่โดยสองทาง คือชิงอำนาจมาครองเสียเอง หรือมิฉะนั้นก็จงเข้าป่าออกบวช

เกียงอุยกล่าวแล้วก็มองหน้าจงโยย แล้วกล่าวว่าสถานการณ์บัดนี้ด้านหนึ่งท่านได้ครองเมืองเสฉวน แต่อีกด้านหนึ่งนั้นอันตรายได้ย่างกรายเข้ามาใกล้เต็มทีแล้ว จะคิดอ่านประการใดจงเร่งตัดสินใจเถิด

จงโยยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ เข้ามาประคองกอดเกียงอุยและกล่าวว่ามิเสียแรงที่เป็นเพื่อนร่วมน้ำสาบาน ท่านช่างรู้ใจข้าพเจ้าเหมือนหนึ่งนั่งอยู่กลางใจ ความอันท่านกล่าวนี้ชอบอยู่แล้ว ข้าพเจ้าเองก็ตระหนักรู้เช่นเดียวกัน ตัวข้าพเจ้านี้อายุเพิ่งสี่สิบปีเศษ ยังมุ่งหวังความก้าวหน้าในอำนาจวาสนา ไยจะต้องเลือกหนทางเข้าป่า ขึ้นเขา ออกบวชด้วยเล่า

เกียงอุยได้ฟังคำจงโยยดังนั้นก็รู้ว่าจงโยยมีน้ำใจกำเริบ เห็นจะคิดขบถต่อยุวก๊กเป็นแน่แท้ จึงรีบกล่าวสืบไปว่าในเมื่อท่านไม่คิดอ่านจะถอนตัวออกจากการเมือง ก็ควรจะเร่งคิดอ่านด้วยแผนการอันแยบคายโดยเร็ว มิฉะนั้นอันตรายก็จะมาถึงท่าน อนึ่งเล่าตัวท่านมีสติปัญญาความสามารถเป็นอันมาก แม้นคิดอ่านทำการใดเห็นจะสำเร็จดังปรารถนาเป็นมั่นคง

จงโฮยไต่ถามค่าเกียงอยู่ดั่งนั้นก็มีความยินดี กล่าวที่ท่านเป็นเพื่อนร่วมสาบานของข้าพเจ้า แม้การสำเร็จตั้งปรารถนาแล้วชั่วชีวิตนี้เราสองคนจะมีความสุขไม่สิ้นเลย หลังจากวันนั้นแล้วจงโฮยได้ปรึกษากับเกียงอยู่ถึงแผนการจะยึดครองเมืองเสฉวนและรับมือกับขงเบ้งทุกวัน

เกียงอยู่ครั้นทราบว่าจะโฮยตัดสินใจเด็ดขาดไม่ขึ้นต่อยกแล้ว จึงลอบทำหนังสือลับขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้ทรงทราบแผนการที่คิดอ่านทุกประการ และกราบทูลว่าขอพระองค์จงทอดถอนอกลิ้นต่อความอภัยตลอดทั้งปวง การใหญ่จักสำเร็จในไม่ช้านี้แล้ว ข้าพระองค์จะยุยงให้จงโฮยยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้งและขงเบ้ง เมื่อใดที่จงโฮยยกทหารออกไปจากเมืองเสฉวนแล้วก็จะรวบรวมผู้คนพันฟูกอบกู้สันฉู่เชิญพระองค์ขึ้นเสวยราชสมบัติสืบไป โบราณว่าฟ้ามีเด็มิได้ ฟ้าใหม่ย่อมคงมี วันเวลาอันมีเด็มิได้ของพระราชวงศ์ขึ้นกำลังก้าวเข้าสู่รุ่งอรุณแห่งการฟื้นฟูแล้ว

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ทราบความตามหนังสือลับของเกียงอยู่ก็มีพระทัยยินดี ทรงหวอนรำลึกถึงพระเจ้าเล่าปีและขงเบ้งก็ทรงกันแสง แต่ทรงเก็บงำความซึ่งเกียงอยู่กราบทูลนั้นไว้เป็นความลับเฉพาะพระองค์

ฝ่ายจงโฮยหลังจากปรึกษาการกับเกียงอยู่แล้ว ได้ดำเนินการสร้างความนิยมชมชอบในหมู่ราษฎรและขุนนาง เร่งซ่อมสมุทธารและเสปียงเตรียมพร้อมป้องกันรักษาเมืองเสฉวน และเตรียมที่จะยกไปตีเมืองกั๋งตั้งตามแผนการเดิมต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

บทเรียนเมื่อนายระวางบ่าว (ตอนที่ 650)

หลังจากกำจัดเตงกายแล้ว เกียงอยู่ได้วางแผนยุยงให้จงโฮยเป็นกบฏต่อยกซึ่งสวฮัทยาชัยของจงโฮย เพราะเมื่อได้ครองอำนาจในเมืองเสฉวนแล้ว จงโฮยก็กำเริบในอำนาจ จึงทำการสร้างความนิยมในหมู่ประชาชน ซ่อมสมุทธารและเสปียงเตรียมพร้อมที่จะป้องกันรักษาเมืองเสฉวนและยกไปตีเมืองกั๋งตั้งและเมืองลกเอี้ยงต่อไป

วันหนึ่งทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานจงโฮยว่า สุมาเจียวใช้ทหารให้ถือหนังสือมามอบแก่จงโฮย ครั้นจงโฮยรับหนังสือนั้นมาเปิดออกอ่านดู ปรากฏความว่า สุมาเจียวได้ยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองเตียงอัน เพราะเกรงว่ากองทัพของจงโฮยจะไม่สามารถกำจัดเตงกายได้ตามคำสั่ง และให้จงโฮยรายงานความข้างเมืองเสฉวนไปให้สุมาเจียวทราบโดยพลัน

จงโฮยอ่านจบความก็ตกใจ รีบปรึกษากับเกียงอยู่ว่าข้าพเจ้ายกกองทัพมาครั้งนี้มีกำลังไพร่พลมากกว่าทหารของเตงกายถึงหกเท่า มหาอุปราชจิ้นกั๋งยอมทราบดีอยู่แล้วว่าด้วยกำลังกองทัพระดับนี้ย่อมสามารถกำจัดเตงกายได้โดยง่าย การที่จิ้นกั๋งยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองเตียงอันเห็นจะไม่ไชยกมาช่วยข้าพเจ้า หากเป็นเพราะจิ้นกั๋งแคลงใจ ข้าพเจ้าว่าจะเอาใจออกหากเป็นมันคง

เกียงอยู่ทราบความดั่งนั้นก็ดีใจ เห็นโอกาสที่แผนการจะสำเร็จในขั้นสุดท้าย จึงกล่าวเสริมว่าข้าพเจ้าได้แจ้งแก่ท่านก่อนแล้วว่า มีอำนาจเป็นที่สองรองคนอื่นนั้นจักเป็นอันตราย บทเรียนของยอดขุนพลสันสินที่ถูพระเจ้าฮันโกโจสังหารกำลังจะปรากฏขึ้นอีกครั้งหนึ่งแล้ว โบราณว่าเมื่อผู้เป็นนายแคลงใจบ่าว ชีวิตบ่าวก็ต้องดับดินตั้งตัวอย่างที่สุมาเจียวคิดอ่านกำจัดเตงกายนั้น สุมาเจียวยกมาครั้งนี้เห็นจะคิดกำจัดท่านเป็นแน่แล้ว

จงโฮยจึงว่า ท่านจะกล่าวความซ้ำอีกให้มากความไย ความในใจข้าพเจ้าเป็นประการใดท่านก็ประจักษ์แจ้งอยู่แล้ว เมื่อจิ้นกั๋งหวาดระแวงยกทหารมาจะกำจัดข้าพเจ้าตั้งนี้แล้ว วิสัยชายชาติทหารไหนเลยจะยอมมอมมืออเท้าให้ถูกเข่นฆ่าตามอำเภอใจได้ จำจะยกไปรบพุ่งกับสุมาเจียวให้ประจักษ์ฝีมือ หากมันขัดสนประการใดก็จะล่าถอยทัพกลับเข้าเมืองเสฉวน ตั้งตัวเป็นใหญ่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ฮันโกโจและพระเจ้าเล่าปีนั้นเถิด

เกียงอยู่จึงว่า เมื่อท่านตัดสินใจเด็ดขาดจะนี้แล้ว ขอบที่จะทำลายความชอบธรรมของสุมาเจียวก่อน เพื่อให้ทหารทั้งปวงเอาใจออกหากจากสุมาเจียว จึงจะกำจัดสุมาเจียวได้โดยสะดวก

จงโฮยจึงถามว่า ท่านจะคิดอ่านแผนการอย่างไรเล่า

เกียงอยู่จึงว่า ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวพระนางกวิ๋ไทเฮาเพิ่งเสด็จสวรรคต ขอให้ท่านแต่งเป็นพระราชโองการของพระนางกวิ๋ไทเฮาว่า สุมาเจียวคิดจะชิงเอาราชสมบัติของพระเจ้าวุยอ่องโจโจ จึงให้ขุนนางทั้งปวงผู้

ภักดีช่วยกันคิดอ่านกำจัดสุมาเจียวเสีย ด้วยสติปัญญาความสามารถของท่านนั้นอย่าว่าแต่จะกำจัดสุมาเจียวเลย แม้จะยึดครองแผ่นดินตั้งง่วนมาเป็นสิททิ แล้วรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่งเหมือนพระเจ้าฮั่นโกโจก็จะสำเร็จดังปรารถนา

จงโฮยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ และกล่าวว่าท่านยกย่องข้าพเจ้าจะให้ทำการอย่างพระเจ้าฮั่นโกโจ แล้วตัวท่านแล้วจะมีไฉนเดียวเหลือดอกหรือ เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็ชวนกันหัวเราะ และกล่าวว่าข้าพเจ้ายอมเป็นข้าท่านสุดแต่จะไหว้วานใช้สอย จึงขออาสาท่านเป็นกองทัพหน้า แต่เกรงว่าทหารยุคก็อาจจะไม่เชื่อฟังคำสั่ง

จงโฮยจึงว่า ตัวท่านเป็นเพื่อนร่วมสาบานของข้าพเจ้า ทหารยุคก็อยู่ในบังคับบัญชาของข้าพเจ้าประการใดก็ยอมต้องเชื่อฟังอยู่ในบังคับบัญชาของท่านประการนั้น หากมันผู้ใดฝ่าฝืนข้าพเจ้าก็จะตัดศีรษะเสีย

จงโฮยกล่าวสลับไปว่า วันพรุ่งนี้เป็นเทศกาลฉลองรับเจ้าซึ่งเสด็จกลับจากสวรรคตมาประจำอยู่ที่มนุษย์โลก จะมีงานฉลองตามประเพณี ข้าพเจ้าจะแต่งโต๊ะเลี้ยงขุนนางข้าราชการและแม่ทัพนายกองทั้งปวง จะประกาศแต่งตั้งให้ท่านเป็นแม่ทัพหน้า หากผู้ใดไม่ยอมเชื่อฟังก็จะประหารชีวิตเสียทั้งสิ้น เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี คำนับขอบคุณจงโฮย

พระพุทธศาสนากาลล่วงแล้วได้แปดร้อยเจ็ดพรรษา เดือนสาม แรมสิบห้าค่ำเป็นเทศกาลที่ถือว่าบรรดาเทพเจ้าทั้งหลายซึ่งสถิตอยู่ในมนุษย์โลกหลังจากที่ได้ขึ้นไปเฝ้าเจ้ากษัตริย์สองเดบับสวรรค์ก่อนเทศกาลวันตรุษได้กลับสู่มนุษย์โลกแล้ว จึงมีประเพณีการเซ่นไหว้บูชาต้อนรับและมีงานเฉลิมฉลอง จงโฮยจึงได้จัดงานสันนิบาตสโมสรขึ้นที่ศาลาว่าราชการเมืองเอ็กจิ๋ว

หลังจากขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงเสพสุราอาหารผ่านไปครู่หนึ่ง จงโฮยได้ถือจอกสุราไปยืนอยู่ข้างหน้าคนทั้งปวงแล้วทำที่เป็นร้องไห้ บรรดาขุนนางและแม่ทัพนายกองเห็นดังนั้นก็ประหลาดใจ จึงถามจงโฮยว่าเหตุใดท่านจึงร้องไห้

จงโฮยจึงกล่าวว่า เราชั่งไห้ก็เพราะรำลึกถึงพระนางกัวยไทเฮาผู้มีพระคุณต่อแผ่นดิน ก่อนที่พระนางจะสวรรคตได้มีพระราชโองการลับฉบับหนึ่งมาถึงเราว่า จินก่งสุมาเจียวคิดกบฏจะชิงเอาราชสมบัติ ให้ขุนนางผู้ภักดีทั้งปวงร่วมแรงร่วมใจกันกำจัดสุมาเจียวเสีย พวกเรายกมาทำงานเพื่อแผ่นดินอยู่แดนไกล คิดไม่ถึงว่าสุมาเจียวจะคิดอ่านกำเริบเป็นกบฏต่อแผ่นดินจึงแค้นใจนัก ขอเชิญชวนท่านทั้งปวงเข้าชื่อร่วมเป็นผู้ออกทำการกำจัดสุมาเจียวตามพระราชโองการนี้พร้อมกันเถิด

บรรดาขุนนางและแม่ทัพนายกองของยุคก็ได้ยินคำจงโฮยดังนั้นก็ตกใจ เพราะไม่เคยนึกฝันมาแต่ก่อน จึงล้งเล้งไม่อาจตัดสินใจ พวกเขามองหน้ามองตากันปริบ ๆ

จงโฮยเห็นดังนั้นจึงชักเอากระบี่ชูขึ้นแล้วประกาศว่า เป็นชาติทหารจำต้องยอมพลีชีวิตอุทิศเพื่อพระจักรพรรดิ หากเป็นข้าทหารแล้วไม่มีน้ำใจภักดีต่อเจ้าตายเสียยอมดีกว่าอยู่ ดังนั้นใครไม่เข้าร่วมด้วยเรา ยอมถือได้ว่าเป็นผู้ไม่ภักดีต่อเจ้า เลี้ยงไว้ก็เปลืองข้าวแดงแกงร้อนหาประโยชน์มิได้ เราจะตัดศีรษะเสีย

บรรดาขุนนางและแม่ทัพนายกองชาวยุคก็เห็นจงโฮยผู้เป็นแม่ทัพใหญ่แข็งแกร่งปานนั้นก็ไม่อาจขัดขืนได้ จึงพากันลงชื่อเข้าเป็นผู้ร่วมก่อการตั้งขบวนการกำจัดสุมาเจียว

ครั้นคนทั้งปวงลงชื่อเสร็จแล้ว จงโฮยเกรงว่าความจะแพร่พรายเพราะสังเกตเห็นว่าแม่ทัพนายกองหลายคนลงชื่อแบบเสียไม่ได้ จึงมีคำสั่งกักบริเวณขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงไว้ภายในศาลาว่าราชการเมืองเอ็กจิ๋ว และให้ทหารคุ้มกันประตูเข้าออก ห้ามมิให้คนในออก ห้ามมิให้คนนอกเข้า

เกียงอุยต้องการจะบั่นทอนกำลังทหารยุค จึงเข้าไปกล่าวกับจงโฮยว่าความซึ่งท่านกล่าวกับขุนนางและแม่ทัพนายกองนั้นเป็นเรื่องใหญ่และคอขาดบาดตาย หากแพร่พรายไปอันตรายก็จะมาถึงตัวท่านเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าแม่ทัพนายกองทั้งปวงลงชื่อสักแต่พอเป็นพิธี หากมีน้ำใจสุจริตต่อแผ่นดินไม่ ซึ่งจะกักขังไว้ต่อไปก็ป่วยการ ควรที่จะประหารชีวิตเสียให้สิ้น จะได้หมดกังวลสลับไป

จงโฮยจึงว่า ข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นเช่นเดียวกับท่าน จึงได้สั่งการให้ทหารชุดหลุมขนาดใหญ่เตรียมไว้ข้างในพระราชวัง จะคุมเอาตัวขุนนางและแม่ทัพนายกองมาสอบถามความสมัครใจอีกครั้งหนึ่ง หากใครขัดขืนก็จะตัดหัวฝังเสียในหลุมนั้น

ฝ่ายคุณเียนนายทหารยุคเคยเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของเฮาเหลก ต่อมาจงโฮยรักใคร่ในฝีมือและไหว้วางใจ จึงเรียกมาใช้สอยเป็นนายทหารคนสนิท ครั้นได้ยินคำของจงโฮยก็เกรงว่าเฮาเหลกจะเป็นอันตรายน คุณเียน

มีน้ำใจรักภักดีต่อเสาหลักผู้เป็นนายเก่าซึ่งถูกกักขังร่วมกับขุนนางและแม่ทัพนายกองชาวเวียงจันทน์ที่ศาลาว่าราชการเมืองเอ็กจิ๋ว จึงลอบเข้าไปหาเสาหลักและเล่าความให้ฟังทุกประการ

เสาหลักเป็นขุนนางฝ่ายทหารผู้รักดีด้วยก๊ก พอทราบความจากคุณเกียน ดั่งนั้นก็ตกใจ ร้องไห้แล้วกล่าวกับคุณเกียนว่า นึกไม่ถึงว่าจงโฮยซึ่งได้รับความไว้วางใจจากจิ้งกิ้งสิดอ่านไม่เชื่อเป็นกบฏต่อแผ่นดิน แล้วมีหนายังมีน้ำใจอ้าวมืดคิดสังหารขุนนางแม่ทัพนายกองซึ่งไม่มีความผิดอีกเล่า วิดกก็แต่เสาเกียนบุตรของเราซึ่งคุมทหารตั้งอยู่นอกเมือง ไม่ทราบความนัยจะหลงเป็นใจไปเข้าด้วยจงโฮยผู้กบฏ ขอท่านได้เห็นแก่บุญคุณของเราที่เคยเมตตาท่านมาแต่ก่อน ช่วยสงเคราะห์เราบ้างให้เสาเกียนบุตรของเราได้ทราบความอย่าได้เข้าด้วยผู้กบฏเป็นอันขาด ตัวเราจะเป็นตายประการใดก็สุดแท้แต่บุญกรรมเถิด

คุณเกียนได้ฟังคำเสาหลักดั่งนั้นก็สงสาร น้ำตาแห่งความรักดีต่อผู้เป็นนายไหลปรึนงในหน้า แล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าไปอยู่กับจงโฮยตามหน้าที่ในราชการนั้นดอก แต่น้ำใจยังใฝ่รักดีต่อสองเฒ่า ท่านอย่าได้ปรารถนาสืบไปเลย ข้าพเจ้าจะคิดอ่านกำจัดจงโฮยผู้กบฏให้จงได้ กล่าวแล้วคุณเกียนจึงคำนับลาเสาหลักแล้วกลับไปหาจงโฮย

คุณเกียนคำนับจงโฮยแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ออกไปตรวจตราการควบคุม ขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวง เห็นว่าการส่งข้าวปลาอาหารให้แก่คนเหล่านั้นยังหละหลวม หากพลาดพลั้งก็จะเกิดเหตุร้ายขึ้นมาได้ ดังนั้นข้าพเจ้าจะขออาสาทำหน้าที่เป็นผู้กำกับการส่งข้าวปลาอาหารให้แก่ขุนนางและแม่ทัพนายกองซึ่งถูกกักขังเหล่านั้น

จงโฮยได้ฟังดั่งนั้นก็เห็นชอบ ก้าขับให้คุณเกียนคอยกำกับการส่งข้าวปลาอาหารอย่างเข้มงวดกวดขัน ถ้าเห็นผู้ใดเต็มใจจะมาเข้าด้วยก็ให้นำความมารายงาน คุณเกียนเห็นการสำเร็จดังประสงค์ก็ดีใจ คำนับลาจงโฮยออกมากำกับการอยู่ที่ศาลาว่าราชการเมืองเอ็กจิ๋ว

ครั้งคุณเกียนได้เข้าไปพบเสาหลักแล้วแจ้งความให้ทราบ เสาหลักได้มอบเสื้อขับในให้แก่คุณเกียนแล้วสั่งว่า ท่านจงเอาเสื้อขับในตัวนี้ไปมอบให้แก่เสาเกียนบุตรของเราด้วย คุณเกียนรับเอาเสื้อขับในของเสาหลักมาคลี่ออกดู ปรากฏเป็นอักษรโลหิตที่เสาหลักตัดนิ้วมือแล้วเอาเลือดเขียนเป็นตัวหนังสือใจความว่า จงโฮยเป็นกบฏต่อ แผ่นดิน ให้คิดอ่านกำจัดเสีย

คุณเกียนเห็นดั่งนั้นก็รีบเก็บเสื้อขับในของเสาหลักไว้ในเสื้อคลุม ครั้นออกมาจากที่กักขังจึงเอาเสื้อขับในของเสาหลักใส่ในถุงหนัง แล้วส่งทหารคนสนิทให้นำออกไปมอบแก่เสาเกียนที่ค่ายนอกเมือง

ฝ่ายเสาเกียนครั้งได้ทราบความจากสารโลหิตของบิดา จึงสอบถามความจากทหารคนสนิทของคุณเกียน ครั้นทราบความทั้งปวงแล้วเสาเกียนโกรธจงโฮยเป็นอันมาก จึงเชิญเพื่อนนายทหารที่ควบคุมกำลังเข้ามาปรึกษาพร้อมกัน แล้วเล่าความให้ฟังสิ้นทุกประการ

บรรดานายทหารผู้ควบคุมกำลังได้ทราบความก็โกรธ กล่าวพร้อมกันว่า "ตัวเราก็คือทหาร ได้ทำการสงครามมาก็หลายครั้ง มาตราตัวจะตายด้วยความสัจย์ซื่อ ก็ดูประเสริฐกว่าเป็นข้าของจงโฮยต้องการอันใด เราทั้งปวงจะกระทำตามอำนาจของจงโฮยก็พลอยจะเป็นกบฏ ปรากฏชื่อชั่วตัวไปด้วย เราจะช่วยกันคิดตัดการเสียให้จงได้"

ปรึกษากันแล้วนายทหารที่ควบคุมกำลังจึงกำหนดให้นายกองแต่ละคนไปแจ้งความให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทราบ แล้วตั้งผู้แทนไปปรึกษากับอุยก้วนผู้ตรวจราชการกองทัพว่าบรรดานายทหารทั้งปวงจะคิดอ่านกำจัดจงโฮยผู้ขบถต่อแผ่นดิน ท่านจะเห็นประการใด

อุยก้วนจึงว่า มหาอุปราชจิ้งกิ้งคาดการณ์ไม่ผิดเพี้ยนว่าจงโฮยจะคิดขบถต่อแผ่นดิน จึงให้เรามาตรวจราชการกองทัพ ซึ่งพวกท่านทั้งปวงมีความจงรักภักดีต่อ แผ่นดินนั้นควรอยู่แล้ว เราเห็นชอบทุกประการ จงเร่งทำการอย่าได้ชักช้า ตัวเราก็จะร่วมการกำจัดจงโฮยในครั้งนี ว่าแล้วอุยก้วนจึงสั่งให้ทหารทั้งปวงเตรียมการให้พร้อมแล้วเร่งยกไปอย่าให้จงโฮยทันได้รู้ตัว อุยก้วนเร่งให้ทหารของคุณเกียนรีบนำความไปแจ้งให้คุณเกียนทราบ และก้าขับว่าเมื่อการข้างในพร้อมแล้วก็ให้จุดเพลิงขึ้นเป็นสัญญาณ ทหารเวียงจันทน์นอกเมืองก็จะยกเข้าไปพร้อมกัน เห็นจะกำจัดจงโฮยได้เป็นมั่นคง

ครั้งคุณเกียนทราบความจึงลอบนำความเข้าไปแจ้งให้เสาหลักและขุนนาง แม่ทัพนายกองซึ่งถูกกักขังอยู่นั้นให้ทราบทุกประการ และบอกว่าให้ทุกคนเตรียมตัวไว้ให้พร้อม เวลาเที่ยงวันพรุ่งนี้จะจุดเพลิงขึ้นเป็นสัญญาณ แล้วปล่อยให้ท่านทั้งปวงออกมารวมผู้ใต้บังคับบัญชาจุ่มเข้าสังหารจงโฮยให้จงได้ ขุนนางและแม่ทัพนายกองที่ถูกจำขังได้ทราบความดั่งนั้นก็พากันยินดี

ในคืนวันนั้นเวลาใกล้รุ่งจงโศยนอนหลับ ฝันเห็นงูใหญ่นับพันตัวเลื้อยจู่โจมเข้ามาถึงตัวแล้วขบกัดรัดพัน จึงตกใจตื่นขึ้น จงโศยรู้สึกพรันใจจึงใช้ให้ทหารรีบไปตามเกียงอุยมาหา จงโศยได้เล่าความฝันให้เกียงอุย ฟังแล้วถามว่าซึ่งข้าพเจ้าฝัน ดังนี้ดีแลร้ายประการใด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สินบุญเกียงอุย (ตอนที่651)

พระพุทธศาสนายกกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยเจ็ดพรรษา เดือนห้า ความหวาดระแวงแคลงใจกันระหว่างจงโศยกับสุมาเจียวได้ขยายตัวเป็นความขัดแย้งที่ต่างฝ่ายต่างคิดกำจัดกันและกัน แต่ลิขิตสวรรค์นั้นใครไหนเล่าจะอาจฝัน แม่ทัพนายกองชาววุยก๊กเห็นว่างูโศยเป็นขบถจึงคิดอ่านจะกำจัดจงโศยเสียก่อน

เกียงอุยฟังจงโศยเล่าความฝันให้ฟังตลอดแล้วก็รู้ว่าเป็นนิมิตร้าย เห็นจงโศยจะถึงแก่ความตายก็มีความยินดี แต่ครั้นจะกล่าวความไปตามจริงก็เกรงว่าแผนการกอบกู้ฮั่นจะชะงักงันลงไป จึงแสร้งกล่าววาทัน ฝันทั้งนี้เป็นมงคล ด้วยบรรดาใหญ่นั้นย่อมหมายถึงทายาทของมังกร แลมังกรนั้นย่อมหมายถึงบัลลังก์ พระจักรพรรดิ บุญของท่านมาถึงแล้ว เทพยดาอารักษ์จึงบันดาลนิมิตให้ปรากฏ

จงโศยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี มั่นใจว่ากำลังกองทัพและอำนาจครองเมืองเสฉวนที่มีอยู่นั้น ถ้าหากกำจัดสุมาเจียวได้ก็จะได้ครองอำนาจเป็นใหญ่ในวุยก๊ก หรือถ้าหากจำต้องล่าถอยก็อาจตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ในเมืองเสฉวนตามแบบอย่างของพระเจ้าฮั่นโกโจและพระเจ้าเล่าปี่

เกียงอุยเห็นจงโศยกำเริบในอำนาจวาสนาตามความฝันนั้น จึงเร่งยงโศยว่าท่านได้กักขังขุนนางและแม่ทัพนายกองไว้หลายเพลาแล้ว แต่ไม่เห็นมีผู้ใดพร้อมใจยินยอมทำการด้วยท่าน หากกักขังไว้เช่นนี้สืบไปก็เหมือนบงหนามไว้ในใจ จะหาความสุขมิได้ ตัวท่านมีสติปัญญา ควรเร่งคิดอ่านทำการเถิด

จงโศยได้ฟังดังนั้นจึงว่า เมื่อท่านเห็นว่าป่วยการที่จะกักขังคนพวกนี้ไว้ต่อไป ก็จงนำทหารไปคุมเอาตัวขุนนางและแม่ทัพนายกองเหล่านั้นเอาไปตัดศีรษะเสียให้สิ้น

เกียงอุยรับคำจงโศยแล้วคำนับลาพาทหารห้าร้อยคนขี่ม้าตรงไปที่ศาลาว่าราชการเมืองเอ๊กจิ๋ว แต่พอออกไปถึงหน้าจวนที่พักของจงโศยเกียงอุยให้รู้สึกแค้นใจในหัวอก ฟุบสิ้นสติอยู่บนหลังม้า ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบเข้าไปประคองเกียงอุยลงจากหลังม้ามานั่งพักที่ข้างทางแล้วช่วยกันนวดเพ็น

พอเกียงอุยฟื้นลืมตาขึ้นให้รู้สึกอ่อนเพลีย มืออ่อน เท้าอ่อน จึงรีบถามทหารว่าข้าพเจ้าอยู่ที่ไหน ยังไม่ทันที่ทหารจะตอบ พลันได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารตั้งก๊กกองตั้งมาจากข้างนอกกำแพงเมืองทั้งสี่ด้าน เกียงอุยได้ยินดังนั้นก็ตกใจ รีบเข้าไปหาจงโศย แล้วรายงานว่ามีทหารจำนวนมากกำลังจู่โจมจะเข้าตีเมืองทั้งสี่ด้าน ชะรอยจะเป็นทหารวุยก๊กพรรคพวกของขุนนางและแม่ทัพนายกองซึ่งถูกจำขังไว้เป็นมันคง

จงโศยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ แต่มีพันที่จะกล่าวประการใด พลันเห็นแสงไฟลุกขึ้นข้างในเมืองเอ๊กจิ๋ว และมีเสียงร้องบอกต่อ ๆ กันว่าเสากีเียนและอุยก้วนยกทหารเข้าเมืองมาแล้ว จงโศยผลนผลันร้องเรียกนายทหารเพื่อจะสั่งการให้ต่อสู้ แต่ทันใดนั้นทหารของอุยก้วนและเสากีเียนได้ยกมาถึงจวนของจงโศย แล้วรุกรันเข้ามาข้างในจวน

จงโศยเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบวิ่งขึ้นไปอยู่บนชั้นสองของจวน ทหารของเสากีเียนและอุยก้วนจึงเอาเพลิงสมไว้ที่ข้างนอกจวน จงโศยเห็นเหตุการณ์จวนตัวดับขันจึงร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ตัวกูก็เป็นชาติทหาร หาได้เกรงกลัวต่อความตายไม่ กล่าวแล้วจงโศยจึงชักกระบี่ออกมาไล่ฆ่าฟันทหารของเสากีเียนและอุยก้วนบาดเจ็บล้มตายลงสิบกว่าคน ทหารของเสากีเียนและอุยก้วนเห็นจงโศยบารุ่ทำจึงล้อมจงโศยไว้ทาง ๆ แล้วระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่จงโศย ถูกจงโศยล้มลงถึงแก่ความตาย ทหารของเสากีเียนจึงวิ่งเข้าไปตัดศีรษะจงโศย

ฝ่ายเกียงอุยเห็นทหารวุยก๊กจู่โจมเข้ามาโดยไม่คาดฝันดังนั้น จึงชักกระบี่ไล่ฆ่าฟันทหารวุยก๊ก แต่พลันให้จกแน่นขึ้นในอกซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ยืนทรงกายไม่ได้ต้องทรุดตัวลงนั่ง เกียงอุยทอดถอนใจใหญ่คิดว่าเราสิดีคิดอ่านอุบายหมายให้ทหารวุยก๊กฆ่าฟันกันเองแล้วจะเชิญพระเจ้าเล่าเสี้ยนเสวยราชย์สืบไป การทั้งปวงเป็นไปตามแผนอุบายลวงจวนตลอดแล้ว แต่สวรรค์ไม่เป็นใจจึงบันดาลให้พลิกผันไปสิ้น เมื่อฟ้าตามอดมีดมัว บารุ่คนชั่วให้มีอำนาจจะนี้ จะมีชีวิตไปก็ป่วยการ เกียงอุยคิด ดังนี้แล้วจึงเอาระเบิดเชือดคอตายในขณะนั้นเกียงอุยมีอายุได้ห้าสิบเก้าปี

ในขณะนั้นบรรดาขุนนางและทหารร่ายกึกซึ่งเคยเฝ้าได้ปล่อยตัวเป็นอิสระแล้ว ต่างคนต่างรู้ว่าจงโฮยและเกียงอุยร่วมกันคิดอ่านกักขังพวกตัว จึงพากันยกมาที่จวนของจงโฮย พอเห็นศพเกียงอุยก็ถึงโกรธ คิดว่าเกียงอุยเป็นผู้ยุยงให้จงโฮยก่อการกบฏ จึงชวนกันเข้าไปเอากระบี่ฟาดฟันศพของเกียงอุย และผ่าอกของเกียงอุยตลอดไปถึงหน้าท้อง เห็นดีของเกียงอุยโตเท่าไรหาน

นายกองคนหนึ่งเห็นดีของเกียงอุยจึงกล่าวขึ้นว่า "เกียงอุยมีดีใหญ่จะนี้หรือ จะมิกล้าหาญเข้มแข็งเป็นทหารเอก" กล่าวแล้วก็วิ่งเข้าไปตัดศีรษะเกียงอุย

ฝ่ายทหารของจงโฮยพอทราบว่างโฮยถูกจู่โจมสังหารก็โกรธ พากันยกพวกมารบพุ่งกับทหารของเฮาเกียนและอุยก้วน ทั้งสองฝ่ายได้ฆ่าฟันกันเองบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ชาวเมืองเสฉวนเห็นเหตุการณ์วุ่นวายเป็นจลาจลจึงพากันปิดประตูบ้าน บ้างก็พากันหนีเข้าป่าหลบภัย

ฝ่ายทหารซึ่งเคยเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของเตงกาย ครั้นเห็นเหตุการณ์เป็นจลาจลดังนั้น จึงพากันติดตามหาตัวเตงกายว่าถูกกักขังอยู่ในที่ใด ครั้นได้ทราบว่า เตงกายถูกจงโฮยส่งตัวไปเมืองลกเอียง จึงพากันติดตามไปหวังจะชิงเอาตัวเตงกายในระหว่างทาง

ครั้นอุยก้วนได้ทราบว่าทหารใต้บังคับบัญชาของเตงกายพากันยกติดตามจะไปชิงเอาตัวเตงกายในระหว่างทางก็ตกใจกลัว รีบปรึกษากับเตงชกซึ่งเป็นคนสนิทว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้คิดอ่านวางแผนการจับตัวเตงกาย หากเตงกายถูกช่วยเหลือออกมาแล้วเห็นจะคุมทหารกลับมาล้างแค้นข้าพเจ้า ท่านจะเห็นประการใด

เตงชกจึงว่าข้าพเจ้ามีความพยายามทอฆาตแค้นอยู่กับเตงกายเป็นอันมาก เพราะเมื่อครั้งที่เตงกายจะยกไปตีเอาเมืองไปยเสีย นั้น ข้าพเจ้าได้ทัดทานขอให้พักทหารบำรุงเลี้ยงพอหายอิดโรยก่อนจึงค่อยยกไปเตงกายโกรธ สั่งประหารชีวิตข้าพเจ้า โชคดีที่เพื่อนนายทหารร้องขอชีวิตไว้จึงรอดจากความตาย ซึ่งเตงกายถูกจับกุมในครั้งนี้เห็นจะคิดว่าข้าพเจ้าร่วมก่อการวางแผนด้วย หากปล่อยให้เตงกายรอดออกมา ทั้งท่านและข้าพเจ้าจะถึงแก่ความตายเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าจะขออาสาทหารเร่งรุดตามไปฆ่าเตงกายเสียก่อนจึงจะพ้นจากอันตราย

อุยก้วนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จัดแจงทหารมาห้าร้อยนายให้เตงชกรับยกตามเตงกายไป เตงชกรับคำสั่งแล้วคำนับลาอุยก้วนออกมาจัดแจงทหารแล้วเร่งไล่ติดตามเตงกายไปแต่ในเวลานั้น ครั้นไปทันกับขบวนควบคุมตัวของเตงกายในระหว่างทาง เตงชกไม่พูดจาพาที ชักกระบี่ออกตัดศีรษะเตงกายและเตงตงสองพ่อลูก แล้วขับไล่ทหารในขบวนควบคุมจนแตกหนีไป

ทหารร่ายกึกของทั้งฝ่ายเตงกาย ฝ่ายจงโฮย และฝ่ายอุยก้วนและเฮาเกียนต่างรบพุ่งฆ่าฟันกันจนเกิดจลาจลไปทั่วทั้งเมือง ลูกกลมไปถึงขุนนางข้าราชการเมืองเสฉวนพลอยรับความเดือดร้อนไปด้วย ทหารร่ายกึกเห็นขุนนางข้าราชการเมืองเสฉวนคนใดสนิทชิดเชื้อกับทหารร่ายกึกอีกฝ่ายหนึ่งก็พากันเข้าไปทำร้าย เช่นฆ่าบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก เดียวเอ็กนายทหารผู้ใหญ่ของเมืองเสฉวนและกวนอูบุตรของกวนอูซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ รวมทั้งราชบุตรคนหนึ่งพระเจ้าเล่าเสี้ยนก็พลอยถูกลูกหลงถึงแก่ความตายในการจลาจลด้วย

เหตุการณ์จลาจลในเมืองเสฉวนขยายตัวลูกกลม บ้านเรือนราษฎรและขุนนางข้าราชการถูกเผาผลาญเป็นจำนวนมาก แปรวันต่อมาเก้าอันซึ่งได้รับคำสั่งจากสุมาเจียวให้คุมกองทัพยกหนุนมาแต่เมืองเตียงอันได้ยกทหารมาถึง จึงได้ทำการปราบปรามการจลาจล แล้วสั่งให้ทหารของทุกฝ่ายยุติการรบราฆ่าฟันและจัดสังกัดกรมกองใหม่

เก้าอันคุมทหารทั้งปวงอยู่ในความสงบเรียบร้อยแล้ว จึงออกหมายประกาศให้ราษฎรทั้งปวงกลับบ้านเรือนทำมาหากินตามปกติ แล้วแต่งตั้งให้อุยก้วนทำหน้าที่รักษาการเจ้าเมืองเอ็กจิ๋ว

ครั้นเก้าอันจัดแจงเมืองเสฉวนเป็นปกติแล้ว จึงเชิญตัวพระเจ้าเล่าเสี้ยนพร้อมทั้งขุนนางผู้ใหญ่อีกสี่คน คือ ฮวนเกียน เตงเจียว เจียวจิ๋ว และซันเจ้ง ออกจากเมืองเอ็กจิ๋วเดินทางไปเมืองเตียงอัน

ฝ่ายเตงสองแม่ทัพของงอก๊กซึ่งยกมาตั้งรักษาการอยู่ที่ชายแดนเมืองเสฉวนตามที่จูกัดเจี๊ยมได้ร้องขอต่อพระเจ้าซุนฮิว ครั้นได้ทราบว่าเมืองเสฉวนเสียแก่ยก๊กแล้ว จึงเลิกทัพกลับไปเมืองกั๋งตั้งแล้วรายงานความทั้งปวงให้พระเจ้าซุนฮิวทราบ

พระเจ้าซุนฮิวทราบความก็ตกพระทัย ตรัสว่า "เมืองเสฉวนกับเมืองเราก็คงเหมือนฟันกับปาก เมื่อแลเมืองเสฉวนเสียแก่สุมาเจียวจะนี้แล้ว เห็นว่าสุมาเจียวจะมีหุุด จะยกมาทำร้ายแก่เมืองเราเป็นมั่นคง"

พระเจ้าขุนอิ้วตรัสตั้งนั้นแล้ว จึงมีหมายรับสั่งตั้งให้ลกซ่องซึ่งเป็นบุตรของลกขุนไปรักษาเมืองเกงจิว ให้แต่งทหารเพิ่มเติมรักษาด่านและหัวเมืองทั้งปวง ให้ขุนฮีไปรักษาเมืองลำซิว ให้ทำหน้าที่สอดแนมข่าวสาร ความเคลื่อนไหวของกองทัพพุกกิก และมีหมายเกณฑ์ทหารไปตั้งค่ายอยู่ตามชายทะเลและแม่น้ำรอบแดนเมืองกั๋งตั้งรวมสามร้อยค่าย และปลุกขวัญกำลังใจให้ราษฎรทั้งปวงเตรียมพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับสงคราม

พระเจ้าขุนอิ้วจัดแจงแต่งทหารป้องกันเมืองกั๋งตั้งตั้งนั้นแล้ว จึงรับสั่งตั้งให้เตงสองขุนพลผู้เดมาเป็นแม่ทัพใหญ่บังคับบัญชาการกองทัพทุกกรมกอง และให้กวัดขันตรวจตราด่านทั้งปวงอันเป็นทางที่กองทัพพุกกิกจะยกล่วงมาแดนเมืองกั๋งตั้ง

ฝ่ายกาอุ้นครั้นนำขบวนพระเจ้าเล่าเสี้ยนและทหารกลับไปเมืองเตียงอันแล้ว ได้จัดแจงทัพกำบังรับรองให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนและขุนนางเมืองเสฉวนพำนัก และเข้าไปรายงานความให้สุมาเจียวทราบทุกประการ

วันรุ่งขึ้นสุมาเจียวจึงให้กาอุ้นนำพระเจ้าเล่าเสี้ยนเข้ามาพบ พระเจ้าเล่าเสี้ยนพร้อมกับขุนนางเมืองเสฉวน ได้กระทำค่านับสุมาเจียวตามธรรมเนียมแล้ว โอภาปราศรัยตามประเพณีเจ้าหัวเมืองขึ้นกระทำต่อเจ้าประเทศราช หลังจากนั้นอีกสองวันสุมาเจียวจึงยกทหารและพาพระเจ้าเล่าเสี้ยนพร้อมกับขุนนางเมืองเสฉวนกลับไปเมืองลกเอี้ยง แล้วเข้าไปเฝ้าพระเจ้าโจฮวน กราบทูลให้ทรงทราบความทุกประการ

สุมาเจียวกลับออกจากที่เฝ้าแล้ว สั่งทหารให้ไปเชิญพระเจ้าเล่าเสี้ยนเข้ามาหา แล้วดำหนิดเตียนว่า ตัวท่านเป็นเชื้อสายกษัตริย์แต่หาได้ประพัตพระองค์อยู่ในท่านองคคลองธรรมไม่ หมกมุ่นอยู่กับสุรานารีและขันทีจนลืมราชกิจ ถอดถอนขับไล่ไสส่งขุนนางผู้มีสติปัญญาความสามารถออกจากราชการ คบหาแต่คนชั่วช้าแล้วยกย่องให้เป็นใหญ่ในราชสำนัก บ้านเมืองจึงปั่นเพื่อนผันแปรวิปริตไป ราษฎรทั้งปวงได้ยากลำบากเป็นอันมาก นับเป็นความผิดฉกรรจ์ ควรที่จะต้องประหารชีวิตเสียมิให้เป็นแบบอย่าง

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ ก้มหน้าหมอบนั่งอยู่กับที่ บรรดาที่ปรึกษาของสุมาเจียวได้ยินดังนั้นจึงพากันทัดทานว่า เป็นประเพณีแต่โบราณมา เมื่อแคว้นอื่นยอมเป็นข้าในขอบเขตของสุมาเจียวได้รับยกเว้นโทษประหาร เป็นวิเทโศบายให้แคว้นอื่นยอมจำนนโดยสมัครใจ จึงไม่ควรที่จะประหารพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้ผิดประเพณีไป

สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านทั้งปวงอย่าได้ปรามก ซึ่งเรากล่าวความทั้งนี้เพื่อหยอกล้อหยั่งดูขวัญ กำลังใจพระเจ้าเล่าเสี้ยนดอก กล่าวแล้วสุมาเจียวจึงตั้งให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนมีตำแหน่งเป็นหลวงสุขสันต์ มีบรรดาศักดิ์ชั้นกง ให้จัดบ้านพักรับรองเป็นที่พัก มีเบี่ยงหวัดผ้าปิดตามศักดิ์ชั้นกง มอบผ้าแพรและคนใช้ชายหญิงให้คอยรับใช้ สำหรับขุนนางจากเมืองเสฉวนซึ่งคุมตัวมาพร้อมกับพระเจ้าเล่าเสี้ยนนั้นตั้งให้เป็นขุนนางตำแหน่งลอยในราชสำนัก

พระเจ้าเล่าเสี้ยนและขุนนางจากเมืองเสฉวนได้ค่านับขอบคุณสุมาเจียว และถูกนำตัวไปยังที่พำนักตามที่สุมาเจียวได้สั่งการจัดให้

วันหนึ่งทหารรักษาการณ์ได้รายงานสุมาเจียวว่า สุยโฮชั้นที่ของพระเจ้าเล่าเสี้ยนซึ่งหลบหนีเข้ามาอยู่ในแผ่นดินพุกกิกนั้นถูกจับตัวได้แล้ว สุมาเจียวได้ไต่สวนความทราบว่ายุยโฮเป็นชั้นที่สดชั่วช้า ปรนเปรอพระเจ้าเล่าเสี้ยนจนแผ่นดินเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้าเป็นความผิดฉกรรจ์ จึงให้คุมตัวสุยโฮไปตัดแขนตัดขาที่กลางตลาด ประกาศความผิดให้คนทั้งปวงทราบ เสร็จแล้วให้ตัดศีรษะเสีย

วันรุ่งขึ้นสุมาเจียวได้จัดงานเลี้ยงฉลองความสำเร็จที่พระเจ้าเล่าเสี้ยนยอมสวามิภักดิ์ที่จวนของมหาอุปราช จัดให้มีการฟ้อนรำและดนตรีเป็นที่สนุกสนาน สุมาเจียวลอบสังเกตดูเห็นบรรดาขุนนางจากเมืองเสฉวนพากันคิดถึงบ้าน ครอบครัว บุตรภรรยา มีสีหน้าซึมเศร้า แต่กลับเห็นพระเจ้าเล่าเสี้ยนกำลังทรงพระเกษมสำราญกับการระบำรำฟ้อนมิได้ทุกข์ร้อนประการใด

สุมาเจียวจึงแสวงถามพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่า ท่านมาอยู่เมืองลกเอี้ยงนี้มีได้คิดถึงเมืองเสฉวนบ้างหรืออย่างไร

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สิ้นสุตราขวงศ่วย (ตอนที่652)

หลังจากสิ้นบุญเกียงฮุยแล้วเกิดจลาจลขึ้นในเมืองเสฉวน กาอุ้นนายทหารของสุมาเจียวได้ปราบปรามการจลาจลจนสงบราบคาบ แล้วเชิญเสด็จพระเจ้าเล่าเสี้ยนพร้อมด้วยขุนนางผู้ใหญ่ไปอยู่ที่เมืองลกเอี้ยง ขุนนางจากเมืองเสฉวนคิดถึงบุตรภรรยาและครอบครัวพากันโศกเศร้า แต่พระเจ้าเล่าเสี้ยนกลับเบิกบานสำราญพระทัย

พระเจ้าเล้าเสียนได้ยินคำสมาเจียวถามเรื่องคิดถึงบ้านเมือง จึงตอบว่า "ข้าพเจ้าได้มาฟังวาสนาของท่านก็เป็นสุขอยู่ หาได้คิดระลึกถึงบ้านเมืองไม่"

สมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็ไม่กล่าวความประการใด ครั้นเสร็จงานเลี้ยงพระเจ้าเล้าเสียนก็ค่านับลาสมาเจียวกลับไปเรือนพัก สมาเจียวจึงปรารถนากับอุยก้วนซึ่งขณะนั้นเข้ามารายงานราชการในเมืองลกเอียงว่า นึกไม่คิดว่าพระเจ้าเล้าเสียนจะแล้งน้ำใจ ไม่คิดถึงครอบครัวและราษฎรแม้แต่น้อย คนแบบนี้ต่อให้มีสิบขงเบ้งช่วยเหลืออุ้มชู ก็ไม่อาจฟื้นฟูขึ้นได้สำเร็จ

ฝ่ายพระเจ้าเล้าเสียนพอเสด็จกลับถึงที่พัก ขับเจ้งขุนนางจากเมืองเสฉวนได้ตามเข้ามาเฝ้า แล้วทูลว่าซึ่งพระองค์ตอบสมาเจียวว่าไม่คิดถึงบ้านเมืองนั้นไม่ชอบ เพราะเป็นเจ้าปกครองบ้านเมืองแล้วไม่คิดถึงราษฎรยอมถูกติฉินนินทา สืบไปเมื่อหน้าถ้าหากสมาเจียวได้ถามพระองค์ถึงเรื่องนี้อีก ขอให้พระองค์ทำที่เป็นร่องให้แล้วตอบว่าคิดถึงราษฎรและครอบครัวเป็นอันมาก ใครได้ไปเช่นไหนบูชาसानบรรพชนตามประเพณี สมาเจียวอาจมีน้ำใจเมตตาปล่อยตัวกลับคืนไปเมืองเสฉวน พระเจ้าเล้าเสียนก็รับคำ

หลังจากนั้นอีกสามสี่วัน สมาเจียวได้เชิญพระเจ้าเล้าเสียนไปกินโต๊ะที่จวนมหาอุปราชอีกครั้งหนึ่ง หลังจากเสพสุราหลายรอบแล้ว สมาเจียวจึงแสร้งถามอีกว่าพระองค์มาอยู่เมืองลกเอียง ไม่คิดถึงเมืองเสฉวนบ้างหรือ

พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังดังนั้นก็แสร้งทำเป็นร่องให้ แล้วตอบสมาเจียวตามที่ขับเจ้งได้แนะนำทุกประการ แล้วเอามือป้องหน้าทำที่เป็นเข็ดหน้าตา สมาเจียวเห็นดังนั้นจึงถามว่าสนทนากันอยู่ดี ๆ เหตุใดพระองค์จึงร่องให้ แล้วดึงมือพระเจ้าเล้าเสียนออกจากพระพักตร์ ครั้นไม่เห็นหน้าตาแม้แต่หยดเดียว สมาเจียวจึงรู้ว่าพระเจ้าเล้าเสียนมิได้ร่องให้จริง สมาเจียวและขุนนางทั้งปวงจึงพากันหัวเราะ

สมาเจียวได้ถามว่า คำพูดของพระองค์ในวันนี้ตรงกันข้ามกับวันก่อนเป็นเพราะเหตุใดหรือ

พระเจ้าเล้าเสียนถูกจับโกหกซึ่งหน้าก็รู้สึกอดสูพระทัย ไม่รู้ที่จะตอบประการใด จึงตรัสว่าข้าพเจ้ากล่าวความทั้งนี้ตามที่ขับเจ้งได้แนะนำมา หวังจะให้ท่านเมตตา การจะควรประการใดสุดแท้แต่หน้าใจท่านเถิด

สมาเจียวและขุนนางทั้งปวงได้ยินคำตอบของพระเจ้าเล้าเสียนแบบเด็กกอมมือดังนั้นก็พากันหัวเราะ สมาเจียวคิดว่าพระเจ้าเล้าเสียนนี้นับเป็นยอดผู้โหดเขลาแห่งยุค หาสติปัญญาแม้แค่ปีกลิ้งก็มีได้ เรื่องเพียงเท่านี้ยังไม่รู้ที่จักตอบ ตั้งแต่บัดนั้นมาสมาเจียวก็มีได้ระแวงสงสัยพระเจ้าเล้าเสียน คงเหลือแต่ความรู้สึกเวทนาที่เชื้อสายราชวงศ์ฮั่นมีทายาทโง่เง่าเท่าตนได้ถึงขนาดนี้

พระพุทธรูปกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยเจ็ดพรรษา เดือนเจ็ด บรรดาขุนนางทั้งปวงเห็นพ้องต้องกันว่า สมาเจียวบัญชาการยึดได้เมืองเสฉวนไว้ในขอบเขตสี่หมื่นแปดพันสองร้อยเจ็ดปี มีความชอบเป็นอันมาก จึงพากันไปเฝ้าพระเจ้าโจฮวนแล้วกราบบังคมทูลเสนอให้โปรดเกล้าสถาปนาเลื่อนอิสริยยศของสมาเจียวจากจันกงเป็นจันอ่อง

พระเจ้าโจฮวนเห็นขุนนางทั้งปวงพร้อมเพรียงกันกราบทูลดังนั้นก็สำคัญว่าเป็นแผนการของสมาเจียว ไม่อาจขัดขืนประการใดได้ จึงโปรดเกล้าสถาปนาสมาเจียวขึ้นเป็นที่จันอ่อง

หลังจากสมาเจียวได้เลื่อนอิสริยยศเป็นจันอ่องแล้ว จึงตั้งให้สมาเจียนบุตรผู้ใหญ่เป็นทายาทสืบสายสกุล และอิสริยยศตามประเพณี แลสมาเจียนนี้มีบุตรสองคน คนโตชื่อว่าสมาเอียน "ลักษณะก็มีวาสนา ผมงักยาวถึงดิน มือก็ยาว ฟันขาว ปัญญาพาทีเฉลียวฉลาดหลักแหลม" บุตรคนรองชื่อว่าสมาฮิว เนื่องจากสมาสูผู้พี่สมาเจียวไร้บุตรสืบสกุล จึงขอสมาฮิวไปเป็นบุตรบุญธรรม รักใคร่เมตตาเสมือนหนึ่งเป็นสายเลือดของตนเอง สมาเจียวเกรงว่าขุนนางทั้งปวงจะครหานินทา เพราะเคยพูดจาเสมอมาว่าแผ่นดินนี้เป็นของสมาสูผู้พี่ ดังนั้นเมื่อจะตั้งทายาทสืบตำแหน่งจันอ่อง จึงดำริกับขุนนางทั้งปวงว่าเรายังยึดมั่นตลอดมาว่าซึ่งมีอำนาจทุกวันนั้นก็เพราะสมาสูผู้พี่ ดังนั้นจึงชอบที่จะตั้งสมาฮิวบุตรของพี่เราขึ้นเป็นทายาท

ขุนนางทั้งปวงรู้ซึ่งแก่ใจดีว่าสมาเจียวคิดอ่านประการใด จึงพากันทัดทานว่าซึ่งจะตั้งน้องครองอำนาจเป็นใหญ่แทนพี่นั้นไม่ชอบด้วยประเพณี หากจะฝ่าฝืนประเพณีก็จะเกิดรบราฆ่าฟันในระหว่างพี่น้องเหมือนแบบอย่างที่มีมาในประวัติศาสตร์ จึงชอบที่จะตั้งสมาเอียนผู้พี่ขึ้นเป็นทายาทสืบอิสริยยศจึงจะควร

สมาเจียวเห็นขุนนางทั้งปวงมีความเห็นพ้องต้องกันถูกตามอัชฌาสัย ไม่เป็นที่ครหานินทาในภายหน้าแล้ว จึงตั้งสมาเอียนเป็นทายาทสมดังความปรารถนาทุกประการ

อยู่มาวันหนึ่งชาวเมืองลกเอียงได้เล่าขานกันว่า ที่เมืองชงบูกว่านมีเทวดาจากสวรรค์ปรากฏกายต่อหน้าผู้คนทั้งปวง เป็นชายสูงสีกา ฝ่าเท้ายาวสองศอก ทุ่งเหลืองหม่นเหลือง ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลน ถือไม้เท้า ห้อยลูกน้ำเต่า เทียวป่าวประกาศแก่คนทั้งปวงว่า สวรรค์ลึซิดให้ราชวงศ์ช่วยสิ้นสุดแล้ว อ่องใหม่จะเป็นฮ่องเต้ครองแผ่นดินบำรุงราษฎรให้เป็นสุขสืบไป เทพเจ้าแลงผู้นี้ได้ร้องป่าวประกาศแก่ชาวเมืองครบถ้วนสามวันแล้วจึงหายตัวไป

ขุนนางทั้งปวงได้ยินคำรำลือจึงพากันเข้าไปหาสมาเจียว แล้วเสนอให้สมาเจียวถอดพระเจ้าโจฮวนออกจากตำแหน่งและปราบดาภิเษกขึ้นเป็นฮ่องเต้ตามประกาศิตแห่งสวรรค์

สมาเจียวได้ฟังดังนั้นจึงมีความยินดี แต่มิได้กล่าวตอบประการใด เพราะคิดว่าขุนนางทั้งปวงล้วนเป็นพวกเมื่อริอานตั้งนี้แล้วเห็นจะพากันไปกราบทูลพระเจ้าโจฮวนให้สละราชสมบัติเอง

หลังจากออกว่าราชการวันนั้นแล้ว สมาเจียวให้รู้สึกอึดอัดใจ ตั้งทำคอยวันเวลาที่พระเจ้าโจฮวนจะสละราชสมบัติ แล้วจะได้รับคำอภัยเชิญของขุนนางและราษฎรขึ้นเป็นฮ่องเต้ แต่บุญไม่พาวาสนาไม่ส่ง พอกลับเข้าไปถึงห้องข้างในสมาเจียวให้รู้สึกกดดันที่หน้าอกสั่นสติสมประดี พอพินขึ้นก็ป่วยหนัก ไม่อาจออกว่าราชการได้ตามปกติ

ขุนนางทั้งปวงทราบข่าวว่าสมาเจียวป่วยจึงพากันเข้าไปเยี่ยม แล้วถามว่าอาการป่วยท่านครั้งนี้เป็นประการใด ขณะนั้นสมาเจียวป่วยหนัก พูดจาไม่ได้ พอได้ยินคำขุนนางทั้งปวงก็ร้องไห้ แล้วเอามือชี้ไปที่สมาเจียน และในพลันนั้นก็สิ้นใจตาย

พระพุทศานายกाल่วงแล้วได้แปดร้อยเจ็ดพรรษา เดือนสิบ หลังจากแต่งการพิศพของสมาเจียวตามประเพณีแล้ว ขุนนางทั้งปวงได้พร้อมใจกันยกสมาเจียนขึ้นเป็นจันอ่องสืบตำแหน่งของสมาเจียวต่อไป

สมาเจียนครองตำแหน่งจันอ่องแล้ว ตั้งตนเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินตามอำเภอใจ ได้ออกหมายประกาศตั้งให้โฮเจ็งขุนนางคนสนิทและไว้วางใจขึ้นเป็นทิมหาอุปราช ตั้งให้สมาปองเป็นรองอุปราช และเลื่อนตำแหน่งขุนนางทั้งปวงตามธรรมเนียม

เพื่อยกย่องเกียรติคุณของสมาเจียวผู้บิดา สมาเจียนจึงให้สถาปนาสมาเจียวขึ้นเป็นที่ก่งอ่อง และสถาปนาสมาอี๋ขึ้นเป็นที่ซวงอ่อง

อยู่มาวันหนึ่งสมาเอียนได้ปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่า การสร้างความชอบของ โจโจกับตระกูลสมาของเรา หากจะเปรียบเทียบกันแล้วเป็นประการใด

กาฉันและหุยลิวได้ยินคำถามของสมาเอียนก็รู้ที่ จึงตอบว่าโจโจนั้นแม้เป็นแม่ทัพที่เก่งกล้าสามารถ แต่เทียมโหดร้ายกับราษฎรและขุนนาง มิได้รักผู้ใดจริงจัง อาณาประชาราษฎรล้วนเคียดแค้นชิงชัง ยามตายจึงต้องก่อหลุมศพถึงเจ็ดสิบสองหลุมมิให้ใครล่วงรู้ว่าฝังศพไว้ในสุสานใด เพราะเกรงว่ามีผู้อาฆาตพยาบาทจะรื้อถอนสุสานทำลายศพ โจโจปราบดาภิเษกขึ้นเป็นกษัตริย์ แผ่นดินก็ไม่เคยว่างเว้นสงคราม แต่ชวงอ่องนั้นป้องกันรักษาแคว้นมิให้ศัตรูใดมาแผ้วพาน ก่งอ่องสืบตำแหน่งต่อมาก็สามารถผนวกแคว้นเสฉวนเข้าอยู่ในขอบเขตอาณาของแผ่นดินนวยกิก ทุกสารทิศต่างยอมสยบอยู่ใต้บาบมี ดังนั้นที่ไหนโจโจจะสู้ได้ เห็นยังใกล้เคียงกันนัก

สมาเอียนได้ฟังคำสองขุนนางเข้าทางที่ต้องการจึงกล่าวว่า แต่ก่อนมาแผ่นดินนี้เป็นของพระเจ้าเหียนเต้ โจโจครองอำนาจแล้ววางแผนระยยาวชิงราชสมบัติให้แก่โจผี แลบัดนี้ขุนนางราษฎรทั้งปวงมีความเลื่อมใสศรัทธาเห็นความชอบของตระกูลสมาเรยิ่งกว่าโจผีอีก เราจะชิงเอาแผ่นดินของพระเจ้าโจฮวนตามแบบอย่างบ้างจะไม่ได้หรือ

สมาเอียนกล่าวดังนั้นแล้วก็แสวงหาที่เป็นหัวเราะที่เล่นที่จริง สองขุนนางได้ยินดังนั้นจึงรีบเสริมว่า ซึ่งโจโจคิดอ่านชิงเอาราชสมบัติของพระเจ้าเหียนเต้ให้โจผีนั้นไม่ชอบ เหมือนหนึ่งปล้นแผ่นดินท่าน จันอ่องมีความกตัญญู บูชาสัจธรรม สวรรค์จึงเสริมส่ง ขอบที่จะคิดอ่านล้างแค้นแทนพระเจ้าเหียนเต้ ถอดเชื้อสายของโจโจออกจากที่พระมหากษัตริย์จึงจะควร

สมาเอียนได้ฟังดังนั้นก็หยั่งรู้น้ำใจขุนนางทั้งปวงว่า ยินยอมพร้อมใจในการที่จะถอดพระเจ้าโจฮวนออกจากตำแหน่งพระมหากษัตริย์ จึงมีน้ำใจฮึกห้าวเหิมหาญเบิกบานยิ่งนัก วันรุ่งขึ้นสมาเอียนจึงถือกระบี่เข้าไปในพระบรมมหาราชวัง ล่วงเข้าไปถึงตำหนักที่ประทับของพระเจ้าโจฮวน

ฝ่ายพระเจ้าโจฮวนหลังจากโปรดเกล้าสถาปนาสมาเอียนเป็นจีนอ่องแล้ว ทรงทราบข่าวคราวความเคลื่อนไหวของบรรดาขุนนางและสมาเอียนที่คิดอ่านชิงเอาราชสมบัติจึงทรงกลัดกลุ้มพระทัย แต่มีผู้ที่จะหันไปปรึกษาผู้ใด เพราะชั้นที่ข้าหลวงนางกำนัลทหารและขุนนางทั้งปวงต่างพากันเข้าเป็นสมัครพรรคพวกของสมาเอียน ดังนั้นพอทอดพระเนตรเห็นสมาเอียนถือกระบี่เข้ามาก็ตกพระทัย รีบลุกขึ้นคำนับ

สมาเอียนเห็นดังนั้นก็หัวเราะชอบใจ ทูลว่า "ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ทุกวันนี้สติปัญญาก็น้อย จะจัดแจงทหารก็ไม่เป็น จะว่ากล่าวกิจการฝ่ายพลเรือนเล่าก็ได้ สารพัดที่ไม่สมประกอบสิ้น ต้องการอันใดจะมานั่งกอดสมบัติอยู่ ถ้ายกให้กับผู้อื่นที่มีสติปัญญาว่ากล่าวกิจการแผ่นดินมิดีหรือ"

พระเจ้าโจฮวนได้ยินคำสมาเอียนกล่าวความตรงไปตรงมาชัดเจนดังนั้นก็ตก พระทัย ทรงกันแสงแล้วก้มพระพักตร์นั่งอยู่

ฝ่ายเตียวเจ็กซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่นั่งเฝ้าอยู่ในขณะนั้น เห็นเหตุการณ์ก็โกรธดวาดใส่สมาเอียนว่า "เมื่อครั้งพระเจ้าโจโยยังมีพระชนม์อยู่ ทรงพระอุตสาหามีได้คิดแก่ชีวิต สู้ทรمانพระองค์ไปเที่ยวปราบปรามบ้านเมืองทั้งปวงให้ราบคาบ ปราศจากเสี้ยนหนามหลักถ่อ ก่าจัดราชศัตรูเสียทำให้อาณาประชาราษฎร์เป็นสุข แล้วก็ยกแผ่นดินให้แก่พระญาติวงศ์ครอบครัวสืบ ๆ กันมา พระเจ้าโจฮวนก็ได้ทำสิ่งใดให้แผ่นดินเดือดร้อน หาความผิดมิได้ ซึ่งท่านจะให้ยกสมบัติให้แก่ผู้อื่นเสียง่าย ๆ นั้นด้วยเหตุผลอันใด"

จีนอ่องได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ดวาดใส่เตียวเจ็กว่าตัวมึงไม่รู้ผิดชอบชั่วดี เสียที่เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ก็แผ่นดินนี้หรือมิใช่ของพระเจ้าเหียนเต้ โจโยคนอำมหิตคิดอ่านชิงเอาราชสมบัติให้แก่ลูกหลานวานเครือให้ผิดประเพณีไป แผ่นดินจึงเหมือนหนึ่งตกในน้ำมือโจร พระอัยกาและพระบิดาของเราทำความชอบแก่แผ่นดินไว้เป็นอันมาก ราษฎรได้ฟังร่มไบบุญจึงมีความสุขในทุกวันนี้ ตัวเราซึ่งสืบเชื้อสายจึงต้องพิทักษ์คุณธรรมทำให้แผ่นดินพ้นจากเงื้อมมือโจร โจนท่านจึงมาว่าดังนี้

กล่าวแล้วจีนอ่องสมาเอียนจึงสั่งให้ทหารคุมตัวเตียวเจ็กเอาไปประหารชีวิตโดยวิธีทุบจนตาย แล้วสมาเอียนจึงกลับไปจวน

พระเจ้าโจฮวนทราบชะตากรรมเป็นอันดีว่าไม่อาจจะรักษาราชบัลลังก์สืบสันตติวงศ์ของพระเจ้าจួយอ่องโจโจต่อไปได้ วันรุ่งขึ้นจึงตรัสเชิญขุนนางทั้งปวงเข้ามาปรึกษาว่าจะทำประการใด

กาอันและหุยลิวจึงทูลว่า สรรพสิ่งไม่มีความจริงยั่งยืน สุดแต่แต่สวรรค์จะลิขิต ผู้ใดคล้อยตามลิขิตแห่งฟ้าก็จะประสบกับมงคล ผู้ใดขัดขืนลิขิตแห่งฟ้าก็จะประสบกับอวมงคล มีอันตรายถึงชีวิต แผ่นดินนุยก์ทุกวันนี้รุ่งโรยแล้ว ขุนนางราษฎรทั้งปวงล้วนเป็นใจศรัทธาจีนอ่องตามลิขิตแห่งสวรรค์ หากว่าที่พระองค์จะแข็งขันต่อไปไม่

พระเจ้าโจฮวนได้ฟังดังนั้นจึงตรัสว่า เมื่อเป็นเช่นนี้เราก็ก็น่าจะสละราชสมบัติให้จีนอ่องปราบดาขึ้นเป็นฮ่องเต้สืบไป ขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็พากันถวายพระพรว่าชอบแล้ว พระเจ้าโจฮวนจึงทรงกำหนดวันขึ้นหนึ่งค่ำ เดือนยี่ เป็นวันกระทำพิธีสละราชสมบัติ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สถาปนาราชวงศ์ต้าจิ้น (ตอนที่653)

พระพุทธศานายกาลล่วงแล้วได้แปดร้อยแปดพรรษา เดือนยี่ ปลายปี ขึ้นหนึ่งค่ำ พระเจ้าโจฮวนโปรดเกล้าให้แต่งการพิธีสละราชสมบัติมอบราชบัลลังก์แก่ สมาเอียนตามแบบอย่างการพิธีเมื่อครั้งที่พระเจ้าเหียนเต้สละราชสมบัติแก่พระเจ้าโจผีทุกประการ ราชวงศ์ยุยของพระเจ้าจួយอ่องโจโจจึงสิ้นสุดลงหลังการสิ้นสุดของราชวงศ์ฮั่นเพียงปีเดียว

จีนอ่องสมาเอียนรับเอาตราพระราชลัญจกรสำหรับที่พระมหากษัตริย์จากพระเจ้าโจฮวนแล้วได้ขึ้นไปนั่งบนแท่นพิธีชั้นสูงสุด พระเจ้าโจฮวนลงมาหมอบถวายบังคมอยู่ข้างล่าง จีนอ่องยืนชูกระบี่บนแท่นพิธีท่ามกลางขุนนางและทหารเรียงราย ล้อมรอบแท่นพิธีแน่นขนัดกว่าสิบหมื่นคน ขุนนางและทหารทั้งปวงพากันโห่ร้องถวายพระพรจีนอ่องในฐานะฮ่องเต้พระองค์ใหม่

จีนอ่องรับความเคารพจากคนทั้งปวงแล้วประทับนั่งบนแท่นพิธี อาลักษณ์ได้อ่านประกาศความว่า เมื่อเจียนอันศกปีที่ยี่สิบห้า โจผีรับราชสมบัติจากพระเจ้าเหียนเต้สถาปนาราชวงศ์ยุยขึ้นครองแผ่นดิน สืบเชื้อวงศ์ต่อมาถึงบัดนี้เป็นเวลาสี่สิบห้าปีแล้ว บัดนี้สวรรค์ลิขิตให้ราชวงศ์ยุยเป็นอันสิ้นสุดดับสูญ จีนอ่องเชื้อสายแห่งตระกูลสมาเอียนทำความชอบไว้แก่แผ่นดินและราษฎรยิ่งฟ้าพระมหาสมุทร สมควรเป็นพระมหากษัตริย์

ครองแผ่นดินทำนุบำรุงอาณาจักรทั้งปวงให้เป็นสุขสืบไป ดังนั้นเราพระเจ้าโจฮวนจึงเต็มใจสละราชสมบัติให้แก่ผู้ปรีชาสามารถจ้องแแบกรับภารกิจตามลิขิตสวรรค์ สร้างสรรค์บ้านเมืองให้ร่มเย็นรุ่งเรือง ทำนุบำรุงราษฎรให้อยู่ในศีลธรรม อยู่เย็นเป็นสุขสืบไป

ครั้นเสร็จการพิธีปราบดาภิเษกแล้ว สมเด็จพระเจ้าโจฮวนเป็นต้นลิว่องไปครองเมืองต้นลิว ห้ามมิให้เดินทางเข้าเมืองหลวงเว้นแต่จะมีหมายรับสั่งพระเจ้าโจฮวนร้องให้ ถวายความเคารพสุมาเอี้ยน แล้วทหารได้เชิญตัวไปจัดเก็บข้าวของและพาบริวารเดินทางออกจากเมืองลกเอียงไปเมืองต้นลิวในวันนั้น

สมเอี้ยนปราบดาภิเษกขึ้นครองราชย์แล้ว โปรดเกล้าให้ตั้งศักราชใหม่เป็นศักราชได้อี้ หรือศักราชปฐมมหาราช เปลี่ยนชื่อแคว้นวูยเป็นแคว้นต้าจิ้นและให้เลื่อนอิสริยยศของสมเอี้ยนขึ้นเป็นเจ้าที่พระเจ้าชวन्दัด เลื่อนอิสริยยศของสมเอี้ยนขึ้นเป็นเจ้าที่พระเจ้ากั๋งเต้ และให้ตั้งศาลบุรพทิศตรีถึงเจ็ดศาลสำหรับเป็นที่สถิตพระป้าดวงวิญญานพระญาติพระวงศ์ แล้วโปรดเกล้าให้ปล่อยนักโทษการเมืองและยกเว้นภาษีแก่ราษฎรสามปีตามธรรมเนียม สวณบรรดาขุนนางทั้งปวงก็ให้ขุนบำเหน็จเลื่อนขั้นตำแหน่งถ้วนหน้ากัน

พระเจ้าสมเอี้ยนจัดแจงบ้านเมืองเป็นปกติแล้ว จึงมีพระราชดำริว่าบัดนี้เมืองเสฉวนได้ขึ้นอยู่ในขอบเขตอาณาของต้าจิ้นเราแล้ว เหลือแต่เมืองกั๋งตั้งยังตั้งขัดแย้งอยู่ จำจะยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้ง ครั้นขุนนางทั้งปวงเห็นชอบพร้อมกันแล้วจึงตรัสสั่งให้เกณฑ์ทหารทั่วทั้งแคว้นต้าจิ้น รวบรวมทัพแล้วจะยกไปตีเมืองกั๋งตั้ง

ฝ่ายพระเจ้าชวन्दัดได้ทราบข่าวเมืองเสฉวนเสียแก่ผู้กั๋งแล้ว ก็ทรงพระวิตกว่าเมืองกั๋งตั้งจะเป็นอันตราย จึงตรอมพระทัยและทรงพระประชวร ครั้นต่อมาทรงทราบว่าสมเอี้ยนชิงเอาราชสมบัติจากพระเจ้าโจฮวน ปราบดาภิเษกขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ และเกณฑ์ทหารจากหัวเมืองทั้งปวงจะยกมาตีเมืองกั๋งตั้งก็ตกพระทัยและสิ้นพระชนม์

ขุนนางทั้งปวงได้พร้อมใจกันแต่การพิธีพระบรมศพตามประเพณีแล้วปรึกษากันว่าจะเชิญขุนเปียนพระราชบุตรขึ้นสืบราชสมบัติตามประเพณี แต่ขุนนางผู้ใหญ่ได้ทักท้วงว่าขุนเปียนราชบุตรยังเยาว์แก่ความนึก ไม่อาจบริหารการแผ่นดินได้ ขอบที่จะเชิญขุนโฮซึ่งเป็นบุตรของพระเจ้าชวन्दัดเสีย หลานของพระเจ้าชวन्दัด ซึ่งมีสติปัญญาความสามารถขึ้นเสวยราชย์ ขุนนางทั้งปวงก็เห็นชอบพร้อมกัน

ครั้นถึงวันขึ้นค่ำหนึ่งเดือนเก้า ขุนนางทั้งปวงได้พร้อมใจกันตั้งการพิธีบรมราชาภิเษกขุนโฮขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์เสวยราชสมบัติสืบต่อมา พระเจ้าชวन्दัดทรงโปรดเกล้าให้สถาปนาพระราชบุตรขุนเปียนขึ้นเป็นเจียงอ่อง และตั้งให้แดงสองขุนพลผู้เฒ่าเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด ตั้งศักราชใหม่เป็นศักราชวงเสง

หลังจากพระเจ้าชวन्दัดเสวยราชย์แล้ว ทรงกำชับพระทัยในอำนาจราชศักดิ์ซึ่งได้มาโดยไม่คาดคิดมาก่อน ทุกวันทรงเสวยน้ำจัณฑ์กับยิมหุนชั้นที่จวนเมามาย มิได้เอาพระทัยใส่ในราชการ ยิมหุนก็เอาพระทัยจัดหานางสนมกำนัลเข้ามาปรนเปรอ จัดระบำรำฟ้อนและทูลเชิญให้พระเจ้าชวन्दัดทรงพระเกษมสำราญในพระราชอุทยานตั้งแต่บ่ายจนถึงใกล้รุ่งจึงเลิกกรา ราชการบ้านเมืองจึงวิปริตผันแปรไป

เอียงเหียงและเตียวเป่าซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่เห็นพระเจ้าชวन्दัดแปรปรวนไปถึงปานนั้น จึงเข้าไปกราบบังคมทูลตักเตือนเป็นหลายครั้ง ครั้งแรก ๆ พระเจ้าชวन्दัดก็เกรงใจ มิได้ตรัสประการใด แต่ครั้งหลายครั้งเข้าก็ทรงพระกริ้ว ครั้นสุดท้ายทรงกริ้วสองขุนนางเป็นอันมาก ที่บังอาจรื้อทูลเตือนไม่ย่อหย่อน จึงตรัสสั่งให้จับตัวสองขุนนางเอาไปตัดศีรษะเสีย

หลังจากนั้นแล้วขุนนางทั้งปวงก็ไม่กล้ากราบทูลตักเตือนใด ๆ อีก พระเจ้าชวन्दัดจึงทรงกำชับในพระราชอำนาจมากขึ้น มีพระราชดำริว่าพระราชวังเก่าสร้างมาช้านานแล้ว ฝัสนางไม้มีประจำเป็นจำนวนมาก ทั้งล้าสมัยไม่เป็นที่สุขสบายพระทัย จึงโปรดเกล้าให้สร้างพระราชวังใหม่ขึ้นที่ตำบลบูเฉียง โปรดเกล้าให้เกณฑ์ราษฎรหลายหมื่นคนไปตัดไม้ปั้นอิฐและทำการก่อสร้างพระราชวัง เร่งรัดให้แล้วเสร็จโดยเร็วที่สุด ขุนนางและอาณาประชาราษฎรต่างเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า

ในที่สุดพระราชวังแห่งใหม่ก็แล้วเสร็จตามพระราชประสงค์ พระเจ้าชวन्दัดจึงย้ายไปประทับที่พระบรมมหาราชวังแห่งใหม่นับแต่นั้นมา วันหนึ่งได้ตรัสสั่งให้หาทูลกระหม่อมขุนนางเข้ามาปรึกษาว่า เมื่อปลายแผ่นดินพระเจ้าชวन्दัดจัดแจงแต่งทหารไว้เป็นอันมาก แต่เป็นไปเพื่อปกป้องขอบเขตอาณามิให้กองทัพพ่ายก๊กมารุกราน การคิดตั้งรับจะเห็นป่วยการ ขอบที่จะยกกองทัพไปด้วยเสียทีเดียวจึงจะควร

ตรัสแล้วจึงทรงปรึกษาว่า ซึ่งจะยกกองทัพไปตีด้วยก็นั้นท่านจะคิดประการใด หอกหยกจึงกราบทูลว่า เมืองกังตั้งเราแต่ไหนแต่ไรมาล้วนทำสงครามเชิงรับ หากนัดเชิงรุกไม่ แลบัดนี้ยุวกก็เปลี่ยนเป็นต้าจิ้นแล้ว ได้ผนวกเอาแคว้นเสฉวนเข้ามาอยู่ในขอบขัณฑสีมา มีทหารแลเสบียงเป็นอันมาก ทั้งสุมาเอี้ยนก็มีน้ำใจ ก่าเริบ จะยกมาตีเมืองกังตั้งอยู่แล้ว จึงขอขบที่จะเตรียมการป้องกันรักษาเมืองไว้ตั้งเดิมจึงจะควร

พระเจ้าซุนโฮได้ยินคำทัดทานก็ไม่ต้องด้วยพระทัย ตรัสว่าเราคิดอ่านจะยกไปตีเมืองต้าจิ้นเอาฤกษ์เอาชัย ไว้สำหรับแผ่นดิน ท่านลี้มูรู้การอันควรไม่ควร บังอาจมาทัดทานให้เป็นอัปมงคล มีความผิดสถานหนัก ขอบที่จะตัดศีรษะเสียมิให้เป็นเยี่ยงอย่าง แต่เราเห็นท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่มาแต่ก่อนจึงผ่อนผันไม่เอาโทษ นับแต่นี้อย่าได้เข้ามาให้เราเห็นหน้าอีกเลย แล้วตรัสสั่งให้ทหารรักษาการณ้ขับไล่หอกหยกออกไปจากพระตำหนัก

หอกหยกได้รับความอัปยศเป็นอันมาก ต่อมาได้อ้างว่าป่วยแล้วถวายบังคมลาออกจากราชการ

พระเจ้าซุนโฮยังคงดำรงพระทัยที่จะยกกองทัพไปตีต้าจิ้น จึงตรัสสั่งให้ลกซ้องซึ่งรักษาเมืองเกงจิวยกไปตีเมืองซงหยง ลกซ้องรับรับสั่งของพระเจ้าซุนโฮแล้วจึงจัดแจงแต่งกองทัพจะยกไปตีเมืองซงหยง

ฝ่ายหน่วยสอดแนมของต้าจิ้น ครั้นทราบข่าวว่าลกซ้องยกกองทัพเมืองกังตั้งจะมาตีเอาเมืองซงหยง จึงนำความไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้าสุมาเอี้ยนทรงทราบ

พระเจ้าสุมาเอี้ยนทรงปรึกษาด้วยขุนนางทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใด ก่าอันซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ได้กราบทูลว่า ชาวเมืองกังตั้งนั้นถนัดแต่เชิงรับ ไม่ถนัดเชิงรุก แลบัดนี้ราชการบ้านเมืองกังตั้งก็วิปริตแปรปรวน จึงควรที่พระองค์จะมีหมายรับสั่งให้เอียวเก่าซึ่งรักษาเมืองซงหยงให้ตั้งรับ ดูท่วงท่าชาวเมืองกังตั้งก่อน หากเห็นเหลือกำลังนักพระองค์จึงค่อยยกกองทัพไป แล้วยกลงไปตีเอาเมืองกังตั้งก็จะได้โดยง่าย พระเจ้าสุมาเอี้ยนได้ฟังดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ

พระพุทศศาสนายกแล้วได้แปรรอยสืบเจ็ดพรรษา เดือนสี่ พระเจ้าสุมาเอี้ยนโปรดให้มีหมายรับสั่งไปถึงเอียวเก่าตามแผนการของก่าอันทุกประการ เอียวเก่าทราบหมายรับสั่งแล้วจึงจัดแจงแต่งทหารระมัดระวังตรวจตราด่านและ หัวเมืองรายทางทุกตำบล และแต่งหน่วยสอดแนมสืบข่าวคราวความเคลื่อนไหวของกองทัพลกซ้อง

วันหนึ่งหน่วยสอดแนมได้นำความมารายงานแก่เอียวเก่าว่า ซึ่งกองทัพลกซ้องยกมาตั้งอยู่ที่ปลายแดนเมืองซงหยงนั้นดูวิปริตแปรปรวนนัก มิได้เป็นระเบียบวินัยตามกระบวนรบ ขอบที่จะยกกองทัพไปจู่โจมเห็นจะได้ชัยชนะ

เอียวเก่าจึงว่า สองเต้มีรับสั่งให้ตั้งมั่นรับศึก หากล่วงละเมิดรับสั่งยอมเป็นความผิดฐานขบถประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเล้าลกซ้องเป็นบุตรของลกซุนมีสติปัญญาในการสงคราม เห็นจะปกครองกองทัพตามระบอบกระบวนรบ ซึ่งทหารระส่ำระสายนี้อาจจะเป็นอนุบายของลกซ้อง จึงว่าวามมิได้ ขอบที่จะดูท่วงท่าอีกสักระยะหนึ่ง หากกองทัพ ลกซ้องระส่ำระสายจริงแล้ว เรายกไปจู่โจมตีในภายหลังก็ไม่สายเกินไป เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

ฝ่ายพระเจ้าซุนโฮหลังจากลกซ้องยกกองทัพไปแล้วก็ทรงติดตามสดับรับฟังข่าวสารการสงคราม ครั้นทรงทราบว่ากองทัพลกซ้องยกไปตั้งอยู่ที่ชายแดนแต่ไม่รุกคืบหน้าไปแต่ประการใด จึงมีหมายรับสั่งไปเร่งรัดให้ลกซ้องรีบยกกองทัพเข้าตีเมืองซงหยง

ลกซ้องทราบความตามหมายรับสั่งแล้ว จึงแต่งผู้กราบทูลพระเจ้าซุนโฮว่า ซึ่งจะรีบรุกเข้าตีเอาเมืองซงหยงนั้นเห็นขัดสนนัก ด้วยชาวเมืองซงหยงรู้ตัวคิดอ่านระวังรักษาเมืองมิได้ประมาท จึงขอตั้งมั่นดูท่วงท่าก่อน เห็นเป็นที่แล้วก็จะยกเข้าตีจึงจะได้ชัยชนะแต่ถ่ายเดียว พระองค์อย่าทรงพระวิตกด้วยการสงครามครั้งนี้เลย

ครั้นพระเจ้าซุนโฮทอดพระเนตรเห็นผู้กราบทูลของลกซ้องดังนั้นก็ทรงระแวงลกซ้อง เพราะทรงทราบว่ามีความรู้จักมักคุ้นกับเอียวเก่าผู้รักษาเมืองซงหยงมาแต่ก่อน

ในขณะนั้นหน่วยสอดแนมได้รายงานราชการลับเข้ามาถวายพระเจ้าซุนโฮว่า หลังจากลกซ้องยกกองทัพไปตั้งอยู่แดนเมืองซงหยงแล้ว ลกซ้องและเอียวเก่าต่างเกรงน้ำใจกัน ไม่ล่วงล้ำก้ำเกินกัน ต่างฝ่ายต่างสั่งทหารมิให้ล่วงล้ำเขตแดนกันและกัน ทหารฝ่ายใดหลงเข้าไปล่าสัตว์หรือทำความเสียหายแก่อีกฝ่ายหนึ่ง ต่างฝ่ายต่างยอมชดใช้ค่าเสียหายแก่กัน มิหน้าข้ายังส่งคนไปมาหาสู่เยี่ยมเยียนและส่งของกำนัลกันและ

กันมิได้ขาด ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งป่วยไข้ อีกฝ่ายหนึ่งยังส่งยามาช่วยรักษาพยาบาล เหตุการณ์ดังนี้หาใช่ลักษณะกองทัพที่จะรบพุ่งแก่กันไม่

พระเจ้าขุนโฮทรงทราบดังนั้นจึงทรงคิดว่าลกของเกรงใจเอียวเก่าจึงแสรงถ่วงเวลาไม่โจมตีเมืองขงหยง และหากเนินซ้าสไป ตีรายลกของอาจแปรพักตร์ไปเข้ากับเอียวเก่า อันตรายก็จะเกิดแก่เมืองก้งตั้ง

พระเจ้าขุนโฮระวางลกของตั้งนั้นแล้วก็โกรธ ดร้สสั่งตั้งให้ขุนอี้คุมทหารไปรับหน้าที่แทนลกของ และมีพระบรมราชโองการให้ถอดลกของออกจากตำแหน่ง และเรียกตัวลกเมืองก้งตั้งในทันที ขุนนางผู้ใหญ่ สามคนทัดทานก็ดร้สสั่งให้จับตัวไปประหารชีวิตทั้งหมด

พระพุทธศาสนายกแล้วได้แปดร้อยยี่สิบพรรษา ลกของถูกถอดออกจากตำแหน่งก็น้อยใจ ถวายบังคมลาออกจากราชการ นับแต่นั้นมาขุนอี้จึงปกครองกองทัพแทนลกของ แต่ขุนอี้ไม่ได้คุ้นเคยกับทหารและไม่ชำนาญการสงคราม ดังนั้นแต่ละวันจึงชักชวนทหารคนสนิทเสพสุราจนเมามาย บรรดาทหารทั้งปวงก็ระส่ำระสาย ระเบียบวินัยและเวรยามก็หย่อนยานพินเพื่อนไป

ฝ่ายเอียวเก่าครั้งนี้ได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมจึงทำฎีกาขึ้นไปกราบบังคมทูลพระเจ้าสุมาเอี้ยนว่า บัดนี้แผ่นดินเมืองก้งตั้งระส่ำระสายใกล้จะดับสูญแล้ว พระเจ้าขุนโฮมิได้ปกครองแผ่นดินโดยทศพิธราชธรรม เอาแต่หมกมุ่นในสุรานารีจนราชการบ้านเมืองพินเพื่อนไปสิ้น บัดนี้ได้ถอดลกของออกจากตำแหน่งแล้ว แต่งให้ขุนอี้ซึ่งไม่มีความรู้ความสามารถทางการทหารแม้แต่น้อยมาปกครองกองทัพ ทหารทั้งปวงทั้งในเมืองก้งตั้งและหัวเมืองต่างพากันสิ้นขวัญกำลังใจไม่ศรัทธาพระเจ้าขุนโฮแล้ว ถึงกาลอันควรที่พระองค์จะไต่ยกกองทัพไปตีเอาเมืองก้งตั้ง

พระเจ้าสุมาเอี้ยนทรงทราบฎีกาของเอียวเก่าแล้วทรงเห็นชอบ และดร้สสั่งให้เกณฑ์ทหารจากหัวเมืองทั้งปวง รววันฤกษ์ดีแล้วจะกรีธาทัพไปตีเอาเมืองก้งตั้ง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลยุทธ์จากหมากล้อม (ตอนที่654)

รอยกรรมรอยเกวียนย่อมหมุนเวียนทับรอยเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่าตามกฎแห่งกรรม ราชวงศ์ซู่ชิงบัลลังก์มาจากราชวงศ์ฮั่น หลังจากนั้นสี่สิบห้าปีก็ถูกตระกูลสุมาแย่งชิงราชบัลลังก์ไปสถาปนาเป็นราชวงศ์จิ้น สุม่าเอี้ยนเสวยราชย์แล้วเตรียมการที่จะยกกองทัพไปตีเอาเมืองก้งตั้ง

ฝ่ายกาฮั่นซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ครั้นทราบว่าพระเจ้าสุมาเอี้ยนดร้สสั่งให้เกณฑ์กองทัพจะยกไปตีเมืองก้งตั้งจึงเข้าไปเฝ้าแล้วกราบทูลว่า เมืองก้งตั้งร่วโรยนั้นจริงอยู่แต่ยังไม่ถึงกับลวงลับดับสูญ แลเมืองก้งตั้งนี้ตระกูลขุนปกครองแผ่นดินสืบทอดมาหลายชั่วอายุคนแล้ว มีความสมบูรณ์พูนสุขเพียบพร้อม แม้หากจะพินเพื่อนไปบ้างแต่ถ้าหากเกิดศึกเหนือเสือใต้ก็จะร่วมใจกันต่อสู้ ถ้าหากหน่วงเวลาให้เนิ่นไป ความพินเพื่อนวิปริตผันแปรก็จะมากขึ้น เราเสียทหารไปกึ่งหนึ่งก็เห็นจะได้เมืองก้งตั้ง แลถ้าหากหน่วงเวลาให้ความวิปริตผันเพื่อนสูกอมถึงขนาด ชาวเมืองก้งตั้งฆ่าพินกันเองแล้ว เห็นจะได้เมืองก้งตั้งโดยไม่ต้องสูญเสียไพรพล ขอบที่พระองค์จะคอยทำให้เมืองก้งตั้งร่วโรยจนถึงกาลร่วร่วนสิ้นจึงจะควร

พระเจ้าสุมาเอี้ยนได้ฟังคำกราบทูลของกาฮั่นดังนั้น จึงทรงเห็นชอบและให้งดกองทัพไว้ก่อน

ฝ่ายเอียวเก่าหลังจากแต่งฎีกาเข้าไปถวายพระเจ้าสุมาเอี้ยนแล้วก็ตั้งตาคอยว่าจะโปรดเกล้าแต่งกองทัพยกไปตีเมืองก้งตั้ง ครั้นทราบว่าทรงรับสั่งให้งดกองทัพ รังรอതു้วงท่าก่อนก็ทอดถอนใจใหญ่ ราพึงกับเพื่อนทหารด้วยความท้อแท้ว่า "เมืองก้งตั้งนี้เสียถึงเก้าส่วนแล้ว ยิ่งแต่ส่วนหนึ่งจะได้โดยง่ายแล้ว พระเจ้าสุมาเอี้ยนก็มิได้ยก กองทัพมา คิดเสียตายนักมิรู้แล้วเลย"

เอียวเก่าท้อแท้ทรหดใจเพราะเห็นเป็นท่วงทีแล้วการไม่เป็นไปดังที่หวัง ต่อมาเอียวเก่าจึงตรอมใจ กินไม่ได้นอนไม่หลับและล้มป่วยลง จึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าสุมาเอี้ยนที่เมืองลกเอียง ขอลาพักไปรักษาตัวที่บ้านเดิม

พระเจ้าสุมาเอี้ยนทอดพระเนตรเห็นเอียวเก่าขุนนางผู้รักดีและปรีชาสามารถป่วยด้วยอาการหนักก็สงสาร จึงทรงอนุญาต และดร้สถามว่าซึ่งท่านเคยมีฎีกาให้เราเร่งยกกองทัพไปตีเอาเมืองก้งตั้งนั้นเพราะเหตุใด

เอียวเก่าจึงกราบทูลว่า พระเจ้าขุนโฮมิได้ครองทศพิธราชธรรม ราชการบ้านเมืองพินเพื่อนไปสิ้นแล้ว แม้ทัพนายกองขุนนางและราษฎรล้วนเคียดแค้นชิงชิงงอกก็จึงอ่อนแอยิ่งกว่าจ๊กก๊ก แลบัดนี้ต้าจิ้นก็เข้มแข็ง

เกรียงไกรกว่าแต่ก่อนพระองค์ยกกองทัพไปเมื่อใดก็จะได้เมืองกัณฑ์ตั้งเมื่อนั้น ข้าพระองค์เกรงว่าหากเนินข้าไปพระเจ้าขุนโฮสินพระชนม์มกิติ ถูกลอบปลงพระชนม์มกิติ มีกษัตริย์พระองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ โอกาสอันเลิศนี้จะสูญสลายไป เหตุนี้จึงกราบทูลเร่งเร้าให้พระองค์รีบยกไปตีเอาเมืองกัณฑ์ตั้ง

พระเจ้าสุมาเอียนได้ฟังคำทูลตั้งนั้นก็ทรงแจ่มแจ้งในเหตุผล ทรงตกพระทัยที่ทอดเวลาให้เนินข้า จึงลึมนึกไปว่าเอียวเก๋ายามนี้ป่วยหนัก ตรัสสั่งให้เอียวเก๋าเร่งคุม กองทัพยกไปตีเมืองกัณฑ์ตั้ง

เอียวเก๋าคุกเข่าถวายบังคมด้วยความยากลำบาก แล้วกราบทูลว่าไฉนข้าพระองค์จะเห็นแก่ความสุขสบายไม่ยอมรับการกิจอันสำคัญนี้ แต่บัดนี้ข้าพเจ้าป่วยอาการหนัก สติปัญญาฟั่นเฟือนเชื่องช้าไป ร่างกายก็อ่อนแอ แม้จะทรงกายก็ไม่ถนัด จะตายวันตายพรุ่งยังไม่รู้เลย จึงไม่อาจรับพระราชธุระสำคัญได้ ขอพระองค์ได้ทรงเลือกขุนพลผู้ปรีชาสามารถยกไปตีเมืองกัณฑ์ตั้งโดยไวเถิด

เอียวเก๋าทูลถวายบังคมลากลับไปรักษาตัวที่บ้านเดิมแต่อาการก็ไม่ทุเลาลง ครั้นถึงเดือนยี่ปลายปีนั้นอาการป่วยของเอียวเก๋าทรมหนักลง ความทราบถึงพระเจ้าสุมาเอียน จึงเสด็จไปเยี่ยมไข้ถึงบ้านของเอียวเก๋าเสด็จเข้าไปที่เตียงนอนแล้วตรัสถามอาการที่เป็นไป เอียวเก๋าทูลว่าพระเจ้าสุมาเอียนมีน้ำพระทัยเมตตาเสด็จมาตั้งนั้นก็ร้องไห้เป็นอันมาก

เอียวเก๋าชมความเจ็บปวดทุกขเวทนา ให้คนใช้พียงตัวนั่งเอนหลังบนเตียงแล้วกราบทูลว่าชีวิตข้าพระองค์ถวายไว้กับแผ่นดิน ไม่เคยเห็นแก่ความยากลำบาก บัดนี้ใกล้จะตายเสียตายอยู่สิ่งเดียวคือไม่มีโอกาสนำกองทัพยกไปตีเอาเมืองกัณฑ์ตั้งน้อมเกล้าถวายพระองค์ได้

พระเจ้าสุมาเอียนได้ฟังตั้งนั้นก็ทรงทอดถอนพระทัยใหญ่ ตรัสว่าเป็นความผิดของเราเองที่ฟังคำคนท้วงแล้วให้รอคอยจนกว้างอกก็จะล้มสลายไปเอง มาคิดได้วันนี้ก็เกือบจะสายไปแล้ว เราจึงรีบมาปรึกษาท่านว่าซึ่งจะยกไปตีเมืองกัณฑ์ตั้งนั้น ท่านเห็นว่า ขุนพลผู้ใดในเมืองเรามีสติปัญญาสามารถทำการให้สำเร็จได้

เอียวเก๋าร้องไห้อย่างรันทดใจ แล้วกราบทูลว่าชีวิตข้าพระองค์ไม่เคยเสนอตัวบุคคลใดเข้าทำหน้าที่ในราชการ ด้วยเกรงว่าจะเป็นการก้าวท้าวแย่งการแผ่นดินของพระเจ้าอยู่หัว แต่บัดนี้ข้าพระองค์ใกล้จะตายแล้ว ไม่มีทรัพย์สินสิ่งใดจะทูลเกล้าถวายแทนน้ำใจภักดี จึงจำละคิดเดิม ขอพระราชทานกราบทูลว่าในสายตาของข้าพระองค์นั้นเห็นก็แต่เตาอิ้แม่ทัพฝ่ายขวาผู้เดียวที่สามารถทำการให้สำเร็จได้ตั้งพระราชประสงค์

พระเจ้าสุมาเอียนได้ฟังตั้งนั้นก็เออพระหัตถ์มมือเอียวเก๋าไว้ แล้วตรัสว่าเราจะทำตามข้อเสนอของท่าน แต่พอวางพระหัตถ์มือของเอียวเก๋าก็พลัดตกลง เอียวเก๋าก็ลึมนึกถึงความตายไปต่อหน้าพระพักตร์ ณ บัดนั้น

พระเจ้าสุมาเอียนทรงโปรดเกล้าฯ ให้แต่งการพิธีศพของเอียวเก๋าอย่างยิ่งใหญ่สมเกียรติและมีพระบรมราชโองการยกย่องแต่งตั้งให้เอียวเก๋าเป็นราชครู ชาวเมืองซึ่งเอียวเก๋าเคยปกครองทูลว่าเอียวเก๋าก็แก่ความตายแล้วก็พากัน ร้องไห้ไว้ทุกข์ตามประเพณี แล้วพร้อมใจกันตั้งศาลเทพเจ้าเอียวเก๋าขึ้นเป็นที่สักการบูชา

พระพุทธานายกालล่วงแล้วได้แปดร้อยยี่สิบเอ็ดพรรษา เสร็จการศพของ เอียวเก๋าแล้ว พระเจ้าสุมาเอียนจึงโปรดเกล้าฯ ตั้งให้เตาอิ้เป็นขุนพลผู้พิทักษ์ภาคอาคเนย์ และให้ไปรักษาเมืองซงหยงแทนเอียวเก๋า รับผิดชอบสถานการณ์ในแคว้นเกงจิ๋วทั้งหมด และให้เตรียมกองทัพเพื่อจะยกไปตีเมืองกัณฑ์ตั้ง

วันหนึ่งพระเจ้าสุมาเอียนเสด็จออกจากราชการตามปกติ เตาอิ้ได้แต่งฎีกาเข้ามาถวาย พระเจ้าสุมาเอียนทรงทราบความจึงโปรดให้อาลักษณ์อ่านฎีกาของเตาอิ้ในท้องพระโรง มีเนื้อความว่าข้าพระองค์เตาอิ้ผู้รักษาเมืองซงหยง ขอแต่งฎีกากราบทูลพระองค์ได้ทรงทราบที่ บัดนี้เมืองกัณฑ์ตั้งรุ่งโรยสุกอมแล้ว นายทหารผู้ใหญ่แดงสองและลกซ่งล้วนถึงแก่ความตายไปหมดสิ้น ทหารในเมืองกัณฑ์ตั้งขาดผู้นำ ไม่เชื่อฟังกันและกัน การปกครองบ้านเมืองเล่าก็วิปริต เพราะพระเจ้าขุนโฮหมกมนแต่การเสวยน้ำจันทน์ มิได้เสด็จออกจากราชการ ขุนนางผู้ใดไปกราบทูลท้วงติงกลับตรัสสั่งให้ตัดลิ้น ตัดจมูก หรือตัดปากเสียเป็นหลายคน ขุนนางและราษฎรต่างเคียดแค้นชิงชังตั้งพระเจ้าขุนโฮเป็นทรราช เหตุฉะนี้จึงขอกราบบังคมทูลให้โปรดเกล้าฯ แต่งกองทัพยกไปตีเมืองกัณฑ์ตั้งเห็นจะได้โดยง่าย

พระเจ้าสุมาเอียนสดับฎีกาของเตาอิ้จบแล้ว จึงปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่าความคิดเห็นของเอียวเก๋าและเตาอิ้สอดคล้องต้องกัน จึงให้เตรียมกองทัพให้พร้อมที่จะยกไปตีเมืองกัณฑ์ตั้ง

ฝ่ายองหุยซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ได้ยินรับสั่งดังนั้นจึงกราบทูลว่า ยังไม่ควรที่ พระองค์จะรีบยกกองทัพไปตีเมืองกังตั้งเพราะพระเจ้าซุนโฮได้แต่งทหารเตรียมการรับศึกไว้พร้อมพร้อม ข้าศึกพร้อมอยู่ เรากรบไปเห็นจะเป็นอันตราย ควรที่จะงดกองทัพไว้สักหนึ่งปีดูท่วงทีให้ชัดเจนก่อน

เพราะเหตุที่องหุยเป็นขุนนางคนสนิทของพระเจ้าสุมาเอี้ยน ดังนั้นจึงทรงเชื่อถือแล้วรับสั่งให้งดกองทัพเอาไว้สักหนึ่งปี เลิกประชุมขุนนางวันนั้นแล้วเสด็จกลับเข้าไปข้างในที่ประทับ แล้วตรัสสั่งให้หาราชเลขาธิการเข้ามาเล่นหมากล้อม

ราชเลขาธิการเดินหมากปิดล้อมหมากของพระเจ้าสุมาเอี้ยน จนกำลังหมาก ลดน้อยถอยลงจากสิบส่วน เหลือเพียงหนึ่งส่วน แต่ราชเลขาธิการเกรงพระทัยไม่กล้าเอาชัยชนะให้เด็ดขาด พระเจ้าสุมาเอี้ยนพอได้ทีกระทำจึงทรงดีได้รุกปิดล้อมจนราชเลขาธิการต้องพ่ายแพ้

พระเจ้าสุมาเอี้ยนดีพระทัยที่ได้ชัยชนะ แต่ในพลันนั้นก็ทรงรำลึกถึงคำกราบทูลของเอียวเกาที่ว่าได้แก่ส่วน เสียหนึ่งส่วน ก็ชอบที่จะเร่งกระทำกร จึงทรงปิดกระดานหมากล้อมร่วงหล่นลงบนพื้น ราชเลขาธิการเห็นดังนั้นก็ตกใจเพราะไม่ทราบความในพระทัยประการใด ในขณะนั้นทหารรักษาพระองค์ได้เข้ามาเฝ้าแล้วกราบทูลว่า ท่านแม่ทัพเดาอีมีฎีกาขึ้นมาทูลเกล้าถวายเป็นเรื่องด่วน

พระเจ้าสุมาเอี้ยนรับฎีกาออกมาอ่านดูเป็นใจความว่า ซึ่งพระองค์ให้งดกองทัพไว้นั้นครั้งมีโอกาสอันเลิศจะสูญเสียไป ที่ผ่านมามีท่านราชครูเอียวเกาปรึกษาหารือการศึกษาหรือการศึกกัณฑ์เฉพาะกับพระองค์ มิได้ล่วงรู้ไปถึงขุนนางอื่น จึงสืบสนไขว่เขวแล้วกราบบังคมทูลทัดทาน ทำให้ยากแก่การตัดสินใจพระทัย ข้าพระองค์เห็นว่าบัดนี้การเป็นทีแล้ว เมืองกังตั้งรุ่งโรยสงกอมถึงแก่ส่วน ยังเข้มแข็งอยู่เพียงส่วนเดียว พระเจ้าซุนโฮก็ดูเหมือนว่าทรงเกรงว่าเมืองต้าจิ้นจะยกไปทำร้ายจึงย้ายพระราชฐานไปอยู่ที่เมืองบูเจียง และอพยพราษฎรตามชายทะเลเข้าไปอยู่ในกำแพงเมือง หากยิ่งนิ่งเข้าไปเข้าศึกเตรียมการพร้อมขึ้นอีก หรือบังเกิดขุนพลผู้ปรีชาสามารถขึ้นในแคว้นกังตั้งการสำคัญก็จะไม่ทันท่วงที

พระเจ้าสุมาเอี้ยนทอดพระเนตรฎีกาแล้วจึงรีบตรัสสั่งให้เรียกประชุมขุนนางเป็นการฉุกเฉิน แล้วรับสั่งว่าการข้างเมืองกังตั้งนั้นเราตัดสินใจแน่นอนเด็ดขาดแล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดทัดทานขัดขวางอีก มิฉะนั้นเราจะตัดศีรษะเสีย

ตรัสดังนั้นแล้วจึงมีพระบรมราชโองการตั้งให้เดาอีเป็นแม่ทัพใหญ่ปราบปรามภาคใต้และภาคอาคเนย์ บัญชากองทัพยก คุมกองทัพสิบหมื่นยกออกจากเมืองกังเหลงไปตีเมืองกังตั้ง ให้สุมาเตียมเจ้าเมืองหลงเสียคุมทหารห้าหมื่นยกไปทางตำบลลิดตั้ง ให้ องหุยคุมทหารห้าหมื่นยกไปทางเมืองอ้วกั้ง ให้องหุยคุมทหารห้าหมื่นยกไปทางเมืองบูเจียง ให้ห่อหุนคุมทหารห้าหมื่นยกไปทางเมืองแฮเค้า ให้องโยยเป็นรองแม่ทัพใหญ่ บัญชาการกองทัพเรือ ให้ตงปิ่นเป็นผู้ช่วยขององโยย ให้คุมทหารเรือยี่สิบหมื่นและเรือรบสามหมื่นล่ายกไปตามลำน้ำแล้วยกพลขึ้นบกที่แดนเมืองกังตั้ง และรับทหารต้าจิ้นกองอื่น ๆ ของกองทัพพบกข้ามแม่น้ำรุกสู่แดนกังตั้งด้วย ให้บรรดาทหารทั้งกองทัพยก กองทัพเรือเชื้อฟิงคำสั่งของเดาอีแม่ทัพใหญ่แต่เพียงผู้เดียว

ครั้นถึงวันฤกษ์ตีกองทัพทุกกองของต้าจิ้นได้เคลื่อนพลรุกสู่แดนกังตั้งพร้อมกันทุกด้าน ฝ่ายพระเจ้าซุนโฮครั้นได้ทราบข่าวศึกว่ายกมาทุกทิศทาง กำลังพลมหาศาลก็ตกพระทัย จึงตรัสสั่งให้ประชุมขุนนางแล้วปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด

ฝ่ายเตียวเค้าครั้นได้ฟังพระราชปราชญ์ดังนั้นจึงกราบทูลว่า ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ชอบที่พระองค์จะยกเป็นกองทัพกษัตริย์เสด็จนำกองทัพด้วยพระองค์เอง ไปตั้งขัดตาทัพไว้ที่เมืองกังเหลง ให้ขุนหลิมคุมทหารยกไปตั้งขัดตาทัพที่เมืองแฮเค้า ข้าพระองค์กับลิเม่งและจูกั๋งเจิ้งขอคุมทหารสิบหมื่นเป็นกองทัพหน้ายกไปตั้งรับศึกที่ตำบลเอียวจู้

พระเจ้าซุนโฮได้ฟังดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ แต่การข้างเมืองกังเหลงนั้นตรัสสั่งให้ขุนหลิมรับผิดชอบ แต่ให้ง้อเอี้ยนไปช่วยเป็นรองแม่ทัพ พระเจ้าซุนโฮจะคุมกองทัพหลังรักษาเมืองบูเจียงด้วยพระองค์เอง เสรีแล้วจึงตรัสสั่งให้เลิกประชุมแล้วเสด็จกลับเข้าไปข้างในที่ประทับ จะจัดแจงเตรียมการนำกองทัพไปรับศึกเมืองต้าจิ้น

ฝ่ายยิมหุนชั้นที่คนสนิทผู้โปรดปรานของพระเจ้าซุนโฮ เห็นพระเจ้าซุนโฮเสด็จกลับจากราชการแล้วมีพระพักตร์หม่นหมอง จึงถามว่าพระองค์วิตกด้วยสิ่งใดหรือ

พระเจ้าขุนโฮจึงตรัสว่า ซึ่งเมืองต้าจิ้นยกกองทัพมาตีเมืองกังตั้งในครั้งนี้เราได้จัดแจงแต่งกองทัพรบขัดดาที่พริบศึกไว้แล้วทุกตำบล ขาดก็แต่ทางกองทัพเรือ ซึ่งองโยมแม่ทัพของข้าศึกยกมานั้น ยังหา นายทหารผู้ชำนาญการสงครามไป ต่อรมมิได้

ยิมหุนได้ยินดั่งนั้นจึงกราบทูลว่า ข้อที่พระองค์วิตกนี้ข้าพระองค์มีกลวิธีที่จะเอาชนะกองทัพเรือของเมืองต้าจิ้นได้โดยง่ายตาย พระเจ้าขุนโฮได้ฟังดั่งนั้นก็แปลกพระทัย จึงลองตรัสถามว่า ท่านมีแผนการอย่างไร

ยิมหุนจึงกราบทูลว่า "ข้าพเจ้าคิดว่า จะขอให้เอาเหล็กมาตีเป็นสายโซ่สักห้าร้อยสาย สายละห้าสิบวา ซึ่งกันแม่น้ำเมืองกังตั้งเสีย แล้วจะได้ปักขวากเหล็กไว้ได้นานอกสายโซ่ออกไป ถ้ากองทัพเรือยกมาก็จะโดนขวากเหล็กเข้าติดอยู่ เรือก็จะทะเลล่มลง ทแก่ล้วยทหารก็จะล้มตายฉิบหายไปเอง"

พระเจ้าขุนโฮได้ฟังดั่งนั้นก็ทรงเห็นชอบ ตรัสชมยิมหุนว่าตัวท่านรับราชการรับใช้เราอยู่ข้างใน นี้ก็ไม่ถึงเลยว่าจะสามารถคิดอ่านแผนการยุทธ์ได้ล้าลึกฉะนี้ จึงตรัสสั่งให้กองทหารช่างทำการตามแผนการของยิมหุนทุกประการ แล้วให้กองทัพเรือนำโซ่และขวากเหล็กไปปักขึงไว้ที่ทางเลี้ยวจะเข้าแม่น้ำเมืองกังตั้งทุกตำบล

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทยาคม

อวสานสามก๊ก (ตอนที่ 655)

พระพุทศานายกกาลล่วงแล้วแปดร้อยยี่สิบสามพรรษา พระเจ้าสุมาเอี้ยนตรัสสั่งให้เตาอี้เป็นแม่ทัพใหญ่กรีธาทัพรบทัพเรือ ยกไปตีเมืองกังตั้ง พระเจ้าขุนโฮได้แต่งทัพรบทัพเรือเตรียมรับศึกต้าจิ้น เฉพาะการช่างทัพเรือนั้นโปรดเกล้าให้ทำโซ่เหล็กและขวากเหล็กขึงปักไว้ตามทางเลี้ยวแม่น้ำเมืองกังตั้งทุกตำบล

ฝ่ายเตาอี้แม่ทัพใหญ่ของต้าจิ้น ครั้นยกกองทัพไปตั้งอยู่ที่แดนเมืองกังหลงแล้วจึงสั่งให้ตั้งค่ายลง ครั้นตกกลางคืนจึงสั่งให้ทหารเรือแปดร้อยคนลงเรือเล็กลอบข้าม แม่น้ำแยงซีเกียง เข้ายึดพื้นที่ยุทธศาสตร์ริมฝั่งแม่น้ำไปตั้งอยู่ที่ภูเขาปาสันแล้วให้ปักธงทิวไว้ในป่าเป็นอันมาก เวลากลางคืนก็ให้จุดคบเพลิงไว้สว่างไสว ลวงให้ชาวเมืองกังตั้งเห็นว่าทหารเมืองต้าจิ้นได้ยกมายึดพื้นที่ไว้เป็นจำนวนมาก

อีกสองสามวันต่อมาพอกองทัพต้าจิ้นยกมาถึงพร้อมกันแล้ว เตาอี้จึงให้เคลื่อนพลยกข้ามแม่น้ำรูดสู่แดนกังตั้งพร้อมกัน

ฝ่ายกองทัพเมืองกังตั้งซึ่งขุนหลิมคุมกองทัพรบกองทัพเรือเมืองกังตั้งมาตั้งขัดดาทัพที่เมืองกังหลง ครั้นได้ทราบข่าวศึกจึงยกทหารองคักยกเข้าตีกองทัพของเตาอี้พร้อมกัน ทั้งสองฝ่ายต่อสู้รบพุ่งกันเป็นสามรบขาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ขุนหลิมนำทหารเข้ารบพุ่งกับทหารของเตาอี้เพียงครู่เดียว เตาอี้ก็ทำที่เป็นล้าถอย ขุนหลิมไม่รู้กลจึงยกทหารไล่ตามไป ครั้นไปถึงจุดซุ่มเตาอี้จึงให้สัญญาณทหารทุกกองเข้าล้อมตีกระหนาบทหารของขุนหลิมและฆ่าฟันทหารของขุนหลิมขาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ตัวขุนหลิมถูกสังหารตายในที่รบ ทหารเมืองกังตั้งจึงแตกพ่ายถอยหนีไม่เป็นขบวน

ฝ่ายอเอี้ยนคุมทหารมาตั้งขัดดาทัพอยู่ที่ชายทะเล ครั้นทราบข่าวว่ากองทัพเมืองกังตั้งทุกกองพ่ายแพ้เสียที่แก่ข้าศึกก็กลัวตาย จึงหนีทัพเสียดี้อ ๆ ในระหว่างการหนีพบกับทหารต้าจิ้นจึงถูกจับกุมตัวมามอบแก่เตาอี้

เตาอี้เห็นว่ายามหน้าศึกหากคุมขังอเอี้ยนไว้อาจเป็นอันตรายในภายหลัง จึงสั่งทหารให้เอาอเอี้ยนไปตัดศีรษะเสีย

กองทัพของเตาอี้ยึดเมืองกังหลงได้แล้ว จึงกรีธาทัพบุกยึดหัวเมืองรายทางรวดเร็วไปตลอดแนว ขุนนางและทหารเมืองกังตั้งตามหัวเมืองต่าง ๆ ซึ่งมีความเคียดแค้นชิงชิงพระเจ้าขุนโฮมาแต่เดิม ครั้นเห็นกองทัพต้าจิ้นยกหนักรมา ต่างพากันเข้ามอบนมแต่โดยดี

เตาอี้เห็นชาวเมืองกังตั้งยอมสวามิภักดิ์ก็มีความยินดี ออกคำสั่งนามให้ทหารทุกกรมกองมิให้ทำอันตรายแก่ราษฎร แล้วให้ระดมพลเตรียมพร้อมที่จะกรีธาบุกเข้ายึดเมืองกังตั้ง

ฝ่ายองโยยคุมกองทัพเรือยกมา ครั้นใกล้จะถึงเขตลำน่าน้ำเมืองกังตั้งก็ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าตามลำน่าน้ำทางเลี้ยวในเขตแดนเมืองกังตั้งนั้นล้วนมีโซ่เหล็กซึ่งขวางลำน่าน้ำและยังมีขวากเหล็กปักอยู่ใต้น้ำอีกเป็นอันมาก

องโยยได้ยั้งตั้งนั้นก็หัวเราะ และกล่าวว่าข้าศึกคิดอ่านทำขวากหนามสกัดกันเรา ตัวเราก็มีสติปัญญาคิดอ่านแก้ไขได้ กล่าวแล้วจึงสั่งให้ทหารตัดไม้ไผ่ทำแพเป็นจำนวนมาก ให้เอาดินบรรจุทุกไว้บนแพเพื่อให้น้ำหนักยามถูกคลื่นลม แล้วทำตะขอเหล็กร้อยเชือกผูกไว้กับแพเตรียมไว้ ข้างบนแพให้บรรจุเตาเผามีลูกสูบชักสำหรับเผาไฟไว้ทุกลำ

ครั้นเตรียมการพร้อมแล้วองโยยจึงให้ทหารคุมแพติดใบเป็นกองหน้า ปล่อยตะขอเหล็กทิ้งลงน้ำ และให้เรือรบบรรจุทหารเป็นกองหลัง แล่นใบตามขบวนแพแล้วแยกย้ายตรงไปที่แม่น้ำเมืองกังตั้งทุกตำบล

ครั้นแพแล่นเข้าไปถึงแนวขวากเหล็ก ตะขอเหล็กก็เกี่ยวขวากเหล็กติดแน่น พอคลื่นซัดหนุนมาแพซึ่งบรรจุดินมีน้ำหนักลอยขึ้นลงตามระลอกคลื่น ก็ลากเอาขวากเหล็กที่ปักไว้หลุดออกมาสิ้น แพก็แล่นรุดหน้าเข้าไปถึงแนวโซ่เหล็กซึ่งตั้งเรียงแม่น้ำไว้ ทหารขององโยยจึงสูบลูกสูบไฟในเตาเผาเผาโซ่เหล็กจนขาด

ครั้นแนวด่านทานตามลำน่าน้ำถูกทำลายแล้ว องโยยได้สั่งให้เอาแพเข้าเทียบฝั่ง ถ่ายทหารขึ้นเรือรบยกรุดหน้าขึ้นไปตามลำแม่น้ำ ทหารเมืองกังตั้งซึ่งตั้งค่ายรักษาลำน่าน้ำเห็นทหารดำจิ้งยกลงแนวด่านทานมาเป็นอันมากก็เสียขวัญกำลังใจ พากันแตกหนีออกจากค่าย ทหารเมืองดำจิ้งเห็นได้ทีก็คุมกันไล่ตามตีจนทหารเมืองกังตั้งบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก พวกที่เหลือก็หลบหนีไปจนหมดสิ้น เหลือแต่สิมเอง จู กัดแจ้ง เดียวเค่า คุมทหารที่หลงเหลือต่อสู้อยู่ แต่ไม่สามารถต้านทานกำลังทหารดำจิ้งซึ่งหนุนเนื่องมาไม่ขาดสายได้ จึงถูกทหารดำจิ้งสังหารตายในที่รบทั้งสามคน

กองทัพดำจิ้งเข้ายึดหัวเมืองรายทางเมืองกังตั้งทั้งทางบกและริมทะเลได้หมดสิ้นแล้ว จึงเคลื่อนทัพตรงไปที่เมืองมัญเียงซึ่งเป็นราชธานี แล้วเข้าล้อมเมืองไว้ทั้งสี่ด้าน

ฝ่ายพระเจ้าขุนโฮครั้นทราบข่าวกองทัพเมืองกังตั้ง ทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือฝ่ายแพแก่กองทัพดำจิ้งและองโยยได้คุมกองทัพใหญ่มาล้อมเมืองหลวงไว้ทั้งสี่ด้านแล้วก็ตกพระทัย แพบไม่เชื่อว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นได้ จึงนำขันทีคนสนิทและทหารองครักษ์ขึ้นไปบนหอรบ

ครั้นเสด็จขึ้นไปถึงหอรบเป็นที่สูง เห็นข้างในพระนครพลมวนวุ่นวาย เพราะราษฎรอุ้มลูกจูงหลานเตรียมการจะหนีตายเป็นจำละหวั่น ด้านนอกเมืองก็เห็นทหารเมืองกังตั้งซึ่งกระโดดลงจากกำแพงเมืองเข้าสวมมิภักดีกับทหารดำจิ้งก็สลดพระทัย ทรงเห็นว่าทหารดำจิ้งยกมาล้อมเมืองไว้แน่นหนาและทหารชาวเมืองกังตั้งก็ไม่เป็นใจ สู้รบ จึงท้อแท้พระทัย ชักกระบี่ออกจากฝักแล้วจะเชือดคอตาย

ทหารองครักษ์และขันทีเห็นดังนั้นก็พากันตกใจ ช่วยกันยุตพระแสงกระบี่ไว้แล้วทูลว่า "พระองค์ประหารชีวิตเสี้ยนหนามประโยชน์มิได้ เป็นสำหรับประเพณีแผ่นดินแล้ว ขอให้พระองค์บนอบเหมือนกับพระเจ้าเล่าเสี้ยนตามขนบธรรมเนียมเถิด"

พระเจ้าขุนโฮได้ฟังคำทูลเตือนก็ไดสติยังคิด ทรงอิดเอื้อนอยู่ครู่หนึ่งจึงตรัสว่า เมื่อท่านทั้งปวงมีความเห็นดังนี้ ก็จงทำตามความเห็นนั้นเถิด ทหารองครักษ์และขุนนางคนสนิทได้ยั้งตั้งนั้นก็มีความยินดี เพราะเห็นมีโอกาที่จะรอดตาย จึงสั่งการให้ปักธงขาวขึ้นบนเชิงเทิน และให้ทหารที่เฝ้าประตูเมืองเปิดประตูเมืองแล้วพระเจ้าขุนโฮจึงเสด็จนำขุนนางออกไปยอมสวมมิภักดีกับองโยยซึ่งเป็นแม่ทัพส่วนหน้าของดำจิ้ง

องโยยทราบความก็มีความยินดี ให้ทหารรีบไปเชิญเดาอีแม่ทัพใหญ่มาถวายการต้อนรับและยอมรับการสวมมิภักดีของพระเจ้าขุนโฮ เดาอีได้ออกคำสั่งสนามไม่ให้ทหารทั้งปวงข่มเหงรังแกราษฎรและขุนนางแล้วยกทหารเข้าไปในเมืองมัญเียง ทำพิธีรับมอบตราพระราชสัญญา บัญชีทรัพย์สินในท้องพระคลัง และบัญชีไพร่พล ประกอบด้วยขุนนางข้าราชการสามหมื่นสองพันคน ทหารยี่สิบสามหมื่นคน ราษฎรสองร้อยสามสิบหมื่นคน พร้อมทั้งบัญชีศาสตราวุธและเสบียงตามประเพณี เป็นอันสิ้นสุตราช่วงศุขน์ และง้อกก็ถึงกาลล่มสลายนับแต่บัดนั้น

ครั้นจัดแจงบ้านเมืองเป็นปกติแล้ว เดาอีจึงอยู่รักษาเมืองกังตั้ง และสั่งให้องโยยนำเสด็จพระเจ้าขุนโฮและขุนนางผู้ใหญ่พร้อมทรัพย์สินเงินทองของสำคัญจากเมืองกังตั้งไปเมืองลกเอียง พอขบวนเข้าไปใกล้จะถึงเมืองลกเอียง องโยยจึงทำรายงานส่งล่วงหน้าเข้าไปถวายให้พระเจ้าสุมาเอี้ยนทรงทราบ

พระเจ้าสุมาเอี้ยนทรงทราบความแล้วก็ดีพระทัย ตรัสสั่งให้เฉลิมฉลองชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่ที่สามารถรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง ขุนนางทั้งปวงพากันถวายพระพร แซ่ซ้องสรรเสริญพระบารมีที่ทรงปรีชา

สามารถ ในขณะที่พระเจ้าสุมาเอียนจะเชิญชวนขุนนางทั้งปวงดื่มสุราฉลองชัยชนะนั้น พลันซังกพระหัดถ์ไว้แล้วกันแสง และตรัสว่า ชัยชนะในครั้งนี้เป็นผลจากสติปัญญาความคิดอ่านของราชครูเอียวเก่า เสียตายที่สิ้นบุญไปก่อน ไม่มีโอกาสได้เห็นความสำเร็จในวันนี้

ครั้นนงโยยคุมกองทัพกลับมาถึงเมืองลกเอียง จึงพาพระเจ้าซุนโฮและขุนนางเมืองกังตั้งเข้าไปเฝ้าพระเจ้าสุมาเอียน พระเจ้าซุนโฮและขุนนางคุกเข่าถวายบังคมพระเจ้าสุมาเอียนตามประเพณีแล้ว พระเจ้าสุมาเอียนจึงตรัสเชิญให้พระเจ้าซุนโฮประทับนั่งที่พระแท่นข้าง ๆ พลางตรัสว่าสวรรคตให้แผ่นดินต้องรวมเข้าเป็นหนึ่ง เราจึงสร้าง แท่นสำหรับที่ของท่านเอาไว้ก่อน เพิ่งปรากฏความจริงในวันนี้เรามีความยินดีนัก

พระเจ้าซุนโฮได้ฟังดังนั้นจึงตรัสตอบว่า ข้าพระองค์ไหนเลยจะฝันลิขิตแห่งฟ้าได้ เหตุนี้จึงได้สร้างพระแท่นสำหรับต้อนรับพระองค์ไปปกครองเมืองกังตั้งไว้ช้านานแล้วเช่นเดียวกัน

พระเจ้าสุมาเอียนได้ฟังดังนั้นก็ทรงพระสรวล กากันซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ได้ถามพระเจ้าซุนโฮว่าเมื่อครั้งที่ครองเมืองกังตั้ง ได้ยินกิตติศัพท์ว่าพระองค์ทรงปกครองด้วยความโหดร้ายทารุณ ดัดจุมูก ปาก แลลิ้น และควักลูกตาของขุนนางข้าราชการเสียเป็นอันมากนั้นเพราะสาเหตุอันใด

พระเจ้าซุนโฮหันมามองเห็นกากันก็โกรธ ตวาดใส่กากันว่าท่านเป็นเพียงขุนนาง ใจนบบังอาจล่วงละเมิดใต้ถามเราละนี้ ก็แลเมื่อเราเป็นพระมหากษัตริย์ บังคับบัญชาขุนนางราษฎร หากเห็นว่ากระทำผิด เราย่อมมีสิทธิที่จะลงโทษได้ตามธรรมเนียม เหมือนกับประเพณีของพระมหากษัตริย์ทั้งปวง

กากันได้ยินคำยอตนดังนั้นก็รู้สึกอัปยศแล้วก้มหน้านั่งอยู่ พระเจ้าสุมาเอียนจึงโปรดเกล้าตั้งให้พระเจ้าซุนโฮเป็นเจ้าพระยาธิบดีรับสนองพระบัญชาที่อภัยแก่เขาและแต่งตั้งให้ขุนนางเมืองกังตั้งเป็นขุนนางเมืองลกเอียงตามฐานันดรศักดิ์ตามประเพณี เสร็จแล้วจึงโปรดเกล้าให้ขุนบำเหน็จแก่บรรดาแม่ทัพนายกองซึ่งมีความชอบเป็นอันมาก

วุยก๊ก จ๊กก๊ก และง่อก๊ก ล่วงลับดับสูญแล้ว แผ่นดินจีนซึ่งเริ่มเป็นจลาจลวุ่นวายตั้งแต่ยุคสมัยของพระเจ้าเลนเต้ในปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยยี่สิบ ดำเนินมาเป็นเวลาร้อยสามปี บบวิถีดำเนินนั้นแลกลมาด้วยการต่อสู้ขับเคี่ยวทางการเมืองในราชสำนักอันตั้งแต่ปลายแผ่นดินพระเจ้าเลนเต้ จนถึงต้นรัชกาลพระเจ้าเทียนเต๋อย่างดุเดือดแหลมคม การต่อสู้ทางการเมืองในราชสำนักคือการช่วงชิงให้ได้มาซึ่งอำนาจ การรักษาอำนาจ และการใช้อำนาจ มีความดุเดือดรุนแรงไม่ต่างกับการสู้ประยุทธ์ด้วยกำลังทหาร โหดเหี้ยมอำมหิตสุดที่จะพรรณนา ประกอบด้วยเล่ห์กลอุบายอันลึกซึ้งซับซ้อนคมกล้าเหี้ยมโหดยิ่งกว่าความคมกล้าแห่งอาวุธ ในช่วงนั้นการสงครามเป็นการต่อสู้ด้วยกำลังและอุบายพื้นฐาน พัฒนาการยุทธ์รุกไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ครั้นขงเบ้งปรากฏขึ้นในกระแสแห่งอำนาจ แผ่นดินจีนก็ถูกแบ่งออกเป็นสามก๊กชัดเจน โจโจรวบรวมแผ่นดินภาคเหนือและภาคกลางไว้ในอำนาจ ก่อเป็นวุยก๊ก ขุนกวนต๋งรกรากสืบทอดอำนาจในภาคใต้มาสามชั่วคน ก่อเป็นง่อก๊ก เล่าปี่ยึดได้ภาคตะวันตกและภาคพายัพแฉกเช่นเดียวกับการตั้งตัวของพระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น ก่อเกิดเป็นจ๊กก๊ก ทั้ง สามก๊กได้สู้ประยุทธ์ชิงชัยเพื่อรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่งอย่างต่อเนื่องยาวนาน พัฒนาการของสงครามได้ขยายไปทั้งในปริมนทล การเมือง การทูต และการทหาร กลอุบายลับซับซ้อนและเริ่มปรากฏถึงการใช้พลังจักรวาลในการสงคราม

วีรชนและทรชน คนชายชาติ และคนกอบกู้ชาติ เกิดขึ้นไม่ขาดสายดั่งคลื่นทะเลในท้องพระสมุทรที่พัดซัดเข้าสู่ฝั่ง ในขณะที่เดียวกันคนเหล่านั้นต่างล่วงลับดับสูญ บ้างก็ตามกาลเวลาแห่งอายุขัย บ้างก็ด้วยเหตุเภทภัยนานัปการ ไม่ขาดสายดั่งคลื่นกระทบฝั่งแล้วสูญสลายไปฉะนั้น

แผ่นดินสิ้นโจโจ เล่าปี่ ขุนกวนแล้ว ทายาทรุ่นลูกหลานเหลนล้วนไม่เอาถ่าน ดังนั้นในแต่ละก๊กจึงเกิดความยุ่งยากสับสนแก่งแย่งแข่งขันฆ่าฟันกันเองไม่เคยว่างเว้น จ๊กก๊กนั้นเพราะอาศัยรากฐานอันมั่นคงที่ขงเบ้งวางไว้จึงไม่ถึงกับรบราฆ่าฟันกันเองเหมือนกับลูกหลานเหลนของโจโจและขุนกวน แต่กระนั้นชนชั้นหลังซึ่งเสพสุขจากความทุกข์เข็ญ มานะ ตราคร่ำของบรรพบุรุษ ล้วนติดยึดในลัทธิเสพสุขมากและน้อยตามอัชฌาสัยของแต่ละคน จนในที่สุดก็ไม่อาจรักษาบ้านเมืองซึ่งบรรพบุรุษได้ก่อตั้งเอาไว้ได้

จ๊กก๊กถูกผนวกเข้ากับวุยก๊กก่อน แต่ในที่สุดวุยก๊กก็ต้องล่มสลายตกได้แก่คนในตระกูลสุมาคือสุมาเอียนสถาปนาเป็นราชวงศ์ต้าจินครองแผ่นดินสืบมา จ๊กก๊กและวุยก๊กซึ่งเป็นปรีภักษ์กันดับสูญแล้ว แต่ง่อก๊กซึ่งเป็นพันธมิตรของจ๊กก๊กยังไม่ดับสูญ แผ่นดินจึงยังไม่รวมเข้าเป็นหนึ่ง ครั้นง่อก๊กดับสูญตามไปด้วย และถูกผนวกเข้าอยู่ในขอบเขตอาณาของต้าจิน สามก๊กจึงเป็นอันสิ้นสุดลง แผ่นดินจีนจึงเป็นเอกภาพภายใต้ราชวงศ์ต้าจินนับแต่นั้นมา

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้จบสามก๊กลงอย่างงดงาม ควรที่จะนำมาเป็นความจบของสามก๊กฉบับคนขายชาตินี้ด้วยว่า “แลเรื่องราวสามก๊กนี้เป็นธรรมดาแผ่นดินมีความสุขก็นานแล้ว ก็ได้รับความเดือดร้อนแล้วก็มีความสุขแล้วแลกระจายกันออกเป็นแว่นแคว้นแดนประเทศของตัว แล้วก็กลับรวมเข้าแยกออกเป็นสามก๊ก แล้วก็รวมเข้าเป็นก๊กเดียวกันชื่อว่าเมืองไต้จิน นับมาตามลำดับกษัตริย์ภายหลังจากนั้นพระเจ้าสุมาเอี้ยนเสวยราชย์ได้สองปี พระเจ้าโจฮวนก็ถึงแก่ความตาย ครั้นถ้วนกำหนดสี่ปีพระเจ้าซุนโฮก็ถึงแก่ความตาย ครั้นเสวยราชย์ได้เจ็ดปีพระเจ้าเล่าเสี้ยนก็ถึงแก่ความตาย โดยบรรยายเรื่องสามก๊กนี้ก็บริบูรณ์”

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>